

Giới thiệu Vợ Quan

Truyện Vợ Quan tác giả Đường Đạt Thiên truyện phơi bày phản ánh đúng xã hội thực tế của cán bộ quan chức vì đồng tiền mà biến tướng cả về nhân cách và con người. Mời các bạn theo dõi truyện để hiểu hơn nhé.

Một bức tranh phơi bày sự tha hóa biến chất của một bộ phận quan chức, giữa những người “vợ quan” này luôn luôn tồn tại mâu thuẫn và những trận chiến ngầm do quan trường tạo ra, đặt ra nhiều vấn đề đáng để cho bạn đọc phải suy nghĩ và rút ra kinh nghiệm

Quyền lực không chỉ đem lại cho người ta sự thỏa mãn và hư vinh về mặt tinh thần mà nó còn có thể giúp người ta có được sự hưởng thụ về vật chất, về dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Truy tìm hồ ly tinh

Nếu biết chồng mình qua đêm với người đàn bà khác, lúc đó bạn sẽ làm gì? Đây quả là vấn đề nan giải mà Lâm phu nhân đã gặp phải.

Tối hôm đó, Lâm Như vừa chọn mất được một lát thì cô em họ Hồ Tiểu Dương gọi điện đến. Cô nói:

“Chị, em đã nhìn thấy anh rể, hình như anh ấy ở khu hoa viên Di Tinh”.

Người anh rể mà Hồ Tiểu Dương vừa nhắc đến chính là Hứa Thiếu Phong, chồng của Lâm Như, cũng chính là Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn thành phố Hải Tân.

Lâm Như lấy làm lạ, Hứa Thiếu Phong rõ ràng đã lên tỉnh tham dự hội nghị, sao lại có thể xuất hiện ở khu hoa viên Di Tinh được. Cô liền nói:

“Tiểu Dương, em đùa à, anh rể em lên tỉnh họp mấy ngày nay rồi, mai mới về cơ”.

Hồ Tiểu Dương liền nói: “Chị à, em đùa chị làm gì, em vừa tận mắt nhìn thấy Hứa Thiếu Phong xuống xe cùng với một phụ nữ trẻ, rồi cả hai người đi vào một tòa nhà”.

Chưa nghe hết câu, Lâm Như bỗng thấy toàn thân run rẩy, giống như bị sét đánh ngang tai, như cái máy tính bị ngắt điện đột ngột, toàn màn hình là một màu đen trống trải. Lâu nay, Lâm Như đã cảm thấy Hứa Thiếu Phong có quan hệ lén lút với người đàn bà khác ở bên ngoài nhưng cô vẫn không muốn tin đây là sự thật, càng không muốn đối mặt với hiện thực phũ phàng đó. Không ngờ lớp màn cửa mỏng manh được cô dày công che chắn nay bị người em họ xé tung ra, khiến cô có cảm giác nhục nhã và xấu hổ vô cùng. Thực sự cô không biết trả lời cô em họ như thế nào, càng không biết ứng phó ra sao.

Một lúc lâu không thấy chị trả lời, Hồ Tiểu Dương cảm thấy bất an, liền hỏi:

“Chị có nghe thấy em nói gì không đấy? Chị nói gì đi chứ!”

Lúc này, Lâm Như mới hít một hơi thật dài, bình tĩnh nói: “Em đã nhìn rõ chưa, có phải là Hứa Thiếu Phong thật không?”

Hồ Tiểu Dương trả lời: “Anh ấy mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, quần âu màu xanh, chị nói xem em có nhầm không?”

Cô lại hỏi: “Thế họ vào tòa nhà nào?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Tòa nhà 15 tầng, lô số 3”.

Cô cắn môi thật chặt, một lúc lâu mới nói tiếp: “Tiểu Dương, em phải nhớ kỹ chuyện ngày hôm nay không được để cho ai biết, bằng bất cứ giá nào cũng không được để cho ai biết. Anh rể em... dù sao cũng là người của chốn quan trường, tuyệt đối không thể để những chuyện linh tinh này ảnh hưởng đến công danh sự nghiệp của anh ấy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, điều này thì chị cứ yên tâm, em nhìn thấy cũng xem như không thấy gì, dù thế nào cũng sẽ không để lộ ra bên ngoài đâu, không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của anh ấy đâu”.

Gác điện thoại, Lâm Như ngồi thừ ra như hóa đá. Cô không thể tin được chuyện này là thật, cũng không thể không tin chuyện này là thật. Đã bao lần cô ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ trên áo của Hứa Thiếu Phong, đã bao nhiêu lần, một mình cô đơn độc trong căn phòng trống trải đến tận nửa đêm mới thấy chồng bước vào nhà với dáng vẻ mệt mỏi. Rõ ràng là cô biết chồng cô có người khác nhưng lại không muốn đối mặt với hiện thực đó, càng không muốn vì thế mà mất đi cái gia đình này, cô tự lừa dối bản thân để an ủi mình rằng Hứa Thiếu Phong không thể là người như thế. Không ngờ cú điện thoại của Hồ Tiểu Dương lại khiến cô mất đi bình tĩnh, mất luôn cả sự kiềm chế vốn có. Cô không muốn tiếp tục giả vờ như không biết gì nữa, cô phải đối

điện với thực tế, không thể sống mãi trong giấc mộng hư vô này nữa.

Cô vội vàng mặc quần áo, cầm lấy túi xách chuẩn bị bước ra khỏi nhà, chợt nhìn lại mới thấy hình ảnh mình trong gương với bộ dạng đầu tóc rối bù, cô lại vội bỏ túi xuống, đi vào nhà vệ sinh, vội vàng chải lại đầu tóc, ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt trong gương thật đáng thương, thật giống người thiếu phụ oan uổng bị bỏ rơi, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác đau đớn không nói nên lời. Đã từng có thời cô là một bông hoa của ngành Y tế toàn thành phố, đã có biết bao nhiêu gã si tình xếp hàng cầu hôn cô, vậy mà cô lại chọn một anh nhân viên Nhà nước là Hứa Thiếu Phong. Lý do rất đơn giản, cái cô nhìn thấy ở anh chính là sự hài hước lạc quan và tinh thần cầu tiến mà những người khác không có được. Vậy mà, không ngờ được rằng, địa vị xã hội ngày càng cao, quyền lực trong tay ngày càng lớn thì tính cách Hứa Thiếu Phong cũng thay đổi từ lúc nào không hay, để tới mức như ngày hôm nay.

Lâm Như tức tốc xuống lầu, lao thẳng ra đường, vội vã bắt một chiếc taxi, chạy thẳng hướng khu hoa viên Di Tinh. Lúc này, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ nhất định phải tìm cho ra con hồ ly tinh ấy là ai? Cô nhất định không cho phép người đàn bà này cướp đi hạnh phúc của mình, càng không cho phép Hứa Thiếu Phong vì người đàn bà đó mà hủy hoại cả tiền đồ. Cô đột nhiên tỉnh táo nhận ra một chân lý nếu quá khoan dung độ lượng đối với một người đàn ông thì cũng đồng nghĩa với việc phóng túng cho hành vi của người đó.

Ánh đèn hai bên đường sáng trưng trong đêm tối, ánh đèn neon nhấp nháy tô điểm cho những toà nhà chung cư xa gần khiến chúng trở nên huyền ảo, tăng thêm nét hoa lệ làm say đắm lòng người trong thành phố Hải Tân hào hoa này. Nhưng lúc này trong mắt Lâm Như, cảnh đêm tối hoa lệ này không biết đang ẩn chứa bao cảnh vui buồn, ly hợp của bao gia đình và đang “tác thành” cho sự vụng trộm của bao cặp tình nhân? Ánh đèn rực rỡ này phải chăng đã khơi dậy sự đa tình trong người đàn ông, và khiến họ quên đường về?

Taxi rẽ qua bảy, tám ngõ, cuối cùng cũng đến khu hoa viên Di Tinh. Tài xế hỏi cô muốn đến toà nhà nào, Lâm Như đáp lô số 3, toà nhà 15 tầng. Người lái xe quen đường nên nhanh chóng đưa cô đến trước toà nhà 15 tầng, sau đó dừng xe và nói với cô là đã đến nơi. Lâm Như trả tiền, nhẹ nhàng xuống xe, đi đến lô số 3, nhìn quanh xem xét một lượt. Cô giật mình: lối vào nhà được lắp cửa chống trộm, người ngoài không thể vào được.

Cô thù người nghĩ ngợi hồi lâu, mình vào được thì cũng làm gì được chứ? Toà nhà lớn thế này, làm sao biết được Hứa Thiếu Phong ở tầng nào, phòng nào? Mình không thể gõ cửa từng phòng để hỏi được?

Khu này rất yên tĩnh, có những con đường nhỏ rợp bóng cây, còn có cả nhà thủy sinh nhân tạo. Cô bước chậm chậm lên bậc thang và ngồi xuống. Ánh trăng rọi qua vòm lá tạo thành những vết loang lổ trên mặt đất, những con ve sầu nấp trong bụi cây không ngừng kêu ve ve, nhưng đối diện với toà nhà cao sừng sững trước mặt với hàng ngàn khung cửa sổ hoặc sáng hoặc tối kia, cô lại không biết nơi người đàn ông của mình đang ở, càng không biết người đàn bà đang bên cạnh chồng mình là ai. Chỉ vừa nghĩ tới người đàn ông mình yêu thương đang tay trong tay với một người đàn bà khác, tim cô như bị ngàn vạn mũi dao khía vào làm nhói đau, rồi cứ thế nổi đau từ tim lan ra khắp cả người. Lòng cô trào lên nỗi uất hận, những muốn xông vào phòng bọn họ để lại vài vết rạch cầm thù trên khuôn mặt kẻ vô liêm sỉ kia, hay mang theo bình axit để hắt vào mặt người đàn bà đó, làm cho cô ta vĩnh viễn không thể nhìn thấy ai được nữa.

Ve sầu vẫn không ngừng kêu da diết, cô lại không biết mình nên làm gì lúc này, đầu óc cô quay cuồng. Cô chợt nghĩ: mình cứ ngồi ôm cây đợi thỏ thế này cho tới lúc Hứa Thiếu Phong xuống, xem anh ta còn mặt mũi nào nhìn mình không? Ngay sau đó, cô lại nghĩ trái tim anh ta đã rời xa mình rồi, mình níu kéo anh ta thì có ích gì cơ chứ?

Sau một hồi nghĩ ngợi lung tung, cô thấy toàn thân mệt mỏi, ngọn lửa bùng bùng trong cô cũng dần nguội từ bao giờ, cũng chẳng còn cảm giác nổi giận đùng đùng như trước nữa. Sau khi bình tĩnh lại, đột nhiên cô tự hỏi, rốt cuộc mình muốn có kết quả như thế nào đây? Nếu muốn ly hôn với Hứa Tiểu Phong thì đây là cơ hội tốt nhất để cô nắm đằng chuôi, còn nếu không muốn ly hôn, giữ lại cái gia đình này thì quyết không được xông vào căn phòng kia để đánh ghen, cũng không thể chờ ở đây khiến anh ta khó xử. Nếu như muốn ép Tiểu Phong vào đường chết thì chỉ còn cách chặn đường lui của anh ta mà thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Như đột nhiên bừng tỉnh và hiểu ra vấn đề, may mà mình không biết anh ta ở phòng nào, may mà mình không vào; nếu cứ mất bình tĩnh như lúc này mà xông vào, bắt gặp anh ta cùng với người đàn bà kia đang ân ái trên giường thì kết quả chỉ là hủy hoại gia đình của mình, và tác thành cho hạnh phúc của họ mà thôi.

Cô nghĩ ngay đến câu chuyện đọc được trước đó ít lâu. Người vợ về nhà nhìn thấy chồng mình đang trên giường cùng người đàn bà khác. Người vợ đã không làm âm ỉ lên như những người đàn bà khác mà lặng lẽ vào bếp nấu hai bát canh trứng mang đến trước mặt hai người rồi nói: “Hai người vất vả quá, ăn bát canh trứng này đi cho bổ”. Người chồng cảm thấy có lỗi với người vợ của mình nên chấm dứt việc ngoại tình, còn người phụ nữ kia thấy bản thân có lỗi khi làm tổn thương vợ của tình nhân, tự nguyện rút lui. Từ đó hai vợ chồng họ lại hoà hợp với nhau như thuở ban đầu. Lâm Như vô cùng kinh ngạc sau khi đọc xong câu chuyện, cô nghĩ rằng người phụ nữ mà có tấm lòng rộng lượng như vậy thật quá vĩ đại, cô ấy không chỉ là người tốt bụng, thông minh mà còn biết nhìn xa trông rộng. Nếu đổi lại là người đàn bà khác thì chắc chắn sự việc sẽ đi đến bước đường cùng mà không thể cứu vãn nổi. Xem ra một người phụ nữ thông minh thì nên mắt nhắm mắt mở, chỉ có người phụ nữ nguốc nguếch nhất thế giới mới nhìn bằng cả hai con mắt.

Giờ phút này, vấn đề cô đang phải đối mặt cũng gần giống vấn đề người phụ nữ trong truyện từng gặp phải, cô đã hiểu ra cách làm không đồng nhất có thể sẽ dẫn đến những kết quả khác nhau. Cô biết, cách giải quyết khác nhau có thể sẽ dẫn tới những kết quả khác nhau. Mấu chốt của vấn đề bây giờ không phải là làm thế nào để Hứa Thiếu Phong phải mất mặt, cũng không phải làm thế nào để người đàn bà kia phải xấu hổ mà là phải nghĩ cách để lấy lại trái tim của Hứa Thiếu Phong, phải nghĩ cách làm cho rõ người đàn bà kia là ai, sau đó làm cho cô ta phải tự rời xa chồng mình.

Nghĩ đến đây, chợt cô muốn gọi điện thoại cho Thiếu Phong, xem anh ta rốt cuộc đang làm gì? Hay phải chăng bản thân cô đang trách nhầm anh ấy?

Điện thoại đã kết nối nhưng phải mất vài hồi chuông Thiếu Phong mới bắt máy: “Alo! Muộn thế này mình còn gọi điện thoại, có việc gì không?”

Nghe giọng nói của chồng, cô cảm thấy có gì khuất tất, giọng nói ngắt quãng, còn thể hiện sự khó chịu. Lòng cô trở nên nguội lạnh nhưng ngoài miệng vẫn nói:

“Em không ngủ được, gọi xem mình đã ngủ chưa?”

“Tôi tắm xong là ngủ luôn, mình cũng ngủ đi, mai tôi về Hải Tân rồi”.

Cô nói: “Em đợi mình”.

“Được rồi, chúc ngủ ngon!” Hứa Thiếu Phong nói xong liền tắt máy.

Di động trong tay Lâm Như chỉ còn lại tiếng tút dài. Âm thanh đó như một con dao cùn, cứ cứa mãi vào tim cô, mà nhát dao nào cũng rỉ máu.

Cô đang ngồi ngẩn ra thì tiếng di động vang lên báo có cuộc gọi đến, cứ nghĩ là Thiếu Phong gọi lại khiến lòng cô ấm lại, vội vàng lần tìm điện thoại trong túi xách, nhìn xuống mới biết hoá ra là em họ Hồ Tiểu Dương gọi.

“Chị à, có phải chị đang đi bắt kẻ gian rồi không?”

Lâm Như bực bội đáp: “Em nói nhầm gì thế? Khó nghe quá đi, chị ra ngoài mua chút đồ thôi”.

“Em đang đợi trước cửa nhà chị nhưng không vào được”.

“Em đợi lát, chị về ngay đây!”

Đã sửa bởi Hoa Y Linh lúc 14.03.2016, 13:55.

Tìm kiếm với từ khoá: 14.03.2016, 01:56 Hoa Y Linh Thành viên tích cực Ngày tham gia: 01.07.2015, 15:43

Bài viết: 2332

Được thanks: 839 lần

Điểm: 8.97

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Vợ Quan - Đường Đạt Thiên - Điểm: 10 Không không chế nổi sức mê hoặc của Trần Tư Tư, Hứa Thiếu Phong liền lên kế hoạch nói dối Lâm Như ngày mai mới về Hải Tân và lén lút tới nhà Trần Tư Tư.

Nói chuyện với Lâm Như xong, Hứa Thiếu Phong liền vắt cái điện thoại di động lên giường, sợ có người gọi tới làm phiền, anh ta lại nhào người với tay ra lấy cái máy, ấn vào nút tắt.

Vừa nãy Thiếu Phong đang cùng Trần Tư Tư ân ái trên giường. Việc trên giường thì không giống với công việc hàng ngày chút nào, mặc dù mệt đến nỗi tưởng chừng tắc thở, toàn thân đầy mồ hôi nhưng lại có thể tìm thấy niềm khoái lạc mà những lúc làm việc khác không sao có được, cho nên anh luôn cam tâm tình nguyện mỗi khi lên giường với Tư Tư.

Thiếu Phong và Tư Tư đã qua lại hai, ba năm nay, càng ngày mối quan hệ đó lại càng trở nên tốt đẹp. Nguyên do chính là ngoài tuổi trẻ và sắc đẹp, Trần Tư Tư còn có sức quyết rũ chết người từ hình thể. Tư Tư là giáo viên dạy yoga, ngôn ngữ cơ thể cực kỳ phong phú, điều luyện, cô ta có thể thực hiện được những động tác có độ khó cao mà người thường không làm được, điều này đã mở rộng tầm mắt cho Thiếu Phong, khiến Thiếu Phong thấy nàng quyến rũ vô cùng và thấy cực kỳ hưng phấn khi được ở gần nàng. Đương nhiên việc tốt như vậy làm gì có chuyện miễn phí, bạn phải đăng ký tham gia lớp học yoga của cô ấy, rồi còn phải nộp tiền học phí, hướng chỉ đây lại là lớp phụ đạo riêng, mà còn là hình thức phụ đạo tiếp xúc thân thể, chắc chắn chi phí phải trả không hề ít ỏi. Điều này lại có liên quan đến một mặt khác của vấn đề, đó là mối quan hệ giữa tình cảm và đầu tư. Đặc biệt khi đó là tình cảm giữa người đàn ông có quyền thế với người đàn bà có sắc, có tài thì càng cần phải bỏ vốn đầu tư. Tuy Thiếu Phong chưa từng tặng Tư Tư vàng bạc châu báu nhưng đổi lại, anh đã dựa vào quyền thế của mình mang lại cho cô không ít cơ hội làm giàu. Đó là lý do khiến cô được sở hữu cả một căn hộ và một chiếc xe hơi sang trọng. Nhờ vậy mà cùng với sự gia tăng mức độ đầu tư và cơ hội giao lưu cơ thể, tình cảm của hai người ngày càng trở nên sâu đậm.

Có lúc Hứa Thiếu Phong cũng tự trách mình, cảm thấy làm như vậy là không phải với Lâm Như. Thế nhưng, tự trách thì tự trách, cứ nhận được điện thoại của Trần Tư Tư là anh ta lại thấy kích động và ham muốn. Tình cảm vốn là vậy, có lúc vô cùng phức tạp, tuy quan hệ vợ chồng của họ rất tốt đẹp nhưng dù có tốt đẹp đến mấy thì từng ấy thời gian chung sống với nhau cũng không có gì mới mẻ nữa, huống hồ hai người đã kết hôn được gần 20 năm rồi, cho dù có đẹp như Dương Quý Phi thì nhan sắc cũng tàn phai, tình cảm cũng phai nhạt dần. Lâu lắm rồi Hứa Thiếu Phong không còn cảm thấy rung động trước vợ mình nữa, mỗi lần hai vợ chồng ân ái cũng chỉ làm chiếu lệ, máy móc, chẳng có gì là vui thú. Điều này khiến Hứa Thiếu Phong rất lo sợ và luôn tự hỏi hay mình mắc bệnh gì? Gặp Trần Tư Tư anh mới biết mình chẳng bị bệnh gì cả, vấn đề mà anh gặp phải chính là tình cảm giữa anh và Lâm Như đã hết. Khi được Trần Tư Tư nhóm lên ngọn lửa dục vọng, anh ta như được quay lại những năm tháng tuổi trẻ và đến lúc đó mới thực sự tin rằng đời người có mùa xuân thứ hai. Mà mùa xuân thứ hai này lại còn mãnh liệt hơn mùa xuân đầu tiên gấp nhiều lần.

Lần này, Hứa Thiếu Phong lên tình hợp, cuộc hợp bế mạc đúng vào thứ sáu, lại vừa hay Trần Tư Tư gọi điện nói rất nhớ anh. Không không chế nổi sức mê hoặc của Trần Tư Tư, Hứa Thiếu Phong liền lên kế hoạch nói dối Lâm Như ngày mai mới về Hải Tân và lén lút tới nhà Trần Tư Tư.

Từ lâu Hứa Thiếu Phong đã coi nhà Trần Tư Tư là ngôi nhà thứ hai của mình. Anh ta không biết nên gọi Tư Tư là nhân tình hay là vợ hai, nhưng dù sao,

đó cũng là mối quan hệ khiến anh ta cảm thấy rất hài lòng. Ngay từ đầu anh ta đã đã thông tư tường cho Trần Tư Tư rằng: cho dù quan hệ của hai người có sâu sắc tới đâu, anh cũng sẽ không bao giờ ly hôn với vợ. Vì anh biết, chốn quan trường tối kỵ việc ly hôn. Một ông quan chức thực sự thành công trong chốn quan trường có thể lên tới tận trời, âm thầm bao vợ bé nhưng không thể ly hôn. Cho dù quan hệ vợ chồng chẳng ra gì cũng không thể ly hôn. Ly hôn, dù ai đúng ai sai thì dư luận cũng đứng về phía kẻ yếu, đều đồng thanh lên tiếng đổ trách nhiệm cho kẻ làm quan, chẳng phải Trần Thế Mỹ cũng vì chuyện đó mà để mất chiếc ghế vào tay người khác đó sao, chắc chắn việc ly hôn sẽ ảnh hưởng rất tiêu cực tới tiền đồ chính trị của một người có chức quyền. Nếu giải quyết êm thấm còn có hi vọng giữ được chức vụ hiện tại, còn nếu sự việc bị thổi phồng lên thì khó mà bảo toàn được chức vụ. Vậy nên Trần Tư Tư cũng không bao giờ đề cập tới chuyện ly hôn của Hứa Thiếu Phong, mà anh cũng chẳng bao giờ nói đến chuyện kết hôn với Trần Tư Tư. Cả hai người đều hiểu rất rõ rằng chỉ cần hợp thức hóa quan hệ của họ, không chừng đến mối quan hệ được hợp thức hóa cũng chẳng giữ nổi, nếu Hứa Thiếu Phong không mất chức thì họ cũng phải chia tay.

Vì đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý nên khi ở bên nhau họ thực sự cảm thấy vui vẻ. Vừa rồi họ cũng đang rất vui vẻ. Hứa Thiếu Phong và Trần Tư Tư đang dùng cơ thể để thực hiện một động tác rất khó, vào đúng lúc hai người như đang hòa vào làm một thì điện thoại của Hứa Thiếu Phong đổ chuông. Anh ta không thể không dừng lại để nghe máy. Cầm điện thoại lên nhìn thấy cuộc gọi của vợ, Hứa Thiếu Phong bỗng giật mình, muốn thế này còn gọi làm gì? Đã gọi đến rồi thì không thể không nghe. Nếu tắt máy thì lại bị nghi ngờ đang làm gì khuất tất. Khi tâm trạng trở lại bình tĩnh, Hứa Thiếu Phong nói với Trần Tư Tư không được lên tiếng khi anh ta nghe điện thoại. Nói xong ấn vào phím nghe, trong điện thoại là tiếng của Lâm Như. Qua điện thoại, Hứa Thiếu Phong nghe thấy giọng điệu quen thuộc, cảm nhận được cảm giác bất an của Lâm Như đối với anh. Đúng lúc đó, Trần Tư Tư xoay người về phía anh, ghé tai vào điện thoại. Hứa Thiếu Phong rất muốn đẩy cô ta ra nhưng lại sợ gây tiếng động khiến Lâm Như nghi ngờ nên đành thôi.

Khi Hứa Thiếu Phong vội vàng kết thúc cuộc điện thoại, gác máy, Trần Tư Tư chui vào lòng anh như một con mèo con, khe khẽ hỏi:

“Ai thế anh? Nửa đêm rồi mà sao vẫn còn quan tâm đến anh thế”.

Hứa Thiếu Phong rất ghét việc Trần Tư Tư hỏi này hỏi nọ. Cái đáng hỏi thì hãy hỏi, cái không đáng hỏi thì đừng có hỏi. Nhất là khi Hứa Thiếu Phong nghe điện thoại, Trần Tư Tư cứ thích ghé tai nghe cùng, điều này khiến anh ta rất khó chịu. Anh ta định cần nhẫn nại câu nhưng nhìn thấy Trần Tư Tư cong mông lại đáng yêu như một chú cún con, miệng phả ra làn hơi ấm nóng, phủ cả hương thơm lên mặt mình thì mọi tức giận tan biến đâu hết. Lại nhớ lại trong động tác rất khó vừa rồi cô đã tập trung thế nào, biểu diễn nghệ thuật ra sao thì không chỉ mọi tức giận tan biến mà còn khiến anh cảm thấy yêu thương cô hơn bao giờ hết, liền ôm cô vào lòng vỗ về:

“Còn ai được nữa? Bà vợ già ở nhà chứ à”.

Trần Tư Tư nói: “Muộn thế này, là chị ấy gọi để lo lắng cho anh hay đang nghi ngờ anh thế?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Vợ chồng già rồi, còn gì nữa mà nghi ngờ?”

Miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì lại nghĩ: con người này nhạy cảm thật, chẳng gì qua mắt được cô ta. Vừa rồi nghe giọng của Lâm Như, Hứa Thiếu Phong cũng cảm thấy có gì đó không ổn, Lâm Như đã nghe được gì hay cảm thấy điều gì sao? Hứa Thiếu Phong thực sự không muốn làm tổn thương vợ, càng không muốn vì chuyện này mà gia đình tan vỡ.

Trần Tư Tư giả là cười: “Miệng anh nói một đằng, nhưng bụng lại nghĩ một nẻo. Em thấy anh vừa nhận được điện thoại của chị ấy đã hồn bay phách lạc rồi”.

Hứa Thiếu Phong lúng túng nói: “Việc chẳng có gì, sao anh phải lo lắng chứ?”

Trần Tư Tư đưa bàn tay nhỏ nhắn ra, kéo thân dưới của Hứa Thiếu Phong sát lại, vừa cười vừa nói: “Còn nói là không có sao, nhìn đã biết anh đang nghĩ ngợi rồi”.

Hứa Thiếu Phong kéo chân mông phủ lên thân dưới, cười mà nói: “Quý sử ạ! Đây là đâu với đâu?”

Trần Tư Tư nói: “Đây gọi là thành môn thất hỏa, ương cập tri ngư” (Cửa thành mất lửa, tai họa đổ vào ao cá).

Hứa Thiếu Phong cười gượng gạo và nói: “Em đúng là chỉ thấy cây mà không thấy rừng”.

Trần Tư Tư đưa mắt ngó một cái rồi nói: “Anh đừng có lâu bâu, em hỏi anh, có phải chị ấy nghi ngờ chúng ta rồi không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Không phải vậy đâu. Nhưng có thể cô ấy đoán ra anh ngoại tình”.

Trần Tư Tư lại nói: “Anh để chị ấy nắm được đàng chuôi rồi đúng không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Nắm được đàng chuôi gì chứ? Lâu lắm rồi anh không nộp thuế cho cô ấy, cô ấy không nghi ngờ mới là lạ”.

Trần Tư Tư nói: “Hóa ra là vậy. Chị ấy không đòi hỏi sao?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Cô ấy chưa kịp đòi hỏi anh đã vờ say khướt rồi, có cơ hội đâu mà đòi hỏi? Gần đây tin nhắn điện thoại chẳng đang lan truyền năm điều cấm kỵ hay sao: Cấm ngủ với người đẹp để hưng phấn tới chết! Cấm ngủ với thanh nữ để hồn xiêu phách lạc! Cấm ngủ với vũ nữ để xót ruột tới chết! Cấm ngủ với tiểu thư để lao lực tới chết! Cấm ngủ với bà xã cả đêm già chết! Anh đã cấm được ba điều, chỉ giữ lại hai điều”.

Trần Tư Tư bật cười, vừa cười vừa dí ngón tay vào chóp mũi Hứa Thiếu Phong: “Thiếu Phong, anh thật vui tính, thật đáng yêu quá”.

Hứa Thiếu Phong cũng vui lây: “Còn nói là vui tính sao, em tưởng giả chết dễ lắm à?”

Trần Tư Tư cười lớn, vừa cười vừa nói: “Thật không ngờ anh còn có bản lĩnh đó nữa”.

Hứa Thiếu Phong cũng cười: “Đâu có. Em cũng biết mà, thuê má anh nộp cho em hết cả, còn gì nữa đâu mà nộp, không nộp nổi thì phải giả chết chứ sao”.

Trần Tư Tư đột nhiên ôm lấy Hứa Thiếu Phong trong lòng tràn đầy yêu thương: “Anh cứ nhất thiết phải khổ sở như vậy sao? Nếu anh không còn yêu chị ấy nữa thì ly hôn đi, như thế cũng là giải thoát cho chị ấy, đòi người ngán ngùi có mấy chục năm thôi, sao phải tàn nhẫn với bản thân mình như thế? Anh từng nói không muốn để em tham dự vào chuyện gia đình anh, em làm được rồi, chưa bao giờ em nói với anh chuyện ly hôn. Nhưng nếu thực sự anh không thể sống chung với chị ấy nữa, anh không phải gò ép bản thân làm gì, anh ly hôn rồi, chúng mình sẽ sống với nhau, em nghĩ chắc chắn chúng mình sẽ rất hạnh phúc”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Tư Tư, không phải anh không muốn lấy em, muốn lắm chứ. Nói thật lòng, sao anh lại không vui khi có một mỹ nhân như em luôn ở bên cạnh chứ? Nhưng vấn đề không hề đơn giản như thế. Làm người trong chốn quan trường tối kỵ điều gì? Đó là ly hôn vợ. Em xem đây, trong giới quan trường có mấy người ly hôn? Ly hôn rồi, được mấy người cảm thấy hài lòng? May ra thì quay lại vạch xuất phát lúc đầu, không may thì mất tất cả những gì đang có. Nếu anh ly hôn thật, quyền lực trong tay mất đi, chẳng còn gì cả, liệu chúng ta có còn hạnh phúc được không?”

Trần Tư Tư nói: “Em chẳng cần, chỉ cần được ở bên anh, thế là em thấy hạnh phúc rồi”.

Trong đầu Hứa Thiếu Phong lại nghĩ: Cho dù điều cô ấy nói là thật hay giả thì nghe cũng thật dễ chịu, anh liền ôm chặt lấy Trần Tư Tư nói: “Đồ ngốc, đừng ăn nói ngốc nghếch nữa, chúng ta cứ như bây giờ là tốt lắm rồi, quen nhau lâu rồi mà tình cảm lúc nào cũng như mới, lại còn luôn được bên nhau nữa”.

Trần Tư Tư đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Em thật không hiểu nổi giới quan chức các anh, tại sao có thể tự do có nhân tình, có thể tới phòng mát xa hay karaoke làm này làm nọ mà lại không thể ly hôn được? Quyền lợi chính đáng bị tước đoạt, những thứ chẳng chính đáng thì lại quá tự do thoải mái”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Ai nói bọn anh được tự do có nhân tình, làm nọ làm kia? Chẳng qua đều là giấu giếm vụng trộm, mà đã là việc giấu giếm vụng trộm, dân không tố cáo thì không bị truy cứu, chẳng may Phòng Tổ chức Kỷ luật mà biết thì nguy to, sẽ bị xử lý đến nơi đến chốn. Em đúng là... cái đầu thì nhỏ bé mà toàn chứa những điều kỳ quái thôi”.

Trần Tư Tư vừa cười vừa nói: “Đúng là có kinh nghiệm thật đấy, các anh làm quan cũng chẳng dễ dàng gì, người thì mệt mỏi chết được, lòng dạ thì hẹp hòi chết được, đầu óc thì đần độn chết được, gan mật thì bé chết được, tư lượng thì thấp chết được, khả năng tình dục lúc yếu thì xấu hổ chết được, khi mạnh thì dễ chịu chết được...!”

Trần Tư Tư còn chưa nói xong, Hứa Thiếu Phong đã không nhịn được liền phá lên cười.

Trần Tư Tư cười nói: “Xem em làm anh vui chưa kìa, có phải em nói trúng tim đen anh rồi không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Được rồi, hóa ra là định công kích anh sao?” Nói xong liền kéo chân Tư Tư lại cù. Trần Tư Tư vốn có máu buồn ở gan bàn chân, vừa bị đụng chạm, toàn thân tự nhiên uốn éo, cười vang khắp phòng, vừa xin tha vừa dùng chân còn lại đạp Hứa Thiếu Phong. Một cách rất tự nhiên, Trần Tư Tư để lộ bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể người đàn bà trước mặt Hứa Thiếu Phong khiến anh ta chợt thấy lòng rộn lên, bỏ cả trò cù bàn chân mà đi luôn vào việc chính.

Vậy là, đôi nhân tình lại tiếp tục hưởng lạc.

Cũng có lúc Hứa Thiếu Phong nghĩ, ở bên Trần Tư Tư anh không chỉ tìm được niềm vui thể xác mà tinh thần lúc nào cũng thấy thoải mái, điều này Lâm Như vợ anh không thể làm được. Nếu về nhà mà cũng được thoải mái, vui vẻ như thế, có lẽ anh cũng không đi xa tới mức này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Không không chế nổi sức mê hoặc của Trần Tư Tư, Hứa Thiếu Phong liền lên kế hoạch nói dối Lâm Như ngày mai mới về Hải Tân và lên lút tới nhà Trần Tư Tư.

Nói chuyện với Lâm Như xong, Hứa Thiếu Phong liền vắt cái điện thoại di động lên giường, sợ có người gọi tới làm phiền, anh ta lại nhào người với tay ra lấy cái máy, ấn vào nút tắt.

Vừa này Hứa Thiếu Phong đang cùng Trần Tư Tư ân ái trên giường. Việc trên giường thì không giống với công việc hàng ngày chút nào, mặc dù mệt đến nỗi

tương chừng tác thờ, toàn thân đầy mồ hôi nhưng lại có thể tìm thấy niềm khoái lạc mà những lúc làm việc khác không sao có được, cho nên anh luôn cam tâm tình nguyện mỗi khi lên giường với Tư Tư.

Thiếu Phong và Tư Tư đã qua lại hai, ba năm nay, càng ngày mối quan hệ đó lại càng trở nên tốt đẹp. Nguyên do chính là ngoài tuổi trẻ và sắc đẹp, Trần Tư Tư còn có sức quyết rũ chết người từ hình thể. Tư Tư là giáo viên dạy yoga, ngôn ngữ cơ thể cực kỳ phong phú, điêu luyện, cô ta có thể thực hiện được những động tác có độ khó cao mà người thường không làm được, điều này đã mở rộng tầm mắt cho Thiếu Phong, khiến Thiếu Phong thấy nàng quyến rũ vô cùng và thấy cực kỳ hưng phấn khi được ở gần nàng. Đương nhiên việc tốt như vậy làm gì có chuyện miễn phí, bạn phải đăng ký tham gia lớp học yoga của cô ấy, rồi còn phải nộp tiền học phí, huống chi đây lại là lớp phụ đạo riêng, mà còn là hình thức phụ đạo tiếp xúc thân thể, chắc chắn chi phí phải trả không hề ít ỏi. Điều này lại có liên quan đến một mặt khác của vấn đề, đó là mối quan hệ giữa tình cảm và đầu tư. Đặc biệt khi đó là tình cảm giữa người đàn ông có quyền thế với người đàn bà có sắc, có tài thì càng cần phải bỏ vốn đầu tư. Tuy Thiếu Phong chưa từng tặng Tư Tư vàng bạc châu báu nhưng đôi lại, anh đã dựa vào quyền thế của mình mang lại cho cô không ít cơ hội làm giàu. Đó là lý do khiến cô được sở hữu cả một căn hộ và một chiếc xe hơi sang trọng. Nhờ vậy mà cùng với sự gia tăng mức độ đầu tư và cơ hội giao lưu cơ thể, tình cảm của hai người ngày càng trở nên sâu đậm.

Có lúc Hứa Thiếu Phong cũng tự trách mình, cảm thấy làm như vậy là không phải với Lâm Như. Thế nhưng, tự trách thì tự trách, cứ nhận được điện thoại của Trần Tư Tư là anh ta lại thấy kích động và ham muốn. Tình cảm vốn là vậy, có lúc vô cùng phức tạp, tuy quan hệ vợ chồng của họ rất tốt đẹp nhưng dù có tốt đẹp đến mấy thì từng ấy thời gian chung sống với nhau cũng không có gì mới mẻ nữa, hưởng hờ hai người đã kết hôn được gần 20 năm rồi, cho dù có đẹp như Dương Quý Phi thì nhan sắc cũng tàn phai, tình cảm cũng phai nhạt dần. Lâu lắm rồi Hứa Thiếu Phong không còn cảm thấy rung động trước vợ mình nữa, mỗi lần hai vợ chồng ân ái cũng chỉ làm chiếu lệ, máy móc, chẳng có gì là vui thú. Điều này khiến Hứa Thiếu Phong rất lo sợ và luôn tự hỏi hay mình mắc bệnh gì? Gặp Trần Tư Tư anh mới biết mình chẳng bị bệnh gì cả, vấn đề mà anh gặp phải chính là tình cảm giữa anh và Lâm Như đã hết. Khi được Trần Tư Tư nhóm lên ngọn lửa dục vọng, anh ta như được quay lại những năm tháng tuổi trẻ và đến lúc đó mới thực sự tin rằng đời người có mùa xuân thứ hai. Mà mùa xuân thứ hai này lại còn mãnh liệt hơn mùa xuân đầu tiên gấp nhiều lần.

Lần này, Hứa Thiếu Phong lên tỉnh họp, cuộc họp bế mạc đúng vào thứ sáu, lại vừa hay Trần Tư Tư gọi điện nói rất nhớ anh. Không khống chế nổi sức mê hoặc của Trần Tư Tư, Hứa Thiếu Phong liền lên kế hoạch nói dối Lâm Như ngày mai mới về Hải Tân và lên lút tới nhà Trần Tư Tư.

Từ lâu Hứa Thiếu Phong đã coi nhà Trần Tư Tư là ngôi nhà thứ hai của mình. Anh ta không biết nên gọi Tư Tư là nhân tình hay là vợ hai, nhưng dù sao, đó cũng là mối quan hệ khiến anh ta cảm thấy rất hài lòng. Ngay từ đầu anh ta đã thông tư tường cho Trần Tư Tư rằng: cho dù quan hệ của hai người có sâu sắc tới đâu, anh cũng sẽ không bao giờ ly hôn với vợ. Vì anh biết, chốn quan trường tối kỵ việc ly hôn. Một ông quan chức thực sự thành công trong chốn quan trường có thể lên lút tìm nhân tình, âm thầm bao vợ bé nhưng không thể ly hôn. Cho dù quan hệ vợ chồng chẳng ra gì cũng không thể ly hôn. Ly hôn, dù ai đứng ai sai thì dư luận cũng đứng về phía kẻ yếu, đều đồng thanh lên tiếng đổ trách nhiệm cho kẻ làm quan, chẳng phải Trần Thế Mỹ cũng vì chuyện đó mà dể mất chiếc ghế vào tay người khác đó sao, chắc chắn việc ly hôn sẽ ảnh hưởng rất tiêu cực tới tiền đồ chính trị của một người có chức quyền. Nếu giải quyết êm thấm còn có hi vọng giữ được chức vụ hiện tại, còn nếu sự việc bị thổi phồng lên thì khó mà bảo toàn được chức vụ. Vậy nên Trần Tư Tư cũng không bao giờ đề cập tới chuyện ly hôn của Hứa Thiếu Phong, mà anh cũng chẳng bao giờ nói đến chuyện kết hôn với Trần Tư Tư. Cả hai người đều hiểu rất rõ rằng chỉ cần hợp thức hóa quan hệ của họ, không chừng đến mối quan hệ được hợp thức hóa cũng chẳng giữ nổi, nếu Hứa Thiếu Phong không mất chức thì họ cũng phải chia tay.

Vì đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý nên khi ở bên nhau họ thực sự cảm thấy vui vẻ. Vừa rồi họ cũng đang rất vui vẻ. Hứa Thiếu Phong và Trần Tư Tư đang dùng cơ thể để thực hiện một động tác rất khó, vào đúng lúc hai người như đang hòa vào làm một thì điện thoại của Hứa Thiếu Phong đổ chuông. Anh ta không thể không dừng lại để nghe máy. Cầm điện thoại lên nhìn thấy cuộc gọi của vợ, Hứa Thiếu Phong bỗng giật mình, muộn thế này còn gọi làm gì? Đã gọi đến rồi thì không thể không nghe. Nếu tắt máy thì lại bị nghi ngờ đang làm gì khuất tất. Khi tâm trạng trở lại bình tĩnh, Hứa Thiếu Phong nói với Trần Tư Tư không được lên tiếng khi anh ta nghe điện thoại. Nói xong ấn vào phím nghe, trong điện thoại là tiếng của Lâm Như. Qua điện thoại, Hứa Thiếu Phong nghe thấy giọng điệu quen thuộc, cảm nhận được cảm giác bất an của Lâm Như đối với anh. Đúng lúc đó, Trần Tư Tư xoay người về phía anh, ghé tai vào điện thoại. Hứa Thiếu Phong rất muốn đẩy cô ta ra nhưng lại sợ gây tiếng động khiến Lâm Như nghi ngờ nên đành thôi.

Khi Hứa Thiếu Phong vội vàng kết thúc cuộc điện thoại, gác máy, Trần Tư Tư chui vào lòng anh như một con mèo con, khe khẽ hỏi:

“Ai thế anh? Nửa đêm rồi mà sao vẫn còn quan tâm đến anh thế”.

Hứa Thiếu Phong rất ghét việc Trần Tư Tư hỏi này hỏi nọ. Cái đáng hỏi thì hãy hỏi, cái không đáng hỏi thì đừng có hỏi. Nhất là khi Hứa Thiếu Phong nghe điện thoại, Trần Tư Tư cứ thích ghé tai nghe cùng, điều này khiến anh ta rất khó chịu. Anh ta định cằn nhằn vài câu nhưng nhìn thấy Trần Tư Tư cong mông lại đáng yêu như một chú cún con, miệng phả ra làn hơi ấm nóng, phủ cả hương thơm lên mặt mình thì mọi tức giận như tan biến đâu hết. Lại nhớ lại trong động tác rất khó vừa rồi cô đã tập trung thế nào, biểu diễn nghệ thuật ra sao thì không chỉ mọi tức giận tan biến mà còn khiến anh cảm thấy yêu thương cô hơn bao giờ hết, liền ôm cô vào lòng vỗ về:

“Còn ai được nữa? Bà vợ già ở nhà chứ ai”.

Trần Tư Tư nói: “Muộn thế này, là chị ấy gọi để lo lắng cho anh hay đang nghi ngờ anh thế?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Vợ chồng già rồi, còn gì nữa mà nghi ngờ?”

Miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì lại nghĩ: con người này nhạy cảm thật, chẳng gì qua mắt được cô ta. Vừa rồi nghe giọng của Lâm Như, Hứa Thiếu Phong cũng cảm thấy có gì đó không ổn, Lâm Như đã nghe được gì hay cảm thấy điều gì sao? Hứa Thiếu Phong thực sự không muốn làm tổn thương vợ, càng không muốn vì chuyện này mà gia đình tan vỡ.

Trần Tư Tư giả là cười: “Miệng anh nói một đằng, nhưng bụng lại nghĩ một nẻo. Em thấy anh vừa nhận được điện thoại của chị ấy đã hồn bay phách lạc rồi”.

Hứa Thiếu Phong lúng túng nói: “Việc chẳng có gì, sao anh phải lo lắng chứ?”

Trần Tư Tư đưa bàn tay nhỏ nhắn ra, kéo thân dưới của Hứa Thiếu Phong sát lại, vừa cười vừa nói: “Còn nói là không có sao, nhìn đã biết anh đang nghĩ ngợi rồi”.

Hứa Thiếu Phong kéo chân mỏng phủ lên thân dưới, cười mà nói: “Quý sử ạ! Đây là đâu với đâu?”

Trần Tư Tư nói: “Đây gọi là thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư” (Cửa thành mất lửa, tai họa đổ vào ao cá).

Hứa Thiếu Phong cười gượng gạo và nói: “Em đúng là chỉ thấy cây mà không thấy rừng”.

Trần Tư Tư đưa mắt nguyệt một cái rồi nói: “Anh đừng có lâu bầu, em hỏi anh, có phải chị ấy nghi ngờ chúng ta rồi không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Không phải vậy đâu. Nhưng có thể cô ấy đoán ra anh ngoại tình”.

Trần Tư Tư lại nói: “Anh để chị ấy nắm được đăng chuôi rồi đúng không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Nắm được đăng chuôi gì chứ? Lâu lắm rồi anh không nộp thuế cho cô ấy, cô ấy không nghi ngờ mới là lạ”.

Trần Tư Tư nói: “Hóa ra là vậy. Chị ấy không đòi hỏi sao?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Cô ấy chưa kịp đòi hỏi anh đã vờ say khướt rồi, có cơ hội đâu mà đòi hỏi? Gần đây tin nhắn điện thoại chẳng đang lan truyền năm điều cấm kỵ hay sao: Cấm ngủ với người đẹp để hưng phấn tới chết! Cấm ngủ với thanh nữ để hồn xiêu phách lạc! Cấm ngủ với vũ nữ để xót ruột tới chết! Cấm ngủ với tiểu thư để lao lực tới chết! Cấm ngủ với bà xã cả đêm già chết! Anh đã cấm được ba điều, chỉ giữ lại hai điều”.

Trần Tư Tư bật cười, vừa cười vừa dí ngón tay vào chóp mũi Hứa Thiếu Phong: “Thiếu Phong, anh thật vui tính, thật đáng yêu quá”.

Hứa Thiếu Phong cũng vui lây: “Còn nói là vui tính sao, em tưởng giả chết dễ lắm à?”

Trần Tư Tư cười lớn, vừa cười vừa nói: “Thật không ngờ anh còn có bản lĩnh đó nữa”.

Hứa Thiếu Phong cũng cười: “Đâu có. Em cũng biết mà, thuế má anh nộp cho em hết cả, còn gì nữa đâu mà nộp, không nộp nổi thì phải giả chết chứ sao”.

Trần Tư Tư đột nhiên ôm lấy Hứa Thiếu Phong trong lòng tràn đầy yêu thương: “Anh cứ nhất thiết phải khổ sở như vậy sao? Nếu anh không còn yêu chị ấy nữa thì ly hôn đi, như thế cũng là giải thoát cho chị ấy, đôi người ngăn ngại có mấy chục năm thôi, sao phải tàn nhẫn với bản thân mình như thế? Anh từng nói không muốn để em tham dự vào chuyện gia đình anh, em làm được rồi, chưa bao giờ em nói với anh chuyện ly hôn. Nhưng nếu thực sự anh không thể sống chung với chị ấy nữa, anh không phải gò ép bản thân làm gì, anh ly hôn rồi, chúng mình sẽ sống với nhau, em nghĩ chắc chắn chúng mình sẽ rất hạnh phúc”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Tư Tư, không phải anh không muốn lấy em, muốn lắm chứ. Nói thật lòng, sao anh lại không vui khi có một mỹ nhân như em luôn ở bên cạnh chứ? Nhưng vấn đề không hề đơn giản như thế. Làm người trong chốn quan trường tối kỵ điều gì? Đó là ly hôn vợ. Em xem đây, trong giới quan trường có mấy người ly hôn? Ly hôn rồi, được mấy người cảm thấy hài lòng? May ra thì quay lại vạch xuất phát lúc đầu, không may thì mất tất cả những gì đang có. Nếu anh ly hôn thật, quyền lực trong tay mất đi, chẳng còn gì cả, liệu chúng ta có còn hạnh phúc được không?”

Trần Tư Tư nói: “Em chẳng cần, chỉ cần được ở bên anh, thế là em thấy hạnh phúc rồi”.

Trong đầu Hứa Thiếu Phong lại nghĩ: Cho dù điều cô ấy nói là thật hay giả thì nghe cũng thật dễ chịu, anh liền ôm chặt lấy Trần Tư Tư nói: “Đồ ngốc, đừng ăn nói ngốc nghếch nữa, chúng ta cứ như bây giờ là tốt lắm rồi, quen nhau lâu rồi mà tình cảm lúc nào cũng như mới, lại còn luôn được bên nhau nữa”.

Trần Tư Tư đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Em thật không hiểu nổi giới quan chức các anh, tại sao có thể tự do có nhân tình, có thể tới phòng mát xa hay karaoke làm này làm nọ mà lại không thể ly hôn được? Quyền lợi chính đáng bị tước đoạt, những thứ chẳng chính đáng thì lại quá tự do thoải mái”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Ai nói bọn anh được tự do có nhân tình, làm nọ làm kia? Chẳng qua đều là giấu giếm vụng trộm, mà đã là việc giấu giếm vụng trộm, dân không tố cáo thì không bị truy cứu, chẳng may Phòng Tổ chức Kỷ luật mà biết thì nguy to, sẽ bị xử lý đến nơi đến chốn. Em đúng là... cái đầu thì nhỏ bé mà toàn chứa những điều kỳ quái thôi”.

Trần Tư Tư vừa cười vừa nói: “Đúng là có kinh nghiệm thật đấy, các anh làm quan cũng chẳng dễ dàng gì, người thì mệt mỏi chết được, lòng dạ thì hẹp hòi chết được, đầu óc thì dần dần chết được, gan mật thì bé chết được, tửu lượng thì thấp chết được, khả năng tình dục lúc yếu thì xấu hổ chết được, khi mạnh thì dễ chịu chết được...”

Trần Tư Tư còn chưa nói xong, Hứa Thiếu Phong đã không nhịn được liền phá lên cười.

Trần Tư Tư cười nói: “Xem em làm anh vui chưa kìa, có phải em nói trúng tim đen anh rồi không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Được rồi, hóa ra là định công kích anh sao?” Nói xong liền kéo chân Tư Tư lại cù. Trần Tư Tư vốn có máu buồn ở gan bàn chân, vừa bị đụng chạm, toàn thân tự nhiên uốn éo, cười vang khắp phòng, vừa xin tha vừa dùng chân còn lại đạp Hứa Thiếu Phong. Một cách rất tự

nhien, Trần Tư Tư để lộ bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể người đàn bà trước mặt Hứa Thiếu Phong khiến anh ta chợt thấy lòng rộn lên, bỏ cả trò cù bàn chân mà đi luôn vào việc chính.

Vậy là, đôi nhân tình lại tiếp tục hưởng lạc.

Cũng có lúc Hứa Thiếu Phong nghĩ, ở bên Trần Tư Tư anh không chỉ tìm được niềm vui thể xác mà tinh thần lúc nào cũng thấy thoải mái, điều này Lâm Như vợ anh không thể làm được. Nếu về nhà mà cũng được thoải mái, vui vẻ như thế, có lẽ anh cũng không đi xa tới mức này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Dường như tất cả đàn ông đều tìm kiếm tình dục còn đàn bà luôn kiên trì với tình yêu.

Lâm Như vội vàng về nhà, nhìn thấy Hồ Tiểu Dương vẫn đứng đợi, cô cảm thấy lòng mình như được an ủi, liền gọi to: “Tiểu Dương!”

Hồ Tiểu Dương vừa nhìn thấy bộ dạng thất thần của Lâm Như, cô hiểu ngay bà chị vừa đi đánh ghen nhưng không bắt được quả tang, cô nhẹ nhàng gọi: “Chị!”

Lâm Như nói: “Muộn thế này em đến làm gì?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Em nhớ chị nên đến thăm thôi. Thế nào, em không được chào đón sao?”

Lâm Như dẫn cô vào trong nhà rồi mới nói: “Mời bà cô của tôi ngồi, sao chị có thể không chào đón em cơ chứ?”

Hồ Tiểu Dương là em họ của Lâm Như, hai chị em hơn kém nhau tới 10 tuổi, tính cách lại rất khác biệt nhưng rất thân nhau. Hồ Tiểu Dương là người ruột đẻ ngoài da, có gì nói đấy, kiểu người chưa nghĩ xong đã nói, tới khi xong việc mới thấy ân hận. Vừa rồi cô tới khu vườn hoa Di Tinh để thăm một người bạn, lúc quay về bất chợt nhìn thấy Hứa Thiếu Phong xuống xe cùng với một người phụ nữ trẻ, rồi họ cùng nhau đi vào thang máy nữa. Cô lấy làm lạ, chẳng lẽ Hứa Thiếu Phong lại có nhân tình bên ngoài sao? Không nghĩ ngợi lâu cô gọi ngay điện thoại cho Lâm Như, vốn chỉ định nhắc nhở chị đừng để người khác tung hoành trong khi đó mình lại chẳng biết gì. Không ngờ gọi điện thoại, nghe chị dặn dò giữ kín chuyện lại thấy hối hận, chẳng kịp nghĩ ngợi, lái xe về đến gần nhà rồi cô liền vội vàng quay đầu xe lao tới nhà Lâm Như vì sợ bà chị làm bừa.

Hồ Tiểu Dương ngồi xuống rồi mới hỏi: “Chị định thế nào?”

Lâm Như lắp lửng: “Cái gì mà định thế nào?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị đừng đánh trống lảng nữa, nhìn mặt chị là biết ngay rồi, còn giả bộ trước mặt em làm gì chứ?”

Lời nói của Hồ Tiểu Dương đánh trúng nỗi đau của Lâm Như, cô thờ dãi than vãn: “Gặp chuyện thế này, chị phải làm sao đây?”

Hồ Tiểu Dương châm một điếu thuốc, vừa hút vừa nói: “Em cho chị vài phương án để chị tham khảo nhé”.

Lâm Như nói: “Em hút thuốc ít đi có được không? Đàn bà con gái gì mà khắp người toàn mùi thuốc lá, chẳng dễ coi chút nào”.

“Chị à, đây là mốt đấy, chị không biết sao?”, Hồ Tiểu Dương hồ hởi.

Lâm Như nói: “Được rồi, được rồi, bà cô của tôi, em đừng có nói với chị về mốt của em nữa. Em thích hút thì hút, chỉ cần A Xán không phản đối là được. Nói xem, phương án khả thi của em là gì?”

Hồ Tiểu Dương từ từ lý giải: “Chồng có bỏ giờ đã trở thành chuyện hết sức bình thường của xã hội rồi, phải xem chị muốn có kết cục như thế nào thôi, nếu chị muốn chia tay với anh ấy, ngay ngày mai chị tìm một thám tử tư, đưa ra 2.000 tệ nhờ anh ta thu thập bằng chứng về việc ngoại tình của Hứa Thiếu Phong, sau đó đệ đơn xin ly hôn, tòa án chắc chắn sẽ phán quyết lỗi thuộc về phía Hứa Thiếu Phong, tất cả gia sản sẽ thuộc về chị”.

Lâm Như nói: “Trò quỷ gì thế? Gia đình chẳng còn, chị cần cái gia sản này làm gì chứ?”

“Vậy thì em hiểu ý chị rồi, chị vẫn không nỡ rời bỏ Hứa Thiếu Phong đúng không? Thế này nhé, sáng mai vừa thức dậy, chị phải dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ, gấp quần áo của anh ấy thật gọn gàng, để lại một tờ giấy nhắn, nói rằng chị qua nhà em ở vài ngày để anh ấy có thời gian suy nghĩ, chờ đến khi nào lương tâm anh ta thức tỉnh, đến tận nơi xin chịu tội với chị, thế thoát từ nay sẽ sống tử tế thì chị mới về nhà với anh ta”.

Lâm Như cười đau khổ: “Làm vậy chẳng phải mình quá tầm thường sao, giống như vợ bé ở quê ấy. Không được, không được, xem xem còn cách nào

hay ho hơn không?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Nếu chị vừa không muốn chia tay với Hứa Thiếu Phong lại muốn không bị mất mặt thì cứ việc trang điểm cho thật đẹp, gọi điện cho anh chàng mối tình đầu và bảo: Alo, còn nhớ em không? Em đang rất cô đơn, tối nay em rảnh...”.

Lâm Như chưa nghe xong đã ngắt lời: “Em nói linh tinh gì thế, chị là loại người như vậy sao?”

Hồ Tiểu Dương lại nói: “Không phải loại người như vậy thì học làm loại người như vậy, chồng chị bỏ bịch ở bên ngoài được, chẳng lẽ chị không làm vậy được sao? Như thế nước sông không phạm nước giếng, chẳng tốt quá còn gì!”

“Em chỉ nghĩ được có thể thôi sao? Thế mà cũng đòi mở trung tâm tư vấn tâm lý, làm vậy chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy”.

Hồ Tiểu Dương cười mà nói: “Chị đừng lo, nếu chị cảm thấy không làm được như thế thì có bài thuốc này hay hơn. Đây nè, có một phụ nữ ở Thượng Hải biết chồng mình cặp bồ, ngay ngày hôm sau cô ta liền tới tiệm làm đầu, buổi chiều mất xa mặt, tiện thể ghé qua cửa hàng mua mấy bộ đồ lót gợi cảm, tối về nhà chuẩn bị một bữa tối thật đặc biệt, tổng cộng mất khoảng 400 tệ. Buổi tối ông chồng về nhà, nhìn thấy bà vợ vô cùng hấp dẫn, kinh ngạc tới mức không nói được câu gì, hối hận vì mình có mặt mà như không thấy núi Thái Sơn. Ông ta thề cả đời này sẽ không rời xa vợ nửa bước. Một tuần sau, bà vợ viết một bài với nhan đề: 'Tôi đã giữ ông chồng hào hoa của mình như thế nào' được đăng trên tạp chí, còn được 500 tệ tiền nhuận bút. Em khuyên chị nên học tập người phụ nữ Thượng Hải đó, trang điểm cho mình hấp dẫn hơn chút nữa, chờ anh rề bước vào cửa liền chạy lại ôm anh ấy thật chặt, khiến anh ấy phải hối hận vì đã bỏ rơi chị đi theo người khác”.

Lâm Như không nhịn được cười: “Em đừng pha trò nữa, chị già thế này rồi, sức mấy mà nghĩ tới chuyện đó nữa chứ? Chưa đánh gục được người ta mình đã ngã lún ra rồi ấy chứ”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em không thích chị nói về mình như thế đâu nè, già gì mà già chứ? Người vốn sinh ra đã xinh đẹp, tư cách cao quý như chị, đây chính là điểm thế hiện sức hấp dẫn nhất đối với đàn ông, sao chị lại tự coi thường bản thân mình như thế nhỉ? Đừng nói các phu nhân quan chức như bọn chị, các bà giàu có lắm tiền ai ai cũng chỉ được cái rôm rả bề ngoài, chứ em biết thừa trong lòng ai cũng đau khổ hết. Nỗi khổ sở ấy mà không tìm được đối tượng giải tỏa, cứ tích tụ lâu ngày trong bụng sẽ dẫn tới mất cân bằng tâm lý, thường xuyên mất ngủ, hoa mắt chóng mặt, thần kinh rối loạn, tính cách thay đổi. Đây chính là một vấn đề mang tính xã hội, cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến em định mở trung tâm tư vấn tâm lý, mục đích là phụ đạo tâm lý cho những người giàu có lắm tiền bọn chị, giúp các chị không sinh bệnh vì buồn chán”.

Lâm Như cắt lời: “Được rồi, được rồi, em đừng giảng giải đạo đức với chị nữa, em phải nghĩ cách giúp chị đi, em phải điều tra cho chị xem con hồ ly tinh ấy rốt cuộc là ai? Làm việc ở đâu?”

Hồ Tiểu Dương vừa nghe Lâm Như nói đến hồ ly tinh liền cười phá lên. Sáu năm trước, sau khi tốt nghiệp đại học, cô nộp hồ sơ ứng tuyển vào vị trí nhân viên kinh doanh của một công ty bất động sản, không ngờ chưa tới nửa năm, cô cũng mang luôn cả mình bán cho ông chủ, trở thành vợ bé như từ người ta vẫn thường nói, cũng có nghĩa là trở thành chủ nhân của cả khu biệt thự. Ông chủ là người Hồng Kông, ngoài 40 tuổi, dáng người tầm thước, tên A Xán. Đừng nhìn vẻ bề ngoài mà đánh giá bên trong, sự nghiệp anh ta rất đáng tự hào, trụ sở chính của công ty ở Hồng Kông, có văn phòng đại diện ở rất nhiều nơi, trong đó có ở cả thành phố Hải Tân này. Vợ con anh ta đều ở tất Hồng Kông. Hồ Tiểu Dương làm vợ bé được hai năm thì bị vợ cả phát hiện và đòi ly hôn A Xán, vì thế mà từ thân phận vợ bé, cô chính thức trở thành vợ thật. Lúc này, nghe Lâm Như nói thế cô bất giác chỉ vào mũi mình nói: “Em á? Chị bảo em làm á? Chị không nhầm đấy chứ? Mấy năm trước chị còn mắng em là hồ ly tinh, nói em dụ dỗ chồng người khác, giờ lại bảo em đi điều tra hồ ly tinh, hồ ly tinh đi điều tra hồ ly tinh, làm thế có mà loạn à. Không được, không được, cùng lắm em tìm giúp chị tìm một thám tử tư, đảm bảo người ta sẽ giúp chị làm rõ vấn đề”.

Lâm Như đang rối như tơ vò, còn tâm trí đâu mà lật lại chuyện cũ, liền nói: “Em không có bản lĩnh làm chuyện đó thì thôi, nhưng đừng có hồ đồ, thám tử tư gì chứ? Làm âm ỉ lên làm gì, còn chưa đủ loạn hay sao?”

Hồ Tiểu Dương: “Chị, chị đúng là đến chết vẫn còn thích giữ thể diện. Nếu là em, em sẽ làm cho anh ta phải thân bại danh liệt, không thì cũng phải ra đi tay trắng, còn nếu muốn tốt thì quay lại mà sống cho tử tế”.

Lâm Như nói: “Em đừng có nói linh tinh, vợ chồng với nhau 20 năm trời, không đơn giản như em nói đâu”.

“Em biết là chị không nỡ đối xử với anh Thiếu Phong như thế, vẫn muốn dùng cách trị bệnh cứu người để giúp anh ta hồi tâm chuyển ý. Cũng được, em sẽ giúp chị điều tra, nhưng có tìm được con hồ ly tinh ấy hay không thì bây giờ vẫn còn chưa chắc. Mà tìm được cô ta thì làm gì được cơ chứ? Chị không quản lý được chồng nên chẳng thể oán trách người khác được”, Hồ Tiểu Dương nói.

“Chuyện đó em không phải lo, chị tự có cách của chị”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Được rồi, được rồi, không lo, không lo, không lo. Vừa nói tới Hứa Thiếu Phong chị đã nhảy dựng lên rồi. Dường như tất cả đàn ông đều tìm kiếm tình dục còn đàn bà luôn kiên trì với tình yêu. Vợ là linh hồn trong trái tim người đàn ông còn tình nhân chỉ là thú vui nhục thể trên giường. Có một người đàn bà nói với người đàn bà khác rằng, cô yên tâm, nếu chồng tôi mà có nhân tình thật, chẳng cần tôi phải làm âm lên làm gì, đã có người trút giận thay tôi rồi, người trút giận chẳng phải ai khác chính là chồng tôi, chơi cô ta xong, còn phải bỏ cô ta nữa, để xem cuối cùng ai là người cười, ai là người bị cười”.

Lâm Như nghe thế, thấy cũng có lý, bất giác thờ dài, nói: “Em lấy đâu ra lắm hơi sức thế, nhớ cả những chuyện chẳng ra đâu vào đâu?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Đây gọi là tích lũy kiến thức, chị nghĩ là ở trường đại học em chỉ biết yêu đương mà không học hành gì à?” Nói xong, ngáp dài một cái, vỗ vỗ tay lên miệng: “Được rồi, không nói nữa, mệt quá đi mất, em phải về ngủ đây, chị cũng đi ngủ sớm đi, đừng để bụng mấy chuyện đó làm gì”.

Lâm Như miệng thì nói thế nhưng trong lòng đã thấy dễ chịu hơn nhiều, liền nói: “Muộn thế này còn về làm gì? Thôi ngủ lại đây chị em mình nói chuyện”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Không được, không được, em phải về, nhờ A Xán mà gọi điện về nhà kiểm tra không thấy lại nghĩ em qua đêm lung tung bên ngoài, không chừng vì chuyện này mà lại âm ỉ cả lên”.

Lâm Như thấy thế, cũng không tiện giữ lại, liền nói: “Lái xe từ từ thôi, đi cẩn thận nhé”.

Hồ Tiểu Dương trề môi ra: “Biết rồi. Bye...”. Hồ Tiểu Dương chưa kịp dứt tiếng chào thì nghe thấy còi báo động bên ngoài vang lên. Cả hai người nín thở lắng nghe, âm thanh càng lúc càng to nhưng không thể phân biệt được là tiếng còi của xe cảnh sát hay tiếng còi xe cấp cứu.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chuyện gì thế nhỉ?”, rồi chạy ra cửa sổ nhìn xuống.

Lâm Như cũng nhìn ra, xem xét một hồi rồi nói: “Hình như là xe chữa cháy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chắc chắn là có cháy ở đâu rồi”.

Hai người lại ngó ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy khói xám bốc lên ở phía xa xa phủ kín cả một góc trời, còi xe cứu hỏa không ngừng hú lên inh ỏi, đèn xe nhấp nháy chạy về hướng có đám cháy...

Lâm Như nói: “Cháy ở đâu thế nhỉ?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Hình như là ở phía tòa nhà phát hành báo Nam Quan. Được rồi, muốn cháy ở đâu thì cháy, em về đây”.

“VẬY EM VỀ NHÉ, ĐI ĐƯỜNG CẨN THẬN”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 1.4

Lâm Như không thể ngờ rằng con hồ ly tinh đó đang ở ngay trước mặt cô, chính là Tiểu Trần, huấn luyện viên yoga mà cô vô cùng ngưỡng mộ.

Sáng hôm sau thức dậy, Lâm Như vừa súc miệng xong thì chuông điện thoại reo.

Cô đoán chắc chắn là điện thoại của Hồ Tiểu Dương, hay là con bé này lại phát hiện được điều gì mới nên báo tin cho cô chăng? Cô vội vàng nhấc điện thoại, không ngờ là Đào Nhiên. Giờ cô mới sực nhớ ra là hôm nay có hẹn đi tập yoga với Đào Nhiên, nhiều việc phải nghĩ ngợi quá nên quên khuấy đi mất. Đào Nhiên nói 10 phút nữa sẽ tới đón, bảo cô cứ xuống nhà đợi. Cô định không đi nữa vì cả đêm qua chẳng chợp mắt được, mặt mũi phờ phạc, người cũng chẳng thấy dễ chịu chút nào, còn tập yoga gì nữa. Nhưng lại nghĩ Đào Nhiên nhiệt tình thế, không tiện từ chối nên đành phải đi, thế là cô vội vàng thay bộ đồ thể thao, đi giày tập xuống nhà.

Đào Nhiên là vợ của Vương Chính Tài. Vương Chính Tài là Chánh văn phòng dưới quyền Hứa Thiếu Phong, mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới ở cơ quan kéo đến tận gia đình và biến thành quan hệ đẳng cấp giữa các bà vợ. Chồng quý vợ vinh, đây là quan niệm truyền thống vốn đã tồn tại rất lâu đời ở Trung Quốc, được thiên biến vạn hóa và truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, địa vị cao thấp của người chồng có ảnh hưởng, quyết định tới địa vị và mức độ được tôn trọng của các bà vợ. Phu nhân Chánh văn phòng thấy mình thấp bé so với phu nhân Cục trưởng, phu nhân Cục trưởng lại thấy mình thấp bé so với phu nhân Thị trưởng. Nếu không ở cùng một thành phố, một đơn vị thì không nói làm gì, nếu ở cùng một thành phố, một đơn vị thì mối quan hệ giữa các phu nhân với nhau tuyệt đối không được lơ là. Nếu bạn lơ là mối quan hệ này, nhẹ thì người ta sẽ cười bạn, nói bạn không biết phép tắc, nặng thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và tiền đồ của chồng bạn. Vấn đề tế nhị này chỉ có những người trong cuộc mới rõ hơn ai hết.

Lâm Như biết rất rõ sở dĩ Đào Nhiên quan tâm và kính trọng mình như vậy chẳng phải vì cô có sức hấp dẫn gì mà chủ yếu là bởi cô là phu nhân Cục trưởng Hứa Thiếu Phong, nếu cô không phải phu nhân Cục trưởng hay Vương Chính Tài không dưới quyền Hứa Thiếu Phong, Đào Nhiên cũng chẳng tốt với cô đến thế. Đào Nhiên đối tốt với cô rất nhiều thứ, cô ta không chỉ thường xuyên tới chuyện trò với cô, đi dạo cùng cô, đánh mát chườm cùng cô mà còn kéo cô tới thẩm mỹ viện, đi tập yoga. Khi phát hiện ra cô rất thích yoga, Đào Nhiên liền âm thầm đăng ký hai thẻ hội viên yoga, một thẻ đưa cho Lâm Như, một thẻ giữ lại cho mình để hộ tống Lâm Như. Biết một chiếc thẻ như thế phải tới một, hai nghìn tệ, Lâm Như đòi trả tiền thẻ, cô ta vội vàng nói: "Chị Lâm, đây là tấm lòng của em, chị trả tiền thẻ này chẳng phải là không nể mặt em hay sao? Hơn nữa, thẻ này không phải em bỏ tiền ra mua mà là do người ta tặng, sao em lấy tiền của chị được chứ?". Lâm Như đành giả như cái thẻ đó do người ta tặng Đào Nhiên, nhận một cách rất tự nhiên. Lâm Như đã tham gia luyện tập vài buổi, cảm thấy rất tốt, cô cảm nhận được rõ ràng cơ thể mình săn chắc lại, đi lại cũng nhanh nhẹn hơn trước nhiều.

Lâm Như vừa ra tới cửa tòa nhà đã nhìn thấy từ xa một chiếc xe màu đen đang đỗ dưới vỉa hè, kính xe từ từ hạ xuống, một khuôn mặt xinh đẹp ngó ra cười với cô rạng rỡ. Cửa xe mở, một người phụ nữ xinh xắn bước ra, giơ tay vẫy vẫy. Người đó chính là Đào Nhiên. Lâm Như chợt nghĩ, cô ta vẫn còn trẻ, xinh đẹp, năng động và thật hoạt bát, nếu mình lại được quay về tuổi trẻ như Đào Nhiên thì tốt biết bao. Đào Nhiên năm nay 32 tuổi, nhỏ hơn Lâm Như đúng 10 tuổi. Người phụ nữ ở độ tuổi này là thời kỳ đỉnh cao nhất, cô nghĩ lại mình 10 năm trước, một mình dạo bước trên phố cũng có không ít

ánh mắt quay lại nhìn.

Lâm Như còn chưa bước lại gần, Đào Nhiên đã chào: “Chị Lâm, chị mặc bộ đồ thể thao này nhìn trẻ trung quá, nhìn từ xa giống hệt một thiếu nữ”.

Lâm Như nghe thế, chợt thấy lòng ấm lại, cười nói: “Đầu có, già rồi, chị mà được trẻ trung, xinh xắn như em thì tốt biết bao”. Cô biết rõ Đào Nhiên muốn lấy lòng mình nên nói thế, nhưng nghe vẫn thấy dễ chịu nên vui vẻ tiếp nhận. Xem ra, không chỉ các cán bộ lãnh đạo mới thích được tăng bốc, người bình thường cũng chẳng kém gì. Tăng bốc vẫn tốt hơn nhiều so với việc phải hạ mình, nếu không tăng bốc quá đà làm người ta khó chịu thì chẳng có gì mà không vui cả.

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm, chị đừng khiêm tốn thế, ngày trước ở độ tuổi của em chị còn xinh đẹp hơn nhiều ấy chứ. Giờ hai chị em mình đi cùng nhau cũng chẳng thấy khác biệt là mấy”.

Lâm Như mỉm cười nói: “Em khéo động viên quá, ai chẳng biết em nói thế để chị vui chứ”. Nói xong liền mở cửa xe bước lên.

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm, lúc nào chị rảnh nhất định em sẽ dạy chị lái xe, tự mình lái được xe tiện lắm”.

“Chị vốn nhát gan, không dám học, có học được cũng chẳng dám lái ra đường đâu”.

Đào Nhiên nói: “Không sao đâu. Em cũng vốn nhát nhưng học xong rồi cứ lái ra đường vài lần là quen hết ấy mà”.

“Vậy thì việc này cứ để khi nào có thời gian ta tính tiếp”.

Sau khi thành phố Hải Tân tiến hành chế độ cải cách xe công, nhân viên công vụ về cơ bản đều có xe riêng, thậm chí có những nhà có điều kiện kinh tế, hai vợ chồng mỗi người dùng một xe. Đào Nhiên là người phụ nữ chạy theo một, khi chế độ cải cách xe công vừa bắt đầu, cô ta đã đăng ký đi học ngay lớp lái xe và lấy được bằng. Sau khi cải cách xong, dùng tiền tích góp, cộng thêm cả phí hỗ trợ cải cách xe công được 120.000 tệ mua một chiếc xe mới và cô nghiêm nhiên trở thành chủ xe. Hàng ngày đi làm, Đào Nhiên làm tài xế, để chồng cô là Vương Chính Tài ngồi ở ghế lãnh đạo, tiện đường chở chồng tới công cơ quan còn mình thì tới đài truyền hình làm việc, cảm thấy rất hài lòng. Lâm Như lại không như vậy, Hứa Thiếu Phong nhà cô là Cục trưởng, ở cương vị vợ Cục trưởng cô phải luôn thận trọng giữ gìn, hơn nữa Bệnh viện Trung tâm Thành phố nơi Lâm Như làm việc và Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn Thành phố lại không cùng một tuyến đường, lại càng không thể để Hứa Thiếu Phong đưa đón vợ. Lâm Như đành phải đi xe buýt, khi nào muộn quá thì gọi tắc xi. Thật ra, Lâm Như hoàn toàn có khả năng mua xe, mà không phải chỉ một chiếc, đến ba, bốn chiếc cô cũng thừa sức mua, vấn đề ở chỗ cô không thể mua, cô phải giữ tiếng. Khoa trương quá, sẽ gây sự chú ý, dẫn đến dư luận không tốt. Cán bộ lãnh đạo vốn không giống dân kinh doanh, người làm kinh doanh coi trọng hình thức, lúc cần thiết còn phải khuếch trương để khoe khoang nhiều hơn những gì mình có để đối phượng cảm thấy mình có thực lực, có thể yên tâm bắt tay hợp tác. Người trong giới quan trường lại khác hẳn, giàu cũng phải giả nghèo, nếu người ta nói anh nghèo, tức là đang khen anh, người ta nói anh giàu, tức là đang đánh giá thấp anh, ý nói anh tham ô. Cho nên, Lâm Như không giống Đào Nhiên, cô là vợ Cục trưởng, dù có tiền cũng không dám khoe ra, cứ phải giấu giếm điếm điếm.

Nhưng mỗi lần ngồi trên xe của Đào Nhiên cô cũng nghĩ, rảnh rồi cũng sẽ cùng Đào Nhiên học lái xe, chờ học xong mua một cái xe tàng tàng cũng được.

Chẳng mấy chốc, hai người đã tới Cầu lạc bộ Dương Quang.

Cầu lạc bộ Dương Quang rất lớn, có trung tâm giảm béo thẩm mỹ và trung tâm yoga, trung tâm yoga là một phòng lớn rộng tới 300 m², có rất nhiều người tới tập yoga, đa phần họ đều là phụ nữ trung niên, gia đình khá giả, đến một độ tuổi nhất định, ngoại hình dần xuống dốc mới hoảng hốt nhận ra tuổi thanh xuân không còn, để cố vớt vát lại tuổi trẻ, không chế thân hình đang ngày một phát phì ra, họ không thể không bỏ chút thời gian để tới đây tập luyện.

Lâm Như và Đào Nhiên thay quần áo, ra tới đại sảnh thì đã có rất nhiều học viên đến rồi, huấn luyện viên vẫn chưa tới, mọi người đang cử động tay chân tự tập luyện trước bài tập khởi động. Lâm Như tự ngắm thân hình mình trong bộ quần áo ôm sát người trong gương, bất giác đỏ mặt. Bình thường có quần áo che đậy, nhìn cũng không đến nỗi, nhưng mặc bộ quần áo này vào, tất cả đều lộ ra hết. Rõ ràng cô cảm thấy bụng mình đã hơi phì ra, mông hơi xệ xuống, vòng eo to hơn trước rất nhiều. Cô vuốt tay hai bên hông bụng, hít thật sâu, bụng nhỏ lại rồi, người cũng trở nên gọn gàng hơn, khi thở ra, lại đầu vào đấy, không khỏi thấy buồn. Chà trách Hứa Thiếu Phong thay lòng đổi dạ, có phải là cũng có liên quan tới thân hình của cô không nhỉ? Cô nghĩ, nếu bình thường cô chú ý tập luyện để có thân hình thật cuốn hút thì có lẽ đã giữ được trái tim Hứa Thiếu Phong. Cô liền hạ quyết tâm, nhất định phải tập luyện thật chăm chỉ để cho cái bụng nhỏ gọn lại.

Đúng lúc Lâm Như đang nghĩ vậy thì trong gương xuất hiện khuôn mặt một cô gái thật xinh đẹp, cô ta mặc một bộ đồ tập yoga bó sát, tóc búi cao, dáng người cao lớn. Eo cô gái như được một sợi dây vô hình cột chặt, phần giữa eo và mông lại hóp vào thật sâu tạo thành một vòng cong tuyệt mỹ, toàn thân toát lên một vẻ đẹp yêu kiều. Bước đi nhẹ mà nhanh, như thể tiên nữ nhẹ nhàng lướt trên mặt nước. Quay đầu lại nhìn, cô gái đã đi xa chỉ còn thấy lưng thấp thoáng. Nhìn phía sau cô ta cũng thật đẹp, eo lác lác lư, đúng phong thái của một thiếu nữ đẹp. Đào Nhiên chỉ vào phía sau cô gái nói nhỏ với Lâm Như, chị Lâm, cô ấy là huấn luyện viên, họ Trần, mọi người đều gọi cô ấy là cô giáo Tiểu Trần. Lúc này, Lâm Như mới ồ lên một tiếng nói người cô ấy đẹp quá. Đào Nhiên được đà khen thêm: tất nhiên rồi, người ta là huấn luyện viên mà lại.

Mọi người còn đang nói thì cô giáo Tiểu Trần đã bước lên bục, hướng về phía mọi người cười nói: “Xin lỗi mọi người, tôi bị tắc đường nên đến muộn vài phút. Bài học của chúng ta ngày hôm nay là tập luyện để tạo dáng nữ tính. Giờ tôi sẽ làm động tác mẫu một lần, chúng ta hãy cùng nghe nhạc và cảm nhận sự kỳ diệu của yoga”. Nói xong, cô với tay mở nhạc, trong nền nhạc nhẹ nhàng, cô giáo Tiểu Trần dần dần duỗi cánh tay, cơ thể hài hòa mềm mại không thể chê vào đâu được, lúc mềm thì giống như một sợi nỷ nấu chín, tay chân muốn gấp lại thế nào thì gấp lại được thế ấy, có thể dùng cả cơ thể để mô phỏng một bản vẽ, khi cứng thì giống như một cánh cung, lộn ngược đầu trên bục thẳng đứng không một nét cong. Tuy nói là làm động tác mẫu nhưng động tác của cô ấy khiến mọi người tròn mắt thán phục như xem biểu diễn nghệ thuật.

Lâm Như ngáy người ra nhìn, bụng trầm nghĩ, khi nào mình tập luyện được như cô ấy thì mới được, không luyện tập được tới trình độ như thế thì chỉ cần

bằng một nửa thôi cũng được, chỉ cần luyện tập làm sao để cơ thể cân đối, mềm mại như trước khi lấy chồng thì mới mong thu phục được trái tim ông chồng cục trưởng.

Nghĩ tới Hứa Thiếu Phong, lòng cô lại thấy đau nhói, tự nhiên thấy tê dại. Tình cảm dành cho nhau bao nhiêu năm, tình yêu dành cho nhau bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại kết thúc như vậy sao? Bao nhiêu lần anh ta về nhà lúc nửa đêm, bao nhiêu lần anh ta ra ngoài hội họp, chẳng lẽ chỉ là lý do, chỉ là cái cớ để che đậy cho việc có bồ nhí của anh ta sao?

Thế gian này, thà tin rằng có ma quỷ còn hơn là tin cái miệng đàn ông.

Nhưng con hồ ly tinh đó là ai? Cô ta ở đâu?

Lâm Như không thể ngờ rằng con hồ ly tinh đó đang ở ngay trước mặt cô, chính là cô Tiểu Trần, huấn luyện viên yoga mà cô vô cùng ngưỡng mộ.

Cô giáo Tiểu Trần tên thật là Trần Tư Tư, từ nhỏ đã mê múa, hồi học đại học cũng học về múa, không ngờ ngành này ra trường khó xin việc nên sau khi tốt nghiệp không tìm được chỗ múa, liền làm giáo viên dạy nhạc tại một trường dân lập, làm chưa được hai năm, thấy lương thấp quá cô mạnh dạn xin thôi việc, đi học thêm yoga. Do cơ thể sẵn có độ mềm dẻo, cộng thêm kiến thức cơ bản về múa nên Trần Tư Tư nhanh chóng lấy được chứng chỉ huấn luyện yoga. Sau khi học xong, cô cùng lúc làm huấn luyện viên yoga cho mấy câu lạc bộ và Câu lạc bộ Dương Quang này cũng là một trong số những câu lạc bộ đó. Cô rất yêu thích công việc này vì ngoài mức lương rất cao, lý do chủ yếu là do cô thích dùng ngôn ngữ cơ thể để gây kích thích cho người khác. Khi lắng nghe nhạc nền yoga, cô nhẹ nhàng mở rộng cơ thể, từ từ đạt tới sự kết hợp hoàn hảo giữa trái tim và tâm hồn. Cảm giác đó dường như khiến cô quên đi tất cả bước vào một thế giới hư ảo.

Trần Tư Tư không hề biết Lâm Như là một vợ quan, càng không biết cô là vợ Cục trưởng Hứa. Tuy quan hệ với Hứa Thiếu Phong đã hai năm nay nhưng cô không hề biết vợ Hứa Thiếu Phong tên gì, làm ở đâu, bao nhiêu tuổi, người thế nào. Không phải cô không muốn biết mà thật lòng cô rất muốn tìm hiểu xem phu nhân Cục trưởng rốt cục là người như thế nào để dễ dàng từng bước hoán đổi ngôi vị, chuyển từ địa vị bồ nhí lên địa vị phu nhân. Nhưng cứ mỗi lần đề cập tới chuyện ấy với Hứa Thiếu Phong, anh ta lại cạy rằng không nói một lời, chỉ nói chúng ta đang vui về thế này, tự nhiên đề cập tới bà ấy làm gì? Hoặc nói một cách dứt khoát, hôn nhân chỉ là hình thức, cốt yếu là xem tình cảm thế nào. Chỉ cần anh yêu em, em yêu anh là được rồi, sao phải để ý tới hình thức làm gì? Câu trả lời của Hứa Thiếu Phong tất nhiên không làm cô hoàn toàn hài lòng nhưng không hài lòng thì làm gì được chứ? Lúc đầu khi mới quen Hứa Thiếu Phong, cô đã biết anh là đàn ông có vợ, hơn nữa, Hứa Thiếu Phong cũng nói với cô ngay từ đầu rằng anh không thể vì cô mà ly hôn. Sự việc luôn tiến triển ngoài khả năng dự đoán của con người, lúc đầu bạn không để ý, nhưng cùng với thời gian sẽ ngày càng để ý hơn. Tình cảm con người cũng không phải ngoại lệ, từ lạnh nhạt trở nên cháy bỏng, cũng có thể đang từ cháy bỏng trở thành lạnh nhạt. Lúc đầu khi mới quen Hứa Thiếu Phong, Trần Tư Tư chỉ cảm thấy người đàn ông này cũng được, trong tay lại có quyền lực, cô cũng chỉ định thử qua xem thế nào, không hề nghĩ sẽ nảy sinh tình cảm thật sự, càng không thể nghĩ mình sẽ lấy một người đàn ông hơn mình nhiều tuổi đến thế, lại đã có gia đình. Cô chẳng hề nghĩ được rằng ái tình chính là một liều thuốc độc, cùng với sự tiếp xúc ngày càng gần gũi của cơ thể, sự báo đáp vật chất ngày càng hậu hĩnh của người đàn ông này, tình cảm cũng trở nên ngày càng sâu sắc tự lúc nào. Khi cô giật mình nhận ra mình đã yêu anh ta thì cả thể xác và tâm hồn cô không thể quay lại được như cũ, tham vọng được sở hữu giống như có một con chuột đang âm thầm gặm nhắm trái tim cô mà không ai nhìn thấy, đau khổ cũng bắt đầu từ đó. Cuối cùng cô chỉ còn đường tiến chứ không có đường lùi, tuy không biết tương lai sẽ đi đến đâu nhưng trong sâu thẳm lòng, cô vẫn mơ tới một ngày họ sẽ sánh bước bên nhau. Và cô tin sẽ là như thế.

Kết thúc bài tập yoga, Trần Tư Tư đi thẳng vào phòng thay đồ, vừa từ phòng thay đồ bước ra thì gặp Lâm Như, cô cảm thấy người phụ nữ này rất thú vị, dáng vẻ rất cao quý, ung dung tự tại liền gật đầu chào hỏi và cười với cô ta. Lâm Như cũng gật đầu đáp lại: "Xin chào! Bài tập yoga của cô rất tuyệt". Đang nói chuyện thì Đào Nhiên đi ra, nói thêm vào: "Nội công yoga của cô Tiểu Trần thật điêu luyện, giống như biểu diễn nghệ thuật, khiến người khác hết sức hâm mộ".

Trần Tư Tư cười khách khí: "Đâu có, đâu có, tôi cũng chỉ vì yêu thích mà thôi, sau này mọi người cùng học hỏi nhau thì sẽ học được thôi".

Đào Nhiên nói: "Cô giáo Tiểu Trần, tôi xin được giới thiệu với cô, đây là chị Lâm, bác sỹ Sản khoa, Bệnh viện Trung tâm Thành phố".

Nghe thế, Trần Tư Tư liền đưa tay ra bắt tay Lâm Như: "Thật vinh hạnh! Vinh hạnh quá! Chị Lâm có khí chất thật cao sang".

Lâm Như nghe thế rất hài lòng nhưng miệng vẫn khiêm tốn: "Đâu có, tôi già rồi mà, đâu được như cô, trẻ trung xinh đẹp, tràn đầy sức sống".

Đào Nhiên tiếp lời: "Cả hai người đều khiêm tốn quá, một người trẻ trung xinh đẹp, một người khí chất cao sang. Được rồi, để tôi mời hai vị đi uống trà nhé".

Trần Tư Tư chợt nhớ ra Hứa Thiếu Phong đang đợi mình ở nhà, liền từ chối, tôi có việc phải về, hôm khác rảnh tôi sẽ mời hai chị. Lâm Như cũng vội về nhà để xem Hứa Thiếu Phong đã về chưa, liền nói được rồi, để hôm khác có thời gian chúng ta sẽ nói chuyện.

Bọn họ nói với nhau như thế rồi cùng bước ra khỏi câu lạc bộ, vào bãi đậu xe.

Từ xa Trần Tư Tư đã trông thấy chiếc ô tô con màu đỏ đen của mình nhìn nổi bật như một đám lửa nhỏ, nhìn rất bắt mắt. Cô thích màu đỏ đen, đó là màu sắc rất có sức lôi cuốn, luôn khiến người khác cảm thấy tràn trề sức sống và sự năng động. Sau khi chia tay, Lâm Như và Đào Nhiên rẽ vào một bên, còn Trần Tư Tư đi thẳng tới chiếc xe màu đỏ đen của mình, trước khi mở cửa bước vào vẫn ngoái đầu nhìn lại hai người kia, thấy họ cũng đang nhìn mình, cả hai bên cùng cười với nhau, giơ tay vẫy. Cô lên xe mới nhìn thấy hai người cùng bước lên một chiếc xe màu đen.

Trần Tư Tư khởi động xe, tự nhiên có cảm giác chị Lâm này nhìn quen quen, mà không thể nhớ ra mình đã gặp ở đâu rồi. Có một số người, một số việc là vậy, có thể mình chưa từng gặp hay chưa từng trải qua nhưng lại có cảm giác hình như đã thấy ở đâu đó, đây có phải là duyên phận từ kiếp trước như người ta vẫn thường nói không nhỉ? Không nghĩ ra thì thôi không nghĩ tới nữa, Trần Tư Tư quay vô lăng, xe đi lên đường Tỉnh Nhân. Đó là một thắng cảnh đẹp của thành phố Hải Tân, con đường như một chuỗi ngọc vòng quanh bờ biển luôn khiến người ta có cảm giác thật lãng mạn, bay bổng. Mỗi lần

Từ Từ tự lái chiếc xe yêu thích của mình lướt đi trên con đường này, trong lòng đều cảm thấy vô cùng dễ chịu, một cảm giác thật tuyệt vời ủa về trong cô. Cô cảm thấy tất cả những điều tốt đẹp này đều do Hứa Thiếu Phong mang đến cho cô. Nếu không quen biết Hứa Thiếu Phong, không chừng giờ này cô còn đang phải chen chúc trên xe buýt, làm gì có chiếc xe riêng đẹp thế này.

Đường tắt của đời người là gì? Cô cảm thấy tìm được một người đàn ông có quyền lực làm chỗ dựa cho mình chính là con đường tắt hiệu quả nhất, chẳng phải khổ sở làm việc, chẳng phải tích lũy hàng mấy chục năm, chỉ cần bước một bước là đã tới được một cuộc sống mơ ước, cuộc sống mà người khác có vất vả hàng mấy chục năm cũng không có được.

Xe rẽ vào một khúc cua, từ xa đã nhìn thấy một ốc đảo tuyệt đẹp nhô lên từ phía biển như trong truyện cổ tích. Nhà Trần Từ Từ ở khu hoa viên Di Tinh đó, tuy cách xa khu trung tâm thành phố náo nhiệt nhưng bù lại nơi đây tuyệt đối yên tĩnh, dễ chịu. Hứa Thiếu Phong cũng rất thích sự yên tĩnh êm đềm, lại dễ tránh ánh mắt nhòm ngó của nơi này, nó khiến thế giới riêng của hai người càng trở nên tuyệt vời hơn bao giờ hết. Đêm qua, cô cùng Hứa Thiếu Phong quay cuồng ân ái tới mấy lần, tới mức Hứa Thiếu Phong cạn kiệt sinh lực cô mới buông tha.

Sáng nay trở dậy, thấy Hứa Thiếu Phong vẫn chìm trong giấc ngủ, cô chợt thấy ân hận, cảm thấy mình đã quá tham lam, chẳng may anh ấy có chuyện gì thì biết làm thế nào? Nghĩ thế, cô đi nấu bữa sáng cho anh, còn mình chẳng kịp ăn gì vội vàng tới lớp, không ngờ vẫn bị muộn mấy phút. Cô nghĩ, trưa nay phải nấu canh dưỡng sinh để bồi bổ cho anh ấy.

Cô nhanh chóng đánh xe vào bãi đậu, nghĩ nhất định Hứa Thiếu Phong vẫn còn ở nhà, không chừng còn chưa thềm dậy. Cô nhẹ nhàng mở cửa, định hù dọa cho anh ta một trận. Cô thích làm mấy trò trẻ con đó, có lúc Hứa Thiếu Phong gọi điện báo sẽ đến, cô còn cố tình trốn đi, nhân lúc Hứa Thiếu Phong không để ý mới đột ngột xuất hiện hù anh một tiếng, rồi thích thú nhìn bộ dạng giật mình mãi mới định thần lại được của anh. Lần này, cô nhẹ nhàng vào nhà, lại muốn hù dọa anh một trận chơi, vậy mà khi bước vào, cô lại chẳng thấy anh đâu. Nghĩ là anh trốn đâu đó, cô đóng cửa lại đi tìm, vừa tìm, vừa tự lẩm bẩm, em cho anh trốn, em thấy anh rồi nhé, còn không mau ra đây đi. Có lúc, Hứa Thiếu Phong cũng học cách hù dọa người của cô và khiến cô phải hét lên thất thanh vì sợ. Đang vừa tự nói một mình, vừa tìm Hứa Thiếu Phong, cô liền nhìn thấy một tờ giấy nhắn do Hứa Thiếu Phong để lại trên bàn, chỉ viết vồn vện mấy chữ:

Từ Từ:

Cơ quan có việc, anh phải quay về gấp.

Thiếu Phong

Tay cầm tờ giấy, cô lẳng lặng ngồi xuống, miệng lẩm bẩm: cơ quan có việc, có việc gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 1.5

Giờ anh mới thấy tin câu nói: đàn bà hay là chất xúc tác giúp đàn ông hưng phấn, thiếu nữ trẻ là liều thuốc bổ cho nam giới có tuổi.

Đúng là cơ quan Hứa Thiếu Phong xảy ra chuyện, mà lại là chuyện lớn.

9 giờ sáng hôm nay, Hứa Thiếu Phong thức dậy nhìn thấy bữa sáng mà Trần Từ Từ đã chuẩn bị cho mình và cả tờ giấy nhắn của cô nữa, trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Đây là người phụ nữ biết báo đáp ân nghĩa, cũng là người đàn bà đáng để anh yêu. Người đàn bà như thế đúng là món quà trời cho, cô ta có thể đưa đàn ông lên thiên đàng, cũng có thể đẩy anh ta xuống địa ngục, cô ta có thể khiến đàn ông si mê, cũng có thể kích thích tính hiếu thắng của anh ta. Đêm qua, bị cô kích thích cao độ, anh không thể tin là bản thân mình vẫn nhiều năng lượng đến thế, vẫn có thể điên cuồng như thời trai trẻ. Sau mấy lần lên tới đỉnh điểm, tuy sức lực cạn kiệt nhưng anh lại cảm thấy toàn thân dễ chịu, khắp người thoải mái, đầu óc nhẹ nhõm và lăn ra ngủ như chết. Sáng dậy thấy đầu óc thanh thản hơn bao giờ hết. Giờ anh mới thấy tin câu nói: đàn bà hay là chất xúc tác giúp đàn ông hưng phấn, thiếu nữ trẻ là liều thuốc bổ cho nam giới có tuổi. Trong đời có được một phương thuốc bổ dưỡng như thế này, thật là may mắn thay cho anh. Anh vẫn còn cả quãng đời dài phía sau để từ từ hưởng thụ phương thuốc hay này.

Ăn sáng xong, anh mới chợt nhớ ra đêm qua tắt điện thoại, không biết có ai gọi đến không. Anh vào phòng ngủ lấy điện thoại, vừa mới mở lại thì nhìn thấy tin nhắn Vương Chính Tài gửi lúc 7h20 sáng nay:

Anh Hứa, gọi điện cho anh mấy lần nhưng anh đều tắt máy, tối qua ở vũ trường Chim Thiên Đường xảy ra một vụ hỏa hoạn làm 2 người chết và 11 người bị thương, toàn bộ vũ trường bị thiêu rụi hoàn toàn, nguyên nhân vụ việc đang được điều tra làm rõ, Sở Công an đã vào cuộc, ông chủ của Chim Thiên Đường đã bị cảnh sát hình sự bắt tạm giam, có khả năng Trần Nghệ Lâm cũng bị liên lụy. Anh mở máy thì gọi ngay cho tôi. Vương Chính Tài.

Đọc xong Hứa Thiếu Phong giật mình, 2 người chết, 11 người bị thương, đây đúng là một vụ hỏa hoạn lớn có liên quan tới sinh mạng con người, liền vội vàng mở tivi định xem sự thể thế nào. Mở kênh của thành phố Hải Tân đúng lúc chương trình đang chiếu một bộ phim truyền hình nhiều tập, anh ấn nút tắt tivi, vào phòng đọc sách, mở máy tính, định xem tin tức trên báo mạng. Đăng nhập vào website của thành phố Hải Tân, quả nhiên anh nhìn thấy bài báo “Vũ trường Chim Thiên Đường xảy ra hỏa hoạn làm 2 người chết và 11 người bị thương” đăng trên mục tin tức, liền nhấp chuột vào đó, ngay lập tức màn hình hiện lên một bức ảnh chụp hiện trường vụ hỏa hoạn, dưới bức ảnh, bài báo viết:

Theo tin mạng Truyền thông Nghe nhìn ngày 21 tháng 2, đêm qua lúc khoảng 11 giờ, vũ trường Chim Thiên Đường đã xảy ra một vụ hỏa hoạn rất lớn làm 2 người chết và 11 người bị thương phải nhập viện. Cơ quan phòng cháy chữa cháy bước đầu nhận định nguyên nhân của vụ hỏa hoạn là do tàn lửa pháo bông gây ra. Hơn 10 phút sau khi xảy ra sự cố, các nhân viên cứu hỏa và cấp cứu đã có mặt tại hiện trường, cơ quan phòng cháy chữa cháy đã điều tới đây 10 xe cứu hỏa, khoảng 13 phút sau đã dập tắt được đám cháy.

Sau khi xảy ra sự cố, Phó Thị trưởng Chung Học Văn đã cấp tốc có mặt tại hiện trường để tổ chức chỉ huy các đơn vị công an, cứu hộ, dân phòng, y tế, văn hóa truyền thông... triển khai công tác cứu hộ tại hiện trường. Các đồng chí lãnh đạo thuộc Thành ủy, Ủy ban Nhân dân Thành phố, Thường vụ Thành ủy, Bí thư Thành ủy Ủy ban Nhân dân Thành phố Uông Chính Lương, Thị trưởng Tô Nhuệ Hoa ngay lập tức đưa ra các chỉ thị: một là phải tổ chức các bác sỹ thuộc các bệnh viện trong toàn thành phố dốc sức làm tốt công tác cứu chữa cho người bị thương, hạn chế tối đa số lượng người tử vong; hai là phải thành lập ngay tổ chuyên án để mở rộng điều tra thu thập chứng cứ, không chểnh mảng những người có trách nhiệm liên quan, sau khi điều tra làm rõ phải xử lý thật nghiêm minh; ba là phải làm tốt công tác khắc phục hậu quả; bốn là làm tốt công tác vệ sinh hiện trường.

Sáng nay, một báo mạng khác đưa tin, theo điều tra sơ bộ của cảnh sát: Khi sự cố xảy ra, trong vũ trường Chim Thiên Đường có khoảng 100 người đang uống rượu, xem biểu diễn; hỏa hoạn xảy ra do sàn nhảy đốt pháo bông, điểm bắt lửa tại gian nghệ thuật quần chúng, phòng ca múa Chim Thiên Đường dưới tầng hầm. Tại hiện trường có một đoạn đường hẹp dài khoảng 10 m, khi các nhân viên có mặt tại hiện trường cố tìm cách thoát ra, đoạn đường này trở nên chật cứng người, tạo ra thảm kịch. Sau khi nhận được thông báo, cơ quan phòng cháy chữa cháy đã cấp tốc tới ngay hiện trường, tới 23 giờ 20 phút đám cháy đã được dập tắt. Tới 2 giờ sáng ngày 22 đã xác nhận có 2 người chết và 11 người bị thương. Có 8 người bị thương nặng đã được đưa ngay tới bệnh viện lân cận cứu chữa, hiện tính mạng những người bị thương đã qua cơn nguy hiểm.

Khi đọc xong những dòng chữ trên bản tin tức thời sự, tim Hứa Thiếu Phong đập loạn xạ. Anh ta biết rất rõ rằng vũ trường Chim Thiên Đường là một đơn vị kinh doanh do Ban Nghệ thuật Quần chúng, trực thuộc sự quản lý của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn lập ra. Nếu cấp trên truy cứu ra, Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng Trần Nghệ Lâm chắc chắn bị liên đới, không cần thận là anh cũng bị liên đới. Thành môn thất hỏa, ương cấp tri ngư. Rất nhiều sự việc đã xảy ra như thế, nhìn bề ngoài tưởng bình yên vô sự, nhưng khi sự việc xảy ra, chẳng ai có thể thoát khỏi. Sự việc nghiêm trọng thế này lại càng khiến anh ta cảm thấy bất an. Nếu sự việc xảy ra mà không làm ai tử vong thì chẳng sao cả, nhưng một khi có người tử vong thì chuyện bỗng trở nên hết sức to tát, vì nó lại liên quan tới cả vấn đề chất lượng thi công công trình, mà việc thi công vũ trường Chim Thiên Đường lại do A Xán, chồng của em họ Lâm Như đảm nhiệm, nếu liên kết các sự việc lại với nhau thì chắc chắn có liên đới tới anh ta, không chừng cái chức Cục trưởng cũng chẳng còn. Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Thiếu Phong cứ thấy lo lắng không yên.

Anh ta châm một điếu thuốc để lấy lại bình tĩnh nhưng không ngờ bàn tay cầm điếu thuốc vẫn cứ run lên. Anh ta bất giác tự mắng bản thân! Chẳng có chuyện gì cả, sao mình phải lo chứ. 2 người chết 11 người bị thương là do vụ hỏa hoạn gây ra, việc gì mình phải sợ chứ? Hơn nữa, nói đi thì phải nói lại, nếu sự việc có liên quan tới chất lượng thi công thật thì A Xán phải chịu trách nhiệm, sao mình phải chịu trách nhiệm thay cho cậu ta chứ. Nghĩ vậy, Hứa Thiếu Phong mới thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, muốn gọi xem tình hình thế nào, liền bấm số của Vương Chính Tài.

Wang Chính Tài là Chánh văn phòng của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, có thể nói là đệ tử của Hứa Thiếu Phong. Không ngờ điện thoại đổ chuông hai tiếng cuộc gọi liền bị từ chối. Thế là thế nào? Hay là cậu ta bị công an tạm giam rồi nhỉ? Không thể thế được, chẳng có lý nào mà công an lại tạm giam anh ta. Đang nghĩ thế thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, Hứa Thiếu Phong lấy giọng thật bình tĩnh trả lời:

“Alo. Chính Tài, sáng nay điện thoại của tôi hết pin, tôi vừa mới sạc pin xong thì nhận được tin nhắn của anh, sao lại thế được? Tình hình bây giờ thế nào?”

Wang Chính Tài nói: “Anh Hứa, sáng nay chúng tôi đã tháp tùng đồng chí Phó Thị trưởng Chung Học Văn đi thị sát hiện trường vụ hỏa hoạn, vừa mới về xong, đang triệu tập cuộc họp khẩn cấp tại văn phòng để bàn về việc khắc phục hậu quả. Lúc anh gọi điện tôi đang họp nên không tiện nghe máy, phải ra ngoài gọi lại cho anh”. Tiếp theo anh ta hạ giọng: “Anh Hứa, tôi thấy Phó cục trưởng Trương hình như đang có ý dùn đẩy trách nhiệm, anh về nhanh lên, đừng để anh ta làm bừa”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay đây”.

Tắt điện thoại xong, Hứa Thiếu Phong chợt thấy bế tắc, trước đây trong cuộc họp, anh ta đã tuyên bố giao cho Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa toàn quyền phụ trách tất cả các sự việc phát sinh ở Cục và nói rõ khi có bất kỳ chuyện gì anh ấy phải có trách nhiệm giải quyết, không được dùn đẩy trách nhiệm cho người khác. Hứa Thiếu Phong sớm biết Trương Minh Hoa đã nhòm ngó cái ghế Cục trưởng từ lâu, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi, một khi thời cơ chín muồi, chắc chắn anh ta sẽ chẳng đại gì bỏ qua. Lần này, phải chăng Trương Minh Hoa cảm thấy cơ hội đã đến, muốn nhân đây chiếm ngôi soán vị chăng? Có thể thấy tình huống rất bất lợi cho Hứa Thiếu Phong, anh ta phải đến ngay văn phòng Cục mới được, nếu không Trương Minh Hoa làm bừa thật thì nguy mất.

Nghĩ vậy, Hứa Thiếu Phong vội vàng thay quần áo, xách cặp, anh lấy lại bình tĩnh trước khi bước ra. Sao mình phải đi nhỉ? Nếu giờ mà chạy vội chạy vàng tới văn phòng, nhất định bọn họ sẽ nghi ngờ là đêm qua mình ở Hải Tân, nếu mình ở Hải Tân, có nghĩa là mình phải chịu toàn bộ trách nhiệm về công việc tại Cục, và cái vụ hỏa hoạn này đương nhiên cũng nằm trong phạm vi trách nhiệm của mình. Nếu mình vẫn đang họp trên tỉnh hoặc cuộc họp vừa mới kết thúc và mình vẫn đang trên tỉnh thì tính chất của vấn đề sẽ khác, suy đi tính lại, tốt nhất mình cứ lấy việc đang không có mặt ở Hải Tân làm lý do để đẩy trách nhiệm cho người khác.

Nghĩ vậy, Hứa Thiếu Phong lại quay lại ngồi ở ghế sofa, châm thêm điếu thuốc, vừa hút vừa lấy lại bình tĩnh. Anh ta định một tiếng nữa mới đến cơ quan, như vậy, bọn họ sẽ chẳng có lý do gì mà nghi ngờ việc anh vẫn ở Hải Tân.

Có lúc thời gian hoàn toàn có thể quyết định tất cả, nó có thể đưa người ta tới thiên đường, cũng có thể đẩy người ta xuống địa ngục. Chẳng phải Lưu Tường cũng vì nhanh hơn người khác có mấy giây mà đành huy hoàng cho cả bản thân và đất nước hay sao? Còn bao người chỉ vì lỡ mất không mấy giây mà phải đau khổ cả đời còn gì. Thế nên, nhất định anh phải căn đúng thời gian để chuyển bại thành thắng, đẩy hết trách nhiệm cho Trương Minh Hoa mới được. Anh ta đã bắt nhân, mình cũng phải bắt nghĩa, đến lúc đó sẽ biết ai lợi hại hơn ai! Nghĩ tới đây, bất giác Hứa Thiếu Phong cảm thấy

thích thú, may thay mình không chỉ có một nhà, vừa qua một đêm mây mưa lại tránh được tai nạn, thật đúng là trong họa có phúc.

Hứa Thiếu Phong mở tivi ngồi giết thời gian, khoảng một tiếng sau viết một tờ giấy nhắn để lại cho Trần Tư Tư rồi vội vàng xuống lầu, chưa đầy 20 phút sau đã có mặt tại cơ quan.

Cuộc họp do Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa chủ trì, thành phần tham gia cuộc họp gồm có Phó Thị trưởng phụ trách mảng văn hóa, y tế, giáo dục Chung Học Văn và các thành viên Đảng ủy, chủ đề của cuộc họp là làm thế nào để làm tốt công tác khắc phục hậu quả sau hỏa hoạn. Khi Hứa Thiếu Phong bước vào phòng họp, Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa đang phát biểu, Trương Minh Hoa gật gật đầu với Hứa Thiếu Phong rồi tiếp tục nói:

“Về vấn đề này tuyệt đối không được mập mờ, cho dù anh tự đứng ra kinh doanh hay cho người khác nhận thầu kinh doanh thì là đơn vị sự nghiệp cấp một, nhiệm vụ của anh là phải làm tốt công tác nghệ thuật quần chúng chứ không phải công tác kinh doanh. Nếu gọi là kinh doanh, mở các lớp đào tạo, thu một chút học phí của các học viên cũng là thỏa đáng, có thể cho qua, nhưng anh ta lại kinh doanh vũ trường. Giờ xảy ra chuyện, phải giải thích với nhân dân thế nào đây? Giải thích với gia đình các nạn nhân thế nào đây? Tuy bên công an đã tạm giam anh ta, Thành ủy vẫn yêu cầu chúng tôi phải đưa ra ý kiến xử lý cụ thể, đương nhiên chúng tôi thể hiện thái độ rất rõ ràng rằng: xảy ra tai nạn thế này, trách nhiệm của ai thì người đó phải chịu. Vừa hay Cục trưởng Hứa đã đến, trước mặt Phó Thị trưởng Chung, Cục trưởng Hứa và mọi người ở đây, tôi xin được bày tỏ quan điểm của mình: tôi đồng ý với việc bãi miễn chức vụ của Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng Trần Nghệ Lâm.

Trương Minh Hoa nói xong, cả hội trường im phăng phắc. Mọi người đều biết rất rõ Trần Nghệ Lâm tuy là Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng nhưng là một họa sỹ, ông ta chỉ biết vẽ tranh, chẳng hiểu gì về chính trị, cũng không có kinh nghiệm quản lý, càng không có ý đồ kinh doanh. Việc Ban Nghệ thuật Quần chúng mở vũ trường, cho nhận thầu kinh doanh đều do một tay Hứa Thiếu Phong thao túng, cũng có nghĩa là Trương Minh Hoa bề ngoài nói bãi bỏ Trần Nghệ Lâm nhưng trên thực tế đang đánh vào Hứa Thiếu Phong. Đối mặt với tình huống này, mọi người đều không tiện bày tỏ thái độ, đều im lặng quan sát để tùy cơ ứng biến, xem Hứa Thiếu Phong sẽ đáp trả thế nào.

Phó Thị trưởng Chung Học Văn lúc này mới gật gật đầu với Hứa Thiếu Phong nói: “Anh đến rồi à? Cuộc họp trên tình kết thúc rồi sao?”

Hứa Thiếu Phong gật gật đầu: “Kết thúc rồi ạ”.

Chung Học Văn nói: “Anh đến thật đúng lúc, vừa rồi chắc anh đã nghe được khái quát sự việc. Đêm qua, thành phố Hải Tân chúng ta xảy ra một vụ hỏa hoạn lớn chưa từng có làm 2 người chết và 11 người bị thương. Việc lớn có liên quan tới sinh mạng của mọi người như thế lại xảy ra ở vũ trường Chim Thiên Đường thuộc Ban Nghệ thuật Quần chúng của Cục các anh. Ông chủ vũ trường Hoàng Đắc Tài đã bị bên công an bắt tạm giam, Trưởng ban Trần Nghệ Lâm sáng nay cũng bị công an gọi tới thẩm vấn. Thân nhân người bị nạn kéo đến bao vây, khóc lóc ầm ĩ trước cửa Ban Nghệ thuật Quần chúng. Đồng chí Bí thư Thành ủy Uông Chính Lương yêu cầu chúng ta phải làm tốt công tác khắc phục hậu quả sau hỏa hoạn, điều tra làm rõ nguyên nhân và xử lý nghiêm minh những người có trách nhiệm liên quan, những người phải chịu trách nhiệm hình sự thì chịu trách nhiệm hình sự, những người phải bãi miễn chức vụ thì bãi miễn chức vụ. Đối mặt với một vụ việc lớn thế này, Cục chúng ta không thể khoanh tay ngồi nhìn, phải dứt khoát bày tỏ quan điểm. Ngoài ra, có khả năng chiều nay, nhân viên của Tổ Điều tra Sự cố trực thuộc Ủy ban tỉnh sẽ tới thành phố chúng ta để tham gia điều tra vụ tai nạn này. Vừa rồi đồng chí Trương Minh Hoa đã bày tỏ quan điểm của mình, giờ tôi muốn nghe ý kiến của anh”.

Hứa Thiếu Phong chợt nhận ra tính chất nghiêm trọng của sự việc, cũng nhận ra ý của Phó Thị trưởng là muốn anh thể hiện quan điểm, cũng có nghĩa là muốn hỏi: anh có đồng ý với ý kiến của Trương Minh Hoa hay không? Đương nhiên Hứa Thiếu Phong không thể đồng ý với ý kiến của Trương Minh Hoa, hơn ai hết anh hiểu rằng mục đích của Trương Minh Hoa không phải bãi nhiệm Trần Nghệ Lâm mà một là chối bỏ trách nhiệm của người toàn quyền Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, hai là nhân cơ hội này muốn thay thế anh. Trần Nghệ Lâm không chỉ là một cán bộ do Hứa Thiếu Phong cất nhắc mà chính là tấm bia đỡ đạn cho anh ta, có Trần Nghệ Lâm, có thể nhập nhằng được rất nhiều vấn đề, nếu anh ta bị phế bỏ, cũng có nghĩa là phần chìm của tảng băng bị hé mở, bao việc tuyệt mật sẽ bị phơi bày. Không cần thận, Hứa Thiếu Phong cũng sẽ bị liên đới. Vậy nên, nhất định anh ta phải bảo vệ Trần Nghệ Lâm, không thể để Trương Minh Hoa đạt được mục đích.

Nghĩ vậy, Hứa Thiếu Phong mới nói: “Vừa rồi trên đường quay về Hải Tân, nói chuyện điện thoại với Chính Tài tôi mới biết đêm qua xảy ra hỏa hoạn. Chuyện này khiến tôi không khỏi giật mình, không ngờ tôi mới đi công tác có một tuần đã xảy ra việc lớn như vậy”. Đầu tiên anh đưa mình ra khỏi vụ việc, đây vẫn đề cho đối phương, đó vậy trách nhiệm cho người chịu trách nhiệm ở nhà là Trương Minh Hoa xong mới tiếp tục đi vào vấn đề thực tế: “Tất nhiên, với cương vị người quản lý, tôi nhất định sẽ tích cực xác minh chân tướng của sự việc cũng như nguyên nhân gây ra sự cố, cái gì cần bàn giao lại cho luật pháp xử lý sẽ được bàn giao, việc gì cần tiến hành xử lý hành chính trong nội bộ sẽ được tiến hành xử lý trong nội bộ, xử lý đúng người đúng tội, tuyệt đối không nhân nhượng. Có điều tôi thấy giờ mà tiến hành xử lý kỷ luật Trần Nghệ Lâm ngay thì quá vội vàng. Thứ nhất, nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là làm tốt công tác khắc phục hậu quả, an ủi động viên thân nhân những gia đình có người tử vong và bị thương, mục đích chính là trấn an tư tưởng. Cái gì đáng phải chịu trách nhiệm chúng ta sẽ chịu trách nhiệm, cái gì không đáng phải chịu trách nhiệm chúng ta sẽ không chủ động chịu trách nhiệm. Thứ hai, xã hội chúng ta là xã hội pháp chế, tất cả mọi việc đều được giải quyết thông qua pháp luật. Vũ trường Chim Thiên Đường đã cho Hoàng Đắc Tài bao thầu quản lý, có hợp đồng bao thầu, quy định nghĩa vụ quyền lợi rất rõ ràng thì cứ theo quy định hợp đồng mà quy trách nhiệm, trách nhiệm của ai người đó phải chịu. Thứ ba, Trần Nghệ Lâm được bên công an gọi đến thẩm vấn, không phải tạm giam. Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Mọi công dân đều phải có nghĩa vụ phối hợp với cơ quan công an trong công tác điều tra, điều này chẳng có gì là ngạc nhiên cả. Chúng ta không thể chỉ căn cứ vào việc bị công an gọi lên mà cho rằng Trần Nghệ Lâm có vấn đề, đòi cách chức anh ta, như thế chẳng khác nào làm qua loa cho xong chuyện. Vì thế, tôi không đồng tình với việc cách chức Trần Nghệ Lâm. Nếu sau khi điều tra làm rõ sự việc, nguyên nhân vụ cháy là do Trần Nghệ Lâm thật, không chỉ bị cách chức, anh ta còn phải ngồi tù. Tôi đã nói xong, có chỗ nào không phải, mong Phó Thị trưởng Chung chỉ giáo”.

Hiển nhiên, lời phát biểu của Hứa Thiếu Phong cũng đầy tính thuyết phục, thế là cùng một vấn đề lại xuất hiện hai luồng quan điểm khác hẳn nhau trong toàn thể những người có mặt tại buổi họp. Nhưng cả phòng im phăng phắc, chẳng ai dám phát biểu ý kiến.

Chung Học Văn nhìn mọi người hỏi: “Có ai muốn phát biểu nữa không?”

“Tôi muốn bổ sung ý kiến” - Trương Minh Hoa lại cất lời - “Tôi cũng mong giống như Cục trưởng Hứa nói, bên nhận thầu Hoàng Đắc Tài phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Như vậy, chúng ta sẽ tránh được rất nhiều phiền phức. Nhưng tôi cảm thấy vấn đề không đơn giản như chúng ta nghĩ, cả một tòa nhà

đẹp đẽ của Ban Nghệ thuật Quần chúng giờ bị thiêu rụi như thế, lẽ nào người quản lý là Trần Nghệ Lâm không phải chịu tí trách nhiệm nào sao? Nếu đơn vị nào cũng giống như đơn vị của anh ta, biến tòa nhà văn phòng thành vũ trường cho người khác thuê kinh doanh, hôm nay cháy ở đơn vị này, ngày mai cháy ở đơn vị khác, thế thì thành phố Hải Tân đại loạn à? Cách đây không lâu tôi đọc được một mẩu tin nói rằng khu Hán Trung của tỉnh Thiểm Tây có một ngôi trường tiểu học nội trú, mùa đông đốt bếp than sưởi ấm, có mấy học sinh bán trú ngủ quá gần bếp bị tử vong do hít phải hơi độc, giáo viên chủ nhiệm bị công an bắt, hiệu trưởng bị Phòng Giáo dục cách chức. Theo lý lẽ thông thường, hiệu trưởng giao học sinh cho giáo viên chủ nhiệm thì trách nhiệm do mình giáo viên chủ nhiệm chịu là phải rồi, sao hiệu trưởng lại bị cách chức? Đây chính là trách nhiệm liên đới. Từ đó mà suy ra, tôi thấy không hề quá đáng khi cách chức Trường ban Nghệ thuật Quần chúng của Trần Nghệ Lâm. Sự việc đã tới mức này, nếu không tiến hành xử lý nghiêm túc, e rằng cũng không tiện giải thích với dân chúng, với Thành ủy.

Hứa Thiếu Phong nghe Trương Minh Hoa nói thế nổi giận đùng đùng, anh ta biết rõ Trương Minh Hoa đòi cách chức Trần Nghệ Lâm thực chất là muốn đục nước béo cò, làm cho Trần Nghệ Lâm bất mãn với anh, nhân cơ hội nội bộ lục đục để đánh đổ anh khỏi vị trí Cục trưởng, tiện đường cho mình tiến ngôi. Trước đây Hứa Thiếu Phong không hề nghĩ tới, Trương Minh Hoa vốn bình thường chẳng có gì ghê gớm nhưng vừa tóm được cơ hội đã hoàn toàn biến thành một con người khác, không còn tình nghĩa gì, thậm chí trở nên cố chấp, biến thái. Anh ta đã bắt nhân thì cũng đừng trách tôi bất nghĩa, hôm nay trước mặt Phó Thị trưởng Chung, trước mặt Đảng ủy, tôi sẽ đập tắt ngay âm mưu này. Chờ Trương Minh Hoa nói xong, Hứa Thiếu Phong liền tiếp lời:

“Tôi vừa nói rồi, chờ điều tra làm rõ nguyên nhân vụ hỏa hoạn rồi trách nhiệm của ai người đó chịu, phải cách chức sẽ cách chức, cần trừng phạt đã có pháp luật. Tất nhiên, tính chất của vụ hỏa hoạn này hoàn toàn khác với vụ trúng độc khí than ở ngôi trường tiểu học nội trú ở Thiểm Tây. Nếu tiến hành truy cứu trách nhiệm liên đới như đồng chí Trương Minh Hoa vừa đề xuất ý kiến, thì không chỉ Trần Nghệ Lâm có liên quan mà đồng chí cũng phải chịu trách nhiệm. Lý do là trước khi đi công tác, tại cuộc họp văn phòng Cục tôi đã phân công rất rõ ràng, trong thời gian tôi vắng mặt, ủy quyền cho đồng chí chịu trách nhiệm toàn bộ đối với các vấn đề của Cục, thế mà lại xảy ra hỏa hoạn lớn đúng thời gian này, đồng chí giải thích sao đây? Đồng chí định chịu trách nhiệm thế nào đây? Đồng chí có chịu nổi trách nhiệm không? Cho nên, bây giờ vẫn chưa phải lúc để cách chức ai cả, mà như Phó Thị trưởng Chung vừa nói, phải xem xét làm tốt công tác khắc phục hậu quả sau hỏa hoạn, chờ tổ công tác điều tra sự cố của tỉnh xuống, chúng ta phải làm sao tích cực phối hợp với họ để điều tra nguyên nhân, rút ra bài học mới đúng”.

Hứa Thiếu Phong nói xong, lòng cảm thấy nhẹ nhõm, Trương Minh Hoa muốn đấu với ta sao? Vẫn còn non nớt lắm. Hứa Thiếu Phong liếc Trương Minh Hoa một cái, thấy Trương Minh Hoa đang định nói gì thì bị Chung Học Văn chặn lại: “Được rồi, được rồi, các đồng chí đừng tranh cãi nữa, về vấn đề trách nhiệm, cứ chờ điều tra làm rõ đã, trách nhiệm của ai người đó sẽ phải chịu, giờ đừng ai vội đưa ra kết luận, cứ để sự thật sẽ lên tiếng. Nội dung chính của cuộc họp ngày hôm nay là làm thế nào làm tốt công tác khắc phục hậu quả sau hỏa hoạn. Xảy ra hỏa hoạn lớn như vậy, phải làm thế nào để an ủi thân nhân những gia đình có người tử nạn? Viện phí của người bị thương sẽ do ai thanh toán. Nếu không giải quyết tốt những vấn đề này, sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến tình hình ổn định chính trị, thậm chí sẽ lan rộng tới những vấn đề khác nữa, làm ảnh hưởng tới diện mạo của thành phố Hải Tân chúng ta. Xin mọi người hãy tập trung vào vấn đề này, phát biểu ý kiến trên tinh thần xây dựng, sau đó, chúng ta sẽ cùng thống nhất ý kiến để tập trung giải quyết”.

Chung Học Văn chỉ đạo vậy, mọi người mới quay lại tập trung vào vấn đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2: Thí tốt giữ xe

Sau khi chia tay Trần Tư Tư, Lâm Như và Đào Nhiên lên xe. Đào Nhiên không kìm nổi sự ngưỡng mộ trước vẻ đẹp của Trần Tư Tư liền nói: “Nhìn cô giáo Trần kia, thật là hạnh phúc, người đẹp, xe cũng đẹp!”.

Lâm Như cười: “Cô cần gì phải ganh tỵ với cô ấy. Ở cô còn cái gì không hoàn hảo nữa, người không đẹp, hay là xe không đẹp?”

Đào Nhiên phân bua: “Đâu có, nếu không so sánh thì còn tạm được, chứ đem so với cô ấy thì em thành nhà quê mất, người đã quê, xe lại càng quê. Xe này vốn dĩ mua cho Vương Chính Tài nhưng rốt cục lại bị em chiếm dụng, đợi đến lúc điều kiện kinh tế tốt hơn chút nữa em sẽ mua một chiếc thời trang hơn còn chiếc này để lại cho ông xã đi là xong, tránh việc hai người chung nhau một chiếc xe”.

Lâm Như nói: “Quê cái gì chứ? Cô ta có tuổi trẻ, còn cô có sự am hiểu chín chắn, hai kiểu phụ nữ khác nhau, không thể nói ai hơn ai được”.

Đào Nhiên nghe xong liền cười vang: “Chị Lâm, chị thật biết an ủi người khác. Lẽ ra trưa nay em định mời chị và cô giáo Trần đi uống trà nhưng cô ấy lại có việc không đi được, em với chị cùng đi ăn nhé. À, em nhớ ra rồi, gần bãi biển có một nhà hàng hải sản mới khai trương, thức ăn ở đây rất ngon, họ đã từng quảng cáo ở đài của chúng ta, em với chị đến đó nhé!”

“Cô không về nấu cơm à? Định để Vương Chính Tài cho ai?”, Lâm Như hỏi.

“Vừa sáng sớm ông ấy đã đi làm tăng ca rồi, nghe nói đêm qua vũ trường Chim Thiên Đường xảy ra hỏa hoạn, có khả năng buổi trưa không về nhà được”.

Lâm Như nghe xong liền nói: “Đêm qua, tôi và Tiểu Dương cũng đứng trên sân thượng xem một lúc, hóa ra vũ trường Chim Thiên Đường bị cháy à?”

“Vâng, nghe nói là đám cháy rất lớn, còn cả chết người nữa, Cục trưởng Hứa không kể với chị sao?”

Lâm Như nói: “Ông ấy lên tỉnh họp rồi, vẫn chưa về, có lẽ trưa nay mới về đây, cho nên bây giờ phải về nhà nấu cơm cho ông ấy, tôi không đi ăn với cô được rồi”.

“Mọi người khen chị là kiểu người phụ nữ đảm đang quả thật không sai, một lòng vì chồng. Được, nếu chị không đi, em cũng về nhà, để hôm khác có thời gian hai chị em mình cùng đi vậy”.

“Không vì chồng mình thì còn vì ai được nữa? Từ xưa đến nay phụ nữ đều như thế mà”, Lâm Như nói.

Nhắc đến Hứa Thiếu Phong, Lâm Như lại thấy đau thắt từng khúc ruột, chuyện đêm qua giống như một cái bóng vô hình, cứ bao trùm khắp và bóp nghẹt trái tim cô nhất định không chịu rời đi. Cô dự định đợi khi chồng về nhà, bao nhiêu nợ cũ nợ mới sẽ đem ra tính hết. Nếu Hứa Thiếu Phong thừa nhận có tình nhân thì phải làm sao đây? Chia tay ư? Hay là nhẫn nhịn giả như không biết? Cô thật sự không dám nghĩ thêm, không dám nhìn thẳng vào vấn đề. Một phụ nữ ngoài bốn mươi như cô đã bước vào giai đoạn tuổi tác đã toan về già, không còn nét trẻ trung, tươi vui, hồn nhiên như một cô gái đôi mươi, cũng không thể có được vẻ ngoài đầy đặn trong lòng tự tin của phụ nữ ba mươi. Người phụ nữ bốn mươi, mặc dù nhìn thì đáng vẻ khoan thai phúc hậu, trí tuệ tinh thông, nhưng thực sự không còn vẻ đẹp thời thanh xuân nữa. Đặc biệt là khi hôn nhân bị đe dọa, thì trong lòng càng cảm thấy trống trải không có chỗ dựa.

Trong chốc lát, chiếc xe đã tới nhà của Lâm Như ở khu Ngọc Hải, vòng qua một khúc cua, cách đó không xa có một người phụ nữ dáng người to con, tay cầm một chiếc túi đi tới. Vì quá béo nên khi đi dáng người lắc lư khi thì sang trái khi thì sang phải, giống như con chim cánh cụt. Đào Nhiên giảm tốc độ, nói nhỏ với Lâm Như: “Chị Lâm, chị xem người kia có phải là Phùng Hải Lan không?”

Lâm Như ở một tiếng rồi nói: “Đúng là Phùng Hải Lan!”. Phùng Hải Lan là vợ của Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa, vốn dĩ không béo như thế này, nhưng sau khi sinh con, do hay ăn hay ngủ, lại không chịu tập thể dục nên chưa đến bốn mươi tuổi thân hình đã xò hết ra.

Đào Nhiên hỏi: “Làm sao bây giờ? Có phải dừng lại chào bà ấy một tiếng không chị Lâm?”

Vốn dĩ trước đây quan hệ giữa Lâm Như và Phùng Hải Lan cũng không đến nỗi nào. Khi Hứa Thiếu Phong giữ chức Phó Cục trưởng, Trương Minh Hoa vẫn còn làm Chánh văn phòng, hai nhà vẫn thường xuyên qua lại với nhau, lại thêm việc ở cùng một khu phố nên hẳn có chuyện gì Phùng Hải Lan và chồng lại mang quà cáp đến thăm hỏi chồng cô. Sau này, Hứa Thiếu Phong được đề bạt lên làm Cục trưởng, Trương Minh Hoa làm Phó Cục trưởng thì Phùng Hải Lan không còn khách khí như xưa nữa, gần như có chút biểu hiện ngang vai ngang vế. Lâm Như cũng không lấy đó làm ngạc nhiên, có lúc gặp nhau ở ngoài đường thì cũng làm phép chào hỏi một tiếng, còn thông thường rất hiếm khi qua lại với nhau. Thực ra, sự thay đổi trong quan hệ giữa hai nhà họ Trương và họ Hứa, Đào Nhiên cũng đã nghe qua, vì thế vừa rồi cô mới đánh tiếng thăm dò ý kiến của Lâm Như.

Trong mắt Đào Nhiên, một người là vợ của Cục trưởng, người kia là vợ của Phó Cục trưởng, họ đều là vợ cấp trên của chồng cô nên cô không muốn đắc tội với bất kỳ người nào. Nếu vừa rồi cô chủ động chào hỏi thì sợ Lâm Như không vui, còn nếu không chào hỏi cứ cho xe đi thẳng, Phùng Hải Lan biết được sẽ nhớ mối thù này mà hận cô mãi. Vì thế, cô chỉ có thể đẩy vấn đề này về phía Lâm Như. Lâm Như tự hiểu ý của Đào Nhiên, cũng biết được cái khó của cô ta bèn nói: “Được, dừng lại, chúng ta chào nhau một tiếng”.

Đào Nhiên thấy thế liền vui vẻ: “Vâng ạ, chào hỏi một tiếng sẽ rất tốt, tránh bà ấy hiểu nhầm”. Nói xong từ từ dừng xe lại bên lề đường.

Đào Nhiên xuống xe, đúng lúc Phùng Hải Lan đi tới, liền vỗ vập hỏi thăm: “A! Là chị Hải Lan, em nhìn từ xa thấy giống giống chị, chị đi đâu vậy?”

Phùng Hải Lan vui mừng nói: “Là cô Nhiên đấy à? Lâu rồi không gặp, cô Nhiên càng ngày càng đẹp ra, giờ còn có cả xe xịn thế này, đúng là ngựa đẹp xứng yên đẹp, xe đẹp xứng mỹ nhân. Tôi giờ này còn biết đi đâu ngoài việc đi chợ nấu cơm chứ?”. Đang nói, bà ta bỗng nhìn thấy Lâm Như cũng xuống xe, liền vừa chào hỏi vừa đi về hướng cô: “Là chị Lâm đấy ư? Tôi còn tưởng người trên xe là vị lãnh đạo nào, hóa ra là chị cả nhà chúng ta”.

Lâm Như nhìn thấy đáng vẻ nhiệt tình của Phùng Hải Lan giống như ngọn lửa trong lò nên cũng có phần lây theo liền vui vẻ nói: “Hải Lan à, lâu lắm rồi không gặp cô, tôi thấy cô gầy hơn trước nhiều đấy”.

Phùng Hải Lan reo lên một tiếng, cúi xuống nhìn mình, vui mừng nói: “Thật thế ạ? Gần đây em thường xuyên phải ăn kiêng, không dám ăn nhiều, quả nhiên là có tác dụng. Cô Nhiên nhìn xem có đúng tôi gầy đi không?”

Đào Nhiên nói: “Đã gầy hơn trước rất nhiều. Lúc nãy ở trên xe, suýt chút nữa em không nhận ra chị, đến gần mới thấy rõ”. Đào Nhiên vừa nói vừa đảo mắt nhìn Lâm Như.

Lâm Như giả bình tĩnh như người không có chuyện gì, trong lòng không khỏi ngừng cười, con bé Đào Nhiên này, đúng là nửa người nửa yêu tinh, nói chuyện khéo léo, làm việc khôn khéo, nhanh nhẹn, nếu nói về mức độ thông minh, con mắt cô ta còn nhìn xa trông rộng hơn cả Phùng Hải Lan nhiều. Nghĩ như thế, cô cười một cách rạng rỡ và nói: “Hải Lan, nếu em chỉ ăn kiêng không thì chưa đủ, như thế sẽ phá hoại cơ thể mình, tốt nhất là bớt chút thời gian luyện tập sức khỏe”. Cô vốn định rủ Hải Lan cùng mình đi tập yoga, nhưng đột nhiên nhớ ra nói như thế Đào Nhiên sẽ khó xử, cô ấy có ý tốt tặng mình thể tập thể dục miễn phí, nếu mình bán nó đi sẽ khiến cho Phùng Hải Lan hiểu nhầm thì không tốt, lời đã đến môi phải nuốt lại, đành nói: “Chẳng hạn như, buổi sáng chạy bộ, buổi tối đánh bóng cũng giúp ích nhiều cho sức khỏe”.

Đào Nhiên lập tức tiếp lời Lâm Như: “Đúng vậy, chị Lâm nói rất đúng, hôm khác có thời gian chúng ta cùng nhau đi leo núi, leo núi là một môn vận động rất tốt, có thể làm giảm mỡ trong cơ thể, tăng cường thể lực. Lúc nãy em đi qua trạm xe buýt, nhìn thấy chị Lâm Như đợi xe, tiện đường đưa chị ấy về, chị Hải Lan muốn đi đâu? Đợi một lúc em đưa chị Lâm về rồi quay lại đưa chị đi”.

Phùng Hải Lan nghe thế cũng vui mừng nói: “Thôi không dám phiền cô đâu, cô chở chị Lâm về đi, tôi đi mua rau, qua đường cái là đến siêu thị rồi, không cần đi xe đâu. Nhớ đấy nhé, hôm khác mấy chị em chúng ta đi leo núi, đến lúc ấy không thể không làm phiền đến cô được”. Nói xong bà ta quay về phía

Lâm Như và Đào Nhiên vẫy vẫy tay, định đi, lại quay người lại nói: “À, chị Lâm, chị về thì cũng chỉ có một mình, hay là ba chị em chúng ta tìm một nơi nào đó làm một bữa, em cũng đang lười đi chợ”.

Lâm Như cảm thấy hơi bất tiện nói: “Việc này... cô định không nấu cơm cho anh Trương sao?”

“Ông ấy vừa mở mắt ra đã đi rồi, trên cơ quan có việc gấp phải làm ngoài giờ, lúc này em gọi điện hỏi ông ấy có về không, ông ấy nói đến chiều vẫn còn có việc, trưa cũng không về được. Anh Hứa cũng thế, trưa nay chắc chắn không về nhà đâu”.

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm thấy thế nào? Em đoán nếu anh Hứa có trở về thì nhất định cũng đến cơ quan trước. Ba chúng ta hiếm khi có buổi gặp mặt như thế này, chị đừng về nhà nấu cơm nữa, chúng ta đi ăn thôi”.

Lâm Như do dự một lát rồi hỏi: “Đi đâu bây giờ?”

“Cứ lên xe đi đã, lên xe rồi chọn địa điểm sau”, Đào Nhiên nói.

Đợi mọi người lên xe xong, Phùng Hải Lan mới hỏi: “Sếp Hứa đi đâu vậy chị?”

“Ông ấy lên tỉnh họp, đi cũng được một tuần rồi, có lẽ hôm nay sẽ về”. Lâm Như không muốn nhắc đến chuyện của Hứa Thiếu Phong nữa, liền hỏi Đào Nhiên: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Chị chọn đi, ở chỗ nào ăn ngon thì đến đó”.

“Tùy các cô, tôi thì đi đâu cũng được”, Lâm Như trả lời.

Phùng Hải Lan gợi ý: “Ngoài khu này có một quán ăn Hồ Nam cũng khá ngon, hay là chúng ta đến đó?”

Đào Nhiên nói: “Chị Hải Lan, chị Lâm không ăn được đồ cay, hay là chúng ta đến nhà hàng hải sản Nguyệt Hải mới khai trương ở gần biển đi, phong cảnh ở đó cũng được, hải sản cũng ngon”.

“Thật ngại quá, tôi chỉ biết đến mình, quên mất rằng chị Lâm không ăn được cay”, Phùng Hải Lan nói.

“Không sao, nếu đồ ăn không quá cay thì tôi vẫn ăn được”, Lâm Như trả lời.

Lâm Như nói nhưng trong lòng lại nghĩ, đúng là đang làm khó cho Đào Nhiên rồi, vừa phải nghĩ đến cảm giác của cô, vừa không muốn đắc tội Phùng Hải Lan, cô ấy đúng là phải chịu thiệt thòi. Thực ra, nói đi cũng phải nói lại, ai cũng như nhau thôi, chẳng ai kém ai cả. Trong bộ máy làm việc của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn ở thành phố này, Hứa Thiếu Phong là sếp nên mọi người đều gọi cô là chị cả, cho dù là người nhiều tuổi hay ít tuổi, là đàn ông hay đàn bà, cho dù là phu nhân của các quan chức trong hệ thống này, khi thấy cô chẳng có ai là không cung kính. Tương tự như thế, nếu cô nhìn thấy vợ của Phó Thị trưởng Chung Học Văn tức bà Lý Mai Hoa thì cô cũng phải đối xử cung kính giống như những người khác đối xử với cô vậy. Cùng một lẽ như thế, Đào Nhiên chắc chắn phải kính cẩn trước mặt cô, và tất nhiên cô ấy cũng được vợ của những người có chức quyền thấp hơn Vương Chính Tài kính nể. Điều này thật giống như một dây chuyền sinh học, mỗi người đều nắm giữ một mắt xích cố định trong sợi dây chuyền đó, không thể lùi lại phía sau, cũng không thể tiến lên phía trước, đây chính là quy luật. Nói cho cùng, quy tắc này chẳng qua cũng chỉ là sự phản chiếu những quy luật chốn quan trường vào trong cuộc sống.

Nếu cô ta không phải là vợ của một người có chức quyền thì sự tôn kính ở tất cả các mặt mà cô ấy có được sẽ biến mất trong tích tắc, điều này cũng có nghĩa, mức độ kính trọng mà người khác dành cho bạn tuyệt đối không phải do bạn tự quyết định mà dựa vào quyền lực và chức vụ của người bạn dựa dẫm lớn như thế nào. Vợ quan là một kiểu người thể hiện nét văn hóa đặc biệt, họ là những người được hưởng lợi từ quyền lực chính trị mà người chồng đem lại. Tùy theo địa vị của người chồng trong công việc mà họ sẽ tự tuân theo những quy tắc và quan niệm về đẳng cấp. Giữa những người vợ quan này luôn luôn tồn tại mâu thuẫn và những trận chiến ngầm do quan trường tạo nên.

Không lâu sau đó, ba người họ đã đến nhà hàng hải sản Nguyệt Hải bên bờ biển mới khai trương, chọn một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

Thành phố Hải Tân vào tháng 2, khí hậu ôn hòa, không nóng cũng không lạnh, thỉnh thoảng những cơn gió biển ulla vào mát rượi tạo cảm giác vô cùng sáng khoái. Mặt biển vào lúc chính Ngọ không phải là lúc sóng cuộn dâng trào, trái lại có vẻ rất bình yên. Trên mặt biển, lác đác những chiếc thuyền cá và thuyền chở khách bông bênh, nhìn xa xa, trông chúng giống như những con bọ cánh cứng màu đen, điều này càng chứng tỏ sự rộng lớn và sâu thẳm của biển cả. Phía xa xa dọc bờ biển, những tòa nhà cao chọc trời mọc san sát nhau như vẩy cá đâm thẳng vào mây, đó là đặc khu hành chính Ma Cao, tô thêm vẻ mỹ lệ xa hoa cho thành phố ven biển này. Ba người vừa ngắm cảnh, vừa nói những câu chuyện mà phái nữ thường nói, không biết từ lúc nào từng món đồ ăn đã được mang lên hết.

Phùng Hải Lan lúc này còn nói ăn kiêng để giảm cân, bây giờ nhìn thấy nhiều đồ ăn ngon, dạ dày không thể chịu nổi, khiến cô ta quên cả những lời vừa nói lúc này, ăn uống thả phanh không thêm để ý gì cả. Lâm Như thâm nghĩ, những lời nói ăn kiêng của Phùng Hải Lan không phải là thật, nhìn vào cách ăn hiện giờ của cô ta, sao có thể giống một người đang trong chế độ giảm cân chứ.

Phùng Hải Lan ăn rất vui vẻ, nói: “Mấy ông ấy làm thêm ở cơ quan, chúng ta đến đây ăn cơm, xem ai sống vui vẻ thoải mái hơn!”

Lâm Như đột nhiên tự hỏi không biết Hứa Thiếu Phong liệu đã về nhà chưa, bèn nói: “Nếu mấy ông ấy về tới nhà rồi mà không có cơm ăn thì làm thế nào?”

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm nhà chúng ta đúng là một người vợ hiền mẹ đảm, không nề để anh Hứa xuống bếp”.

Lâm Như liền cười: “Đâu có, ông ấy cũng thường xuyên phải nấu cơm đấy chứ”. Nói rồi, nâng cốc lên: “Nào, ba chị em chúng ta cùng ly một cái!”

Đào Nhiên nâng cốc lên rồi nói: “Chúc hai chị ngày càng trẻ đẹp!”

“Tôi thì không thể trẻ đẹp lại được nữa rồi, chúc chị Lâm và Đào Nhiên ngày càng trẻ đẹp”, Hải Lan nói.

“Nói linh tinh! Cô kém cái gì chứ? Không phải vẫn rất quyến rũ đó sao? Cánh đàn ông không phải luôn thích phụ nữ quyến rũ sao?”

Phùng Hải Lan vui sướng nói: “Cảm ơn chị Lâm đã an ủi, tôi cũng không cần biết những người đàn ông khác có thích hay không, chỉ cần lão Trương nhà tôi không chê bai là được rồi”. Nói đến đây, bèn giơ tay ra tát “bốp” một cái chết con muỗi.

“Người béo thật không hay chút nào, chị xem này, thu hút rất nhiều muỗi”.

Đào Nhiên nói: “Không chừng đây lại là một con muỗi đực, lúc nãy nghe thấy chị Lâm nói chị có sức hấp dẫn nên muốn đến thử một chút”.

Phùng Hải Lan cười phá lên: “Thời gian trước, trên mạng đưa tin một loại muỗi có khả năng nhận ra những cô có vòng một hấp dẫn, xông đến chích một cái thật mạnh không ngờ miệng bị dính đầy keo silicon, con muỗi tức quá hét lên: ‘Trời ơi! Đến cái thứ này mà cũng có thể làm già được’”.

Mọi người nghe thấy thế không thể nhịn cười được. Một lúc sau, Đào Nhiên lại kể câu chuyện về một vị lãnh đạo cặp bồ với cấp dưới của ông ta. Phùng Hải Lan vừa cười vừa quay sang Lâm Như nói: “Chị Lâm, chị nghe thấy gì chưa? Chúng ta cần phải phòng bị kịp thời, nhất định không được để cho Cục trưởng Hứa và Trương Minh Hoa cặp bồ với cấp dưới”.

Lâm Như cười một cách miễn cưỡng. Cô biết rằng Phùng Hải Lan chỉ là một người ngři gì nói nấy, không hề để bụng, vừa rồi cô ta chỉ tiện mồm nói ra thôi chứ trong lòng chẳng có ý gì. Mặc dù nghĩ như thế nhưng sau khi nghe xong câu nói đó, trong lòng cô không khỏi hiện lên một ám ảnh không lành, có ý muốn mang vấn đề của cô kể cho hai người bạn, cô liền nói: “Tôi đó hai cô, xem trình độ hai cô như thế nào? Nếu như... đây chỉ là giả sử thôi nhé, đừng cho là thật. Nếu như Trương Minh Hoa và Vương Chính Tài có tình nhân thì hai người sẽ giải quyết như thế nào?”

“Trả thù ông ta!”, Phùng Hải Lan nói.

Lâm Như gắng hỏi: “Trả thù như thế nào?”

Phùng Hải Lan cười khi nói: “Có một câu chuyện cười nói về việc báo thù, có thể kể cho hai người nghe. Chuyện kể là người vợ phát hiện ra chồng mình dạn dít với một người phụ nữ đã có chồng. Sau khi điều tra rõ sự việc, người vợ đó đã tìm gặp người chồng của người phụ nữ kia và nói với ông ta rằng: Anh có biết không? Chồng của tôi và vợ anh đang dạn dít với nhau. Người đàn ông đó trả lời: Tôi có biết. Người vợ đó lại hỏi: Thế anh định làm thế nào? Chúng ta không thể mở to mắt ra nhìn bọn họ lừa dối chúng ta như thế?. Người đàn ông nói: Bọn họ phản bội chúng ta lẽ nào chúng ta không trả thù lại?. Người vợ đó cảm thấy cũng đúng, họ lừa dối chúng ta, chúng ta nên trả thù bọn họ, như thế mới công bằng hợp lý. Sau khi bàn bạc, hai người đó liền đến khách sạn thuê phòng bắt đầu thực hiện việc báo thù. Trả thù xong một lần, hai người cảm thấy rất thoải mái. Người vợ đó nói muốn trả thù thêm một lần nữa. Người đàn ông kia liền đồng ý. Lần này cũng rất thoải mái. Sau lần trả thù thứ hai, người đàn ông đó nói: Bực tức trong người tôi đã trút hết rồi, không muốn tiếp tục trả thù nữa. Người vợ đó không chịu: Tôi vẫn chưa trút hết cơn giận trong người, vẫn còn muốn báo thù. Người đàn ông kia nói: Tôi xin cô đấy, hôm nay tôi thật sự không muốn báo thù nữa, để hôm khác có được không?”.

Câu chuyện vẫn chưa kể hết nhưng Lâm Như và Đào Nhiên đều cười như nắc nẻ.

Phùng Hải Lan nói: “Nếu phát hiện ra lão Trương nhà tôi cặp kè với con đàn bà khác, tôi nhất quyết không thêm ly hôn, tôi sẽ học tập bà vợ trong câu chuyện vừa rồi, trả thù ông ta”.

Lâm Như và Đào Nhiên nghe Hải Lan nói xong cũng không nhịn được bỏ lăn ra cười. Đào Nhiên nói: “Chị Lâm, xem chừng chị Hải Lan đã nói là làm đấy!”

Lâm Như nói: “Cô đừng có nghe bà ấy nói khoác, nếu thực sự phải làm như thế bà ấy cũng không làm được. Đến lượt cô rồi đấy, mau nói xem nếu quả thực Chính Tài có người khác thì cô làm thế nào?”

Đào Nhiên nói: “Điều này á? Điều này... Nếu đã không biết thì thôi chứ em mà biết được thì em sẽ không tha cho ông ấy!”

“Không được, không được! Đây chẳng khác gì là không nói cả. Phạt một ly rượu, uống xong phải nói tiếp”, Hải Lan nói.

Lâm Như nâng ly rượu lên nói: “Nào, ba chị em ta lại cùng ly, đừng phạt cô Nhiên”.

Uống xong một ly, Đào Nhiên mới nói: “Nếu em phát hiện ra, nhất định em sẽ ly hôn! Ông ta đã phản bội rồi thì còn gì đáng được để em trân trọng nữa?”

Phùng Hải Lan nói: “Chỉ nói thôi thì còn được, còn nước đó thì nhất định không được làm theo đâu đấy”.

Đào Nhiên lại nâng ly lên, cùng với mọi người một cái, nói: “Ông ta đã đến mức đó, thì em còn nước nào mà không thể làm chứ?”

Phùng Hải Lan nói: “Hai chúng ta đều đã trả lời rồi, bây giờ muốn nghe chị cả nói, chị Lâm, đến chị rồi, nếu như anh Hứa có tình nhân thì chị xử lý thế nào với anh ấy?”

Lâm Như giống như bị ong châm cho một phát, trong lòng rục lên sự khó chịu, nhưng bên ngoài vẫn giả như người không có chuyện gì, cười cười nói nói: “Tôi không trẻ trung xinh đẹp như Đào Nhiên để có tư cách ly hôn, cũng không có được bản lĩnh trả thù như Phùng Hải Lan, tôi chỉ biết nuốt hận chịu đựng thôi”.

Phùng Hải Lan và Đào Nhiên không tin, nói: “Không được, chị Lâm không nói thật, phạt uống!”

Nói là phạt rượu nhưng mọi người đều nâng ly lên.

Uống rượu xong, Lâm Như nói: “Việc như thế này chưa xảy ra ai cũng không biết xử lý như thế nào, chỉ là nói trên miệng mà thôi, mà những điều nói ra trên miệng thì luôn luôn không phải là những điều nghĩ ở trong lòng. Nói cho cùng, cho dù là Minh Hoa, Chính Tài hay là Hứa Thiếu Phong, tôi thấy đều là những người đàn ông có trách nhiệm với gia đình cả, không thể làm những việc vượt quá giới hạn như thế được, các cô cứ yên tâm”.

Phùng Hải Lan nói: “Chị Lâm, mặc dù chúng ta phải tin tưởng họ, nhưng cũng không thể lơ là, cảnh giác. Xã hội bây giờ đầy rẫy những cám dỗ, đàn ông có ngay thẳng đến mấy đi nữa cũng khó mà thoát được sự mê hoặc của lũ lăng ló. Cho nên phải giữ chặt người đàn ông của mình, cách hữu hiệu nhất chính là bắt họ phải đưa lương đúng thời hạn. Chi cần nộp lương đúng hạn, coi như họ chẳng thể có khả năng ở bên ngoài tìm hoa ghẹo liễu nữa”.

Nghe Hải Lan nói như thế, mọi người đều nâng cốc lên cười vang. Nhưng Lâm Như lại chỉ cười trên mặt mà đau trong lòng. Cứ nhắc đến chuyện tiền lương, lòng cô lại cảm thấy thất vọng. Hai năm trở lại đây, lương của Hứa Thiếu Phong đưa về càng ngày càng ít, gần một tháng trở lại đây còn không mang về đồng nào. Bây giờ cô mới biết, hóa ra ông ta đã mang tiền lương đưa cho con đàn bà khác. Cô thấy Phùng Hải Lan nói có lý, liền giả bộ như người không có chuyện gì, vui vẻ nói: “Hải Lan nói không sai chút nào, kinh nghiệm này phải được quảng bá rộng rãi”.

Mọi người cũng được cô đùa cho vui rồi, liền cười vang lên làm náo nhiệt một góc quán.

Đào Nhiên cười nói: “Nói đến chuyện đàn ông có tình nhân, em lại nhớ tới câu chuyện cặp bồ của một phu nhân. Một vị quan chức hành chính sau khi xem xong tờ báo, tức giận nói: 'Sao mà bây giờ có nhiều người ngoại tình thế, đây là cái xã hội gì thế không biết!'. Phu nhân vị quan đó tiếp lời: 'Đúng thế, bất tất cả đi xử bắn!'. Vị quan viên nhìn chăm chăm vợ mình dường như có chút nghi ngờ: 'Bà nói thật với tôi, chúng ta lấy nhau bấy nhiêu năm như thế, có lúc nào bà không chung thủy với tôi không?'. Phu nhân đó kinh ngạc hỏi: 'Sao lại hỏi tôi câu hỏi đó?'. Vị quan kia nói: 'Đừng lẩn tránh câu hỏi, hãy trả lời câu hỏi của tôi đi. 'Chuyện đó...', vị phu nhân đó rõ ràng bị dọa đến phát sợ. 'Ông phải đồng ý trước với tôi là ông sẽ không đánh tôi'. Vị quan chức khẳng khái nói: 'Bà biết đấy, lâu nay tôi có còn đánh vợ nữa đâu!'. Vị phu nhân trong lòng lo sợ, mím môi nói: 'Được, tôi nói thật với ông, chỉ có ba lần'. 'Ba lần?!' - vị quan chức sốt ruột hỏi - 'Ba lần nào?'. Vị phu nhân nói: 'Lần thứ nhất, ông có nhớ thời gian ông bảo vệ luận án tiến sĩ ở Đại học Chicago không, có một vị giám khảo rất khó tính, kiểu gì cũng không cho ông qua? Nếu ông không có được học vị tiến sĩ, gia đình ông sẽ mất mặt không còn vinh quang gì, tương lai của chúng ta cũng sẽ kết thúc. Sau đó, vị giáo sư khó ứng phó ấy lại còn đến tận nhà mình để chúc mừng ông đã qua được kỳ thi, đó là do tôi...'. Vị quan nói: 'Thảo nào, hóa ra là bà vì tôi... Thế còn lần thứ hai thì sao?'. Bà vợ lại nói: 'Lần thứ hai, có còn nhớ ông làm đại sứ ở châu Nam Mỹ, quốc vương của nước đó đe dọa sẽ tuyệt giao với nước chúng ta? Nếu bị tuyệt giao, ông sẽ trở thành vị đại sứ tuyệt giao, tương lai chính trị thế là kết thúc. Sau đó, vị quốc vương đó đột nhiên thay đổi ý kiến, không còn đề cập đến chuyện tuyệt giao nữa, đó là vì tôi...'. Vị quan gật đầu một cái, nói: 'Bà vẫn là vì tôi... còn lần thứ ba?'. Vị phu nhân lại nói: 'Lần thứ ba, có còn nhớ lúc ông được đề cử vào chức Viện trưởng Viện Hành chính, khi biểu quyết, ông vẫn còn thiếu 721 phiếu?...’.

Kể đến đây, mọi người không nhịn được cười phá lên.

Lâm Như nói: “Vị phu nhân này đúng là quá vĩ đại, rất có tinh thần hy sinh bản thân mình, trong đời có ba lần lệch hướng chỉ là vì thành công trong sự nghiệp của chồng mình”.

Phùng Hải Lan nói: “Bà ấy chắc hẳn phải là một mỹ nhân, nếu không, bà ấy không thể lần nào cũng có được tầm quan trọng lớn đến thế. Người đàn bà với dáng vẻ như tôi, nếu có muốn cống hiến một lần cho chồng cũng không ai thèm”.

Mọi người lại được một trận cười.

Đào Nhiên nói: “Chị chẳng qua cũng chỉ là nói như vậy thôi, nếu thực sự bảo chị đi cống hiến thì chưa chắc chị đã làm được”.

Phùng Hải Lan nói: “Nghe nói vợ của Trương khu Mở rộng cũng dùng sắc đẹp của mình mở ra cho chồng một con đường tương lai rộng mở”.

Lâm Như hỏi: “Thế chồng bà ta có biết không?”

Đào Nhiên nói: “Sao có chuyện không biết được? Chắc chắn là ông ta biết. Có người đàn ông không những không phản đối mà còn khuyến khích vợ mình đi lôi kéo cấp trên, dúi vợ trái sẵn thăm dò cho hần bước đi, đến khi có quyền hành trong tay rồi, lại đi bao gái”.

Lâm Như bắt gác than thở: “Trên đời còn có loại đàn ông như thế sao?”

Phùng Hải Lan nói: “Có chứ, có loại đàn ông như thế, từ đầu đến cuối người bị hại, chịu khổ vẫn là phụ nữ”.

Lâm Như nghĩ trong bụng, Hứa Thiếu Phong cho dù như thế nào đi chăng nữa, thì khi so sánh với loại đàn ông đó cũng còn tốt hơn nhiều. Cứ nghĩ như thế, trong lòng cô mới phấn khởi lên một chút.

Chương 7: Chương 2.2

Trái tim Lâm Như run lên như vừa có luồng nhiệt chạy qua. Hứa Thiếu Phong vẫn rất được, vẫn rất quan tâm đến cô.

Hứa Thiếu Phong về tới nhà đã hơn 9 giờ tối.

Anh ta bận suốt cả ngày, buổi sáng họp, buổi chiều phối hợp với nhân viên trong Tổ Điều tra Sự cố hỏa hoạn của tỉnh tìm hiểu nguyên nhân xảy ra hỏa hoạn, buổi tối lại đưa họ đi ăn cơm. Trong ngày, anh ta nhận được tin nhắn của Trần Tư Tư, hỏi cơ quan rút cuộc xảy ra chuyện gì, lại hỏi liệu có ảnh hưởng tới anh không? Sự quan tâm của Trần Tư Tư khiến Hứa Thiếu Phong cảm kích trong lòng, anh ta nói với Trần Tư Tư, việc này không thể ảnh hưởng đến anh ta được, bảo cô ấy yên tâm. Nói là nói như thế, nhưng trong lòng anh ta biết rõ, việc này đưa ra giải quyết thì nặng nề thế nào, nếu nói không có chuyện gì cũng chính là có chuyện, ngoài việc do ai thủ, ai phụ trách, còn có Trường ban Nghệ thuật Quần chúng Trần Nghệ Lâm gánh đỡ, chẳng hề có chút liên lụy gì tới anh ta cả. Nếu tiếp tục truy cứu sâu thêm, anh cũng không tránh khỏi dính líu. Bởi vì đây cũng chẳng phải là một sự cố nhỏ, chết 2 mạng người, bị thương 11 người, còn khiến cho tòa nhà Trung tâm Nghệ thuật bị cháy thiêu cháy rụi. Những sự cố lớn như thế này, nếu ở trên có vị lãnh đạo nào quả trách xuống, truy cứu tới cấp cao nhất của Cục hoặc cấp lãnh đạo cao hơn nữa cũng không phải là không thể. Chính vì như thế, gặp phải những trường hợp như thế này, mặc dù bề ngoài có vẻ bình tĩnh, trong lòng anh ta lại đang lo lắng. Đặc biệt là sự chọc ngoáy đằng sau của Trương Minh Hoa, càng làm anh cảm thấy bất an. Anh biết Trương Minh Hoa đang có cơ hội, có thể nhảy vào vị trí thay anh, nên hẳn mới dám công khai đả kích như thế, nếu không, có cho hắn ăn gan hùm hẳn cũng không dám thế. Qua việc này, dần dần rồi anh cũng phải tính cách tiêu trừ Trương Minh Hoa, quyết không để hắn tiếp tục tồn tại trong Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn này được.

Hứa Thiếu Phong mở cửa ra, căn nhà tối om. Lâm Như đi đâu rồi, sao vẫn chưa về nhà? Hứa Thiếu Phong không khỏi lo lắng, mới nhớ ra tối qua sau khi gọi điện với Lâm Như, chẳng hề liên lạc gì với cô ấy nữa. Lâm Như không gọi điện, anh cũng không gọi. Anh không liên lạc gì với cô ấy là do công việc hỗn loạn, còn cô ấy không liên lạc là vì lý do gì? Có phải cô ấy đã phát giác điều gì từ cuộc điện thoại tối qua không? Hoặc là có hoài nghi gì về hành động của anh?

Nếu thực sự như thế thì không ổn chút nào, đúng là không ổn. Một luồng hơi rượu mùi khó chịu ở đâu đó xộc thẳng lên mũi, dù rằng anh đã uống rượu, nhưng mùi rượu này vẫn rất sực. Theo kinh nghiệm của người uống rượu như anh thì chỉ ngửi là biết, loại mùi này không phải là mùi thơm của rượu tỏa ra từ trong bình, mà là mùi khó chịu do người uống say bị nôn. Anh không kìm được sự ngạc nhiên, trong lòng nghĩ từ trước tới giờ vợ mình chưa từng ở nhà uống rượu giải sầu, chẳng lẽ là cô ấy nghĩ ngợi lung tung làm chuyện đại dột? Nếu như thế, anh thật sự gặp họa rồi, lo lắng trong nhà và tai họa bên ngoài nhất định đẩy anh vào con đường cùng.

Hứa Thiếu Phong vội bật đèn lên, thấy trong nhà lộn xộn bừa bãi, một đống hỗn độn, liền nghĩ sự việc có chút không ổn, nhẹ nhàng gọi một tiếng Lâm Như nhưng không một tiếng trả lời. Anh ta lại gọi to tên vợ mình, vẫn không ai trả lời, vội vàng chạy vào phòng ngủ, bật đèn lên xem, Lâm Như đang nằm trên giường, sắc mặt có chút tái đi. Anh ta bước lại nhẹ nhàng lay cô dậy, vừa gọi hai câu liên tiếp tên cô mới thấy cô mở mắt ra.

Hứa Thiếu Phong lúc này mới thở phào một tiếng, vợ của tôi, đúng là dọa người ta sợ chết khiếp. Nghĩ như thế bèn đưa tay ra sờ sờ ngực cô biết được cô chỉ là uống rượu quá chén, liền cố ý tránh chuyện uống rượu quay sang nói câu thân mật: “Em bị cảm à? Mấy ngày anh không ở nhà, em phải chăm sóc tốt bản thân mình chứ, có bệnh cũng phải đến bệnh viện khám chứ”.

Thực ra, Lâm Như đã tỉnh từ lâu, nghe thấy Hứa Thiếu Phong gọi, cô không thèm đáp lời, cứ nghĩ đến việc đó, cô đã thấy mệt mỏi lắm rồi, làm gì còn hứng để ý đến anh ta? Lúc này, cô rất muốn vén chăn lên nói thẳng vào mặt anh ta: “Hứa Thiếu Phong, anh không được lại gần tôi, anh nói rõ cho tôi biết, tối qua anh đi đâu đấy?” Nhưng cô lại nhẫn nhịn được, kìm nén tất cả sự xung đột trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Anh về rồi đấy à? Tôi tưởng là anh quên cả đường về nhà rồi chứ”.

Hứa Thiếu Phong mới nghe đã biết có việc không ổn, liền cười gượng nói: “Sao có thể quên đường về nhà được chứ? Sáng nay tôi đã về đây rồi, không ngờ cơ quan xảy ra chuyện, mà còn là chuyện lớn, toàn thể nhân viên đều phải làm thêm, tôi là lãnh đạo chẳng lẽ không ở lại sao? Buổi tối lại phải dẫn các đồng chí trong Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh đi ăn cơm, khi về thì đã muộn rồi. Em vẫn còn chưa ăn cơm à, hay là tôi đi làm cho em chút gì ăn nhé”.

Lâm Như nói: “Không cần đâu, em không muốn ăn. Buổi trưa đi cùng bạn uống hơi nhiều rượu, bây giờ đầu còn rất đau”.

Hứa Thiếu Phong đưa tay ra xoa xoa ngực cô nói: “Sao có thể không ăn gì chứ? Tôi nhất định phải làm chút gì cho em ăn mới được”.

Trái tim cô run lên như vừa có luồng nhiệt chạy qua. Hứa Thiếu Phong vẫn rất được, vẫn rất quan tâm đến cô. Cô vốn dĩ muốn anh ta nói rõ chuyện tối qua, nhìn cái dáng vẻ đầy tâm trạng của anh ta, vừa phải lo lắng chuyện cơ quan, vừa phải quan tâm đến cô như thế này, cô thấy không đành tâm liền nắm chặt tay anh ta nói: “Cơ quan anh xảy ra chuyện gì rồi, có ảnh hưởng gì tới sự nghiệp của anh không?”

Hứa Thiếu Phong nhìn đáng vẻ đầy quan tâm của Lâm Như biết là vấn đề đã được anh đẩy đi rồi, bèn mang chuyện hỏa hoạn kể cho cô nghe.

Trong những trường hợp thông thường, việc ở cơ quan anh ta thường không chuyên tâm kể, sẽ không kể tỉ mỉ, có thể là hôm nay tình hình thay đổi, nếu không làm cho Lâm Như nghĩ sang một vấn đề khác cô ấy sẽ còn hỏi đến cuộc điện thoại tối qua, cho nên anh đành phải kể chuyện kỹ hơn một chút, nói trắng ra, để cô ấy chạy ra khỏi cái vòng đó, rồi rơi vào sự mâu thuẫn trong ngoài. Muốn xử lý được việc bên ngoài trước tiên phải yên chuyện trong nhà đã, làm ổn việc nội bộ gia đình mới có thể đưa mâu thuẫn gia đình chuyển thành mâu thuẫn trong ngoài. Cứ nghĩ như thế, liền nói tiếp: “Phát sinh việc như

thế này, nếu ở trên không truy cứu thì coi như xong, nếu truy cứu, nhất định có ảnh hưởng tới anh, bởi vì nói cho cùng thì anh cũng là sếp của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn này, nhỏ thì sẽ ảnh hưởng tới thanh danh, lớn sẽ ảnh hưởng tới vị trí của anh. Trong buổi họp sáng hôm nay, anh thấy Trương Minh Hoa muốn nhân cơ hội này gây thêm rắc rối cho anh, cũng may mấy hôm nay anh đi lên tỉnh họp, giao toàn bộ công việc lại cho hắn, cũng là một lý do thoát tội, nếu không, chưa biết chừng sau trận hòa hoãn này, sự nghiệp cũng tiêu luôn”.

Lâm Như nghe nói thế, bất thành linh ngồi bật dậy nói: “Cái gì? Trương Minh Hoa muốn gây chuyện với anh sao? Hắn dựa vào cái gì? Lúc trước nếu không phải anh giúp hắn, làm sao hắn có thể leo lên vị trí Phó Cục trưởng? Bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, lại quay lại muốn phản anh, loại người gì không biết!”

Hứa Thiếu Phong nhìn vẻ sốt sắng của Lâm Như thì cho rằng mình gặp may rồi, biết được là cô dễ nổi cáu, vấn đề sẽ được chuyển biến, việc lo lắng trong lòng giờ đã có thể yên tâm rồi, nhưng còn một mặt khác trong lòng vẫn treo lơ lửng trên không, không thể không cảm kích nói: “Chôn quan trường không phải giang hồ, không có người nào là bạn mãi mãi, cũng không có kẻ thù nào là mãi mãi, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn. Lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ, vạn vật biến đổi, lòng người cũng thay đổi. Hắn làm Phó Cục trưởng mấy năm, có thể là muốn ngồi vào vị trí Cục trưởng nên mới nhân cơ hội này đối phó với anh”.

Lâm Như nói: “Đúng là biết người biết mặt không biết lòng, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương. Đã nhiều năm nay mà vẫn không thể biết được hắn đề tiện như thế. Nhưng Thiếu Phong, tôi cũng khuyên anh một câu, tất cả nên cẩn thận một chút, không nên để người khác biết được thóp của anh, nếu không công lao từ trước đến giờ sẽ đổ sông đổ biển hết”.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy Lâm Như nói những lời đó có phần muốn ám chỉ điều gì, không biết tự mình quá nhạy cảm hay là cô ấy nghi ngờ anh, liền nói bóng nói gió: “Tôi chẳng có thóp gì cả, hắn có muốn nắm cũng không nắm được. Tôi chỉ lo, nếu cấp trên truy cứu lại điều tra cả tới vấn đề trùng tu sửa chữa Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng, e rằng lúc đấy sẽ gây cho tôi phiền phức nào đó”.

Hứa Thiếu Phong nói đến đây, bèn có ý dừng lại, trùng tu sửa chữa Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng là một vấn đề rất tế nhị, anh ta chỉ muốn châm nỏ lên thôi. Ba năm trước sau khi Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng Thành phố ra kế hoạch trùng tu sửa chữa, Lâm Như nhiều lần nằm cạnh Hứa Thiếu Phong ti tê, muốn giao toàn bộ công trình đó cho em rể cô là A Xán đảm nhiệm. Hứa Thiếu Phong biết A Xán đối xử với nhà anh cũng không đến nỗi nào, đặc biệt là rất quan tâm đến con trai anh là Hứa Chí Đông, mỗi năm vào dịp tết đều mừng tuổi nó một phong bao lì xì rất dày, còn mua quà tặng, nhiều khi việc làm đó còn khiến anh cảm thấy ngại. Lâm Như đã ra mặt muốn công trình này, cô ấy có lý do của mình thì anh cũng chỉ biết đồng ý yêu cầu của cô ấy. Như vậy, việc gọi thầu công khai chỉ được tiến hành qua loa, cuối cùng vẫn là đưa công trình cho A Xán.

Thực tế mà nói, nếu không xảy ra chuyện gì thì không sao, sau khi xảy ra vụ hòa hoãn, vấn đề về việc trùng tu sửa chữa cũng bị bại lộ. Vốn dĩ yêu cầu vũ trường phải dùng vật liệu chống cháy, khi quyết toán sẽ dựa vào tiêu chuẩn đó để trả khoản, không ngờ sau khi gặp phải hòa hoãn, tất cả đều biến thành tro bụi, vấn đề trong đó cũng bị lộ sạch. Hứa Thiếu Phong hiểu rõ, Lâm Như tốn công sức mới có được công trình này, nhất định hưởng từ đó không ít lợi. Còn việc được bao nhiêu lợi thì anh chưa từng hỏi, cô ấy cũng chưa từng nói cho anh biết. Bởi vì anh không muốn tham gia vào việc của cô ấy, đáng nào thì com đầu chẳng gạo nhà này, gia đình này do cô ấy quán xuyến thì chẳng có gì mà không yên tâm. Cô ấy không nói với anh cũng có lý do của cô ấy, có những việc nói quá rõ ràng cũng không phải là tốt.

Lúc này, Hứa Thiếu Phong không thể không ám chỉ cho cô ấy. Thứ nhất, anh ta muốn Lâm Như làm tốt công tác chuẩn bị về mặt tư tưởng, nếu ở trên truy cứu đến việc trùng tu sửa chữa thì cũng dễ cho A Xán có sự ứng phó trước. Mặt khác, cũng cho Lâm Như hiểu rõ, trong giờ khắc quan trọng này, đừng có mà hẹp hòi nghi ngờ anh ta nữa, nên đoàn kết lại với nhau, cùng nhau đối phó với cục diện vấn đề.

Lâm Như đương nhiên không phải là người ngu ngốc, vừa nghe đã hiểu được dụng ý của Hứa Thiếu Phong. Liên nói: “Tu sửa? Về việc này chẳng có vấn đề gì cả, tên Trương Minh Hoa kia không tóm được thóp nào đâu?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Tôi không nói Trương Minh Hoa nắm được điểm yếu gì, hắn mà nắm được đầu mối gì thì chỉ sợ đã trình lên cấp trên rồi thôi, còn đợi đến bây giờ? Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, ăn vụng phải chùi mép cho sạch, nếu như cấp trên điều tra ra vật liệu tu sửa Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng đó không phải là vật liệu chống cháy, A Xán sẽ phải chịu tội rút ruột công trình, không thì công theo thiết kế, không những thế còn liên lụy cả sang tôi nữa?”

Lâm Như không thể nhịn được cười nói: “Ông nói nghe khó coi chết đi được, cái gì mà ăn vụng phải chùi mép cho sạch? Miệng vợ ông lúc nào mà không sạch chứ? Hôn nữa, chuyện từ ba năm trước, từ gọi thầu cho đến nghiệm thu công trình, tất cả đều được tiến hành đúng trình tự, kể cả bây giờ phát hiện ra chút lỗi nhỏ cũng không thể liên lụy tới ông được, ông yên tâm đi, A Xán không phải loại người đó”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Nó có phải là hạng người đó hay không tôi không cần biết, nhưng tốt nhất đừng để người ngoài biết giữa bà và nó có quan hệ họ hàng thân thích, nếu không, không có chuyện gì thì người ngoài cũng sẽ kiếm chuyện cho tôi”.

“Được, tôi biết rồi, có thời gian tôi sẽ căn dặn A Xán”, Lâm Như nói.

Lâm Như mặc dù nói ra có vẻ hời hợt như thế, nhưng trong lòng đã bắt đầu lo lắng. Bởi vì trong hợp đồng nhận thầu lần đó, cô nhận được từ tay A Xán một phần phí khá dày, nói cho cùng những lợi ích này đều do quyền lực của Hứa Thiếu Phong mang lại, nếu không phải là Hứa Thiếu Phong, A Xán làm sao có thể có được hạng mục công trình đáng giá vài triệu tệ thế? Thực ra khi có được rồi, khoản lợi nhuận bên trong cũng không lớn cho lắm, khoản lợi nhuận này đương nhiên cũng bao gồm sự bảo đảm nồng hậu mà A Xán cho cô. Còn về việc cô có được bao nhiêu, cô chưa từng nói với Hứa Thiếu Phong, Hứa Thiếu Phong chưa từng đoán hoài đến chuyện trong nhà, cô cũng không cần thiết phải nói rõ với anh ta, những việc trong ngoài ở gia đình cô đều quen một mình giải quyết, có nhiều việc hai người không hiểu nhau lại gây ra hiểu lầm.

Lâm Như vừa nghĩ tới đó, đột nhiên chuông điện thoại reo lên. Cô nhấc điện thoại lên, vừa nghe đã nhận ra đó là cuộc điện thoại quốc tế của con trai cô là Đông Đông gọi về từ bên kia bờ đại dương, xúc động đến nỗi cô sụt lỵ lạc giọng: “Đông Đông, mẹ nhớ con quá, bây giờ con sống thế nào? Con vẫn khỏe chứ? Ở bên đó đã quen chưa?”

Hứa Chí Đông nói: “Mẹ, con vẫn khỏe, con đã lớn rồi, con tự biết chăm sóc bản thân mà, mẹ yên tâm đi”.

“Tốt! Tốt! Chỉ cần con biết tự chăm sóc bản thân là mẹ yên tâm rồi”.

Đông Đông nói: “Mẹ, mẹ hãy yên tâm, mẹ dạo này có khỏe không? Sức khỏe của bố thế nào ạ?”

“Rất tốt! Mẹ và bố con đều rất khỏe. Bố con giờ đang ở nhà, nói chuyện với bố con một chút nhé!” Lâm Như nói xong liền chuyển điện thoại cho Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong nhận điện thoại nói: “Chào con trai, sống ở nước ngoài có quen không?”

Lâm Như nhìn dáng vẻ Hứa Thiếu Phong nhận điện thoại, giống như là đang nhìn thấy dáng hình con trai cô. Đông Đông rất giống Hứa Thiếu Phong, đặc biệt là nhìn từ phía bên sườn, rõ ràng là bản sao của Hứa Thiếu Phong lúc còn trẻ.

Hai năm trước, Đông Đông tốt nghiệp trung học phổ thông, vốn dĩ với trình độ của nó có thể thi đại học trong nước, không ngờ trong lớp có một đứa bạn nữ chuyển sang Mỹ học, trái tim nó quay cuồng, giống như kẻ bị mất trí. Một thời gian sau, đứa bạn đó liên lạc về bảo nó cùng sang Mỹ học, nó suốt ngày lải nhải đòi đi sang Mỹ. Sang Mỹ du học thì phải có nhiều tiền, nếu không có nhiều tiền thì cuộc sống ở Mỹ sẽ rất khổ. Bố của bạn nữ đó là ông chủ Tập đoàn Khai thác Bất động sản, có tiền, gia đình mình làm sao có thể so sánh với nhà họ? Đông Đông nói, sang Mỹ nó có thể đi làm thêm, có thể làm việc chăm chỉ để lấy tiền đi học. Khuyến bảo thế nào, nó cũng không chịu nghe. Không còn cách nào khác, người mẹ chỉ còn biết đặt mọi hy vọng nơi con trai mình. Ra nước ngoài du học cũng không phải là việc gì xấu xa, một số vị minh tinh và học giả trong nước không phải có cơ hội cũng muốn ra nước ngoài để học tập và phát triển đó sao? Gia đình chỉ có mỗi đứa con, nó đã muốn đi như thế này, cô cũng đành chấp nhận yêu cầu của nó vậy.

Không ngờ khi cô đồng ý rồi, Hứa Thiếu Phong lại không đồng ý.

“Đi thế sao được?” - Hứa Thiếu Phong nói - “Chỉ cần nó học giỏi, cổng trường Đại học Bắc Đại Thanh Hoa luôn rộng mở với nó. Trung Quốc cũng có một loạt các trường đại học, cũng có một đội ngũ giáo sư đã từng đào tạo nên không biết bao nhiêu anh tài cho xã hội. Lẽ nào các trường đại học ở Trung Quốc không đáp ứng nổi yêu cầu của nó, hà tất phải sang tận Mỹ du học? Trường chúng ta học không phải đều là những trường học vào loại nhất nhì trong nước sao? Sau khi tốt nghiệp, không phải là trường học đã dạy cho chúng ta bao nhiêu thứ đó sao, ít nhất thì bây giờ chúng ta đều đã trở thành nòng cốt của cơ quan?”

Lâm Như nói: “Thời trước khác bây giờ khác. Bây giờ người ta là toàn cầu hóa, tất cả đều thay đổi rồi. Thiếu Phong, chúng ta chỉ có mỗi một đứa con, nó đã muốn như vậy, hay là chúng ta đáp ứng nguyện vọng của nó đi”.

“Đáp ứng cái gì? Lúc điều kiện kinh tế khá giả thì còn có thể thỏa mãn cho nó, nếu khi không có tiền thì biết làm thế nào? Sang Mỹ du học, ít nhất mỗi năm cũng phải tốn ba trăm, bốn trăm nghìn tệ, học phí cao như thế cô có cung cấp được cho nó hay không?”, Hứa Thiếu Phong bức tức nói.

Lâm Như nhẹ giọng: “Thiếu Phong, vấn đề học phí ông không phải lo, nhà mình cũng đã để dành được chút ít, tôi sẽ liên lạc bạn bè nhờ vay thêm một ít, sẽ không có vấn đề gì đâu, ông yên tâm đi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Cô chỉ biết đi mượn, thế mượn xong thì không phải trả à?”

“Thiếu Phong, ông đồng ý đi. Ông không thấy con trai mình giờ trong tình trạng như thế nào à? Từ khi con bé lớp nó đi Mỹ, ngày nào cũng mặt mày ủ rũ, ông không thương nó nhưng tôi thương. Con lớn rồi, nó có dự định của riêng nó, có sự theo đuổi của riêng nó. Chúng ta hãy giúp nó đạt được ước vọng của nó đi kéo sau này lớn lên nó lại oán trách chúng ta”.

Nghe Lâm Như nói như thế, Hứa Thiếu Phong mới miễn cưỡng đồng ý.

Hứa Chí Đông sang Mỹ học được hơn một năm rồi, qua cách nói chuyện có thể thấy hình như nó trưởng thành hơn trước nhiều.

Lúc này, Lâm Như thấy Hứa Thiếu Phong gác điện thoại xuống vẻ mặt vui vẻ, liền hỏi: “Con nói gì với ông vậy?”

Hứa Thiếu Phong cười to: “Nó nói nó tìm được một công việc, lúc không phải lên lớp thì đi làm thêm, mỗi tháng cũng kiếm được hơn 400 đô la Mỹ. Cũng không tồi phải không, tôi thấy con trai chúng ta, khi còn ở nhà thì quen được chiều chuộng, chẳng muốn động vào việc gì, ra nước ngoài sống tự lập rồi lại có bản lĩnh”.

Lâm Như nói: “Trời cao cho chim bay, biển rộng để cá lặn. Đưa nó đến một nơi xa, rèn luyện cũng là cách tốt mà”.

Hứa Thiếu Phong không nén được tiếng thở dài và nói: “Thời gian trôi đi nhanh thật, còn chưa sống sung sướng được ngày nào chúng ta đã hơn 40 tuổi rồi, con trai cũng trưởng thành rồi, có thể sống độc lập rồi”.

Lâm Như cũng than vãn: “Đúng là nhanh thật đấy, không ngờ mấy năm nữa chúng ta đã trở thành ông nội bà nội rồi, nhưng có lúc tôi vẫn cảm thấy rất trẻ, vẫn chưa già”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Làm gì mà đã già, chúng ta mới hơn 40 tuổi, đang độ tuổi 'vào xuân'”.

Lâm Như mở tròn mắt: “Vẫn còn 'vào xuân'? Tiền làm không đủ nộp cho tôi, còn bảo mình chưa già?”

Hứa Thiếu Phong liền cười nhẹ nói: “Ai nói tôi già rồi? Ai bảo tôi không giao nộp tiền lương? Hôm nay tôi nộp cho bà”. Nói rồi, liền ôm Lâm Như từ đằng sau và bế cô vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 2.3

Cuộc sống này suy cho cùng ai mạnh người nấy thắng, cá lớn nuốt cá bé, người nào thích hợp thì tồn tại.

Lâm Như quyết định phải tìm ra A Xán, muốn trực tiếp bàn bạc với cậu ta, tránh việc khi cấp trên sờ đến lại mỗi người một phách.

Cô gọi điện cho Hồ Tiểu Dương hỏi xem khi nào A Xán mới từ Thâm Quyển trở về? Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, chị gọi ông xã em có việc gì không?”

Lâm Như nói: “Quý tha ma bắt cô đi! Có phải cô ghen rồi không? Tôi tìm cậu ấy có việc nghiêm chỉnh”.

Hồ Tiểu Dương cười hi hi nói: “Chị, chị cũng biết đùa à, cho dù em có ghen với ai cũng không thể ghen với chị. Chị ở đâu? Em đón chị đi, tối nay mời chị đi ăn cơm”.

Lâm Như nói: “Tôi ở cơ quan, vừa mới tan ca. Cô vẫn chưa nói cho tôi biết khi nào A Xán trở về?”

“Chị đợi chút, tí nữa em qua, đến rồi nói”, Hồ Tiểu Dương nói xong thì cúp máy.

Con bé này, lúc nào cũng hùng hùng hổ hổ, như sói xông lên vậy. Lâm Như đành phải gọi trực tiếp cho A Xán.

A Xán vừa nhận điện thoại đã biết ngay là Lâm Như liền nhiệt tình nói: “Chị, em vừa từ Thâm Quyển trở về, sắp về đến Hải Tân rồi, chị tìm em có việc gì thế ạ?”

“Cũng chẳng có việc gì to tát cả, đợi chút về rồi nói”.

“Vâng, khi nào về đến nơi em sẽ gọi điện cho chị ngay”, A Xán nói.

A Xán quê gốc ở Triều Sán, Quảng Đông, hộ khẩu ở Hồng Kông, chi nhánh công ty ở thành phố Hải Tân này, bây giờ lại nhận một công trình ở Thâm Quyển nên đa số thời gian anh ta đều ở Thâm Quyển. Lúc đầu Lâm Như có ấn tượng không tốt về anh ta, thấy anh ta có nhà có cửa, có vợ có con nhưng vẫn ra ngoài bồ bịch vụng trộm, dụ dỗ được cả em gái cô là Hồ Tiểu Dương. Sau này anh ta ly hôn vợ rồi kết hôn với Hồ Tiểu Dương, trở thành người nhà của Lâm Như, tiếp xúc nhiều với anh ta cũng thấy anh ta là người khá tốt, biết làm ăn, cũng biết vì người khác, chẳng trách lúc đó Hồ Tiểu Dương tóm được anh ta thì không chịu buông, nghĩ lại thấy nó có lý.

Ba năm trước, Lâm Như được Hồ Tiểu Dương giật dây, nghĩ cách giành bằng được việc trúng gói thầu trùng tu sửa chữa công trình Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng thành phố. Điều khiến Lâm Như không thể ngờ tới là A Xán lại quả cho cô nhiều hơn gấp nhiều lần so với cô mong đợi, điều đó cũng khiến cho cô có cách nhìn mới về người Hồng Kông này, cảm thấy cậu ta cũng khá là hiệp nghĩa và hào phóng. Sau thành công của việc này, Lâm Như cũng phát hiện ra sự kỳ diệu của quyền lực, có lúc một câu nói hay một chữ ký của người nắm quyền, lại là biến tướng của một tờ chi phiếu, sự lại quả về tiền bạc có lúc còn lớn hơn cả những thứ đạt được trong mấy chục năm lao động vất vả. Cũng vì lẽ đó mà nhiều người cho dù bị chặt đầu cũng vẫn muốn chen chân vào chốn quan trường, thậm chí chỉ là một vị trí ở cấp địa phương cũng có thể khiến cho một nhóm quan chức đều bị xử bắn. Lâm Như đã tận hưởng niềm vui đó một cách thoải mái nhờ quyền lực của chồng mình.

Chính nhờ sự thúc đẩy hợp tác đôi bên cùng có lợi, cô đã giành về cho A Xán gói thầu tu sửa Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng. Đây là một hạng mục công trình lớn, trên dưới ba tầng lầu, kết cấu cầu thang, đầu giá trên triệu tệ. A Xán nói: “Chị, có được công trình này, việc Đông Đông du học ở Mỹ chị không cần lo rồi, tất cả hãy để đó cho em”.

A Xán đúng là nói được làm được, từ khi nhận thầu đến khi khánh thành công trình, mấy lần cậu ta đều lại quả cho Lâm Như rất hậu hĩnh. Những lần lại quả đó đủ cho cô có thể giải quyết triệt để nỗi lo lắng về khoản tiền du học của con trai. Đương nhiên, cũng có lúc cô nghĩ, số tiền này mặc dù kiếm được rất dễ, nhưng liệu mọi chuyện có êm thấm không? Nếu có chuyện gì xảy ra thì phải làm thế nào? Điều này cô không thể bàn với Hứa Thiếu Phong. Cô không muốn Hứa Thiếu Phong vì chuyện này mà phải chịu bất cứ trách nhiệm gì, càng không muốn quan hệ vợ chồng vì thế mà nảy sinh mâu thuẫn. Hơn nữa, nếu để Hứa Thiếu Phong biết, ông ấy nhất định sẽ ngạc nhiên vì quyết định của cô. Dựa vào tính cách lúc nào cũng vì người khác của ông ấy nhất định ông ấy sẽ ngăn chặn việc làm của cô, thậm chí còn khuyên cô quay đầu. Nếu thực sự như thế, cô thà nói dối ông ấy, cứ giấu cho tới khi ông ấy nghỉ hưu, giấu cho tới khi ông ấy ôm cháu mới thôi.

Cũng có lúc cô đem lo lắng trong lòng kể với A Xán. Anh ta nói: “Chị à, chị hãy yên tâm và vui vẻ lên đi đừng có buồn lo vô cớ nữa. Em là em rể của chị, em chưa từng nghe thấy chuyện chồng của di cho cháu ruột mình một chút tiền học mà lại bị tổ chức truy cứu trách nhiệm? Nếu truy cứu như thế, không phải là hỗn loạn rồi sao? Không phải chuyện của chị, cũng không phải của anh rể, có chuyện gì mình em gánh chịu, sợ gì chứ? Hơn nữa, em cũng chẳng làm gì, em không phải trộm, không phải cướp, cũng không hạ độc, không buôn bán phụ nữ trẻ em, kinh doanh hợp lý hợp pháp, kiếm tiền chân

chính, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra được đâu”.

Nghe A Xán nói như thế, lòng cô cũng nhẹ đi nhiều.

Làm người, có lúc thế này thế nọ, trong lúc mâu thuẫn tột cùng, nghe cậu em rể nói vậy, Lâm Như như cắt được gánh nặng trong lòng, tâm trạng cô bỗng chốc lại trở nên nhẹ nhõm lạ thường.

Được một lát, Hồ Tiểu Dương đã ào ào xông tới.

Lâm Như vừa cởi áo blue, vừa nói: “Chắc có chuyện gì vui rồi, đáng về vui sướng chưa kia, lại còn muốn mời tôi đi ăn nữa?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Tại vì thấy gần đây tâm trạng chị không được vui, muốn ở với chị, ai bảo em là em chị chứ!”

“Nói linh tinh gì thế, ai không vui?”, Lâm Như nói.

Hồ Tiểu Dương mở to mắt nhìn, cô nói: “Chị à, em thật sự bái phục chị đấy, sao lại có người bao dung đại lượng như chị nhỉ”.

Lâm Như cười: “Bao dung đại lượng cái gì? Được rồi, xuống lầu đi!”

Hồ Tiểu Dương nói: “Thế anh rể đâu ạ, anh ấy về chưa?”

“Về từ lâu rồi, trên tỉnh có người xuống, mấy ngày nay ông ấy bận tới mất tới mũi, ngày nào cũng tới muộn mới về nhà”.

Lên xe rồi Hồ Tiểu Dương mới nói: “Chị, chị nhất định không được nói lòng tinh thần cảnh giác cách mạng, bị về giả dối của anh ta mê hoặc, chị mà không quản chặt một chút, đến lúc bị người ta cướp mất chồng thì chị hối hận cũng không kịp đâu”.

Lâm Như không nhịn được cười phá lên, nói: “Có mệt không? Khi còn trẻ chẳng ai cướp mất ông ấy, bây giờ già rồi thì còn ai cướp ông ấy nữa chứ?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Khi còn trẻ đương nhiên là không ai cướp rồi, muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, bây giờ lại khác, người giống như anh ấy đúng là sản phẩm kết tinh trong giới đàn ông, là động cơ trong máy bay, là hàng xách tay của con gái. Chị thử nghĩ mà xem, nếu người phụ nữ nào cướp được anh ấy, thì thật sung sướng biết bao. Đây là kinh nghiệm đời em đấy. Năm đó, A Xán không phải là chồng của người khác sao? Chẳng phải cuối cùng cũng bị em cướp mất còn gì?”

Lâm Như cười nói: “Cô nói không biết ngượng, thế mà cô cũng nói ra miệng được”.

“Thế thì có là gì? Chẳng qua là em nói thật thôi. Cuộc sống này suy cho cùng ai mạnh người nấy thắng, cá lớn nuốt cá bé, người nào thích hợp thì tồn tại. Em có thể cướp chồng được từ tay người khác chứng tỏ rằng em có bản lĩnh. Thành công lớn nhất trong đời người là gì? Chính là biến tiền trong túi của người khác thành của mình”.

Lâm Như trong lòng không khỏi run rẩy, có cảm giác ám ảnh không lành, cho dù là lời của Tiểu Dương nói có chút cay độc, nhưng cũng không phải là không có lý.

Từ buổi tối Hứa Thiếu Phong đưa tiền lương, Lâm Như có ý hoài nghi không biết liệu Tiểu Dương có tung tin giả? Hoặc là, Hồ Tiểu Dương liệu có nhìn rõ người đàn ông đi vào trong khu hoa viên Di Tình kia là Hứa Thiếu Phong? Bởi vì cô phán đoán ra từ sức chiến đấu của Hứa Thiếu Phong, không có vẻ gì là một người vừa chiến đấu toi tã từ chiến trường về. Nghĩ đến đó, những oán hận trong lòng cũng dần dần tiêu tan bớt, tâm trạng cũng khá lên rất nhiều, cô nghĩ có một số chuyện, không thể quá khắt khe, quan hệ vợ chồng cũng như thế, quá khắt khe sẽ làm cho cả hai đều mệt mỏi, giống như sợi dây đàn kéo căng quá sẽ bị đứt.

Tuy nhiên, con người vốn dĩ là như vậy, cùng một việc, buổi tối nghĩ và ban ngày nghĩ không giống nhau, hôm qua nghĩ và hôm nay nghĩ cũng không giống nhau, tất cả đều do tâm trạng tình cảm của con người quyết định. Lòng rộng mở, vấn đề sẽ trở nên nhỏ đi; lòng hẹp hòi, vấn đề sẽ trở nên to tát.

Lúc này, sau khi nghe Hồ Tiểu Dương nói, trái tim Lâm Như không chịu đựng được, những bức tức vừa mới tiêu tan lại trở dậy trong lòng, bèn nói với Hồ Tiểu Dương: “Tôi bảo cô điều tra xem con hồ ly tinh đó là ai, làm việc ở đâu? Cô đã tìm được chưa?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, em không phải là Mori, điều tra những việc này, cũng phải để em từ từ chứ. Hơn nữa, chị lại không cho phép dùng thủ đoạn khác, em không thể lúc nào cũng đi theo anh rể được? Nếu bị phát hiện, người ta lại tưởng là anh rể và em vợ gian díu với nhau”.

“Lời cô đã nói thì có việc gì là không thành đâu. Đúng rồi, lúc nãy tôi gọi điện cho A Xán, cậu ấy nói sắp về đến thành phố, cô gọi cho cậu ấy bảo cậu ấy đến thẳng quán ăn này khỏi phải mất công tìm”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Bọn em đã liên lạc với nhau, em bảo anh ấy đến đây rồi. Chị tìm chồng em có chuyện gì thế? Có gì mà bí mật thế, hay là chị lại hót được công trình nào cho anh ấy phải không?”

“Nghĩ ngon thế, cô có vẻ như nằm ngủ cũng mơ thấy công trình lớn phải không, không sợ A Xán mệt à?”

Hồ Tiểu Dương cười nói: “Làm công trình, không sợ việc nhiều, chỉ sợ không có việc, tiền có nhiều nữa cũng sẽ không cần người”.

Lâm Như nói: “Cái đó thì không chắc. Em chưa nghe nói gì sao? Ngày xưa có một người giàu có, tiền tiêu không hết, ngày nào cũng buồn rầu làm thế

nào để tiêu hết chỗ tiền, cuối cùng buồn quá mà chết”.

Hồ Tiểu Dương cười ha ha nói: “Đó nhất định là người không có tiền nên ghen tị với người có tiền, bày đặt cho người có tiền. Trên đời có người vì không có tiền mới bị đối chết, chứ không có người giàu vì tiêu không hết tiền”. Nói đến đó, điện thoại bỗng reo lên, cô nhận điện thoại nói: “Bọn em sắp tới bến Vọng Xuân rồi, anh đến rồi à? Được, Bích Vân Thiên, nhớ rồi”.

Lâm Như hỏi: “Có phải A Xán không?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Anh ấy đã tới đó rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 2.4

Hứa Thiếu Phong chẳng bao giờ chủ động đưa tiền lương, tự

nhiên lần này lại đưa nên Lâm Như thấy có phần hơi lạ.

Từ con đường Tinh Nhân đi xuống, đi qua hơn 200 m cầu xuyên lòng biển là đến đảo Dã Hồ. Đảo Dã Hồ là một hòn đảo nằm độc lập, bốn mặt là biển, phong cảnh hữu tình. Bến Vọng Xuân nằm ngay trên mặt hồ, giống như là một chiếc thuyền du lịch ở phía xa dừng lại. Chỉ khi đến gần, mới có thể nhìn thấy rõ nó hoàn toàn là một công trình kiến trúc phỏng theo lối cổ, rường cột chạm trổ, mái cong đối xứng, mỹ lệ hoành tráng. Đứng ở cửa là những cô gái mặc sườn xám đang chào đón khách, khi nhìn thấy Lâm Như và Hồ Tiểu Dương liền gật đầu mỉm cười, hỏi rõ phòng họ đã đặt rồi đưa hai người lên trên lầu. Bến Vọng Xuân có tất cả bốn tầng, mỗi tầng đều có phòng hát, phòng nào cũng nằm sát biển, trang trí cầu kỳ. Nơi như thế này, chỉ có những vị quan chức tiêu tiền công quỹ hoặc những đại gia nhiều tiền mới có thể bước vào, còn những người bình thường chỉ dám nhìn ngắm rồi quay đi.

Lâm Như và Hồ Tiểu Dương đi vào phòng ăn, thấy A Xán đang đứng ở gần cửa sổ nhìn ngắm xa xăm, dáng vẻ đó quả là rất giống một doanh nhân thành đạt. Hồ Tiểu Dương liền gọi một tiếng: “Hello, ông xã về rồi à?”

A Xán quay đầu lại, vui mừng nói: “Về rồi!”, sau đó nói với Lâm Như: “Chị, anh về đâu? Em đã bảo Tiểu Dương mời cơm anh về mà?”

Lâm Như nói: “Đạo này ông ấy nhiều việc, buổi tối còn họp hành, không đến được. Cậu còn mời những ai nữa?”

A Xán nói: “Không mời ai cả, chỉ mời chị và anh về. Nếu anh về không đến được thì ba người chúng ta tiến hành vậy”.

Lâm Như nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu mời cả người ngoài, toàn người trong nhà, hà tất phải đến nơi sang trọng như thế này?”

A Xán cười: “Không có gì, người trong nhà chúng ta càng nên hưởng thụ”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, chồng em nói đúng đấy, mục đích kiếm tiền là vì cái gì chứ? Không phải là để hưởng thụ hay sao, không thể hưởng thụ thì làm khổ cực như thế để làm gì?”

Lâm Như nói: “Được! Được! Được! Hưởng thụ, hưởng thụ! Hôm nay phải ăn một bữa cho A Xán chết thôi”.

“Chỉ cần chị vui lòng, em nguyện ngày nào cũng để chị cất cổ”, A Xán nói.

Hồ Tiểu Dương vừa gọi món, vừa nói: “Không ngờ A Xán nhà mình càng ngày càng biết nói chuyện. Chị, chị muốn ăn gì?”

Lâm Như nói: “Tùy chọn, hai món đi. A Xán nhà em vốn dĩ đã biết nói chuyện, giờ em mới biết à? Nếu cậu ấy không biết nói chuyện, thì sao có thể tán đồ được đại nỷ nhân như em chứ?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Là em quyến rũ ông ấy hay ông ấy quyến rũ em đều rất khó nói”.

Lâm Như nhìn thoáng qua Hồ Tiểu Dương đang gọi món, lại nhìn qua A Xán đang ngó thực đơn. Dáng người của A Xán không cao, hơi hói, mặt vuông chữ điền, mắt sâu, mũi dọc hành, môi dày. Mới đầu cô nghĩ rằng A Xán phải nhiều hơn Tiểu Dương đến mười tuổi, dáng người cũng bình thường, hơn nữa lại là người đã có vợ, chẳng có điểm nào xứng được với Tiểu Dương. Bây giờ hai người đó ở với nhau lại thấy chẳng có gì là không xứng cả.

Đồ ăn đã gọi xong, Hồ Tiểu Dương mới nói với Lâm Như: “Chị, không phải là chị tìm chồng em có việc sao? Có cần em lánh mặt đi một chút không?”

Lâm Như nói: “Không cần. Giữa tôi và A Xán thì có chuyện gì giấu nổi cô đâu”.

Hồ Tiểu Dương liền ngoác miệng cười: “Thế thì mời chị chỉ giáo cho!”

A Xán vui mừng nói: “Chị, liệu có phải chị lại lấy được công trình nào cho em không?”

“Đồ hám tiền! Cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới công trình lớn, chẳng phải cậu đang đảm nhận một công trình lớn ở Thẩm Quyền sao, còn muốn cái lớn hơn thế nữa à?”, Lâm Như nói.

“Thế là chuyện gì? Chị mau nói đi! Em hồi hộp quá!”, Hồ Tiểu Dương sốt sắng hỏi.

Lâm Như nói: “Cô có nhớ hôm trước trên sân thượng nhà tôi, chúng ta thấy hỏa hoạn, cô có biết nó xảy ra ở đâu không? Chính là ở vũ trường Chim Thiên Đường tại Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng của thành phố chúng ta đó”.

Hồ Tiểu Dương chớp chớp mắt nói: “Biết ạ. Trên báo cũng đưa tin, em cũng đã xem, hình như là thiếu chết 2 người, làm bị thương hơn 10 người, rất thảm. Sao, điều này thì có can hệ gì tới A Xán nhà em?”

Lâm Như nói: “Nếu nói là không có liên can, thì cũng có thể coi là không có liên can, vì chúng ta không đến đó, không phải chúng ta làm cháy nơi đó. Nếu nói là có liên quan thì đều có liên quan tới A Xán và tôi. Sao lại nói thế? Bởi vì khi đó yêu cầu tất cả diện tích Trung tâm Văn hóa Nghệ thuật Quần chúng đều phải dùng vật liệu chống cháy để thi công, bây giờ bị lửa đốt cháy thiếu rụi hết, nếu cấp trên điều tra tới, biết giải thích như thế nào đây? Nghe anh rể cô nói, trên tỉnh và trên thành phố họ rất quan tâm tới vụ hỏa hoạn này, còn thành lập Tổ Điều tra sự cố gì gì đó, tôi chỉ sợ đến lúc đó không dễ đối phó”.

A Xán nghe xong, cười ha hả nói: “Chị, em còn tưởng vì chuyện gì, hóa ra là chuyện này à? Nếu ở trên muốn điều tra đến cùng, nhất định sẽ phải điều tra đến căn nguyên của vụ hỏa hoạn, nhất định không thể điều tra tới công tác hoàn thiện được tiến hành từ ba năm trước. Hơn nữa, nếu họ muốn điều tra chuyện hoàn thiện thì em cũng có thể đấu với họ đến cùng. Loại vật liệu mà em thi công đều là loại vật liệu chống cháy nhưng vật liệu chống cháy cũng có mức giới hạn chịu đựng của nó, lửa nhỏ có thể phòng, lửa to tới mức thiếu chết người thì phòng kiểu gì? Không kể là chất liệu chống cháy, ngay cả tấm gang chống cháy cũng bị thiếu rụi nữa là. Chị à, chị đúng là buồn lo vô cớ, vốn dĩ chuyện chẳng có gì to tát, chị toàn là tự chuốc mệt vào thân. Chị yên tâm, nếu thực sự có người điều tra đến tận cùng, em sẽ chịu trách nhiệm giải thích cho mọi người.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, A Xán nói không sai. Đây là ở đâu chứ, bọn họ không buồn chán đến mức không có việc làm, bỏ gốc lấy ngọn truy cứu chuyện vật liệu chống cháy đâu”.

“Có một vài chuyện, không sợ thường xuyên, chỉ sợ những lúc đột xuất. Có sự chuẩn bị về mặt tư tưởng thì ở trên có điều tra tới cũng dễ ứng phó”, Lâm Như nói.

A Xán nói: “Chị chẳng gì cũng là vợ của sếp, làm việc gì cũng tính toán cặn kẽ chứ không thô lỗ như chúng em. Được rồi, nghe chị, em sẽ làm tốt công tác chuẩn bị, ứng phó với điều bất trắc. Nếu không có điều bất trắc, em cũng làm tốt việc đó”.

Lâm Như liền cười và nói: “Đúng là hai vợ chồng đều ảnh hưởng lẫn nhau, trước đây A Xán cũng không nói nhiều như thế này, sau khi ở với Tiểu Dương cách nói chuyện cũng bị lây nhiễm nặng”.

Hồ Tiểu Dương phân bua: “Chị, anh ấy vốn rất lăm lăm, chỉ tại hồi đó chị không đồng ý cho em và anh ấy qua lại với nhau nên anh ấy gặp chị mới thấy sợ, mới không dám nói nhiều thôi”.

Lâm Như nói: “Tôi lợi hại đến thế sao?”

A Xán nói: “Đúng thế, khi ấy mỗi lần gặp chị em đều thấy sợ”.

Lâm Như không nhịn được cười phá lên, nhìn từng món ăn lần lượt được bê lên bàn liền cười nói: “Nói vớ vẩn, đừng nghĩ tôi là cọp. Nào, cùng ăn thôi”.

Lâm Như nghe họ giải thích như thế, tâm trạng bớt lo hơn rất nhiều, nghĩ thấy cũng đúng, chỉ là Hứa Thiếu Phong lo nghĩ quá nhiều, làm cho bà cũng lo theo.

A Xán gấp một đĩa thức ăn cho Hồ Tiểu Dương nói: “Nào, nhường cho em trước, những ngày này em vất vả rồi”.

Hồ Tiểu Dương liền cười nói: “A Xán bây giờ ngày càng được lòng người rồi, mỗi tội tật hút thuốc uống rượu là vẫn chưa sửa được, có thể bỏ được thì tốt”.

A Xán nói: “Chẳng có cách nào, có lúc vì hội họp, nếu không uống, không hút làm sao có thể tiếp đãi mọi người tốt được?”

“Sao mà giọng điệu của cậu và của Hứa Thiếu Phong giống hệt nhau thế? Không uống rượu, không hút thuốc thì không thể tiếp đãi khách được tốt sao? Tôi thấy đó chỉ là cái cớ”, Lâm Như nói.

A Xán lại cười rồi nói tiếp: “Có một câu chuyện cười, kể về người không hút thuốc không uống rượu, tôi kể cho mọi người nghe xem anh ta là người như thế nào nhé: Một vị tiên sinh đang lái xe, có một người ăn mày đi tới, người ăn mày gõ cửa xe nói cho ông ta xin ít tiền. Vị tiên sinh nhìn người ăn mày một lát rồi nói cho ông ta thuốc lá có được không. Người ăn mày nói ông ta không hút thuốc, cho ông ấy xin chút tiền. Tiên sinh nói trên xe có bia và muốn cho ông ấy uống. Người ăn mày nói không uống rượu bia, chỉ xin chút tiền thôi. Tiên sinh bèn nói muốn đưa ông ăn mày đến tiệm mặt chược, bảo anh ta sẽ trả tiền, còn ông ăn mày chỉ việc đánh, thắng thì cho hết ông ăn mày. Người ăn mày nói không đánh bạc và vẫn một mực xin vị tiên sinh đó một chút tiền. Vị tiên sinh lại nói sẽ đưa ông ăn mày đến Trung tâm Sang Na thưởng thức sự phục vụ dành cho bậc đế vương. Người ăn mày nói, tôi không thích kỹ nữ, cho tôi tiền. Vị tiên sinh nói: Thế ông lên xe cùng tôi về nhà, tôi sẽ cho vợ tôi thấy một người đàn ông không hút thuốc, không uống rượu, không đánh bạc, không chơi gái, xem bộ dạng của họ trông như thế nào!”

Lâm Như và Hồ Tiểu Dương nghe xong không nhịn được cười.

A Xán cười nói với Hồ Tiểu Dương: “Khi nào anh cũng sẽ mang về cho em xem một người đàn ông như thế, để em xem có được không”.

Hồ Tiểu Dương nhìn A Xán bằng nửa con mắt nói: “Đi! Đi ngay đi! Anh đão dễ thật đấy!”

A Xán cười một cách sung sướng.

Lâm Như trông vẻ hạnh phúc của hai người, trong lòng liền nghĩ ngày trước Hồ Tiểu Dương không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cứ bám lấy kẻ đã có vợ này, thật ra, con người A Xán cũng có điểm đáng yêu của anh ta, cô liền cười nói: “A Xán liệu có phải cũng có ai đó khác ở bên ngoài rồi, mới nghĩ cách đưa người ăn mày về làm cái ngụy biện với Tiểu Dương?”

A Xán lập tức xua tay: “Làm gì có! Tôi đây không biết đùa đâu, làm gì dám?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Thế cũng chưa chắc, anh ở bên ngoài có hay không làm sao em biết được?”

A Xán nói: “Làm sao mà không biết chứ? Anh ở bên ngoài có người khác hay không lẽ nào lòng em không rõ?”

Hồ Tiểu Dương nghe rồi cười tít mắt.

Lâm Như nguyệt Hồ Tiểu Dương một cái rồi nói: “Ngốc ạ”. Nói xong, đột nhiên nghĩ ra, hiểu rõ ý nói của A Xán và cái cười của Hồ Tiểu Dương, nhớ đến việc Hứa Thiếu Phong chẳng bao giờ chủ động đưa tiền lương, tự nhiên lần này lại đưa cho cô nên có phần hơi lạ.

Ăn tối ở nhà hàng đến mãi nửa đêm mới về, phố đã lên đèn, đưa mắt nhìn sang hai bên đường, cảnh đêm ở thành phố Hải Tân thật làm say đắm lòng người, từng mái cong cong hình vẩy cá của các tòa nhà cao tầng in xuống đường bờ biển dài và đẹp, lúc ẩn lúc hiện tạc lên bức tranh trắng lợt, khiến cho con đường Tĩnh Nhân trở nên lung linh huyền ảo hơn. Hòn đảo này còn có nhiều nét quyến rũ khác, bồng bềnh trên mặt biển là những chiếc thuyền cá với ngọn đèn nhỏ lấp lánh, sóng biển vỗ rì rào, càng làm say đắm lòng người.

Lâm Như chậm chậm bước xuống cầu thang gỗ, vừa ngẩng đầu lên đột nhiên thấy phía trước đi tới một người đàn ông, hơn 40 tuổi, cao lớn khôi ngô, hoạt bát phóng khoáng, thấy quen, nhưng lại không nhớ ra người đó là ai. Đến gần, mặt đối mặt, hai người suýt chút nữa có thể đồng thanh gọi tên nhau.

“Lâm Như?”, người đàn ông nói.

Lâm Như cũng reo lên: “Trần Chí Cường!”

“Không ngờ lại có thể gặp cô ở đây”, Người đàn ông nói.

“Anh đến Hải Tân khi nào?”, Lâm Như hỏi.

“Nói thì dài lắm, bây giờ tôi đến Hải Tân để làm ăn rồi. Hôm khác có thời gian tôi mời đi cô uống trà rồi chúng ta hàn huyên nhé. Cô thay số điện thoại rồi phải không, tôi gọi mấy lần mà không được”.

Lâm Như do dự một lát, cho anh ấy số của mình, sau đó vội vàng từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 2.5

Không ngờ khi tâm trạng của Lâm Như nhẹ nhõm được một chút thì Hứa Thiếu Phong lại lo lắng trăm bề.

Trận hỏa hoạn này gây ra cho Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn không ít phiền phức. Thứ nhất là vì ông chủ vũ trường Chim Thiên Đường - Hoàng Đắc Tài - tạm thời chịu trách nhiệm chi trả tiền phí mai táng cho hai nạn nhân tử vong và tiền viện phí cho những người bị thương. Lãnh đạo thành phố quyết định, để ổn định tình hình, Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn phải chi trả một phần, sau khi giải quyết xong tình trạng khẩn cấp sẽ bắt Hoàng Đắc Tài bồi thường lại cho Cục. Chỉ mỗi việc này thôi cũng mất 3, 4 trăm nghìn tệ, còn sau này Hoàng Đắc Tài liệu có thể bồi thường không lại là một vấn đề khác. Cứ thế này, nội bộ nhiều lời ra tiếng vào, có người nói một số cá nhân được lợi, bắt Cục phải chịu trách nhiệm là không hợp lý. Có người lại nói, trách nhiệm của ai người đó chịu, Cục không có trách nhiệm phải bồi thường thiệt hại kinh tế cho một người cá biệt. Hứa Thiếu Phong thấy chuyện này rất phiền toái, ở dưới đây lên ở trên ếp xuống, nếu anh không phối hợp tích cực, làm cho một số vị lãnh đạo tức giận, họ sẽ nhân cơ hội phát sinh sự cố này mà loại trừ anh luôn, anh cũng chẳng còn nơi nào mà đến để minh oan. Còn nếu chịu trách nhiệm, những người ở dưới nhất định sẽ có ý kiến.

Cần nhắc được mắt, Hứa Thiệu Phong cảm thấy thà đắc tội với bên dưới chứ không được chọc tức cấp trên, đành phải vui vẻ đáp ứng bên dưới. Thứ hai là Tổ Điều tra Sự cố muốn lật lại vấn đề tại sao vũ trường Chìm Thiên Đường về cơ bản không trang bị đầy đủ thiết bị phòng cháy chữa cháy an toàn lại vẫn có được giấy chứng nhận độ an toàn phòng cháy chữa cháy và giấy phép của Sở Công thương và Sở Văn hóa? Phải truy cứu trách nhiệm của đơn vị liên quan. Về vấn đề truy cứu trách nhiệm trong việc cấp giấy phép của Sở Văn hóa, Hứa Thiệu Phong lại rất yên tâm, bởi vì giấy phép của Sở Văn hóa chỉ dựa vào điều lệ quản lý văn hóa, trong phạm vi nghiệp vụ cho phép, hạng mục kinh doanh văn hóa không đề cập tới nội dung an toàn phòng cháy chữa cháy. Nếu chỉ nói từ góc độ này, họ không hề có bất cứ trách nhiệm gì.

Điều khiến Hứa Thiệu Phong lo lắng nhất là trần bị rơi xuống làm chết hai người, nhưng không ngờ mọi người lại chỉ tập trung chú ý vào bản thân sự cố hỏa hoạn, không ai đưa ra dị nghị gì đến chất lượng vấn đề hoàn thiện công trình xây dựng, điều này cũng khiến anh ta đỡ lo phần nào.

Buổi sáng, Hứa Thiệu Phong họp trên tỉnh xong vừa về đến cơ quan, Vương Chính Tài liền tìm đến. Hứa Thiệu Phong biết là Vương Chính Tài có chuyện, liền gật đầu nói: “Vào đây, nói chuyện một lát”.

Vương Chính Tài ngồi đối diện với Hứa Thiệu Phong nói: “Cục trưởng Hứa, tiền an ủi và trợ giúp thân nhân người chết tôi đã tận tay đưa cho họ rồi, cũng đã đến bệnh viện chi trả viện phí cho những người bị thương rồi, công việc có thể nói là tạm ổn, xin anh yên tâm”.

Hứa Thiệu Phong nghe xong rất hài lòng, liền gật gù nói: “Chính Tài, tôi luôn cảm thấy việc này hình như vẫn chưa dừng lại ở đây, trong lòng vẫn cảm thấy không yên tâm. Chủ thư nói xem, liệu còn có phiền phức gì khác nữa không?”

Vương Chính Tài nói: “Anh ạ, tôi e rằng lần này chức vụ của Trần Nghệ Lâm không giữ được nữa”.

Hứa Thiệu Phong ngạc nhiên, vội vàng hỏi: “Tại sao?”

Vương Chính Tài nói: “Tổ Điều tra Sự cố có tay Tiểu Trương là bạn học ở trường Đảng của tôi, để moi được một chút tình hình từ cậu ta, tối hôm qua tôi đã phải mời cậu ta đi mất xa chân, nói chuyện với cậu ấy tôi mới biết được, hình như trong tổ ấy có người đề nghị phải truy cứu trách nhiệm của Trần Nghệ Lâm, nói ông ta làm lãnh đạo của đơn vị chủ quản thì đương nhiên phải chịu trách nhiệm”.

Hứa Thiệu Phong “ờ” một tiếng rồi nói: “Chú có nghe thấy tin gì khác nữa không?”

Vương Chính Tài nói: “Những cái khác thì không rõ. Có điều, tôi có ý thăm dò một chút thực hư xem lãnh đạo Cục chúng ta có bị liên lụy gì không?”

Hứa Thiệu Phong nói: “Thế hẳn nói như thế nào?”

Vương Chính Tài trả lời: “Hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nói phải xem ý của cấp trên, nếu như cấp trên muốn trừng trị để răn đe, thì nhất định có liên lụy đến cấp trên cùng của Cục, thậm chí còn liên lụy tới cả lãnh đạo cấp thành phố. Nếu cấp trên không muốn làm to chuyện, làm rõ nguyên nhân của sự cố hỏa hoạn, trực tiếp trừng phạt những người có trách nhiệm liên quan, thì có lẽ đến đây có thể kết thúc được rồi”.

Hứa Thiệu Phong thở phào một tiếng thật dài nói: “Đây chính là điều tôi lo lắng nhất, vì việc như thế này mà bị liên lụy thì thật là không thỏa đáng”.

Vương Chính Tài nói: “Anh Hứa, tôi có cách, cứ ngồi đợi một cách thụ động như thế này, thà tích cực ứng phó còn hơn”.

Hứa Thiệu Phong hồ hởi: “Thế ứng phó bằng cách nào?”

Vương Chính Tài nói: “Bỏ xe giữ tướng, hy sinh Trần Nghệ Lâm”.

Hứa Thiệu Phong không bình tĩnh nổi đứng phắt dậy, đi đi lại lại một vòng rồi lại ngồi xuống, tiếp tục nói: “Nếu không bỏ quân xe, thì kết quả sẽ như thế nào?”

Vương Chính Tài nói: “Thì tai ương sẽ đổ lên đầu anh!”

Hứa Thiệu Phong thở một hơi dài nói: “Nghiêm trọng đến thế sao?”

“Xảy ra chuyện lớn như thế này, Cục chúng ta vì hỏa hoạn mà chỉ ra một khoản lớn đến mấy trăm nghìn, Trần Nghệ Lâm nhất định là không giữ được chức vụ rồi. Anh không xử lý, chỉ e là khi cấp trên xử lý Trần Nghệ Lâm thì sẽ liên lụy tới anh. Nếu bên chúng ta xử lý Trần Nghệ Lâm trước một bước, có thể cắt đứt được phiền toái của sự việc. Với cấp trên, chúng ta cho Thành ủy một lời phúc đáp, đối với bên dưới, cho dư luận xã hội và hệ thống công chức toàn Cục một câu trả lời”.

Hứa Thiệu Phong châm một điếu thuốc, chậm chậm hút, cảm thấy Vương Chính Tài nói có lý. Trong thời khắc cấp bách này, chủ động đối phó và chấp nhận tiêu cực sẽ dẫn đến hai kết quả hoàn toàn không giống nhau.

Đương nhiên, một khi tích cực ứng phó, lại có can hệ đến một mặt khác của vấn đề, Trần Nghệ Lâm biết là ta khừ hẩn, liệu có tức giận mà đổ hết trách nhiệm lên đầu ta không? Nếu như thế, chẳng phải là tự mua dây buộc cổ mình sao, về hồ không thành lại thành chó? Nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt nhất là mượn dao giết người, mượn tay của Trương Minh Hoa, trừ khừ Trần Nghệ Lâm. Như thế thì một mũi tên trúng được hai đích, vừa có thể hóa giải được mối quan hệ vốn căng thẳng giữa ta và Trương Minh Hoa, vừa có thể khiến cho Trần Nghệ Lâm chĩa mũi giáo thẳng về phía Trương Minh Hoa, bản thân ta có thể lặng lẽ yên chuyện. Nghĩ thế liền nói: “Có lý. Nói rất có lý”.

Vương Chính Tài nói: “Trần Nghệ Lâm bên đó... vẫn cần có người làm việc”.

Hứa Thiếu Phong nghĩ một lát rồi nói: “Như thế này vậy, tôi tìm Trương Minh Hoa bàn bạc một chút, chú có thể tìm Trần Nghệ Lâm nói rằng việc của anh ta tôi đã cố gắng hết sức rồi, bảo anh ta hãy chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi một thời gian, đợi khi sự việc lắng xuống tôi sẽ tìm cậu ấy nói chuyện”.

“Vâng ạ! Bây giờ tôi sẽ đi tìm Trần Nghệ Lâm nói chuyện cho anh ta biết người muốn hát căng anh ta chẳng phải là anh mà chính là Trương Minh Hoa”, nói xong trên mặt không khỏi để lộ vẻ vui mừng.

Hứa Thiếu Phong nhìn anh ta nói: “Chú đi ngay đi!”

Vương Chính Tài không quên cúi đầu chào: “Vâng ạ! Tôi đi ngay đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 2.6

Nơi Hứa Thiếu Phong làm việc, đằng sau những cái bắt tay thỏa hiệp vốn là sự lợi dụng, thăm dò, đấu đá lẫn nhau dưới vỏ bọc đồng nghiệp, cấp trên - cấp dưới.

Nhìn dáng vẻ Vương Chính Tài, Hứa Thiếu Phong không khỏi trầm nghĩ, anh ta đúng là con cáo ranh mãnh, những việc mình nghĩ ra anh ta cũng nghĩ ra, những việc mình không lường tới anh ta vẫn nghĩ ra được. Đối với kẻ như thế cần phải đối xử tốt với hắn để hắn một lòng một dạ giúp sức cho mình. Bây giờ hắn đang có lợi với mình thì nên mạnh dạn lợi dụng hắn, đợi sau khi sự việc này lắng xuống sẽ tìm cách hát căng hắn xuống. Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn thành phố về cơ bản có ba vị trí Phó Cục trưởng, một người phụ trách văn hóa, một người phụ trách phát thanh truyền hình, một người nữa phụ trách về thể thao. Bây giờ ở Cục chỉ có một mình Trương Minh Hoa làm Phó Cục trưởng, hai người còn lại người phụ trách công tác thể thao thì đi học ở trên tỉnh, người phụ trách văn hóa thì vừa được điều ra ngoại thành, vừa đứng khuyết một chân. Anh biết, Vương Chính Tài đã nhòm trúng cơ hội này, mới cố hết sức nịnh bợ. Anh cũng có ý muốn đẩy Vương Chính Tài lên, một là để cảm ơn sự ủng hộ của hắn với anh trong nhiều năm công tác, mặt khác, cũng hy vọng rằng bên cạnh có một trợ thủ có thể tin tưởng được. Anh từng nói cho Vương Chính Tài biết dự định của chính mình, hy vọng Vương Chính Tài có thể chạy đến được nơi nên chạy. Vương Chính Tài vui như mở cờ trong bụng, hết lời cảm ơn sự đề bạt của anh, nói liệu có thể leo lên được chức Phó Cục trưởng hay không, cả đời hắn đều dựa vào anh.

Dựa vào sự quan sát và phán đoán của mình, Hứa Thiếu Phong nhận thấy Vương Chính Tài là người vừa có năng lực lại vừa có trí tuệ, việc làm Phó Cục là lẽ đương nhiên, trong tương lai có làm tới vị trí cao hơn nữa cũng không có vấn đề gì. Hắn vốn dĩ đã là một thành phần có thành tích ưu tú, nên nhân lúc giờ mình còn có khả năng đề bạt hắn lên, đợi sau này nghỉ hưu rồi, khi không còn quyền hành nữa, cũng còn có người quan tâm đến. Trên thực tế, mỗi cấp lãnh đạo, trong tiềm thức của họ, có ai lại không có suy nghĩ này? Chỉ là mức độ không giống nhau mà thôi. Có vị lãnh đạo sau khi về hưu rồi, sống như thế thật là thoải mái, con trai con gái của ông ấy dưới sự đỡ đầu của những người được ông đề bạt lúc đương quyền đều thuận lợi chốn quan trường, tiền đồ rộng mở, nguyên nhân chính là ở đây.

Hứa Thiếu Phong dập tắt đầu thuốc, nhắc điện thoại lên gọi cho Trương Minh Hoa.

Rất nhanh, đầu dây điện thoại truyền tới giọng nói của Trương Minh Hoa: “Là Cục trưởng Hứa phải không? Có chuyện gì thế anh?”

Từ sau vụ cách đây hai hôm trước có xảy ra mâu thuẫn tranh luận trên bàn họp hội nghị, giữa họ không có sự tiếp xúc trực tiếp nữa, cũng không gọi điện qua lại, có lúc đụng phải nhau ở hành lang, biểu lộ bên ngoài cũng chỉ gật đầu một cái, trong lòng ai cũng thấy bức xúc. Hứa Thiếu Phong cũng muốn làm dịu bớt mâu thuẫn giữa ông và Trương Minh Hoa, không cần biết có gần nhau đến mức như thế nào, ít nhất thì cũng phải bằng mặt, đợi sau này điều kiện chín muồi, sẽ loại trừ hắn cũng không muộn. Lúc này, nghe giọng của Trương Minh Hoa có thể đoán được ra hắn ta khá nhiệt tình, thậm chí còn có chút ân cần. Bèn nói: “Minh Hoa, cậu có bận không? Nếu không bạn mời cậu qua phòng của tôi một lát”.

Trương Minh Hoa nói: “Không bận, tôi qua ngay đây”.

Đặt điện thoại xuống, trong lòng Hứa Thiếu Phong cảm thấy thoải mái. Giọng nói của Trương Minh Hoa tỏ ra vẻ nghiêm trang gấp gáp khiến anh nhận thấy trong đó có sự cung kính trải dài của hắn. Anh gần như tìm lại được cảm giác ngày xưa của mình, nhưng lòng lại luôn tự nhủ với bản thân nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải giữ vững được phong độ và sự tôn nghiêm của một người lãnh đạo, vừa không được để hắn thấy được ý đồ của mình, càng không được để hắn hiểu lầm là mình đang thỏa hiệp với hắn. Anh đang nghĩ như thế, nghe thấy tiếng gõ cửa liền nói một tiếng “Mời vào!” Sau đó, mắt liền nhìn chằm chằm vào đồng tài liệu trên bàn, cố ý giả vờ là đang xem văn kiện.

Anh cảm thấy được anh ta đang bước vào cửa, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Minh Hoa đang móc bao thuốc ra, anh liền gật đầu, nói: “Đã đến rồi đấy à?”

Trương Minh Hoa một mặt cười nói: “Cục trưởng Hứa đang xem tài liệu à?”. Nói rồi kính cẩn mời Hứa Thiếu Phong một điếu thuốc lá và vội vàng châm lửa.

Hứa Thiếu Phong không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ cầm lấy điếu thuốc rồi nói: “Bây giờ đẳng cấp hút thuốc của anh cũng tăng lên rồi đấy,

chuyển Ngũ Diệp Thần lên loại Trung Hoa mềm từ khi nào vậy?”.

Trương Minh Hoa cười nói: “Đâu có? Đây là loại thuốc tôi vẫn chuẩn bị để mời anh coi như là đến nhận tội”.

Trong lòng Hứa Thiếu Phong cười thầm, miệng lưỡi tên này uốn nhanh thật? Hôm trước, trước mặt Phó Thị trưởng Chung Học Văn còn dám ngang vai ngang vể vớ mình, bây giờ đột nhiên biến thành một chú cừu nhỏ, chẳng lẽ hẳn thật sự hối hận vì đã chọc giận mình? Cho dù thế nào, đánh kẻ chạy đi không ai đánh người ở lại, hẳn cũng đã chủ động nhận tội với mình, mình cũng không thể đắc ý không nhường người, cần có sự quan tâm và rộng lượng của người lãnh đạo. Liền cười ha ha và nói: “Ngồi đi! Ngồi xuống đi mà! Minh Hoa à, nói nghiêm trọng quá, trong công tác khó tránh khỏi những lúc ý kiến bất đồng, chuyện qua rồi thì cho nó qua đi, nhận tội gì cơ chứ?”.

Trương Minh Hoa ngồi xuống nói: “Anh Hứa, hôm trước trong hội nghị tôi không nên cố chấp như thế, càng không nên chia mũi nhọn về phía anh, vốn dĩ cũng chẳng có gì, nhưng để người khác nghe được lại cho rằng chúng ta không đoàn kết. Sau việc này, thật sự là tôi rất hối hận, hy vọng Cục trưởng Hứa không vì chuyện đó mà để bụng”.

“Cậu nhìn cậu kia, trong công việc tranh cãi vài câu cũng là chuyện bình thường, sao tôi có thể để bụng được? Tôi là người hẹp hòi vậy sao? Minh Hoa à, tôi cũng đã tự kiểm điểm lại mình, cũng thấy là trong hội nghị lần trước tôi cũng không đủ bình tĩnh, không nên quá khích như thế, càng không nên đưa ra quyết định quá vội. Hôm nay tôi gọi cậu đến đây muốn công bằng thẳng thắn nói về cách nghĩ của cả hai”.

Trương Minh Hoa nói: “Anh đúng không hồ danh là thủ trưởng của Cục ta, tâm tính thoáng rộng, đại nhân đại lượng, đứng cao nhìn xa, nghĩ vấn đề gì cũng chu toàn hơn tôi, hiểu biết đại cục, khiến cho tôi học được không ít thứ từ anh. Nói thật ra, lúc đó tôi bị sự cố lớn như thế làm cho sợ quá, nói khó tránh có chút cực đoan, sau đó tôi cũng đã thành thật nghĩ lại, cảm thấy đằng sau sự cực đoan đó, có thể có chút ích kỷ, sợ lửa cháy đến thân, ảnh hưởng tới cấp lãnh đạo cao nhất của Cục chúng ta, muốn về đường cuối cùng từ Trần Nghệ Lâm. Anh phê bình rất đúng, những trách nhiệm chúng ta nên gánh vác thì gánh vác, những trách nhiệm chúng ta không nên chịu thì không nên chủ động gánh lấy”.

Hứa Thiếu Phong nghe xong đúng là có chút khó khăn cười dở, khi mình cứng hần cũng cứng, mình mềm hần cũng mềm, đúng là hoạt thiên hạ chi đại kê. Anh ta vốn dĩ nghĩ dựa vào ý kiến của hần, đồng thời đẩy trách nhiệm lên đầu của hần, không ngờ sự quay gót 180 độ của Trương Minh Hoa thoái thác một cách sạch sẽ, khiến Hứa Thiếu Phong bị loạn một hồi, đành cười gượng rồi nói: “Minh Hoa à, vụ hỏa hoạn này khiến tôi nhận ra rất nhiều điều, bình thường sự quản lý và yêu cầu của chúng ta đối với đơn vị hạ tầng hơi quá lỏng lẻo, vì thế cho nên mới xuất hiện sự cố lớn như thế. Có lẽ lần trước cậu nói đúng, đối với Trần Nghệ Lâm, Đảng bộ của ta không thể không có động tĩnh gì, chúng ta nên có thái độ rõ ràng. Nên kiên quyết thì kiên quyết, không nên vì sự phát sinh một chút tranh chấp nhỏ giữa chúng ta mà từ bỏ”.

Trương Minh Hoa nói: “Không không không, Cục trưởng Hứa, anh nhất định đừng chú ý đến cảm giác và cách nhìn của tôi, trên nguyên tắc vấn đề, anh nhất định phải kiên quyết. Tôi rất tán thành quan điểm anh nêu ra lần trước, bây giờ là xã hội pháp chế, tất cả đều phải dựa vào pháp luật để làm, mặc dù Trần Nghệ Lâm và Hoàng Đắc Tài có ký kết hợp đồng thì cũng nên dựa vào luật hợp đồng để giải quyết, trách nhiệm của ai thì người đó gánh chịu, chúng ta không nên can thiệp hành chính quá nhiều”.

Hứa Thiếu Phong trong lòng đau từng trăn, tên Trương Minh Hoa này, là ngốc thật hay là ngốc giả? Nếu là ngốc thật, cũng xong, thất hần lại là xong, nếu là giả ngốc thì không ổn, hay là hần ta đánh hơi được cái gì? Nghĩ như thế, Hứa Thiếu Phong lại nói: “Minh Hoa, tôi không hề để ý đến cảm nhận của cậu, tôi chỉ là nghĩ cho đại cục thôi, xuất phát từ nguyên tắc. Nếu Đảng ủy không có động tĩnh gì về việc này, ở trên sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Xã hội sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Mà Trần Nghệ Lâm, có cần phải chịu trách nhiệm không? Những thứ này đều không phải một mình cá nhân tôi nói là xong. Cho nên, việc này cậu không cần phải khách khí với tôi, tôi đồng ý ý kiến của cậu, cứ định thế đi nhé. Chiều nay chúng ta mở cuộc họp Đảng ủy, đưa ra nghị quyết, cũng cho thấy rõ thái độ của cấp cao nhất chúng ta”.

Trương Minh Hoa vừa muốn nói gì, Hứa Thiếu Phong liền ngắt luôn lời: “Minh Hoa, nếu là chuyện của Trần Nghệ Lâm, đừng nói thêm nữa. Nói thật, xử lý cấp dưới của chính mình, không phải là mong muốn của tôi, tôi cũng không đánh lòng. Nhưng, nếu không kìm nén lại tình cảm của mình, cứ tiếp tục kéo dài, tôi chỉ sợ là đến lúc đó thì Trần Nghệ Lâm sẽ không giữ được nữa, còn liên lụy cả tới cậu. Tôi nghĩ... điều này... cậu nên hiểu rõ ý của tôi”.

Trương Minh Hoa ngạc nhiên nói: “Nghiêm trọng như thế thật sao? Không thể nào?”

Hứa Thiếu Phong không cảm thấy có chút bức mình nào, cũng không dễ động thủ, bèn nói: “Trong thời khắc nghiêm trọng này, không có gì là không thể cả”.

Trương Minh Hoa không biết là thực sự rõ rồi hay chưa, liền gật gật đầu rồi nói: “Được, anh đã định như thế rồi, chúng tôi sẽ làm theo những gì anh nói”.

“Nói gì thế? Sao lại nói là làm theo những gì tôi nói?” - Hứa Thiếu Phong mặc dù rất phản cảm với giọng điệu này của hần, nhưng trên miệng vẫn cứ nói - “Thế cứ quyết định như thế đi nhé”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 3: Món quà thần bí

Trong phòng làm việc ở cơ quan, Lâm Như đang bận tìm một tập tài liệu, bỗng nghe thấy tiếng điện thoại bàn reo, liền nhắc máy: “Alo”, nghe thấy trong

điện thoại truyền tới giọng một người phụ nữ: “Xin hỏi, bác sỹ Lâm có ở đó không ạ?”

Lâm Như không nghe ra là ai, bèn hỏi: “Tôi là Lâm Như, xin hỏi chị là...”

Đối phương liền ngắt lời cô nói: “Tiểu Lâm, tôi là Vu Quyên Tú đây, hôm nay cô có đi làm không? Tôi muốn đến chỗ cô kiểm tra sức khỏe một chút”.

Lâm Như vừa nghe tên Vu Quyên Tú liền vui mừng nói: “Vâng! Chào chị Quyên Tú! Em đang làm việc, chị đến lúc nào cũng được”.

Vu Quyên Tú nói: “Giờ tôi sẽ đến”.

Cúp máy xuống, Lâm Như kích động một hồi.

Vu Quyên Tú là phu nhân Bí thư Thành ủy, đồng thời còn là Phó Chủ tịch Tổng Công đoàn thành phố. Tháng trước ở ngực của Vu Quyên Tú bị lên một cái u, bà ta rất sợ hãi liền tới bệnh viện kiểm tra. Bệnh viện rất chú ý đến bệnh tình của vị phu nhân số một ở thành phố Hải Tân này, còn cử cả một tổ chuyên gia đến hội chẩn, Lâm Như cũng là một trong những thành viên của nhóm chuyên gia. Thông qua hội chẩn, các chuyên gia đưa ra kết luận là khối u lành tính, nhất định phải tiến hành phẫu thuật cắt bỏ.

Vu Quyên Tú cũng đồng ý làm phẫu thuật, nhưng làm phẫu thuật ở đâu? Đây lại là một vấn đề rất quan trọng. Ý kiến của Vu Quyên Tú là muốn đến Thượng Hải để làm, còn phía bệnh viện lại cảm thấy ca phẫu thuật nhỏ như thế này không cần chuyển tới Thượng Hải, bọn họ hoàn toàn có khả năng thực hiện, mà trước đây cũng đã từng làm qua không biết bao nhiêu ca phẫu thuật loại này, cũng đều rất thành công, không hề xảy ra chút sai sót nào cả.

Bí thư Thành ủy Ưông Chính Lương biết sự việc này cũng đồng ý cho làm phẫu thuật tại bệnh viện, một là đây không phải là ca phẫu thuật lớn, ở đây có thể chữa khỏi thì không nên đi đến nơi khác làm gì. Thứ hai là phải nghĩ tới mức ảnh hưởng, phu nhân Bí thư cũng chẳng có gì đặc biệt cả, nếu người nhà Bí thư đều không tin tưởng vào bệnh viện địa phương thì bảo nhân dân làm sao tin đây?

Như thế, ca phẫu thuật của Vu Quyên Tú được sắp xếp thực hiện tại bệnh viện thành phố Hải Tân, Lâm Như là bác sỹ mổ chính. Trong bệnh viện, Lâm Như có thể được coi là số một về mổ phẫu thuật, đặc biệt là thủ thuật cắt bỏ của cô, không chỉ nổi tiếng khắp thành phố Hải Tân mà toàn tỉnh ai cũng biết đến. Lâm Như có một đặc điểm, trước khi tiến hành phẫu thuật cho ai đó cô nhất định phải nói chuyện với bệnh nhân để giúp tâm lý bệnh nhân được thoải mái rồi mới làm phẫu thuật, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhưng khi đối diện với người bệnh nhân đặc biệt này, Lâm Như lại có chút lúng túng, không nói chuyện thì sợ tinh thần bệnh nhân quá căng thẳng làm ảnh hưởng tới hiệu quả của ca phẫu thuật, còn nếu nói chuyện lại không biết nên nói gì. Nói chuyện với những bệnh nhân khác, cô có thể nói chuyện bệnh tình, chuyện nhà chuyện cửa, rất nhanh có thể nắm bắt được tâm lý bệnh nhân, nhưng khi nói chuyện gia đình với vị phu nhân số một thành phố Hải Tân, trong lòng cô lại luôn cảm thấy mình không có được bản lĩnh ấy, quan trọng hơn nữa là cô sợ đối phương hiểu lầm rằng cô nhân dịp này mà bám vào vẫy vẫy, núp vào cánh phượng để bay cao lên.

Lâm Như đang do dự không biết nên làm như thế nào, không ngờ Vu Quyên Tú đã đi cùng Viện trưởng đến tìm cô.

Viện trưởng sau khi giới thiệu xong liền nói: “Để cho hai người nói chuyện thuận tiện, tôi đi làm việc khác đây!”

Vu Quyên Tú nhìn Viện trưởng gật đầu một cái nói: “Vâng, Viện trưởng bận việc thì đi trước đi ạ, đợi tôi nói chuyện với bác sỹ Lâm xong sẽ tìm Viện trưởng”.

Lâm Như lúc này mới nói: “Phó Chủ tịch Vu, ngày mai tôi làm phẫu thuật rồi, liệu chị có chút căng thẳng gì không?”

Vu Quyên Tú nói: “Bác sỹ Lâm, nói thực, tôi thực sự rất lo lắng. Bác sỹ nói xem, ca phẫu thuật này không cắt từ ngực mà có thể bỏ hẳn được khối u sao?”

Lâm Như từ trước đến giờ chưa từng nói chuyện với Vu Quyên Tú, cô chỉ biết người phụ nữ này là Phó Chủ tịch Tổng Công đoàn thành phố, là vợ của Bí thư Thành ủy Ưông Chính Lương, từ trước tới nay đều để một kiểu tóc ngắn, lúc nào cũng gọn gàng, thuộc tuýt người phụ nữ mạnh mẽ trong chốn quan trường, ngoài ra thì không biết gì hơn. Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau trong khoảng cách gần như thế này, không ngờ rằng Vu Quyên Tú cũng là một người phụ nữ rất hiền dịu. Cô thấy thoải mái phần nào, liền cười nói: “Phó Chủ tịch Vu, xin chị yên tâm. Cái u của chị may sao lại nằm về bên cánh tay trái, cho nên cách phẫu thuật của chúng tôi chính là hạ dao từ dưới nách, lấy khối u, như thế sẽ không để lại vết sẹo nào ở ngực cả”.

Vu Quyên Tú nói: “Tiểu Lâm à, hãy nói cho tôi biết ca phẫu thuật này tiến hành liệu có đau đớn lắm không?”

Lâm Như nghĩ trong bụng, đụng dao lên cơ thể có chỗ nào mà không bị đau? Nhưng để an ủi tâm lý bệnh nhân, cô vẫn nhẹ nhàng nói: “Tiêm thuốc tê vào sẽ không thấy đau nữa. Thực ra, Phó Chủ tịch Vu không phải sợ đau, cũng đừng quá lo lắng, tuyến sữa tăng lên gây ra loại u này là một căn bệnh thường gặp của phụ nữ, 80% những người phụ nữ trong độ tuổi từ 40 đến 50 bị mắc căn bệnh này, rất phổ biến, chị đừng sợ gì hết, cắt bỏ xong là sẽ khỏi”.

Vu Quyên Tú nói: “Nói thực, từ sau khi phát hiện ở ngực có một khối u, trong lòng tôi lúc nào cũng không thể an tâm được, ăn không ngon, ngủ không yên. Trước đây tôi cũng có nghe nói, loại u này nếu làm không tốt sẽ dẫn đến việc gây ung thư vú di căn, có người phải cắt bỏ tất cả ngực của mình. Cô nghĩ xem, nếu một người phụ nữ cắt phần ngực đi thì thử hỏi có còn là người phụ nữ không? Tôi thật sự không dám nghĩ, càng nghĩ càng phiền. Hôm nay, nói chuyện với cô thế này, tôi thấy an tâm hơn rồi.

“Phó Chủ tịch Vu, sau khi làm xong ca phẫu thuật, dù có bận đi chăng nữa chị cũng nên luyện tập sức khỏe, nói đến chuyện cái ngực, bình thường chị cũng nên chú ý chăm sóc nó. Thứ nhất phải chú ý trọng việc ăn uống, thứ hai phải tăng cường sức khỏe cho ngực. Như thế vừa có thể tránh được những

bệnh về ngực, vừa có thể giữ được tính đàn hồi làm cho ngực quyến rũ hơn”.

Vu Quyên Tú nói: “Không ngờ kiến thức về bầu ngực lại nhiều như thế? Đợi sau này có thời gian, tôi phải bái cô làm sư phụ, thường xuyên đến nghe cô chỉ giáo mới được”.

“Phó Chủ tịch Vu thật khiêm tốn, bái làm thầy tôi thực sự không dám, chỉ cần Phó Chủ tịch Vu có hứng thú, sau này tôi dạy chị là được rồi”.

Trải qua một hồi nói chuyện, tâm lý của Vu Quyên Tú đã nhẹ nhõm đi rất nhiều. Lần làm phẫu thuật này, hạ dao từ nách, cắt bỏ khối u rất thành công, bề ngoài của ngực không bị tổn thương một chút nào cả”.

Vu Quyên Tú rất hài lòng, liền ca ngợi Lâm Như nói: “Tiểu Lâm, cô không hổ danh là tay phẫu thuật số một của thành phố Hải Tân chúng ta, làm rất tốt, làm rất tốt, quả nhiên không hề làm tổn hại đến ngực của tôi”.

Vu Quyên Tú trong thời gian còn nằm viện, Bí thư Thành ủy Ông Chính Lương cũng có qua bệnh viện vài lần, một lần Lâm Như đang đi kiểm tra sức khỏe cho bệnh nhân cũng được gặp ông ấy.

Lâm Như sớm đã biết mặt Ông Chính Lương qua tivi, liền chủ động chào hỏi: “Chào Bí thư Ông, xin ông yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc cẩn thận cho Chủ tịch Tô”.

Vu Quyên Tú liền giới thiệu cho Ông Chính Lương nói: “Chính Lương, đây chính là bác sỹ Lâm người đã làm phẫu thuật cho tôi, y thuật tinh thông, làm việc cẩn thận chu đáo, vô cùng tận tâm, tận lực”.

Ông Chính Lương liền gật gật đầu nói: “Cảm ơn bác sỹ Lâm, cô phải vất vả rồi”.

“Cảm ơn Bí thư đã khen, đây là những việc người làm công tác như chúng tôi nên làm, so với công tác của ngài Bí thư thì công việc của chúng tôi có là gì đâu?”

Ông Chính Lương liền gật gật đầu nói: “Cảm ơn bác sỹ Lâm, công việc của Bí thư cũng chẳng có gì đặc biệt. Đồng như nhau, đồng như nhau. À, nghe nói cô là người thân của Hứa Thiếu Phong, có đúng thế không?”

Lâm Như nói: “Bí thư đúng là chiều hiền đãi sĩ, ngay cả người nhà của cấp dưới cũng hiểu rõ như thế, tôi là vợ của Hứa Thiếu Phong”.

Ông Chính Lương liền nói: “Thiếu Phong cũng khá. Tôi cũng chỉ là vừa nghe vợ tôi nói, đâu dám nhận là chiều hiền đãi sĩ?”

Sau khi Lâm Như về tới nhà, liền đem việc này kể hết cho Hứa Thiếu Phong nghe, Hứa Thiếu Phong có phần phản chấn: “Bí thư Ông nói tôi cũng khá sao? Là ông ấy muốn nói đến phương diện nào?”

Lâm Như nói: “Tôi cũng không biết ông ta nói thế là có ý gì, ông ta chỉ nói có thể thôi”.

Hứa Thiếu Phong nghĩ đi nghĩ lại: “Lời của lãnh đạo luôn khiến chúng ta phải day dứt, có thể hiểu là Hứa Thiếu Phong là một Cục trưởng không đến nỗi nào, có tiền đồ phát triển, cũng có thể hiểu là Hứa Thiếu Phong có người vợ như Lâm Như đúng là rất khá, nghĩ về phương diện nào cũng được cả”.

“Cũng khó trách được người làm quan như các ông luôn sống mệt mỏi, chỉ câu nói của lãnh đạo cũng khiến các ông nghĩ ngợi đến nửa ngày”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Giống nhau cả thôi, tôi thì nghĩ ngợi lời cấp trên nói, người cấp dưới lại phải nghĩ lời tôi nói. Có vài câu không tiện nói thẳng ra, đành phải ám chỉ một chút, khiến cho cấp dưới phải lĩnh hội, có lúc chỉ là những lời rất ngẫu nhiên nói ra, vốn dĩ chẳng có ý nghĩa gì mà cũng khiến cho cấp dưới suy luận đến đâu hết cả đầu. Dân thân vào chốn quan trường, ai cũng phải để ý đến cấp trên, nghe ngóng cấp trên, điều này chẳng thể trách ai được, đã trở thành thói quen rồi. Có điều, lần này đúng là bà đã có được cơ hội ngàn năm có một để tiếp cận với Vu Quyên Tú, bà không giống người khác, là bác sỹ điều trị chính, bà phải thường xuyên đến phòng bệnh, thường xuyên quan tâm đến bà ấy. Nếu cần thiết, bà cũng nên nấu chút canh dưỡng sinh tẩm bổ cho bà ấy, làm một chút đồ gì đó mà bà ấy thích ăn, quan tâm một chút đến bà ấy, trái tim của con người không phải là sắt đá, nếu bà quan tâm đến bà ấy, bà ấy cũng sẽ quan tâm bà như thế”.

“Ông còn phải nói, từ sau khi bà ấy vào viện, những người đến chăm nom bà ấy nhiều không kể nổi, các phu nhân lãnh đạo trên thành phố hầu như đều đến thăm bà ấy cả. Cùng là con người với nhau nhưng chẳng giống nhau chút nào, cũng mắc căn bệnh như thế nhưng nếu là người khác nằm viện thì một câu hỏi thăm cũng không có, nhưng khi Quyên Tú nằm viện lúc đầu người ta không biết thì bà ấy còn được yên tĩnh một chút, khi họ biết được rồi thì nườm nượp kéo đến thăm”, Lâm Như nói.

“Những vị phu nhân đến thăm bà ấy là ai vậy?”, Hứa Thiếu Phong hỏi.

Lâm Như nói: “Tôi thấy có bà Triệu Nhã Quyên phu nhân của Thị trưởng Tô Huệ Hoa, bà Lý Mai Hoa phu nhân của Chung Học Văn, còn một số phu nhân các Cục trưởng khác tôi đều không quen. Đúng là chồng quý vợ vinh, không đến vài ngày, cả phòng bệnh đã chất đống các làn hoa quả và hoa tươi, phòng bệnh chẳng khác nào cửa hàng hoa quả, tiệm bán hoa vậy”.

Hứa Thiếu Phong tiếp lời: “Bà ấy là ai chứ? Bà ấy là vợ của Bí thư, là vị phu nhân của người nắm quyền hành lớn nhất thành phố Hải Tân này, một số người còn lo không tìm được cơ hội như thế này để tiếp cận với bà ấy nên khi có cơ hội thì nhất định không buông tha. Cho nên, bà cũng không thể ngồi yên một chỗ được, không cần biết người ta tặng hoa thơm quả ngọt gì, cái gì cần phải tặng chúng ta vẫn phải tặng. Hoa quả phải tặng, canh dưỡng sinh cũng phải nấu, làm ấm bụng bà ta trước, mới làm ấm được trái tim của bà ta, một khi bà ấy chú ý đến bà thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn. Những người làm lãnh đạo thường có 'bốn điều biết rõ, bốn điều không rõ', bà đã nghe câu châm ngôn này bao giờ chưa? Khi hợp hành tiếp thu được gì không

cần biết rõ nhưng ngồi hợp ở vị trí nào thì lại rõ; ai làm như thế nào không cần biết rõ nhưng ai được đề bạt cần phải rõ; ai đó tặng lễ vật gì không cần biết rõ nhưng ai không tặng thì phải rõ”.

Lâm Như nghe xong không nhịn được cười liền nói: “Câu này là ai sáng tác vậy? Không cần biết lễ vật do ai biếu, chỉ cần quan tâm ai không tặng lễ vật, nhất định là vị quan to rồi. Vẫn còn nữa? Vừa rồi ông mới chỉ nói được ba điều nên rõ và ba điều không nên rõ thôi”.

Điều nên rõ điều không nên rõ thứ tư là: Có ngủ với vợ mình hay không không cần biết rõ, ngủ với ai thì phải biết rõ. Hứa Thiếu Phong cười xòa, những lời như thế này nhất định không thể nói cho Lâm Như nghe được, nói ra không phải thêm họa vào thân hay sao? Bèn nói: “Tôi quên rồi, không nhớ nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 3.2

Cho dù là phu nhân lớn hay nhỏ cũng đều thích nghe những lời nói ngọt, đều thích người khác nịnh bợ mình.

Lâm Như nghe theo lời Hứa Thiếu Phong, biếu họa quả cho Vu Quyên Tú, còn tự tay nấu món canh dưỡng sinh rất ngon cho bà ấy ăn. Vu Quyên Tú vừa uống canh, vừa khen hết lời canh Lâm Như nấu rất ngon.

Lâm Như nghe thấy lời khen của Vu Quyên Tú cũng rất vui, liền nói: “Tôi cứ sợ Phó Chủ tịch Vu không thích canh tôi nấu, chỉ cần hợp khẩu vị của chị là tôi vui lắm rồi”.

Vu Quyên Tú nói: “Tiểu Lâm, cô thật phúc hậu, đúng là một bác sỹ hiếm thấy. Sau này cô đừng gọi tôi là Phó Chủ tịch Vu nữa, cứ gọi tôi là chị cả là được rồi, như thế thân thiết hơn”.

Lâm Như nghe xong câu nói đó trong lòng ấm lại, có thể gọi phu nhân Bí thư là chị, vô tình địa vị của mình cũng được nâng lên, liền cười nói: “Vâng! Phó Chủ tịch Vu đã cho phép rồi thì từ sau em sẽ gọi chị là chị cả. Không, không gọi chị cả, gọi như thế nghe chừng có vẻ hơi già, em sẽ gọi là chị Quyên Tú, như thế càng thân thiết hơn”.

Vu Quyên Tú nghe xong cũng rất vui nói: “Cũng được, gọi là chị Quyên Tú cũng được. Cho dù cô xưng hô như thế nào thì tôi cũng đã già rồi, nhìn thấy cô thật sự tôi rất ngưỡng mộ”.

Lâm Như có thể cảm nhận được, lời của Vu Quyên Tú rất thật. Người ta khi còn trẻ, đều không ngưỡng mộ ai đó trên phương diện tuổi tác, qua cái tuổi bốn mươi sẽ ngưỡng mộ những người trẻ hơn mình, cô ngưỡng mộ Đào Nhiên trẻ đẹp hơn cô, Vu Quyên Tú lại ngưỡng mộ cô. Lâm Như hoàn toàn hiểu được tâm trạng này liền cười nói: “Chị Quyên Tú, xem chị nói kìa, chị cũng không hơn em là mấy, nhiều nhất cũng chỉ là hai ba tuổi, có gì đáng ngưỡng mộ cơ chứ? Em nhìn trên truyền hình đáng về tao nhá, khí chất, phóng khoáng của chị, mới thấy thật đáng ngưỡng mộ”.

Vu Quyên Tú nghe vậy, trong lòng bất giác thấy vui, đến nỗi cười thành tiếng, đây là lần bà ấy vui nhất từ sau khi nhập viện. Đợi Lâm Như nói xong, bà ấy liền nói tiếp: “Tiểu Lâm à, cô thật biết an ủi người khác, tôi sắp trạc tuổi ngũ tuần rồi, lớn hơn cô nhiều, đâu còn trẻ đẹp như cô nữa. Cô nhìn thấy tôi trên truyền hình, liệu có phải thấy bà già này khô khan, chẳng còn chút sức sống không?”

Trong lòng Lâm Như không khỏi cười thầm, xem chừng, cho dù là phu nhân lớn hay nhỏ cũng đều thích nghe những lời nói ngọt, đều thích người khác nịnh bợ mình. Là phụ nữ, đều mong muốn mình được trẻ trung xinh đẹp.

Vu Quyên Tú khô khan giống như một người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng cô không thể nói sự thật, bèn một mực phủ nhận nói: “Chị Quyên Tú đúng là biết nói đùa, nếu chị mà không có vẻ đẹp dịu dàng của phụ nữ thì phụ nữ trong thiên hạ này chẳng ai có cả”.

Vu Quyên Tú lại thấy vui, cùng cô bàn một số chủ đề về làm đẹp, dưỡng sinh, nói chuyện rất vui vẻ.

Lâm Như về tới nhà, Hứa Thiếu Phong liền hỏi cô: “Tình hình ngày hôm nay như thế nào?”. Lâm Như liền kể đúng sự thật, Hứa Thiếu Phong vui mừng nói: “Tốt! Lâm Như, bà đúng là người phụ nữ thông minh, bà nên tiếp tục nấu canh bồi bổ cho bà ấy, nắm chắc người chị này. Có cho đi mới có thu về, chỉ cần quan hệ giữa bà và bà ấy trở nên bền vững thì không chừng tôi cũng có hy vọng được thăng chức lên một bậc ấy chứ. Cho dù không được thăng chức, đợi sau nhiệm kỳ 5 năm giữ chức vụ này kết thúc được điều đến một đơn vị khác càng có thực quyền hơn cũng không tồi chút nào”.

Đối với việc quan trường, Lâm Như sớm đã được tai nghe mắt thấy. Thông thường mà nói, lãnh đạo cấp Cục 5 năm sẽ điều chỉnh một lần, nếu được điều đến một đơn vị có thực quyền thì tốt, còn không, bị điều tới một nơi thanh thủy nha môn, mặc dù là cục trưởng, là sếp đây nhưng trên thực tế quyền lực còn chẳng bằng một tên trưởng phòng trong một đơn vị thực quyền, chẳng khác gì việc nghỉ hưu vậy. Lâm Như đương nhiên là vì Hứa Thiếu Phong muốn có tiền đồ ngày càng tốt đẹp, nên mới tiến gần Vu Quyên Tú, đã đến nước này, cô quyết không để những công lao cô đã gây dựng từ trước tuột khỏi tay mình.

Những ngày sau đó, Lâm Như vẫn tiếp tục nấu canh bồi bổ cho Vu Quyên Tú, mỗi lần cô đều dùng hết tâm sức để nấu, không những thế còn nấu với các loại mùi vị và màu sắc khác nhau. Vu Quyên Tú không ngớt lời khen ngon, cũng rất cảm động, liền nói: “Tiểu Lâm, cô đừng nấu canh cho tôi nữa, nếu cô cứ làm thế này tôi sẽ thấy rất ngại. Cô còn phải đi làm, còn phải lo việc nhà, nấu những món canh như thế này phải tốn rất nhiều thời gian. Khi nào

rảnh, cô dạy lại cho người giúp việc nhà tôi, bảo cô ấy nấu là được rồi”.

Lâm Như cười nói: “Vâng, đợi sau khi chị xuất viện em sẽ đến nhà chị dạy cho chị giúp việc, còn trong thời gian chị nằm viện, em vẫn muốn chăm sóc chị, đặc biệt là ca phẫu thuật này, không giống như người khác, nếu cơ thể thiếu dinh dưỡng, sẽ không có lợi cho việc lành vết thương”.

Một lần tiếp theo khi Lâm Như mang canh tới cho Vu Quyên Tú, Bí thư Ông Chính Lương cũng ở đó.

Bí thư Ông nói: “Tiểu Lâm, mấy hôm nay đúng là vất vả cho cô quá, có cô tận tâm chăm sóc thế này, là người nhà của bệnh nhân tôi thấy vô cùng cảm kích!”

Lâm Như nghe xong trong lòng rạo rực, liền tiếp lời nói: “Cảm ơn Bí thư Ông đã ghi nhận công lao của tôi, đây là điều chúng tôi nên làm thôi”.

Bí thư Ông liền cười nói: “Phẫu thuật là việc của cô, còn việc nấu canh chăm sóc bệnh nhân lại là tình cảm. Nhưng về sau xin cô đừng có vất vả thế này nữa, nếu không, đến khi ra viện, Vu Quyên Tú nhà tôi trở thành một người béo ú thì làm thế nào?”

Lời của Bí thư Ông khiến cho hai người phụ nữ ở đó đều phá lên cười, Lâm Như vừa cười vừa nói: “Bình thường thấy Bí thư Ông rất nghiêm túc, không ngờ trên thực tế lại vui tính như thế, lại còn hòa đồng nữa”.

Vu Quyên Tú nói: “Đó là bởi vì mọi người không hiểu chồng tôi, công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống. Về mặt công việc không nghiêm túc không được, còn trong cuộc sống ông ấy là một người rất bình thường và giản dị”.

Lâm Như cười dịu dàng, đưa cho Ông Chính Lương một bát canh nói: “Bí thư, thử bát canh do tôi nấu xem”.

Bí thư Ông cười nói: “Như thế này không phải tôi đang ăn chực com của bệnh nhân sao?”, nói rồi đỡ lấy bát canh.

Lâm Như nói: “Không phải là ăn chực com của bệnh nhân, mà là công tác đốc thúc kiểm tra cơ sở”. Nói xong liền múc cho Vu Quyên Tú một bát.

Ông Chính Lương nói: “Cô Lâm thật biết ăn nói, nếu như là công tác đốc thúc kiểm tra mà có thể được nếm canh ngon của cô, chúng tôi ngày nào cũng muốn đi thị sát cơ sở”. Nói xong liền uống một thìa nhỏ, chậm chậm thưởng thức: “Canh ngon, canh ngon! Hương vị đậm đà, vừa thơm vừa mát. Thảo nào Thiếu Phong lúc nào trông cũng béo trắng, hóa ra là được nuôi bởi canh của cô Lâm”.

Nghe Bí thư Ông khen vậy, Lâm Như lại có chút e ngại, bèn nói: “Cảm ơn Bí thư đã khen, đây cũng chỉ là canh bình thường, chẳng có bí quyết gì”.

Vu Quyên Tú nói: “Cô Lâm nói rồi, đợi sau khi tôi xuất viện, cô ấy sẽ đến nhà mình dạy cho người giúp việc, sau này ông cũng có canh ngon ăn rồi”.

Bí thư Ông nói: “Như thế có được không, đúng là phiền cô Lâm quá”.

Lâm Như nói: “Không phiền đâu ạ, vì sức khỏe của Bí thư thì có đáng gì”.

Cứ như thế, sau khi Vu Quyên Tú ra viện, Lâm Như quả nhiên mang theo nguyên liệu nấu canh đến nhà bà ấy tay truyền tay dạy cho người giúp việc biết làm những món canh.

Điều khiến cho Lâm Như không hề ngờ tới đó là khi sắp bước ra khỏi cửa từ biệt Vu Quyên Tú liền bị bà ấy chặn lại và nói: “Cô Lâm, những ngày này vô cùng cảm ơn sự quan tâm của cô dành cho tôi, tôi chẳng có gì thể hiện cảm ơn cả, đây là một món quà rất nhỏ bé, tặng cô làm vật kỷ niệm”. Nói rồi, đưa cho cô một cái hộp màu hồng.

Lâm Như vừa nhìn thấy cái hộp được bọc rất tinh xảo đã biết đây là một món quà rất quý giá, đúng là có chút kinh ngạc như là nhận được sủng ái, liền rút tay lại nói: “Chị Quyên Tú, món quà của chị em xin khắc sâu trong lòng, nhưng em... em thật sự chẳng có gì tặng chị sao có thể nhận quà của chị được?”.

Vu Quyên Tú nói: “Đây chẳng phải là món quà quý giá gì, chỉ là một miếng bùa hộ thân, tiện mang theo mình cho vui, có gì không dám nhận chứ? Không được chê, cầm lấy đi”. Nói rồi liền lôi tay của Lâm Như, nhét vào tay cô.

Lâm Như thật sự không có cách nào từ chối ý tốt của Vu Quyên Tú, nhận lấy quà, liền vui vẻ nói: “Vô cùng cảm ơn chị Quyên Tú, vậy em xin nhận”.

Vu Quyên Tú cười một cái rồi nói: “Sau này có thời gian thì đến nhà tôi chơi nhé!”

Lâm Như vừa gật đầu vừa đáp, cáo từ đi ra, tim cô đập loạn không ngừng. Cô cũng không thể ngờ được là Vu Quyên Tú lại đối với cô nhiệt tình đến thế, càng không ngờ được là bà ấy lại tặng quà cho cô. Nếu biết sớm bà ấy tặng quà, cô cũng chuẩn bị một món quà tặng cho bà ấy, để tránh khỏi ngại ngùng như thế này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Vu Quyên Tú làm như thế cơ bản là vì những ngày qua cô đã bỏ ra không ít công sức chăm sóc cho bà ấy, món quà nhỏ này là để bù đắp lại cho công sức của cô nhằm cân bằng về mặt tâm lý. Nếu cô mang quà tặng cho Vu Quyên Tú thì trong lòng bà ấy liệu có phải vẫn sẽ không tìm được sự cân bằng? Nghĩ như thế, trong lòng cô cũng thanh thản đi rất nhiều.

Về tới nhà, không thể chờ đợi thêm một giây nào nữa Lâm Như mở ngay gói quà được gói bọc cầu kỳ mà phu nhân Bí thư Thành ủy đã tặng nó cho cô. Bên trong là một miếng ngọc phi thúy, nhắc ra xem, bên trên có khắc hình hai con rồng và một viên chân châu, dưới ánh điện, hai con rồng tỏa ra một thứ ánh sáng xanh lục, còn viên chân châu ở giữa lại tỏa ra một màu đỏ chói. Cô kinh ngạc đến nỗi ngất người ra một lúc, đây không phải là miếng ngọc phi thúy mà Đào Nhiên tặng cô 3 năm trước sao? Cô đem nó tặng cho Lý Mai Hoa, Lý Mai Hoa không biết từ khi nào lại tặng nó cho Vu Quyên Tú để bây giờ Vu Quyên Tú lại tặng nó cho cô?

Chương 14: Chương 3.3

Nói cho cùng, sợi dây quan hệ giữa các phu nhân, cũng giống như một bộ phim vậy.

Lâm Như nhớ rất rõ, ba năm trước, Đào Nhiên nhòm ngó cái ghế Phó chủ nhiệm Ban Quảng cáo ở đài truyền hình, muốn cô nhờ Hứa Thiếu Phong xin cho cô ta vào vị trí đó, liền tặng cô miếng ngọc này. Lâm Như cũng không biết miếng ngọc hộ thân này có giá trị như thế nào, bèn nhân một lần lên tỉnh công tác, tìm đến một tiệm chuyên buôn bán châu báu, nhờ một vị tiên sinh ước lượng xem nó đáng giá bao nhiêu tiền. Vị tiên sinh ngắm nghía nửa ngày, sau đó đưa cho cô tám nghìn tệ bảo muốn mua lại nó. Lâm Như vừa nghe, mới biết là một vật báu liền từ chối không bán.

Vị tiên sinh đó nâng giá lên gấp đôi, cô vẫn không bán. Vị tiên sinh đó lại nói tùy cho cô đưa giá. Cô liền thẳng thừng nói, đây là vật kỷ niệm một người bạn thân tặng, bao nhiêu tiền cũng không bán, chỉ muốn khẳng định nó thật sự có đáng tiền không thôi?

Vị tiên sinh nhẹ nhàng ở một tiếng nói, vàng có giá còn ngọc thì vô giá. Đây là một miếng ngọc Lam Điền, hơn nửa niên đại cũng rất xa xưa, nếu nói nó có giá trị, người yêu thích nó có thể coi nó là báu vật, nếu nói nó không có giá, người không hiểu nó sẽ chỉ coi nó là một miếng ngọc bình thường.

Lâm Như điều tra xong trong lòng thấy rất vui, quả là một miếng bảo vật, cô liền đeo nó bên mình. Một lần cô hẹn với Lý Mai Hoa - phu nhân của Chung Học Văn - đi làm hộ lý, không ngờ rằng khi hai người nằm xuống, miếng ngọc rơi từ cổ xuống gối, bị Lý Mai Hoa nhìn thấy.

Lý Mai Hoa liền nói: “Cái cô đeo trên cổ là vật gì thế? Trông nó đẹp quá!”

Lâm Như liền nói: “Là một miếng ngọc”. Nói xong liền lấy ra đưa cho Lý Mai Hoa xem.

Lý Mai Hoa nhìn một lát nói: “Đúng là một miếng ngọc đẹp, cô mua ở đâu đấy?”

Lâm Như đương nhiên không thể nói thật, liền bảo: “Đây là món quà em họ tôi tặng cho, hình như miếng ngọc cũng có chút niên đại”.

Lý Mai Hoa nhìn chăm chú miếng ngọc phi thúy, Lâm Như thì nhìn Lý Mai Hoa. Lý Mai Hoa lật đi lật lại, càng nhìn càng thích, nhưng có thích cũng không tới tay.

Trong lòng Lâm Như hiểu rõ, Lý Mai Hoa nhất định thích miếng ngọc này rồi, có nên tặng cho bà ấy hay không? Trong lòng cô rất mâu thuẫn. Nói thực lòng, cô cũng rất thích miếng ngọc phi thúy này, nếu cô tặng đi, đúng là có chút không nỡ. Còn nếu không tặng cho bà ấy cũng không được.

Nếu Lý Mai Hoa là một người bình thường thì không nói làm gì, nhưng đằng này bà ấy là phu nhân của Phó Thị trưởng Chung Học Văn, Chung Học Văn lại là người trực tiếp quản lý chồng cô. Tục ngữ có câu, quan lớn nhất phẩm đề chết người, kiểu quan hệ thế này rất khó ứng phó, nếu cư xử không tốt, nhất định sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của Hứa Thiếu Phong. Hơn nữa, năm đó Hứa Thiếu Phong được đề bạt từ chức Cục phó lên Cục trưởng, Chung Học Văn cũng tiến cử rất tích cực.

Những tháng ngày về sau rất dài, không chừng có ngày còn phải nhờ vả tới Chung Học Văn, nếu bình thường không làm tốt bước đệm, đến lúc cần dùng tới mới đến thì không ổn. Đối với chức vụ của Hứa Thiếu Phong, thì món quà nhỏ này có đáng gì? Đào Nhiên vì chức vụ có thể tặng mình lễ vật, chẳng lẽ mình lại không thể vì tiền đồ của chồng mà tặng cho Lý Mai Hoa sao? Nói cho cùng, sợi dây quan hệ giữa các phu nhân, cũng giống như một bộ phim vậy, hình ảnh chiếu lên tường chính là sự nghiệp của người đàn ông.

Lâm Như đang rất dăm chiêu, Lý Mai Hoa lại đưa miếng ngọc phi thúy lên nói: “Đúng là một miếng ngọc đẹp. Nghe nói ngọc tốt có thể dưỡng thân, cũng có thể bảo vệ cơ thể. Thảo nào cô Lâm nhà chúng ta da dẻ mịn màng, khỏe khoắn xinh đẹp, hóa ra là có miếng ngọc phi thúy hộ thân”.

Lâm Như nhẹ nhàng đỡ lấy miếng ngọc, trong lòng nghĩ, có một miếng ngọc bảo vệ không bằng có một người đàn ông tốt bên cạnh, chỉ cần người đàn ông của mình có thể may mắn trong chốn quan trường, không có ngọc hộ thân thì giá trị con người cũng tăng lên gấp bội. Nghĩ vậy cô liền mỉm cười nói: “Người biết ngọc, ngọc cũng biết người. Chị Hoa đã yêu ngọc như thế này, vốn dĩ đã có duyên với ngọc, em xin tặng chị làm vật kỷ niệm”. Các phu nhân ở Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn này đều quen gọi Lý Mai Hoa là chị Hoa, Lý Mai Hoa cũng rất vui khi được mọi người xưng hô như thế.

Lý Mai Hoa mỉm cười nói: “Tâm lòng của em chị xin nhận, còn ngọc thì chị xin thôi, nhận rồi không phải là chiếm mất cái người khác yêu thích sao?”

“Chị Hoa đúng là khách sáo quá, đây cũng chẳng phải là kim ngân châu báu gì, người biết nó, thì sẽ coi đó là bảo vật, người không biết nó, thì chỉ thấy nó là một viên đá. Khó có được một người yêu ngọc như chị Hoa, rõ là có duyên với ngọc, thời cổ có cách nói anh hùng yêu dao, giai nhân biết ngọc. Hôm nay, miếng ngọc này đúng là đã có chủ thực sự rồi. Nếu chị Hoa không chê, xin hãy nhận cho!”

Lý Mai Hoa lại cầm miếng ngọc, vui mừng nói: “Khó có được ai nhiệt tình như cô Lâm, thế tôi xin nhận vậy, hôm khác sẽ mời cô đi ăn cơm”.

Trở về nhà, Lâm Như lên giường, Hứa Thiếu Phong mới phát hiện miếng ngọc phi thúy trên cổ cô không còn nữa, hỏi có chuyện gì xảy ra, Lâm Như bèn

kể hết sự thật cho Hứa Thiếu Phong. Không ngờ Hứa Thiếu Phong vui sướng hôn lên má cô một cái nói: “Em đúng là người vợ thông minh hơn người”.

Cô nói: “Thực ra, tôi cũng rất thích miếng ngọc đó, đúng là có chút không nỡ”.

“Có gì mà không nỡ, chỉ là một miếng ngọc thôi mà, để lần sau đi công tác tôi mua cho bà cái khác”.

Cô nói: “Anh đừng có mua, đó là miếng ngọc cổ, sẽ không mua nổi đâu”.

“Dù sao tặng thì cũng đã tặng rồi, bà đừng có nghĩ nữa. Đào Nhiên tặng cho bà, bà lại tặng cho người khác, không được lời cũng không chịu thiệt. Thực ra, nói đi cũng phải nói lại, phu nhân giống như Lý Mai Hoa có biết bao nhiêu người muốn tặng quà, người ta muốn tặng còn không tặng được, bà và bà ta khó khăn lắm mới tiếp cận được như thế, tặng thì tặng rồi, đừng hối hận nữa”, Hứa Thiếu Phong nói.

“Tôi không hối hận, chỉ là thấy hơi thích miếng ngọc đó”.

“Nghe nói Phó Thị trưởng Thường trực muốn lui về tuyến sau, Chung Học Văn có khả năng được thay chân, nếu thực sự ông ta được lên chức Phó Thị trưởng Thường trực, hoạt động trong đội ngũ Đảng ủy, nhất định ông ấy sẽ quan tâm đến chúng ta”, Hứa Thiếu Phong nói.

Không ngờ được miếng ngọc này lại rơi vào tay Vu Quyên Tú từ khi nào.

Lâm Như một lần nữa kiểm tra lại, không hề có sự nhầm lẫn, miếng ngọc này, chính là miếng ngọc cô đã tặng cho Lý Mai Hoa. Không chỉ ngọc, mà còn cả sợi dây nhỏ màu đỏ treo ở miếng ngọc cũng là sợi dây trước đây. Chạy một vòng, cuối cùng lại chạy về tay cô đúng là vật về nguyên chủ, trong lòng thật sự có chút vui mừng. Bất chợt trong đầu cô xuất hiện một cách nghĩ khác, ở thành phố Hải Tân thật sự có hai miếng ngọc phi thủy như thế này, hay là Lý Mai Hoa đã tặng cho Vu Quyên Tú?

Sau khi phân tích, Lâm Như dễ dàng loại trừ được khả năng thứ nhất, bởi vì cho dù là có hai miếng ngọc hoàn toàn giống nhau, cũng không thể nào có hai sợi dây treo giống hệt nhau được, cho dù có có hai sợi dây treo giống nhau, càng không thể có hai miếng ngọc giống nhau được treo trên hai sợi dây giống nhau được. Cứ nghĩ như thế, khả năng Lý Mai Hoa tặng cho Vu Quyên Tú là lớn nhất.

Theo lý mà nói, Lý Mai Hoa thích miếng ngọc như thế, bà ta không thể nào tặng nó cho Vu Quyên Tú. Nhưng sự việc cũng rất khó nói, lúc trước không phải cô cũng rất thích đó sao? Thích thì thích nhưng khi có liên quan tới tiền đồ của chồng, sự yêu thích của một người sẽ trở thành vô cùng nhỏ bé. Cô cũng vì lẽ đó, lẽ nào Lý Mai Hoa không thể như thế? Trong giờ phút quan trọng có liên quan tới việc Chung Học Văn có thể được làm chức Phó Thị trưởng Thường trực, tặng cho phu nhân Bí thư một miếng ngọc phi thủy nhỏ có đáng là gì? Mà miếng ngọc này lại là do người khác tặng, không phải là báu vật trong nhà bà ta, có gì mà không nỡ?

Nếu cách nghĩ này đúng, thì điều khiến cho cô không hiểu được là tại sao Vu Quyên Tú lại có thể tặng cô một món quà quý như thế?

Là do Vu Quyên Tú không biết nhìn hàng, coi lầm miếng ngọc giống như các món đồ trang sức khác, nên tặng lại cho cô? Hay là vì bà ấy biết vật này vốn dĩ là của cô nên muốn trả vật về nguyên chủ? Sau khi phân tích, cô lại dễ dàng loại trừ được phán đoán sau.

Điều này có nghĩa là, khi Lý Mai Hoa tặng miếng ngọc phi thủy cho Vu Quyên Tú, không thể nói với Vu Quyên Tú rằng miếng ngọc này vốn dĩ là do Lâm Như tặng bà ấy được, đó không phải là ngọc tốt định sao, nếu bà ấy không nói, Vu Quyên Tú đương nhiên cũng không thể biết lai lịch miếng ngọc được. Vì thế, sự phán đoán số hai không thể đúng được, thế thì chỉ có thể coi đó là trường hợp thứ nhất thôi, đó là Vu Quyên Tú không biết nhìn ngọc, cũng không thích ngọc, khi Lý Mai Hoa tặng cho bà ấy, bà ấy vốn dĩ không thích, lại không dễ từ chối nên đành nhận lấy. Bây giờ, bà ấy thấy cô tồn không ít tâm sức vì bà ấy, vì muốn thể hiện sự cảm ơn, liền tặng cho cô miếng ngọc mà bà ấy vốn dĩ không thích cũng không coi trọng này.

Nghĩ thế, cô lần lượt có thể giải được hết tất cả các thắc mắc.

Khi nhìn miếng ngọc cô thích được trở về chủ cũ, thật sự trong lòng cô có chút cảm giác đắc thắng, đây không chỉ có một chút vui sướng vì vật về chủ cũ, quan trọng hơn là cô cảm thấy dường như có chút ý trời, mà hình hai con rồng chơi mình châu này lại có hàm ý có thể mang tới may mắn cho cô. Cảm giác này một khi đã đạt được sẽ khiến cho cô cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Lúc này, khi nghe thấy Vu Quyên Tú muốn đến bệnh viện, cô lập tức đến trước gương, kéo miếng ngọc phi thủy trên cổ lên, để lộ ra sợi dây màu đỏ từ chiếc cổ dài và nhỏ của mình. Mục đích của cô là muốn cho Vu Quyên Tú nhìn thấy sẽ cho rằng cô rất thích món quà bà ấy tặng cho, nên cô đã đeo nó lên. Như thế sẽ làm người tặng quà cảm thấy vui. Đương nhiên, việc này cũng chỉ có thể để cho một mình Vu Quyên Tú nhìn thấy, bình thường cô đeo vòng rất thấp, cô không muốn cho người khác nhìn thấy, càng không muốn cho Lý Mai Hoa nhìn thấy. Nếu để cho Lý Mai Hoa nhìn thấy, cả hai bên nhất định sẽ rất khó xử. Điều còn con này cô rất rõ, nhất định không để quan hệ giữa cô và Lý Mai Hoa xảy ra chuyện gì.

Không lâu sau đó, Vu Quyên Tú đã đến phòng làm việc của cô. Tinh thần của Vu Quyên Tú tốt hơn nhiều so với trước khi vào viện, đặc biệt là sắc mặt, hồng hào hẳn lên. Sắc mặt của phụ nữ khá là quan trọng, cứ hồng hào là có chất phụ nữ.

Hai người đàn bà gặp nhau, đầu tiên là khen nhau vài câu, sau đó Lâm Như kiểm tra sức khỏe cho Vu Quyên Tú. Lâm Như nhìn thấy hai bầu ngực của Vu Quyên Tú mặc dù rất to, nhưng đã hơi sệ xuống, không khỏi có chút tiếc nuốt thay cho bà ấy. Sự tiếc nuốt này, không rõ là tiếc cho Vu Quyên Tú hay là tiếc cho Bí thư Uông Chính Lương? Đột nhiên, cô nhớ tới Bí thư Uông phong độ hào hoa, trong đầu thầm nghĩ, hai bầu ngực này, không biết đã bị đôi bàn tay to lớn của Uông Chính Lương gầy vò bao nhiêu lần, bây giờ Uông Chính Lương còn muốn nó hấp dẫn như ngày xưa hay sao? Cứ nghĩ như thế, bất giác cô nhìn bà ấy mà như nhìn thấy tương lai của chính mình. Cùng với dòng chảy thời gian, những cái tiêu biểu cho một thời thanh xuân tràn đầy sức sống khiến cho người ta cảm thấy tự hào thì giờ đây cũng dần dần mất đi, điều này không ai có thể thay đổi được.

Sau khi kiểm tra, mọi thứ vẫn bình thường. Vu Quyên Tú vui mừng, Lâm Như cũng thấy rất vui.

Lâm Như nói: “Chị Quyên Tú, hôm nay em muốn mời chị ăn tối, nếu chị còn muốn mời ai khác thì chúng ta cùng nhau vui vẻ một bữa”.

Vu Quyên Tú nói: “Cô đừng phiền phức thế, nếu mời thì tôi nên mời cô, làm gì có chuyện để cô mời tôi được? Hơn nữa, nếu cô mời tôi ăn tối thì Hứa Thiếu Phong nhà cô phải làm thế nào?”

Lâm Như vốn định nói Hứa Thiếu Phong từ lâu lắm rồi hầu như tối nào cũng hội họp, ngày nào cũng rất muộn mới về nhà, khi định nói ra, đột nhiên giật mình, những lời nói như thế này sao có thể nói một cách tùy tiện chứ? Nhất là trước mặt Vu Quyên Tú, càng phải cẩn trọng một chút, vì thế liền nuốt lại lời nói: “Không vấn đề gì, Hứa Thiếu Phong có về thì bắt ông ấy tự xuống bếp, ông ấy cũng phải cho em một chút tự do chứ”.

Vu Quyên Tú nghĩ một lát rồi nói: “Nếu mời thì cũng là tôi mời cô, sao có thể để cô chủ chi được?”

“Ai chủ chi cũng được, chỉ cần được tụ tập với chị Quyên Tú, vui vẻ một bữa là được rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 3.4

Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn cuối cùng cũng báo cáo lên báo Ủy ban Thường vụ Thành phố bài miễn chức vụ mà Trần Nghệ Lâm đã làm trước đây tại Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng.

Hứa Thiếu Phong từ đây có thể thở phào nhẹ nhõm.

Việc này nhìn bề ngoài rất đơn giản, nhưng thực tế khi thực hiện lại có những phiền phức không ngờ tới được. Hôm đó, sau khi Chính Tài đánh tiếng cho Trần Nghệ Lâm, Trần Nghệ Lâm liền nhảy lên như đĩa phải vôi: “Cái gì? Muốn cách chức tôi? Trên hợp đồng ký kết giữa Hoàng Đắc Tài và tôi đã viết rất rõ, tôi là bên A, anh ta là bên B, bên B có quyền tự chủ kinh doanh độc lập, nếu xảy ra vấn đề gì trong lĩnh vực quản lý kinh doanh, bên B hoàn toàn chịu trách nhiệm, bên A không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì. Không thể có chuyện kiếm được tiền thì thành tích thuộc về ông chủ Hoàng còn khi xảy ra chuyện lại bắt tôi hứng chịu, đây là cái lý gì vậy? Lần trước bên công an gọi tôi đi thẩm tra, tôi đã nói với bọn họ, xã hội bây giờ là xã hội pháp chế, tất cả mọi việc đều phải tuân theo pháp luật, nếu là trách nhiệm của tôi tôi sẽ chịu, nếu không phải trách nhiệm của tôi thì một chút tôi cũng không chịu. Tôi nghe nói lần trước trong cuộc họp, Trương Minh Hoa đã chỉ đích danh muốn truy cứu trách nhiệm của tôi, muốn cách chức tôi, cũng được, hôm nay hẳn bài miễn tôi, mai tôi sẽ vạch mặt hắn, để xem hắn nói thế nào. Chúng ta là xã hội pháp chế, tại sao cứ gặp vấn đề cụ thể lại lôi kiểu nhân trị ra, lẽ nào bài học kinh nghiệm trong lịch sử không rút ra được hay sao? Tôi mặc dù không cho cái chức quan nhỏ này là việc lớn, làm hay không làm cũng không quan trọng, nhưng một khi đã làm rồi, để cách chức tôi lại là chuyện khác, điều này có ảnh hưởng đến danh tiếng của tôi. Danh tiếng, anh có hiểu không? Tôi nhất định phải bảo vệ danh tiếng của tôi”.

Người nghệ sỹ say mê sự nghiệp thư họa này, một mái tóc dài phía sau, không chăm chút đến vẻ bề ngoài, trên lĩnh vực chính trị thì chậm chạp, không giỏi trong công tác ngoại giao, bình thường trông không có vẻ gì là giống người trong chốn quan trường, vậy mà trong giờ phút nguy cấp này lại coi trọng sự nghiệp đến vậy, không những thế lại còn cố chấp nữa.

Vương Chính Tài trong lòng không ngừng cười thầm, cảm thấy trong chốn quan trường Trần Nghệ Lâm vô cùng ấu trĩ, không có chút đầu óc chính trị nào cả, thảo nào khi đó lúc đề cập tới hẳn mọi người lại đồng tình nhiều như thế, nếu không phải có Thiếu Phong làm bàn đạp, thì hẳn không thể leo lên cái chức đó được. Nhưng những người như thế này cũng có điểm đáng quý của họ, không có sự bầy mưu tính kế, trong lòng khá thuần khiết. Cứ nghĩ thế, liền tủm tỉm cười nói: “Nghệ Lâm, cậu đừng kích động, ngồi đi! Ngồi xuống rồi nói mà!”

Trần Nghệ Lâm nói: “Làm sao tôi có thể không kích động cho được? Sao tôi có thể bình tĩnh cho được? Tôi không hề vi phạm kỷ luật, lại không hề tham ô tư lợi, giờ có người khác vu oan hại tôi, làm sao tôi có thể ngồi yên một chỗ được?”

Vương Chính Tài đột nhiên nghiêm nghị nói: “Cậu đừng có làm bầm nữa! Một Trưởng ban nhỏ trong Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng, nói cho cùng thì cũng chỉ là một cấp phòng nhỏ bé, cậu còn coi mình là quan? Cái gì gọi là vu oan giả họa? Cậu đáng để cho người khác vu oan giả họa sao? Anh so với Chủ tịch tỉnh Sơn Tây - Mạnh Học Nông, Phó Chủ tịch tỉnh Trương Kiến Dân thì như thế nào? Cậu so với Thị trưởng thành phố Thạch Gia Trang - Ký Thuần Đường như thế nào? Hai vị đều là vì sự cố vỡ đê lớn xảy ra ở cuối mỏ khoáng sản của Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Khai thác Khoáng sản Tân Thập của tỉnh Sơn Tây, thành phố Lâm Phán, huyện Tương Lâm, gây ra tổn thất làm rất nhiều người chết và bị thương.

Dựa vào “quy định truy cứu trách nhiệm hành chính về sự cố đặc biệt vi phạm an toàn” và những quy định có liên quan, thông qua sự phê chuẩn của Trung ương Đảng và Quốc hội, đồng ý chấp nhận đơn xin từ chức Chủ tịch tỉnh Sơn Tây của đồng chí Mạnh Học Nông, thống nhất bãi miễn chức Phó Chủ tịch tỉnh Sơn Tây của đồng chí Trương Kiến Dân. Vị sau là vì sự cố “sữa bột Tam Lộc” mà bị mất chức. Còn có bốn vị có trách nhiệm liên quan cũng bị mất chức. Theo lý của anh, vỡ đê và Chủ tịch tỉnh thì có quan hệ gì với nhau, không phải bên dưới vẫn còn có người phải chịu trách nhiệm sao? Sao có thể truy cứu đến trách nhiệm của Phó Chủ tịch tỉnh với Chủ tịch tỉnh? Sữa bột Tam Lộc không phải còn có xí nghiệp chế biến sao? Tại sao phải truy cứu trách nhiệm của Thị trưởng thành phố? Cậu hãy xem kỹ điều lệ ở phần công nhân viên chức, trong đó điều số 8 có nói tới, công nhân viên chức lơ là chức trách để gây ra sự cố lớn hoặc những sự kiện mang tính tập thể sẽ bị xử phạt, tình tiết không nghiêm trọng mấy, có thể bị xử phạt là

giảng chức hoặc cách chức, tình tiết rất nghiêm trọng hoặc đặc biệt nghiêm trọng thì bị khai trừ. Dựa vào tình hình của cậu, đừng nói là cách chức, thậm chí còn tương đương với khai trừ, nếu không phải Cục trưởng Hứa nghĩ cậu là một nhân tài, ra sức bảo vệ cậu, tôi thấy liệu có thể giữ cái danh nghĩa công chức của cậu hay không, cậu còn oán trách cái nỗi gì?

Trần Nghệ Lâm giống như một quả bóng bay bị người ta đâm cho một lỗ, trong chốc lát mềm ra, ngáp ngừng nói: “Thế... tôi cũng không lo là chức trách, vũ trường cũng không phải là tôi kinh doanh”.

Vương Chính Tài nói: “Đúng thế, vũ trường không phải cậu kinh doanh, nhưng Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng có phải là do cậu quản lý hay không? Cậu quản lý kiểu gì thế? Hai mạng người đấy, đó không phải là chuyện đùa đâu, cho dù Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa không yêu cầu cách chức của cậu, Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh cũng có quyền tiến hành điều tra sâu hơn nữa vụ việc này, đến cùng điều tra ra những hành vi phạm pháp, dựa vào pháp luật chỉ ra những cơ quan và cá nhân có trách nhiệm, chỉ sợ đến lúc đó, cậu khó mà giữ được cái danh nghĩa công chức”.

Trần Nghệ Lâm nói: “Thế Cục trưởng Hứa thì sao? Thái độ của ông ấy thế nào?”

Vương Chính Tài nói: “Sự việc đã đến nước này, anh ấy cũng không còn cách nào khác, không thể không nhượng bộ”.

Trần Nghệ Lâm nói: “Sự việc đến mức này, để tổ chức cách chức tôi, thà tôi viết một cái đơn từ chức là xong, như thế còn dễ nghe một chút. Chỉ cần giữ được chức danh công chức của tôi thì thế nào cũng được”.

Vương Chính Tài nghĩ một lát rồi nói: “Như thế cũng được! Cậu chủ động một chút, đến lúc đó Cục trưởng Hứa cũng dễ nói giúp cậu trước tổ chức. Xem tình hình trước mắt, quyền công chức của cậu sẽ không bị ảnh hưởng gì, cậu yên tâm đi”.

Có bước đệm trước của Vương Chính Tài, công việc của Hứa Thiếu Phong cũng dễ hơn rất nhiều. Khi Trần Nghệ Lâm cầm tờ đơn từ chức đến phòng làm việc của Hứa Thiếu Phong, Hứa Thiếu Phong vỗ vỗ vai Trần Nghệ Lâm tỏ vẻ rất thân thiết, có chút hàm ý sâu sa nói: “Nghệ Lâm à, tôi thực sự lực bất tòng tâm. Hãy nghĩ thoáng một chút nhé, những việc như thế này, ai gặp phải thì người đó bị làm khó. Cậu vẫn còn tốt chán, tóm lại vẫn còn chút bản lĩnh, có làm chức vụ này hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì, cậu thế này có thể tự do trên con đường sáng tác nghệ thuật về vôi của cậu, như thế có được thu nhập”.

Trần Nghệ Lâm nói: “Anh Hứa, tôi có thể hiểu được cái khó của anh, không sao, đây là họa trên trời rơi xuống đầu tôi, muốn tránh cũng không tránh được, tôi chỉ biết tuân theo số phận thôi”.

“Chỉ cần cậu hiểu được cái khó của tôi là tốt rồi. Có những việc, không thể làm theo ý muốn của tôi và cậu”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 3.5

Hứa Thiếu Phong nghe thấy điện thoại truyền tới một hồi bip, mới bỏ máy xuống, trong lòng lúc này mới thấy nhẹ nhõm.

Cứ như thế, sau khi Hứa Thiếu Phong thỉnh cầu ý kiến của Phó Thị trưởng Thành phố Chung Học Văn liền mở cuộc họp Đảng bộ, rất nhanh thông qua đơn từ chức Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng của Trần Nghệ Lâm, sau đó báo cáo lên Ban Thị ủy trong thời gian sớm nhất.

Việc này không giống các việc khác, là tiêu điểm toàn thể nhân dân thành phố quan tâm, cũng là chủ đề nóng khiến giới truyền thông chú ý, Thành ủy cũng không đồng ý kéo dài, muốn nhanh chóng cách chức Trưởng ban của Trần Nghệ Lâm, gần như là trong vòng một ngày, nhật báo Hải Tân, đài truyền hình Hải Tân và các trang mạng lớn đã đăng hàng loạt tin như “Sự cố hỏa hoạn chết hai người, Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng bị cách chức”, “Hỏa hoạn thiêu cháy mũ ô sa - Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng bị cách chức”...

Ảnh hưởng của truyền thông thật lợi hại, chỉ trong chốc lát, tin tức đã lan truyền khắp thành phố Hải Tân, những lời bàn tán trên mạng cũng muôn hình muôn vẻ, có người nói xử lý sự việc như thế là tốt, người Trưởng ban như thế nên khai trừ sớm hơn mới phải. Có người lại cho rằng, Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng là người có trách nhiệm, đứng đầu vụ việc này phải là Ban An toàn Phòng cháy Chữa cháy, nếu không có giấy phép an toàn phòng cháy chữa cháy của họ, vũ trường sao có thể hoạt động được, càng không thể gây ra sự cố hỏa hoạn? Ủy ban Nhân dân Thành phố phải dựa vào pháp luật điều tra rõ những điều khuất tất giấu đằng sau vụ hỏa hoạn này. Thậm chí còn có những cư dân mạng nói thêm vào, cách chức thì có là gì? Nên truy cứu trách nhiệm hình sự của ông ấy!

Hứa Thiếu Phong đang xem những mẫu tin tức, thấy có người gõ cửa, liền mời người đó vào. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vương Chính Tài tay cầm văn kiện đang vội vã bước vào.

Hứa Thiếu Phong tiếp lấy tập văn kiện Vương Chính Tài đưa, vừa nhìn đã thấy đó là tờ thông báo của Ủy ban Nhân dân Thành phố trong cuộc họp khẩn cấp của Ban An toàn Phòng cháy Chữa cháy vào sáng ngày mai, yêu cầu lãnh đạo các Cục phải tham gia. Rồi vội vàng ký tên lên thông báo, đưa lại cho Vương Chính Tài nói: “Sau khi Trần Nghệ Lâm bị bãi chức, cậu có nghe ngóng thấy Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh có phản ứng gì không?”

Vương Chính Tài quay đầu nhìn thấy cửa chưa đóng chặt, liền quay người ra, đóng chặt cửa lại, mới nói: “Bọn họ hình như...”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Cậu ngồi đi, ngồi đi rồi nói”.

Vương Chính Tài vừa ngồi xuống thì chuông điện thoại reo, Hứa Thiếu Phong vừa nhìn điện thoại hiển thị nói: “Là của Phó Thị trưởng Chung, tôi nhận điện đây”.

Vương Chính Tài đang định đứng lên thì Hứa Thiếu Phong dùng tay ấn xuống, ý muốn bảo anh ta ngồi xuống, tiếp tục nhận điện nói: “Là Phó Thị trưởng Chung đây à, chào anh! Anh có chỉ thị gì sao?”

Đầu dây bên kia nói: “Thiếu Phong à, sau khi cách chức Trần Nghệ Lâm, quần chúng phản ứng rất nhiều”.

Hứa Thiếu Phong thấy trong lòng hơi lo, hỏi vội: “Phó Thị trưởng Chung, không biết là phản ứng tốt hay là phản ứng xấu?”

Chung Học Văn: “Đương nhiên là phản ứng tốt, điều này ít nhất cũng thể hiện thái độ của chúng ta, đưa ra câu trả lời trước dư luận xã hội. Sự cố lớn như thế này, nếu không truy cứu trách nhiệm của người phụ trách đơn vị có liên quan thì không thể nào nói được, cũng không thể nào đối diện với dư luận được.”

Các cậu xử lý công việc rất kịp thời, cũng rất có chừng mực, không tồi chút nào. Ngoài ra, trong công tác khắc phục hậu quả hỏa hoạn thái độ của các cậu cũng rất rõ ràng mạch lạc, tích cực chủ động. Bí thư Tỉnh ủy và Chủ tịch tỉnh đều rất hài lòng. Thiếu Phong, sự việc này mang lại bài học rất lớn cho chúng ta, hi vọng về sau sẽ không còn bất cứ lỗ hổng nào như thế này nữa, nếu còn xảy ra, e rằng cậu và cả tôi đều không giữ nổi chức vụ”.

Hứa Thiếu Phong vội vàng nói: “Phó Thị trưởng Chung, anh yên tâm, những việc thế này chỉ cần xảy ra một lần là quá lắm rồi, tuyệt đối không để xảy ra lần thứ hai đâu ạ”.

Chung Học Văn nói: “Thế thì tốt, cứ thế đi, có việc liên lạc sau nhé”. Nói xong rồi cúp máy.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy điện thoại truyền tới một hồi bíp, mới bỏ máy xuống, trong lòng lúc này mới thấy nhẹ nhõm. Từ sau khi xảy ra sự cố hỏa hoạn, tâm trạng anh chẳng khi nào bình tĩnh được, chỉ sợ có chỗ nào đó có vấn đề lại ảnh hưởng tới bản thân anh, không ngờ cuộc điện thoại của Chung Học Văn đã làm mối lo lắng trong lòng anh lắng xuống, liền thở phào một cái.

Thấy Vương Chính Tài nhìn mình chằm chằm, Hứa Thiếu Phong liền cười nói: “Lúc này Phó Thị trưởng Chung nói, Bí thư tỉnh và đồng chí Chủ tịch tỉnh rất hài lòng với những gì chúng ta đã làm trong công tác khắc phục hậu quả hỏa hoạn, Chủ tịch tỉnh cũng rất tán đồng với việc cách chức Trần Nghệ Lâm. Như thế là tốt! Chỉ cần lãnh đạo hài lòng là được. Xem chừng, nước cờ này chúng ta đi đúng rồi. Chính Tài à, làm rất tốt, không tồi chút nào, chủ ý mà cậu đưa ra rất hay, việc của Trần Nghệ Lâm cậu cũng làm rất tốt, tôi đã tính sẵn, đợi qua cửa ải này, tôi sẽ gấp lãnh đạo cấp trên, cậu sẽ được tới nơi cậu nên tới, tranh thủ lúc điều chỉnh tổ chức lần sau kiểm lấy vị trí tốt hơn, lấp vào vị trí Phó Cục trưởng đang thiếu, tôi cũng coi như là có lời nói với cậu”.

Vương Chính Tài nghe vậy, hai mắt lộ rõ ánh sáng như thiêu cháy người. Đợi Hứa Thiếu Phong nói xong, liền cảm kích nói: “Cảm ơn sự cất nhắc đề bạt của anh, Vương Chính Tài tôi đời này kiếp này cảm ơn vô cùng, mãi mãi không bao giờ quên đại ân đại đức của anh”.

Hứa Thiếu Phong liền vỗ tay nói: “Đừng, Chính Tài! Cậu đừng nói như thế. Nói thực, tôi sợ dĩ nghĩ cách đề bạt cậu, chủ yếu là nhìn thấy rõ nhân phẩm và tài năng của cậu. Tình hình của Cục giờ cậu cũng thấy đấy, có người sợ thiên hạ đại loạn, nhân cơ hội này mà bon chen vào. Cho nên, Chính Tài à, chỉ cần chúng ta đoàn kết một lòng sẽ vượt qua được hoạn nạn”.

Vương Chính Tài nói: “Anh Hứa, anh yên tâm đi, cho dù bất cứ lúc nào, cho dù bất cứ tình huống nào, tôi cũng sẽ luôn đứng về phía anh không rời bỏ anh, lòng luôn nghĩ về một hướng, sức cùng chẩy về một nơi, tôi không tin là anh ta có bản lĩnh lớn?”

Hứa Thiếu Phong gật gật đầu nói: “Đúng thế, cái này tôi tin. Nếu tôi không tin cậu, còn có thể tin được ai?” Hứa Thiếu Phong tự hiểu ý của Vương Chính Tài nói “anh ta” là ám chỉ Trương Minh Hoa.

Qua sự cố hỏa hoạn này, Hứa Thiếu Phong cảm thấy Trương Minh Hoa có chút bất thường, lúc đầu bảo muốn bãi chức vụ của Trần Nghệ Lâm, sau đó lại quay đầu 180 độ, đột nhiên chấp thuận khiến người ta cảm thấy bức mình, đúng là thật không rõ trong bình hồ lô của anh ta chứa thuốc gì.

Nghĩ thế, đột nhiên nhớ ra chuyện Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh nói lúc nãy, liền hỏi Vương Chính Tài: “Lúc này cậu nói Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh đối với việc cách chức Trần Nghệ Lâm hình như làm sao vậy?”

Vương Chính Tài nói: “Tôi biết được từ người bạn cũ, hình như họ có phản ứng rất tốt, cho rằng thái độ của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn đối với sự việc này là vô cùng tích cực, xử lý người có trách nhiệm trong các cơ quan có liên quan, công tác khắc phục hậu quả cũng làm rất tốt, cũng coi như là có câu trả lời đối với quần chúng, sự việc đến đây nên kết thúc”.

Hứa Thiếu Phong thở phào một cái nói: “Thế thì tốt, thế thì tốt”.

Chương 17: Chương 3.6

Lâm Như không dám đối diện, có chút sợ hãi, sợ ánh mắt của Trần Chí Cương làm cô mê muội lạc mất đường về.

Lâm Như nhận một cú điện thoại lạ, do dự một lát, cuối cùng vẫn ấn nút nghe, lập tức nghe thấy giọng đối phương: “Xin chào! Lâm Như, tôi là Trần Chí Cương”.

Lâm Như nghe thấy âm thanh có từ trường, trong ngực đột nhiên hiện ra hình ảnh người đàn ông cao lớn tuấn tú gặp ở bến Vọng Xuân mấy hôm trước, liền nhiệt tình nói: “Là Trần Chí Cương à, chào anh! Sớm thế này gọi điện tới có chuyện gì thế?”

Trần Chí Cương cười nói: “Bạn học cũ ơi, em vẫn giữ phong cách như ngày xưa, vừa mở miệng ra là muốn đuổi người khác tới nơi cách xa ngàn dặm, không có chuyện gì thì không thể gọi điện đến hỏi thăm một tiếng sao?”

Lâm Như liền cười nói: “Không không không, tôi đâu có ý đó, ý tôi là... anh gọi điện đến liệu có phải có việc gì tìm tôi không, đương nhiên, không có việc gì cũng có thể gọi điện”.

Trần Chí Cương lại cười lớn nói: “Tối nay em có rảnh không? Tôi muốn mời em ăn cơm, chính tại nơi hôm nọ chúng ta không hẹn mà gặp đó”.

Nghe thấy Trần Chí Cương nói thế, lồng ngực của Lâm Như lại một lần nữa hiện lên hình ảnh cao lớn của anh ấy, thân thể cường tráng, phong cách phóng khoáng, khi anh ấy nhìn cô, hai mắt long lanh tràn đầy tình cảm sâu sắc. Cô biết anh ta đã yêu thầm cô từ lâu, sợ một mình đối diện với anh ta trong lòng lại không khỏi trào lên một khát khao mãnh liệt. Cô không biết nên đồng ý hay nên từ chối anh ta, cô không quyết được, bèn nói: “Điều này... không biết tôi có rảnh không nữa, giờ tôi vẫn chưa quyết định được, đến chiều tôi sẽ gọi cho anh được không?”

Trần Chí Cương nói: “Thế cũng được, chiều tôi đợi điện thoại của em”.

“Được, đến chiều liên lạc nhé, bye bye”, Lâm Như nói.

Đặt máy xuống, trái tim Lâm Như vẫn còn đập thình thịch, đây là cảm giác nhiều năm qua cô chưa từng gặp phải.

Trong trí nhớ của Lâm Như, Trần Chí Cương luôn là người vui vẻ, ít lời. Đã hơn 20 năm rồi, nếu không có cuộc tương ngộ lần trước chắc cô đã quên mất rằng trên đời này còn có một người bạn là anh ấy, người đàn ông mà hồi học trung học cứ theo đuổi cô mãi nhưng cô đâu chú ý tới. Ngày ấy những bức thư như là những bông tuyết mà anh ta viết, cô chán ngán không thèm đọc hết, rồi dừng lại đứng chỗ quan trọng. Nhiều năm không có tin tức gì, không ngờ vào một ngày ba năm trước, anh ta đột nhiên gọi điện cho cô, nói là muốn gặp cô, anh ta đang ở thành phố Hải Tân.

Cô có chút kinh ngạc trước vẻ mặc nhiên của anh ta, lại ngại không thể từ chối, đành phải đến nơi đã hẹn.

Cô chỉ biết được một cách mạng máng không liên tục thông qua những người bạn khác, hình như anh ta ra trường và đi đại lục từ rất lâu trước đó, những cái khác đều không rõ, lại thêm 20 năm rồi không gặp mặt, cô gần như là đã quên mất hình ảnh anh ta. Vào quán cà phê, nếu anh ta không vẫy tay thì cô không thể nhận ra được. Từ lúc gặp cho tới khi ngồi xuống, cô mới dần dần tìm thấy được người bạn trung học từ trong khuôn mặt sắc nét từng góc cạnh. Nói thực ra, hồi trung học anh ta không đẹp trai, hoặc là sự đẹp trai của anh ta chưa lộ ra, cũng có thể là khi đó cô chưa biết cách đánh giá đàn ông. Thời gian trôi đi biến chuyển sau 20 năm, không biết là anh ta đã thay đổi, hay là cô thay đổi, nhìn lại, mới thấy người đàn ông trước mặt thật đẹp trai.

Cô gọi cà phê, anh ta nói không thích liền gọi một tách hồng trà. Hai người uống, lời nói cứ như sợi tơ dần dần kéo lại với nhau.

Anh ta nói: “Năm đó, tôi học năm thứ ba trung học, em năm thứ nhất”.

Lâm Như đáp: “Đúng thế, anh còn viết cho tôi không ít thư”.

“Khi ấy, lúc nào trong đầu tôi cũng có hình bóng của em, em không để ý tới tôi, tôi nản chí ngã lòng. Mấy ngày thi đại học đều hồ đồ không tập trung được, cuối cùng miễn cưỡng vào một trường cao đẳng. Vốn định học lại, lại đúng lúc đó việc kinh doanh của bố tôi xảy ra chuyện, trong thời gian ngắn, kinh tế của gia đình trở nên rất nguy khốn, chỉ còn biết đi học tại chức”, anh ta có vẻ trầm ngâm.

“Nếu ngày đó tôi cổ vũ anh một chút, liệu có thể thay đổi được cả cuộc đời của anh?”, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút ngại ngùng. Có lúc, một chút hiền dịu, một lời cổ vũ, có thể thay đổi được cả cuộc đời của một con người.

“Không, em không có gì sai cả, tôi cũng không sai, sai là do cuộc đời”. Ánh mắt của anh có chút trốn tránh, vẫn nhìn về phía cô, trong mắt như có hòn lửa, là ngọn lửa cô không muốn nhận một chút nào. Cô trốn tránh ánh mắt đó, ngoái đầu nhìn ra phía cửa sổ.

“Lên đại học, tôi vẫn không thể quên được em, lại tiếp tục viết thư cho em nhưng không hề có sự hồi âm nào của em. Sau đó biết được em thích sưu tập tem, liền lấy số tiền ăn tích cóp được mua tem gửi cho em. Như thế, cuối cùng thì em cũng trả lời thư lại cho tôi, cho dù chỉ vắn vắn có mấy chữ, mà lại là khuyên tôi không nên phí tiền, tôi vẫn thích điên cuồng, tiếp tục mua tem gửi cho em. Nhưng từ đó về sau, em không hề viết lại cho tôi dù chỉ nửa lời...”.

Giọng của anh ta từ bình tĩnh đến gấp gáp, lại từ gấp gáp đến trầm lắng.

“Khi ấy, còn rất ngốc nghếch, chưa hiểu chuyện”. Cô miễn cưỡng cười một chút, lòng cô bỗng nhiên mềm xuống, lại muốn đưa tay ra sờ lên khuôn mặt của anh ta một cái. Đến năm thứ ba đại học cô chuyển trường. Những bức thư của anh ta, những chiếc tem được mua từ tiền tiết kiệm ăn uống của anh ta, không biết bay đến nơi nào? Một lần đưa nhầm, liệu có thể cắt đứt được duyên phận? Cô không biết, thật sự không biết.

Cả hai người đều trầm lắng xuống.

Chiếc đèn ngoài cửa sổ mờ mờ ảo ảo, những hình vẽ biến đổi khó hiểu giống như cuộc đời con người không có cách nào nắm bắt được?

“Nói chuyện bây giờ, chắc anh rất ổn rồi đúng không?”, Lâm Như hỏi.

“Cũng khá ổn, tôi có một con gái, cũng lớn rồi, năm nay sẽ thi đại học. Còn em? Con lớn thế nào rồi?”, anh cười nói.

“Con trai tôi 16 rồi, đang học trung học”, cô nói.

“Nghe nói, chồng của em là Cục trưởng, chắc chắn em sống rất hạnh phúc đúng không?”, anh ta hỏi cô.

“Cũng khá ổn, tính cách của anh ấy cũng tốt, rất quan tâm đến tôi. Thế một nửa của anh? Chắc cô ấy cũng rất hạnh phúc”, cô cười tủm tỉm nói.

“Suýt chút nữa ly hôn”.

“Có phải anh trăng hoa, có người khác bên ngoài?”, cô đùa nói, trong lòng lại nghĩ, đàn ông cứ đến trung niên, tâm lòng cũng trở nên lảng nhãng.

Anh lắc đầu, cười khở sở nói: “Làm gì có? Là vì, trong lòng tôi có người khác, cô ấy chưa bao giờ tồn tại trong trái tim tôi. Điều này không thể trách cô ấy, đều là tại tôi”.

Trong lòng Lâm Như tự nhiên căng thẳng một chút. Cô rất sợ anh ấy tiếp tục nói, như thế rất ngại ngùng, liền vội vàng ngắt lời: “Cô ấy làm nghề gì?”

Anh ta tiếp tục kể: “Cô ấy là bạn học cũ cùng trường trung cấp của tôi, sau khi tôi ra trường, cô ấy được giữ lại trường làm giáo viên”.

Anh ta gọi một chai Baidandi của Pháp, hai người ngồi đối diện nhau uống.

“Sau khi tôi ra trường, tôi đến đại lục và bắt đầu khai thác về ngành bất động sản, kinh doanh cũng được, chỉ tính trong một năm, tôi kiếm được hai triệu... Đầu tiên tôi muốn đi tìm em... Tôi hỏi được từ bạn bè số điện thoại nhà bố mẹ em, sau đó lấy danh nghĩa là bạn của em xin được số điện thoại của em... Đã 20 năm rồi, chưa bao giờ quên, đã có lúc muốn quên đi nhưng không thể làm được...”.

Cô biết, anh ta tuyệt đối không phải có ý khoe khoang tiền bạc với cô mà là muốn nói với cô rằng, với sự cố gắng nỗ lực của anh ta cuối cùng anh ta cũng có được thành công, đó là điều mà một người đàn ông đáng cảm thấy tự hào và kiêu hãnh.

Cô đưa ly rượu lên nói: “Đáng được chúc mừng! Nào, vì sự thành công của anh, cạn ly!”

Nhẹ nhàng chạm ly một cái, uống xong rượu, ánh mắt của anh vẫn rực sáng như ngọn lửa. Cô không dám đối diện, có chút sợ hãi, sợ ánh mắt của anh ta làm cô mê muội lạc mất đường về. Cô thực sự không ngờ được, một người đàn ông mà cô chưa từng để ý tới, lại mang một trái tim mấy chục năm không hề thay đổi.

Cô nói: “Thực ra, cuộc sống đích thực chính là dầu mỡ chan cùi chua, nếu Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc thật sự thành một gia đình, chưa hẳn đã hạnh phúc, e rằng ngày nào cũng cãi nhau thôi”.

Anh ta nói: “Điều này tôi biết. Nhưng, có nhiều lúc sự việc không hề xoay chuyển theo ý chí chủ quan của con người”.

Ăn cơm xong, cô đưa anh ta đến phòng khách sạn.

Lúc cáo từ, cô vừa quay người đi, anh đã gọi cô lại, nhẹ nhàng nhìn cô nói: “Tôi có thể ôm em một lát không?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, mắt như không nhìn vào đâu nói: “Chúng ta... vẫn không nên làm hỏng những gì tốt đẹp còn lưu lại trong lòng”.

Nói xong cô đi như chạy ra khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 3.7

Anh ta đưa tay ra từ phía bàn, đồng thời nắm lấy hai bàn tay cô, cô cảm nhận được sự ấm áp và hồi hộp.

Ba năm trôi qua, cô đột nhiên nhớ tới anh ta, nhất là vào ban đêm, khi một mình cô đơn đợi Hứa Thiếu Phong về, cô lại nghĩ và nhớ đến tối hôm đó nếu cô đồng ý Trần Chí Cương, để anh ta ôm cô vào lòng thì không biết giờ đây sẽ xảy ra chuyện gì? Hoặc là, nếu cô thật sự có chuyện gì đó với Trần Chí Cương thì sẽ có kết quả như thế nào? Cứ nghĩ như thế, cô lại thấy sợ. Cô thật sự không muốn xảy ra điều gì, càng không muốn có lời qua tiếng lại truyền ra ngoài.

Không ngờ hôm nay của ba năm sau đó, anh ta đến thành phố Hải Tân này phát triển sự nghiệp kinh doanh. Cô thật sự thấy có chút sợ hãi khi nhìn thấy anh ta, sợ không khống chế được bản thân mình mà vượt khỏi giới hạn cho phép. Về mặt lý trí, cô cố gắng muốn từ chối gặp mặt anh ta, nhưng trong thâm tâm, cô lại khao khát được gặp. Đôi khi, con người vẫn có sự quái lạ như thế, quái lạ đến mức đến bản thân cũng không có cách gì hiểu được.

Buổi chiều đến, Lâm Như rốt cuộc cũng nghĩ thông, đã là bạn học bao nhiêu năm nay, gặp mặt, nói chuyện, nói chuyện cũ cũng chẳng có gì là không được cả, chỉ cần tự mình giữ được bản thân thì cũng chẳng có chuyện gì. Cô gọi điện cho Hứa Thiếu Phong, hỏi xem ông ấy tối có về ăn cơm không. Hứa Thiếu Phong nói, buổi tối có cuộc họp, không về nhà ăn được. Tầm lòng của cô trong giờ phút này càng kiên định hơn, liền gọi điện cho Trần Chí Cương, nói với anh ta, buổi tối cô rảnh, cô muốn cùng anh ta đi dạo, địa điểm là ở “quán cà phê Thượng Đảo” chỗ hai người gặp mặt lần đầu tiên, ở ngay bên bờ biển. Cô thích quang cảnh và không khí xung quanh quán cà phê đó, càng thích tiếng nhạc nhẹ nhàng ở nơi đó, cho dù không nói chuyện, nghe thôi cũng đủ để thưởng thức rồi.

Cũng giống như lần gặp đầu tiên, Lâm Như đến quán cà phê, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Trần Chí Cương đứng dậy vẫy tay với cô, trong lòng cô rạo rực một cảm giác thật ấm áp. Thực ra, đó cũng là khát vọng cô mong đợi từ lâu, chỉ là bị sương khói của thời gian che đậy.

Cô khoan thai bước từng bước đến đối diện trước mặt anh ta, cười và ngồi xuống.

Anh ta nói: “Gọi món hay ăn buffet? Buổi tối có buffet”.

Cô nhìn quanh phòng một lát, ở giữa có các loại đồ ăn, bèn nói: “Một lát nữa ăn buffet đi”.

Anh ta hỏi: “Thế cũng được, em muốn uống gì?”

Cô nói: “Có cà phê không?”

Anh ta cười một lát rồi nói: “Nhất định là có. Tôi đi xem, nếu không có, chúng ta sẽ gọi”. Nói rồi đi đến đại sảnh.

Ánh mắt của cô cũng nhìn theo, nhìn theo dáng vẻ cao lớn, phóng khoáng của anh, nhìn thế nào cũng không thể liên tưởng được tới người bạn học từ thời trung học. Nếu ngày ấy, trong trường học cô phát hiện anh có hình thể như thế này, có lẽ cô đã rất chăm chỉ viết thư trả lời anh, nói không chừng còn yêu anh nữa.

Một lát sau đó, anh ta bưng ra một cốc cà phê, một cốc trà sữa. Anh để cà phê ở trước mặt của cô, để trà sữa về phía mình.

Cô nhẹ nhàng hóp một ngụm cà phê nói: “Tại sao anh lại muốn đến Hải Tân để phát triển sự nghiệp kinh doanh, cô ấy đã đến đây chưa?”

Anh cười một cái nói: “Bởi vì, ở Hải Tân có ước mơ của tôi, đúng lúc chi nhánh công ty tôi ở Hải Tân có một hạng mục công trình, tôi liền đến đây phát triển. Mẹ của bọn trẻ vẫn ở đại lục, đợi bên này ổn định rồi về đón cả nhà sang cùng không muộn”.

Trong lòng cô không ngừng được run rẩy, một lúc sau mới có thể cất lời: “Chúc mừng anh, giờ mọi thứ vẫn thuận lợi cả chứ?”

“Vẫn khá thuận lợi. Dù hạng mục này hơi nhỏ, nhưng tôi nghĩ chỉ cần chăm rề, dần dần sẽ tốt lên”, anh nói.

Cô nhẹ nhàng ờ một tiếng.

Anh uống một ngụm trà sữa, cô cũng nhấp một ngụm cà phê.

Trong quán cà phê, tiếng nhạc nhẹ nhàng, đó là bài hát có tên “Về nhà”.

Anh mở túi xách màu xanh ra, đó là một cái kẹp như cuốn album, đưa đến trước mặt cô nói: “Tôi đến đây có mang cho em một món quà, hy vọng em sẽ thích, đừng chê nó”.

Cô tưởng là album kỷ niệm gì liền mở ra xem, lại kinh ngạc đến ngây người ra một lúc, đó là một bộ sưu tập tem rất dày. Cô vui sướng nói: “Cảm ơn, thật sự rất cảm ơn anh”.

Anh cũng vui vẻ cười: “Chỉ cần em vui, tôi cũng thấy vui”.

Cô lật trang đầu tiên, là tem năm 1990, cứ từ đó cho đến tận năm 2009, tất cả là 19 năm, sưu tập được tất cả những bản tem mới nhất trong suốt thời gian gần 20 năm. Cái này cần bao nhiêu sự kiên nhẫn, cần bỏ ra bao nhiêu tình cảm mới có thể hoàn thành được? Từ những trang tem này, cô nhìn thấy tầm lòng của anh, trái tim bọc gần 20 năm tình yêu dành cho cô, cô không khỏi phát run lên, một cảm giác chưa từng có đột nhiên lan tỏa khắp trái tim

của cô. Cô biết anh luôn nhìn cô đắm đuối, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ sợ ánh mắt của cô gặp phải ánh mắt như lửa cháy của anh ấy sẽ nhìn thấy sự yếu mềm trong tim cô, trong lòng đang nghĩ nên nói gì cho đúng.

Một lát trôi đi, cô mới dám ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh ta vẫn nhìn cô với ánh mắt đắm đuối. Cô liền nói: “Tôi chẳng biết nói gì bây giờ, thực sự vô cùng cảm ơn anh”.

“Trong lòng mỗi người đều chứa đựng một điều tốt đẹp, hoặc là theo đuổi, hoặc có thể gọi là mơ, lòng em chứa đựng những con tem, còn tôi chỉ có em”.

Sắc mặt cô trong chốc lát đỏ cả lên.

Anh ta đưa tay ra từ phía bàn, đồng thời nắm lấy hai bàn tay cô, cô cảm nhận được sự ấm áp và hồi hộp, đây là cảm giác nhiều năm rồi không có được, nhưng không được lâu, cô lại nhẹ nhàng rút tay về nói: “Thế này không được, nếu bị người khác nhìn thấy thì không hay. Ăn cơm thôi. Vừa ăn vừa nói chuyện có được không?”

“Được”, anh ta đáp.

Buffet cần tự mình chọn, họ đi chọn mấy món mình thích, đặt trước mặt.

Rồi lại trở về vị trí cũ, cô vừa ăn đồ ăn, vừa nhớ lại tình cảnh gặp anh ta cũng tại tiệm cà phê này ba năm trước, lúc đó, cô cũng từng cảm động vì tấm si tình của anh ta, trong lòng trỗi lên một tình cảm ngọt ngào và ấm áp. Không ngờ ngày hôm nay, anh ta vẫn dùng tấm chân tình của mình nhẹ nhàng làm cho trái tim cô rung động.

Anh ta nói: “Lâm Như, em có biết không? Ba năm trước sau khi gặp em, tôi lại đến Hải Tân một lần, tham gia buổi đấu thầu công trình. Nhưng lần đó tôi không gặp em, tôi sợ gặp mặt em sẽ làm lay động lòng quyết tâm đến Hải Tân của tôi, nên không hề liên lạc với em”.

Cô nói: “Vì sao? Tại sao gặp tôi sẽ làm lay động quyết tâm đến Hải Tân của anh?”

“Đến đây làm ăn có nghĩa là sẽ vứt bỏ hết mọi thứ tôi có từ trước tới giờ, bao gồm cả mối quan hệ xã hội, bao gồm cả tiếng tăm mà tôi đã vất vả gây dựng được trong mấy chục năm phấn đấu. Tôi sợ em nói tôi quá mạo hiểm, sợ tôi sẽ mất hết, cho nên đến giờ tôi mới dám nói với em”.

Cô có một chút ngạc nhiên, cảm thấy anh ta đúng là một người kỳ lạ, liền nói: “Thế tại sao anh nhất định phải chọn nơi này?”

Anh ta cười nói: “Sự hướng về thành phố này, thực ra cũng là sự hướng về một người, bởi vì thành phố này có em, tôi đi theo dấu vết của em, là vì tìm kiếm mùi hương của em lưu lại trong lòng tôi”.

Trong lòng cô đột nhiên cuộn tới một sợi dây tình cảm ngọt ngào, trên khuôn mặt cũng không khỏi nóng rực lên. Cô sợ nhất là việc người khác nói trước mặt cô những thứ cô không thể chấp nhận được như thế này, từ nhỏ tới giờ đều như thế. Bây giờ, mặc dù cô cảm động, nhưng vẫn không có cách nào chấp nhận được, cô nói: “Anh đừng... đừng nói nữa, tôi thật sự... không thể chịu nổi. Xin anh tha thứ cho, tôi đã có chồng, là mẹ của một đứa con trai, tôi không thể...”.

Anh ta nói: “Lâm Như, em yên tâm, tôi chưa từng nghĩ sẽ để em phải chịu đựng điều gì, tôi cũng không dám hoang tưởng để em như thế nào, chuyện này đơn thuần chỉ là chuyện của tôi, không có liên quan gì tới em. Cũng như chuyện một cô gái nông thôn nhớ nhung Lưu Đức Hoa, hay là một anh chàng chán chê nhớ thương Phạm Băng Băng. Đây không phải là vấn đề cần ai tới gánh vác, cũng không phải là lỗi của Lưu Đức Hoa hay Phạm Băng Băng”.

Lòng cô nhẹ nhõm đi rất nhiều, không nhận được cười khúc khích, lại có chút không nhẫn nhịn được, bèn nói: “Anh đường đường là một ông chủ lớn, tại sao lại mang ra so sánh với một anh chàng chán chê? Tôi không tin, người đàn ông có địa vị, có tiền, sự nghiệp thành công như anh lại không có hàng tá con gái theo đuổi”.

Anh ta liền nói: “Nếu nói không có là nói dối. Nhưng, cho dù có bao nhiêu người theo đuổi thì ký ức đẹp để còn đọng lại của thời còn trai trẻ trong tôi không có gì có thể thay thế được”.

Tối hôm đó, họ uống không ít rượu, cô uống tới mức đầu có cảm giác bay bổng.

Anh ta hình như từng nói, sự lựa chọn của anh ta gọi là trình tự cách tân. Con người đến một giai đoạn nhất định nào đó, nên bỏ đi thì bỏ đi, giống như cái máy tính, lâu lâu nên làm mới một chút, như thế mới không đến nỗi lão hóa trình tự. Cái cũ không đi, cái mới không tới, có lúc mất đi là để đạt được.

Hình như anh ta còn từng nói, mặc dù anh ta mới tới đây có nhiều thứ còn chưa quen, nhưng anh tin cùng với sự nghiệp ngày càng khởi sắc, anh nhất định lưu lại thành phố này một công trình kiến trúc mang tính biểu tượng.

Khi anh ta nói những lời này, cô đang nghĩ, người đàn ông ở trước mặt chính là người đã viết cho cô không ít bức thư tình thời học sinh, chính là người hồi học đại học đã tiết kiệm tiền ăn mua cho cô không ít những chiếc tem sao? Hay là kiếp trước anh ta có nợ với cô, kiếp này đến để trả nợ? Cô nên từ chối hay là nên tiếp nhận? Khi nghĩ đến đó, cô đột nhiên tỉnh lại, không! Không thể nào! Mình không thể phản bội Hứa Thiếu Phong, không thể làm nhơ thanh danh của ông ấy.

Chương 19: Chương 3.8

Lâm Như không hề phản bội Hứa Thiếu Phong, nhưng Hứa Thiếu Phong lại phản bội lại cô.

Sự phản bội này không phải là sự phản bội trong lòng mà là sự phản bội về mặt thể xác. Sự phản bội về tinh thần và sự phản bội về thể xác là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đây là vấn đề mà nhiều người làm vợ thường hiểu sai.

Rất nhiều người phụ nữ làm vợ đều cho rằng, đàn ông một khi đã giờ quẻ, trái tim sẽ đặt ở nơi người phụ nữ khác, có gọi cũng không về. Trên thực tế không phải như thế, có người đàn ông cơ thể thường giờ quẻ, nhưng trái tim vẫn hướng về phía người vợ của mình, gia đình là gia đình, tình nhân là tình nhân, họ phân biệt rất rõ ràng hai vấn đề này, chưa từng lẫn lộn bao giờ. Những người đàn ông này phần lớn là những người làm quan chức, hoặc là những ông chủ lớn có sự nghiệp thành đạt, bọn họ vì lo sợ sự đàm tiếu của thiên hạ, lo lắng cho sự nghiệp của cá nhân, chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn, bởi vậy, cũng chỉ trắng hoa bên ngoài thôi, còn lá cờ đỏ ở trong nhà vẫn nằm yên đó. Hứa Thiếu Phong chính là người đàn ông thuộc tuýp người đó.

Lúc này, Hứa Thiếu Phong đang có mặt ở nhà cô giáo dạy yoga Trần Tư Tư, toàn thân tập trung vào việc tập yoga.

Mấy ngày qua, tinh thần của Hứa Thiếu Phong lúc nào cũng bị sự cố hỏa hoạn bám chặt lấy, chỉ sợ ở mắt xích nào có lỗ thủng, vì thế ông ta không qua chỗ Trần Tư Tư. Sáng hôm nay, ông nhận được một tin tức nói, Tổ Điều tra Sự cố tình đã điều tra ra chân tướng mọi việc, đề nghị Ban Tư pháp truy cứu trách nhiệm hình sự của những người có liên quan, còn về vấn đề trách nhiệm hành chính, sau khi bọn họ trung cầu ý kiến của Thành ủy, đã không còn truy cứu nữa.

Hứa Thiếu Phong sau khi uống thuốc an thần, cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, liền muốn thả lỏng một chút, không ngờ đúng lúc đó lại nhận được một tin nhắn của Trần Tư Tư viết:

“Anh yêu, anh đang bận gì thế? Em nhớ anh! Thật muốn biến thành con côn trùng nhỏ, đậu ở tai anh, xem anh có thấy em phiền hay không?”

Anh ta xem xong tin nhắn không nhịn được cười phá lên, trong lòng nghĩ mấy hôm nay không gần gũi với Trần Tư Tư, cô ấy không chịu được cô đơn, nên mới gửi tin nhắn này để trêu đùa? Liền vừa cười vừa nhắn tin lại: “Anh không phiền, nhưng nhất định là ngứa. Có phải em cũng ngứa không? Tội anh sẽ qua”.

Rất nhanh, cô ta lại nhắn lại: “Thật lưu manh, tội anh đến, xem em chính đòn anh thế nào!”

Anh vừa nhìn thấy dòng chữ “xem em chính đòn anh như thế nào”, liền nghĩ tới dáng vẻ cô ấy sẽ chính đòn mình khi anh qua đó, lập tức khắp cơ thể đã có phản ứng, hận một nỗi không thể để cô ta chính đòn ngay lập tức.

Một người đàn ông trung niên bị một cô gái trẻ trung, xinh đẹp chính đòn ắt hẳn phải là một chuyện rất vui vẻ, mà cô gái xinh đẹp này lại là một người đã từng học múa và giờ đây là giáo viên dạy yoga, sự mềm dẻo của cơ thể người bình thường không thể có được, có thể để một người như thế chính đòn, tất nhiên sẽ kích thích hơn rất nhiều so với để một người bình thường.

Hứa Thiếu Phong không biết đã để cho Trần Tư Tư chính đòn bao nhiêu lần rồi, mỗi lần chính đòn anh, cô ta có thể biến hóa ra rất nhiều kiểu, những động tác vô cùng khó khiến anh cảm thấy vừa mới lạ vừa kích thích, vừa mệt lử. Dần dần, anh gọi cô là huấn luyện viên, cô gọi anh là học viên. Khi động tác của học viên chưa đến độ, huấn luyện viên sẽ bắt học viên tiếp tục tập luyện, loại trừng phạt biến tướng này chính là sự chính đòn mà họ thường nhắc tới.

Hứa Thiếu Phong trong lòng cứ nghĩ tới việc để cô ấy chính đòn anh, cho nên khi Lâm Như gọi điện đến hỏi anh có về nhà ăn cơm không, anh gần như không hề suy nghĩ gì lập tức trả lời ngay rằng tối nay anh còn có việc sẽ không về nhà sớm được. Những lời nói dối như thế này đối với Hứa Thiếu Phong đã không phải là lần một lần hai gì, anh ta đã quen với cách nói dối này. Anh thấy vợ có thể dễ dàng được. Chỉ cần kinh tế dư dả, thường xuyên nhường vợ một chút, đưa lương cho vợ không theo định kỳ, có phản bội về mặt thể xác một chút thì cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn lao cả. Có tư tưởng đó, anh không hề do dự một chút nào về sự đúng sai trong hành vi của mình nữa.

Buổi tối vừa tan ca, Hứa Thiếu Phong liền lái xe tới khu hoa viên Di Tinh. Cửa của khu nhà hoa viên Di Tinh có thiết kế thẻ quét điện tử, nhân viên bảo vệ lễ phép đưa cho anh một tấm thẻ ra vào, mới để cho anh đi vào. Anh để xe ở nhà để xe dưới tầng hầm, rồi xông thẳng lên căn hộ riêng của huấn luyện viên yoga.

Anh ấn hai hồi chuông cửa, khi ấn lần thứ ba, cửa đã mở rồi. Trước mắt anh lập tức xuất hiện một người con gái xinh xắn, đáng yêu. Trần Tư Tư mặc một chiếc váy quây ở trên có thêu hình một chú thỏ non, tóc thì tết một cách rất tự nhiên tới ngang lưng, cao cao nhìn thẳng anh ta, ngực căng tròn đầy sức sống, gương mặt cũng hiện lên vẻ thanh tú. Hứa Thiếu Phong đóng cửa, lúc nhìn cô ấy cười giỡn cho anh, để lộ cả móng, chiếc váy siêu ngắn, khiến anh không thể không đưa tay vỗ vào móng cô một cái.

“Lưu manh!”, Trần Tư Tư không thèm quay đầu lại, chỉ nói với anh một câu.

Anh ta không nhịn được cười ha hả, đã lâu rồi Hứa Thiếu Phong không được cười sung sướng, thoải mái như thế này. Hai từ này buột ra từ miệng cô, thật vô cùng dịu nhẹ, nghe bên ngoài cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Anh cười gì?”, Tur Tur lúc này mới quay đầu lại.

Hứa Thiếu Phong vừa thay giày, vừa nói: “Lại dám mắng anh là lưu manh?”

“Vốn dĩ là thế mà”, Tur Tur cũng cười để lộ hàm răng trắng đến chói cả mắt.

Hứa Thiếu Phong nói: “Người dám mắng anh là lưu manh chỉ có một mình em”.

Trần Tur Tur nói: “Người dám vỗ mông em cũng chỉ có mình anh”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Mắng rất hay!”

Trần Tur lại cười nói: “Liệu có phải anh muốn em cũng nói vỗ rất hay? Em sẽ không nói đâu”.

Hứa Thiếu Phong nhanh chóng lại ôm cô từ phía sau: “Không nói chính là thừa nhận”.

Trần Tur nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng: “Anh thật lưu manh”.

Thiếu Phong hất váy của cô lên nói: “Anh đừng là lưu manh, đối với em anh luôn muốn lưu manh”. Nói rồi liền đưa tay ra vuốt ve.

Cô ngoảnh đầu lại, hôn anh một cái, dịu dàng nói: “Đừng vội! Em còn một món ăn vẫn chưa xong”.

“Không vội, làm từ từ”, Thiếu Phong nói.

Tur Tur cười, cố ý để lộ mông ra, đùa ông nói: “Em khiến anh già điếc già câm có ý quấy rầy?”

Hứa Thiếu Phong thích thú cời tung chiếc váy của cô ra nói: “Quấy rầy thì quấy rầy, ai bảo em gọi cảm thế? Ai bảo anh nhớ em nhiều thế?”

Ông ta lại cời tung đồ lót của cô ra và gấp gấp đi vào cơ thể của cô...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 3.9

Sự tự tin này, Hứa Thiếu Phong chỉ có thể thể hiện được một cách đầy đủ nhất qua cơ thể của Trần Tur Tur.

Thực ra, trên cơ thể của Lâm Như anh cũng muốn thể hiện, nhưng anh không thể nào thực hiện được. Đây không phải là do Hứa Thiếu Phong không cố gắng, mà là không có sự kích thích về tình cảm, cuộc sống vợ chồng lâu dài, đã sớm làm anh thấy tẻ liệt, sự mệt mỏi về thẩm mỹ, không có sự kích thích về thị giác, không có sự quyến rũ lẫn nhau về mùi vị. Sau khi không có tất cả những cái đó, anh ta không thể trở thành nghệ sĩ âm nhạc ưu tú, thậm chí còn trở thành căn hộ của người nông dân bị ép phải thuê với nhau. Từ khi gặp Trần Tur Tur, ngửi thấy mùi hương hoặc nghe thấy tiếng của cô ta, Hứa Thiếu Phong mới có thể có được sự kích thích không cách gì khống chế được, một sức mạnh bột phát không có cách nào kìm hãm được, giống như trở về thời mười tám đôi mươi của anh.

Hứa Thiếu Phong vừa làm động tác, vừa hỏi: “Được không?”

Trần Tur Tur nói: “Được! Rất tốt!”

Anh ta nói: “Có còn muốn đi làm món kia không?”

“Không làm nữa”, Trần Tur Tur trả lời.

Hứa Thiếu Phong đắc ý cười phá lên.

Tur Tur giờ tay ra, đặt vào mông ông ấy nói: “Em cho anh cười trộm, nhìn về mặt đắc ý của anh kia”.

Anh ta cười điên dại: “Đương nhiên, đương nhiên rồi”.

Họ cứ như thế, sau khi thực hiện một loạt động tác khởi động ở phòng khách, lại đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ rất ấm áp, giường rất to và cũng rất chắc chắn, đủ cho họ thỏa sức mà thể hiện tài năng và sức lực của mình. Ở sân khấu này, bọn họ đã diễn nên rất nhiều câu chuyện kinh thiên động địa, điên sóng đảo gió, từng chết đi rồi lại sống lại. Mồ hôi của họ ỏ rả rắc khắp nơi, tưới tắm cho những bông

hoa xinh đẹp của tấm ga trải giường.

Bây giờ, bọn họ đi vào phòng ngủ, lại bắt đầu một loạt động tác mới, khởi đầu họ đứng ở trên nền nhà, sau đó là lên giường, sau trận điên sóng đảo gió chết đi sống lại, mới giống như những chú bò nghỉ ngơi trong ruộng, cùng nhau yên lặng trên giường.

Rất lâu sau, Trần Tư Tư mới đưa tay ra, vuốt ve khuôn mặt Hứa Thiếu Phong và nói: “Đói rồi đúng không? Anh nghỉ ngơi một chút, em đi hâm lại đồ ăn”.

Anh nói: “Ừ”.

Cô trườn qua người anh, ánh mắt Hứa Thiếu Phong dõi theo cô, nhìn thấy bóng dáng của cô rất đẹp, đùi và thân trên rất hài hòa, eo lại thóp vào, tạo nên hình một quả dưa xinh đẹp, mông thì nở ra. Sau khi ra khỏi cửa, ánh đèn ở ngoài chiếu vào qua hai đùi cô, tạo thành luồng ánh sáng tròn tròn, kích cỡ như là quả trứng gà, giống như đang kẹp ở bẹn giữa hai đùi cô.

Hứa Thiếu Phong bèn nghĩ ngay tới có một tài liệu đã từng nhắc tới, hai đùi của người phụ nữ khép lại, nếu ở chỗ đùi trên có thể nhét vừa một quả trứng, thì dáng vóc của người đó là đẹp nhất. Anh nghĩ đợi hôm nào đó có thời gian thì thử một chút, xem giữa hai đùi của Trần Tư Tư liệu có thể nhét được quả trứng không? Nghĩ đến đây, Hứa Thiếu Phong đột nhiên cười phá lên, anh cười vì suy nghĩ này của chính mình, cũng cười vì sự phát hiện của bản thân mình.

Nhưng, Hứa Thiếu Phong không thể ngờ được, anh ta phát hiện ra giữa hai đùi của Trần Tư Tư có thể nhét vừa quả trứng thì cũng có người phát hiện ra anh ta đến hoa viên Di Tinh. Phát hiện ra Hứa Thiếu Phong không phải ai khác, chính là cô em vợ Hồ Tiểu Dương.

Vào lúc hơn 6h tối, cũng là lúc sau khi Hứa Thiếu Phong vừa vào tới hoa viên Di Tinh, Hồ Tiểu Dương đã biết. Tin tức này có được là do người bảo vệ khu này đã gọi điện nói cho cô biết. Hồ Tiểu Dương không quen người bảo vệ đó, nhưng phong bì có thể làm quen với bảo vệ, người bảo vệ không biết Hứa Thiếu Phong, nhưng có thể nhận ra được biển số xe mà Hồ Tiểu Dương nói cho anh ta, vấn đề gắn kết với nhau là ở chỗ đó.

Nhìn bề ngoài thì Hồ Tiểu Dương là một người liến thoắng không biết giữ mồm giữ miệng, nhưng khi làm việc thì khá là nhanh nhạy. Lần trước khi cô tiết lộ bí mật của Hứa Thiếu Phong cho Lâm Như là vốn cô chỉ muốn cảnh báo cho chị họ, không muốn người ngoài cướp mất đi anh rể. Nhưng thật không ngờ sau khi cô nói cho Lâm Như biết, Lâm Như lại đẩy vấn đề cho cô, bảo cô đi tìm hiểu rõ xem con hồ ly tinh đó là ai?

Mặc dù Hồ Tiểu Dương không thể đồng tình với cách đề cập đến chuyện hồ ly tinh, nhưng việc chị họ giao cho, cô không thể không coi trọng. Bất cứ việc gì, chỉ cần cố gắng, một khi đã cố gắng, chỉ có nghĩ không ra, chứ không có không làm được.

Cách đây mấy hôm, nhân lúc nhàn rỗi, Hồ Tiểu Dương đã phóng xe đến khu hoa viên Di Tinh một chuyến. Lần đó, khi đi qua cửa, mưu kế của cô đã nảy ra. Cô để xe một bên, gọi người bảo vệ lại, nhét cho hắn một cái phong bì kha khá là có thể sắp xếp hết mọi chuyện.

Sau khi Hồ Tiểu Dương nhận được điện thoại của người bảo vệ, vui mừng nói: “Được! Anh để ý họ thật kỹ cho tôi, tốt nhất là anh điều tra rõ giúp tôi xem ông ấy vào căn hộ nào, với ai? Anh yên tâm, điều tra rõ tôi sẽ có thưởng lớn, tuyệt đối không để anh phải thiệt. Gì cơ? Không dễ điều tra? Các anh có thể động não mà. Chẳng hạn như ở khu vực gác công của một số nơi khác thường bắt người qua lại phải ghi lại thông tin, bắt người đó ghi lại đầy đủ người đến thăm và người chủ nhà là ai, anh có thể học kinh nghiệm quản lý của những nơi đó. Ha ha, biết rồi à? Được, rõ rồi thì tốt, tôi đợi tin tức của anh”.

Hồ Tiểu Dương đang dặn dò rất vui vẻ, không ngờ những lời này bị chồng cô - A Xán - ở trong phòng bên nghe được, A Xán nghe thấy những điều này trong lòng đương nhiên không vui, anh ta tưởng là Hồ Tiểu Dương đã có bồ ở ngoài, đang tranh giành ghen tức với ai. Tiểu Dương vừa đặt điện thoại xuống, A Xán liền lạnh lùng bước tới trước mặt cô.

A Xán hỏi: “Lúc này em gọi điện cho ai?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Gọi điện cho một người bảo vệ của một khu nhà”.

Anh ta lại hỏi: “Em bảo hắn theo dõi ai?” Khi A Xán nói câu này, sắc mặt của anh ta có sự thay đổi. Sự chuyển sắc đó Hồ Tiểu Dương nhìn một cái là đã nhận ra.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chưa thể nói là theo dõi, mà chỉ có thể nói là để ý một chút”.

A Xán nói: “Anh ta là ai?”

Hồ Tiểu Dương vốn dĩ không muốn nói với bất cứ ai, nhưng trước vẻ điên tiết của A Xán cô lại sợ anh hiểu lầm, liền nhìn anh ta nói: “Người đó là anh rể, Hứa Thiếu Phong”.

A Xán nói: “Hứa Thiếu Phong? Em sai người đi theo dõi anh Phong có việc gì?”

Lúc này Hồ Tiểu Dương mới không thể không mang tất cả đầu đuôi ngọn ngành sự việc nói cho A Xán biết, cuối cùng nói: “Bây giờ thì yên tâm được chưa? Hừ! Nhìn dáng vẻ lúc này của anh, mặt còn dài hơn cả quả mướp đắng”.

A Xán liền cười hi hi nói: “Không phải, anh đâu có?”

Hồ Tiểu Dương liền đưa ngón tay ra ấn lên mặt của A Xán, nhại lại lời của A Xán nói: “Không phải, anh đâu có? Không có thì tốt”.

A Xán liền cười hi hi, cười vì sự lo lắng trong lòng mình cuối cùng đã được giải tỏa rồi, nhưng một việc khác lại xuất hiện, giờ anh đang hướng về phía Hứa Thiếu Phong trong công trình tu tạo sân vận động, nếu hai vợ chồng này sinh mâu thuẫn, ắt phải ảnh hưởng đến chủ thầu của công trình này.

Cứ nghĩ thế, thì không thể không nói cho Hồ Tiểu Dương biết: “Nhưng, anh có một kiến nghị, hy vọng em đừng xen vào tình cảm của hai vợ chồng họ”.

Hồ Tiểu Dương sôi máu: “Xen gì mà xen? Làm như tôi trở thành người thứ ba không bằng”.

“Không không không, anh không có ý đó. Ý anh là, giữa hai vợ chồng đôi khi cũng cần sự mơ hồ, không nên quá rõ ràng, quá rõ ràng e sẽ ảnh hưởng tới sự ổn định của gia đình họ. Hôn nữa, người như anh rề, có người bên ngoài cũng là chuyện bình thường, nói không chừng chị gái em đã biết từ lâu rồi, bà ấy chỉ là mắt nhắm mắt mở thôi, không chừng, em làm như thế này, họ vốn dĩ không có mâu thuẫn tự nhiên thành có mâu thuẫn”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Anh nói cái gì thế? Cái gì mà vốn dĩ không có mâu thuẫn tự nhiên thành có mâu thuẫn, đây không phải đổ lỗi sang cho em sao? Hôn nữa, em cũng không thể giương mắt ra nhìn người đàn bà khác phá hoại hạnh phúc gia đình chị gái mình mà không động tĩnh gì? Chị gái em không phải là anh không biết, rất hiền lành, chị ấy là tiêu chuẩn của người vợ đảm đang hiền hậu, chưa bao giờ mất mặt đi tranh giành với kẻ khác, em không tìm cách cứu vãn cuộc hôn nhân của họ, đợi đến khi sự việc vỡ lở thì gương vỡ khó lành”.

A Xán nói: “Tiểu Dương à, anh hiểu em nghĩ gì, anh hoàn toàn đồng ý với ý kiến của em. Nhưng nhất định phải cực kỳ chú ý đến cách làm. Em đừng vội tức giận với anh, em nghe anh nói, anh nói xong rồi em hãy nói ý kiến và cách làm của em. Anh là đàn ông, anh biết bệnh của đàn ông là gì, Hứa Thiếu Phong cũng chỉ là tìm sự mới lạ ở bên ngoài, anh ấy không như những người đàn ông bình thường khác, có người thà là ly hôn, anh ấy sẽ không như thế, anh ấy còn phải để ý đến danh dự và địa vị của mình, còn muốn leo lên vị trí cao hơn nữa, cho nên anh ấy tuyệt đối sẽ không chia tay với chị gái em đâu. Có cơ sở này, thì sao em cứ phải làm mọi chuyện trở nên rạch ròi chứ? Nếu làm cho mọi chuyện rõ ràng hơn, áp lực trong lòng của chị gái em sẽ càng lớn hơn, làm không tốt còn gây ra náo loạn trong nhà, như thế gia đình không phải sẽ mất đi sự ổn định và đoàn kết hay sao?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Được rồi, được rồi, được rồi! Đàn ông các anh lúc nào cũng nhìn từ góc độ của đàn ông, chẳng có ai chịu nghĩ cho người phụ nữ chúng tôi cả? Hôn nữa, chị gái tôi cũng không phải là người phụ nữ không có giáo dục, chị ấy làm rõ chuyện thì cũng không giống như những người đàn bà khác đến đó mà làm toáng lên, chị ấy sẽ nghĩ cách trị người đàn bà đó, bảo vệ gia đình mình. Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, canh nấu xong rồi, anh hãy ăn canh trước đi, tôi đi làm thêm cho anh hai món nữa. Trương Ái Linh từng nói, dạ dày của đàn ông nối liền với trái tim, muốn giữ được trái tim của một người đàn ông, thì phải nuôi tốt dạ dày của họ. Nếu tôi cũng muốn giữ được anh bên mình thì phải cho anh ăn thật ngon mới được”.

A Xán vốn dĩ còn muốn khuyên giải thêm một hồi nữa, không ngờ bị Hồ Tiểu Dương bịt miệng, chỉ biết cười gượng nói: “Em không sợ anh ăn no rồi sẽ đi ra ngoài tìm hoa ghẹo nguyệt sao?”

Hồ Tiểu Dương đột nhiên giờ nắm đấm lên nói: “Anh dám?”

A Xán liền cười vang khắp nhà.

Hồ Tiểu Dương nói: “A Xán, em cảnh cáo anh, không cần biết các bà vợ khác có khái niệm mơ hồ hay không, em thì không được. Nếu để em biết được anh có người khác bên ngoài, không nói đến lần thứ hai, lập tức bye bye anh luôn”.

A Xán không chút ngượng ngùng nói: “Nhìn kìa, không phải anh đùa với em đó sao, anh đâu dám?”. A Xán nói rồi đưa mắt nhìn, nhìn Hồ Tiểu Dương đã quay người đi, thoáng thấy cô ấy cười thầm, anh cũng cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Chương 4: Sự tính toán của đàn ông

Vận may của Lâm Như đến rồi.

Vận may đúng là không thể nào nói trước được, khi nó không đến thì dù có muốn nó cũng không đến, khi nó đã đến thì dù không muốn cũng không thể ngăn lại được.

Ngày hôm đó, Lâm Như được Viện trưởng gọi tới phòng làm việc.

Viện trưởng lau đi lau lại chiếc kính cận vừa dày vừa nặng nói: “Lâm Như à, mấy năm qua cô làm việc rất xuất sắc, quan hệ giao tiếp xã hội cũng giải quyết khá tốt, quan trọng hơn, y thuật của cô rất tinh thông, y đức lại rất cao đẹp, chưa từng bị ai phản ánh cô nhận hối lộ bao giờ, cũng chưa bao giờ vì tiền thưởng ít nhiều mà gây sự với đồng nghiệp hay với lãnh đạo. Như thế rất tốt, bệnh viện của chúng ta có được những vị bác sỹ giỏi như cô cũng thấy rất tự hào”.

Khi Viện trưởng nói những lời này, Lâm Như càng nghe càng thấy lạ, càng nghe càng thấy đầu óc trống không, Viện trưởng hàng ngày bận bịu công việc

sao hôm nay lại ngồi đây nói những lời hoa mỹ như thế, liệu có phải Viện trưởng muốn nhờ cô làm giúp việc gì không, hay là thông qua cô nhờ Hứa Thiếu Phong giúp chuyện gì? Nếu không ông ta vô duyên vô cớ lại nói những chuyện như thế? Cô thực sự muốn ngắt lời ông ta, có ý định mấy lần nhưng vẫn không được nên đành phải ngồi nghe ông ấy nói tiếp.

Viện trưởng nói: “Hiện giờ, vị trí lãnh đạo các khoa ở bệnh viện chúng ta còn thiếu một chân, nói cụ thể hơn là Khoa Phụ sản còn thiếu chân Phó Chủ nhiệm khoa, thông qua sự xem xét của Đảng ủy bệnh viện chúng ta, nhất trí đề cử cô lên chức Phó Chủ nhiệm đó, hôm nay gọi cô tới đây, chính là để hỏi ý kiến của cô. Nghe nói trong tháng này Ủy ban Thường vụ Thành ủy có cuộc thảo luận nghiên cứu vấn đề cán bộ các ngành khoa học, nếu cô không có ý kiến gì, tôi sẽ lập tức báo cáo lên Cục Y tế thành phố, sau đó Cục sẽ báo cáo lên Ban tổ chức Thành ủy, dự tính quyết định bổ nhiệm sẽ về trong nay mai thôi”.

Viện trưởng nói Đông nói Tây một hồi cuối cùng mới đi đến then chốt của vấn đề. Lâm Như vừa nghe, trong lòng không nhịn được cười, nhưng trên gương mặt vẫn cố gắng giữ vẻ dè dặt. Mặc dù Lâm Như không phải là kẻ ham mê quyền chức, nhưng khi thấy hàng loạt những người tư cách kém xa cô đều đã được thăng cấp, đặc biệt là những kẻ tuổi tác ít hơn, trình độ kém hơn cô lại được lên quản lý cô thì trong lòng cũng thấy hơi khó chịu. Nhưng dù khó chịu mấy cũng phải nhịn, không còn cách nào khác, nghĩ rằng mặc dù mình không làm lãnh đạo nhưng trong nhà có một người làm quan cũng đủ rồi, bản thân không được làm quan, được làm phu nhân của một vị quan cũng tốt rồi, cũng được rất nhiều người phải cầu xin rồi, vì vậy trong lòng vẫn cảm thấy thoải mái. Sự thay đổi nghiệt ngã của thời gian đã xóa nhòa đi nét sắc sảo trên gương mặt, nhưng Lâm Như không ngờ được rằng vào cái giai đoạn bình lặng nhất của cuộc đời, việc tốt đột nhiên lại xuất hiện trước mặt cô, điều này đối với cô mà nói, không thể không ví như nắm mốc gặp mưa xuân.

Trong lòng cô hiểu rất rõ, cho dù vui mừng đến mấy nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ như không có chuyện gì, như thế mới khiến cho Viện trưởng cảm thấy cô là người đặt công việc và nhiệm vụ lên hàng đầu, chứ không phải là người phụ nữ nông cạn, lòng dạ xấu xa thèm muốn hư vinh. Nghĩ như thế, cô liền nói: “Cảm ơn sự tin tưởng của Viện trưởng dành cho tôi, tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ làm lãnh đạo, có thể cũng sẽ không làm tốt được chức lãnh đạo này. Hơn nữa tôi cũng đã hơn 40 tuổi rồi, đề bạt lên thì cũng chẳng làm được mấy năm”.

Viện trưởng nghe đến đó, liền tiếp lời: “Cô Lâm Như, thực sự rất xin lỗi cô! Chúng tôi đề bạt cô có chút muộn màng, đương nhiên trong đó có rất nhiều yếu tố, tôi cũng không tiện nói ra. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, hơn 40 cũng chưa phải là muộn gì lắm, tôi cũng ngoài 40 tuổi mới được đề bạt lên chức Chủ nhiệm khoa, đến 50 tuổi mới được chính thức lên chức Viện trưởng này. Chế độ bây giờ là như thế, nhất định phải từng bước từng bước một, hãy làm Phó Chủ nhiệm trước, hai năm sau làm Chủ nhiệm, đợi đến lúc làm Chủ nhiệm rồi, có cơ hội sẽ được bổ sung vào hàng ngũ lãnh đạo của bệnh viện. Cô yên tâm, dựa vào năng lực làm việc của cô, tôi tin không đến vài năm sau cô có thể thăng chức”.

Trời ơi! Lâm Như nghe Viện trưởng nói thiếu chút nữa thì kêu lên. Viện trưởng hôm nay sao thế nhỉ, có phải uống nhầm thuốc không, sao lại như thế? Việc đề bạt này, vốn dĩ phải là cấp dưới xin cấp trên, cá nhân xin tổ chức, giờ ông ấy nói cứ như ông ấy đang cầu xin cô vậy. Cô thấy không nên vòng vèo nữa, cũng không nên khiêm tốn thêm nữa, nhất định phải nhận lời, nếu không thì không biết còn có lời nào thốt ra từ miệng Viện trưởng nữa, liền nói: “Cảm ơn sự quan tâm và yêu quý của Viện trưởng dành cho tôi, ông đã nói thế, tôi cung kính không bằng tuân lệnh, sau này xin ông hết lòng giúp đỡ chỉ bảo!”

Viện trưởng lúc này mới vui vẻ cười, lau kính rồi lại tiếp tục nói: “Thế mới phải. Cơ hội không phải lúc nào cũng đến, một khi đã mất đi thì có muốn cũng chẳng được. Cô đã không có ý kiến gì, thì cứ như thế nhé. Mọi công việc sau này, chúng ta có thể trao đổi thêm”.

Lâm Như cảm ơn thêm một lần nữa, lúc cáo từ đi ra mới dám từ từ thở hắt ra. Về tới phòng làm việc của mình, cô vẫn nghĩ cứ như là còn trong mơ, vẫn hoài nghi những lời Viện trưởng nói liệu có phải là thật hay giả, Viện trưởng liệu có phải uống nhầm thuốc rồi không? Việc tốt như thế này đến với cô là một điều may mắn rồi nhưng sao Viện trưởng lại có vẻ như đang cầu xin cô vậy, người khác nghe thấy không tin đã đành, đến cô cũng không thể tin vào tai mình nữa.

Rót cốc nước uống liền một hơi, trấn tĩnh lại, Lâm Như vẫn không thể hiểu tại sao Viện trưởng đề bạt cô, cũng không tìm ra lý do khiến Viện trưởng đề bạt cô lên chức Phó Chủ nhiệm. Chức Phó Chủ nhiệm này mặc dù quyền lợi không phải lớn lắm, nhưng nói cho cùng thì cũng là lãnh đạo cấp vừa, một khi lên được chức đó, đãi ngộ cũng tăng theo. Chức vị hấp dẫn như vậy, có rất nhiều kẻ nhòm ngó mà không được, tự nhiên nó lại đến với cô mà lại đến một cách dễ dàng, ắt hẳn trong đó phải có căn nguyên. Liệu có phải Viện trưởng muốn thông qua cô nhờ Hứa Thiếu Phong giúp chuyện gì hoặc là cô phải dùng điều kiện gì để trao đổi hay không? Đường như điều đó là không thể, vì nếu Viện trưởng có sự đổi chác nào với Hứa Thiếu Phong thì ông ấy nhất định đã nói với cô, không thể che giấu như thế này được, nhất là việc có liên quan tới chuyện đề bạt, Hứa Thiếu Phong càng không thể không thương lượng với cô. Loại trừ nguyên nhân này, thì có nguyên nhân nào nữa? Nhìn cách nói chuyện của Viện trưởng, trong đó nhất định phải có nguyên nhân, nếu không phải là do bị tác động, Viện trưởng sẽ không khẩn thiết với cô như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 4.1

Nghĩ đến đây, cô chợt nhớ đến Bí thư Thành ủy Ưông Chính Lương.

Việc này ắt hẳn là có sự tác động của Bí thư Ưông, chả lẽ từ khi Bí thư Ưông Chính Lương nói câu đó, thái độ của lãnh đạo bệnh viện đối với cô có sự thay đổi.

Vào hôm Vu Quyên Tú xuất viện, chồng của bà ấy, Bí thư Uông Chính Lương đến đón. Lãnh đạo bệnh viện biết ông ấy tới, đều ra tiễn Vu Quyên Tú, là bác sỹ điều trị chính, Lâm Như đương nhiên cũng có mặt. Sau khi Bí thư Uông và lãnh đạo bệnh viện hỏi thăm nhau một cách khách khí, nhìn thấy Lâm Như, Bí thư liền bước tới nói với cô: “Cảm ơn cô! Bác sỹ Lâm! Là người nhà bệnh nhân, tôi vô cùng cảm ơn cô, cô không hổ là bác sỹ phẫu thuật số một của thành phố Hải Tân chúng ta, y thuật vô cùng nhanh nhạy chính xác, miệng vết thương cũng lành rất nhanh”.

Lâm Như cười một cách khiêm tốn: “Cảm ơn sự động viên của Bí thư, đó là việc tôi nên làm mà”.

Bí thư Uông lại nói một câu. Câu nói này rất có thể là câu nói làm thay đổi vận mệnh của cô. Bí thư Uông cười ha ha nói: “Được rồi, không nói nhiều nữa, hôm khác có thời gian thì đến nhà tôi chơi, chị Vu của cô và tôi đều rất hoan nghênh cô!”

Câu này vừa được nói ra, Lâm Như liền cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh nhìn cô có sự thay đổi. Nhà của Bí thư Thành ủy là nơi anh có thể ra vào tùy tiện được sao? Mọi người không thể, nhưng Lâm Như lại có thể. Cô không những có thể đến, mà còn do Bí thư công khai mời cô đến. Bí thư còn nói: “Chị Vu của cô và tôi luôn hoan nghênh!”. Điều này cho mọi người thấy, quan hệ giữa Lâm Như và gia đình Bí thư không phải là quan hệ bình thường. Có sự thể hiện này, nếu lãnh đạo bệnh viện cứ tiếp tục thờ ơ thì không ổn chút nào.

Lâm Như nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cơ sự của việc đề bạt này không có lý do nào khác ngoài câu nói của Bí thư Uông.

Câu nói này mặc dù không có ý rõ ràng đề nghị đề bạt cô, nhưng người có quyền đề bạt nghe sẽ biết nên làm thế nào. Sự việc vốn dĩ là thế, người nói không có ý, người nghe lại cảm thấy có ẩn ý, trong tình huống không rõ thực hư như thế nào người nghe đưa ra quyết định như vậy cũng là chuyện dễ hiểu, có cơ sở này, cô càng khiêm tốn, bọn họ càng cảm thấy đã thất lễ với cô, cho nên mới khẩn cầu cô nhận lời như thế.

Lâm Như càng nghĩ càng thấy chuyện này rất hài hước, đương nhiên chuyện chiếc bánh bao có nhân thịt không biết từ đâu rơi xuống chỗ cô cũng khiến trong lòng cô cảm thấy rất vui. Trở về tới nhà, cô liền đem chuyện này kể cho Hứa Thiếu Phong nghe để ông ấy phân tích nguyên nhân cốt lõi bên trong, cũng để cho lòng cô thấy yên tâm hơn.

Hứa Thiếu Phong nghe xong câu chuyện liền cười phá lên, vừa cười vừa nói: “Tin tốt, đúng là một tin tốt lành, sau này, nhà chúng ta không chỉ có Cục trưởng mà còn có Chủ nhiệm, có thể hợp thành một ban rồi”.

Lâm Như nói: “Nói rất hay, ông thử phân tích nguyên nhân bọn họ đề bạt tôi liệu có phải do câu nói của Bí thư Uông không?”

Hứa Thiếu Phong nghĩ một lát rồi nói: “Bà thử nghĩ xem, Vu Quyên Tú liệu có khen bà với Viện trưởng không, hoặc là có ám hiệu gì đó?”

Lâm Như nghĩ một lát rồi nói: “Hình như không, có thì cũng không rõ ràng cho lắm, tôi cũng không biết nữa”.

“Thế thì có khả năng câu nói của Bí thư Uông đã gây ra tác dụng quan trọng. Nghe lời của lãnh đạo, thứ nhất là phải xem hoàn cảnh, thứ hai là phải xem ngữ điệu. Hoàn cảnh của câu nói rất quan trọng, nếu ông ấy chỉ nói trước mặt bà và bà Quyên Tú, có nghĩa là ông ấy chỉ muốn thể hiện ấn tượng tốt đối với bà, mà ảnh hưởng đối với cá nhân thì không lớn. Nhưng nếu ông ấy nói trước mặt lãnh đạo bệnh viện, thì rất khó có thể khiến cho người ta đoán biết ý đồ, bọn họ có thể hiểu là tình cảm giữa bà với vợ chồng Bí thư không tầm thường chút nào, cũng có thể hiểu đây là ám hiệu của Bí thư với họ. Ngoài ra, nghe giọng điệu ông ấy, giọng điệu nặng nhẹ nhanh chậm, cũng đoán biết được tình cảm lạnh nhạt hay nhiệt tình. Lời nói như nhau, nếu lãnh đạo nói một cách thờ ơ thì đó chỉ là tiểu tiết còn nếu ông ta có ý nhấn mạnh, điều đó có nghĩa là muốn để người khác nghe thấy. Nếu lãnh đạo muốn người khác nghe thấy, người khác nhất định phải nghe thấy, nghe thấy rồi thì nhất định sẽ để ý lời của lãnh đạo, nếu không để ý hoặc để ý không được chu đáo, sẽ bị lãnh đạo để ý lại. Tôi nghĩ chắc là lãnh đạo bệnh viện của bà đã lĩnh hội sâu sắc lời của lãnh đạo, mới đối xử với bà khẩn thiết như thế, mới đưa bà lên chức Phó Chủ nhiệm”.

Lâm Như nghe Hứa Thiếu Phong nói một hồi, cũng thờ phào nhẹ nhõm nói: “Không ngờ kiến thức chốn quan trường cũng nhiều đến thế, chỉ học cách lĩnh hội lời nói của lãnh đạo thôi cũng đã bao gồm nhiều chiêu thức như thế này rồi, nếu chỉ học ở trường thôi thì không bao giờ biết được những điều này”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Đương nhiên rồi, thực tế cuộc sống luôn cho ta kiến thức thật sự mà. Có lúc, đối với lời nói của lãnh đạo, chúng ta lĩnh hội có sâu sắc hay không có thể cho thấy sự nhìn nhận của người đó là sâu sắc hay nông cạn, điều đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tiền đồ sau này của người đó. Tôi lấy một ví dụ phản diện, một vị lãnh đạo cùng ngành, khi nói chuyện phiếm với cấp dưới, nói tới việc bố ông ta ở quê muốn dỡ nhà. Vị lãnh đạo nói, vốn dĩ muốn đón bố mẹ ông ấy lên thành phố sống chung với gia đình, nhưng bố mẹ ông ấy không quen, nhất định đòi sống ở quê nên ông ấy cũng không còn cách nào khác đành sửa nhà cho ông cụ.

Người cấp dưới này chỉ thêm vào lời vị lãnh đạo vừa nói, cho rằng những người già bây giờ toàn là những người cổ hủ, cổ chấp, chứ không lĩnh hội được hàm ý đằng sau lời nói của vị lãnh đạo đó. Sau này, những người khác đã được thăng quan tiến chức, riêng người cấp dưới đó không ngóc đầu lên được, tìm hiểu nguyên nhân mới rõ, những người được đề bạt đều giúp sức xây nhà cho bố mẹ lãnh đạo, chỉ riêng anh cấp dưới đó là không, đương nhiên cũng không thuộc trong hàng ngũ được đề bạt. Ngoài ra còn có một vị lãnh đạo khác khi xuống địa phương kiểm tra công tác có nhắc đến tên một người, nói người đó là bạn học cũ hồi đại học với ông ấy, hiện giờ đang sống ở huyện này nhưng không biết làm việc gì? Lãnh đạo trong huyện không biết, bèn nhanh chóng cho người đi điều tra. Chẳng bao lâu, ban điều tra đã có câu trả lời, hóa ra ông ấy làm giáo viên một trường học ở một ngôi làng. Vị lãnh đạo đó nói: “Hồi học đại học, tôi và anh ấy thân nhau như chân với tay, quan hệ với nhau rất tốt, không ngờ sau hơn 10 năm lại không liên lạc với nhau được nữa, các cậu có gặp thì giúp tôi hỏi thăm”. Nghệ thuật lãnh đạo là gì? Chính là ở chỗ đó. Ông ấy không bảo họ đề bạt bạn của ông ấy, chỉ đưa cho họ một thông tin, không nói gì thêm. Ông ấy trở về, không lâu sau lãnh đạo huyện đã điều người bạn học cũ đó lên trên huyện, đề bạt làm chức Phó Chủ nhiệm phòng Giáo dục Đào tạo huyện. Một câu nói của lãnh đạo cấp trên, có lúc có thể hơn cả sự phấn đấu cả đời của một người. Giống như quan hệ với gia đình Bí thư Uông, không phải ai muốn cũng được, Vu Quyên Tú và Bí thư Uông đã hoan nghênh bà đến nhà họ thì bà nên bớt chút thời gian đến đó, giúp họ nấu bữa canh, biếu chút thuốc, đây là cơ hội tốt để thắt chặt thêm mối quan hệ với họ, nhất định phải trân trọng”.

Lâm Như nghe thấy rất vui liền nói: “Nói rất có lý, đề cảm ơn, tôi nhất định nắm chắc cơ hội này, phải đến nhà họ vài lần mới được. Tôi chỉ e người ta

mời khách khứa, nếu đi thật, chưa hẳn họ đã vui. Hơn nữa, để người khác nhìn thấy cũng rất ngại, giống như thấy người sang bắt quàng làm họ, có tình đến kết giao với vợ Bí thư”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Không sao, quan trọng là phải biết nắm bắt cơ hội. Cổ nhân từng nói, chân lý chỉ cần vượt qua một bước, sẽ gặp phải sai lầm. Quan hệ xã giao với người khác cũng thế, nắm bắt quá chặt cũng sẽ gây phiền hà cho người ta, nếu lâu lâu mình không đến thăm cũng bị người ta cho rằng mình tạo khoảng cách với họ, quan hệ vốn dĩ rất tốt cũng trở nên xa dần, một khi quan hệ xa rời cũng giống như cơm nguội, có muốn hâm nóng lại cũng không được như cũ nữa. Hôm khác bà liên lạc với bà Quyên Tú một chút, cứ nói về chuyện dạy bà ấy việc nấu canh dưỡng sinh, bà ấy nhất định sẽ rất vui khi bà đến”.

Lâm Như nghe xong cứ gật đầu khen mãi. Cô thấy đầu óc Hứa Thiếu Phong đúng là rất sâu sắc, có hiểu biết, bất cứ việc gì đến tay ông ấy, ông ấy đều phân tích ra ngọn ra ngành, đây cũng là thứ mà cô luôn cảm thấy ngưỡng mộ và tự hào ở ông. Đương nhiên ông ấy cũng có điểm khiến cô phải phiền muộn, chẳng hạn như việc ông ấy luôn về nhà muộn, miệng bảo là phải hội họp nhưng trên thực tế không ai có thể biết rõ ông ấy họp với ai? Cho đến bây giờ cô vẫn chưa đủ bằng chứng chứng minh ông có người đàn bà khác, nhưng từ một số biểu hiện bên ngoài, cô vẫn có chút hoài nghi. Việc này không giống như những việc khác, một khi đã nghi ngờ, trong lòng sẽ không được thoải mái, nhất là chuyện quan hệ chăn gối thì càng không thể tập trung được, cho nên dần dần chất lượng cũng bị giảm xuống. Ông ấy vốn dĩ thuộc lòng những nguyên tắc ngầm trong chốn quan trường, lại biết sự lợi hại trong các mối quan hệ trong đó, tại sao ông ấy vẫn dám đùa với lửa?

Cứ nghĩ như vậy, cô lại muốn thử, hoặc là đánh động cho ông ấy, bèn nói: “À, Thiếu Phong, gần đây trên mạng có một tin hot nói về một vị cán bộ giết tình nhân, đúng là kinh thiên động địa, không biết ông đã đọc chưa? Ông này nguyên là Chủ nhiệm Hội đồng Thường trực Ủy ban Nhân dân thành phố Tề Nam tên Đoàn Nghị Hòa. Ông ta có tình nhân nhưng người đàn bà đó rất quá quắt, được voi đòi tiên, lòng tham vô đáy, đòi Đoàn Nghị Hòa mua nhà cho đã đành, lại còn muốn sắp xếp công việc cho họ hàng nhà bà ta, làm cho vị lãnh đạo này phải khổ sở. Sau đó người đàn bà này không ngừng đòi tiền của Đoàn Nghị Hòa. Ông này không thể chịu đựng thêm nữa đành nghĩ cách giết người diệt khẩu. Cuối cùng âm mưu bí mật với cháu rể, đặt thuốc nổ trên xe của người đàn bà đó, người đàn bà đó bị nổ tung trên phố, còn làm bị thương cả hai người đi đường. Những người này, có nhà có con cái, lại có địa vị không muốn sống cuộc sống sung sướng, vì một người đàn bà mà hủy hoại bản thân, lại còn hủy hoại cả gia đình, đúng là không đáng”.

Hứa Thiếu Phong trong lòng căng thẳng, không phải bà ấy có ám chỉ gì khác chứ, sao lại kể với mình tin này? Liên nói: “Xem rồi, bây giờ cả nước có mấy vụ án quan chức giết tình nhân, những người này đúng là hám lợi mất khôn, vì một chút lợi ích mà ném cả sinh mạng của mình vào trong đó, để cuối cùng, tất cả nhận được chỉ là con số 0”.

Lâm Như nói: “Những người đàn bà này đúng là chết không hết tội, tưởng là chỉ cần nắm chặt một kẻ làm quan là có thể thay đổi được vận mệnh tám đời nhà mình, đúng là chẳng có tôn ti gì cả, quá đê tiện, cũng quá đáng ghét. Có chết cũng không có ai thương. Những tên cán bộ đó cũng kém cỏi quá? Rành rành biết được đó là cạm bẫy, còn chui vào trong, chẳng chịu tiếp thu bài học của người khác gì cả”.

Hứa Thiếu Phong càng nghe càng thấy không bình thường, dường như bà ấy không phải đang nói về người khác, mà là đang nhắc nhở ông. Liệu có phải Lâm Như đã biết gì đó về chuyện của ông và Trần Tư Tư? Nghe thấy rất không thoải mái, muốn bỏ đi chủ đề này, liền nói: “Cái này thì có gì lạ chứ? Thiên hạ rộng lớn, không có chuyện gì là không có. Trước đây, ở Quảng Đông xảy ra vụ án Cục trưởng giết Cục phó, nguyên nhân là Cục phó loan tin muốn cướp vị trí của Cục trưởng, Cục trưởng giết chết Cục phó trong phòng làm việc. Sau đó qua điều tra nói là người Cục trưởng đó tinh thần không bình thường, nghĩ xem, một người thân kinh không bình thường, làm sao có thể làm Cục trưởng?”

Lâm Như nói: “Không biết là vì quyền lực, hay là vì sắc, ông nhất định không được như họ đâu nhé, lên được cái chức như ông bây giờ không phải dễ dàng gì, phải biết tự hài lòng và coi trọng nó”.

Hứa Thiếu Phong hơi tức giận nói: “Nói linh tinh! Sao tôi có thể giống họ được?”

Lâm Như cười nói: “Tôi chỉ là có ý nhắc nhở ông thôi, không biết chừng có con đàn bà nào muốn bám lấy ông, ông lại đứng không vững thì làm thế nào? Đến lúc đó ông hãy nghĩ tới lời tôi nói, nghĩ tới con mà kìm nén bản thân mình”.

“Nếu tôi là loại người đó, thì khi còn trẻ đã giờ thói đó rồi, còn đợi đến bây giờ sao? Bà cứ yên tâm đi, tôi sẽ không hồ đồ như thế đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 23: Chương 4.2

Việc trên đời đúng là muôn hình vạn trạng, thay đổi khôn lường. Hứa Thiếu Phong vừa mới ổn định chưa được mấy hôm, không ngờ tình hình mới lại phát sinh.

Tỉnh ủy ra thông báo ngày mai Tổ Điều tra Sự cố tỉnh sẽ cho người xuống làm việc với Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, tiếp tục điều tra sâu hơn về nguyên nhân sự cố hòa hợp, Cục cần phải tích cực phối hợp điều tra với Ban Điều tra Sự cố tỉnh, làm tốt công tác tự chấn chỉnh.

Hứa Thiếu Phong mặt mũi tối sầm lại, thông báo này đúng là mận mòi nước đôi, không hiểu nổi ý đồ của Ban Điều tra Sự cố tỉnh là gì, ý đồ của Hội đồng

Nhân dân Tỉnh ủy thế nào? Mấy hôm trước không phải Vương Chính Tài nói Ban Điều tra Sự cố của tỉnh đã chuẩn bị rồi đi rồi sao? Bây giờ sao lại muốn điều tra lại Cục Văn hóa Truyền Thông Nghe nhìn, điều này có nghĩa là gì? Liệu có phải là muốn truy cứu lại trách nhiệm của Cục Văn hóa Truyền Thông Nghe nhìn?

Hứa Thiếu Phong dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm việc trong chốn quan trường cho rằng, lần này, chỉ e là tai ương sẽ ập đến đầu nhà. Nhất định có người vẫn chưa hài lòng với kết quả xử lý của Ban Điều tra Sự cố của tỉnh, hoặc là ai đó kiện tụng gì, nếu không Ban Điều tra Sự cố của tỉnh không thể đang chuẩn bị quay về trong chốc lát lại nói quay lại như thế được. Anh nhất định phải làm rõ nguyên nhân bên trong mới có thể đưa ra chính sách hợp lý, nếu làm không đúng, đối diện ngay với hòng súng, không phải oan uổng lắm sao? Nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Thiếu Phong thấy nên gọi điện cho Phó Thị trưởng Chung Học Văn, xem có thể moi được tin tức gì từ ông ấy không.

Hứa Thiếu Phong và Chung Học Văn chỉ là quan hệ giữa cấp trên với cấp dưới, không được thân thiết gì cho lắm, trên đại thể cũng có thể nói là khá ôn. Anh đã gọi được điện thoại cho Chung Học Văn, kể với ông ấy những nghi ngờ này.

Chung Học Văn nói: “Tôi cũng chỉ vừa mới nhận được thông báo của Ban Tỉnh ủy vào sáng nay, bảo tôi phải phối hợp với Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh điều tra Cục Văn hóa Truyền Thông Nghe nhìn, làm tốt công tác tự chỉnh đốn. Thiếu Phong à, cậu không phải lo lắng gì đâu, đến lúc đó nhiệm vụ chính của chúng ta là phối hợp với Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh, tổng kết kinh nghiệm, rút ra bài học. Nếu không có gì liên quan đến vấn đề nguyên tắc, là người của chính phủ và Đảng ủy địa phương, chúng ta vẫn nên quan tâm cán bộ của mình”.

Đặt máy xuống, Hứa Thiếu Phong có chút mơ hồ không rõ. Từ cuộc điện thoại của Chung Học Văn, anh đã nghe ra đại thể sự việc, Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh điều tra Cục Văn hóa Truyền Thông Nghe nhìn, có thể là tình thế ép buộc, không phải là ý đồ của Hội đồng Nhân dân tỉnh, nếu không ông ta sẽ không nói những câu như là làm người của Chính phủ và Đảng ủy địa phương phải yêu thương cán bộ của mình. Trên thực tế, Tỉnh ủy cũng không muốn làm to chuyện, làm sự việc to lên sẽ ảnh hưởng càng xấu đến họ, chẳng ai muốn rước họa vào thân. Giờ đây, điều khiến anh thấy không rõ ràng nhất đó là rốt cuộc ở trên tỉnh ai đã đưa ra chỉ thị này, muốn giết một dọa trăm, nhất định phải tìm ra một người cụ thể. Hay là có thư nặc danh, bọn họ khó xử lý, làm như vậy chỉ là hình thức thôi? Cả hai khả năng này đều không thể loại trừ được. Nếu là khả năng thứ nhất thì vấn đề phiền phức to rồi, cho dù Tỉnh ủy muốn bảo vệ cán bộ của mình cũng lực bất tòng tâm. Nếu là khả năng thứ hai, thì còn dễ đối phó một chút, ông xử lý sự việc cộng thêm trên thành phố giúp đỡ điều chỉnh một ít thì chuyện to cũng hóa thành chuyện bé, chuyện nhỏ cũng hóa không.

Anh nghĩ cần phải báo Vương Chính Tài nghe ngóng ý đồ của Tổ Điều tra Sự cố tỉnh, nếu có sự chuẩn bị tốt cũng dễ bốc thuốc trị bệnh, nghĩ vậy liền nhấc điện thoại gọi, không lâu sau, Vương Chính Tài gõ cửa đi vào.

Vương Chính Tài có một thói quen tốt, mỗi lần bước vào phòng đều tiện tay đóng cửa lại, sau đó mới đến gần nghe chỉ thị của ông hoặc báo cáo cho ông nghe tình hình sự việc. Lần này cũng không ngoại lệ, Hứa Thiếu Phong cảm thấy làm Chánh văn phòng thì nên làm việc như thế, làm việc chu đáo, cẩn thận nghiêm túc mới được.

Vương Chính Tài nói: “Anh Hứa, anh gọi tôi có chuyện gì vậy?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Bên Tổ Điều tra Sự cố tỉnh có động tĩnh gì không, cậu có nghe thấy gì từ họ không?”

Vương Chính Tài nói: “Tôi cũng vừa biết tin, nghe nói có người gửi một bức thư nặc danh cho Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh và Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố, mui nhọn chĩa vào Cục Văn hóa Truyền Thông Nghe nhìn chúng ta. Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh vốn dĩ định trở về rồi nhưng gặp phải chuyện như thế này, có thể bọn họ sẽ ở lại thêm vài ngày”.

Hứa Thiếu Phong trong lòng lo lắng, hỏi: “Thế họ định chĩa súng vào ai?”

Vương Chính Tài nói: “Cái này thì tôi không rõ. Tôi cũng chỉ mới biết được từ chỗ người bạn cũ, anh ta chỉ nói nhỏ với tôi những điều này, anh ta hình như có ý trốn tránh câu hỏi của tôi. Lúc này, khi tôi đang chuẩn bị báo lại cho anh, không ngờ anh lại gọi điện cho tôi”.

Hứa Thiếu Phong thờ phò một tiếng nói: “Lúc này tôi nhận được thông báo của Thành ủy nói ngày mai Tổ Điều tra Sự cố sẽ về Cục mình, bảo chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, làm tốt công tác tự chỉnh đốn. Chính Tài, cậu đoán xem mục đích đến của họ lần này là ai, sẽ không phải là tôi chứ?”

Vương Chính Tài cũng lo lắng họ sẽ nhắm vào Thiếu Phong, nhưng những lời như thế anh không thể nói trước mặt Hứa Thiếu Phong được, liền an ủi nói: “Sẽ không có chuyện đó đâu, tôi nghĩ họ không còn cách nào khác, hoặc là áp lực gì đó nên mới đến vậy thôi. Hơn nữa, chúng ta đã xử lý xong Trần Nghệ Lâm, bọn họ không thể nghi ngờ mà truy cứu tiếp được. Nếu như thế, Phó Thị trưởng Thường trực chủ quản Cục Văn hóa Truyền Thông Nghe nhìn, Phó Bí thư Thường trực Thành phố cũng có trách nhiệm”.

Hứa Thiếu Phong hiểu rõ, Vương Chính Tài nói như thế hoàn toàn chỉ là muốn an ủi ông, trên thực tế sự việc không hề đơn giản như vậy, bèn cười gượng nói: “Chính Tài à, cậu nói xem, nếu lần này họ chĩa vào tôi, thì nên ứng phó thế nào?”

Vương Chính Tài nói: “Nếu thực sự muốn chĩa súng vào lãnh đạo chúng ta, thì chỉ còn cách hy sinh Trương Minh Hoa. Bởi vì khi sự việc phát sinh, anh không có mặt ở Hải Tân, là ông ta phụ trách toàn bộ công việc ở Cục, về lý thì ông ấy phải chịu toàn bộ trách nhiệm”.

Hứa Thiếu Phong mặc dù nghĩ trong lòng như thế, nhưng ngoài miệng lại nói: “Đây cũng là một lý do, nhưng bây giờ đơn vị nào cũng thực hiện chế độ lãnh đạo do một người phụ trách, nếu Trương Minh Hoa lấy lý do này để dìm đẩy trách nhiệm thì làm thế nào?”

Vương Chính Tài nói: “Chế độ lãnh đạo do một người phụ trách là không sai, vấn đề ở chỗ, vị lãnh đạo cao nhất trao quyền lực lại cho người có chức vụ thấp hơn một bậc, trong thời gian đặc biệt đó, chính là chế độ do người được trao quyền đó phụ trách. Cục trưởng Hứa, trong vấn đề này, anh đừng có đạo đức quá, càng không nên chủ động đi gánh chịu trách nhiệm, con người của Trương Minh Hoa không phải là anh không biết, hắn ta hận một nỗi anh không xảy ra chuyện để hắn có thể thay thế anh, vì vậy anh nhất định phải kiên quyết, trách nhiệm của ai người đó chịu”.

Hứa Thiếu Phong vẫn chưa quên được biểu hiện của Trương Minh Hoa ngày hôm đó, nên cũng muốn nhân cơ hội này nhờ hấn ra khỏi Cục. Đương nhiên, anh ta cũng có chút lo lắng, sợ rằng nếu hai người thực sự đối đầu, làm cho cả hai đều bị thương, để Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh tóm gọn một ổ thì phải làm thế nào? Kế đó, đứng là hạ sách, vấn đề duy nhất bây giờ là làm thế nào để Tổ Điều tra Sự cố nhanh chóng rút khỏi đây, giờ cao đánh kẻ mà bỏ qua vụ này. Chủ nhiệm Mã của Tổ Điều tra Sự cố, nói về phương diện chức vụ, mặc dù chỉ tương đương với chức cán bộ địa phương, nhưng ông ấy đại diện cho Tỉnh ủy, là khâm sai đại thần, ý kiến của họ, Đảng ủy và chính quyền địa phương không thể không nghe. Nếu vị khâm sai đại thần này quyết định tiếp tục điều tra thì gay to, chuyện này nếu nói không có trách nhiệm thì là không có, nói có trách nhiệm thì nhất định có thật, trách nhiệm cũng được phân ra nhiều hay ít, có thể kéo ra cũng có thể rút ngắn lại, nếu thực sự không làm anh bị bãi chức, cũng khiến anh không thể kêu oan được.

Nghĩ đến những việc này, Hứa Thiếu Phong cười một cách miễn cưỡng: “Cách tốt nhất bây giờ là làm thế nào tạo được mối quan hệ với chủ nhiệm Mã. Nhưng không biết chủ nhiệm Mã này... nếu ông ta thực sự hám lợi, thì còn dễ giải quyết, còn nếu ông ấy chẳng tham gì cả thì vấn đề phức tạp rồi”.

Vương Chính Tài nói: “Tôi đã tìm hiểu chút ít, vị chủ nhiệm Mã này khá đứng đắn, không tham lợi, là người thích lập công lớn”.

Hứa Thiếu Phong không nén được tiếng thở dài: “Vụ hòa hoãn này, đúng là khiến cho người khác phải hao tâm tổn sức. Thế này vậy, cậu lập tức làm giúp tôi một bản thông cáo, yêu cầu Đảng ủy phòng Công vụ của Cục ta đúng 2h30 chiều mai có mặt tại phòng hội nghị để họp, đồng thời yêu cầu mỗi người viết một bản tự kiểm điểm về việc xảy ra vụ hòa hoãn, nếu có trách nhiệm thì nói trách nhiệm, không có trách nhiệm thì phát biểu suy nghĩ, tạo ra một vỏ bọc để cho lãnh đạo biết được sự tận tâm trong công việc của chúng ta”.

Vương Chính Tài nói: “Vâng, tôi biết rồi. Nếu không có việc gì khác, tôi sẽ đi làm ngay”.

Hứa Thiếu Phong chợt nghĩ tới việc nên gài bẫy cho Trương Minh Hoa, để hấn chủ động chui vào, đối diện với mọi người, nói ra trách nhiệm hấn nên gánh, sau đó lấy chính cái giáo đó đâm vào khiên của hấn, như thế mới có thể rũ bỏ dễ dàng trách nhiệm của mình được. Nghĩ thế, bèn nói: “Ngoài ra, cậu nên chú ý đặc biệt đến Trương Minh Hoa, bảo hấn viết chân thực một chút”.

Vương Chính Tài nói: “Vâng, tôi sẽ nói với anh ta, tự kiểm điểm chỉ là lướt qua thôi, nhưng diễn phải cho thật giống”.

Hứa Thiếu Phong cười một cái nói: “Thế thì cậu không nên để hấn cảm thấy cậu đang sắp xếp cho hấn. Còn nữa, Chính Tài, buổi tối cậu nên bố trí mời người bạn cũ của cậu đi uống rượu, tắm xông hơi, mát xa gì gì đó... xong việc tôi sẽ đưa ngân phiếu cho cậu. Tốt nhất nên hỏi rõ ràng nội dung bức thư nặc danh đó viết gì, hoặc là chủ nhiệm Mã đó còn có yếu điểm nào có thể chọc thủng được”.

Vương Chính Tài gật gù đầu nói: “Anh Hứa thật cao tay, tôi phải học hỏi ở anh nhiều”.

Vương Chính Tài đi khỏi, Hứa Thiếu Phong thở dài một tiếng, tựa đầu vào lưng ghế tựa, cơ thể và tinh thần đều cảm thấy rất mệt mỏi, anh ta thật sự lo lắng, e là vụ hòa hoãn này thực sự thiêu cháy mũi ô sa của mình. Điều khiến anh lo lắng nhất là hai tình tiết, thứ nhất là Trung tâm Nghệ thuật Quân chủng là do một tay anh ta ấn định cho Trần Nghệ Lâm làm, trong phiên họp Đảng ủy của Cục, anh chỉ nói qua loa, cơ bản không để ai có thể thảo luận. Thứ hai, việc tu sửa Trung tâm Nghệ thuật Quân chủng lại là do họ hàng của anh làm, hơn nữa, khi xảy ra cháy, nóc trần rơi xuống làm chết hai mạng người, nhất định có liên quan đến vấn đề chất lượng hoàn thiện. Nếu cấp trên truy cứu tiếp, Hứa Thiếu Phong chắc chắn không trốn tránh được trách nhiệm. Nghĩ đến đây, anh thở dài, hủy trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 4.3

Nhất định Hứa Thiếu Phong phải suy nghĩ thật thấu đáo, phải bắt tay từ việc nhỏ nhất, ngăn chặn từ đầu, chỉ có thế, mới không đến nỗi thuyền bị lật vì móc câu ngầm.

Hứa Thiếu Phong nghĩ đến khái niệm hậu thuẫn, trong lòng khó tránh khỏi chút hoảng sợ, nhớ lại ngày trước anh một mình chạt vật đối phó mấy chục năm trong chốn quan trường mà không có ai nâng đỡ, mặc dù quan hệ giữa anh với Chung Học Văn và Uông Chính Lương không tồi, nhưng đó chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, là quan hệ về mặt công việc, ngoài ra, chẳng có gì là đặc biệt, càng không có sự qua lại gì về mặt lợi ích. Anh biết, phải có quan hệ lợi ích, cùng đứng trên một chiến tuyến, lúc vinh cùng vinh, lúc nhục cùng nhục thì mới thực sự tìm thấy cây che nắng. Anh thật sự muốn tìm một cây to để tránh nắng trên con đường sự nghiệp, nhưng ở đời có phải điều mình muốn là có ngay được đâu. Để có được điều đó cần phải có cơ hội, cần cần có bản lĩnh. Bản lĩnh ở đây là ngoài việc cần phải có bộ mặt dày, giỏi luôn lách ra, còn cần phải có một khả năng tài chính hùng hậu. Nếu không, khi tiếp cận một vị quan lớn anh chỉ nhận được lời nói suông mà thôi. Về mặt này thì Hứa Thiếu Phong còn thiếu rất nhiều, vừa thiếu tố chất tâm lý dám làm trao đổi, vừa thiếu cả nguồn tài chính.

Nếu Uông Chính Lương đứng ra giúp anh dàn xếp với Tổ Điều tra Sự cố, lúc đó cho dù anh có phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào cũng không thành vấn đề nữa, cũng không cần vì chuyện này mà hao tâm tổn sức.

Nghĩ vậy, Hứa Thiếu Phong hoãn lại cuộc họp đã được định từ trước, chuẩn bị khi hết giờ làm thì về nhà ngay, bàn với Lâm Như một chút xem cô có thể nói chuyện với vợ chồng Bí thư thành phố giúp anh trở lại con đường vinh hoa lúc trước. Không ngờ vừa vạch xong kế hoạch, Trần Tư Tư lại gọi điện đến, bảo anh tối qua chỗ cô ta. Hứa Thiếu Phong nói, mai Tổ Điều tra Sự cố xuống Cục điều tra, anh bận không thể đến được. Cô ta liền hỏi,

chẳng phải bọn họ đi rồi sao, sao đột nhiên lại quay lại? Anh liếc nhìn xung quanh rồi đóng chặt cửa lại, nói tiếp, có người viết thư nặc danh, có thể là muốn gây bất lợi cho anh. Cô ta liền nói: “Thiếu Phong anh đừng lo, anh nói xem người phụ trách Tổ Điều tra Sự cố đó tên là gì? Em có thể tìm gặp anh ta thông qua bạn em, bảo anh ta nương tay một chút”.

Hứa Thiếu Phong lại hỏi: “Bạn học của em? Cô ta làm gì, có bản lĩnh đó sao?”

Trần Tư Tư nói: “Anh không được coi thường cô ấy, cô ấy không có khả năng, nhưng anh trai cô ấy là một cán bộ cấp cao, làm việc trên Ủy ban Kỷ luật của tỉnh, cô ấy có thể bảo anh cô ấy nương tay một chút, không biết chừng vị khâm sai đại thần đó lại là người quen của anh trai cô ấy”.

Hứa Thiếu Phong biết Trần Tư Tư chưa hiểu gì những quy tắc trong chốn quan trường, cô ấy làm sao có thể giúp được anh, nhưng để tránh làm tổn thương tâm chân tình của cô, nên đành nói với cô: “Anh ta tên là Mã Trung Tân”.

Trần Tư Tư nói: “Được, giờ em sẽ liên lạc với bạn em ngay”.

Đặt điện thoại xuống, Hứa Thiếu Phong cảm thấy ấm áp trong lòng, cho dù thế nào anh cũng ghi nhận sự nhiệt tình của Tư Tư. Anh biết, cô yêu anh thật. Mặc dù hồi đầu mới tiếp xúc, quan hệ giữa họ có chút tính chất trao đổi, anh cũng cố gắng khống chế bản thân mình không được quá chú tâm đến chuyện tình cảm, nhưng cùng với dòng thời gian, sự tiếp xúc về thể xác ngày càng nhiều, tình cảm cũng ngày một tăng lên, đến khi nhìn lại mới phát hiện ra mình đã yêu cô ấy mất rồi. Tình cảm có lúc kỳ lạ như thế, thứ phản bội lý trí dễ dàng nhất là tình cảm, thứ không thể dựa dẫm nhất cũng là tình cảm, nhưng con người ta vẫn không thể rời xa nó.

Lần trước, sau khi quan hệ với Trần Tư Tư, không ngờ cô ấy lại đề cập tới một vấn đề khiến Hứa Thiếu Phong không khỏi giật mình, cô ấy muốn có con.

Anh liền nghiêm nghị nói: “Bà cô của tôi ời, quan hệ của chúng ta như thế này làm sao có thể có con được? Không phải là em không biết, nếu có con, thứ nhất là không công bằng với đứa trẻ, để nó sinh ra danh phận tên tuổi không rõ ràng, đến khi nó lớn rồi không hận chúng ta mới là lạ. Thứ hai là như thế sẽ thiệt thòi cho em quá, anh không thể lộ diện, một mình em phải làm thế nào? Thứ ba nếu để người khác biết được việc anh có người khác bên ngoài, cái mũi ô sa này sẽ bị rơi xuống ngay, không những thế còn bị rơi vào tay nhiều người! Nếu anh có kết cục như thế thật, em có đành lòng không?”

Trần Tư Tư nghe xong liền cười ha ha nói: “Nhìn anh bị dọa kia! Bây giờ trẻ không cha thiếu gì, chuyện đó thì có gì đáng ngại? Nếu anh không dám thừa nhận anh là bố nó thì cũng không sao, một mình em nuôi nó, đợi sau này nó lớn lên rồi, anh cũng già rồi, về hưu rồi, bố con gặp mặt nhau, cũng là một việc lãng mạn”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Tư Tư, em có biết không hả? Việc đó quá mạo hiểm, em đừng có suy nghĩ lung tung. Nếu thực sự em muốn có con, anh có thể rút lui, em đường đường chính chính tìm một người đàn ông tử tế kết hôn với anh ta, như thế đối với em hay với đứa trẻ đều tốt đẹp”.

Trần Tư Tư tức giận nói: “Gì cơ? Anh muốn em kết hôn với người khác? Có phải anh thấy em không còn mới lạ nữa nên không yêu em nữa, nên muốn chia tay với em đúng không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Em nói lung tung đi đâu vậy? Anh không có ý đó, anh có yêu em hay không lẽ nào em không biết, lẽ nào em không nhận thấy? Ý anh muốn nói, nếu em thực sự muốn có con, cũng không nên vì anh mà lỡ dở, anh chỉ biết đau đớn mà nén nhịn thôi”.

“Anh nghe xem, như thế có công bằng không? Nói đi nói lại, anh bắt em chỉ được chọn một trong hai hoặc anh hoặc con, chọn anh, thì không thể có con được, để có con, thì phải từ bỏ anh, điều này không phải là anh đang không thích em rồi sao?”

Hứa Thiếu Phong quả thực dở khóc dở cười với suy luận của Tư Tư. Đàn bà thật là lăm lý lẽ. Có lúc, người phụ nữ càng xinh đẹp thì càng không nên nói lý với họ. Đạo lý đơn giản như thế này, cuối cùng lại bị cô ấy làm cho rối tung lên, càng ngày càng phức tạp. Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, cô ấy làm như thế cũng vì luôn muốn ở cạnh bạn, cũng là vì bạn, nếu không vì tình yêu, cô ấy chắc chắn không làm như thế đâu. Nghĩ vậy, anh liền đổi cách nói: “Tư Tư, thực sự em muốn có con sao?”

Cô nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Thực ra, từ trong sâu thẳm trái tim anh, anh cũng muốn có, cũng rất muốn có với em một đứa con, nếu là con gái, cũng muốn nó xinh đẹp như em”, Thiếu Phong nói.

Trần Tư Tư lúc này mới yên tâm cười nói: “Thật sao? Thế chúng ta sinh một đứa là được rồi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Sự việc thật không đơn giản như em tưởng tượng, bây giờ Nhà nước có yêu cầu mới với viên chức, nếu viên chức Nhà nước có tình nhân bên ngoài, nhất định phải khai trừ, nghiêm trọng sẽ bị phê truất, cách chức trong ngoài Đảng. Em biết không? Nếu chúng ta có con, một khi bị bại lộ, thì không chỉ là vấn đề cách chức nữa, mà còn bị khai trừ cả chức vụ công chức nữa. Không phải lúc nào em cũng nói yêu anh đó sao? Đã yêu anh, thì em phải nghĩ cho anh một chút, đừng để anh trở thành kẻ vô công rồi nghề”.

Trần Tư Tư không nhịn được cười nói: “Anh nói sao khó nghe thế, cái gì mà làm liều? Cái gì mà vô công rồi nghề? Được rồi, không có con là được chứ gì, em cũng không muốn ép buộc để anh khó xử”.

Anh ôm cô vào lòng nói: “Như thế mới là Tư Tư thấu tình đạt lý của anh chứ”.

Cô vênh mặt lên nói: “Lúc này có phải là không thấu tình đạt lý?”

Anh lấy giọng điệu đồ đả dành cô nói: “Lúc này cũng thấu tình đạt lý rồi. Đàng nào thì làm con gái bao giờ cũng thiệt vì đàn ông bọn anh, cho dù như thế nào cũng đều là có lý. Xinh đẹp gọi là người đẹp, không xinh đẹp gọi là có khí chất; người phụ nữ có tài hoa gọi là tài nữ, không có tài gọi là thực nữ; gầy thì gọi là thon thả, béo gọi là đầy đặn; cao thì gọi là duyên dáng yêu kiều, thấp gọi là nhanh nhẹn xinh xắn; tính khí tốt gọi là dịu dàng, tính khí không tốt gọi là chanh chua; thích cười ngốc nghếch gọi là trẻ trung, vẻ mặt nghiêm nghị gọi là đẹp lạnh lùng; hoạt bát thì gọi là ánh hào quang tỏa ra xung quanh, dè dặt gọi là điềm đạm phóng khoáng; có trang điểm gọi là dung mạo làm động lòng người, không trang điểm gọi là phù dung một đoá khoe sắc; ăn mặc chỉnh tề gọi là đoan trang hoa mỹ, mặc tùy tiện thoải mái lại bảo tự tại cá tính; trẻ trung gọi là thanh xuân điểm lệ, có tuổi một chút lại bảo là trưởng thành cuốn hút; có nhiều người theo đuổi gọi là quần tinh hội nguyệt, không ai dám theo đuổi gọi là tuyết ẩn trong sương; người kiếm nhiều tiền gọi là muốn tự lập, không kiếm tiền lại gọi hy sinh vì gia đình; nhiều con gọi là người mẹ vĩ đại, không sinh con lại được coi là thực hiện kế hoạch hóa gia đình của Nhà nước; cả ngày ở nhà không bước ra khỏi cửa gọi là hiền dịu, ngày nào cũng ra ngoài không về gọi là quyền lực của phụ nữ; chưa từng ly hôn gọi là tình cảm trọn vẹn, ly hôn rồi lại được gọi là theo đuổi hạnh phúc; nói làm nhảm suốt ngày gọi là hướng dẫn từng bước, nếu coi thường ức hiếp gọi là người bạn gái dã man; cứ nhất định phải giống đàn ông gọi là không nhượng đáng mày râu, còn nhất định phải bắt đàn ông nhượng nhịn gọi là ưu tiên phụ nữ; trông giống nữ giới gọi là có hương vị phụ nữ, còn trông không giống phụ nữ gọi là người phụ nữ siêu sao”.

Trần Tư Tư vẫn chưa nghe xong đã cười như nắc nẻ, vừa cười vừa dùng nắm đấm đánh ông: “Anh nghe được ở đâu thế, buồn cười chết mất”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Còn có thể nghe được từ đâu chứ, chính là nghe được từ những bữa ăn đấy”.

Trần Tư Tư lại cười nói: “Anh nói thật đi, lúc này có phải là em ép buộc, ức hiếp anh không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Nói rồi em không được bực mình đâu nhé?”

Trần Tư Tư nói: “Không bực mình, anh nói đi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Lúc này, đúng là hơi ngang ngược, không có chút lý lẽ gì cả”.

Trần Tư Tư mỉm cười nói: “Anh biết không? Con gái nói lý lẽ là nói với người ngoài, với người mình thích thì càng không nên nói lý lẽ. Hơn nữa, con gái luôn nóng nảy, em không làm thế với anh thì còn làm với ai được, chẳng nhẽ lại để học viên của em hứng chịu sao?”

Hứa Thiếu Phong cảm thấy cô ấy nói có lý, bèn gật gù đầu, giả vờ vô cùng thành thật nói: “Thế sau này mỗi khi em dờ tính nóng nảy ra thì hãy nói với anh một tiếng trước nhé, sau khi anh làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, sẽ dùng thái độ thích hợp nhất và thân thiết nhất để đối xử với em”.

Trần Tư Tư nhẹ nhàng tóm lấy tai Hứa Thiếu Phong nói: “Anh lại biến tướng ra để mịa mai em đấy à, làm gì có chuyện dờ tính nóng nảy ra phải nói trước một tiếng bao giờ?”

Hứa Thiếu Phong có lúc nghĩ, người phụ nữ biết điều tiết tình cảm đúng là một loại thuốc lành tính, cô ấy không chỉ mang đến niềm vui thể xác và tinh thần, còn có thể kích thích được trái tim già nua, đặc biệt đối với người đàn ông đã có tuổi như anh lại càng thấy đúng. Từ sau khi chung sống với Trần Tư Tư, anh cảm thấy hình như mình trẻ lên rất nhiều, đặc biệt là tâm trạng, khác rất nhiều so với ngày xưa. Hứa Thiếu Phong không dám tưởng tượng, nếu một ngày kia, Trần Tư Tư thật sự rời bỏ anh thì không biết anh phải làm thế nào?

Giờ đây, khi ngồi ở phòng làm việc nhớ lại chuyện này, anh mới cảm thấy hai người đã yêu nhau rất sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Chương 4.4

Lâm Như hết giờ làm trở về nhà ngay, vừa nhìn đã nhận ra sắc mặt của Hứa Thiếu Phong biến sắc, liền hỏi: 'Có phải anh bị cảm không? Sắc mặt sao khó coi thế?'

Hứa Thiếu Phong cười một cái rồi nói: “Không sao, chắc là tại mấy hôm nay việc ở cơ quan nhiều, ngủ không đủ giấc”.

Lâm Như nói: “Anh hãy nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi nấu cơm”.

Hứa Thiếu Phong đáp lại một tiếng, rồi đi đến phòng khách, quảng mình lên chiếc ghế sofa và bật tivi lên xem. Vừa xem tivi, vừa nghĩ, thực ra Lâm Như cũng rất tốt, dịu hiền, đảm đang, không khiến anh phải lo lắng, việc to nhỏ trong gia đình lúc nào cũng xử lý rất gọn gàng hợp lý, có người vợ hiền như thế là do phúc anh tu từ kiếp trước mới có được. Những lúc đối diện với cô, trong lòng anh cũng thấy áy náy vô cùng, cảm thấy có lỗi với cô, càng không nên phản bội cô. Nhưng mà cũng chẳng có cách nào khác, đàn ông là thế, luôn ham thích cái mới, vợ chồng chung sống lâu ngày, chỉ có thể trở thành tình thân, chứ chẳng thể có được sự kích thích, cho dù nếu không phản bội cô về mặt thể xác thì anh cũng vẫn chẳng có cách gì khiến Lâm Như cảm nhận được sự kích thích hoàn toàn từ anh, cứ thế thì cơ thể anh sẽ chết dần chết mòn, thà thoải mái, phóng khoáng một chút, để bản thân cảm thấy vui vẻ. Đây là lý do Hứa Thiếu Phong an ủi bản thân mình, cũng là một phương thuốc bỏ anh thường dùng để điều tiết tâm trạng của mình mỗi khi cảm thấy có tội. Sau mỗi lần tự bào chữa cho mình như thế, trong lòng anh cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, tâm trạng cũng bình thản hơn.

Lâm Như nấu canh trước, sau đó vo gạo nấu cơm, cuối cùng mới chuẩn bị nấu thức ăn. Lâm Như nấu nướng rất nhanh, đồ ăn cũng rất ngon. Nấu canh tốn rất nhiều thời gian, thường là nấu xong một món canh phải mất một đến hai tiếng. Lâm Như sợ lâu quá Hứa Thiếu Phong không đợi được, liền nấu bát canh cà rốt với xương, mặc dù đơn giản, nhưng lại tốn ít thời gian.

Ngày trước, Lâm Như sống rất kỷ luật, tối nào cũng phải nấu một món canh ngon, để bồi dưỡng cho con trai và chồng, đôi khi chồng bận họp không về được, cũng không lo, dù sao thì cũng có con trai thưởng thức thành quả lao động của cô. Sau này con trai đi du học, những cuộc tiếp khách của Hứa Thiếu Phong cũng ngày càng nhiều, thói quen của cô cũng bị phá vỡ. Có lúc nấu lên một món canh ngon, chỉ có một mình, cô đành phải bữa này ăn không hết lại để bữa sau ăn nốt. Dần dần, cô cũng lười không muốn nấu ăn nữa, bên ngoài có hoạt động gì, cô không ngăn ngại từ chối nữa, nên đi thì đi.

Hôm nay, tâm trạng của Lâm Như rất tốt, cô được bổ nhiệm lên chức Phó Chủ nhiệm, cô sẽ cố gắng hết mình, yêu cầu bản thân nghiêm khắc hơn nữa, làm tốt công việc của mình trong chức vụ này. Lâm Như mặc dù là bác sỹ chính, nhưng đó chỉ là cách xưng hô trên lĩnh vực công việc, về mặt chức vụ cô vẫn chỉ là một nhân viên bình thường, vẫn còn phải chịu sự lãnh đạo của Viện trưởng và Phó Viện trưởng. Chủ nhiệm và Phó Chủ nhiệm. Hồi còn trẻ cô cũng từng mơ ước được làm sếp của một bộ phận nào đó, người khác sai bảo cô, cô sai bảo người khác, đây không chỉ là sự chuyển biến về vai trò, mà quan trọng hơn là yêu cầu về lòng tự tôn, tuy nhiên cơ hội như thế lúc nào cũng tuột khỏi tay cô. Đành vậy, cô không được làm lãnh đạo, thì làm một bác sỹ giỏi trong cơ quan cũng được, làm vợ của lãnh đạo, về nhà giúp chồng chăm con. Cuộc sống như thế đã khiến cô quen rồi, bước qua tuổi 40, cô vốn dĩ không mơ sẽ có cơ hội thăng tiến gì cả, không ngờ quen được Vu Quyên Tú, lại mang đến niềm vui ngoài sức tưởng tượng cho cô, không những vật vạ hộ thân về nguyên chủ, mà còn mang tới cho cô vận may trong chốn quan trường.

Ra khỏi cổng chính của tỉnh, gió xuân tràn khắp đường, cô vốn định hẹn Hồ Tiểu Dương và Đào Nhiên cùng đi ăn cơm. Không ngờ đang định gọi điện thoại, thì Hứa Thiếu Phong lại gọi điện thoại tới nói ông ấy sẽ về nhà muộn một chút, hỏi cô khi nào thì về nhà? Cô gần như không cần suy nghĩ gì mà trả lời luôn, sau khi tan làm sẽ về nhà, hỏi ông ấy muốn ăn gì thì cô sẽ về nấu. Hứa Thiếu Phong nói, tùy cô quyết định. Đặt máy xuống, bất giác nhớ tới mẫu tin nhắn Hồ Tiểu Dương gửi cho cô trước đó không lâu:

Đàn bà có năm việc uất ức: Sau khi tan làm về nhà thì vào bếp, ăn cơm xong thì lên giường, lĩnh lương xong gửi ngân hàng, đi xa nhất là tới chợ, cả đời chỉ lên một chiếc giường.

Phương án sửa đổi: Tan làm có thể không về nhà, mấy giờ lên giường do bản thân quyết định, lĩnh lương xong tự mình tiêu, muốn tiêu ở đâu thì đến đó, tùy thích mặc áo cưới.

Xu hướng tích cực: Sau khi tan làm không cần vào bếp, có thể cả đêm không lên giường, lương của người khác đi mua đồ thời trang, lương của mình gửi ngân hàng, muốn đến đâu tự mình nghĩ, tình nhân xếp thành hàng.

Cô không nhịn được cười phá lên. Nhớ đến việc Hồ Tiểu Dương ngày trước từng cười nhạo cô, nói cô là tiêu chuẩn của người phụ nữ tuân thủ năm quy tắc này. Cô chỉ có thể cười, nói là bắt đắc dĩ, đây là số đã định cho cô, cho dù có cố gắng thế nào thì cũng không thể đến được với “xu hướng tích cực”. Quả thật, chỉ một cú điện thoại của Hứa Thiếu Phong mà cô lại hủy luôn kế hoạch đã định sẵn, nếu Hồ Tiểu Dương biết được, cô ấy sẽ cười cho mất.

Thực ra, cho đi cũng là một niềm vui, còn nhận lại không phải lúc nào cũng là hạnh phúc. Cái này còn phải xem trái tim lúc đó đặt ở chỗ nào, càng phải xem đối tượng bạn cho đi là ai, nếu là người bạn yêu, cho đi nhất định là một niềm hạnh phúc. Mặc dù tình yêu của cô dành cho Hứa Thiếu Phong không còn đẹp như hoa dưới trăng nữa, cũng không còn sự kích thích mặn nồng như hồi còn trẻ nữa, nhưng vẫn còn hơn là cặp vợ chồng chỉ có mối quan hệ thân tình bình thường, hoặc chỉ là quan hệ ân ái nương tựa vào nhau, nó giống như là rượu để lâu ngày trong một chiếc bình cũ, mùi vị có thể không nồng nhưng vẫn thuần khiết và lâu dài.

Sau khi ăn cơm, dọn dẹp nhà cửa xong, cô rất muốn kể cho Hứa Thiếu Phong nghe chuyện khiến cô vui suốt cả ngày hôm nay, muốn cùng ông ấy chia sẻ niềm vui. Thế nhưng, cô vẫn chưa kịp mở miệng ra, Hứa Thiếu Phong đã nói trước, ông ấy nhắc đến chuyện Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh về Cục Văn hóa Truyền thống Nghe nhìn của ông điều tra nguyên nhân gây ra hỏa hoạn, còn nói ra cả những lo lắng trong lòng ông. Nhìn thấy đáng về đây tâm sự và lo âu của Hứa Thiếu Phong, trong lòng cô đột nhiên lắng xuống. Một người không có điều kiện gia đình, không có người đứng sau làm hậu thuẫn, có thể ngồi được vào vị trí như ngày hôm nay chẳng phải là chuyện dễ dàng gì, đó là kết quả ông ấy phấn đấu mấy chục năm, phải mất bao mồ hôi nước mắt mới có được, nếu thật sự để tuột khỏi tay trong chớp mắt thì nửa cuộc đời về sau của Hứa Thiếu Phong coi như chẳng còn lý gì.

So với việc lớn này, niềm vui của cô không đáng để đề cập tới. Trong lòng cô, Hứa Thiếu Phong là một cây đại thụ, là cây đại thụ che chở cho cô và con trai, nếu có thể, cô thà hy sinh vị trí Phó Chủ nhiệm, chứ nhất định không muốn cây to này bị đổ xuống. Mà đây là hai khái niệm không hề giống nhau, không hề có quan hệ nhân quả với nhau, càng không thể lấy ra so sánh với nhau. Cô rất rõ, vị trí đó của Hứa Thiếu Phong, đối với cô, với con trai, với cả gia đình này là vô cùng quan trọng, nó không chỉ thỏa mãn được lòng hư vinh của người phụ nữ, mà quan trọng hơn nó còn hàm chứa rất nhiều phần lợi nhuận không nhìn thấy được, chính bởi vì có nó cô mới kiếm được khoản kha khá, đủ để chu cấp cho con trai ra nước ngoài du học. Nếu cây đại thụ này thật sự đổ xuống, tất cả những khó khăn ập đến sẽ làm ảnh hưởng trực tiếp tới sự nghiệp của con trai cô, ảnh hưởng tới danh tiếng của gia đình cô.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa Hứa Thiếu Phong là người tham lam. Trên thực tế, ông ấy không hề tham. Thời gian qua, Hứa Thiếu Phong xử lý công việc rất thận trọng, chưa từng nhận hối lộ của bất cứ ai. Cô rất ngưỡng mộ mặt này của ông ấy, một người đàn ông chí lớn thực sự, nhất định phải biết nhìn xa trông rộng, không bị dao động vì một chút lợi ích trước mắt, chỉ có như thế, mới có thể đứng vững được trên vị trí của mình, sau đó mới có thể từng bước leo lên tới vị trí cao hơn. Cô biết rất rõ, phụ nữ có thể tạo nên một người đàn ông ưu tú, cũng có thể hủy hoại một người đàn ông ưu tú. Đàn ông giống như thuyền, đàn bà như nước, nước có thể đẩy thuyền đi, cũng có thể lật thuyền. Cô không muốn vì sự ích kỷ của bản thân mà khiến cho Hứa Thiếu Phong bị lật đổ. Cho nên lúc nào cô cũng làm việc hết sức cẩn thận, khéo léo và có chuẩn mực. Chẳng hạn như, vào dịp tết, ở Trung Quốc có thói quen tặng lì xì, tất cả những người đàn ông đã kết hôn, đều phải lì xì cho những người đàn ông chưa kết hôn, gặp bạn bè họ hàng đều phải tặng, sau khi đi làm, phải tặng cho đồng nghiệp, thậm chí là đến quán ăn, còn phải tặng cả cho người phục vụ, thông thường trong phong bao lì xì phải có 10 hoặc 20 tệ, quan hệ tốt thì nhiều một chút, cứ thế tặng cho đến Rằm tháng Giêng mới thôi. Thời gian này, cô nhất định bắt con trai ở nhà bởi vì con trai cô không phải con cái nhà bình thường, nó là con trai của Cục trưởng, những người đến nhà chúc tết, đại đa số là cấp dưới của Hứa Thiếu Phong,

hoặc là những ông chủ muốn có quan hệ làm ăn, ngày thường không có cơ hội thể hiện nên chỉ mong có dịp thì nhất định phải rộng tay một chút, phong bao ít thì có vài trăm tệ, nhiều thì lên tới vài nghìn, chỉ một cái tết, cũng đã kiếm được đến mấy chục nghìn. Mà loại thu nhập này, vừa không lộ được, lại còn phù hợp với phong tục và truyền thống của người Trung Quốc, để cho người nhận nó cũng cảm thấy bình yên trong lòng, và người mang tặng cũng thấy thuận tình thuận lý, không thể để lại hậu họa về sau. Quyền lực không chỉ mang lại cho cô những mặt lợi như thế, khi có thời cơ thích hợp cô còn giới thiệu một số công trình cho người em rể A Xán của mình, như thế vừa có thể làm việc tốt cho người nhà, bản thân cô cũng có thể kiếm được một khoản lợi nhuận kha khá, vì chuyện con trai mình đi du học mà tìm được lý do chính đáng, nói là do em họ giúp đỡ. Quyền lực đã che chắn cho khoản thu nhập kín, vì thế cũng có hệ số bảo hiểm rất cao. Sở dĩ như thế, cô mới có thể lưu lại một cái danh rất đẹp với người khác, người nào nhắc đến cô cũng đều nói cô là người không háms lợi, rất có lễ nghĩa quy củ, là một người phụ nữ học rộng hiểu cao, người vợ hiền mẹ đảm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 4.5

Giờ đây, khi quyền lực của Hứa Thiếu Phong gặp phải nguy kịch, lung lay nghiêng ngả, cô không thể không lo lắng, không thể không vội vã.

Lâm Như nói: “Thiếu Phong, liệu bây giờ có còn cách nào xoay chuyển lại cục diện tình hình này không?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Có thì có, nhưng rất khó. Nếu có người quen với Chủ nhiệm Mã của Tổ Điều tra Sự cố, nói với ông ta một tiếng, để ông ấy làm qua loa thì mọi việc có thể được giải quyết. Đây là thượng sách, nếu cách đó mà không được thì trên thành phố có vị lãnh đạo chủ chốt nào có thể nói chuyện với Tổ Điều tra Sự cố cũng được. Việc như thế này, thay đổi quá lớn, nói là có trách nhiệm, cấp trên có thể truy cứu tới Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, thậm chí là Phó Thị trưởng và Thị trưởng, nhưng nếu chỉ nói là trách nhiệm trực tiếp thì dù có truy cứu đến Trung tâm Nghệ thuật Quản chúng thì cũng có thể chặn lại”.

Cô động lòng nói: “Hay là chúng ta tìm gặp Bí thư Ôn Chính Lương, tôi thấy Bí thư Ôn Chính Lương đối đãi với mọi người rất hài hòa, cũng dễ nói chuyện, bảo ông ấy giúp sức bên trong cho một chút, ông thấy thế nào?”

Hứa Thiếu Phong nghĩ một lúc nói: “Nếu Bí thư Ôn Chính Lương ra mặt nói đỡ, nhất định có thể xử lý xong việc này, hơn nữa làm vị lãnh đạo thành phố ông ấy cũng không muốn để việc này trở nên to chuyện. Vấn đề là, bà tìm ông ấy chưa chắc đã thích hợp”.

Cô thấy có chút không đồng tình liền hỏi: “Tại sao?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Bà nghĩ mà xem, bà quen Bí thư Ôn Chính Lương bằng cách nào? Không phải là khi chữa bệnh cho Vu Quyên Tú mới quen được sao? Nếu bà lỡ đi Vu Quyên Tú, trực tiếp đi gặp Ôn Chính Lương, cho dù là chuyện công hay chuyện tư, để Vu Quyên Tú thấy bà quá tham công tiếc lợi, làm không tốt còn bị phản tác dụng. Cho nên, nếu tìm thì cũng chỉ có thể tìm Vu Quyên Tú trước, nếu bà ta đồng ý giúp, để bà ta nói lời mặt ngọt trước với Bí thư Ôn, đó không phải là chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có sao?”

Lâm Như lúc này mới chợt hiểu ra: “Nói có lý, nói rất có lý. Không hổ danh là lãnh đạo, lo liệu công việc luôn cao hơn người bình thường chúng tôi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Lại bắt đầu rồi, chồng bà sắp nguy kịch tới nơi rồi, bà còn đùa gì nữa?”

Lâm Như nghiêm chỉnh nói: “Nguy kịch cái gì? Tôi không cho phép ông nói những lời như thế. Tôi muốn dựa vào quan hệ giữa tôi và Vu Quyên Tú, bà ấy sẽ nói giúp tôi. Ông nói đi, ông muốn khi nào thì tôi đi gặp bà ấy?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Hôm nay muộn quá rồi, để ngày mai hãy đi, tốt nhất là tới nhà bà ấy, chuyện phụ nữ với nhau tốt nhất là nên nói khi đang làm việc nhà, như thế càng có hiệu quả hơn. Ngoài ra, bà không nên tay không đến nhà bà ấy, lần trước không phải bà ấy đã tặng quà cho bà sao? Đến mà không có quà là thất lễ, bà nên chuẩn bị một món quà tương tự như thế tặng cho bà ấy”.

Lâm Như nói: “Tôi cũng từng nghĩ nên biếu bà ấy một món quà gì đó, nhưng lại không biết nên tặng gì cho hợp với bà ấy? Nếu quý giá quá, e bà ấy không chịu nhận, nếu không đáng giá tôi cũng không thể mang tới được. Hơn nữa, người như bà ấy vốn đã là người trong chốn quan trường, nếu không giữ được chừng mực, để người ta có suy nghĩ sai lệch nào đó, sau này có muốn tiếp cận nữa cũng sẽ rất khó”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Bà nói không sai, cho nên quà tặng không được quá quen thuộc, cũng không được quá tầm thường, nếu tặng thì nên tặng quý giá một chút, ít nhất cũng nên ở mức bốn năm mươi nghìn tệ”.

Lâm Như hỏi: “Ông thử nói xem, tặng gì bây giờ?”

“Tôi cũng không biết nữa, đàn bà con gái với nhau nên tặng gì bà thật sự không biết sao?”, Hứa Thiếu Phong nói.

Lâm Như lại nói: “Nếu bà ta chịu nhận, trực tiếp đưa bà ta 50 nghìn tệ còn thực tế hơn là mua một món quà 80 nghìn tệ, cũng không biết Vu Quyên Tú... là một người như thế nào?”

“Trước đây tôi cũng chưa từng tiếp xúc với bà ấy, không biết bà ấy là người như thế nào, sợ nhất là mua một món quà đáng giá 100 nghìn tệ mang đi tặng mà bà ấy không nhận, đến lúc đó vừa không thể trả lại đồ mà còn khiến sự việc trở nên phức tạp hơn, hoặc là bà ấy nhận nhưng không biết nhìn hàng cứ tưởng nó chỉ đáng mấy nghìn, thế thì giá trị của nó bị giảm xuống rồi”.

Lâm Như: “Như thế thì phải làm thế nào? Chúng ta chưa có kinh nghiệm biếu quà, lần đầu làm việc này thật không biết phải làm thế nào cho đúng. Thiếu Phong, hay là tôi mang tặng bà ấy chiếc đồng hồ vàng mà A Xán tặng tôi cho xong, đằng nào đặt trong nhà mình cũng chỉ để trang trí, chỉ bằng cho nó phát huy tác dụng”.

Hứa Thiếu Phong giật mình: “Cái gì? A Xán tặng bà một chiếc đồng hồ vàng? Tặng khi nào? Sao tôi không biết?”

Lâm Như nói: “Năm ngoái A Xán đi Hồng Kông về đã tặng tôi một chiếc, tặng Tiểu Dương một chiếc, tôi sợ ông lại giảng đạo lý chính trị gì đó nên không dám nói”.

Hứa Thiếu Phong hỏi: “Nhân hiệu gì?”

Lâm Như nói: “Là loại đồng hồ Longines, vẫn còn hóa đơn mua hàng và tem giá sản phẩm, giá trị cũng khá, trên tem giá sản phẩm là 58 nghìn đô la Hồng Kông. A Xán sợ sau này có vấn đề gì về kỹ thuật nên đưa cả cho tôi để sau này dễ đổi”.

Hứa Thiếu Phong nói xen vào: “Loại đồng hồ Longines tốt thì giá lên tới hơn 100 nghìn thậm chí là 200, 300 nghìn. Tặng chiếc đồng hồ này cũng được, có điều phải bóc tem giá ra, nếu không, rõ ràng quá bà ấy sẽ không nhận”.

Lâm Như nói: “Chúng ta nhờ bà ấy làm việc lớn, chút quà mọn này... liệu có ít quá không?”

Hứa Thiếu Phong nghĩ một lát rồi nói: “Cứ ném đá hỏi đường trước, xem bà ấy là người như thế nào đã, nếu bà ấy đồng ý, lần sau sẽ tặng thêm. Lần đầu tặng món quà quá quý giá mà bà ấy không nhận thì biết làm thế nào?”

Lâm Như lúc này mới thở một hơi nói: “Trong chốn quan trường, không cần nói tới cái gì khác, chỉ nói mỗi việc tặng quà đã có nhiều kiến thức thế này rồi, còn phải hiểu rõ người này người kia, sau đó mới nghĩ cách tặng quà gì cho thích hợp”.

“Đương nhiên rồi, giờ chúng ta tiếp cận với phu nhân Bí thư, nói không chừng những người muốn cầu xin chúng ta cũng đang tiếp cận bà, chỉ cần ở trong vòng luân chuyển này, thì không tránh khỏi việc tiếp cận người khác và bị người khác tiếp cận, muốn tránh cũng khó”.

Hứa Thiếu Phong nói tới đây, đột nhiên nghĩ ngợi lần này cầu xin sự giúp đỡ của Vu Quyên Tú liệu có phải đúng lúc hay không? Tình cảm con người cũng giống như đồng tiền trong túi, một lần tiêu có thể sẽ mất đi vài tờ, tiền nên tiêu ở những nơi cần thiết, tình cảm con người cũng nên dùng ở những nơi thích hợp. Chút tình cảm này đối với Quyên Tú cũng vậy, nhất định phải dùng ở nơi nên dùng, quyết không được để cho mối quan hệ này trôi đi một cách lãng phí.

Anh ta đã có kế hoạch từ sớm, hy vọng tình cảm giữa Lâm Như và Quyên Tú sớm có bước tiến sâu sắc hơn, đợi lần sau bầu Phó Thị trưởng lại bảo Lâm Như đi một lần nữa, không biết chừng lại có tác dụng. Nếu như lần này cầu xin bà ấy, về sau có cơ hội rồi thì không dễ gì mở miệng. Đương nhiên, chuyện này còn liên quan tới vấn đề tiếp tục mối quan hệ tình cảm sau này, một khi nguồn tài nguyên này dùng hết, thì phải kịp thời đưa ra chính sách tiếp tục về sau, bổ sung vào nguồn đầu tư tình cảm, nếu không cơ hội sẽ dễ dàng tuột khỏi tầm tay. Cứ tiếp tục suy nghĩ này, ông cho rằng sự cố hỏa hoạn cứ đợi ngày mai xem tình thế ra sao rồi sẽ quyết định, nếu thực sự không cần làm phiền đến bà Quyên Tú thì nhất định không động đến bà ấy, để dành tình cảm đó dùng cho việc về sau. Đương nhiên, kế hoạch tặng quà vẫn nên tặng, không nên lúc nhàn hạ không thấp hương, nước đến chân mới nhảy, như thế sẽ làm cho người ta nghĩ mình là người quá ham danh hoa bông lộc.

Lâm Như nhìn dáng vẻ lao tâm khổ tứ của Hứa Thiếu Phong liền nói: “Ông đang nghĩ gì vậy?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Ngày mai bà liên lạc với Vu Quyên Tú một chút, nếu buổi tối bà ấy rảnh, bà cứ nói muốn đến nhà kiểm tra sức khỏe cho bà ấy, tiện mang theo quà đến tặng. Còn về việc cầu xin giúp đỡ, đợi sau buổi họp ngày mai xem tình hình thế nào rồi quyết định tiếp, nếu tình thế dễ xoay chuyển, tôi sẽ gọi điện cho bà chỉ tặng quà thôi không nhờ vả, nếu tình hình thực sự khó khăn, thì chúng ta cứ làm theo kế hoạch. Nói tóm lại, trong giờ khắc khó khăn này không được bỏ sót một mất tích nào cả”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 4.6

Chiều ngày hôm sau, cuộc họp tự kiểm điểm của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn diễn ra theo dự kiến.

Tham gia họp, ngoài những thành viên của Đảng ủy phòng Công vụ, còn có bốn thành viên của Tổ Điều tra Sự cố tình. Trước khi cuộc họp bắt đầu, Chung Học Văn nói với Hứa Thiếu Phong rằng cuộc họp này sẽ do ông ấy chủ trì, Hứa Thiếu Phong ngoài mặt vẫn nói đồng ý nhưng trong lòng lại có một cảm giác lo lắng bất an. Anh ta biết, cuộc họp này vốn dĩ do mình chủ trì đột nhiên lại chuyển cho Phó Thị trưởng, không thể không nói là tình hình

đang ngày càng gay go.

Đây là một tín hiệu, từ tín hiệu này ông có thể nhìn thấy nguy cơ mà ông đang phải đương đầu.

Thực ra, nguy cơ này Vương Chính Tài đã tiết lộ với ông vào buổi sang hôm nay, không ngờ tình hình lại xấu tới mức ông không thể tưởng tượng được, điều này khiến ông không lo liệu kịp.

Tối hôm qua, Vương Chính Tài hẹn bạn học cũ đi ăn cơm, sau đó lại cùng nhau đi tắm hơi, mới có thể làm rõ được nội dung của bức thư nặc danh đó. Trần Nghệ Lâm là Trưởng phòng Trung tâm Nghệ thuật Quản chúng chẳng qua cũng chỉ là một con tốt thí mạng, kẻ đầu sỏ mờ vũ trường ở Trung tâm Nghệ thuật Quản chúng không phải ai khác mà chính là Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn Hứa Thiếu Phong. Anh không thể nào đùn đẩy trách nhiệm được, vì sự minh bạch của chính nghĩa, hy vọng Tổ Điều tra Sự cố làm một chuyện tới Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn điều tra làm rõ, đưa ra câu trả lời thỏa đáng với quần chúng.

Hứa Thiếu Phong nghe xong, cảm giác như đang có một luồng gió chạy dọc sống lưng, bất chợt thấy lạnh buốt, ông lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Còn gì nữa?”

Vương Chính Tài thấy sắc mặt của Hứa Thiếu Phong có chút thất thường, bèn vội vàng nói: “Không ạ, chỉ thế thôi. Đêm qua, vốn dĩ tôi định gọi điện báo cho anh biết, nhưng thấy muộn quá, lúc đó cũng sắp 1h sáng rồi, tôi sợ sẽ làm phiền anh nghỉ ngơi nên không gọi nữa”.

Hứa Thiếu Phong gật gù đầu nói: “Có phải là vì bức thư nặc danh đã làm thay đổi chủ ý của Tổ Điều tra Sự cố? Họ vốn dĩ muốn rồi đi rồi, giờ lại phải điều tra lại?”.

Vương Chính Tài nói: “Tình hình đúng là như thế”.

Hứa Thiếu Phong lại hỏi: “Bức thư đó là do người trong Cục ta viết, cậu thấy sao?”

Vương Chính Tài đáp: “Tôi vừa nghe những nội dung này, cũng nghi ngờ là người trong Cục ta làm, tôi nghĩ... không phải là Trần Nghệ Lâm, mà nhất định là Trương Minh Hoa”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Khả năng Trần Nghệ Lâm viết là rất hiếm, bởi vì cậu ta biết sự việc phát sinh ngay từ ngày đầu tiên, tôi ngăn chặn sợ cậu ta và Trương Minh Hoa đối đầu nhau, cậu ta không thể không biết đúng sai”.

Vương Chính Tài nói: “Đã như thế thì chỉ có hấn thôi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Chính Tài à, đây gọi là biết người biết mặt không biết lòng, năm đó, vì tên Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa đó, tôi đã nói không biết bao nhiêu lời đường mật với Chung Học Văn, tích cực đề cử hấn, không ngờ làm ơn lại mắc oán, đúng là khiến cho người ta thất vọng”.

Vương Chính Tài nói: “Cục trưởng, tôi nghĩ hấn không phải có thù oán gì với anh đâu, chủ yếu là hấn ta thấy lóa mắt trước vị trí Cục trưởng của anh thôi”.

“Có lóa mắt thì cũng không thể làm chuyện đâm người sau lưng như vậy được. Ông ta lóa mắt trước vị trí của tôi, tôi còn lóa mắt trước vị trí của Thị trưởng hay Bí thư Thành ủy đây này, không thể nói bị lóa mắt là có thể làm những chuyện táng tận lương tâm như vậy được. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, bọn họ đã muốn tới điều tra, cũng được, hấn phụ trách toàn bộ việc trong Cục cũng không thể thoát được trách nhiệm, tôi mà đã không thể làm tiếp được chức này thì hấn cũng đừng hòng leo lên”.

Vương Chính Tài nói: “Anh đừng nên quá bi quan như thế, sự tình không nghiêm trọng như anh tưởng đâu”.

Hứa Thiếu Phong lắc đầu nói: “Tôi đoán bọn họ đã thông qua Tỉnh ủy rồi, nếu không họ không thể một mạch điều tra xuống Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn như thế được. Đúng rồi, cậu đã điều tra ra Chủ nhiệm Mã đó... có sở thích gì?”

Vương Chính Tài nói: “Chỉ có một chút sở thích, đó là thích đàn bà, hơi háo sắc”.

Hứa Thiếu Phong gật gù đầu, nói: “Sở thích của một người, cũng là nhược điểm chí mạng của người đó”.

Hứa Thiếu Phong vốn còn muốn nói thêm, muốn tính kế để vị Chủ nhiệm họ Mã này chui vào, sau đó nắm trong tay của mình, không lo ông ta không bỏ đi, cũng không lo ông ta không nói giúp ông với lãnh đạo, đến lúc đó, có thể biến bị động thành chủ động. Tuy nhiên, định buột miệng rồi ông lại không nói ra, bởi vì trong giờ phút quan trọng này, ông càng phải cẩn thận hơn nữa, nếu không sẽ làm hỏng mất việc của bản thân.

Sau khi Vương Chính Tài đi, ông vẫn còn nghĩ, sắp đặt cái bẫy nào cho ông ta mới ổn? Bảo A Xán tìm một đứa con gái đến chủ động gõ cửa, e rằng ông ta nhất định không nhận. Bảo anh bạn cũ của Vương Chính Tài mời ông ta đi mát xa một chuyến, sợ rằng anh ta còn chưa đạt được tới mức có thể mời được lãnh đạo đi mát xa cùng, thứ nhất không dám mời, thứ hai là không mời được. Cài một cái bẫy cho nhân vật quan trọng như thế không hề đơn giản, điều này không chỉ yêu cầu trí tuệ, còn yêu cầu thời gian.

Cuộc họp đã bắt đầu rồi.

Chung Học Văn đằng hắng một tiếng. Đây là thói quen của ông ấy, mỗi lần chủ trì cuộc họp, khi bắt đầu phát biểu, nhất định ông ấy phải ho lên một tiếng như ngậm bảo hiệu rằng ông ta sẽ phát biểu. Chung Học Văn nói:

“Chúng ta bắt đầu họp nhé, cuộc họp ngày hôm nay rất đặc biệt, cho nên tạm thời sẽ do tôi chủ trì. Mọi người đều rất rõ vụ hỏa hoạn vừa rồi gây ra ảnh hưởng vô cùng to lớn cho thành phố chúng ta, Tỉnh ủy rất coi trọng kết quả của Tổ Điều tra Sự cố tỉnh, hôm nay Tổ Điều tra Sự cố về Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn tiến hành đi sâu điều tra làm rõ vụ việc. Bây giờ tôi xin giới thiệu cho mọi người một thành viên trong Tổ Điều tra Sự cố”.

Chung Học Văn nói: “Đây là vị Chủ nhiệm Tổ Điều tra, đồng chí Mã Trung Tân”.

Mã Trung Tân gật gù chào với mọi người. Mã Trung Tân xem chừng khoảng hơn 40 tuổi, rất phong độ.

Chung Học Văn tiếp tục giới thiệu từng người một cho đến hết mấy vị thành viên của Tổ Điều tra Sự cố, sau khi giới thiệu xong, mới nói tiếp: “Sự cố hỏa hoạn này, phản ứng ban đầu của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn chúng tôi nhằm giải quyết hậu quả vụ hỏa hoạn là rất tích cực, rất chủ động, tạm thời không chỉ chịu trách nhiệm trong việc động viên thân nhân những gia đình có người thiệt mạng và những người bị thương, mà còn xử lý kỷ luật cách chức đối với đồng chí Trần Nghệ Lâm người trực tiếp chịu trách nhiệm trong vụ hỏa hoạn, những điều này đều đã được Tỉnh ủy và Tổ Điều tra Sự cố khẳng định. Nhưng điều này vẫn chưa thể chứng minh được rằng lãnh đạo của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn chúng ta không có chút trách nhiệm nào nữa. Vụ hỏa hoạn có liên quan đến hai mạng người, và còn làm hại đến hơn mười người vô can, là đơn vị hành chính chủ quản, đương nhiên không tránh khỏi trách nhiệm. Hôm qua trong cuộc họp của Trung tâm Học tập Tỉnh ủy, tôi cũng đã làm bản kiểm điểm chính mình, cho nên, hy vọng rằng những thành viên trong Cục chúng ta, đặc biệt là những vị lãnh đạo chủ chốt, nên suy nghĩ nghiêm túc, tìm ra nguyên nhân sâu xa trên lĩnh vực công việc, trên lĩnh vực quản lý, vụ hỏa hoạn này, với công tác quản lý của chúng ta, và với phương hướng chiến lược của chúng ta, liệu có mối liên quan trực tiếp hay gián tiếp nào không? Tiếp sau đây xin mời Chủ nhiệm của Tổ Điều tra Sự cố, đồng chí Mã lên phát biểu”.

Mã Trung Tân gật gù chào với mọi người rồi bắt đầu nói: “Lúc này Phó Thị trưởng Chung đã nói với mọi người mục đích của Tổ Điều tra Sự cố chúng tôi đến Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn lần này rồi, tôi không nhắc lại nữa. Tôi rất tán đồng với ý kiến của Phó Thị trưởng Chung Học Văn, những điều cần nói ở đây bao gồm hai điểm. Thứ nhất, vụ hỏa hoạn này gây ra ảnh hưởng rất lớn, trên ủy thác cho Tổ Điều tra Sự cố chúng tôi phải đi sâu vào điều tra, làm rõ nguyên nhân, truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những người có trách nhiệm trực tiếp gây ra sự cố này, nhất định phải giao cho cơ quan tư pháp xử lý, nếu phải chịu trách nhiệm trước Ban Hành chính Kỷ luật Đảng, nhất định phải xử lý cho nghiêm túc, tuyệt đối không được qua loa. Nhất là việc lớn liên quan tới an toàn tài sản và tính mạng của quần chúng nhân dân, thái độ của chúng tôi có mặt ở đây lần này là rất rõ ràng, cho dù có liên quan đến bất kỳ ai, vì quản lý không tốt mà dẫn đến sự cố lớn, thì nhất định phải chịu trách nhiệm liên quan. Thứ hai, hy vọng đội ngũ lãnh đạo chủ chốt của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, phải có cách nhìn đúng đắn, nêu cao tinh thần tự điều tra, bắt đầu từ công tác quản lý tìm ra nguyên nhân. Đương nhiên, có một số việc, không phải các anh đã chủ động gánh chịu rồi, thì chúng tôi không chỉ ra trách nhiệm lớn của anh trong đó. Chúng tôi xin hứa nhất định sẽ lấy sự thực làm căn cứ, để đưa ra quyết định cuối cùng của chúng tôi, còn thái độ của các anh tốt hay không, sâu sắc hay lạnh nhạt, cũng có tác dụng nhất định làm tài liệu tham khảo trong quá trình điều tra của chúng tôi, có ảnh hưởng trực tiếp đến quyết định nặng hay nhẹ về ý kiến xử lý của chúng tôi. Tôi nghĩ, các vị có mặt ở đây đều hiểu ý tôi. Tôi chỉ xin nói đến đây, để thời gian cho mọi người”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 4.7

Chung Học Văn nói: “Chủ nhiệm Mã đã nói rất rõ ràng rồi, bây giờ đến lượt các đồng chí phát biểu rồi, ai có thể nói trước?”.

Hứa Thiếu Phong biết, nhất định là ông ấy phải nói trước. Lúc này nghe lời phát biểu của hai vị lãnh đạo, ông đã nhận thấy sự nghiêm trọng của vấn đề rồi, nhưng ông vẫn đang không ngừng khuyên răn mình, nhất định phải bình tĩnh, nhất định không được gục ngã.

Trong khi Chung Học Văn tìm người nói trước, ông liền tiếp lời nói: “Để tôi phát biểu trước. Xảy ra sự cố nghiêm trọng như thế này, là Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, tôi không thể không có trách nhiệm. Mặc dù nói, hôm sự cố xảy ra, tôi vẫn còn đi họp trên tỉnh, trước khi đi họp tôi đã giao toàn công việc lại cho đồng chí Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa. Đối diện với sự cố lớn này, chúng tôi đã đưa ra những quyết định ứng phó trong thời gian nhanh nhất. Thứ nhất là Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn chúng tôi đã bỏ tiền chi trả cho người nhà hai nạn nhân tử vong để giúp họ ổn định lại cuộc sống. Sau đó, lại còn trả tiền viện phí cho những nạn nhân bị thương phải nằm trong viện, đảm bảo sự điều trị của họ không bị ảnh hưởng gì. Thứ hai, đối mặt với sự cố lớn này, chúng tôi đã tiến hành tự điều tra tự kiểm điểm nội bộ, thông qua thảo luận của Hội nghị Đảng bộ, đưa đơn từ chức của đồng chí Trần Nghệ Lâm nguyên là Trưởng ban Nghệ thuật Quần chúng lên Ban Bí thư Thành ủy và đã được phê chuẩn. Trong việc xử lý đồng chí Trần Nghệ Lâm, chúng tôi cũng từng có tranh luận, một phía ý kiến cho rằng, Trần Nghệ Lâm chuyển gói thầu cho ông chủ vũ trường là Hoàng Đắc Tài, có hợp đồng viết tay, cũng có công chứng của Nhà nước, Hoàng Đắc Tài là người chịu trách nhiệm trước pháp luật, Trần Nghệ Lâm không tham gia quản lý, sẽ không chịu trách nhiệm. Một ý kiến khác cho rằng, Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng không nên cho người khác thuê tầng hầm và đại sảnh để mở vũ trường, cho nên nhất định phải truy cứu trách nhiệm của họ. Xét theo tình hình này chúng ta nên xuất phát từ đại cục, theo mục đích xử lý nghiêm túc rút ra bài học, đưa ra quyết định cách chức đồng chí Trần Nghệ Lâm.

Bản thân tôi cảm thấy, đối với sự cố lần này, khi đó chúng ta không nên thảo luận việc đồng chí Trần Nghệ Lâm có nên cho thuê Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng làm vũ trường hay không, nếu nói có trách nhiệm, thì trách nhiệm chính là ở đây. Đương nhiên, vụ hỏa hoạn này là không ai ngờ tới được? Nếu có thể ngờ tới được, chúng tôi cũng sẽ không đồng ý, nếu có đồng ý thì Trần Nghệ Lâm cũng không cho mướn thầu. Giờ chúng tôi đã xử phạt Trần Nghệ Lâm, mặc dù anh ta vẫn kêu oan, nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo sự cố hỏa hoạn xảy ra trong phạm vi anh ta tiếp quản? Nếu như, ở trên còn muốn tiếp tục...”.

Hứa Thiếu Phong vừa nói tới đây, nghe thấy Vương Chính Tài ho nặng một hồi. Tiếng ho này khiến cho Hứa Thiếu Phong hiểu ra, anh ta đang nhắc nhở ông, lời nói của anh đang đi quá xa. Ông chợt giật mình, trong chốc lát chợt tỉnh ra. Lúc này mục đích của ông chính là để lãnh đạo nghe thấy, chúng ta đã xử lý một người, đã có chút oan uổng cho ông ta, chúng ta không nên tạo ra án oan hơn nữa. Không ngờ lại nói đến chỗ nhạy cảm, khó tránh khỏi chút kêu ca. Nếu không phải Vương Chính Tài nhắc nhở, câu tiếp theo ông ấy nói sẽ là: “Nếu muốn tiếp tục xử lý, khéo còn liên quan đến những lãnh đạo cao nhất của Cục, thế thì chúng tôi chỉ còn biết chịu phạt thôi”. May mà Vương Chính Tài nhắc nhở, khiến ông lập tức điều chỉnh: “Đi sâu vào tìm hiểu điều tra Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn chúng tôi, chúng tôi thứ nhất chỉ biết tích cực ủng hộ, thứ hai sẽ tạo ra những điều kiện thuận lợi, đồng thời dùng thái độ tích cực tiếp nhận sự thẩm tra của tổ chức. Bài phát biểu của tôi xin được kết thúc ở đây”.

Hứa Thiếu Phong nói xong, đưa mắt nhìn Vương Chính Tài một cái, đúng lúc cũng bắt gặp ánh mắt ngưỡng mộ của ông ta nhìn ông, cảm giác như có sự cảm kích tâm đầu ý hợp.

Chung Học Văn nói: “Vừa rồi đồng chí Thiếu Phong cũng thể hiện rõ, như thế là rất tốt, chúng ta nên phối hợp với Tổ Điều tra Sự cố trên cả về mặt tư tưởng và mặt nhận thức, không những nên có dũng khí thừa nhận trách nhiệm, còn phải có dũng khí tiếp nhận sự thẩm tra của tổ chức, bao gồm cả tôi trong đó. Tiếp sau ai sẽ phát biểu? Minh Hoa phát biểu đi. Tiện thể giới thiệu một chút với Chủ nhiệm Mã, đây là đồng chí Trương Minh Hoa, Phó Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn”.

Trương Minh Hoa gật gù đầu với Chủ nhiệm Mã, rồi lại gật gù đầu với Chung Học Văn, sau đó mới nói: “Kính thưa đồng chí Phó Thị trưởng Chung Học Văn, kính thưa đồng chí Chủ nhiệm Mã, với cương vị Phó Cục trưởng, trách nhiệm của tôi là quản lý công tác tuyên truyền truyền thông. Đúng như Cục trưởng Hứa lúc này nói, sau khi sự cố phát sinh, Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn chúng tôi dưới sự lãnh đạo của Thành ủy, đã đưa ra những chính sách hiệu quả nhất trong thời gian sớm nhất, cũng đẩy mâu thuẫn xuống mức phạm vi nhỏ nhất, đương nhiên, vấn đề bây giờ không phải là để chúng ta nói phải xử lý những vấn đề còn tồn đọng như thế nào, mà là cần phải tìm ra nguyên nhân gây ra sự cố to lớn này. Cho nên tôi muốn nói cách nhìn của tôi về vấn đề này. Thứ nhất, tôi thấy nguyên nhân trực tiếp của vụ hỏa hoạn này là do ông chủ vũ trường thiếu nhận thức về an toàn mà gây ra, nhưng còn nguyên nhân sâu sa ẩn giấu đằng sau, chính là Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng vốn dĩ không nên cho thuê văn phòng của mình để làm vũ trường. Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng danh chính ngôn thuận là vốn đầu tư của Chính phủ nhằm tổ chức một số hoạt động văn hóa có ý nghĩa cho nhân dân, chúng ta lại cho người khác thuê tầng hầm và đại sảnh làm vũ trường, điều này vốn dĩ đã không đúng rồi, cho nên, Trần Nghệ Lâm chịu phạt là đương nhiên, chẳng có gì là oan ức cả, nếu có gì oan ức, cũng là tự ông ta chuốc lấy mà thôi. Ở điểm này, ý kiến của tôi lúc nào cũng rõ ràng, chưa từng mập mờ bao giờ. Thứ hai, hôm xảy ra sự cố hỏa hoạn, tôi vẫn còn trong thời hạn chịu sự ủy thác toàn quyền của đồng chí Hứa Thiếu Phong chịu trách nhiệm xử lý công việc của toàn Cục, cho nên tất nhiên là tôi có trách nhiệm không thể nào chối bỏ được. Tuy nhiên trên thực tế, công tác của tôi là quản lý đài phát thanh truyền hình, công tác về văn hóa là do một đồng chí Phó Cục trưởng khác đảm nhận, sau khi ông ấy được điều đi công tác từ năm ngoái, Cục vẫn chưa phân công lại, thực tế vẫn do đồng chí Hứa Thiếu Phong chủ quản. Tôi phụ trách toàn quyền công việc của Cục, chỉ trong thời gian có năm ngày. Mặc dù sự cố hỏa hoạn xảy ra vào thời gian đó, nhưng mà băng đá ba thước, không phải giá lạnh ngày một ngày hai mà có được. Những lỗi hỏng trong quản lý hàng ngày, bắt tôi sửa đổi trong thời gian năm ngày thật không thực thi chút nào, huống hồ tôi cũng không thể vượt quá chức phận, nhân lúc anh Hứa không có nhà mà thay đổi những thứ vốn không phải thuộc quyền quản lý của tôi. Xét theo tình tiết này, tôi xin tiếp nhận sự thẩm tra của tổ chức. Điều đáng nói chính là, lúc Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng chuẩn bị cho người ngoài thuê, tôi cũng đã đề xuất ý kiến với cấp trên rằng làm như thế không được thích hợp cho lắm, tuy vậy ý kiến của tôi đã không được coi trọng. Tôi nói thế này hoàn toàn không phải muốn đùn đẩy trách nhiệm, mà quan trọng chỉ muốn thể hiện với lãnh đạo tỉnh, thành phố thấy đối với vấn đề này, tôi luôn giữ vững nguyên tắc”.

Trương Minh Hoa nói xong, Mã Trung Tân tiếp lời: “Băng đá ba tháng trước, không phải giá lạnh ngày một ngày hai, câu này đã nói trúng điểm yếu, xảy ra hỏa hoạn rõ ràng là việc chốc lát, nhưng đó hoàn toàn là hậu quả do việc quản lý không nghiêm trong một thời gian dài, đương nhiên sẽ gây ra kết quả tất yếu như thế. Lúc này đồng chí nói, sau khi một vị Phó Cục trưởng Cục bị điều đi, công việc ở Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng do đồng chí Hứa Thiếu Phong trực tiếp chủ quản? Đồng chí Hứa Thiếu Phong, có phải là như thế không?”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 4.8

Hứa Thiếu Phong không ngờ được rằng Trương Minh Hoa lại phải sạch trách nhiệm của hắn, đổ hết tai họa lên đầu anh.

Anh đang định đợi hắn nói xong thì lên tiếng phản kích, không ngờ Mã Trung Tân lại gọi tên anh, anh chỉ biết nói: “Tôi chưa từng tuyên bố tôi muốn cai quản Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng, không biết những vị thành viên trong Đảng ủy ngồi đây có ai nhớ không? Nếu không ai có thể nhớ ra, thì đây hình như là nhiệm vụ mà đồng chí Trương Minh Hoa vừa phân cho tôi”. Nói tới đây, ông nghe thấy trong cuộc họp có người cười thầm, liền cố tình nhìn mọi người một cái, sau đó trấn tĩnh lại nói tiếp: “Lúc này đồng chí Trương Minh Hoa nói đến một vấn đề nữa cũng rất kỳ lạ, trong năm ngày đồng chí phụ trách toàn bộ công việc của Cục, xảy ra sự cố hỏa hoạn này, đây là sự thực trăm phần trăm, còn về việc đồng chí có trách nhiệm hay không, phải gánh chịu trách nhiệm như thế nào, cấp trên ắt sẽ suy nghĩ, đồng chí không nên vì đùn đẩy trách nhiệm, mà nói vấn đề khó khăn trong công tác xử lý công việc của toàn Cục là vượt quá chức phận. Tôi thật sự không rõ từ “vượt quá chức phận” ở đây là ý gì, liệu có phải anh tận tâm tận lực là vượt quá quyền hạn? Nếu tất cả cán bộ Đảng viên chúng ta đều làm việc với thái độ như vậy, thì công tác quản lý làm sao mà không có lỗi hỏng được? Còn có một điểm nữa, nhà thầu của Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng không phải là ý kiến của riêng một lãnh đạo nào, mà là Đảng ủy dựa trên đề nghị của đồng chí Trần Nghệ Lâm, tập thể thảo luận rồi mới đi đến kết luận. Đã là quyết định của tập thể, thì cũng nên có dũng khí tập thể chịu trách nhiệm, không nên cứ xảy ra chuyện lại đùn đẩy trách nhiệm cho người khác, tẩy rửa mình sạch bong?”

Hứa Thiếu Phong vừa nói xong, Trương Minh Hoa liền tiếp lời: “Tôi xin trình bày rõ một chút, không phải tôi đang đùn đẩy trách nhiệm, nếu cần tôi chịu trách nhiệm tôi nhất định sẽ gánh vác, tôi chỉ muốn nói rõ thái độ của cá nhân tôi, chính là trách nhiệm của người nào thì người đó chịu, sai lầm trong

quyết sách của cá nhân, không nên để tập thể đứng ra chịu. Cuối cùng thì ai muốn tẩy rửa bản thân mình, tôi nghĩ mọi người hiểu rõ hơn tôi”.

Hứa Thiếu Phong đang chuẩn bị muốn nói điều gì đó, thì bị Chung Học Văn ngắt lời: “Thôi được rồi, được rồi, nhiệm vụ chủ yếu ngày hôm nay của chúng ta là tự điều tra tự kiểm điểm, có sự khác biệt, có tranh luận đương nhiên không phải là việc gì không tốt, nhưng nếu mà sự khác biệt trở thành sự đùn đẩy vạch trần nhau thì không tốt, tôi nghĩ là tốt nhất nên tìm ra nguyên nhân từ tự bản thân chúng ta, tìm ra vấn đề còn tồn tại, xem tiếp theo ai sẽ phát biểu? Phải tận dụng thời gian, tôi hy vọng rằng mọi người nói lên cách nhìn của mình”.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy Trương Minh Hoa nói như thế, khó tránh khỏi nóng mặt, đầu cứ thấy ong ong. Từ lúc anh lên làm chức Cục trưởng, luôn nhận được sự tôn trọng của người khác, chưa từng có một người cấp dưới nào đối với anh như thế, càng không có việc dùng giọng điệu như thế để nói về anh trước mặt lãnh đạo cấp trên. Ngày hôm nay, anh cảm thấy nhục nhã vô cùng. Giờ anh vẫn còn ngồi ở vị trí lãnh đạo mà Trương Minh Hoa đã như thế, nếu thật sự có một ngày anh bị lật xuống, thật không biết hẳn còn nói anh ra như thế nào nữa? Anh vốn dĩ không ngờ được, hẳn bình thường tỏ ra vô cùng hiền hòa giờ sao lại trở nên như thế này, lẽ nào thời cơ của hẳn đã đến rồi? Hay là có người đằng sau nâng đỡ hẳn? Chính trong giờ phút này, Hứa Thiếu Phong mới thực sự thấy Chung Học Văn có chút đáng nghi, trong các cuộc họp, mỗi khi Trương Minh Hoa nói xong ông ta đều chặn họng anh lại, không muốn cho anh nói. Lý do là vì sao? Chắc hẳn là ông ta ngầm nâng đỡ Trương Minh Hoa? Trong lòng anh bất giác kinh ngạc, nếu là như thế, nhất định nên thận trọng một chút, cho dù như thế nào cũng không được bại dưới tay của Trương Minh Hoa. Tiếp sau, những thành viên khác trong Đảng ủy cũng phát biểu qua loa nhận định của chính mình, Hứa Thiếu Phong đều không nghe lọt tai, Hứa Thiếu Phong chỉ đang nghĩ, tối về phải nhờ Lâm Như đi đến nhà Bí thư Uông một chuyến, chỉ cần bám được vào cây đại thụ này, chắc chắn anh sẽ đầu lại được tên tiểu nhân Trương Minh Hoa này, cũng chẳng sợ kẻ nào có thể hất cẳng anh...

Sau khi tan họp, Hứa Thiếu Phong muốn giữ Chung Học Văn và Mã Trung Tân lại đi ăn cơm. Anh thấy đây là một tín hiệu, nếu có thể giữ lại ăn cơm, thì chứng minh là Tổ Điều tra Sự cố không có chút phản đối nào với ông, nếu không giữ lại được, có thể sẽ coi ông là người có vấn đề. Nghĩ vậy, liền nói với Mã Trung Tân: “Chủ nhiệm Mã, các vị vất vả rồi, tối nay tôi muốn mời các vị ăn một bữa cơm có được không?”.

Mã Trung Tân nói: “Không dám làm phiền Cục trưởng, lần này đến, chúng tôi tự đặt ra một nguyên tắc cho bản thân mình, không tham gia vào sự tiếp đãi của bất cứ đơn vị nào, nơi ăn chốn ở đều do Ủy ban Nhân dân Thành phố sắp đặt, hy vọng rằng anh có thể hiểu cho”. Hứa Thiếu Phong nghe nói như thế, khó tránh khỏi hoang mang, Chung Học Văn cũng gần như là nhận ra điều gì đó, liền cố tình gạt đầu với ông: “Thôi được rồi, Thiếu Phong, Chủ nhiệm Mã đã không thể đi được, đừng làm khó ông ấy nữa, chúng ta ai về nhà nấy”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 5: Ai cũng muốn thể hiện mình

Buổi chiều, Lâm Như đã hẹn với Vu Quyên Tú tối nay khoảng 8 giờ cô sẽ đến nhà để kiểm tra sức khỏe cho bà. Ăn tối xong, kim đồng hồ chỉ hơn 7 giờ, cô dọn dẹp nhà cửa xong sửa soạn lại một chút cho bản thân. Lúc sắp ra khỏi cửa Hứa Thiếu Phong nói muốn đưa cô đi. Lâm Như cảm thấy hôm nay anh ta đối với cô rất tốt, nhưng đằng sau sự nhiệt tình ấy là cả một tâm trạng, điều đó khiến cô cảm nhận được tính nguy cấp của vấn đề, cũng cảm nhận được mức nghiêm trọng của sự việc mà Hứa Thiếu Phong đang phải gánh chịu. Lâm Như nói: “Không cần đâu, tôi bắt taxi đi cũng được, ông cứ ở nhà nghỉ ngơi đi”.

Hứa Thiếu Phong lại hỏi: “Thế đồ đạc đã chuẩn bị đầy đủ cả chưa?”.

“Đủ cả rồi!”, Lâm Như đáp. Khi ra khỏi nhà, quay đầu nhìn lại, cô nhận ra ánh mắt Hứa Thiếu Phong tràn đầy niềm hy vọng, ông còn dặn dò cô nhất định phải chú ý chừng mực, nói năng phải khéo léo một chút. Lâm Như đáp lời ông: “Tôi biết rồi! Ông cứ yên tâm ở nhà mà xem ti vi”.

Ra khỏi nhà, trong lòng Lâm Như bất giác nảy sinh tâm trạng đồng cảm với Hứa Thiếu Phong. Trong ký ức của cô, Hứa Thiếu Phong là một người đàn ông rất tự tin, từ trước đến nay toàn người khác đến cầu cạnh ông ấy chứ ông ấy có bao giờ phải đi nhờ người khác. Bây giờ, ông ấy đang kỳ vọng hết vào cô, điều đó đủ thấy được áp lực mà ông ấy đang phải chịu đựng lớn như thế nào. Lâm Như cũng vì thế mà hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cách thuyết phục bằng được Vu Quyên Tú, nhờ bà ấy tâm sự với Bí thư Uông, để chồng bà ấy giúp Hứa Thiếu Phong thoát qua cửa ải này.

Ra đến con đường cái ở phía trước nhà, Lâm Như đang đứng đợi xe, bỗng nhiên một chiếc xe con màu hồng tươi thuận chiều chạy đến, dừng ngay bên cạnh cô. Đúng lúc đó, cửa kính xe từ từ hạ xuống, bên trong xe phát ra giọng nói của một người: “Hồi tiểu thư quyền quý, xin hỏi nàng đang đứng đợi chàng hoàng tử cười bạch mã nào vậy? Nếu như nàng không chê thì xin hãy lên xe của tôi”.

Lâm Như quay lưng lại nhìn, thấy Hồ Tiểu Dương cũng đang cười với cô. Cô mở cửa bước lên xe rồi mới nói: “Con quý này! Ở đâu đến mà như thần thế?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Đúng lúc đang định đến nhà rủ chị đi cùng em đến thẩm mỹ viện, không ngờ chị lại có hẹn? Chị đúng là rất tốt! Rất có triển vọng! Có phải là anh chàng đẹp trai lần trước chào chị em mình không?”

“Cô nói linh tinh gì thế, cái gì mà hẹn với hò, tôi đang đến nhà bà Vu Quyên Tú để kiểm tra lại sức khỏe cho bà ấy, nếu cô không bận gì thì chờ tôi đến nhà bà ấy một thể với”, Lâm Như nói.

Hồ Tiểu Dương vẫn giữ giọng cười đùa đáp: “Được! Bỏn cô nương em đây hôm nay nguyện làm tài xế riêng cho chị, thấy chị trang điểm đẹp như thế này em cứ tưởng là chị hẹn hò với anh chàng nào!”.

Lâm Như nói: “Đẹp cái nổi gì chứ? Không phải đã già rồi sao, có trang điểm mấy cũng không trẻ đẹp được như cô, sắp thành bà lão đến nơi rồi. Còn hẹn hò nữa? Cô nghĩ bây giờ tôi có thể hẹn hò với ai được nữa?”

“Chị quên rồi à? Lần anh A Xán đi công tác về, chị em mình cùng nhau đi ăn tối trên bến Vọng Xuân, chẳng phải đã có một anh chàng ăn mặc bảnh bao chào chị một cách đầy tình tứ và thân mật đó sao?”

Lúc này, Lâm Như mới chợt nhớ ra Trần Chí Cường, liền cười nói: “Thân mật tình tứ cái gì? Cô thật giỏi suy luận. Anh ta là bạn học hồi phổ thông với tôi, là một ông chủ kinh doanh bất động sản, ngày trước chỉ làm ăn ở đại lục, năm ngoái mới đến thành phố Hải Tân này”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chỉ có thể thôi sao?”

“Vậy cô còn muốn như thế nào nữa?”, Lâm Như hỏi.

“Xem chừng anh ta rất quan tâm đến chị”, Hồ Tiểu Dương nói.

Toàn thân Lâm Như bắt giác run lên, cô nói: “To đầu mà không biết nghĩ gì cả. Chị của cô khi còn trẻ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện vượt qua giới hạn, huống hồ bây giờ gần này tuổi đầu, còn ham muốn gì nữa”.

“Là vì khi còn trẻ chị luôn sống theo nề nếp, còn phải lo cho sự nghiệp, cho gia đình, bây giờ son rồi rồi lại muốn thử sức cho biết kéo sau này lại tiếc. Hôn nữa, Hứa Thiếu Phong phản bội chị, lẽ nào chị không thể ông ăn chả bà ăn nem”.

Vừa nghe Hồ Tiểu Dương nhắc đến việc Hứa Thiếu Phong phản bội cô, trong lòng Lâm Như lại dấy lên một cơn đau. Đôi khi người trong cuộc thường hay mù quáng còn người ngoài cuộc lại rất tỉnh táo. Tuy nhiên, lý thuyết là một chuyện còn hiện thực lại là chuyện khác, có những lúc trên lý thuyết hiểu rất rõ nhưng khi vào thực hành lại rất khó. Không phải là cô không có cơ hội mà cô thuộc tuýp người không dễ thay đổi, có thể nói là bảo thủ. Hiếm khi nào cô tự bước ra khỏi cái ranh giới quan niệm cô hủ của chính mình. Nghĩ vậy, cô liền nói: “Cô nói linh tinh gì thế? Có khả năng chúng ta hiểu lầm ông ấy rồi, tôi thấy Hứa Thiếu Phong không phải là hạng người đó đâu, mấy ngày nay ông ấy đều về nhà rất đúng giờ”.

Hồ Tiểu Dương định nói gì nhưng lại thôi, cô biết nếu như tìm không ra cái người mà chị dâu cô gọi là hồ ly tinh kia thì dù có nói ra thì chị cô cũng chưa chắc đã tin, liền nói: “Chị yên tâm, em sẽ luôn nói đúng sự thật”.

Lâm Như bỗng thấy rung mình, trong những lúc như thế này phải đặt tinh thần đoàn kết lên hàng đầu, cô thật sự lo lắng sợ Hồ Tiểu Dương sẽ gây ra một số chuyện khác làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Hứa Thiếu Phong. Cô nói: “Tiểu Dương! Những lời lần trước chị nói với cô tạm thời hãy gác lại đã, bây giờ anh rể cô đang gặp phải vấn nạn rất lớn, trong lúc khó khăn như thế này, chúng ta không nên gây thêm phiền phức cho ông ấy nữa, đợi sau khi vấn nạn này qua đi chúng ta sẽ tiếp tục tính sổ với ông ấy”.

Hồ Tiểu Dương hoảng hốt nói: “Gi cơ? Anh rể gặp chuyện lớn, là chuyện gì vậy? Có phải vẫn là chuyện hòa hoãn lần trước?”

Lâm Như thở dài một hơi nói: “Bây giờ Tổ Điều tra Sự cố của tỉnh lại truy cứu xuống cả Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn của ông ấy, xét tình hình hiện tại thì sẽ rất bất lợi cho ông ấy, chị thấy những người ủng hộ ông ấy chẳng có mấy ai. Hôm nay, chị đến nhà bà Vu Quyên Tú, một là để kiểm tra sức khỏe cho bà ấy, mặt khác cũng là muốn bà ấy nhờ chồng giúp đỡ Hứa Thiếu Phong, xem xem có thể khiến Bí thư Ưông ra mặt nói với Tổ Điều tra Sự cố, để họ dừng cuộc điều tra lại”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thảo nào mà mấy hôm nay anh rể về nhà đúng giờ, hóa ra là ông ấy gặp phải tai vạ”.

“Xem cô kia, lại thế nữa rồi? Em vợ với anh rể xưa nay vốn dĩ vẫn không nói rõ được quan hệ, cô đúng là lúc nào cũng phán xét ông ấy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Không phải là em phán xét anh rể, xem chị mấy ngày nay phải vất vả chạy đôn chạy đáo vì anh ấy em thật sự thấy rất buồn. Chị hãy nhìn anh ấy xem, gặp chuyện lớn thì cháy nhà mới ra mặt chuột, lại còn để chị phải mất mặt thay anh ấy đi cầu cạnh người khác, tại sao anh ấy không bảo con hồ ly tinh đó đi? Anh ấy nên thuyết phục bồ của anh ấy đi mới phải, để cô ta tự thân đến phòng ở của Tổ Điều tra sự cố của tỉnh ngỏ với mấy vị quan to quyền lớn đó vài ngày, như thế không phải là mọi chuyện sẽ được giải quyết tốt đẹp sao?”.

Lâm Như cười một cách đau khổ, cảm thấy mặc dù lời của Hồ Tiểu Dương có chút ngiệt ngả nhưng đó là sự thật. Không còn cách nào khác, dù sao vợ chồng vẫn là vợ chồng, bất luận thế nào thì trong giờ phút quan trọng quyết định đến tiền đồ của Hứa Thiếu Phong, cô vẫn phải dốc hết sức và trách nhiệm vì ông ấy, còn về cái chiêu mà Hồ Tiểu Dương đưa ra không phải là cô không hiểu nhưng cô chỉ có thể lấy đó làm trò vui mà thôi.

Không biết từ lúc nào, xe đã đến trước khu nhà của Bí thư Thành ủy, Lâm Như nói: “Tiểu Dương! Chị xuống xe! Cô bận việc gì thì cứ đi làm đi!”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em không bận gì hết, em ở ngoài này đợi chị, nhìn dáng vẻ chị lúc này giống như một nữ anh hùng vào sinh ra tử trong phim “Mai phục” đang “hot” hiện nay. Em không thể không quan tâm đến chị được!”.

Lâm Như liền cười nói: “Tâm trạng tôi lúc này cũng không khác như thế là mấy, nếu cô không ngại phiền thì đợi chị nhé”.

“Không vấn đề gì, chị cứ yên tâm đi đi, em đi dạo vài vòng quanh khu này rồi sẽ quay lại đón chị, để chị khỏi lo lắng làm ảnh hưởng đến việc chính sự”.

Lâm Như nói: “Được! Xong việc sẽ mời cô đi uống cà phê”, nói xong liền cười một cái rồi bước xuống xe.

Khi bước vào tòa nhà của Bí thư Thành ủy, Lâm Như mới thực sự cảm nhận bản thân lúc này giống như nhân vật nữ chính trong phim mà Tiểu Dương vừa nói, cảm giác như hồn lìa khỏi xác vậy, nhất là lúc bước đến cửa thang máy, phải gượng tay ấn chuông cửa nhà bà Vu Quyên Tú, trong lòng cô không tránh khỏi nỗi sợ sệt. Cô không thể không thừa nhận, trong cái cơ chế xin cho thâm căn cố đế này, mặc dù về bề ngoài thì vẫn nào là bình đẳng, nào là tự do nhưng sâu thẳm bên trong nó thì không thể loại bỏ được cái gọi là đẳng cấp, mà đẳng cấp khác nhau có thể hoàn toàn quyết định đến chức quan cao hay thấp, to hay nhỏ.

Đàn ông là như thế, đàn bà cũng không phải ngoại lệ. Có điều, điểm khác biệt là ở chỗ đàn bà thường dựa vào quyền lực của đàn ông để quyết định địa vị của mình. Đương nhiên là như vậy, mặt này còn liên quan đến mặt khác nữa, đó gọi là nguyên tắc dục vọng, hoặc có thể nói người này không sợ mất thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 5.2

Có khả năng Quyên Tú và Bí thư Uông sớm đã tính đến việc cô sẽ nhò và nên mới khóa chặt miệng cô lại. Nếu thực sự như thế, e rằng Hứa Thiếu Phong gặp đại họa rồi.

Cô đã đến nơi này vài lần rồi, lần trước đến mặc dù có chút sợ sệt nhưng đó là do cảm giác tâm lý lần đầu mà thôi, còn lần này thì lại khác. Lần trước cô đến trên danh nghĩa là một bác sĩ, không hề có mục đích lợi dụng gì cả nhưng hôm nay ngoài là một bác sĩ, cô còn đi nhờ vả người khác, trong hành vi của cô có chút tư lợi. Cảm thấy rất hoang mang nhưng rốt cuộc Lâm Như vẫn ghé vào máy điện thoại chuông cửa của nhà bà Vu Quyên Tú, nói vọng vào: “Chị Quyên Tú! Em là Lâm Như”. Đối phương liền đáp lại: “Tiểu Lâm à! Mau lên đây đi!”. Cô vừa đặt máy nói xuống, cửa thang máy từ từ mở ra.

Vào thang máy, lên tầng 20, ấn một hồi chuông, cửa liền mở ra ngay.

“Vất vả cho cô quá! Tiểu Lâm!”, Vu Quyên Tú nói.

Lâm Như bước vào nhà: “Không sao! Không sao đâu ạ!”

Thay giày đi trong nhà, qua phòng khách, cô mới phát hiện ra Bí thư Uông đang xem ti vi, liền nhanh nhẹn chào ông ấy một câu: “Chào Bí thư! Anh cũng ở nhà ạ”.

Uông Chính Lương liền gật gù đầu, vừa cười vừa đáp lại cô: “Vâng! Vất vả cho cô quá, đã khiến cô phải chạy đi chạy lại”.

Lâm Như cẩn trọng nói: “Không có gì ạ! So với công việc Bí thư của anh thì có đáng gì?”

Uông Chính Lương cười vang nói: “Đó là do công việc không giống nhau, nếu để tôi làm bác sĩ như cô thì chỉ sợ không có bệnh nhân nào dám để cho tôi chữa bệnh cả”.

Vu Quyên Tú cũng tiếp Uông Chính Lương nói: “Vậy thì bệnh viện không thể không bị đóng cửa sớm”, sau đó quay sang nói với Lâm Như: “Chúng ta vào phòng ngủ được không?”

Lâm Như gật đầu nói: “Được ạ!”, rồi cũng quay sang nói với Uông Chính Lương:

“Bí thư, anh xem ti vi nhé, em đi kiểm tra sức khỏe cho chị đây ạ!”

Uông Chính Lương nói: “Cần tôi giúp gì thì cứ gọi nhé!”

Vu Quyên Tú liền chen vào: “Không mượn anh động tay”.

Lâm Như thấy thoải mái hơn lúc trước rất nhiều liền vừa cười vừa nói: “Chị Quyên Tú! Xem chừng Bí thư Uông rất quan tâm đến chị!”

Vu Quyên Tú nói: “Ông ấy nói như thế chỉ là để người ngoài nhìn thôi, chứ bình thường một câu hỏi thăm cũng không có!”

Lúc này hai người đã đi đến hành lang, vẫn nghe được Uông Chính Lương nói: “Tôi ngoài miệng không nói ra, nhưng chẳng phải vẫn quan tâm tới bà bằng hành động đó sao”.

Vu Quyên Tú tủm tỉm cười, quay sang Lâm Như ra ám hiệu bằng miệng, từ những cử chỉ đó cô thấy được sự hòa thuận và yêu thương nhau giữa hai vợ chồng họ, liền ngoái đầu lại nói: “Bí thư! Chị Quyên Tú nói không nghe thấy những lời anh vừa nói đâu”.

Bí thư cười vang: “Miễn là bà cảm nhận được là tốt rồi”.

Đây là lần thứ ba Lâm Như đến nhà Quyên Tú, trong trí tưởng tượng của cô luôn cho rằng nhà của Bí thư rất sang trọng, đồ đạc trong nhà phải toàn là những thứ đắt tiền, nhưng trên thực tế lại không giống như vậy. Diện tích căn phòng mặc dù rất lớn nhưng trang hoàng đồ đạc lại rất đơn giản, thiết kế cũng rất bình dị, bước vào nhà Bí thư mà có cảm giác như bước vào nhà những người công nhân viên chức bình thường khác, không hề có chút cảm giác đây là nhà của một vị quyền to chức trọng. Phòng ngủ của họ cũng rất đơn giản, giường và tủ quần áo đều đã cũ, có điều cách bố trí lại rất gọn gàng, sạch sẽ.

Lâm Như đợi Quyên Tú cởi bỏ áo ngoài, sau đó mới tiến hành kiểm tra sức khỏe một cách cẩn thận, cô kiểm tra vết mổ dưới nách, tất cả đều rất bình thường, không có vấn đề gì cả, nhất là miệng vết mổ sau khi cắt chỉ liền lại rất nhanh.

Kiểm tra xong, Lâm Như quay sang nói với Quyên Tú: “Chị Quyên Tú! Em đã kiểm tra kỹ cho chị rồi, tất cả đều rất bình thường, vết mổ cũng liền rất nhanh, em sẽ kê thêm cho chị một toa thuốc”.

Quyên Tú hỏi: “Lâm Như, cô xem xem sau này vết sẹo để lại có to không?”.

Lâm Như vừa chia thuốc vừa nói: “Không to lắm đâu, hơn nữa sau này vết sẹo liền hẳn nếu chị không để ý thì có khi còn nhìn không thấy”.

Vu Quyên Tú vui mừng reo lên: “Như thế thì tốt quá! Tôi chỉ sợ sau này có sẹo để lại, ảnh hưởng đến thẩm mỹ”.

Lâm Như nói: “Chị cứ yên tâm đi, không có chuyện đó đâu, bình thường chị nên chú ý bổ sung thêm nước, không nên uống nhiều loại đồ uống có chất kích thích”.

Chỉ trong chốc lát Lâm Như đã chia xong thuốc cho Quyên Tú.

“Tiểu Lâm, tôi có một câu hỏi muốn được cô thỉnh giáo cho một chút”, Quyên Tú nói.

“Xem chị kia, lại còn thỉnh giáo nữa chứ, có việc gì chị cứ nói ra đi!”

“Cuộc phẫu thuật này đã làm được gần một tháng rồi, không biết bây giờ có thể... có thể quan hệ vợ chồng được không?”

Trong lòng Lâm Như nghĩ thấy buồn cười, mới được một tháng, bà ấy đã không chịu đựng được rồi? Không thể nhìn ra là bà ấy vẫn còn sung sức đến vậy, có điều, nếu nói như vậy thì có phần thiên vị, không biết chừng là do Bí thư kiên trì chịu đựng không nổi nên mới nhờ bà ấy hỏi cô.

Bất luận thế nào, cô cũng nên giữ vẻ mặt nghiêm trọng, vừa giúp Quyên Tú mát-xa phần ngực vừa giải thích: “Được chị ạ, sẽ không có ảnh hưởng gì đâu. Có điều, khi quan hệ chị không được quá sức kéo ảnh hưởng đến vết mổ, hãy để việc đó cho Bí thư”.

Vu Quyên Tú liền vui mừng cười nói: “Tiểu Lâm, cô không hổ danh là một bác sĩ giỏi, lại còn chữa trị cả tâm lý cho bệnh nhân nữa”.

Lâm Như cũng cười ha ha nói: “Không phải thế đâu ạ, đây là do thói quen nghề nghiệp thôi, có muốn sửa cũng không sửa được”.

Đợi Vu Quyên Tú mặc xong áo, Lâm Như vừa cất dụng cụ khám bệnh vào túi vừa nghĩ làm thế nào để tặng đồng hồ cho bà ấy đây? Bây giờ không phải là lúc thích hợp nhất sao? Nghĩ vậy, cô liền lấy trong túi xách ra một chiếc đồng hồ, quay sang Quyên Tú nói: “Chị Quyên Tú! Lần trước chị tặng em miếng ngọc bội rất đẹp, em thật sự rất thích nó, hàng ngày đều đeo nó lên cổ làm vật hộ thân. Hôm nay, em cũng có một món quà tặng chị làm vật kỷ niệm, nói rồi, chị không được từ chối đâu đấy”.

Vu Quyên Tú nói: “Vậy thì còn phải xem món quà cô tặng tôi là món quà gì? Tôi cũng nói trước, nếu quá đắt là tôi không dám nhận đâu đấy! Đây là quy định riêng của tôi”.

Sắc mặt Lâm Như bắt gặp đỏ lên, đã mang ra rồi bây giờ phải cất vào thì không thể được, cô đành là kẻ mặt dày đưa món quà đó về phía Quyên Tú: “Đây chỉ là món quà bình thường, không phải là thứ gì quý báu đâu ạ, xin chị hãy nhận cho”.

Quyên Tú nhận lấy, mở hộp quà ra xem, là một chiếc đồng hồ đeo tay, bà ngắm nghía tỉ mỉ. Lâm Như hỏi hộp, mong rằng bà ấy không đoán ra nó là hàng hiệu mà tốt nhất chỉ nên nhận ra nó là một chiếc đồng hồ tầm thường cũng được.

Quyên Tú nhìn một lượt, bỗng từ chiếc đồng hồ chuyển sang nhìn Lâm Như. Lâm Như cảm nhận được vẻ mặt đang nóng lên của mình, sợ bà ấy xem xong thì từ chối món quà của cô, liền giả vờ cười nói: “Chị Quyên Tú, lần trước chị tặng em miếng ngọc bội, bây giờ em tặng lại chị chiếc đồng hồ này, cổ nhân có câu, nhận mà không cho phi lễ nghĩa, hơn nữa chiếc đồng hồ này cũng chẳng đáng là bao, chị hãy nhận lấy cho em vui lòng”.

Vu Quyên Tú đóng hộp quà lại, lắc đầu nói: “Cô Lâm, tấm lòng của cô tôi xin nhận. Tuy nhiên, cô cũng phải hiểu cho tôi, tôi không thể phạm vào quy tắc tôi đã đặt ra”, nói xong liền đặt lại món quà vào tay Lâm Như.

Mặt Lâm Như đỏ gay gắt, từ trước đến giờ cô chưa từng tặng cho ai món quà đắt như thế này, cũng chưa từng đi cầu cạnh người khác việc của bản thân, hôm nay nếu không phải việc của chồng cô, cô cũng chẳng phải năm lần bảy lượt hạ mình cầu người khác nhận đồ như thế. Sự việc đã đến bước

này, cô đành phải nhận lấy chiếc đồng hồ, rụt rè nói: “Chị Quyên Tú, chị đừng là đã coi em như người ngoài rồi, chị đã từ chối món quà của em thì em cũng đành nhận lại vậy”.

Vu Quyên Tú cũng cảm thấy có chút không phải với Lâm Như, nên trong lúc Lâm Như cắt đồng hồ vào túi xách, nhìn thấy trên tay Lâm Như đeo một chuỗi vòng hạt bằng gỗ, liền đợi sau khi cô cắt đồ đạc xong mới lôi tay cô về phía bà nói: “Tiểu Lâm, trên tay cô đeo đồ vật gì vậy? Màu sắc của nó nhìn rất hay”.

Lâm Như cười tươi nói: “Cái đó là vật kỷ niệm năm ngoái em lên núi Nga Mi chơi, thấy hay hay nên đã mua đeo thôi chứ chẳng đáng giá gì cả, một trăm tệ hai cái”.

Quyên Tú liền cười nói: “Nếu cô tặng chị cái đó, tôi chắc chắn sẽ nhận”

Lâm Như thấy ngại liền nói: “Thứ không đáng tiền này em làm sao dám mang tặng chị?”

Quyên Tú nói: “Cô nghĩ vậy là sai rồi, thứ được mang từ núi Nga Mi về, cái đó mới gọi là giá trị”.

Lâm Như biết bà ấy đang an ủi cô liền nhẹ nhàng nói: “Nếu chị đã thích cái vòng này thì em xin tặng lại nó cho chị làm kỷ niệm, nói xong liền tháo vòng ra trao cho Quyên Tú.

Quyên Tú cầm lên ngắm nghía, nói: “Không tồi chút nào, nghe nói cái này còn có thể trừ tà ma? Có điều, lấy thứ cô đang đeo thì chắc là không được?”

Lâm Như bất chợt nghĩ ngay đến miếng ngọc bội mà cô đang đeo trên người, liệu có phải Quyên Tú đã sử dụng chiêu thức vu hồi này, từ chối lễ vật của bà Lý Mai Hoa - phu nhân Chung Học Văn, tưởng miếng ngọc bội này là một thứ tăng sức tâm thường mà nhận lấy? Sau đó vẫn lầm tưởng đó là vật bình thường mà đem tặng cho cô? Nếu thật sự là như thế, những suy đoán trước đó cũng dễ được lý giải, vì thế đối với cô bây giờ cũng dễ dàng lý giải. Cô giả cười một cái: “Em vẫn còn một chiếc nữa ở nhà, tặng chị cái này làm kỷ niệm”.

Quyên Tú vui mừng đeo vào tay nói: “Được! Vậy tôi xin nhận, cô đừng cho tôi là người khó tính nhé. Tôi cũng chẳng còn cách nào khác vì để làm được vợ của Bí thư không phải là chuyện dễ. Đôi khi nếu sống quá nguyên tắc sẽ bị người khác cho là vênh váo kiêu ngạo, còn sống quá tùy tiện sẽ mắc phải tội tham ô nhận hối lộ. Tôi tự đặt cho mình ba quy tắc sống, ông Uông nhà tôi cũng biết ba quy tắc đó, không những thế ông ấy còn rất tán thành và hy vọng tôi thực hiện được nó, không nên nói ra rồi lại vi phạm. Ba quy tắc đó để tôi đọc cho cô nghe, một là không nhận bất kỳ đồng tiền hay vật quý giá nào của người khác biếu tặng; hai là không tham gia vào công việc của chồng, không nói giúp công việc cho người khác trước mặt chồng, không nhận lời bất kỳ ai khi không có mặt chồng; ba là không lấy danh nghĩa của chồng để cất nhắc liệu việc, không tham gia các hoạt động giao thương. Cô xem xem, những điều tôi vừa nói có đúng không?”

Lâm Như nghe xong phần nào nhận thấy Vu Quyên Tú đã đi guốc trong bụng cô, đã biết rõ mọi hành động việc làm của cô hôm nay, nhân lúc cô chưa kịp mở miệng nhờ vả đã tìm lý do thoái thác khiến cô không thể nói ra. Cô bất chợt cảm thấy xấu hổ như bị ai đó lột trần đến nỗi mặt đỏ gay gắt, tai nóng bừng bừng, chỉ còn cách phải giả cười đối mặt với người trước mặt: “Chị làm như thế là đúng, không nói đến chức phu nhân Bí thư của chị, mà ngay cả cái chức phu nhân Cục trưởng Cục con con em đây, cũng không ít người đến cầu cạnh, nếu không triệt để thì đã gây ra cho Thiếu Phong nhà em không ít phiền phức rồi. Thực ra mà nói, trước khi quen biết chị thì em đã được nghe người ta nói chị ở nhà là một người vợ hiền còn khi đi làm lại là một người lãnh đạo giỏi, trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay em đã thực sự học được từ chị không ít bài học kinh nghiệm rồi”.

Vu Quyên Tú nghe xong không nhịn được cười: “Cô quá khen rồi! Chỉ cần người khác không nói tôi là đàn bà mà không có hương vị đàn bà là được rồi. Tiểu Lâm hãy đến phòng khách uống chút trà và ăn hoa quả đi!”

Lâm Như hiểu rõ, bây giờ bất kể thỉnh cầu gì cũng không thể nói ra, bà ấy đã khóa chặt miệng cô rồi, nếu tiếp tục nhờ vả, bà ấy sẽ không những không nhận lời, mà còn coi thường cho mình là kẻ không hiểu lý lẽ, sự việc đã như thế chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên vậy, biết đâu Bí thư Uông nể tình mình đã chăm sóc chu đáo cho vợ ông ấy mà mở cho chồng mình một con đường sống. Nghĩ như vậy, cô khách khí nói: “Cảm ơn chị Quyên Tú, Bí thư làm việc cả ngày đã mệt rồi, hãy để anh ấy nghỉ ngơi, nhà em có việc cũng nên về sớm một chút”. Nói xong cô liền ra khỏi phòng ngủ, khi ra đến phòng khách đã không còn thấy Bí thư ở đó nữa.

Lâm Như nói: “Chị Quyên Tú! Bí thư đâu rồi mà không thấy nữa?”

“Ông ấy đến thư phòng đọc sách rồi”, Quyên Tú đáp.

Lâm Như nhẹ nhàng nói: “Vậy em không đến chào anh ấy nữa, em về đây”.

“Cô ngồi ăn chút hoa quả đã rồi hãy về”, Quyên Tú nói.

“Cảm ơn chị, để cho Bí thư còn làm việc nữa”, Lâm Như nói xong liền đi giày vào, nhanh chóng ra khỏi căn nhà.

Ra khỏi tòa nhà, đến khu vực đại sảnh của tòa nhà này, Lâm Như thở dài một hơi, toàn thân dường như không còn chút ý chí nào. Cô không thể ngờ rằng Vu Quyên Tú lại thông minh lão luyện như thế, lão luyện đến mức ngay cả theo đuổi cô cũng không thể theo kịp, đối diện với bà ấy cô giống như những kẻ thích học thái cực quyền đối diện trước cao thủ, chỉ có thể nhìn thấy vẻ bề ngoài chứ không thể nhìn rõ thế giới nội tâm. Có khả năng Quyên Tú và Bí thư Uông sớm đã tính đến việc cô sẽ đến nhờ vả nên mới cố ý khóa chặt miệng cô lại, Bí thư Uông cũng cố ý trốn tránh cô. Nếu thực sự như thế, e rằng Hứa Thiếu Phong gặp đại họa rồi.

Chương 32: Chương 5.3

Lâm Như thất bại, nhưng có một người khác lại thành công. Họ đều là phụ nữ, cùng vì việc của Hứa Thiếu Phong.

Thành công hay thất bại đều không phụ thuộc trí thông minh của họ, mà quan trọng là hãy xét vận may của mỗi người. Người phụ nữ đó không phải ai khác chính là hồ ly tinh mà Lâm Như đang tìm kiếm, hoặc có thể nói cô ta là tình nhân của Hứa Thiếu Phong, “phu nhân phi chính thức” Trần Tư Tư.

Khi biết Hứa Thiếu Phong gặp đại nạn trong lòng Tư Tư vô cùng lo lắng. Cô ta chỉ có một cách duy nhất là cầu cứu cô bạn học cùng hội đại học Mã Được Được. Trần Tư Tư và Mã Được Được sở dĩ có thể trở thành đôi bạn thân, điều đó có liên quan nhiều đến tên của họ, một người là Tư Tư, một người là Được Được, hai tên đều lặp lại chữ, hơn nữa họ đều là hai cô gái xinh đẹp. Thông thường mà nói, hai người vừa xinh đẹp vừa có họ tên lặp lại như thế hoặc là rất dễ trở thành đối thủ của nhau, hoặc là trở thành bạn tốt. Hai người họ đã lựa chọn kiểu thứ hai, trở thành đôi bạn tốt thực sự.

Sau khi tốt nghiệp, Trần Tư Tư đến thành phố Hải Tân, Mã Được Được về Thẩm Quyển. Hai người mặc dù không sống cùng thành phố nhưng vẫn thường xuyên gặp nhau, hoặc là Tư Tư đi Thẩm Quyển thăm cô ấy, hoặc là cô ấy đến Hải Tân thăm Tư Tư. Được Được làm việc cho một công ty bất động sản, đãi ngộ rất tốt, người yêu cô là một anh chàng da đen, cao to khỏe mạnh. Cô dẫn người yêu đến Hải Tân, hỏi Tư Tư xem anh ta có được không, Tư Tư nói: “Những cái khác đều rất tốt, chỉ có điều anh ta trông mạnh mẽ thế, cậu thì nhỏ con yếu ớt thế này, tớ chỉ sợ cậu chịu không nổi”. Được Được liền véo Tư Tư một cái nói: “Tớ thích thế”. Tư Tư lại nói: “Cái đó cũng giống như đi giày, giày chật giày rộng chỉ bản thân mình biết, chỉ cần mình thích là được rồi”. Được Được liền cười nói: “Nói nghe khó coi chết được, cái gì mà giày với chân. Tớ hỏi cậu, bạn trai của cậu đâu? Tại sao không gọi anh ấy đến ăn cơm cho vui, hay là sợ tớ bắt mắt?”. Tư Tư nói: “Không phải cậu đã gặp rồi sao?”. “Gặp ở đâu mà gặp?”, Được Được hỏi. Tư Tư trả lời: “Cậu còn nhớ không, chính là anh chàng giúp chúng mình chụp ảnh ở bãi biển”. Lúc này Được Được mới ờ lên một tiếng nói: “Cuối cùng thì cậu cũng bắt được anh ta rồi”. Tư Tư cười khúc khích hỏi: “Cậu thấy anh ấy thế nào?”. Được Được liền bảo: “Tớ không còn nhớ rõ anh ấy nữa, hay là cậu gọi anh ấy đến đây để tớ nhìn kỹ một chút, xem xem anh ta có thật sự xứng đáng với cậu hay không?”. Tư Tư nói: “Anh ấy có gia đình rồi, lại là một người trong giới quan chức, anh ấy rất cẩn trọng”.

Hứa Thiếu Phong là người rất cẩn trọng trong giới quan chức nhưng giờ đây chức vụ ông ấy đang bị đe dọa, Tư Tư không thể không gọi điện cho Được Được, hy vọng cô ấy có thể nối kết được với anh trai để mở ra cho Thiếu Phong chút liên hệ.

Mã Được Được nói: “Cậu nói cho tớ, vị lãnh đạo trong Tổ Điều tra Sự cố tình tên là gì, tớ còn không biết liệu anh trai tớ có quen họ không nữa”.

“Anh ta tên là Mã Trung Tân”, Tư Tư nói.

Được Được giật mình: “Gi cơ? Anh ta tên là Mã Trung Tân, cậu có nhầm không đấy?”

“Anh ta đúng là Mã Trung Tân, không thể nhầm được”, Tư Tư quả quyết.

Được Được đột nhiên cười lớn: “Trên đời này sao có chuyện trùng lặp đến vậy, anh trai tớ cũng tên là Mã Trung Tân”.

Tư Tư nói: “Không biết chừng đó lại chính là anh trai cậu”.

“Không thể nào, anh trai tớ làm bên Ban Thư ký Tỉnh ủy, không phải Tổ Điều tra Sự cố”.

Trần Tư Tư cười nói: “Sao ngờ thế, cậu gọi điện cho anh trai cậu hỏi là biết liền”.

“Được, tớ sẽ gọi ngay đây”, Được Được nói xong liền cúp máy.

Tư Tư trầm nghĩ, nếu là anh trai cô ấy thì tốt quá, Hứa Thiếu Phong coi như được giải cứu rồi.

Một lúc sau, Được Được gọi điện đến, Tư Tư liền nhắc máy, Được Được cười mãi không thôi. Tư Tư thấy cô ta cười vậy, cảm nhận được có điều tốt lành liền sốt sắng hỏi: “Cậu nói đi, liệu có đúng là anh trai cậu?”

“Đúng là anh trai tớ”, Được Được đáp.

“Vậy thì tốt quá! Cậu đã nói gì với anh ấy?”, Tư Tư hỏi.

Được Được liền nói: “Cậu ngạc nhiên vừa vừa thôi, chuyện này có thể nói chuyện qua điện thoại được không?”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Hay là cậu đến Hải Tân một chuyến, coi như là tớ cầu xin cậu”, Tư Tư nói.

“Nghe cậu nói câu này đã biết là cậu không thành tâm, nếu thật sự có thành ý thì tớ còn xem xét lại”.

Trần Tư Tư nói: “Được rồi, cô nương, tớ thành tâm, thành ý mời cậu đến đã được chưa?”

Được Được lúc này mới cười to: “Được! Chiều mai tớ sẽ đến, gặp nhau rồi nói chuyện tiếp”.

Tư Tư vui mừng nói: “Được Được, cậu nhất định phải đến đấy”.

Đặt điện thoại xuống, Tư Tư không khỏi vui mừng ra mặt, liền mở vội di động ra, định viết cho Hứa Thiếu Phong một tin nhắn báo tin cho ông ấy vui mừng, nhưng mới viết được một hàng tin nhắn cô liền gấp di động lại. Cô cho rằng bây giờ vẫn chưa đến lúc, phải đợi Được Được đến, tìm được anh trai cô ấy, bàn bạc xong mọi chuyện, lúc đó nói cho Thiếu Phong biết, mới có thể tạo ra niềm vui bất ngờ, như thế mới có ý nghĩa, mới tạo được kích thích.

Vừa nghĩ tới Hứa Thiếu Phong, một cảm giác ngọt ngào lan tỏa khắp cơ thể cô. Cô cũng không biết cảm giác đó bắt đầu có từ khi nào, cô chỉ biết là khi cảm giác đó xuất hiện đã chiếm hết linh hồn cô. Thực tế có rất nhiều việc bản thân ta không thể kiểm soát được, nhất là chuyện tình cảm. Vào một buổi hoàng hôn trời mưa lất phất, cô chạy đến vòng tay của Hứa Thiếu Phong, một phần cũng là vì cảm động, mặt khác là do tính hiếu kỳ. Cô vốn dĩ không nghĩ mình lại có thể bị mắc vào đó, cô cũng chưa từng có ý phòng bị, hơn nữa Thiếu Phong sớm đã nhắc nhở cô rằng anh là người đàn ông đã có gia đình và sẽ không vì bất cứ người đàn bà nào khác mà ly dị vợ. Cô cho rằng điều đó không là gì cả, không có gì là tồn tại vĩnh viễn, chỉ cần cô và Thiếu Phong sống với nhau hạnh phúc một thời gian, khi tình cảm đã qua giai đoạn tự nhiên thì cho dù lúc đó không muốn chia tay, cũng chẳng còn tốt đẹp gì nữa. Vậy mà có nhiều chuyện tiến triển cũng giống như việc lên xe buýt vậy, khi chưa lên xe thì mong ngóng chỉ mong sao sớm lên được xe, cho dù phải đứng cũng đã thấy thỏa mãn rồi, nhưng khi đã lên được xe, có chỗ đứng ổn định, thì lại muốn có một chỗ ngồi, có chỗ ngồi lại mong muốn những người xung quanh xuống hết để ngồi cho được thoải mái hơn. Tình cảm nam nữ cũng tương tự như vậy, đó là một loại thuốc kích thích, không màu nhưng trong chốc lát đã khiến chúng ta đều bị nghiện, khiến chúng ta đều bị cuốn hút vào nó. Ngay lúc đầu, cô đã bị chính thứ tình cảm đó đảo ngược suy nghĩ, làm thế nào có thể biến cô từ địa vị của một cô vợ hờ trở thành người vợ chính thức, làm thế nào để đang cùng một người phụ nữ khác hưởng thụ chung một người đàn ông trở thành độc chiếm anh ta, độc chiếm một người đàn ông đã có vợ cần phải có dũng khí và sự nhẫn nại.

Dũng khí thì cô có đủ, còn sự nhẫn nại thì thực sự cô không biết phải đợi bao lâu, càng không biết khi đợi như thế rồi liệu có kết quả gì không. Vì vậy, trong lúc không thể mở miệng đưa ra yêu cầu bắt Hứa Thiếu Phong ly dị thì cô chỉ còn cách muốn có con với anh ấy, đợi khi có con rồi sẽ không sợ không khống chế được anh ấy.

Có rất nhiều chuyện, không sợ không làm được, chỉ sợ nghĩ không ra. Chỉ cần muốn có con, biện pháp ắt sẽ có. Đến giờ phút quan trọng nhất, nói cô đang ghen, như thế dễ dàng qua mặt được ông ấy. Cứ như thế, cô đã mang trong mình đứa con với Thiếu Phong. Vốn dĩ cô muốn thông qua biện pháp hòa bình nhận được sự đồng tình chấp nhận từ phía anh ấy, không ngờ lại bị anh ấy kịch liệt phản đối, cô đành sử dụng chiêu thức vu hời, bên ngoài vẫn niềm nở nhưng thực tế lại giấu diếm, đợi đến khi bụng ngày một lớn hơn, một khi đã thành hình hài rồi, không sợ Hứa Thiếu Phong ruồng bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 5.4

Mong ngày mong đêm, buổi chiều ngày hôm sau, cuối cùng Trần Tư Tư cũng gặp được Mã Được Được.

Mã Được Được đi thuyền từ Thâm Quyến, đến thành phố Hải Tân này mất đúng một tiếng. Sau khi xuống thuyền, xe của Tư Tư đã đậu sát bên cạnh cô. Hai người trông giống hai chú chim nhỏ vừa gặp nhau đã nói chuyện riu rả, họ lên xe đến một quán cà phê gần đó.

Sau khi ngồi xuống bàn, Được Được mới đi vào vấn đề chính: “Trần Tư, cậu nói thật cho tớ biết, vấn đề vị quan chức đó gặp phải có lớn không? Trong vụ hỏa hoạn đó ông ta có sai sót gì không? Nếu là vấn đề lớn liên quan đến kinh tế và chính trị, có lẽ tớ cũng không thể giúp gì được”.

Trần Tư Tư nói: “Không có. Anh ấy chỉ bị trách nhiệm liên đới, là cấp dưới của anh ấy cho người khác thuê bất động sản văn phòng, do quản lý không chặt dẫn đến hỏa hoạn, nếu không có người bị chết thì anh ấy không đến nỗi phải chịu trách nhiệm như vậy”.

Được Được cười nói: “Không phải cậu vừa nói dối tớ sao? Nếu không làm chết người thì đã không phải là sự cố lớn. Còn nữa, tớ muốn hỏi cậu, cậu đã nắm chắc ông ấy chưa?”

Trần Tư Tư nói: “Chuyện đó cậu hỏi làm gì?”

“Tớ nhất định phải hỏi cho rõ, chúng ta hao tâm tổn sức giúp đỡ ông ấy, kết quả ông ấy vẫn là chồng của người ta, cậu không giành được, không phải là khiến cậu mang cục tức trong người sao?”

Trần Tư Tư nói: “Bây giờ còn chưa chắc chắn, có điều, tớ đã mang trong mình đứa con của anh ấy rồi”.

Được Được giật mình hoảng hốt: “Gì cơ? Cậu có con với ông ta rồi, ông ta bây giờ còn chưa ly hôn, cậu đã vội vã có con với ông ấy rồi?”

Trần Tư Tư không biết giải thích thế nào cho cô ấy hiểu, đành thôi không giải thích nữa, liền nói: “Anh ấy vốn dĩ cũng định ly hôn, nhưng gặp sự cố này

làm sao bắt anh ấy ly hôn đây? Được Được, tớ cầu xin cậu, lần này cậu đến, nhất định phải giúp tớ thuyết phục anh trai cậu nhẹ tay cho anh ấy một chút. Những việc thế này, nếu muốn truy cứu, không có tội cũng có thể tìm ra, nếu không muốn điều tra, nói không có sẽ là không có. Đợi khi sự việc lắng xuống tớ sẽ cảm ơn cậu!”.

Được Được bật cười nói: “Tớ từ xa đến đây, làm không được việc thì không cảm ơn tớ phải không? Người gì thế không biết!”.

Trần Tư Tư nói: “Được rồi! Được rồi! Dù thế nào thì cậu cũng là người có lý, tối nay tớ sẽ tìm cho cậu một con vịt để cậu tha hồ có đôi”.

Mã Được Được liền giơ tay lên phất vài cái: “Đúng là một chút đứng đắn cũng không có. Được rồi, không đùa với cậu nữa, hãy nói đến việc chính đi. Trên đường tớ đã nghĩ kỹ rồi, tối nay chúng ta sẽ đi tìm anh trai tớ, nếu anh ấy không có việc gì, chúng ta sẽ kéo anh ấy cùng đi ăn cơm, nói chuyện”.

Tư Tư nói: “Được như thế thì tốt quá, nhưng tốt nhất bây giờ vẫn nên gọi điện cho anh ấy”.

Mã Được Được nói: “Không việc gì phải gấp. Vẫn còn một việc, cần phải làm rõ. Tớ nói với anh tớ như thế nào, nói vị Cục trưởng đó là tình nhân của cậu hay là vị hôn phu?”.

Tư Tư lắc đầu nói: “Không được, tuyệt đối không được giới thiệu như thế, để anh cậu biết được tớ là tình nhân của anh ấy, không phải càng thêm phiền phức sao. Cậu cứ nói anh ấy là anh họ tớ. Đúng rồi! Cứ nói là anh họ của tớ”.

Mã Được Được liền nói: “Giờ cơ? Để anh trai tớ biết được sẽ càng thêm phiền phức, câu này có ý là gì vậy? Cứ như là anh trai tớ và ông ấy đang cùng tranh giành một thứ gì vậy”.

Tư Tư nói: “Ai tranh giành ai chứ, chỉ tại Nhà nước ra quy định cán bộ Nhà nước không được phép có tình nhân. Anh trai cậu là người nắm quyền hành pháp luật trong tay, tốt nhất vẫn nên để anh ấy biết càng ít càng tốt”.

“Được rồi! Bây giờ cậu vẫn chưa lên chức phu nhân thế mà đã hiểu được không ít quy tắc rồi đấy”.

Trần Tư Tư nói: “Được rồi! Đừng đùa nữa! Cậu mau gọi điện cho anh trai đi”.

Mã Được Được lúc này mới nói được máy với Mã Trung Tân, thông báo cho anh ta rằng cô đi công tác qua thành phố Hải Tân này, buổi tối có thể gặp cô được không? Mã Trung Tân liền nói anh ta đang họp, đợi họp xong sẽ gọi lại cho cô, nói xong liền tắt máy.

Hai người phụ nữ chỉ còn biết cách vừa uống cà phê vừa nói chuyện cho hết thời gian.

Bạn học cũ gặp lại, đề tài nói chuyện nhiều nhất vẫn là chuyện hồi đại học, cũng kể chuyện của một số người khác trong khoảng thời gian gần đây, nói chuyện đến mức vui quá liền cười vang một góc quán. Cứ như thế thời gian bỗng chốc cũng trôi đi. Lúc này, điện thoại của Được Được bỗng reo lên, vừa xem số điện thoại, liền quay sang Trần Tư Tư reo lên: “Là anh ấy”.

Ấn nút nghe, thấy giọng của Mã Trung Tân nói: “Được Được! Em đến Hải Tân khi nào vậy?”.

Được Được trả lời: “Em đến từ lúc chiều, anh có rảnh không? Chúng ta cùng ăn cơm có được không?”

“Em đến còn có ai nữa?”

Mã Được Được đáp: “Chỉ có mình em. Có điều, ở thành phố này em quen một người bạn học cũ, cô ấy là một tiểu thư rất xinh đẹp, em hẹn với cô ấy, chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?”

“Được thôi, ở chỗ nào vậy?”, Mã Trung Tân hỏi.

Tư Tư chen vào: “Cậu hỏi xem anh ấy đang ở chỗ nào? Bọn mình đến đó đón”.

Mã Được Được liền nói: “Anh, người đẹp của chúng ta muốn hỏi anh đang ở đâu để bọn em đến đón”.

Mã Trung Tân liền cười nói: “Anh đang ở khu Nhà khách Thành ủy, tốt nhất các cô không nên đến đây, hãy nói địa chỉ anh đến đó cũng được”.

Được Được liền quay sang hỏi Tư Tư: “Anh ấy không cần chúng ta đến đón, cậu nói đây là chỗ nào để anh ấy trực tiếp đến, hay là cậu nói chuyện với anh ấy đi”, nói xong liền đưa điện thoại cho Tư Tư.

Tư Tư nhận điện thoại nói: “Chào anh! Em là Tư Tư, bạn của Được Được”.

“Chào Tư Tư, các cô định hẹn ở đâu?”, Mã Trung Tân hỏi.

“Bên cạnh Nhà khách Thành ủy có một quán rượu rất nổi tiếng, chúng ta đến đó được không? 6 giờ tối có được không?”, Tư Tư nói.

“Được! Hẹn gặp nhau sau”, Mã Trung Tân nói.

Tư Tư đáp lại: “Vâng! Vậy chúng ta gặp nhau sau nhé”.

Tắt điện thoại, Trần Tư Tư nói: “Xem ra anh trai cậu rất hiền lành”.

Hai cô gái nói chuyện với nhau, nhোáng cái đã có mặt tại quán rượu, đặt xong hết tất cả các món, Mã Trung Tân mới đến.

Mã Được Được nói: “Anh, em xin giới thiệu một chút, đây là bạn học cũ của em, tên là Trần Tư Tư, cô ấy sống ở Hải Tân”.

Mã Trung Tân ờ một tiếng.

“Chào anh!”, Tư Tư nói.

Mã Trung Tân: “Rất hân hạnh, cô làm việc ở đâu?”

Trần Tư Tư vốn nghĩ rằng Mã Trung Tân phải là một người uy nghiêm lắm, khi gặp rồi mới biết anh ta không giống như cô nghĩ, tính thần cũng nhẹ nhõm đi ít nhiều: “Không phải là một cơ quan Nhà nước, bây giờ em chỉ là giáo viên dạy yoga cho mấy chị em phụ nữ”.

Mã Trung Tân nhìn lại Trần Tư Tư một lượt: “Chả trách cô có khí chất cao sang, thân thể hài hòa, hóa ra là một giáo viên dạy yoga. Không tồi! Đúng là không tồi chút nào!”.

Tư Tư có chút ngại ngùng nói: “Cảm ơn sự khen ngợi của anh Mã, không biết anh đến Hải Tân được lâu chưa?”

Mã Trung Tân trả lời: “Cũng gần được ba tuần rồi”.

Nói chuyện một hồi, đợi thức ăn được dọn lên, Tư Tư rót đầy ba ly rượu nói: “Nào! Anh Mã, không biết anh đến Hải Tân được lâu rồi, không biết thì không có tội, bây giờ xin được cùng anh và Được Được uống cạn ly rượu này”.

Mã Trung Tân cũng cụng ly nói: “Được! Cảm ơn cô!”

Mọi người cụng ly, sau đó uống cạn hết ly rượu.

Mã Được Được hỏi: “Anh, anh còn ở lại bao lâu?”

“Cũng không rõ, chắc khoảng vài hôm nữa”, Mã Trung Tân nói.

Một món mới lại được mang lên, Tư Tư dùng đũa gấp thức ăn vào bát cho Mã Trung Tân.

Mã Trung Tân liền nói: “Đừng khách khí, để tôi tự gấp được rồi”.

Được Được hỏi: “Anh, vụ hóa hoạn vừa rồi ảnh hưởng đến lãnh đạo địa phương có nhiều không?”

“Chắc chắn là có rồi, nhưng không ảnh hưởng nhiều lắm”, Mã Trung Tân nói.

Mã Được Được lại hỏi: “Lãnh đạo Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn liệu có bị trách nhiệm liên đới?”.

Mã Trung Tân cảnh giác hỏi: “Chuyện này có liên quan gì đến cô?”

Được Được đáp: “Thì em tiện mồm hỏi vậy thôi, xem điều bộ nghiêm nghị của anh, cứ như bọn em là mật thám đang moi tin tức bí mật quốc gia vậy”.

Mã Trung Tân lại cười tít mắt, nâng ly rượu lên nói: “Nào, uống với hai chị em cô một ly”.

Uống xong rượu, Mã Trung Tân mới từ từ nói: “Tôi thấy hai cô cũng chẳng khác gì nữ mật thám là mấy, nói đi, các cô mời tôi ăn cơm là có chuyện gì? Đừng có vòng vo tam quốc nữa”.

Trần Tư Tư bất giác giật mình, cảm thấy Mã Trung Tân này lợi hại thật, trong chốc lát đã nhìn thấu tim gan cô, không biết nên ứng phó như thế nào cho tốt.

Được Được cười nói: “Anh, anh tài thế, làm sao anh biết bọn em đang nói dối anh”.

Mã Trung Tân không nhìn được cười, liền nói: “Tài với chả cán gì chứ, ở đâu ra kiểu người như cô? Thôi đừng vòng vo nữa, có chuyện gì hãy mau nói ra coi, có điều, tôi cũng có lời muốn nói trước, nếu có liên quan đến án kiện, liên quan đến vấn đề đại sự thì tôi cũng không thể giúp gì được”.

Mã Được Được nhìn Tư Tư một cái, Tư Tư có ý muốn để cô ấy nói. Mã Được Được liền cười nói: “Anh họ của Tư Tư là Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, bọn em sợ anh ấy có chuyện gì xảy ra nên mới nhờ anh quan tâm một chút”.

Mã Trung Tân nhìn Tư Tư nói: “Có phải Hứa Thiếu Phong không?”

Tư Tư gật gật đầu đáp: “Đúng là anh ấy. Anh Mã! Anh ấy sẽ không có chuyện gì phải không?”

Mã Trung Tân ngừng uống rượu nói: “Mục đích các cô tìm tôi hôm nay chính là vì anh ta?”

Tur Tur gật đầu khẳng định.

Được Được nói tiếp: “Anh, anh ấy chỉ là một lãnh đạo địa phương, chẳng qua cũng chỉ là người chịu trách nhiệm liên đới, sẽ không gây phiền phức gì cho anh đâu. Những việc thế này từ trước đến nay cũng đều là chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có. Nếu như điều tra không có giới hạn, không phải lãnh đạo thành phố Hải Tân này cũng khó tránh khỏi trách nhiệm sao? Anh hãy cho Tur Tur chút thể diện đi, nhìn vẻ mặt đáng thương của cô ấy, em cũng thấy buồn lây”.

Trần Tur Tur cũng nhân cơ hội đó nói xen vào: “Anh Mã! Em thật sự cầu xin anh, việc của anh họ em, nếu anh truy cứu trách nhiệm của anh ấy chắc chắn cũng sẽ điều tra ra, còn nếu không muốn truy cứu thì cũng không có chuyện người khác bắt anh phải truy cứu. Em và Được Được thân nhau như chị em cũng có nghĩa em là em gái của anh, anh hãy cho em chút thể diện được không?”

Mã Trung Tân rót rượu, nâng ly lên nói: “Nào, chúng ta hãy cạn ly!”

Uống một ngụm rượu đầy, Mã Trung Tân mới nói: “Vốn dĩ, sự việc này đã có thể kết thúc rồi, không ngờ có người gửi cho chúng tôi một bức thư nặc danh, đưa ra một số tình tiết, nói lãnh đạo Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn có trách nhiệm liên đới. Vì vậy chúng tôi mới phải xuống Cục điều tra, nói là có vấn đề, phải điều tra, cũng điều tra ra một chút manh mối, nếu nói không có vấn đề, cũng coi như chẳng có gì cả. Các cô đã nói giúp cho anh ta, thì tôi cũng phải nể mặt các cô rồi”.

Trần Tur Tur vui mừng nói: “Anh Mã! Thật là tốt quá! Cảm ơn anh! Cảm ơn anh!”

Được Được cũng vui mừng nâng ly lên: “Tur Tur cậu nên uống riêng với anh trai tớ một ly mới được”.

Tur Tur rót rượu vào ly, đứng dậy nói: “Nào! Em xin cạn với anh một ly. Một là bày tỏ cảm ơn trước sự giúp đỡ của anh, hai là chính thức gọi anh một tiếng anh trai”.

Mã Trung Tân nói: “Được! Ly rượu này tôi nhất định phải uống”.

Uống xong ly rượu, Mã Trung Tân nói: “Những lời hôm nay chỉ nên ba chúng ta biết mà thôi, không nên để lộ ra bên ngoài, Tỉnh ủy và chúng tôi đều nhận được bức thư nặc danh đó, không điều tra cũng khó nói, làm như thế, hai ngày sau có thể rút. Lần này khiến Tur Tur phải tốn kém rồi, lần sau cô lên tỉnh, tôi sẽ mời cô ăn cơm”.

Tur Tur đang vui mừng, gặp chuyện vui này cô lại càng vui hơn, liền nói: “Vay lần sau lên tỉnh, không uống rượu không được, ngoài ra còn phải đưa em đi chơi nữa, ai bảo anh là anh trai của em”.

Mã Trung Tân vui mừng nói: “Được! Được! Đi chơi! Anh sẽ tiếp đón em giống như với Được Được vậy”.

Sự việc như thế này, ai cũng thấy nhẹ nhõm hẳn, ăn cơm xong, Tur Tur lại mời hai anh em họ đi hát karaoke, Mã Trung Tân nói: “Tôi không đi hát đâu, bởi vì tôi đang làm nhiệm vụ, nếu để người khác nhìn thấy sẽ không hay chút nào, người hiểu biết thì còn nghĩ các cô là em gái tôi, chứ người không biết lại nghĩ tôi có tính lăng nhăng”.

Mã Được Được nói: “Anh không đi thì bọn em đi vậy!”.

Mã Trung Tân liền cười nói: “Vay các cô đi đi! Tôi thực sự không đi được, với lại tôi cũng mệt, phải về phòng nghỉ thôi”.

Cứ như thế, sau khi cáo từ Mã Trung Tân, họ liền đến vũ trường Tiền Hải Mã hát karaoke.

Trần Tur Tur liền nói với Được Được: “Được Được! Cảm ơn cậu nhé! Cậu đến là mọi việc đều thành công ngay”.

Được Được nói: “Cậu đừng quên tớ cũng họ Mã, đây gọi là mã đáo thành công!”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương 5.5

Lúc này, Hứa Thiếu Phong đang đợi Lâm Như ở nhà, cảm giác đợi chờ này giống như cảm giác một người bệnh đang đợi bác sĩ đến chữa bệnh cho mình.

Nghe thấy có tiếng chuông cửa reo, Hứa Thiếu Phong đang ngồi ở ghế sofa bỗng nhiên đứng phắt dậy, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của Lâm Như, không cần hỏi, anh cũng đoán ra được hết mọi chuyện, hy vọng cuối cùng của anh đã tan biến rồi, nếu Vu Quyên Tú không nói giúp cho anh, điều đó có nghĩa sự việc lần này rất nghiêm trọng, anh không khỏi thở một hơi dài, cầm túi xách cho Lâm Như, liền nói: “Không vấn đề gì, cùng lắm là cách chức, chẳng sao”.

Lâm Như bỗng nhiên sà vào lòng ông nói: “Thiếu Phong tôi thực sự đã hết cách rồi!”

Hứa Thiếu Phong nhẹ nhàng xoa lưng Lâm Như, bỗng nhiên cảm thấy trên vai mình ớn lạnh, trong lòng không tránh khỏi cảm giác tội lỗi, giống như ăn ủa bản thân, quay sang an ủi Lâm Như nói: “Không sao đâu, cấp trên đã quyết định như thế rồi, chúng ta có muốn thay đổi cũng không được, đành thuận theo tự nhiên vậy”.

Lâm Như bỗng nhiên quay mặt lại, rơm rớm mắt nói: “Chúng ta không thể để thế này được, hay là, tôi đi tìm Lý Mai Hoa, bà ấy không giống như Vu Quyên Tú, bà ấy dám nhận quà của người khác. Lần này phải biểu nhiều tiền một chút, phải biểu 50 vạn, không sợ bà ấy không giúp chúng ta”.

Thiếu Phong lắc lắc đầu nói: “Mất công! Bây giờ tìm bà ấy cũng chỉ vô dụng thôi, Chung Học Văn chẳng qua cũng chỉ là người chủ quản Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, ông ấy lần này chẳng có chút quyền hành gì, quyền quyết định là ở Tổ Điều tra Sự cố trên tỉnh, ngoài Thị trưởng Tô Huệ Hoa và Bí thư Uông ra, chẳng ai có thể giúp chúng ta được cả”.

Đi đến ghế sofa, Hứa Thiếu Phong tắt tivi, căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Lâm Như hỏi: “Vậy chúng ta phải làm thế nào đây? Chúng ta không thể ngồi yên một chỗ mà xem cái chức Cục trưởng này tuột khỏi tay chúng ta được”.

Thiếu Phong nói: “Cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy, Tổ Điều tra Sự cố tỉnh vẫn chưa thấy có biểu hiện gì”

“Đội họ có biểu hiện ra ngoài không phải là đã quá muộn rồi sao?”, Lâm Như nói.

Hứa Thiếu Phong thở một hơi dài nói: “Người tính không bằng trời tính, bây giờ chỉ còn biết nghe theo ông trời sắp đặt thôi”.

“Khó khăn lắm mới có được như ngày hôm nay, bỗng chốc chỉ vì chuyện này mà mất hết sự nghiệp, thật khó mà chấp nhận được”.

Thiếu Phong nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lâm Như nói: “Thôi! Nghĩ thoáng lên một chút, chỉ cần sống khỏe mạnh là được, những thứ khác cũng chẳng quan trọng”.

Lâm Như nói: “Nói thì cứ nói như thế, nhưng... tôi vẫn thấy không cam tâm chút nào”. Bỗng cảm thấy cay cay nơi sống mũi, Lâm Như liền đi vào nhà vệ sinh.

Hứa Thiếu Phong từ từ ngồi xuống, nghe tiếng nước chảy phát ra trong nhà vệ sinh, bất chợt cảm nhận một nỗi buồn cô đơn từ trước đến giờ chưa từng gặp cứ vấy lấy anh không chịu buông tha. Lẽ nào, giống như dự đoán của Lâm Như, tất cả sắp sửa biến mất khỏi tầm tay của anh?

Đội mãi không thấy Lâm Như từ trong nhà vệ sinh đi ra, Thiếu Phong đang định vào đó xem cô ấy liệu có bị làm sao không, bỗng nhiên nghe thấy tiếng điện thoại di động phát ra từ phòng khách, đó là âm tín nhắn. Anh đến thư phòng, mở tin nhắn ra xem, là tin nhắn của Trần Tư Tư, trong lòng bỗng nghĩ, bây giờ tâm trạng đang rối thế này, còn nhắn tin cho anh? Đọc dòng đầu thấy viết: “Em nhờ em gái của Mã Trung Tân từ Thẩm Quyến đến đây giúp anh, vừa rồi bọn em đã ăn cơm với Mã Trung Tân, anh ta nói, anh cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Hứa Thiếu Phong vui mừng ra mặt, lập tức trả lời tin nhắn: “Em yêu! Cảm ơn em nhiều lắm!”.

Trần Tư Tư trả lời lại: “Anh có rảnh không? Đến quán Tiễn Hải Mã gặp em”.

Ông liền đáp lại: “Được!”

Trả lời xong, ông ra khỏi thư phòng, miệng kêu lên: “Lâm Như! Tin vui! Tin vui đến rồi!”

Lâm Như từ trong nhà vệ sinh chạy ra, nhìn ông nói: “Có việc gì mà ông vui vậy? Có phải là chúng ta gặp được cứu tinh rồi không?”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Không phải là cứu tinh mà là đại cứu tinh, một người bạn học của tôi ở trên tỉnh là bạn thân với Mã Trung Tân trong Tổ Điều tra Sự cố, buổi chiều tôi đã nhắn tin nhờ ông ấy giúp đỡ, ông ấy vừa nhắn lại cho tôi, nói đã gọi điện nhờ Mã Trung Tân giúp cho rồi, ông ấy bảo tôi bây giờ đi gặp Mã Trung Tân”.

Lâm Như vui mừng nói: “Vậy ông đi ngay đi”.

Thiếu Phong đáp: “Được rồi! Tôi sẽ đi ngay đây”.

Lâm Như chỉnh lại quần áo cho Hứa Thiếu Phong nói: “Có cần phải chuẩn bị cho ông ấy ít quà không?”

“Không cần đâu, nếu cần thiết thì đưa ông ấy đi uống rượu hoặc hát karaoke cũng được”, nói xong liền nhanh chóng đi ra cửa.

Đến quán Tiễn Hải Mã, gặp Trần Tư Tư, nhìn thấy điệu bộ vui mừng của cô ấy và Mã Được Được, ông rất muốn là một người bạn học của họ để có thể ôm chặt cô ấy vào lòng.

Trần Tư Tư giới thiệu Được Được cho Hứa Thiếu Phong: “Đây là Được Được bạn học của em”, sau đó hướng về phía Hứa Thiếu Phong giới thiệu với Mã Được Được: “Anh ấy là Hứa Thiếu Phong, là người mà tớ hay nói với cậu”.

Hứa Thiếu Phong liền nói: “Hóa ra là em, trong trí nhớ của anh, vẫn còn hình ảnh của em”.

Được Được liền cười nói: “Nếu như có, thì chắc chắn có hình bóng của cả em và Tư Tư, không thể chỉ có mình em được”.

Hứa Thiếu Phong cười nói: “Cũng có cả em nữa, mấy năm trôi qua, em vẫn xinh đẹp như xưa”.

Mã Được Được liền nói: “Làm gì có, em già rồi, cảm ơn anh đã quá khen”.

“Có gì mà già? Vẫn trẻ đẹp như xưa, không coi là già”, Hứa Thiếu Phong nói.

Trần Tư Tư tiếp lời nói: “Việc của anh, Được Được đã nói với anh trai cô ấy rồi, anh không phải chịu trách nhiệm gì đâu, hai hôm nữa bọn họ sẽ đi”.

Thiếu Phong vui mừng nói: “Thật vậy sao?”

Được Được nói: “Đúng vậy, bọn em vừa ăn com với nhau, anh trai em đã đồng ý rồi, anh hãy yên tâm đi”.

Lúc này, Hứa Thiếu Phong mới thấy yên tâm, liền nói: “Cảm ơn Được Được, thật sự cảm ơn em”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 5.6

Cuối cùng, tảng đá lớn trong lòng Hứa Thiếu Phong cũng được cất. Có được kết cục đó cho dù có người viết đơn tố cáo, viết thư nặc danh cũng không thể đối phó nổi với ông.

Đây đúng là một liều thuốc an thần, Hứa Thiếu Phong có được liều thuốc này, coi như ông đã hồi phục lại được cảm giác tự tin vốn có trước đây, liền nhiệt tình chào hỏi những người cấp dưới của ông.

Lúc mở cửa phòng làm việc, Hứa Thiếu Phong nhìn thấy ở phía xa cầu thang, Trương Minh Hoa cũng đang mở cửa, bất giác trong lòng nảy sinh cảm giác thù hận, ông thầm nghĩ, đợi sau này ổn định rồi, nhất định sẽ tìm cách làm cho hán phái trở về đúng chỗ hán đã đến.

Có nhiều việc đều như thế, khi gặp chuyện không may, ai cũng trốn tránh bạn, khi gặp được chuyện vui, ai cũng muốn đến bên bạn. Hơn 10 giờ sáng, Chung Học Văn gọi điện đến, Thiếu Phong nhận điện nói: “Chào Phó Thị trưởng”.

Chung Học Văn nói: “Thiếu Phong à, tôi báo cho cậu một tin vui, sáng nay tôi đã trao đổi với đồng chí Mã Trung Tân, tôi nói Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn chúng ta làm việc rất chu đáo, những việc nên xử lý thì đã xử lý rồi, không nên truy cứu trách nhiệm chúng ta nữa, còn đối với chuyện bức thư nặc danh, tôi thấy cơ sở thực tế không đủ căn cứ, không nên vì nó mà hao tổn thời gian và sức lực nữa. Mã Trung Tân nghe xong kiến nghị của tôi cũng tỏ ý đồng tình, như thế thật là tốt, tảng đá lớn trong đầu tôi cuối cùng cũng được phá bỏ. Thiếu Phong, là một lãnh đạo văn hóa địa phương, bất luận là từ góc độ tư tưởng tình cảm hay là yêu cầu công việc, ai mà chẳng yêu quý bảo vệ cấp dưới của mình, sự việc này đã qua đi rồi, tôi chỉ nói với cậu một điều, cậu không được kể cho người khác biết, hai ngày nữa Tô Điều tra Sự cố tình sẽ rút quân khỏi Cục chúng ta, cậu cũng không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào nữa, những việc gì cậu muốn nhận về mình thì cứ thế mà nhận”.

Hứa Thiếu Phong nghe xong những câu nói đó, trong lòng cười thầm. Nếu như tối qua ông ấy nói những lời này với anh, chắc chắn anh sẽ rất cảm kích, chắc chắn anh sẽ cho rằng, Phó Thị trưởng Chung đã giúp ông rất nhiều trong vụ này. Tuy nhiên khi biết rõ toàn bộ chân tướng sự việc, Hứa Thiếu Phong mới thấy được vẻ giả tạo của ông ấy. Tuy nhiên anh vẫn không thể cười, anh vẫn phải giữ vẻ mặt nghiêm túc thành kính nghe ông ấy nói, đợi Chung Học Văn nói xong anh mới nói: “Cảm ơn Phó Thị trưởng Chung đã quan tâm và yêu quý đối với các nhân viên cấp dưới như chúng tôi. Nói thực lòng, có một người Phó Thị trưởng tốt như anh là một niềm vinh hạnh lớn cho những người cấp dưới chúng em. Xin anh cứ yên tâm, em sẽ cố gắng hết sức gánh vác công việc, làm tốt mọi công việc được giao, không phụ tấm lòng mà anh đã dành cho em”.

Hứa Thiếu Phong không thể ngờ rằng trong lúc đối phương không chân thành với mình, bản thân anh vẫn nói ra được những lời đầy ắp tình nghĩa, khiến cho đối phương không thể biết được anh nghĩ gì.

Chung Học Văn nói: “Không cần phải cảm ơn tôi, đó cũng là việc tôi nên làm. Hôm nay họ đến Cục chúng ta nói chuyện với từng người một, tôi sẽ không đến nữa, ngày mai phải mở cuộc họp tổng kết, tôi nhất định sẽ đến để phát biểu kết thúc cuộc điều tra này, cũng là để cho các cậu câu trả lời vừa ý nhất. Như vậy nhé, tôi vẫn còn có việc khác phải làm, không nói nhiều nữa”.

Đặt điện thoại xuống, trong lòng Hứa Thiếu Phong nhẹ nhõm hẳn, mặc dù sớm biết được chân tướng sự việc nhưng phải đến khi chính miệng Chung Học Văn nói ra điều đó mới có thể khẳng định đó là sự thật. Đó là một việc tốt, bất luận thế nào thì đó cũng là một việc tốt.

Anh lại nghĩ đến Trần Tư Tư, thời gian qua anh đã xem thường cô ấy, không ngờ trong giờ phút nguy kịch của đời anh, cô ấy lại giúp anh rất nhiều. Hứa Thiếu Phong biết rằng cô ấy yêu anh thật sự, nếu không có tình yêu, cô ấy tuyệt đối không nhiệt tình giúp đỡ anh như thế. Đương nhiên, anh cũng yêu cô

ấy thật sự, hơn nữa còn rất yêu cô là đằng khác. Mặc dù về mặt lý trí anh luôn phủ định tình yêu dành cho cô, luôn dặn bản thân mình không được mắc vào cái bẫy đó, nhưng tình cảm và thể xác đôi khi cũng phản bội lại lý trí của anh. Cùng với sự qua lại ngày càng nhiều, tình cảm cũng ngày một sâu đậm hơn. Mỗi khi nhận được tin nhắn của Tư Tư, hoặc là nhận được điện thoại của cô ấy, tâm trạng anh lại xao xuyến không nguôi. Vậy mà, thực tế nhiều khi vẫn mâu thuẫn với nhau, anh yêu cô ấy không đồng nghĩa với việc anh cần cô ấy. Hứa Thiếu Phong biết cô ấy muốn anh ly hôn để có thể được sống cùng anh, mong muốn sinh được một đứa bé là con thực sự của riêng anh và cô ấy. Cô ấy thật lòng mong điều đó, anh biết, song anh không thể đáp ứng được điều đó. Nếu đáp ứng yêu cầu đó của cô, anh sẽ bị mất hết tất cả, bao gồm cả địa vị, danh dự, ngoài ra còn phản bội lại tấm lòng của Lâm Như. Nếu thật sự mất những thứ đó, giá trị bản thân coi như chẳng còn gì.

Hứa Thiếu Phong đang ngồi nghĩ mông lung thì Vương Chính Tài đến.

Vương Chính Tài dường như đang cười. Hứa Thiếu Phong nhìn thấy cậu ta cười liền đoán cậu ấy chắc đã biết được tin tức nào đó, không kịp để cho Vương Chính Tài nói câu nào liền nói: “Cậu cũng biết rồi sao?”

Chính Tài gật gù đầu nói: “Tôi cũng vừa nhận được tin từ anh bạn học cũ, nói việc đã bình an vô sự rồi, anh cứ yên tâm!”

Thiếu Phong chỉ vào ghế sofa bảo cậu ta ngồi xuống, sau đó mới nói: “Có thể coi là kết thúc rồi”.

Chính Tài nói: “Từ việc xử lý vụ này, có thể thấy Cục trưởng Hứa đúng là cao thủ, hôm trước còn đang rối rắm lộn xộn, hôm sau đã bình yên vô sự rồi, điều này gọi là quan trường vô đạo, những người phi thường mới có thể làm được”.

Hứa Thiếu Phong nghe vậy rất vui, nhưng trong lòng rất rõ, nếu không có Tư Tư âm thầm giúp đỡ, thì làm sao có được không khí bình yên ngày hôm nay. Đương nhiên, bí mật này chỉ có thể mình ông biết, tuyệt đối không để lộ ra bên ngoài. Nghĩ như vậy, ông chỉ cười: “Tìm được một người trên tỉnh, nói chuyện một chút thì làm gì đáng coi là cao thủ?”

Chính Tài đột nhiên nhẹ giọng nói: “Tôi hôm qua, tôi không thể ngủ được, nghĩ ra một kế, định hôm nay thực hiện, không ngờ anh đã giải quyết được rồi. Xem chừng, không chỉ là vấn đề trình độ, mà còn là vấn đề trí thông minh, cao thủ thực sự không bao giờ lộ diện”.

Hứa Thiếu Phong không nhịn được cười, cảm thấy có một trợ thủ như anh ta cũng tốt, ngoài việc trung thành tuyệt đối với ông, còn có chút coi trọng ông, như thế rất dễ thỏa mãn yêu cầu nội tâm của con người. Như thế, đúng là rất tốt, thật sự rất tốt, cười xong liền nói: “Chính Tài, vừa nãy cậu nói cậu nghĩ ra một chiêu ngầm, hãy nói thử xem”.

Vương Chính Tài nói: “Không phải Mã Trung Tân là kẻ háo sắc sao? Tôi quen một cô gái rất xinh đẹp, định tốn một khoản tiền thuê cô ta giả trang thành một nhân viên khách sạn, sau đó vào phòng quyến rũ anh ta, đợi anh ta sập bẫy, cầm được cuộn băng ghi hình anh ta, lúc đó không phải chúng ta câu cạnh anh ta, mà là anh ta phải câu cứu chúng ta, đến lúc đó mọi việc đều dễ dàng”.

Thiếu Phong vừa cười vừa chỉ tay vào mặt Chính Tài nói: “Đúng là chết thật! Mưu kế như thế cậu cũng nghĩ ra được. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu không còn cách nào khác thì đây cũng là một diệu kế”.

Chính Tài nói: “Kẻ hám tài chết ở đồng tiền, kẻ háo sắc chết dưới gót chân đàn bà, đây gọi là số mệnh”.

Hứa Thiếu Phong cười một cách miễn cưỡng, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến Trần Tư Tư, không khỏi thấy đau xót, liệu có phải vì giúp ông mà cô phải hy sinh bản thân mình? Dựa vào trình tự thời gian, thì không thể có chuyện đó được, cô ấy ở cùng với Mã Được Được, sẽ không thể có chuyện gì xảy ra được. Hơn nữa, ăn cơm xong, cô ấy còn gửi tin nhắn bảo ông đến gặp cô ấy, cũng chỉ thấy cô ấy và Được Được chứ không hề thấy Mã Trung Tân đâu cả? Liệu có phải cô ấy nhận lời với anh ta? Điều này cũng không thể, anh ta háo sắc, cũng không đến nỗi mê bạn gái của em mình được. Cứ nghĩ như thế, ông thấy bớt lo hơn, liền hướng về phía phòng làm việc của Trương Minh Hoa hỏi: “Ông ấy đã biết tin này chưa?”

Vương Chính Tài lắc lắc đầu nói: “Hình như là vẫn chưa biết, như thế cũng tốt, cứ để cho anh ta diễn một chút, để cho mọi người thấy được bộ mặt thực chất của anh ta”.

Thiếu Phong nói: “Lần sau diễn, phải có kỹ xảo một chút, cậu thắt nút, để ông ta cởi nút, để khỏi nhìn thấy ông ta lại thấy ghét”.

Chính Tài thích nhất là được diễn trò, liền vui mừng nói: “Cảm ơn anh đã tin tưởng, tôi có thể làm được như thế hay không, phải dựa nhiều vào anh”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Không vấn đề gì, nếu tôi vẫn ở vị trí này, thì không cần cậu còn cần ai? Nhất định là cậu rồi, tôi cũng không thể quên việc của cậu được”. Nói đến đây, Thiếu Phong liền chuyển sang chuyện khác: “Đúng rồi! Chính Tài! Chiều mai cuộc họp kết thúc, chúng ta nên mời mấy cán bộ trong Tổ Điều tra Sự cố tình ăn bữa cơm để cảm ơn họ”.

Vương Chính Tài nói: “Lần trước họ từ chối chúng ta, lần này không biết họ có đồng ý không nữa”.

Thiếu Phong nói: “Lần trước là do họ đang điều tra chúng ta, đương nhiên là không nhận lời rồi, lần này cuộc điều tra đã kết thúc, bình đẳng như nhau, tôi nghĩ họ sẽ đồng ý. Mọi việc định xong, cậu cũng nên nói với Trương Minh Hoa một câu, tôi nghĩ ông ấy có khả năng không đi, tuy nhiên, chào hỏi thì vẫn phải làm, không cho ông ta cơ hội ngồi dưới mà cười chúng ta được”.

Chính Tài nói: “Vâng ạ. Hiện giờ, Tổ Điều tra Sự cố tình đang gặp một số cá nhân lãnh đạo thành phố nói chuyện, tôi đi chào họ một tiếng”.

“Vậy cậu hãy đi đi, đem theo cả trà thuốc, hoa quả, nhiệt tình vào một chút”.

Chính Tài cười một tiếng nói: “Tôi biết rồi!”

Hai ngày sau, Tổ Điều tra Sự cố tình đúng là rời khỏi Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn. Lúc sắp sửa đi, Tổ Điều tra Sự cố tình lại mở một cuộc họp chuyên đề, do đồng chí Mã Trung Tân thay mặt Tổ Điều tra Sự cố tình tuyên bố kết quả điều tra lần này đối với Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn: “Đối với việc quản lý và giám sát các cán bộ trong quá trình làm việc, Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn vẫn chưa làm tròn trách nhiệm. Mặc dù vụ hỏa hoạn lần này nghiêm trọng, nhưng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn cũng đã chịu trách nhiệm chủ yếu. Sự cố xảy ra, Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn đã đưa ra những biện pháp khắc phục rất tích cực, phối hợp với Thành ủy làm được không ít việc, một mặt là chu cấp tiền mai táng cho người nhà có nạn nhân tử vong, tiền viện phí cho những người bị thương trong vụ hỏa hoạn, động viên tinh thần những gia đình có người bị thương, bị thiệt mạng, mặt khác còn tiến hành tự điều tra tự kiểm điểm, nghiêm túc xử lý những trường hợp có liên can, nhằm duy trì đoàn kết toàn đơn vị, giảm bớt thiệt hại không đáng có...”.

Cuối cùng, tảng đá lớn trong lòng Hứa Thiếu Phong cũng được cất. Có được kết cục đó cho dù có người viết đơn tố cáo, viết thư nặc danh cũng không thể đối phó nổi với ông.

Hứa Thiếu Phong thở một hơi dài, trút bỏ hết tất cả những phiền muộn lo lắng trước đây. Trận hỏa hoạn này đã cho ông học được không ít bài học kinh nghiệm, cũng khiến ông quen được không ít người, khiến ông cảm động nhất vẫn là hai người phụ nữ bên cạnh ông, nếu họ không nhiệt tình giúp đỡ ông thì không biết kết quả bây giờ sẽ ra sao nữa.

Sau này, kết quả một số chuyện đều giống như lời phỏng đoán của Thiếu Phong, một là sau khi hội nghị kết thúc, ông ấy mời một số người trong đó có Mã Trung Tân, Phó Thị trưởng Chung cùng nhau ăn cơm, Mã Trung Tân liền vui vẻ nhận lời, hai là khi Vương Chính Tài đến mời Trương Minh Hoa, ông ta nói nhà có khách đến chơi, không tham gia được.

Tối hôm đó, sau khi tiếp đãi xong đoàn công tác xử lý sự cố tình, Vương Chính Tài nói với Hứa Thiếu Phong: “Anh đúng là thần thánh, hai việc anh nói đều đúng cả”.

Hứa Thiếu Phong cười thầm, trong lòng bỗng nhiên thấy vui, cho rằng giác quan của bản thân cũng thật chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 5.7

Chuyện của Hứa Thiếu Phong đã lắng xuống, Lâm Như cũng thấy nhẹ nhõm trong người.

Mấy hôm nay, Lâm Như vì chuyện của Thiếu Phong mà lao tâm khổ tứ, một chút vui vẻ cũng không có, cô thật sự lo lắng Hứa Thiếu Phong sẽ xảy ra chuyện, điều đó không chỉ làm mất mặt cá nhân mà còn làm mất đi danh tiếng vốn có bấy lâu nay của gia đình, khiến cô không thể ngẩng đầu lên được, tệ hơn nó còn ảnh hưởng đến việc học tập và tiền đồ của con trai cô. May mà ông trời đã cảm thương giúp đỡ, để gia đình cô có thể qua được cửa ải này. Việc này vừa qua đi, không ngờ thân mệnh của cô cũng đến, khiến cô rất vui mừng. Cô không hề tặng quà, không hề chạy chọt, cũng không hề nịnh bợ lãnh đạo, chiếc mũ ô sa đó quả thật từ trên trời đã rơi đúng vào chỗ cô.

Mặc dù nói chức Phó Chủ nhiệm đó không phải là chức quan gì to tát, nhưng cũng là cấp lãnh đạo trong bệnh viện này, là vị trí không ít kẻ lao tâm khổ tứ muốn có cũng không có được. Ngồi được vào vị trí đó, Lâm Như cảm thấy tâm trạng rất thoải mái. Thời gian trước, làm việc trong một phòng lớn có cả những nhân viên khác, đến nghe điện thoại cũng không thuận tiện, bây giờ thì thật sự đã tốt hơn nhiều rồi, một mình một phòng làm việc, rộng rãi thoải mái, tự do tự tại. Điều khiến cô thích thú nhất đó là, những đồng nghiệp trước đây với cô, bây giờ khi muốn vào phòng lại phải kính cẩn chào một tiếng chị Lâm Như, sau đó mới bàn đến chuyện công việc. Lúc mới bắt đầu cô có chút không quen, nhưng sau vài ngày lại thấy rất hạnh diện. Nhiều năm qua, cô luôn cho rằng chỉ cần công việc thành công rồi, chức vụ đạt được rồi thì nhất định sẽ được mọi người tôn trọng, nhất định sẽ được cảm nhận giá trị của cuộc sống. Cô biết rằng bản thân mình không làm được lãnh đạo, cũng không nghĩ mình có thể làm lãnh đạo, bây giờ khi đã ngồi vào vị trí này cô mới nhận ra, sự thực không phải như thế. Một bác sĩ điều trị chính thì họ chỉ có quyền kê đơn bốc thuốc, nhưng một Phó Chủ nhiệm khoa thì ngoài việc được quản lý những người kê đơn thuốc, còn được ngồi riêng một phòng làm việc. Quyền lực là gì? Chính là sự hưởng thụ và nắm giữ tiền tài, của cải. Quyền lực đúng là một thứ quý giá, có nó hay không có nó là cả một sự khác biệt lớn, quyền to quyền bé hoàn toàn không giống nhau, nó không chỉ đem lại cho người ta sự thỏa mãn và hư vinh về mặt tinh thần mà nó còn có thể giúp người ta có được sự hưởng thụ về vật chất. Chẳng trách vì thế mà đàn ông luôn bất chấp tất cả để tranh quyền đoạt chức, còn những người đàn bà khi không tranh giành được quyền lực thì cố giành bằng được người đàn ông có quyền lực về tay mình.

Lâm Như biết rất rõ, tất cả những thứ vừa đến với cô đều là do câu nói của Bí thư Thành ủy Ưông Chính Lương, khiến cho lãnh đạo bệnh viện hiểu nhầm ý của ông ấy, vì thế mới khiến cô có được cái chức Phó Chủ nhiệm Khoa Sản một cách dễ dàng đến vậy. Cô rất cảm ơn phu nhân Bí thư Ưông, nếu không vì Vu Quyên Tú bị bệnh đến tìm cô chữa bệnh, cô cũng không có cơ hội gặp được Bí thư Ưông, cũng không thể leo lên cái ghế Phó Chủ nhiệm này được. Bất cứ việc gì cũng có cơ duyên của nó, cơ duyên đến, việc gặp việc thì mới có được kết quả ngày hôm nay. Cho dù lần trước Vu Quyên Tú từ chối nhận quà của cô, cũng đồng nghĩa với việc từ chối giúp Hứa Thiếu Phong, khiến cô cảm thấy khó xử, nhưng trong lòng cô không hề thấy oán hận mà ngược lại còn rất kính trọng bà ấy, cô cho rằng bà ấy mới chính là một phu nhân thực sự, nho nhã lịch thiệp, tràn đầy trí tuệ. Cô so với bà ấy, thật sự không đáng gì cả.

Có lúc, cô cũng thấy tâm trạng bất an, luôn cảm thấy cái chức Phó Chủ nhiệm này là do không minh bạch mà có được, không biết chừng một ngày nào đó khi biết rõ thực hư, người ta lại chẳng lời cô xuống, lúc ấy thì thật mất mặt. Trong chốn quan trường này, việc nhằm như thế không phải là không có. Cô đã từng xem qua một bản báo cáo, một cán bộ ở Bắc Kinh đảm nhiệm cương vị Phó Chủ tịch tỉnh, mọi người kháo nhau, anh ta đã từng làm thư ký cho Chủ tịch nước, nhờ luân lịch chạy chốt nên không lâu sau đó anh ta đã leo lên được chức Phó Thị trưởng, mấy năm sau đó lại được cất nhắc chức Phó Chủ tịch tỉnh. Sau này, Trung ương cho người điều tra, vị cán bộ Trung ương đó nghĩ anh ta đã từng làm thư ký cho Chủ tịch nước nên bảo anh ta cùng ông ấy ra sân bay đón Chủ tịch nước. Khi Chủ tịch nước xuống máy bay liền bắt tay vị lãnh đạo Trung ương, còn đối với anh kia, ông ấy không biểu hiện thái độ đặc biệt nào ra bên ngoài. Tình tiết đó mọi người đều chú ý, cho rằng ông ấy không phải là thư ký của Chủ tịch nước, nếu không, chắc hẳn Chủ tịch nước đã tỏ ra thân mật với anh ta rồi. Lập tức có người viết thư cho Chủ tịch nước hỏi xem liệu có phải một Phó Chủ tịch tỉnh trước đây làm thư ký cho ông ấy hay không. Nhận được thư, Chủ tịch nước liền cho người điều tra, vị Phó Chủ tịch tỉnh đó lập tức bị điều đến Văn phòng Chính phủ, nhận chức Thanh tra Liên tỉnh. Lâm Như lo lắng không biết liệu khi cô bị cấp trên phát hiện thì phải làm thế nào. Cái ghế Phó Chủ nhiệm này ngồi chưa được ấm chỗ đã bị đẩy xuống, như thế không phải là mất mặt lắm sao. Cô kể cho Hứa Thiếu Phong nghe nỗi lo lắng của mình.

Hứa Thiếu Phong cười lớn: “Bà hãy yên tâm mà làm cái chức Phó Chủ nhiệm của bà đi, cái chức đó không phải do bà giành giật, mà do lãnh đạo bệnh viện tự nguyện trao cho bà thì sự cái gì chứ? Hơn nữa, bà đã cống hiến cho cái bệnh viện này nhiều năm như thế, bệnh viện đương nhiên phải đề bạt bà rồi”.

Nghe Hứa Thiếu Phong nói vậy, cô mới thấy yên tâm

Chiều hôm đó, Lâm Như bỗng nhớ ra nên gọi điện cho Trần Chí Cường hỏi xem anh ấy dạo này làm ăn thế nào rồi. Kể từ hôm hai người gặp nhau, Chí Cường nhiều lần gọi điện mời cô đi ăn cơm nhưng cô đều từ chối. Một là do dạo này cô rất bận, hai là sợ khi gặp Chí Cường cô không thể giữ được cảm xúc mà làm những việc để sau này khiến cô phải hối hận. Tuy nhiên, có những lúc nghĩ lại cô cũng thấy cảm động trước tình cảm anh dành cho cô, trong cuộc đời biết có một người luôn quan tâm đến mình, yêu thương mình, điều đó khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Khi cô định gọi điện cho anh ấy thì Hồ Tiểu Dương đến phòng làm việc của cô. Hồ Tiểu Dương cười nói: “Phó Chủ nhiệm khoa Lâm, lên chức sắp mà không báo em một câu?”

Lâm Như cười nói: “Quý con, chui ra từ đâu vậy? Chức này gọi gì là sắp?”

Hồ Tiểu Dương cười ha ha: “Em vừa lên Sở Công thương về, tiện đường vào thăm chị, không ngờ chị đã được thăng chức Phó Chủ nhiệm khoa rồi? Được, chị vẫn còn khả năng leo cao”.

Lâm Như lấy cho Tiểu Dương một cốc nước: “Nói gì vậy? Khó nghe chết được”.

Hồ Tiểu Dương lúc này mới cười lớn: “Vậy thì nói lời dễ nghe vậy, Trung tâm tư vấn tâm lý Dương Quang của em đã được nhận đăng ký, em vừa đi lấy giấy đăng ký về, một hai tuần nữa, em chính thức khai trương, đến lúc đó chị còn phải đến chúc mừng cho em nữa”.

Lâm Như nói: “Cô không phải khai trương tiệm ăn, nếu như cô khai trương tiệm ăn, tôi sẽ mời bạn đến, đằng này lại là Trung tâm tư vấn tâm lý, làm sao tôi có thể giúp cô làm người khai trương được?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Sao không thể làm người khai trương chứ? Ở đây chị có nhiều bệnh nhân như thế, chị không thể giới thiệu một vài người tâm lý rồi loạn đến chỗ em điều trị sao”.

Lâm Như cười nói: “Cô có bị bệnh không đấy? Mở trung tâm tư vấn tâm lý, chỉ mong người ta đều bị thần kinh tâm lý cả”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Đó là chuyện bình thường. Người đóng quan tài, hy vọng ngày nào cũng có người chết, người kê đơn thuốc thì hy vọng ngày nào cũng có người bị thương, còn người mở quán ăn thì hy vọng nhà khác luôn luôn mất nước, những người bán hoa tươi thì hy vọng ngày nào cũng là ngày lễ tình nhân”.

“Người kiêu gì vậy, được rồi, không nói với cô nữa, tối nay chúng ta gặp nhau, cô có rảnh không?”

Tiểu Dương đáp: “Lúc nào cũng rảnh, từ khi A Xán đi Thẩm Quyển, em luôn được rảnh”.

Lâm Như nói: “Vậy thì được, để tôi gọi điện cho Đào Nhiên và Phùng Hải Lan xem họ có thời gian không”, nói xong liền lập tức gọi điện cho Đào Nhiên sau đó lại gọi cho Phùng Hải Lan. Đào Nhiên nhận lời ngay còn Hải Lan lại từ chối nói buổi tối còn có việc không thể đi được. Tắt điện thoại, bỗng nhiên thấy có chút lo lắng. Lần trước nghe Hứa Thiếu Phong nói, ông ấy và Trương Minh Hoa đang xích mích, liệu Phùng Hải Lan đã nghe theo Trương Minh Hoa mà tạo ra khoảng cách giữa bà ấy và cô? Không chấp bà ấy nữa, thích thế nào thì được thế ấy. Lâm Như nói với Hồ Tiểu Dương: “Hải Lan không đến được, tôi bảo Đào Nhiên gọi một mỹ nhân đến có được không? Cô ấy là giáo viên dạy yoga của tôi, rất xinh đẹp”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Tùy chị, chị muốn gọi thì gọi”.

Lâm Như không biết số điện thoại của cô giáo Trần liền gọi điện thoại cho Đào Nhiên, để cô ấy gọi Trần Tư Tư cùng đến. Mỗi lần Lâm Như và Đào Nhiên tập yoga xong, hai người lại làm một động tác thả lỏng cơ thể, cảm thấy rất thoải mái, diện mạo tinh thần của mỗi người cũng không giống nhau, tự tin xuất phát từ nội tâm, nội tâm quyết định về bề ngoài, câu nói đó không sai chút nào. Bọn họ mấy lần nói muốn mời Trần Tư Tư đi ăn một bữa, nhưng mỗi lần tập xong yoga lại muốn đi mát xa mặt. Hôm nay vừa may có thời gian, cô liền gọi điện thoại cho Đào Nhiên bảo cô ấy gọi điện cho Tư Tư, cùng nhau tụ tập một chút.

Hồ Tiểu Dương nói: “Sao hôm nay chị lại muốn mời bọn em? Có phải là muốn tất cả mọi người đến chúc mừng chị?”

Lâm Như nói: “Chúc mừng cái gì? Chuyện đó không đáng để chúc mừng. Quan trọng là mấy ngày nay tâm trạng tôi rất tốt, hơn nữa cứ bảo mời mọi người ăn cơm mà mãi không mời được tôi cũng thấy ngại, không khéo vì chuyện đó mà khiến cho lòng người thay đổi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Không sai! Toàn là đàn bà với nhau, sao không biết gọi anh chàng đẹp trai lần trước gặp đến để anh ta trả tiền”.

Lâm Như nói: “Anh chàng đẹp trai nào?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chính là anh chàng mà lần trước chúng ta cùng A Xán ăn cơm đã gặp, xem chị lúc đó rất tình tứ, em cảm thấy chị và anh ta có chút gì đó không bình thường”.

Mặt Lâm Như bỗng nhiên nóng lên: “Cô nói nhầm cái gì vậy? Hơn nữa, ăn một bữa cơm đáng bao nhiêu tiền mà phải mượn anh ta đến trả”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em chỉ nói đùa thôi, xem chị kia, mặt đỏ hết lên rồi”.

Lâm Như sờ lên má nói: “Nói điều! Đỏ đâu mà đỏ”.

Hồ Tiểu Dương thấy đáng vẻ ngại ngùng của cô liền cố ý đùa: “Chị, chị muốn gọi huấn luyện viên gì gì đó, thà rằng gọi cho bà Quyên Tú, như thế mối quan hệ giữa chị với bà ấy không phải tốt hơn sao?”

Lâm Như đương nhiên cũng nghĩ mời Vu Quyên Tú, Lý Mai Hoa, nhưng nghĩ lại mời những người đó đi với nhau thì hơi bất tiện, đồng người quá cũng không được. Quan trọng hơn, từ khi cô bị Vu Quyên Tú từ chối giúp đỡ, trong lòng vẫn cảm thấy ngại, tuy nhiên cô không những thấy kính trọng mà còn không thể tìm lý giải bà ấy, tóm lại đó là một thứ cảm xúc phức tạp, có cảm nhận đó khiến cô không muốn kéo gần khoảng cách đó lại nữa. Cô cảm thấy đó là một vòng quan hệ tăng tiến, mỗi khi giao tiếp với những người trong cái vòng quan hệ đó, bản thân cảm thấy nhỏ bé hơn nhiều, luôn luôn phải khúm núm dè dặt đi phía sau bọn họ. Không giống bây giờ, cô là chị cả, nói chuyện tự do, chỉ có người khác để ý sắc mặt cô chứ không có chuyện cô để ý sắc mặt của người khác, điều đó khiến cô thấy tự tin, trong cảm giác được người khác tôn trọng, cô đã tìm được giá trị của cô trong cuộc đời. Trong cuộc sống hiện thực, một người có thể giao tiếp với những người ở tầng lớp khác nhưng trong đó vẫn có vòng quan hệ khiến cô cảm thấy khổ tâm, cái vòng đó vẫn thuộc về cô. Nghĩ như vậy, liền nói với Hồ Tiểu Dương: “Thôi, tôi đã gọi cho Đào Nhiên rồi, cô ấy chắc đã liên hệ với họ rồi, đợt lần sau có cơ hội thì mời bà ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 5.8

Đào Nhiên thực sự đã liên hệ với cô giáo dạy yoga. Đào Nhiên gọi điện thoại xong, cô giáo Trần liền nhận lời ngay.

Tâm trạng Trần Tư Tư mấy ngày nay cũng tương tự như thế, từ khi cô mời Được Được đến thành phố này giúp Hứa Thiếu Phong, tâm trạng có lúc thấy vui, cô đã vì người mình yêu mà làm một việc có ý nghĩa, cũng giải trừ được lo lắng của cô đối với ông ấy. Tối hôm đó, Hứa Thiếu Phong đến quán Tiễn Hải Mã, cùng cô và Được Được nói chuyện đến tận đêm khuya, lại còn thanh toán hóa đơn xong mới chịu về. Tư Tư và Được Được về đến nhà rồi, Tư Tư không nhịn nại thêm được chút nào nữa liền hỏi Mã Được Được, cậu thấy thế nào? Mã Được Được giả vờ không hiểu, nói: “Cái gì như thế nào?”. Trần Tư Tư nói: “Thì anh ấy đó”. Được Được lúc này mới nói: “Không nói với cậu, để cho cậu tức chết”. Trần Tư Tư kéo cô ấy lại nói: “Được rồi, Được Được, nói cho tớ đi, cậu thấy anh ấy rốt cuộc thế nào?”. Mã Được Được nói: “Quý sử, cậu đã nghĩ kỹ chưa? Ông ấy là một người đàn ông đã có gia đình, ông ấy vừa già vừa là chồng của người khác, cậu hiểu không? Có một câu nói rất nổi tiếng: Vợ là nhà, tình nhân là hoa, tiền lương đưa về nhà, tiền thưởng đưa tình nhân, có bệnh thì về nhà, bệnh khỏi đi ngắm hoa, thường xuyên trở về nhà, không quên tưới nước cho hoa. Tớ chỉ sợ bó hoa đẹp là cậu yêu đến mức sâu đậm, sau này sẽ bị tổn thương trong lòng”.

Trần Tư Tư nói, điều đó thì tớ hiểu rõ, nhưng... nếu để anh ấy ly hôn, cũng cần phải có thời gian! Trần Tư Tư kỳ thực cũng không hiểu rõ liệu Hứa Thiếu Phong có thể vì cô mà ly hôn vợ hay không, nhưng, để giữ thể diện, cô vẫn cứ nói bừa. Mã Được Được lúc này mới nói: “Tư Tư à, Hứa Thiếu Phong đúng là có sức hấp dẫn, phong độ thư thái, nếu không sao cậu có thể bị anh ta cuốn hút đến vậy được. Tuy nhiên, vấn đề ở đây là, thường người đàn ông thành đạt, họ có thể yêu một người nhưng chưa chắc đã vì người họ yêu mà dám ly hôn vợ”. Trần Tư Tư nói, nếu sau này tớ có con với anh ấy, anh ấy chắc sẽ ly hôn, tớ chắc chắn là anh ấy rất trọng tình cảm. Mã Được Được lắc đầu nói, đàn bà lúc nào cũng chỉ được một nửa tâm hồn là ở thực tại, còn một nửa vẫn trong mộng.

Lời Mã Được Được vô tình đã động chạm đến nỗi đau của cô, cô không thể không thừa nhận, tình yêu cũng giống như thuốc độc, ai uống vào người đó đều bị trúng độc và thường người chịu thiệt thòi là phụ nữ. Nếu như bây giờ bảo cô rút lui, e rằng cô không thể làm được. Tuy vậy, Tư Tư biết Hứa Thiếu Phong cũng rất yêu cô.

Trần Tư Tư đã hẹn Hứa Thiếu Phong tối nay đến vịnh Ngọc Tuyền. Đó là khu du lịch quốc gia, có nhà hát kịch, có khu vui chơi giải trí, có cả khu nước nóng. Khu nước nóng lại phân thành khu bình dân và khu cao cấp. Vịnh Ngọc Tuyền nằm ở vùng ngoại ô thành phố nên đến đó cũng hơi xa một chút, vì là vùng ngoại ô mới an toàn, mới có gan đến đó tắm nước nóng. Cô nhớ lại lần cuối cùng đến vịnh Ngọc Tuyền là vào mùa thu năm ngoái, Hứa Thiếu Phong lên tỉnh học xong gọi điện thoại bảo cô đến đó. Cô lái xe đến vịnh Ngọc Tuyền, Thiếu Phong ở đó đã đăng ký xong phòng ở, sau khi ăn đồ hải

sản, vừa vào phòng cô nhìn thấy chiếc xe đẩy đồ ăn, bên trên có một thùng đá, bên trong lại có một chai rượu vẫn chưa bóc tem, bên cạnh là hai chiếc ly cao cổ.

Cô quay đầu nhìn Hứa Thiếu Phong.

Anh âu yếm ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên má cô nói: “Đây là món quà đặc biệt anh đã chuẩn bị cho em”.

Vừa rồi cô còn nghĩ tại sao ăn đồ biển anh ấy không uống rượu, hóa ra anh ấy đã chuẩn bị hết rồi.

Hai người cùng vào bồn tắm, lần đó anh chắc đã phải kiềm chế nhiều, tay cũng ngay ngắn, chỉ thỉnh thoảng đặt lên người cô vài lần, vuốt ve một chút, chứ không có hành động gì.

Lúc hai người dùng khăn tắm choàng lên cơ thể, ngồi đối diện nhau trên giường, anh mới khui rượu, sau đó rót đầy hai ly, đưa cho cô một ly nói: “Nào, hãy vì sự lãng mạn hôm nay, cạn ly”.

Cô vui mừng nâng ly cùng một cái rồi uống cạn.

Sau đó, ông rót nửa ly tiếp nói: “Em đã uống rượu trên cơ thể người khác bao giờ chưa?”, ông vừa nói vừa lấy tay vẽ lên lưng cô một vòng tròn.

Cô tò mò nói: “Uống rượu trên cơ thể người khác? Chưa nghe bao giờ. Em chỉ thấy trên báo đưa tin ở Nhật Bản người ta để cá sống trên cơ thể phụ nữ để cho khách ăn thôi”.

Anh đặt ly rượu xuống, nắm lấy ly rượu của cô đặt lên đầu giường nói: “Vậy hôm nay chúng ta sẽ thử cách uống rượu trên cơ thể phụ nữ được không?”

Tính tò mò của cô đã bị Hứa Thiếu Phong bắt thóp, một cảm giác hồi hộp choáng ngợp toàn thân cô, liền nói: “Thử bằng cách nào?”

“Đừng vội, chúng ta cứ từ từ”. Anh đặt cô nằm xuống, sau đó nhẹ nhàng cởi bỏ khăn tắm trên người cô.

“Tur Tur, em hưởng thụ trước nhé”, nói xong anh cầm ly rượu trên tay, sau đó đổ từng giọt từng giọt lên cổ cô để cho rượu từ từ chảy xuống, chảy đến chỗ không thể chảy được nữa.

Cô cảm thấy toàn thân lạnh toát, bèn cười vang một tiếng nói: “Anh làm gì vậy? Làm em thấy ngứa ngáy khó chịu quá”

Hứa Thiếu Phong liền nói: “Đừng vội, anh sẽ làm sạch nó”. Nói xong ông hạ thấp đầu xuống liếm chỗ rượu đọng trên người cô.

Á! Lạnh lạnh tê tê, đúng là đang không hề có cảm giác bỗng thấy cảm giác kích thích vô cùng.

Sau đó, ông lại rót rượu từ ngực cô, từng giọt từng giọt đổ xuống, cảm giác mát rượi đó khiến cô thấy rung mình, cô không ngừng chớp mắt, tận hưởng cảm giác kích thích mà anh ấy đã dành cho cô, thỉnh thoảng rên lên từng hồi nhỏ...

Trần Tur Tur đang miên man nghĩ đến cái đêm lãng mạn ở vịnh Ngọc Tuyền liền có cảm giác giống như đang mở chai rượu được cất mấy nghìn năm. Cô đã đọc qua cuốn tiểu thuyết “Sắc giới” của Trương Ái Linh, biết được “con đường dẫn đến trái tim người đàn ông là đi qua qua dạ dày, con đường dẫn đến trái tim người đàn bà là thông qua âm đạo”, cô không khỏi cười thầm. Bây giờ nghĩ lại, cô mới thấy nó thật sự đúng đắn. Cô lại nghĩ đến cuộc hẹn với Hứa Thiếu Phong tối nay, không ngờ Hứa Thiếu Phong lại gọi điện đến nói tối anh ấy còn bận tiếp bạn từ Thẩm Quyến đến chơi, không thể đi được, điều đó khiến cô không tránh khỏi có chút thất vọng.

Đúng vào lúc cảm thấy buồn chán thì cô cũng nhận được điện thoại của Đào Nhiên. Thực ra mà nói, cô không thân thiết với Đào Nhiên cho lắm, chỉ là do một lần cô đưa bà giám đốc chỗ cô dạy đến đài truyền hình đăng quảng cáo mới làm quen với cô ấy. Bà giám đốc đã tặng cô ấy một cái phong bì kha khá tiền để bày tỏ cảm ơn, nhưng cô ấy vẫn tặng phí quảng cáo lên, không hề tính rẻ cho bọn họ. Điều đó khiến cô thấy cái cô Trưởng ban Quảng cáo này chẳng có chút cảm tình gì cả. Hôm nay đột nhiên cô ấy lại gọi điện mời cô đi ăn cơm, cô muốn từ chối cũng không tiện, còn nói đến đồng ý thì cô cũng không muốn chút nào, đành hỏi thử xem có còn ai đi cùng cô ấy không? Cô thực sự không thích đến những chỗ đông người náo nhiệt, càng không thích đi tiếp khách cho giám đốc, nếu thực sự như thế thì cô nhất định từ chối. Đào Nhiên nói, là do Lâm Như bảo cô ấy mời cô, không có người lạ nào nữa. Cô biết Lâm Như, chính là người đã cùng Đào Nhiên đăng ký học yoga, là Phó Chủ nhiệm Khoa Sản ở Bệnh viện Trung tâm Thành phố. Đối với Lâm Như, cô còn thấy có chút cảm tình, thấy ở bà ấy toát lên vẻ sang trọng nho nhã, nói chuyện với bà ấy một chút cũng không có gì là không tốt, vì vậy cô mới đồng ý với Đào Nhiên.

Sự việc nhiều lúc cũng rất kỳ lạ, mặc dù cô đã dạy cho bọn họ được vài buổi yoga rồi, nhưng cô vẫn chưa hỏi qua hoàn cảnh gia đình họ ra sao, cũng không biết chồng họ là vị nào, làm việc gì. Cô không hỏi, đương nhiên bọn họ cũng không giới thiệu cho cô biết, điều đó đã gây ra trò đùa kịch tính trong quan hệ giao tiếp giữa đôi bên. Nếu cô biết Lâm Như là vợ của Hứa Thiếu Phong, e rằng cô trốn tránh cũng không kịp, nói gì đến việc đi gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 5.9

Lâm Như không biết Trần Tư Tư chính là con hồ ly tinh mà cô muốn tìm bấy lâu nay.

Nếu biết là cô ấy, cô không hận cô ta mới là lạ, chứ chưa nói đến chuyện đến chỗ cô ta tập yoga, làm gì có chuyện mời cô ta ăn cơm! Thực tế có nhiều hoàn cảnh dở khóc dở cười như thế.

Đây là một nơi yên tĩnh và cũng rất hoang vu, trước đây vốn là Viện dưỡng lão của cán bộ về hưu, về sau, Viện dưỡng lão chuyển đến một nơi khác, chỗ này để trống nên được người ta tu sửa thành quán ăn. Quán ăn không lớn lắm, nhưng mặt tiền rất rộng, lại giáp bờ biển, rộng rãi thoáng đãng, bên trên có mái che nắng, chỉ đặt vài cái bàn. Những lúc trời mưa, người ta căng mái che lên, khi hết mưa rồi thì hạ xuống để đón gió. Tới nay, thời tiết thật là đẹp, không mưa, gió nhẹ, những tòa nhà cao tầng phía xa xa trải dài khắp bờ biển, ánh đèn điện nhấp nháy tô điểm thêm nét trắng lẹ cho thành phố biển này.

Đào Nhiên nói: “Thật là một nơi tuyệt vời, đây là lần đầu tôi được đến nơi này, Lâm Như, làm sao chị biết được vậy?”

Lâm Như nói: “Tôi kiến thức nông cạn, làm gì biết được chỗ này, đây là chủ ý của Tiểu Dương, cô ấy nói nơi này đẹp, tôi mới chọn chỗ này”. Nói xong cô liền nhìn Tư Tư nói: “Không biết cô giáo Trần đã đến nơi này chưa?”

Tư Tư lắc đầu nói: “Chưa, em cũng đến nơi này lần đầu. Phó Chủ nhiệm Lâm, lần sau chị đừng gọi em là cô giáo Trần nữa, chỉ cần gọi em là Tiểu Trần là được rồi”.

Lâm Như cũng cười nói: “Vậy thì cô cũng đừng gọi tôi là Phó Chủ nhiệm Lâm nữa, cứ gọi tôi là Lâm Như giống như Đào Nhiên gọi là được rồi”.

Trần Tư Tư gật đầu nói: “Cũng được, gọi là Lâm Như thấy thân thiết hơn nhiều”, sau đó quay sang nói với Hồ Tiểu Dương: “Hai chúng ta không biết ai nên gọi ai là chị?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Đương nhiên là cô gọi tôi là chị rồi, xem ra tôi lớn hơn cô nhiều, nếu được như cô bây giờ, tôi không vui mới là chuyện lạ”.

Trần Tư Tư nói: “Không phải vậy chứ? Em thấy hai chúng ta cũng không khác nhau là mấy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Tôi 32 tuổi rồi, đã già rồi, làm gì xinh đẹp trẻ trung được như cô”.

Trần Tư Tư: “Không biết chị đã 32 tuổi rồi, nếu như vậy thì chị lớn hơn em vài tuổi, em cũng gần 30 tuổi rồi, năm nay em 28 tuổi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Tôi cũng nhìn không ra, cứ nghĩ cô chỉ 25, 26 là cùng, đúng là người đẹp, đoán không ra tuổi. Trước khi chưa gặp cô, đã nghe chị tôi giới thiệu cô rất xinh, bây giờ gặp rồi, quả nhiên được mở rộng tầm mắt, tiếc là tôi không phải đàn ông, nếu không tôi nhất định sẽ yêu cô”.

Trần Tư Tư nghe xong những lời khen đó bỗng thấy đỏ mặt, liền vui mừng nói: “Đâu có, em thấy chị mới thực sự là người xinh đẹp, sắc đẹp trời cho”.

Lâm Như nhìn hai người so bì tuổi tác, trong lòng cũng thấy ngưỡng mộ. Con người đến là lạ, khi nhỏ thì muốn lớn, khi lớn rồi lại muốn trở về thời trẻ, nhất là phụ nữ, khi qua tuổi 40 thì lúc nào cũng chỉ sợ già, chỉ cần nhìn thấy những người phụ nữ trẻ hơn bản thân mình là lại thấy ngưỡng mộ. Cô cười nói: “Hai cô đừng có khiêm tốn nữa, cũng đừng so bì với nhau nữa, trong mắt tôi, hai cô đều rất trẻ trung xinh đẹp, nếu như tôi có thể trở về thời các cô thì tốt biết bao”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị cũng đừng có khiêm tốn như vậy, chị ngưỡng mộ tuổi tác bọn em, bọn em ngưỡng mộ đức tính và phong thái của chị, bọn em đến tuổi của chị liệu có được như chị bây giờ nữa không? Lúc đó không cười bọn em mới là lạ?”

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm, Tiểu Dương nói đúng đấy, chúng em cũng nghĩ như cô ấy”.

Lâm Như nghe vậy trong lòng bỗng thấy vui liền nói: “Được rồi, được rồi! Các cô đừng có an ủi tôi nữa, mỗi người đều có một giai đoạn xuống dốc, bất luận sự nghiệp của người ta đến đâu, bất luận người ta thành công đến mức nào, đến giai đoạn đó tất sẽ giảm sút mọi mặt. Các cô một người là Trưởng ban Quảng cáo của đài truyền hình, một người là giáo viên dạy yoga, một người là chuyên gia tư vấn tâm lý, bây giờ muốn xinh đẹp đều xinh đẹp, muốn thân thể khỏe mạnh có thân thể khỏe mạnh, lại còn muốn ngưỡng mộ tôi cái gì nữa? Nhân tiện nói một câu, đến tuần sau, Trung tâm Tư vấn Tâm lý Dương Quang của Tiểu Dương chính thức khai trương, đến lúc đó tôi là người đầu tiên mở hàng cho cô ấy, để cô ấy giúp tôi điều chỉnh tâm lý lấy lại tinh thần”, nói đến đây, Lâm Như bất giác cười vang.

Hồ Tiểu Dương cũng cười vang nói: “Được, điều trị bệnh cho chị em ắt sẽ có cách, chị hiểu đạo lý còn nhiều hơn em, không cần phải giảng đạo lý gì, chỉ cần đưa chị lên rừng bắt chị lao động chân tay nửa năm, sau khi trở về ắt sẽ lấy lại được cảm giác, tinh thần chị tự nhiên sẽ được hồi phục lại”.

Lâm Như nói: “Làm gì có bác sĩ tâm lý nào như vậy? Chẳng khác nào bác sĩ lưu manh, bảo tôi lên rừng lao động nửa năm, khi về người không ra người, quỷ không ra quỷ, vậy thì còn có nghĩa gì nữa, bệnh lúc đó không phải càng nghiêm trọng hơn sao?”

Mọi người nghe vậy liền cười phá lên, cùng lúc đó rượu thịt cũng được mang lên.

Lâm Như nâng ly lên nói: “Nào, các chị em, vì sự gặp mặt hôm nay của chúng ta, cũng vì Trung tâm Tư vấn Tâm lý Dương Quang của Tiểu Dương sắp khai trương, chúng ta cạn ly nào!”

Mọi người cùng ly, vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

Đào Nhiên nói: “Có học vấn văn hơn, giống như Tiểu Dương, tự mình cũng làm được bao nhiêu việc”.

“Đàn bà, trên đời này cũng thật khổ, những người học vấn cao, không có ai dám cưới, những người học vấn thấp lại không có ai cần; nếu biết trang điểm một tí thì chê là đồ lẳng lơ, còn không biết trang điểm thì lại nói không có nữ tính; những người xinh đẹp một chút dễ bị dè dặt, những người không xinh đẹp khác người lại không ai thèm dòm ngó đến; bản thân kiếm được tiền, bị đàn ông quên lãng, để chồng nuôi không, lại nói bạn ăn bám; nếu sinh con cái, sợ ông chủ sa thải, nếu không sinh con, sẽ bị chồng sa thải”.

Mọi người nghe xong liền cười vang.

Lâm Như nói: “Hay! Hay thật đó! Tôi xem cô thuộc vào kiểu người chuyên quyến rũ ong bướm rồi”.

Hồ Tiểu Dương liền cười nói: “Không sai, em sống cá tính, có quyến rũ ong bướm hay không thì chỉ đàn ông mới có thể phát biểu, chi tiết là, hôm nay không có một đấng mày râu nào. À, chị, và cả Đào Nhiên nữa, mọi người nói xem, cô giáo Trần thuộc tui người nào?”

Trần Tư Tư cười nói: “Tôi chắc là thuộc vào loại ra vẻ giả bộ?”

Lâm Như nói: “Không, cô không hề có chút gì ra vẻ cả, vừa xinh đẹp lại vừa biết làm đẹp, con người lại rất năng động”.

Đào Nhiên liền cười chỉ vào Trần Tư Tư nói: “Thuộc loại hồ ly tinh”.

Tư Tư liền lấy tay che mặt nói: “Thật vậy sao? Trông tôi giống hồ ly tinh lắm sao?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Giống! Nhất là khi cô lấy tay che mặt, ánh mắt hiện rõ vẻ nhanh nhạy thì càng giống hồ ly tinh, có khả năng đả thương người khác, nếu tôi là đàn ông, đảm bảo là không thể từ chối trước sự mê hoặc của cô. Ày, Tiểu Trần, tôi hỏi một câu, bây giờ đã có bạn trai chưa? Tôi đoán bạn trai cô chắc cũng không tồi chút nào”.

Mặt Tư Tư bỗng nhiên nóng bừng lên.

Lâm Như nói: “Đó là bí mật của con gái, không thể tùy tiện công khai phải không?”

Trần Tư Tư lúc này mới nói: “Biết nói thế nào đây, trước đây cũng yêu một người nhưng đã chia tay nhau rồi, bây giờ thì chẳng có ai”.

Hồ Tiểu Dương giảng đạo lý: “Những người phụ nữ ưu tú khó tìm được bạn trai, còn những người đàn ông ưu tú lại dễ tìm bạn gái”.

Đào Nhiên hỏi: “Vì sao lại như thế?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Nguyên nhân chủ yếu là do bản năng của con trai và con gái không giống nhau, có người đã làm trắc nghiệm, ở thành phố có một trung tâm tư vấn hôn nhân cho phụ nữ, cánh phụ nữ đến đây có thể trực tiếp lựa chọn cho mình một người bạn đời vừa ý. Trước cửa trung tâm dán một bản thông báo, trên đó viết: 'Mỗi người chỉ được đi qua một lần, trung tâm có tất cả sáu tầng, tùy vào độ cao khác nhau, tài năng của đàn ông cũng ngày một cao hơn, có điều xin chú ý, mỗi vị khách đến mỗi tầng lầu chỉ được phép chọn cho mình một người hoặc là tiếp tục lên tầng tiếp theo chứ không được trở lại tầng lầu trước'. Một người phụ nữ đến trung tâm tìm bạn đời. Tầng 1 viết: Đàn ông ở đây có công việc. Người phụ nữ đó không thèm vào xem liền đi thẳng lên tầng 2, tầng 2 viết: Đàn ông ở đây vừa có công việc vừa yêu thương con cái. Người phụ nữ lên tầng 3, tầng 3 viết: Đàn ông ở tầng này không những có công việc, biết yêu quý trẻ con mà còn rất đẹp trai. Oa! Cô ta vui mừng khẳng định cho rằng lên tầng càng cao thì đàn ông càng tốt nên nhất quyết lên tầng 4, tầng 4 viết: Đàn ông ở đây có công việc, yêu con cái, đẹp trai, biết giúp vợ làm việc nhà. Á! Người phụ nữ reo lên, tôi sắp không đứng nổi rồi! Thế nhưng cô ta vẫn tiếp tục leo lên tầng 5, tầng 5 viết: Đàn ông ở đây vừa có công việc, vừa yêu con cái, đẹp trai, biết giúp vợ công việc nhà, đặc biệt rất lãng mạn. Người phụ nữ đó cũng muốn dừng lại ở tầng này rồi nhưng cuối cùng vẫn chạy lên tầng cao nhất. Tầng 6 viết: Bạn là vị khách thứ 123456789 của tầng trung tâm tư vấn hôn nhân của chúng tôi. Không lâu sau đó, một trung tâm tư vấn hôn nhân cho nam giới cũng được khai trương, phương thức kinh doanh cũng giống như trung tâm trên. Phụ nữ ở tầng 1 là những người xinh đẹp, phụ nữ ở tầng 2 vừa xinh đẹp vừa nhiều tiền. Kết quả, từ tầng 3 trở lên đến tầng 6 không hề có người đàn ông nào ghé thăm. Bản tính của phụ nữ là hoang tưởng còn bản tính của đàn ông là thực tế. Đây là lý do tại sao những người phụ nữ ưu tú không kết hôn nhiều bằng những người đàn ông ưu tú, tại sao nữ giới oán trách hôn nhân nhiều hơn nam giới”.

Trần Tư Tư nghe xong liền vỗ tay tán đồng: “Hay! Chị Tiểu Dương đúng là không hổ danh là một chuyên gia tư vấn tâm lý, phân tích đều rất hợp lý sâu sắc, hôm khác em nhất định sẽ dành thời gian đến trung tâm chị nghe tư vấn một buổi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Được! Em có thời gian đến trung tâm chị nghe tư vấn tâm lý, chị cũng dành thời gian đến chỗ em tập yoga, một bên là rèn luyện thân thể, một bên là an dưỡng tinh thần, quân anh tụ hội, châu liên bích hợp, hợp quân sức mạnh, xây dựng hình ảnh mới cho người phụ nữ Hải Tân”.

Lâm Như nói: “Tốt! Các cô nên vì châu liên bích hợp mà chúc mừng riêng với nhau một ly mới phải”.

Đào Nhiên cũng nói: “Đúng vậy! Hai người đẹp nên uống riêng với nhau một ly”.

“Được! Được! Cô giáo Trần, chúng ta cạn ly”, Tiểu Dương nói.

Hai người rót đầy ly cùng nhau nâng cốc.

Lâm Như nói: “Ăn chút thức ăn đi, các cô vừa rồi toàn nói chuyện, thức ăn không động chút nào”.

Mọi người cầm đũa lên, vừa ăn vừa nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 5.10

Khi tán gẫu với nhau, chủ đề cánh phụ nữ hay nhắc đến nhất là thẩm mỹ, thể dục, trang điểm.

Không biết là sau khi ai đó nói đến chủ đề này, Đào Nhiên liền nói: “Vợ của Giám đốc Bưu điện Thành phố vừa làm phẫu thuật hút mỡ, lúc trước bà ấy trông rất béo, bây giờ trông người gọn hẳn, hình như còn nắn lại mũi, xinh hơn ngày trước rất nhiều. Khoa học ngày nay phát triển thật, nếu không xinh thì chỉ cần có thật nhiều tiền là có thể thay đổi tất cả”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Già thì vẫn cứ là già, làm phẫu thuật lại sẽ không đẹp bằng vẻ đẹp tự nhiên. Có một câu chuyện cười nói rằng một hotboy lên mạng gặp được một hotgirl xinh đẹp, sau một thời gian nói chuyện họ quyết định kết hôn. Trong đêm động phòng hoa chúc, hai người giúp nhau cởi bỏ xiêm y. Chú rể nói, chúng ta đã thành vợ chồng của nhau rồi, có chuyện gì thì hãy nói thật với nhau nhé, anh có vài bí mật muốn kể cho em nghe, nghe xong thì đừng có sốc nhé. Cô dâu nghe thấy vậy cũng cười tươi, trong đời ai mà chẳng có vài bí mật, anh đã đem chuyện riêng của mình kể cho em nghe thì em cũng kể hết bí mật cho anh nghe. Chú rể lấy bộ tóc trên đầu xuống, bắt đầu kể cho cô dâu nghe: thực ra anh bị hói đầu. Không ngờ sau khi nghe xong cô dâu cũng bỏ bộ tóc dài trên đầu xuống, cái đó có gì mà phải khiến người khác giật mình, em từ khi sinh ra đã không có tóc. Thấy chú rể ngồi ngây ra, cô dâu chủ động nói thật: Anh thấy mắt hai mí của em có đẹp không? Thật ra là đồ thủ công đấy. Chú rể không lấy đây làm lạ liền nói, cái đấy chưa là gì hết, em hãy xem mắt trái của anh. Anh ta vừa nói vừa lật viên nhãn cầu trong mắt trái ra, hóa ra mắt trái của anh ta là mắt giả”.

Trần Tư Tư nói: “Sợ thật! Sao lại có chuyện như thế được?”

Hồ Tiểu Dương cười ha ha nói: “Cái cần nói ở đây là hiệu quả, chị nghe tiếp nhé, câu chuyện vẫn chưa hết. Chú rể tiếp tục nói, không chỉ có mắt trái là đồ giả mà răng của anh cũng toàn răng giả. Cô dâu nói, không sao, mũi của em đã phẫu thuật năm lần rồi. Chú rể nói, không giấu gì em, các nếp nhăn trên mặt anh cũng được phẫu thuật điều chỉnh mới được như vậy. Cô dâu do dự một hồi mới nói, em cũng không giấu anh nữa, làn da mịn như trứng gà bóc của em cũng phải qua tám lần thẩm mỹ mới được như thế. Chú rể vừa cởi áo sơ mi ra vừa nói, tim của anh cũng phải dùng dụng cụ hỗ trợ mới có thể duy trì nhịp đập. Cô dâu cũng chỉ vào ngực mình nói, em cũng phải đi bơm ngực mới đầy đặn như vậy. Động tác của chú rể chậm lại, em đã thành thật như thế, anh sẽ kể cho em nghe bí mật lớn nhất của anh, do cuộc khủng hoảng kinh tế nên công ty anh sắp phá sản rồi. Cô dâu cũng kể ra bí mật lớn nhất của đời mình, lẽ ra em không muốn cho người khác biết, nhưng anh đã tốt với em như vậy, em cũng nói hết với anh, thực ra lúc đầu em không phải là đàn bà, em đã làm phẫu thuật thay đổi giới tính...”

Hồ Tiểu Dương chưa kể hết, ba người bọn họ đã cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Đào Nhiên nói: “Đấy không phải là hai kẻ ngốc sao? Người này còn ngốc hơn người kia, ngốc đến nỗi buồn cười”.

Trần Tư Tư tiếp lời: “Chị Tiểu Dương đúng là người hiếm có, biết đùa người khác, hai người đó cũng thuộc vào loại hiếm có, người này nhiều đồ giả hơn người kia, người này kinh khủng hơn người kia”.

Lâm Như cười nói: “Buồn cười chết đi được, đúng là giả đến mức người ta không thể tin được, lại thấy buồn cười nữa, lâu lắm rồi mới gặp được một câu chuyện cười hay như thế, cười đến nỗi nước mắt chảy hết ra cả rồi”.

Hồ Tiểu Dương cười: “Một nụ cười là mười thang thuốc bổ”.

Lâm Như nói: “Lại còn nói đến mười thang thuốc bổ nữa, cứ cười như thế đến lúc phát điên lên, mặt đang không có nếp nhăn cũng thành đầy nếp nhăn”.

Tư Tư nói: “Muốn biết được tuổi thật của một người phụ nữ, tốt nhất là nên trêu cho họ cười, lúc cười tuổi tác sẽ hiện trên mặt ngay. Vừa rồi nhìn chị Lâm cười, em thấy chị có điệu cười rất ngọt, hơn nữa so với lúc không cười còn trẻ đẹp hơn nhiều”.

Đào Nhiên cũng cười nói: “Đừng đấy! Chị Lâm, cô giáo Trần nói không sai chút nào, chị cười trông rất duyên, chị nên cười nhiều mới phải”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị đừng có sợ cười làm xuất hiện nếp nhăn, không cười mới có nhiều nếp nhăn”.

Lâm Như đáp: “Làm gì có, già hết cả rồi, làm gì có chuyện cười duyên được như các cô, sau này cô phải kể cho chúng tôi nghe thêm nhiều truyện cười nữa mới được”.

Đúng lúc đó, một đàn chim trắng bỗng nhiên bay vút qua đầu, chúng vừa bay vừa đập cánh tạo ra âm thanh vi vu rất lạ khiến ai cũng phải ngước đầu lên

nhìn, đàn chim lớn đang bay về khu đảo hoang phía xa xa, màu trắng bạc trên nền trời xanh giống như những vì sao nhỏ lấp lánh phản chiếu trên bầu trời, tạo nên một bức tranh hữu tình mờ mờ ảo ảo.

Hồ Tiểu Dương nói: “Đẹp thật đấy, có phải là thiên nga không?”

Tư Tư đáp: “Không phải đâu, chắc là chim hải âu”.

“Bất luận là thiên nga trắng hay là chim hải âu, đàn chim lớn như vậy bây giờ rất ít khi gặp được, bọn chúng chắc đã bay đến đảo hoang rồi”.

Đào Nhiên nói: “Nghe nói Chính phủ đã đầu tư hơn một tỷ nhân dân tệ, xây dựng một nhà hát kịch lớn 1.600 ghế ngồi, đây là nhà hát kịch trên đảo duy nhất ở nước ta, đến lúc khánh thành xong, thành phố Hải Tân sẽ càng đẹp hơn nữa”.

Trần Tư Tư cười nói: “Vậy thì tốt quá, sau này nếu muốn xem Kinh kịch sẽ không cần đến Thâm Quyển, Đông Hoàn nữa, ở Hải Tân cũng có thể xem rồi”. Đang nói chuyện, bỗng điện thoại của cô reo lên, liền lấy trong túi ra, chạy ra chỗ khác nghe.

Tắt điện thoại, Tư Tư vội vàng chạy lại nói với ba người phụ nữ: “Các chị, thật sự xin lỗi, mấy người bạn của em từ Thâm Quyển đến, em phải đến chào họ một tiếng, em xin phép về trước một chút”.

Lâm Như nói: “Không sao, cô có việc thì cứ về trước đi”.

Tư Tư nói với mọi người: “Cảm ơn chị Lâm, chị Nhiên, chị Tiểu Dương, lần sau có thời gian chúng ta lại gặp nhau, bye bye!”

Mọi người cũng vẫy tay tạm biệt cô ấy.

Trần Tư Tư đi về phía nhà để xe, dáng người kiều diễm khi đi lại cũng toát lên vẻ hấp dẫn của phái nữ. Lâm Như thở một hơi dài nói: “Trẻ đẹp thì vẫn tốt hơn”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị đừng có đứng núi này trông núi nọ nữa, chị ngưỡng mộ vẻ đẹp của cô ấy, không biết chừng cô ấy cũng đang ngưỡng mộ chị, nhìn chị khí chất đầy mình, thông minh sắc sảo, không phải bất cứ ai cũng có được đâu”.

Đào Nhiên thấy vậy liền nói: “Tiểu Dương nói không sai, khi còn trẻ chị còn đẹp hơn cả cô ấy nữa, cô ấy thì có là gì mà phải ngưỡng mộ chứ?”

Lâm Như cười nói: “Xem hai cô kia, người hát, người khen phỉnh nịnh tôi. À, Đào Nhiên, tôi hỏi cô, Lý Mai Hoa nói chiều mai chúng ta đến nhà bà ấy chơi mặt chược, bà ấy gọi điện cho cô chưa?”

Đào Nhiên đáp: “Rồi ạ! Em đoán là Phó Thị trưởng Chung lại đi công tác nên bà ấy mới gọi chúng ta đến giết thời gian, chị có đi không?”

Lâm Như cười nói: “Bà ấy đã bảo như thế thì chúng ta nên đến”. Cô biết rõ, đây không chỉ là vấn đề giết thời gian, mà quan trọng hơn bà ấy còn có ý đồ khác. Điều này đã trở thành quy luật, mỗi khi Chung Học Văn đi công tác, Lý Mai Hoa lại tìm người đến nhà đánh mặt chược. Một là kỹ năng đánh mặt chược của bà ấy cũng được, hai là, bà ấy là phu nhân của Phó Thị trưởng, những người bà ấy gọi đến đều là phu nhân những người dưới quyền chồng bà ấy, vì vậy mọi người chỉ được phép thua chứ không nên thắng bà ấy. Cứ như vậy, Lý Mai Hoa càng lên mặt, với mỗi người chơi một hai lần, trong vòng một tháng cũng thu được nhiều hơn so với tiền lương cả năm của một người bình thường.

Đào Nhiên nói: “Chỉ cần chị đi, em cũng đi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Các chị đúng là sống một thật, không muốn đi thì thôi không đi nữa, lại còn phải xem ý người khác? Đúng thật là”.

Lâm Như cười nói: “Cái đó gọi là con người trong giới, những việc bên ngoài, không để ý không được”.

Hồ Tiểu Dương: “Những người phu nhân như các chị, đúng là nghĩ quá nhiều rồi”.

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm mới đúng là phu nhân bát phẩm, tôi đâu có phải? Làm gì đủ tư cách”.

Lâm Như nói: “Ai nói vậy? Vương Chính Tài nhà cô chẳng phải sắp được làm Phó Cục trưởng sao? Cô còn khiêm tốn nổi gì nữa?”

Đào Nhiên liền cười nói: “Ông ấy còn lâu mới được thăng chức. Nếu thật sự được là Phó Thị trưởng, là nhờ công giúp đỡ của sếp Hứa và chị Lâm Nào, chị Lâm em uống riêng với chị một ly, để bày tỏ sự cảm ơn chị đã giúp đỡ em”.

Lâm Như nói: “Đâu có! Đâu có! Đó là do Chính Tài có năng lực thực sự, nếu không có muốn giúp cũng không được”, nói xong liền nâng cốc với Đào Nhiên rồi uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 6: Đứng trước cám dỗ

Hôm nay, Hứa Thiếu Phong dẫn các cán bộ cùng ngành đi tham quan đảo Thiên Vân. Hải Tân được mệnh danh là thành phố trăm đảo, có tất cả hơn trăm hòn đảo lớn nhỏ, những hòn đảo được khai thác thành khu du lịch cũng đến hơn chục nơi. Đảo Thiên Vân cách trung tâm thành phố không xa lắm, nếu đi dọc theo đường bờ biển bằng ô tô cũng chỉ mất không đến 40 phút đồng hồ. Đây là một hòn đảo phong cảnh kỳ vĩ, trên đảo có nhiều rừng cây lá đỏ, có sông có núi, còn có trường học và khu nuôi trồng động thực vật. Đặc biệt là các cửa hàng hải sản rất phong phú đa dạng, những người trong thành phố thường xuyên lái xe đến đây thưởng thức đồ biển, không những thức ăn rẻ, mà quan trọng hơn nó rất tươi ngon. Thông thường những người khách ở xa tới, họ thường dẫn bạn của mình đến đảo Thiên Vân chơi, sau đó ăn đồ hải sản, như thế có thể đạt được sự mãn nguyện rồi.

Buổi tối trên đảo thường hay lạnh, bọn họ ăn đồ hải sản, uống rượu vào là có thể làm cho cơ thể ấm lên. Trên đường về, Thiếu Phong rất nhớ Trần Tư Tư. Cảm giác này, không chỉ có khát vọng về mặt thể xác, mà còn có nhu cầu về tâm hồn, hơn nữa, khao khát đó còn rất mãnh liệt. Anh biết rằng, điều này có liên quan đến kế hoạch của anh. Vốn dĩ anh định đưa Tư Tư đến vịnh Ngọc Tuyền chơi, nhưng kế hoạch đã bị đảo lộn, khiến anh không khỏi mong nhớ sớm được gặp mặt cô ấy.

Vừa mới nghĩ đến vịnh Ngọc Tuyền, anh liền nhớ lại cái đêm huyền ảo được tận hưởng cảm giác vui sướng khoái lạc chưa từng có từ trước đến nay, cảm giác tuyệt vời đó giống như sau khi xem một bộ phim màn ảnh rộng mà dư âm của nó còn để lại mãi. Hơn nữa, nữ chủ nhân trên màn bạc đó không ai khác chính là người phụ nữ mà anh yêu quý, có vẻ đẹp thiên thần, người tràn đầy sức sống, khiến anh lĩnh hội được một cách đầy đủ sức hấp dẫn vô cùng của nghệ thuật cơ thể. Còn nhớ sau khi kết thúc, Trần Tư Tư hỏi anh học được động tác đó ở đâu, tại sao trước đây không thấy thử nghiệm? Đó chính là thứ mà ông đã thu hoạch được trong lần đi họp trước...

Lúc này, khi đang một lần nữa nhớ lại giây phút lãng mạn phong hoa tuyết nguyệt lúc đó, trong lòng Hứa Thiếu Phong lại không kiềm chế nổi sự kích động, không nên được, anh liền gọi điện cho Tư Tư. Sau khi nhận điện, anh mới biết cô đang ăn cơm với bạn ở bên bờ biển, nghe thấy thế anh liền tắt máy, cô cũng nói là cô có thể về. Anh có thể cảm nhận được sự vội vàng và đợi chờ của cô từ trong giọng nói. Ông cũng tăng tốc, chạy như bay về phía thành phố.

Đến cổng khu hoa viên Di Tinh, nhân viên gác cổng chặn xe ông lại, sau khi ông lấy thẻ ra vào từ tay của người bảo vệ, còn phải ký vào bản đăng ký mới được đi qua. Đây là việc chưa từng xảy ra từ trước đến nay, ông thấy bức mình liền nói: “Đăng ký cái gì? Từ trước đến nay có làm như vậy bao giờ đâu, sao bây giờ lại lãng nhăng thế?”

Nhân viên bảo vệ nói: “Thưa ông, xin lỗi, gần đây trong khu có xảy ra một vụ trộm cắp, để tăng cường cảnh giác, chúng tôi phải tiến hành đăng ký với tất cả mọi người”.

Hứa Thiếu Phong đành phải điền tên mình vào cột những người đến thăm. Sau khi đưa cho người bảo vệ xem, anh ta mới để ông đi vào.

Thế nhưng, Hứa Thiếu Phong chẳng hề ngờ được là tất cả những thứ đó, đều do người em vợ Hồ Tiểu Dương bố trí cả, khi ông vừa đi vào khu hoa viên Di Tinh cũng đồng nghĩa với việc đi vào một cái bẫy.

Ngay sau khi Hứa Thiếu Phong lái xe đi vào khu hoa viên Di Tinh, người bảo vệ đã gọi điện cho Hồ Tiểu Dương.

Lúc này, Hồ Tiểu Dương đang trên đường đưa Lâm Như về nhà, cô vừa lái xe, vừa nói với Lâm Như về chuyện cổ phiếu. Lâm Như cũng chơi một ít cổ phiếu, bây giờ tình hình rất khó khăn, không biết nên bán ra hay mua thêm vào. Đúng lúc đó điện thoại của Hồ Tiểu Dương rung lên. Di động để ở trong túi của Hồ Tiểu Dương, Lâm Như móc ra đưa cho cô nói, điện thoại này! Sau khi Hồ Tiểu Dương nhận máy, mới biết đó là người bảo vệ ở khu hoa viên Di Tinh gọi tới. Người bảo vệ nói với cô: “Hứa Thiếu Phong vừa vào khu hoa viên Di Tinh, người ông ta đến thăm tên là Trần Tư Tư, địa chỉ là phòng 15A, tầng 15, lô số 3”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Được được được, tôi biết rồi”.

Tất máy xong, Hồ Tiểu Dương thấy có chút mâu thuẫn. Cô thấy tâm trạng của Lâm Như hôm nay rất tốt, nếu đem chuyện này kể với chị ấy nhất định sẽ làm chị ấy không vui, không biết nên nói luôn lúc này hay là để sau này mới nói? Đây là một vấn đề. Vấn đề nữa là, lần trước A Xán đã dặn dò cô, không muốn cô đi khắp nơi lo chuyện của chị cô, đặc biệt là việc gia đình, nói không chừng Lâm Như đã sớm biết chuyện này, chỉ là giả vờ không biết mà thôi, nếu làm sự việc quá rõ ràng thì có ảnh hưởng gì tới quan hệ vợ chồng của họ không? Quả thực lúc này cô hơi khó xử, không biết nên làm thế nào mới ổn?

Trong lúc cô không biết nên làm như thế nào cho phải thì Lâm Như đã biết cách mình nên làm.

Đột nhiên Lâm Như nói: “Ông ấy lại đến khu hoa viên Di Tinh phải không?”

Hồ Tiểu Dương không muốn nói cho cô biết, bèn né tránh vấn đề nói: “Ai cơ? Đâu... đâu có, là một người bạn của em”.

Lâm Như lạnh lùng nói: “Cô đừng có lừa tôi, lúc này tôi đã nghe thấy hết cả rồi, ai gọi cho cô vậy?”

Lúc này Hồ Tiểu Dương mới nói hết mọi chuyện cho Lâm Như nghe về việc cô mua chuộc được nhân viên gác cổng ở khu hoa viên Di Tinh. Cuối cùng mới nói: “Chị, em thực sự không có cách nào khác, chỉ biết làm thế thôi”.

Lâm Như nói: “Làm rất tốt! Như thế mới giống em gái chị chứ. Cô nói xem, ông ta đến tìm ai, sống ở tòa nào, số nhà bao nhiêu?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Tên là Trần Tư Tư, phòng 15A, tầng 15, lô số 3”.

Lâm Như nói: “Giờ chúng ta sẽ đến đó. Tôi muốn xem xem, con hồ ly tinh kia có sức hấp dẫn đến đâu!”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, chị hãy bình tĩnh chút đi”.

Lâm Như nói: “Còn bình tĩnh cái gì nữa? Họ vốn dĩ không coi chị gái cô ra gì, cô còn nói tôi phải bình tĩnh, làm sao bình tĩnh được đây?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, thế chúng ta đến đó rồi thì làm thế nào?”

Lâm Như nói: “Hôm nay, tôi nhất định phải cắt đứt với Hứa Thiếu Phong, nếu ông ta còn tiếp tục qua lại với con hồ ly tinh đó, tôi cũng đồng ý luôn. Nếu ông ta thành tâm ở với tôi, thì phải lập tức cùng tôi về nhà. Tôi có thể không hẹp hòi chuyện đã qua, nhưng ông ta nhất định phải đưa ra thái độ rõ ràng”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Đây cũng là một cách”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 6.2

Lâm Như mặc dù nói miệng kiên quyết như thế, nhưng trong lòng cứ như có vật gì đó đục khoét, một chút sức lực cũng không còn.

Người phụ nữ, một khi còn yêu chồng mình, còn muốn tiếp tục bảo vệ gia đình mình, thì điều này thật là đau đớn. Trên thực tế, Lâm Như đã sớm dự cảm được Hứa Thiếu Phong đã có người phụ nữ khác, chỉ là cô không dám chứng minh và đối diện, cô sợ không vượt qua được sự thật phũ phàng đó, cô chỉ có thể lừa dối bản thân được ngày nào hay ngày ấy thôi. Giờ đây, sau khi vấn đề được sáng tỏ, cô không còn cách nào quay lại được nữa, cô phải đối diện với nó.

Hồ Tiểu Dương không thấy Lâm Như nói gì, bèn hỏi: “Chị, cô Trần Tư Tư này là ai? Chị trước đây đã nghe thấy người này bao giờ chưa?”

Lâm Như nói: “Chưa từng, ông ấy chưa từng nhắc tới cô ta trước mặt tôi, cũng không biết cô ta mọc ra từ đâu nữa”.

Vấn đề kỳ quái chính là ở đây, Lâm Như và Hồ Tiểu Dương không hề biết cô giáo Trần, người cùng ăn tối với họ lúc này là Trần Tư Tư, Trần Tư Tư này và Trần Tư Tư đó là một.

Vừa mới đó, Hồ Tiểu Dương đã lái xe đến cổng khu hoa viên Di Tình, khi người bảo vệ lấy vé cho họ có nhận ra Hồ Tiểu Dương, liền thốt lên một câu: “Là cô?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Là tôi!”

Lúc này Lâm Như chen vào.

Lâm Như nói với người bảo vệ: “Xin cậu mang bản đăng ký lúc này ra cho tôi xem”.

Người bảo vệ quay sang nhìn Hồ Tiểu Dương.

Hồ Tiểu Dương nói: “Không sao, bà ấy là chị tôi, cậu lấy ra đây cho chị ấy xem”.

Người bảo vệ mang ra cho Lâm Như xem, Lâm Như vừa nhìn thấy nét chữ viết bằng bút máy rất trôi chảy phóng khoáng, không cần so đã biết chắc đó là Hứa Thiếu Phong. Ngày trước, Lâm Như đã bị bức thư tình viết bằng bút máy với dòng chữ trôi chảy phóng khoáng này của ông ta làm cho cảm động, cho nên cô mới bằng lòng lấy ông ấy. Không ngờ sau nhiều năm, nét bút phóng khoáng ấy lại viết tên một người đàn bà khác. Cô vội lấy sáp giấy, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt, cô giật tờ giấy ra khỏi bản đăng ký.

Người bảo vệ ngạc nhiên nói: “Chị thế này...”

Lâm Như lấy 200 tệ từ trong túi xách đưa cho người bảo vệ nói: “Hãy nhớ, việc hôm nay chưa từng xảy ra bao giờ”.

Người bảo vệ nhận lấy tiền, trên khuôn mặt rạng rỡ nụ cười, gật gù đầu đồng ý.

Lâm Như nói: “Nếu có người hỏi tới chuyện này, cho dù là ai, cậu cũng không được kể. Sau này nếu chiếc xe đó vẫn tiếp tục đi vào đây, cậu không cần đăng ký nữa”.

Người bảo vệ lúc này mới tỉnh ra, gật gù đầu nói: “Tôi rõ rồi”.

Lâm Như bảo Hồ Tiểu Dương: “Lái xe vào!”

Hồ Tiểu Dương hỏi người bảo vệ: “Khu nhà đó ở chỗ nào?”

Người bảo vệ chỉ cho cô phương hướng, lúc này cô mới lái xe vào trong.

Hoa viên Di Tinh là một khu chung cư rất lớn, có núi, có hồ, còn có sân cỏ và hoa viên nữa, là một khu đô thị cao cấp. Lái xe một hồi, hết rẽ phải, lại rẽ trái mới tìm được căn nhà đó.

Hồ Tiểu Dương lái xe sang lề đường, dừng lại rồi nói: “Chị, đến rồi”.

Trong đầu Lâm Như đột nhiên biến thành một vùng hư không, sự kích động lúc nãy gần như khiến cô quên hết mọi chuyện, giờ đây sau khi dần dần tỉnh lại cô mới cảm thấy, mình đến chốn này rốt cuộc là muốn làm gì? Là đến bắt quả tang đôi gian phu dâm phụ sao? Cho dù có bắt được quả tang bọn họ thì làm sao chứ? Là để ly hôn? Là phân chia tài sản với ông ấy? Hay là vì muốn đánh nhau một trận với con hồ ly tinh tên Trần Tư Tư kia? Những thứ đó đều không phải là mục đích của cô, thực ra cô chỉ muốn xông vào nhà Trần Tư Tư, giành lại chồng mình thôi. Nhưng cách đó có giành lại chồng được không?

Cô tự nhiên do dự, bèn nói với Hồ Tiểu Dương: “Từ từ đã, để tôi bình tĩnh một chút”.

Hồ Tiểu Dương muốn an ủi cô nhưng lúc này lưỡi cô như cứng lại, không tìm được bất cứ lời nào để an ủi cả. Gặp phải chuyện như thế này, nói gì cũng chỉ là thừa. Cô chỉ biết đề cho Lâm Như có thời gian suy nghĩ thôi.

Tiếng nhạc trong xe vẫn nhẹ nhàng cất lên, đó là bài hát “Hương thân” của một ca sĩ dân tộc Tạng - Tất Đình Đình, giờ phút này nghe lại càng cảm nhận được tâm trạng trong đó:

Người của Lâm Quách ơi, người lên núi kẻ xuống biển.

Yan ma ni ba mi niu.

Nhưng người của tôi ơi sao lại chẳng thấy đâu,

Sao lại chẳng thấy đâu.

Yan ma ni ba mi niu.

Hồ Mapang weicuo ơi, giòng tố cuộn cuộn

Yan ma ni ba mi niu.

Có phải là nơi người của tôi lưu lạc,

Thấp cho tôi ngọn đèn thần.

Yan ma ni ba mi niu

Yan ma ni ba mi niu,

Yan ma ni ba mi niu.

Người của Lâm Quách ơi, người đến người đi.

Yan ma ni ba mi niu.

Nhưng người của tôi ơi, sao lại chẳng thấy đâu,

Sao lại chẳng thấy đâu.

Yan ma ni ba mi niu

Núi Kailash ơi, mây sương mịt mù.

Yan ma ni ba mi niu.

Có phải là nơi người của tôi lưu lạc.

Thấp cho tôi nén hương thần.

Yan ma ni ba mi niu.

Yan ma ni ba mi niu,

Yan ma ni ba mi niu.

Bài hát “Hương thần” đúng là thấp lên một nén hương trong lòng, nó cũng sâu xa và bình yên như kinh Phật, khiến cho con người dần dần lấy lại được bình tĩnh.

Lâm Như hít một hơi thật sâu, cô biết, một người, nếu trái tim của người đó không dành cho mình nữa, thì dù có níu kéo cũng vô ích, nhất thời xúc động làm âm lên chẳng phải là lại càng đẩy anh ấy ra xa hơn sao. Nếu bạn còn yêu người đó, bạn còn hy vọng ở anh ta, thì nhất định không được kích động, phải cho anh ta chút sĩ diện và tự trọng.

Bài “Hương thần” đã phát hết.

Lâm Như nhẹ nhàng nói: “Tiểu Dương tắt nhạc đi”.

Hồ Tiểu Dương liền tắt nhạc.

Lâm Như lấy điện thoại ra, gọi cho Hứa Thiếu Phong nói: “Ông xong việc thì về nhà sớm nhé!”

Hứa Thiếu Phong nói: “Gi cơ... xong việc? Anh đang đưa người bạn Thẩm Quyển đi mát xa chân”.

Lâm Như tắt ngay di động.

Hồ Tiểu Dương khịt một tiếng từ trong mũi: “Thà tin trên đời có ma còn hơn tin vào miệng lưỡi của đàn ông. Chị à, em thật sự bái phục sự kiềm chế của chị đấy, còn có thể nén nhịn được tới mức này! Nếu đổi lại là em, em đã vạch trần bộ mặt anh ta rồi, lại còn để anh ta làm xong chuyện”.

Lâm Như nói: “Có người đàn ông nào mà không là con mèo ăn vụng? Ăn vụng ở bên ngoài nhưng không quên đường về nhà đâu. Nếu làm ra ngô ra khoai mọi chuyện lại khiến ông ấy không còn lối thoát. Tiểu Dương, chúng ta về thôi”.

Hồ Tiểu Dương vừa lắc đầu nói “Đúng là chết mất!” vừa khởi động xe, thoát một cái đã ra tới đường lớn, thẳng tiến về nhà.

Lâm Như nói: “Đi chậm thôi! Cô muốn chết thì chết đừng lôi tôi vào cùng”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị bảo em điều tra ra con yêu tinh đó là ai, em tốn bao nhiêu công sức mới điều tra ra, chị lại nhẫn nhịn như thế”.

Lâm Như cười nhạt một tiếng nói: “Có lẽ, cách tốt nhất chính là diệt trừ tận gốc, xử lý vấn đề một cách triệt để”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em phục chị thật đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 6.3

Tâm trạng Lâm Như vừa mới vui vẻ được mấy hôm đã bị chuyện đan díu giữa Thiếu Phong và Trần tư Tư làm cho đảo lộn.

Những người không biết đến cô, tưởng cô vô cùng hạnh phúc, cuộc sống sung túc, trong công việc thì được mọi người tôn trọng, đáng vẻ lại đẹp, duyên dáng, con trai đi du học nước ngoài, chồng thì làm quan to, nhưng ai có thể biết được nỗi khổ tâm chất chứa trong lòng cô?

Trước kia, sự cố hỏa hoạn đã khiến cho cô lo lắng không yên, vì giúp Hứa Thiếu Phong bảo toàn chức vụ, cô không nề hà việc gì, cô gác chuyện tình cảm cá nhân sang một bên, không màng cả danh dự bản thân đến nhà Bí thư Thành ủy mong nói giúp cho Hứa Thiếu Phong, mặc dù không thu được kết quả gì, nhưng thực sự cô đã cố hết sức vì ông ấy. Không ngờ sự việc đó lặng xuống chưa lâu, lại mọc lên một Trần Tư Tư, cô không thể không nghĩ cách xử lý ổn thỏa sự việc này. Cô biết việc này đối với hạnh phúc của một gia đình là việc lớn nhất, nếu xử lý không tốt, không những ảnh hưởng tới hòa khí trong gia đình, mà còn làm ảnh hưởng tới tiền đồ của Hứa Thiếu Phong nữa.

Không làm vợ của sếp, không thể biết được nỗi khổ của những người làm vợ sếp, không lên núi cao, không biết được sự lạnh giá trên núi cao. Dân thường có niềm vui của dân thường, vợ quan cũng có những điều khó nói của vợ quan. Nếu cô chỉ là một người bình thường, vào nhà gỗ cửa cải cọ một hồi, làm loạn hết cả lên, khiến cho tất cả hàng xóm láng giềng đều biết con hồ ly tinh đó đã dụ dỗ cướp chồng người khác, để cô ta từ giờ về sau không còn mặt mũi nào gặp ai nữa, cũng khiến cho Hứa Thiếu Phong một bài học đùng vào nhằm cửa lên nhằm giường nữa. Nhưng, cô có thể không? Cô

không thể, thực sự cô không thể. Không phải cô không làm được mà là cho dù có làm được đi chăng nữa thì cô cũng không làm thể. Hiện nay có bao nhiêu người đang nhòm ngó vị trí của Hứa Thiếu Phong, đang hy vọng Hứa Thiếu Phong xảy ra chuyện để họ nhảy vào vị trí của ông ấy. Vì vậy, cho dù cô có bọc mình đến mấy cũng phải biết suy xét trong ngoài, khi nào cần nhịn thì phải nhịn, chuyện nhỏ mà không nhịn được thì sẽ hỏng việc lớn.

Chiều nay, Lý Mai Hoa gọi cô đi đánh mặt chược, mặc dù chẳng có hứng chút nào nhưng cô không thể không giả vờ thích thú được. Hồ Tiểu Dương nói cô là người tha chết vì sĩ diện chứ không sống để chịu tội. Cô thừa nhận đôi khi cô đúng là người như thế thật, vì sĩ diện, cô không thể không mở lòng để tác hợp cho người khác. Trong xã hội thế tục này, bạn muốn thoát tục cũng không khó, có điều là bạn phải chấp nhận hy sinh rất nhiều, rất nhiều thứ tốt đẹp khác. Mọi người đều đã là người phàm tục, thì không tránh khỏi thế tục. Hơn nữa, một vị phu nhân Phó Thị trưởng Thành phố như Lý Mai Hoa, bình thường không biết bao nhiêu người muốn làm quen cũng không thể làm quen được, bà ta đã mời bạn đến nhà chơi, là ngầm trúng bạn rồi, bạn không thể vuột mất mà không nê mũi.

Cô trang điểm một chút, mang theo đủ tiền, mới đóng cửa, đi xuống, nhìn thấy phía xa, chiếc xe của Đào Nhiên đang đứng đợi cô.

Đào Nhiên là người bạn trung thành nhất của cô, cho dù cô đi đâu, chỉ cần nói một tiếng, cô ấy liền trở thành người tài xế riêng của cô, dừng xe ở trước nhà đợi cô xuống, điều này khiến cô vô cùng cảm động. Chính vì có cảm giác như thế, cô mới không ít lần nói tốt cho Đào Nhiên trước mặt Hứa Thiếu Phong, mục đích chính là khiến ông ấy để ý đến vợ chồng Đào Nhiên một chút. Hứa Thiếu Phong cũng tự hiểu được ý của cô, cũng khen Vương Chính Tài rất được, ông đang nghĩ cách đề bạt ông ta lên chức Phó Cục trưởng. Sau khi tin này được Lâm Như truyền đạt lại cho Đào Nhiên, Đào Nhiên cảm kích vô cùng. Trên thực tế, chức Trưởng ban Quảng cáo của đài truyền hình mà Đào Nhiên có được cũng là nhờ sự quan tâm của Lâm Như. Hứa Thiếu Phong nói chuyện với lãnh đạo nhà đài thể là mọi chuyện được giải quyết một cách nhanh gọn. Cô có ân với Đào Nhiên, Đào Nhiên đương nhiên phải tìm cách trả nghĩa cho cô. Thường ngày, Đào Nhiên hay kéo cô đi thăm mỹ viện, hoặc đi ngâm chân nước nóng, cứ qua lại như thế, quan hệ giữa hai người ngày càng thân mật.

Lúc này, nhìn thấy Đào Nhiên đang đứng bên cạnh xe đợi cô, Lâm Như đột nhiên nhớ ra miếng ngọc phi thúy mà Đào Nhiên tặng cho cô ngày trước.

Cô thò tay vào cốp tìm kiếm, quyết định khi ra ngoài phải bỏ nó ra cho yên tâm. Miếng ngọc bội đó quá đặc biệt, Đào Nhiên tặng cô, cô lại tặng cho Lý Mai Hoa, Lý Mai Hoa lại tặng cho Vu Quyên Tú, Vu Quyên Tú cuối cùng lại tặng lại cho cô. Cứ như vậy, từ dưới lên trên, lai lịch của nó rất đặc biệt, điều đó khiến Lâm Như đặc biệt chú ý mỗi khi đeo nó. Nếu đi gặp Vu Quyên Tú, cô nhất định phải đeo, như thế Vu Quyên Tú mới biết được cô rất trân trọng món quà bà ấy đã tặng, bà ấy nhất định sẽ rất vui. Nhưng nếu khi đi gặp Lý Mai Hoa, cô phải tháo nó ra, không được để bà ta nhìn thấy, nếu như bà ấy nhìn thấy sẽ thấy không vui, nhẹ cũng khiến bà ấy thấy ngại, nặng sẽ khiến bà ấy hiểu nhầm, cho rằng cô cố tình đeo trước mặt để cho bà ấy trông thấy, để trêu ngươi bà ấy, nếu đúng như thế, sẽ gặp phiền phức lớn. Lâm Như biết mình nên làm gì, cô luôn thận trọng trong vấn đề này, khi không nên đeo thì tuyệt đối không được đeo, khi nào cần đeo thì nhất định phải đeo. Mặc dù mệt một chút, nhưng không còn cách nào khác, ai trong hàng ngũ những người làm phu nhân quan chức như cô cũng hiểu rõ điều đó.

Lâm Như vừa đi ra đã thấy Đào Nhiên xuống xe, sau đó là Phùng Hải Lan cũng xuống xe. Đột nhiên cô có chút không vui, hôm qua, cô mời Phùng Hải Lan ăn cơm, cô ta còn từ chối mãi không tới, hôm nay Lý Mai Hoa gọi cô ta đi đánh mặt chược đột nhiên cô ta lại rảnh. Phùng Hải Lan này liệu có phải bây giờ không cần đến cô nữa nên cũng không cần tôn trọng cô nữa, hay là vì Trương Minh Hoa và Hứa Thiếu Phong có chút bất đồng, nên bà ta cũng có cách nhìn khác với cô? Nhưng bây giờ bà ta đã xuống xe đón cô, ít nhất bà ta cũng còn chút tôn trọng, cô cũng không tính toán làm gì nữa, liền vẫy tay chào bọn họ.

Phùng Hải Lan liền cười thật tươi nói: “Chị Lâm, em thấy chị ngày càng xinh đẹp ra”.

Lâm Như biết đây là lời nịnh nọt nhưng vẫn vui vẻ tiếp nhận, vừa cười vừa nói: “Đâu có, tôi chỉ ước được trẻ như các cô thôi”.

Phùng Hải Lan nói: “Trông chị còn trẻ hơn chúng em ấy chứ”.

Lời nói này là thật, cô nhiều hơn Phùng Hải Lan năm, sáu tuổi, nhưng nhìn thì có vẻ vẫn trẻ hơn Phùng Hải Lan, đây cũng là một sự tự tin mỗi khi cô đối diện với bà ta. Nghe xong những lời này trong lòng cô đột nhiên thấy rất vui, liền nói: “Làm gì có chuyện đó, dù thế nào tôi cũng nhiều hơn cô năm, sáu tuổi mà”.

Đào Nhiên cười ha ha nói: “Hai chị đều rất trẻ, nhìn vào chẳng hơn em là mấy”.

Lâm Như lại cười nói: “Cô Nhiên thật biết làm cho chúng tôi vui lòng”.

Phùng Hải Lan nói: “Còn không phải vậy sao?”.

Lên xe, ba người họ cùng nhau đi đến nhà Lý Mai Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 6.4

Lý Mai Hoa rất hiểu biết văn hóa mặt chược, mỗi lần bà ta gọi người đến đều là những người không thuộc cùng hệ thống.

Hôm nay bà ta gọi người trong hệ thống văn hóa, ngày mai lại gọi những người trong hệ thống y tế, hôm sau nữa lại gọi những người thuộc lĩnh vực giáo dục, tiếp lần sau lại gọi những người thuộc hệ thống khoa học kỹ thuật. Tụ họp một thời gian dài, mọi người đều vui vẻ, có thua một chút tiền cũng không thành vấn đề, huống hồ, những người đến đây dù lớn dù nhỏ cũng đều là vợ quan, so với những gia đình bình thường, điều kiện kinh tế họ khá hơn rất nhiều, thua chút tiền có ai dám kêu ca phàn nàn chứ? Có lúc bạn muốn tặng bà ta còn không dễ, chỉ có thông qua cách này, người nhận cũng dễ, mà người tặng cũng dễ, tất cả đều nằm trong quy luật rồi.

Ba người họ lên trên lầu nhà Lý Mai Hoa, ấn nút chuông cửa, cửa vẫn chưa mở, ở trong đã truyền ra giọng của Lý Mai Hoa: “Tôi đang đắp mặt nạ, không làm cho mọi người sợ chứ?”

Lâm Như liền cười nói: “Chúng em cũng không phải chưa làm như thế bao giờ, chị có thể dọa ai được chứ?”

Đang nói thì cửa mở ra, trên mặt Lý Mai Hoa quả nhiên là có một lớp mặt nạ màu trắng, giống như con quỷ ác bị vỡ đầu, nếu không phải bà ta nói trước, không chừng đúng là làm cho người khác chết khiếp.

Lý Mai Hoa cười ha ha nói: “Vào đi, vào đi. Không ngờ các cô đến nhanh như thế, mặt nạ vẫn còn chưa khô”.

Ba người họ vừa thay dép vừa nói: “Không sao, cứ từ từ đợi nó khô rồi hãy rửa”.

Ngồi đợi ở ghế sofa, nhìn Lý Mai Hoa mặt trắng như sơn nhưng răng lại vàng và ố đen, người cũng trở nên ngày càng xấu xí. Lý Mai Hoa cười nói: “Các cô cứ tự nhiên như ở nhà nhé, hoa quả ở trên bàn trà, uống trà thì tự pha nhé, tôi phải đi rửa mặt đây”.

Lâm Như nói: “Vâng! Chị cứ làm việc của chị đi, chúng em tự làm”. Nói rồi lại nghĩ thầm, khi còn trẻ phụ nữ không thích trang điểm cho lắm, tại sao cứ càng già lại càng thích đẹp?

Lâm Như đang chuẩn bị pha trà, Đào Nhiên lập tức đỡ lấy nói: “Để em!”. Sự đáng yêu của Đào Nhiên chính là ở chỗ này, lúc nào cũng nhìn việc mà làm.

Lâm Như cứ cách mấy ngày lại tới nhà Lý Mai Hoa một lần nên đã quen thuộc tất cả những thứ trong nhà bà ta. Đó là căn nhà có kết cấu trùng điệp, diện tích hơn 200 mét vuông, đều là đồ gỗ, đồ gia dụng cũng dùng toàn hàng hiệu, vừa nhìn cũng biết là tốn không ít tiền. Lý Mai Hoa chỉ có một cô con gái, giờ đang làm nghiên cứu sinh trên tinh, trong nhà bây giờ chỉ có hai người họ. Khi Chung Học Văn đi công tác, căn nhà lớn như thế này đột nhiên rất trống trải, nếu là bất cứ ai cũng đều cảm thấy cô đơn, chẳng trách Lý Mai Hoa lúc nào cũng mời người tới chơi. Lâm Như không khỏi nhớ tới căn nhà của Vu Quyên Tú, theo lý mà nói, thì Bí thư phải là quan to hơn Phó Thị trường mấy bậc, phòng ốc càng phải hoành tráng một chút mới phải, ấy vậy mà nhà của Vu Quyên Tú lại rất bình thường, chẳng khác gì so với nhà của người dân bình thường, xem chừng, tiền nhiều hay ít cũng không hoàn toàn phụ thuộc chức quan cao hay thấp, mà chủ yếu là do con người.

Lý Mai Hoa rửa mặt xong, từ phòng vệ sinh đi ra, trông bà như người vừa lột xác, có vẻ tươi tắn hơn nhiều.

Đào Nhiên nói: “Làn da của chị Hoa đúng là đẹp thật, sau khi đắp mặt xong vừa mịn vừa sáng, rất giống một thiếu nữ xinh đẹp”.

Lâm Như nghĩ, Đào Nhiên đúng là yêu tinh, người đẹp, lời lẽ cũng ngọt ngào, chẳng trách ai cũng thích cô ta.

Mọi người đều quen gọi Lý Mai Hoa là “chị Hoa”, Lý Mai Hoa cũng thích người ta gọi mình như thế, hễ gọi bà ta bằng cái tên đó là bà ta lại cười. Lý Mai Hoa cười rạng rỡ nói: “Làm gì có, nếu thật sự đẹp như cô nói thì chẳng còn gì vui bằng”.

Lâm Như nói: “Đắp mặt nạ đúng là trẻ ra rất nhiều, xem ra phụ nữ nên thường xuyên chăm sóc cho bản thân mình”.

Lý Mai Hoa cười nói: “Không phải vậy chứ, già rồi, giờ có người đã gọi tôi là bác rồi”.

Phùng Hải Lan nói: “Sao thế được, đâu đến nỗi như thế”.

Lý Mai Hoa nói: “Thật đấy! Lần trước đến cửa hàng, nhìn thấy kem chống nắng vốn định mua một lọ, kết quả là người phục vụ nói, bác ơi loại kem chống nắng này chất lượng rất tốt. Tôi tức quá, tôi già như thế sao? Cô ta còn đang tiếp tục giới thiệu với tôi đã bị tôi cáu không thèm nghe cô ta giới thiệu nữa, tôi không thèm mua hàng cho cô ta nữa, tốt mấy tôi cũng không mua”.

Lý Mai Hoa vừa kể xong, mọi người liền cười vang. Lý Mai Hoa lúc thăng thần cũng thật vui, giống như trẻ con vậy.

Lâm Như vừa cười vừa nói: “Người nhân viên đó chắc là vừa từ quê lên, không hiểu được quy tắc của thành phố, cứ tưởng là giống như ở quê, xưng hô với người khác càng già thì càng thể hiện mình tôn trọng người ta. Không ngờ sự tôn trọng này lại làm cho người đẹp của chúng ta giận chạy mất”.

Lý Mai Hoa được đùa vui, bèn cười nói: “Đâu còn là người đẹp nữa? Nhiều nhất cũng chỉ là một người mang vẻ đẹp thầm kín, hoặc người đẹp nóng tính”.

Mọi người lại được một trận cười. Lâm Như cũng trong lúc vui vẻ ấy, quên đi phiền não của gia đình, cảm thấy quan hệ vòng tròn này cũng có cái vui của nó.

Cũng trong giây phút vui vẻ này, bọn họ đi đến bàn mặt chược, bắt đầu chơi.

Đánh mặt chược cần vận may, có lúc bạn muốn thắng, chưa chắc đã có thể thắng được, có lúc muốn thua, ngược lại bạn lại không thua được. Lâm Như hôm nay vốn mang tâm trạng thua cuộc tới chơi, không ngờ những cây bài bốc lên lại rất đẹp, muốn thua cũng không thua được, không để ý thắng được bao nhiêu, lại còn cho Lý Mai Hoa thua mấy lần. Bắt đầu từ 3h chiều, cứ thế chơi tới 7h tối, cô đã tính toán, hình như không bị thua lần nào. Bọn họ gọi bốn suất ăn ngoài về, rồi tiếp tục chơi. Đến 11h đêm mới kết thúc. Lần này Lâm Như không thua nhiều, hình như Phùng Hải Lan thiệt hại nhiều nhất. Nhưng người thua không bao giờ nói thua bao nhiêu, người thắng cũng không nói mình thắng bao nhiêu, chơi đã là vui rồi, trong không khí mơ hồ mọi người đều hiểu ý nhau.

Từ bàn mặt chược trở về cuộc sống hiện tại, Lâm Như còn phải đối diện với cuộc sống, còn phải đối diện với mâu thuẫn mới. Cứ nhớ đến chuyện tối qua, lòng cô một lần nữa lại thấm đau đớn.

Đêm hôm qua, khi Hứa Thiếu Phong trở về đã sắp sửa 12h rồi, Lâm Như vốn dĩ vẫn ở trên giường mở to hai mắt nghĩ chuyện, vừa nghe tiếng anh ta về liền giả vờ nhắm mắt lại vẻ như đang ngủ. Cô không muốn để ý đến anh ta, sợ không khống chế được tình cảm của mình lại cãi cò, cô chỉ biết chọn thái độ trốn tránh. Hứa Thiếu Phong tưởng là cô ngủ thật rồi, bèn nhẹ nhàng lên giường nằm một bên. Một lát sau, cô cố tình lật mình, thở dài một tiếng, cô cố tình đưa tín hiệu ra cho Hứa Thiếu Phong biết cô vẫn chưa ngủ để anh có thể hỏi thăm cô một chút.

Cô tưởng là Hứa Thiếu Phong sẽ hỏi thăm cô, sao vẫn chưa ngủ được? Cô cần sự quan tâm này, cho dù đó chỉ là một sự quan tâm thì cô cũng cần. Nhưng đợi lâu lắm vẫn không thấy Hứa Thiếu Phong có động tĩnh gì, liền muốn hỏi "Ông về rồi à?" để ông biết cô vẫn chưa ngủ, còn đang đợi ông. Thế nhưng, lúc định nói, lại nghe thấy Hứa Thiếu Phong ngáy khò khò, sự mong đợi lúc này chốc lát đã biến thành tức giận. Đồ con lợn! Bị Trần Tư Tư làm cho mệt quá nên trở về nhà chỉ biết ngủ thôi!

Buổi sáng khi tỉnh dậy, vừa nhìn thấy Hứa Thiếu Phong vẫn ngủ rất ngon, cô lại thấy tức trong người. Trong lòng nghĩ đất nhà còn hoang, ông còn muốn chạy tới nhà người khác trông trọt, trông trọt mệt rồi lại về bắt tôi hầu hạ. Nghĩ vậy, nhưng cô vẫn chuẩn bị bữa sáng cho ông ấy. Sau khi luyện xong yoga trở về, cô lại nấu canh cho ông ấy ăn. Cô muốn cho ông ấy biết dù trong bất cứ hoàn cảnh nào thì gia đình mãi mãi là bến bờ cho ông quay về khi mệt mỏi, là mảnh đất thuộc về ông, khiến cho tâm hồn ông được bình an.

Lên lầu, cô tưởng Hứa Thiếu Phong vẫn chưa về, không ngờ sau khi mở cửa ra lại nhìn thấy ông đang ngồi xem ti vi, ít nhiều thì điều này cũng làm cô cảm thấy một chút ảm áp.

Hứa Thiếu Phong hỏi một tiếng: "Xong rồi sao?"

Cô nói: "Xong rồi. Tối ông ăn gì?"

Hứa Thiếu Phong đáp: "Tôi ra ngoài ăn tạm vài thứ, nhìn dáng vẻ bà thế này nhất định là thua rồi".

Lâm Như cười một cái rồi nói: "Trong trường hợp đó thì có thể thắng được hay không? Chưa chơi cũng biết là phải thua rồi".

Hứa Thiếu Phong nói: "Không sao, có lúc, thua là để thắng. Mệt rồi, nên đi nghỉ sớm đi".

Cô không đáp lại lời nào, tấm lòng của phụ nữ đúng là mềm, thực ra sự tức giận oán trách của cô với ông vẫn chưa hết, nhưng chỉ cần một câu quan tâm nhẹ nhàng này thôi, lại kích thích sự mềm yếu trong lòng cô, khiến cô cảm thấy ảm áp, cũng có được một cảm giác yên tâm.

Cô đang chuẩn bị đi tắm, không ngờ Hứa Thiếu Phong lại nói: "Lúc này Đồng Đồng vừa gọi điện về".

Lâm Như vừa nghe nói tới Đồng Đồng, trong lòng lập tức bùng tỉnh. Con trai chính là mặt trời của cô, là trụ cột tinh thần của cô, cho dù ở bất cứ lúc nào, trong bất cứ tình hình nào, chỉ cần nhắc tới con trai Đồng Đồng, cô lại có tinh thần trở lại. Cô vội vàng hỏi: "Đồng Đồng có ổn không? Nó có nói gì không?"

Hứa Thiếu Phong nói: "Nó rất tốt, nó nói bảo chúng ta không nên lo lắng cho nó". Hứa Thiếu Phong nắm được sự mềm yếu này của cô, lúc nào cô không vui thì chỉ cần nhắc tới Đồng Đồng là có thể hóa giải mọi chuyện.

Lâm Như nói: "Thằng bé này, ở nơi xa xôi như thế, làm sao chúng ta có thể yên tâm được cơ chứ? Nó có nói nó gặp khó khăn gì trong cuộc sống không?"

Hứa Thiếu Phong nói: "Lần trước không phải nó đã nói rồi sao? Nó còn kiếm được việc làm thêm, lần này không thấy nói gì, có lẽ là không có khó khăn gì đâu".

Lâm Như nói: "Thế ông không thể hỏi được một câu à? Dù gì cũng là một người bố, cứ như nó không phải con ruột của ông vậy, chẳng biết thương yêu nó chút nào".

Hứa Thiếu Phong cười nói: "May mà tôi còn là bố đẻ của nó, nếu là bố dượng thì thấm rồi".

Lâm Như nói: "Ông lại nói linh tinh cái gì thế?". Cô vốn dĩ muốn cười, cứ nghĩ đến con hồ ly tinh Trần Tư Tư kia là cô lại không cười nổi nữa, cúi đầu đi vào nhà tắm.

Chương 44: Chương 6.5

Trần Tư Tư biết, điều này có lẽ là kiểu ồm nghén mà người ta vẫn thường nói.

Mấy hôm nay Trần Tư Tư rất buồn phiền, sự buồn phiền này không phải là vì có người để ý đến cô, thực ra cô vốn không biết có người để ý đến cô, cô vẫn rất lễ phép với Lâm Như - người trước đây đã đến học yoga, Lâm Như cũng rất khách khí với cô. Sự buồn phiền của cô chủ yếu là do sự thay đổi của cơ thể.

Mấy ngày nay, cô đột nhiên thấy rất buồn nôn mỗi khi ăn xong, không nhìn được, toàn muốn nôn, có lúc nôn ra, cứ giống như lật sông đổ núi vậy, như kiểu là cho ra hết cả tim gan, nôn đến nổi mặt xanh nanh vàng cả, đến nổi bụng đói rồi mà không dám ăn. Cô biết, điều này có lẽ là kiểu ồm nghén mà người ta vẫn thường nói. Cô không ngờ được phản ứng của cơ thể cô lại mãnh liệt đến như thế, khiến cô khó mà chịu được.

Sau khi nôn xong, bình tĩnh lại nghĩ, mình việc gì phải khổ thế? Nếu đổi lại là người phụ nữ khác mà bị ồm nghén thì cũng không như cô, ít nhất còn có người thương, có người quan tâm, rót cho chén nước, lấy cho bát cơm, cho dù là nôn mửa thì cũng đường đường chính chính mà nôn, đâu có giấu giếm giếm như cô? Cô chẳng phải là người xấu xí đến mức không có ai nhòm ngó, ngược lại, có không ít anh chàng đẹp trai và những ông chủ có tiền theo đuổi cô, không hiểu tại sao cô lại từ chối hết bọn họ, cứ sống chết bám lấy Hứa Thiếu Phong? Liệu có phải là kiếp trước cô có nợ nần gì để đến kiếp này phải trả hay không, hay đây là tiền định đối với cuộc đời cô?

Cô bắt đầu hoài nghi sự lựa chọn của chính mình, làm như thế này rốt cuộc có đáng hay không? Bản thân mình hy sinh nhiều như thế, cho đi nhiều thứ như thế rốt cuộc là vì cái gì? Là để có được một đứa con, hay là để có được Hứa Thiếu Phong?

Cô không đưa ra được đáp án chính xác cho mình. Có lúc cô quyết định bỏ cái thai, lúc sau lại quyết định giữ lại nó, người nhân rồi có thể nuôi một con vật cưng, nuôi rồi sinh ra có tình cảm, tự mình nuôi con mình, chẳng tốt hơn nuôi một con vật sao. Cùng với tâm trạng thay đổi, cách nghĩ của cô cũng vì thế mà thay đổi theo. Mỗi lần gặp Hứa Thiếu Phong, cô đều muốn nói với ông ấy, nhưng rồi lại lần lữa. Cô biết nếu nói với Hứa Thiếu Phong, chắc chắn anh ấy sẽ bắt cô bỏ đi, thế thì cô biết làm thế nào? Sẽ nghe lời anh ấy, hay là làm ngược lại? Thà âm thầm đối phó với ông ấy cho xong, đợi đến khi sự thay đổi của cơ thể hoàn toàn rõ ràng rồi, để ông ấy phát hiện ra thì lại tính tiếp.

Cô vô cùng mâu thuẫn. Lúc thì nghĩ thế này, lúc lại nghĩ thế khác, suy nghĩ hôm qua khác hẳn hôm nay, thật là mâu thuẫn. Đột nhiên cô nhớ tới Tiểu Dương, một chuyên gia tư vấn tâm lý, cô rất muốn tìm gặp cô ấy, dốc hết nỗi khổ trong lòng kể cho cô ấy nghe để xem cô ấy phân tích như thế nào?

Vào một buổi chiều nắng chói chang, cô gõ cửa Trung tâm Tư vấn Tâm lý Dương Quang.

“Là cô à, cô giáo Trần? Cô vào đi, mời ngồi!”, Hồ Tiểu Dương vui vẻ nói.

“Em đã nói là hôm nay em muốn gặp chị”, Trần Tư Tư bỏ kính râm ra nói.

Hồ Tiểu Dương thân thiết nhường chỗ cho cô, sau đó rót cho cô một cốc nước, đặt trước mặt cô rồi nói: “Tiểu Trần, tôi thấy sắc mặt cô hơi vàng, có phải gần đây không khỏe không?”

Trần Tư Tư cười nhẹ rồi nói: “Đúng là không khỏe lắm”.

Hồ Tiểu Dương ờ một tiếng nói: “Mùa xuân thời tiết thất thường, cô nên chú ý ăn uống và bảo đảm nhiệt độ cơ thể”.

Trần Tư Tư nói: “Chị đúng là một người chị tốt. Thực ra, da của em như thế không hẳn chỉ là vấn đề ăn uống mà còn có vấn đề về tâm lý, hôm nay em đến muốn nhờ chị tư vấn cho một chút”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Người thành phố có nhịp sống quá nhanh, lại sống trong môi trường khép kín, mối quan hệ giữa người với người có khoảng cách, hầu hết mọi người dù ít hay nhiều đều có những vấn đề về tâm lý. Theo tài liệu thống kê, bây giờ có đến hơn một nửa dân số thành thị mắc những vấn đề về tâm lý, điều này không hề lạ chút nào. Cô nói đi, không sao đâu, tôi chẩn đoán bệnh cho, một cô gái xinh xắn như thế này, không thể để những vấn đề về tâm lý trở thành hung thủ giết chết sắc đẹp được”.

Trần Tư Tư nói: “Chị Tiểu Dương, chị nói, một người nếu yêu một người khác, thì nên tiếp tục đợi người đó hay là từ bỏ?”

Hồ Tiểu Dương vừa nghe đã biết được là chuyện gì rồi, liền cười nói: “Cô nhất định là đã yêu một anh chàng có vợ rồi, đối phương không chịu vì cô mà ly hôn, cô vì thế mà thấy thiệt thòi và đau khổ, có đúng không?”

Trần Tư Tư không ngờ được điều cô chưa nói ra thì có vẻ như Hồ Tiểu Dương đã biết hết cả rồi, không nén được tò mò, cô bèn hỏi: “Chị Tiểu Dương, sao chị lại biết?”

Hồ Tiểu Dương vì muốn khiến cho đối tượng tư vấn của mình tin tưởng hoàn toàn, nên nói tiếp: “Tôi cũng là người trải qua chuyện đó, có lúc tự mình đã trải nghiệm qua rồi, cho nên có thể hiểu được một cách sâu sắc cảm giác lúc này của cô”.

Trần Tư Tư như đã tìm được tiếng nói chung, vui mừng nói: “Thật thế sao? Thế thì tốt quá, chúng ta cuối cùng cũng có tiếng nói chung rồi, chị nói trước đi, chị xử lý chuyện này như thế nào?”

Điên mất! Vốn dĩ là muốn cô ta nói ra bí mật, giúp cô bắt mạch cho, không ngờ cô ấy lại trở thành người nêu ra câu hỏi cho cô? Đương nhiên Hồ Tiểu Dương không bị vấn đề nhỏ này làm khó, bèn cười nói: “Chia sẻ với một người về chuyện riêng tư của bản thân, đó là tri kỷ; chia sẻ tâm tư của mình với nhiều người, người ta gọi đó là blog; chia sẻ suy nghĩ của mình với toàn thể nhân dân cả nước, người ta gọi đó là 'nghệ thuật sống'. Vậy chúng ta hãy làm tri kỷ trước đã”.

Trần Tư Tư bèn vui vẻ nói: “Vâng, thế chúng ta hãy làm tri kỷ với nhau nhé”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thế tôi xin nói ra bí mật của tôi trước, sau hai năm lén lút làm người tình, việc của chúng tôi đã bị vợ của anh ấy phát hiện, vợ anh ấy muốn ly hôn, thế rồi anh ấy ly hôn với bà ta, tôi từ một người tình giấu giếm trở thành người tình công khai, sau đó kết hôn với anh ấy. Thế còn cô, giờ vẫn còn là người tình bí mật của ông ta sao?”

Trần Tư Tư gật gật đầu, cảm thấy Hồ Tiểu Dương trả lời quá là đơn giản, cô ấy vẫn còn những điều giấu giếm chưa nói ra hết, lại không thể hỏi thêm gì, bèn nói: “Nếu mà được như thế thì tốt quá, người đó của em không chịu ly hôn vì em”.

Hồ Tiểu Dương nhẹ nhàng ờ một tiếng: “Thực ra đàn ông đều giống như nhau, không ép đến mức đó, ai cũng chán chừ không chịu ly hôn”.

Trần Tư Tư nói: “Ý của chị là muốn nói, em nên ép anh ấy, bắt anh ấy phải lựa chọn giữa em và vợ? Thực ra em cũng từng dò hỏi qua, nếu một khi bị ép, anh ấy liền lập tức lùi bước. Em cũng thật khó xử quá nên không ép anh ấy nữa, em mãi mãi cũng chỉ là người tình vụng trộm của anh ấy thôi, hể ép anh ấy, lại sợ khiến anh ấy chạy mất. Chị Tiểu Dương, em thực sự rất khó nghĩ”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thế ông ta có yêu em không?”

Trần Tư Tư gật gật đầu nói: “Yêu! Anh ấy rất yêu em. Nhưng chỉ có điều là anh ấy không chịu ly hôn với vợ, anh ấy chưa từng nhắc tới vợ của anh ấy trước mặt em. Cho đến giờ em vẫn không biết vợ của anh ấy làm gì, giữa bọn họ rốt cuộc có yêu nhau hay không”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thế thì đó nhất định là người có thân phận, có địa vị”.

Trần Tư Tư nói: “Đúng thế, anh ấy là sếp một cơ quan, quản lý rất nhiều người”.

Hồ Tiểu Dương lại ờ một tiếng nói: “Thế thì tôi rõ rồi, ông ấy lúc nào vô cùng thận trọng, sợ chuyện của hai người bị người ngoài biết được, có đúng không? Ông ta lượn lờ giữa cô và vợ ông ta, hai bên đều không từ bỏ được, hoặc là ông ấy muốn bên em, nhưng một khi em ép ông ấy ly hôn, ông ấy lập tức rút lui. Điều này chính là muốn nói, nếu bắt ông ấy phải lựa chọn hoặc là cô, hoặc là vợ của ông ấy, ông ấy sẽ không do dự mà đứng về phía gia đình, vì ông ấy quá lý trí, ông ấy sẽ không vì cô mà để mất những thành quả và đãi ngộ mà ông ấy phải chinh chiến nhiều năm mới có được. Một khi tình yêu đã đổi đầu với tiền đồ của ông ấy, ông ấy có thể vứt bỏ tình yêu. Cô giáo Trần, có thể nói như thế cô không thể chấp nhận được, nhưng mà thực tế là như thế. Những người đàn ông thành công đa số cứ đến tuổi trung niên, mấy chục năm cuộc sống gia đình đã trở nên khiến họ vô cùng chán ngán rồi, nắm lấy tay vợ, giống như tay phải nắm lấy tay trái vậy. Cuộc sống vợ chồng lâu dài, khiến tình cảm của họ trở thành tình thân, chứ không hề có sự kích thích, vì thế, họ muốn tìm một người tình xinh đẹp bên ngoài, bù đắp lại sự thiếu hụt về tình cảm. Nhưng khi người tình ảnh hưởng tới gia đình, họ liền lập tức từ bỏ, đây chính là sự thật khi miêu tả về những người đàn ông thành đạt”.

Trần Tư Tư nói: “Chị Tiểu Dương, chị phân tích quá triệt để, anh ấy chính là một người như thế. Có lúc em cảm thấy anh ấy thật sự rất chân thành, còn có chút thẳng thắn của người đàn ông chín chắn, có lúc lại cảm thấy anh ấy rất lạ lẫm, thậm chí là xa cách. Em thật sự không biết, có nhiều người theo đuổi em như thế, tại sao em lại cứ thích anh ấy chứ? Mà lại còn yêu sâu sắc như thế nữa. Em thật sự muốn chị cho em lời khuyên, bảo em làm thế nào mới có thể khiến anh ấy ly hôn?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chuyện này cũng phải tùy người, trong những trường hợp thông thường có hai tình huống có thể dẫn đến sự thay đổi trong hôn nhân, thứ nhất chuyện của hai người bị vợ của ông ta biết được, sau đó bà ấy điên tiết lên, vợ ông ta bắt ông ta phải ly hôn, ông ấy sẽ không tránh được việc ly hôn. Trường hợp thứ hai là, có thai, sau khi gạo đã nấu thành cơm, vì đứa bé, ông ấy không thể không đưa ra sự lựa chọn. Đương nhiên tốt nhất là phương án thứ nhất, phương án thứ hai cần phải có chút mạo hiểm, nếu như gặp phải lão ngoan cố, chỉ sợ sau này khi đứa trẻ được sinh ra rồi, ông ta vẫn không thèm để ý, như thế chẳng phải rất tệ sao. Trường hợp của tôi thuộc về phương án một, vợ trước của chồng tôi ở Hồng Kông, chồng tôi mở một chi nhánh công ty tại Hải Tân, sau khi việc của chúng tôi bị vợ ông ấy phát hiện, vợ ông ấy chủ động đòi ly hôn, nhưng điều kiện ly hôn cũng rất hà khắc. Tổng công ty của ông ấy ở Hồng Kông thuộc về bà ấy, nhà ở Hồng Kông cũng thuộc về bà ấy, ông ấy chỉ có chi nhánh công ty ở Hải Tân thôi. Tôi nói chỉ cần bên nhau, để vợ ông ấy giữ lại số tài sản nhiều một chút cũng không sao”.

Trần Tư Tư hít một hơi dài nói: “Chị Tiểu Dương, chị thật giỏi, mấy câu nói của chị đúng là đã nói trúng tâm tư của em rồi. Em cũng từng nghĩ đến việc đề cho vợ anh ấy biết chuyện, bà ấy sẽ không chịu được mà đòi ly hôn, nhưng mà, cho đến giờ em vẫn chưa biết vợ anh ấy tên là gì, làm việc ở đâu, cho nên em đã lựa chọn cách hai. Em đã có thai rồi, trong bụng đã có em bé rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: chương 6.6

Thật ra, Trần Tư Tư cũng muốn có một đứa con, nếu Hứa Thiếu Phong không thể ly hôn, cô sẽ nuôi nó một mình.

Hồ Tiểu Dương cười ha ha nói: “Cô thật là giỏi, không ngờ cô đã hành động trước một bước rồi. Đương nhiên phương án đầu tiên tôi nói chưa chắc đã là thượng sách, trong đó vẫn còn một khả năng khác, ví dụ như, nếu vợ của ông ta tương đối lợi hại, mà còn yêu thương chồng sâu sắc, bà ta nhất quyết không ly hôn, thậm chí còn ép chồng đoạn tuyệt quan hệ với cô, đến lúc đó e rằng đến quan hệ người tình cũng không giữ được nữa. Như thế thì chọn theo cách của cô cũng không phải là không có lý. Giờ tôi muốn hỏi, cô đã mang thai được mấy tháng rồi, ông ấy có biết không?”

Trần Tư Tư nói: “Mới vừa ốm nghén, em vẫn chưa nói với anh ấy, chị nói em có nên nói cho anh ấy biết không?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Việc này nói cho cùng thì cũng không thể nào giấu được ông ấy, tôi khuyên cô nên nói với ông ta một tiếng, để tránh đến lúc đó ông ta trách cô thì không hay đâu”.

Trần Tư Tư nói: “Em cũng nghĩ nên nói sớm cho anh ấy biết, nhưng em sợ nói rồi, anh ấy sẽ bắt em bỏ cái thai đi, lúc ấy em có nên nghe theo lời anh ấy hay không? Thực ra, em cũng muốn có một đứa con, nếu anh ấy không thể ly hôn, em sẽ nuôi nó một mình”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thế này nhé, chúng ta chơi một trò chơi, cô hãy từ từ nhắm mắt lại, chỉ nghe tôi nói, cô trả lời, được không?”

Trần Tư Tư nói: “Được ạ!”, nói rồi nhắm mắt lại.

Hồ Tiểu Dương nói: “Bây giờ, cô có thể tưởng tượng bên cạnh cô có một cái bảng thật lớn, tôi muốn cô viết tên của 20 người mà cô khó có thể bỏ được. Cô bắt đầu viết đi”.

Trần Tư Tư từ từ nghĩ ra 20 người thân thiết nhất với cô, trong đó có bố mẹ cô, đương nhiên là có Hứa Thiếu Phong, còn có đứa trẻ trong bụng, còn có người bạn ở Thâm Quyển tên là Mã Được Được. Sau khi viết xong, mới nói: “Em viết xong rồi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Viết cả tên đứa bé trong bụng cô nữa”.

Trần Tư Tư nói: “Em viết lên rồi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em hãy gạch đi một người trong đó mà em cho là không quan trọng nhất”.

Trần Tư Tư nghĩ đi nghĩ lại gạch đi tên của một người hàng xóm.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em hãy gạch thêm một người nữa”.

Trần Tư Tư lại gạch đi một người nữa.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em hãy gạch đi một người nữa”.

Trần Tư Tư gạch đi người bạn học Mã Được Được của cô.

.....

Hồ Tiểu Dương nói: “Bây giờ trên bảng chỉ còn lại có bốn người, họ là ai?”

Trần Tư Tư nói: “Là bố mẹ em, anh ấy và con em”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Nếu coi bố mẹ em là một, thì chỉ còn ba người, em hãy tiếp tục gạch đi một người nữa”.

Trần Tư Tư ngần ngại một lát nói: “Chị Tiểu Dương à, việc này khó quá. Giữa bốn người này em không thể nói chọn lựa hay không, nếu phải lựa chọn giữa họ thì em sẽ sụp đổ mất, nên kết thúc trò chơi này ở đây thôi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thế cũng được, em mở mắt ra”.

Trần Tư Tư mở mắt ra nói: “Trắc nghiệm kiểu này thật sự quá nghiệt ngã, em không chịu nổi, thật sự không chịu nổi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Đây thực ra là một trắc nghiệm từng được thực hiện ở Mỹ. Tôi chỉ áp dụng thôi. Chuyện là thế này, có một vị giáo sư sau khi giảng bài xong, ông ấy nói với cả lớp: Chúng ta chơi một trò chơi, có được không? Ai lên thử trước nào? Một nữ sinh liền mạnh dạn giơ tay lên bảng. Giáo sư yêu cầu cô ấy phải viết ra tên của 20 người có quan hệ thân thiết nhất với cô, sau đó bắt cô ấy gạch đi từng người từng người một, cho đến khi chỉ còn lại có ba người, giáo sư yêu cầu cô ấy gạch tiếp đi một người nữa, cô ấy cầm bút lên, gạch đi bố mẹ. Giáo sư nói: Mời em gạch đi một người nữa. Cô ấy dờ ra, run rẩy cầm phấn lên từ từ và kiên quyết gạch đi tên của người con trai. Ngay sau đó cô òa khóc, thế này thực sự đau khổ. Giáo sư đợi cô ấy bình tĩnh lại, mới hỏi: Những người thân thiết nhất với em nên là bố mẹ em và con cái của em, bởi vì bố mẹ là người đã nuôi dưỡng giáo dục em, con cái em là người em sinh ra, còn chồng là người em có thể tìm mới được, thế thì tại sao chồng lại là người mà em khó vứt bỏ nhất? Cả lớp yên lặng theo dõi cô ấy, đợi chờ câu trả lời. Người nữ sinh vừa bình tĩnh vừa nhẹ nhàng nói, cũng với sự chảy trôi của thời gian, bố mẹ sẽ sớm rời chúng ta đi, sau khi con cái trưởng thành nhất định cũng sẽ rời bỏ chúng ta, người bạn thực sự ở bên ta suốt cuộc đời chỉ có chồng. Thực ra, cuộc sống giống như củ hành tây,

cắt đi từng lớp từng lớp một, nhất định sẽ có một lớp làm cho chúng ta rơi lệ”.

Trần Tư Tư nói: “Ý của chị là... bảo em từ bỏ đứa trẻ?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Tại sao giáo sư lại bắt nữ sinh đó làm như cắt hành nhất định phải cắt tới lớp cuối cùng? Bởi vì đây không phải là việc mà người khác có thể thay thế được, đáp án chính là lựa chọn cuối cùng”.

Lúc này Trần Tư Tư mới suy nghĩ và nói: “Em đã rõ ý của chị rồi, em sẽ nghĩ lại cho thật kỹ”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Em nên suy nghĩ lại cho thật kỹ. Giờ tôi vẫn chưa muốn có con, có người hỏi tôi tại sao, tôi trả lời thực sự tôi vẫn chưa biết khi nào nên có. Việc có nên có con hay không hoàn toàn phụ thuộc vào điều kiện và tình cảm của tôi, đó mới là cái quyết định, cô nghĩ xem liệu có đúng không?”

Trần Tư Tư gật đầu nói: “Cảm ơn chị Tiểu Dương”.

Ra khỏi Trung tâm Tư vấn Tâm lý Dương Quang, Trần Tư Tư cảm thấy Hồ Tiểu Dương không hổ danh là cử nhân tâm lý học, nói rất có trình độ, có trước có sau, toàn là đạo lý, trong cái thâm thúy có chứa triết lý. Cho dù như thế, những uẩn khúc trong lòng vẫn như khối đen bao trùm lấy cô, có thể cũng như Hồ Tiểu Dương nói, đáp án chính là ở trong lòng, cô cần suy nghĩ thật kỹ rồi hãy đưa ra quyết định”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 6.7

Mấy hôm nay trong đầu Lâm Như chỉ nghĩ đến một người, đó chính là Trần Tư Tư.

Cô không biết cái à Trần Tư Tư rốt cuộc là người như thế nào. Là gái gọi, hay là một công nhân viên chức trong một cơ quan. Nếu là một gái gọi thì tốt, cùng lắm thì cho cô ta một chút tiền, đuổi cô ta đi là xong. Nếu cô ta làm việc ở một cơ quan, hoặc là một người phụ nữ đã có chồng thì cũng dễ xử lý, cô ta ít nhất còn phải giữ chút sĩ diện, tìm cô ta nói chuyện cũng không có gì to tát. Còn nếu là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp chưa chồng, ví như một quả phụ đã ly hôn, hay là trong quá trình tiếp xúc với nhau họ nảy sinh tình cảm thì vấn đề lại trở nên khá phức tạp. Người như Hứa Thiếu Phong, chính là vật báu mà bọn họ đang kiếm tìm, khó khăn lắm họ mới săn được, làm sao có thể nhẹ nhàng buông tay chứ?

Cho dù thế nào, cô vẫn muốn tìm cách tiếp cận Trần Tư Tư. Cô vốn dĩ muốn nhờ Hồ Tiểu Dương nghĩ cách giùm, nhưng lại e Hồ Tiểu Dương lại làm vấn đề trở nên khó khăn hơn nữa. Lần trước, việc Hồ Tiểu Dương thuê bảo vệ chặn xe của Hứa Thiếu Phong là khá mạo hiểm, bọn họ cũng không biết lòng dạ của người bảo vệ đó như thế nào, nếu để người ta nói ra ngoài thì biết làm thế nào? May mà cô đến kịp thời, tự tay xé hết tờ đăng ký mà Hứa Thiếu Phong đã viết, nếu không, chẳng phải là vạch áo cho người xem lưng sao?

Cô nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên nhớ tới cô Hà, người đang làm việc ở một con phố ven biển. Cô Hà là bệnh nhân trước đây của cô, vì dịch vụ tăng lên quá nhiều do cô tiến hành phẫu thuật, không lâu trước, cô Hà còn tới bệnh viện bảo cô kiểm tra lại cho. Cô Hà lại đúng là người quản lý khu hoa viên Di Tinh, nếu nhờ cô ấy việc này, cô có thể an tâm một chút. Nghĩ vậy nhưng cô lại ngập ngừng khi chuẩn bị gọi điện cho cô Hà. Lâm Như nghĩ gọi điện e là không ổn, ở đây tai vách mạch rừng, tốt nhất là trực tiếp đến phòng làm việc của cô Hà, nói hết mọi việc cho cô ấy nghe thì hợp lý hơn.

Cô xoay cổ tay nhìn đồng hồ, đúng 5h chiều, còn nửa tiếng nữa là tới giờ tan ca. Nếu đến phòng làm việc ở con phố ven biển, e rằng họ đã tan ca rồi.

Đúng lúc này, có người gọi cửa, cô nói mời vào, đó chính là Trần Chí Cương.

Trông thấy anh, cô cứ dờ người ra, tim đập loạn xạ. Người đàn ông cao lớn anh tuần này, từ sau lần gặp trước, đã đi vào những giấc mơ đêm của cô. Đã từng có lần cô mơ thấy mình không cưỡng lại được trước anh ta, cô đã cùng anh lên giường.

Hôm đó là do cô uống nhiều rượu, trong lúc thiu thiu ngủ, cô thấy mình lạc vào một hoa viên có hoa thơm bướm lượn, chim hót líu lo, chợt nhìn thấy một đôi nam nữ đang khóa thân ôm nhau, cô ngượng chín cả mặt, đang định quay ra thì nghe thấy tiếng rên của người con gái đó, tiếng rên khe khẽ ấy đã kích thích lị cuốn cô. Không kìm chế được nữa, cô tiến lại để xem. Đúng lúc đó, cô lại nghe thấy tiếng một người đàn ông nói vọng sau lưng cô: “Tôi muốn có em!”

Cô không quay đầu lại nhưng cô cảm thấy anh ta không nhìn thấy cô, càng không biết đến sự tồn tại của cô nên cô định lạng lẽ bỏ đi. Đúng lúc đó, đôi bàn tay vạm vỡ của anh ta từ đằng sau vòng ra phía trước ôm trọn lấy eo cô.

“Á!”, cô sợ đến nỗi không kêu nổi.

“Đừng sợ, là anh, em yêu”, cô thấy giọng nói này sao quen thuộc thế, nhưng cô lại không thể nhớ ra được là ai?

Anh ta xoay người cô lại, lúc ấy cô mới nhìn rõ đó là Trần Chí Cương. Cô ngẩn ra, sao lại là anh ấy?

Lúc này, cô không nghe thấy gì cả. Không còn tiếng gió. Không còn tiếng chim hót. Trong cô bây giờ chỉ còn tiếng thở gấp gáp của anh, vạt vạt như ngừng lại vì sự cuồng nhiệt của họ, thế giới dường như chỉ còn lại anh và cô.

Tỉnh dậy cô mới biết tất cả hóa ra chỉ là một giấc mơ, chết mất, sao lại có thể mơ như thế được? Hôm sau, ngồi nhớ lại giấc mơ đêm hôm trước, trong sự kích thích có cả sự xấu hổ, cô không ngừng tự trách bản thân mình sao lại có thể trở thành người phụ nữ dâm đãng như thế, lại dám đi ngoại tình trong mơ?

Bây giờ sự xuất hiện của người ấy khiến cô không khỏi có chút căng thẳng và mất tự nhiên, bèn nói: “Là anh sao? Sao anh lại tới đây?”

Trần Chí Cương cười nói: “Lúc này làm xong việc đi qua bệnh viện của em, muốn vào thăm em một lát. Không tồi chút nào, em đã làm tới chức Phó Chủ nhiệm, cũng nên chúc mừng em chứ!”

Lâm Như nói: “Đâu có, chỉ là chức Phó Chủ nhiệm thôi mà, có đáng gì chứ? Đâu bằng người làm công to việc lớn như anh”.

Đã được gần một tháng kể từ lần cuối cùng họ gặp nhau, thỉnh thoảng họ chỉ gọi điện hỏi thăm nhau. Cho dù như thế, cô vẫn không kìm lòng được, vẫn thường xuyên nhớ tới anh.

Trần Chí Cương nói: “Tối nay anh muốn mời em đi ăn cơm, để chúc mừng em lên chức Phó Chủ nhiệm, có được không?”

Cô nghĩ ngợi một lát, không biết tối nay Hứa Thiệu Phong có về nhà ăn cơm không.

Chí Cương không để cô chần chừ, cô chưa trả lời đã nói luôn: “Đừng do dự, bạn học cũ cùng nhau ăn một bữa cơm, chẳng có vấn đề gì cả, hay là, mời cả chồng em nữa, anh cũng muốn nhân dịp này làm quen một chút”.

Lâm Như cười nói: “Em đoán là anh ấy không có thời gian đâu. Hơn nữa, nếu vậy thì nên là em mời anh, sao có thể để anh mời em mãi được?”

Chí Cương nói: “Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, khách khí làm gì? Quyết định thế nhé, anh đợi em ở dưới, hết giờ làm việc, em xuống nhé, đi xe của anh”.

Lâm Như đành phải gật đầu nói: “Được”.

Trần Chí Cương đi rồi, cô cảm thấy hình như Trần Chí Cương hôm nay quả quyết hơn lúc trước, thậm chí khi cô do dự không dám quyết thì anh ta đã quyết định thay cô rồi.

Cô gọi điện cho Hứa Thiệu Phong, hỏi xem ông ấy tối có việc gì không, có thể cùng ăn bữa cơm với bạn học của cô không? Hứa Thiệu Phong nói hôm nay ông ấy phải tiếp khách trên tỉnh, bảo hai người cứ việc tự nhiên.

Đặt máy xuống, cô không khỏi không nhớ đến con hồ ly Trần Tư Tư. Khách nào ở trên tỉnh? Ông ta lại tới chỗ con hồ ly tỉnh kia hú hí chứ gì, nghĩ vậy, trong lòng cô vô cùng khó chịu. Đến phòng thay đồ, vừa thay đồ, cô vừa nghĩ, hôm khác phải tìm cô Hà mới được, phải điều tra ra rốt cuộc Trần Tư Tư là người như thế nào?

Xuống đến cầu thang, Lâm Như nhìn thấy Trần Chí Cương đang đứng cạnh chiếc xe hơi màu sang trọng, áo sơ mi màu trắng bị gió thổi phấp phới làm tăng thêm vẻ phong độ trong con người anh. Cô bỗng trở nên vui vẻ và tiến lại phía anh.

Trần Chí Cương mỉm cười với cô, lịch thiệp mở cửa xe cho cô, khi cô đã yên vị, anh quay người ngồi vào vị trí vô-lăng nói: “Chúng ta ra bờ biển nhé”.

Cô nói: “Thế nào cũng được”.

Xe đi ra khỏi cổng bệnh viện, tiến về phía đường bờ biển.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: chương 6.8

Cuộc đời con người giống như tấm vé một chiều, chỉ có đi mà không trở lại, cho nên chúng ta chỉ có thể nhìn về phía trước, mãi mãi không thể quay đầu được.

Thường ngồi xe của Đào Nhiên và Hồ Tiểu Dương, Lâm Như đã quen với mùi nước hoa phụ nữ trên xe, lên xe Trần Chí Cương, cô cảm nhận được mùi

hương của đàn ông, cô không thể hình dung ra được một cách cụ thể, chỉ cảm thấy một cảm giác tươi mới tinh khiết tỏa ra từ mùi bạc hà thoang thoảng. Trần Chí Cương bật nhạc. Bản violon của Robert du dương bay bổng. Nghe những bản nhạc như thế này, tâm trạng cô dần trở nên vui vẻ.

“Đạo này anh còn bận chuyện công trình không?”, cô hỏi nhỏ một câu.

“Bây giờ đi vào phòng rồi, không còn bận như hồi mới bắt đầu nữa” - anh nói - “Thế còn em? Con trai ở nước ngoài vẫn ổn chứ?”

“Rất tốt” - cô nói - “Bây giờ hầu như gia đình nào cũng chỉ có mỗi một đứa con, làm gì cũng là vì nó”.

“Bố mẹ nào chẳng vì con cái, con trai em tốt thế là vui rồi. Con gái anh được mẹ nó cưng chiều làm hỏng, cả ngày chỉ biết ăn diện, ganh đua thời trang với những đứa con gái khác, di động của nó phải là loại xịn nhất, quần áo mua về mặc được lần đầu, nếu có ai nói là không đẹp thì vứt ngay đi không bao giờ mặc đến lần thứ hai. Đùng là hết cách với con bé. Không biết rồi sau này ai dám lấy nó”.

Lâm Như nghe xong cười ha ha nói: “Con gái tự có duyên con gái, những người làm cha mẹ, chỉ cần tận tâm, đoạn đường sau này vẫn là chúng nó đi”.

Trần Chí Cương nói: “Đôi khi anh nghĩ, tình cảm của con người dường như có xu hướng nghĩ về thời sau, đợi đến khi con cái trưởng thành, làm cha làm mẹ rồi sẽ hiểu được tấm lòng của chúng ta. Cũng vậy, đến bây giờ chúng ta mới có thể hiểu sâu xa những gì mà cha mẹ dành cho mình”.

Lâm Như nghe xong, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên vì Trần Chí Cương có thể nói ra những lời sâu sắc đến như thế này, bèn khen một cách thật lòng nói: “Thật không ngờ, anh lại có suy nghĩ sâu sắc đến vậy”.

Trần Chí Cương khiêm tốn: “Đầu có, những thứ này đều là nghiên cứu của những nhà khoa học xã hội, anh chỉ có một số cảm nghĩ thêm vào thôi. Nói đi nói lại, nghĩ nhiều nhất vẫn là vấn đề công trình”.

Mãi chuyện trò, chiếc xe đã đưa họ tới đảo Dã Hồ, đây cũng chính là nơi họ không hẹn mà gặp cách đây một tháng. Sau khi dừng xe, lên bến Vọng Xuân, họ được cô gái phục vụ lần trước tiếp đón và đưa lên một căn phòng trên lầu đã được đặt trước.

Trần Chí Cương cảm lấy bản thực đơn cô gái đưa, đẩy về phía trước mặt Lâm Như nói: “Em chọn đi!”

Lâm Như nói: “Thôi để anh gọi!”, rồi lại đẩy thực đơn lại.

Trần Chí Cương không cần xem thực đơn, bèn nói với nhân viên phục vụ: “Hãy mang cho chúng tôi mấy món ăn đặc biệt”.

Nhân viên phục vụ nói: “Món tôm hùm hấp nấm linh chi, bắp cải cách thủy thạch ban ở chỗ chúng tôi rất ngon”.

Trần Chí Cương nói: “Lấy hai món này, ngoài ra lấy thêm hàu xào tỏi, một đĩa rau xanh và hai bát canh ngon”.

Lâm Như nói: “Được rồi, đủ rồi, đừng lãng phí nữa”.

Nhân viên phục vụ lại hỏi: “Thưa ông, ông gọi đồ uống gì ạ?”

Trần Chí Cương hỏi Lâm Như: “Rượu vang Pháp thế nào?”

Lâm Như gật đầu nói: “Được”.

Cô phục vụ lấy lại thực đơn đi ra, tiện tay khép cửa vào.

Trần Chí Cương nói: “Lần đó, khi anh lên lầu nhìn thấy em, anh đã nghĩ, anh nhất định phải mời được em ăn đi com ở đây”.

Lâm Như nói: “Tại sao?”

Trần Chí Cương nói: “Bởi vì nơi này quá đẹp, em xem, ngồi ở đây, giống như là ngồi trên chiếc du thuyền ở Colombia vậy, nhìn biển cả mênh mông như có cảm giác thuyền đang ở nơi xa xôi. Bao nhiêu năm qua anh luôn ao ước có được cảm giác này. Khi tuổi trẻ không còn nữa, khi hiện thực phá vỡ tất cả, thì ước mơ này là quá đẹp và xa vời”.

Trong lòng Lâm Như không khỏi run rẩy, cô biết, những rung động đầu đời ở tuổi thanh xuân là tình cảm đẹp nhất trong đời người, chính vì điều này, Trần Chí Cương mới chung tình với cô như thế. Thật sự cô có chút cảm động, vì sự chân thành và bộc trực của anh, cũng vì cảm giác trên bến thuyền này, nhìn ra biển cả mênh mông, nước trời một sắc, không kim được thốt lên: “Cuộc đời con người giống như tấm vé một chiều, chỉ có đi mà không trở lại, cho nên chúng ta chỉ có thể nhìn về phía trước, mãi mãi không thể quay đầu được”.

Trần Chí Cương nói: “Đời người giống như một tour du lịch đường dài, không cần để ý điểm cuối ở đâu, nó phụ thuộc vào cảnh vật trên đường và tâm trạng ngắm cảnh”.

Lâm Như nhìn sang thấy Trần Chí Cương đang nhìn cô với một tình cảm sâu sắc. Cô rất sợ nhìn thấy ánh mắt của anh, sợ bắt gặp nơi mắt anh một ngọn lửa nồng nhiệt khiến cô vừa khát khao lại vừa không dám chấp nhận, cô bất chợt quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy người phục vụ mang đồ ăn lên, bèn ngồi thẳng người nói: “Nhanh thế nhỉ”.

Người phục vụ nói: “Chỗ chúng tôi luôn rất nhanh mà”.

Trần Chí Cường khui nắp chai rượu, đợi nhân viên phục vụ đi ra khỏi cửa, mới đưa cho cô một ly, rồi tự rót cho mình một ly, anh nói: “Nào, Lâm Như, mặc dù thời gian vội vàng, thời thanh xuân không còn nữa, có thể gặp nhau ở thành phố Hải Tân điểm lệ này, không thể không nói là do duyên phận của chúng ta. Vì sự tái ngộ ngày hôm nay, nào, chúng ta hãy cạn ly!”

Lâm Như nâng cốc lên, chạm một cái nói: “Có lẽ đây là cuộc hẹn định mệnh, hẹn cho chúng ta được gặp nhau một lần trên chiếc thuyền này, nào, cạn ly!”

Lâm Như nhấp một ngụm rượu, mùi men rượu thơm nồng, cay xè nơi cổ họng, cô bèn ăn luôn đồ ăn để át mùi đó xuống.

Có rượu rồi, không khí mới thật sinh động.

Trần Chí Cường kể một số chuyện của những người bạn hồi học trung học, nói ai đó mấy năm trước bị tai nạn giao thông chết, lại nói ai đó cho đến giờ vẫn chưa lấy ai, vẫn còn là bà cô.

Lâm Như nghe xong không khỏi than vãn đòi người bất thường khó đoán, năm tháng vô tình, những ký ức mơ hồ đó, hình như xua đi lớp sương sớm, khiến chúng hiện diện rõ ràng trước mặt cô, như mới chỉ hôm qua.

Trần Chí Cường lại một lần nữa hỏi về chuyện của con trai cô, nói là ăn học ở nước ngoài thì nhất định tốn rất nhiều tiền.

Lâm Như nói: “Cũng không ít, một năm 300, 400 nghìn tệ. Vốn dĩ vợ chồng em không đồng ý cho nó ra nước ngoài học, nhưng mà, thằng bé, vì từ khi cô bạn gái của nó đi, nó như người mất hồn vậy, đến khi cô gái kia muốn kéo nó đi cùng thì nó nằng nặc đòi đi, vợ chồng em chỉ còn biết chiều lòng nó”.

Trần Chí Cường nghe xong bèn cười ha ha nói: “Đó là một thứ tình cảm say đắm, đừng có đốt chết nó, đồng ý cho chúng đi mới là đúng”.

Lâm Như nói: “Em cũng nghĩ như thế, nhưng mà chi phí lớn quá, chi mấy năm đã lên tới một triệu, thằng bé cũng biết chi phí quá nặng, bây giờ đang kiếm việc làm thêm để trang trải cho việc học tập, một tháng cũng có thể kiếm được 300, 400 đô, coi như là tiền tiêu vặt hàng ngày”.

Trần Chí Cường nói: “Khó có được đưa con hiểu biết như thế, không tồi chút nào!”

Nói rồi, anh ta lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đặt lên mặt bàn rồi đẩy về phía Lâm Như nói: “Cháu ra nước ngoài du học, người làm chú này cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, đây là một chút thành ý của anh, em hãy nhận lấy”.

Lâm Như trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, bèn đẩy tấm thẻ ngân hàng lại rồi nói: “Chí Cường, cảm ơn anh, thật sự vô cùng cảm ơn thành ý của anh. Nhưng giờ vợ chồng em vẫn chu cấp được, đợi khi nào thật sự gặp khó khăn, đến lúc thực sự cần giúp, lúc đó em sẽ đến tìm anh”.

Trần Chí Cường lại từ từ đẩy tấm thẻ qua nói: “Không phải là vì em không chu cấp nổi mà anh đưa, gia đình nhà Cục trưởng Cục thì thiếu gì tiền, đây chỉ là một chút tâm ý của người tiền bối đối với hậu bối mà thôi. Tiền trong thẻ không nhiều, chỉ có 40 nghìn đô, mặt mã là ngày sinh của em”.

Lâm Như ngạc nhiên nói: “Là sinh nhật em? Anh còn nhớ sao?”

Trần Chí Cường gật đầu nói: “Nhớ chứ! Ngày 21 tháng 10. Đúng không?”

Trái tim Lâm Như lại dâng lên một sự ấm áp, cô xúc động nói: “Chí Cường, không ngờ anh còn nhớ ngày sinh của em, thật lòng em vô cùng cảm động, cũng rất cảm ơn anh. Nhưng mà, xin anh đừng làm khó em, bởi vì nhận sự biếu tặng của người khác là có giới hạn, vượt qua giới hạn đó, trong lòng em sẽ không thấy vui, ngược lại còn thấy áp lực, xin anh hiểu cho em”, nói rồi, lại đẩy tấm thẻ ngân hàng về phía Trần Chí Cường.

Trần Chí Cường cười ha ha nói: “Đã như vậy thì anh cũng không làm người bạn cũ của anh khó xử nữa. Nhưng sau này khi cần dùng đến, em phải nói nhé. Bởi vì anh ngoài là bạn học cũ ra, anh còn vì... mặt mã là ngày sinh của em”.

Lâm Như nói: “Vâng. Nếu thực sự có vấn đề gì khó khăn, em nhất định sẽ nhờ anh giúp”.

Sau khi nhìn thấy Trần Chí Cường cất tấm thẻ ngân hàng vào trong túi, Lâm Như nghĩ, liệu anh ấy có thật sự là cho Đông Đông, hay là còn có ý đồ khác? Nhưng mà cho dù như thế nào đi nữa, anh ấy có thể dùng chính ngày sinh nhật của mình làm mặt mã, chỉ điều đó thôi đã đủ khiến cho cô cảm động rồi, cô thấy đời này kiếp này có được người bạn khác giới như thế, đúng là cái duyên trong cả cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 6.9

Từ khi được Hồ Tiểu Dương tư vấn, Trần Tư Tư đã hiểu ra rất nhiều đạo lý nhưng còn rất nhiều vấn đề không thể nào hiểu được.

Có những vấn đề cứ nghĩ là rõ ngay nhưng lại có những vấn đề càng nghĩ càng rối, chẳng hạn như vấn đề có nên giữ lại đứa trẻ không cũng khiến cho cô đau đầu rồi. Theo lời Hồ Tiểu Dương thì điều quan trọng nhất là do bản thân mình quyết định, do trái tim mình quyết định.

Cô để tay lên ngực tự hỏi một lần nữa, rốt cuộc mình có muốn không? Nếu bắt mình phải lựa chọn thì nên chọn ai đây, Hứa Thiếu Phong hay là con? Mục đích có con của cô chính là để có được Hứa Thiếu Phong, đó là một bước đệm, nhưng khi bước đệm này không tạo được tác dụng, liệu cô có đạt được những gì mình muốn hay không, hay lại phải ngậm đắng nuốt cay nuôi con một mình, đợi đến khi nó lớn mới được nhận bố.

Thật là mâu thuẫn.

Cô nhận thấy người thực sự giải quyết được vấn đề không ai khác ngoài Hứa Thiếu Phong.

Cô quyết định nói với Hứa Thiếu Phong chuyện có thai, quyết định lật tấm bài lên cho anh ấy xem, để xem anh ấy tỏ thái độ như thế nào.

Lại là ngày nghỉ kếp, Hứa Thiếu Phong hẹn cô đi chơi ở chùa Hoa Nam, cũng đúng lúc cô muốn ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, bèn vui vẻ đồng ý. Chùa Hoa Nam ở Thiệu Quan, từ Hải Tân đến Thiệu Quan phải ngồi ô tô ba giờ đồng hồ mới tới, để tiết kiệm, hai người họ quyết định chỉ đi một xe.

Tối hôm qua, cô đã mua một túi lớn những thứ để ăn dọc đường, sáng nay tỉnh dậy, khi cô vừa ăn sáng xong, Hứa Thiếu Phong đã gọi điện thoại bảo cô xuống dưới nhà. Cô xách một túi nặng đi xuống dưới, Hứa Thiếu Phong mở cửa xe, cô để đồ ở ghế sau, rồi ngồi xuống bên cạnh ghế lái, vừa cười vừa nói: “Được đi chung một xe thật là ấm áp”.

Hứa Thiếu Phong cũng cười nói: “Hôm nay em là lãnh đạo, anh sẽ làm tài xế riêng cho em”.

Trần Tư Tư vui vẻ nói: “Được, một năm 365 ngày anh làm lãnh đạo, cũng nên nhường cho em một ngày chứ”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Chuyện nhỏ, nhường cho em mấy ngày cũng được”.

Xe đã rời khỏi thành phố Hải Tân lên đường cao tốc, cảnh đẹp hai bên đường đúng là hút vào tầm mắt, tâm trạng của Trần Tư Tư cũng theo đó mà vui lên, bèn nói: “Thiếu Phong, sau này cứ có thời gian chúng ta lại ra ngoài đi chơi nhé”.

Hứa Thiếu Phong cũng thấy rất vui, nói: “Được, sau này sẽ dành ra chút thời gian đi ra ngoài chơi, như thế có lợi cho việc điều tiết tâm lý”.

Cô mở một chai nước suối ra, đưa cho Hứa Thiếu Phong đang lái xe, đợi Hứa Thiếu Phong uống xong, cô lại cầm lại, đập chặt lại rồi mới nói: “Sao hôm nay anh lại muốn đi tới chùa Hoa Nam?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Chùa Hoa Nam là vùng đất Phật nổi tiếng của nước ta, trước đây anh đã từng đi, hôm nay muốn đến bái Phật Tổ. Hơn nữa, phong cảnh nơi này vô cùng đẹp, vừa là quê hương của suối nước nóng, cho em chơi một thì đi tắm nước nóng”.

Trần Tư Tư nói: “Vâng vâng, em thích nhất là tắm suối nước nóng”.

Hứa Thiếu Phong hỏi: “Em chưa từng đến chùa Hoa Nam sao?”

Trần Tư Tư nói: “Em mới chỉ nghe người ta nói, chưa đến đó bao giờ, anh nói xem chùa Hoa Nam có gì đặc biệt không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Chùa Hoa Nam nằm bên bờ một con suối, cách thành phố Thiệu Quan 22km về phía Đông Nam, sở dĩ nó nổi tiếng khắp thiên hạ như thế, là vì Thiên tông Lục Tổ Huệ Năng đại sư đã ở đây truyền đạo hơn 30 năm, đồng thời đây còn là nơi đặt nhục thân của Lục Tổ.

Đệ tử của Huệ Năng đã sưu tập lại những lời truyền đạo của ngài rồi biên tập thành cuốn Lục Tổ Đàn Kinh, đây là cuốn Kinh Phật duy nhất trong giới Phật giáo đánh dấu nền văn hóa Phật giáo đã phát triển rực rỡ từ rất sớm ở Trung Quốc. Huệ Năng thật sự là ông tổ của Phật giáo Trung Quốc”.

Trần Tư Tư nói: “Hóa ra nhục thể thực sự của Huệ Năng đại sư được niệm ở chùa Hoa Nam à? Bỏ đề bản phi thụ, minh kính đã phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhiễm trần ai? Là câu nói nổi tiếng của ông ấy ư?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Đúng là những lời của Lục Tổ Huệ Năng đại sư. Nói đến bài thơ này, còn có một truyền thuyết rất thú vị. Truyền rằng Huệ Năng vốn là người Tân Hưng - Quảng Đông, cha mất từ nhỏ, kiếm sống bằng nghề bán củi. Sau đó, ông ấy xuất gia làm hòa thượng tại chùa Đông Sơn ở Hoàng Mai, Hồ Bắc. Huệ Năng không có học vấn nhưng lại rất thông minh. Trong chùa, ông vốn chỉ là một vị tăng nóng tính. Lúc bấy giờ, Ngũ Tổ niên thời tuổi đã cao, muốn tìm một người kế thừa y bát của ngài, bèn gọi đệ tử tới, lên tọa thần tu nói: “Thân là cây bồ đề, tâm như một tấm gương, thời thời cần Phật thích, mặc sử hữu trần ai”, lúc này Huệ Năng đang bỏ củi trong bếp, nghe được lời kinh này, bèn chạy tới nói: “Mĩ tắc mĩ hĩ, liễu tắc vị liễu”. Nói rồi tiếp tục niệm kinh: “Bồ đề bản phi thụ, minh kính diệc phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhiễm trần ai?”. Sau khi Ngũ Tổ nghe xong câu kinh của Huệ Năng vô cùng vui sướng, bèn truyền áo y bát cho ông. Một vị tăng làm việc trong nhà bếp như Huệ Năng lại được truyền vị một cách dễ dàng, nhất định sẽ gây ra sự đố kỵ của rất nhiều đại sư huynh thần tu, từ đó kỵ sinh ra ghét hận, rồi dẫn đến ý đồ sát hại, sau khi Huệ Năng biết thì bỏ đi, thần tu còn phải người đuổi theo giết hại”.

Trần Tư Tư cười ha ha nói: “Xưa nay ai chẳng nói cửa Phật là chốn thanh tịnh, sự thực thì không hẳn. Vì một chút quyền lực mà tranh giành lẫn nhau, điều này đâu có khác gì chốn quan trường tranh quyền đoạt lợi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Điều này không có gì lạ cả, ở đâu có quyền lực, tất phải có tranh giành, cửa Phật cũng như thế mà. Chỉ có những người đắc đạo thực sự, mới có thể coi tất cả những chuyện trong trần gian nhẹ như nước”.

Trần Tư Tư nói: “Thôi, anh kể tiếp đi, sau đó thần tu có đuổi được không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Vẫn là có trời phù hộ, bọn họ không đuổi được ông. Huệ Năng mai danh ẩn tính về Quảng Đông, sau thời gian khoảng 30 năm, sau đó an nghỉ tại Bảo Lâm Tự ở Tào Khê, Thiệu Quan, cũng chính là tiền thân Hoa Nam Tự, truyền lại Phật pháp, khiến cho Bảo Lâm Tự trở nên hưng thịnh, trở thành môn phái số một trong Phật giáo phía Nam. Hòa thượng trong Tự cũng nhiều lên, ở đó giờ còn tồn tại cái nôi nghìn người, nghe nói có thể nấu cháo đủ cho 1000 hòa thượng ăn. Huệ Năng truyền Nam Tông Thiền pháp ở phía Nam, lập ra phái Thiền Nam, trở thành Lục Tổ. Sau khi Huệ Năng mất, người ta không hóa táng ông theo kiểu nhà Phật, mà quét sơn lên khắp người ông, rồi dùng mặt sắt chụp đầu, bảo quản toàn bộ nhục thân của Lục Tổ, đến bây giờ nhục thân của ngài vẫn được bảo tồn nguyên vẹn ở đây”.

Trần Tư Tư ngạc nhiên nói: “Nhục thân của ông ấy đã gần được một nghìn năm ấy nhỉ? Đúng là quá thần kỳ”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Cách bảo vệ nhục thân như thế này, ngoài nghe thấy ở Budalagong, Tây Tạng ra, ở Quảng Đông chỉ có trường hợp này, có thể đây là do tu đắc đạo mà thành”.

Trần Tư Tư ở một tiếng nói: “Sao thần kỳ thế?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Vì thế, chúng ta nên đến chùa Hoa Nam bái Phật”.

Trần Tư Tư đã nghe nói bái Phật ở chùa Hoa Nam rất linh nghiệm, cô rất muốn biết mục đích đến bái Phật của Hứa Thiếu Phong lần này là gì, liệu có phải là vì mình? Nghĩ như thế, cô bèn vui mừng nói: “Nghe nói cầu Phật ở đây rất linh nghiệm, lần này anh đến bái Phật, là muốn cầu mong gì?”

Hứa Thiếu Phong cười, nói: “Cũng chẳng cầu xin gì, chỉ là lâu lắm rồi anh không bái Phật, chỉ muốn đến bái Phật một chút thôi”.

Trần Tư Tư nghĩ liệu có phải anh ấy ngại không muốn nói ra điều bí mật, liền hỏi: “Nói đi anh, nếu anh nói ra, em cũng nói với anh điều em em sẽ cầu xin, xem liệu chúng ta có suy nghĩ giống nhau không”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Thật sự là anh không muốn cầu gì”.

Hứa Thiếu Phong nói thế khiến cô càng hy vọng Hứa Thiếu Phong muốn cầu xin chuyện ly hôn, bèn hào hứng nói: “Nếu anh còn coi em là tri kỷ thì anh hãy nói ra, còn nếu như anh cảm thấy không cần nói, thì em sẽ không hỏi thêm gì nữa đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 6.10

Nghe cô ấy nói thế, Hứa Thiếu Phong không thể không nói.

Thực ra, không phải là Hứa Thiếu Phong không tin tưởng cô, chỉ là không dễ nói thôi. Đây là bí mật chôn sâu trong lòng anh, ngoài Lâm Như ra, anh chưa từng tiết lộ với ai. Năm nay, Thị trưởng phải nhường ghế lại cho người khác, sẽ do Phó Thị Trưởng Thường trực lên thay, Chung Học Văn rất có thể làm Phó Thị trưởng Thường trực. Như vậy tức là một cái ghế Phó Thị Trưởng đang còn trống. Trên Trung ương vì muốn nắm và suy xét toàn diện các cán bộ, năm ngoái còn mở một cuộc điều tra và thi viết đề nắm rõ cán bộ dự bị cho việc đề cử cán bộ cấp thành phố. Người được dự thi phải là cán bộ từng làm việc cấp Cục 5 năm trở lên và dưới 45 tuổi, bài viết hoàn toàn được dùng theo cách của chính mình.

Kết quả có thể đoán biết được, tất cả những người nằm trong phạm vi được đánh dấu không có ai là không tham gia thi. Xem ra sự cạnh tranh không kém gì áp lực của các kỳ thi đại học. Khi kỳ thi viết kết thúc, Hứa Thiếu Phong mới được tin từ một vị Phó Chủ tịch tỉnh rằng anh đạt thành tích trong top đầu. Điều đó đã khiến cho anh tràn đầy hy vọng và ước mơ.

Cách đây ít lâu, khi biết Lâm Như và Vu Quyên Tú có quan hệ thân mật, anh vô cùng vui mừng, anh tiếc vì không thể để Lâm Như và Vu Quyên Tú thật sự kết thành chị em. Có được mối quan hệ như thế, trong những phút giây quan trọng, chỉ cần thêm vào một số hoạt động, rất có thể anh sẽ leo lên được địa vị mong muốn. Ngờ đâu vụ hỏa hoạn xảy ra mang theo bao phiền phức, anh không thể không nhờ Lâm Như đến xin giúp đỡ, kết quả là Lâm Như chưa kịp mở miệng thì đã bị Vu Quyên Tú chặn họng rồi. Điều này vừa tốt lại vừa không tốt. Nói là không tốt, là vì thái độ của Vu Quyên Tú cho thấy bà không phải là người thích can dự vào chuyện chính trị, e rằng sau này cũng khó giúp gì được. Nói đó là chuyện tốt là vì mối quan hệ tình cảm này của Lâm Như chưa bị ảnh hưởng gì, nó vẫn còn được giữ gìn khá tế nhị, khi nào cần vẫn có thể dùng tiếp, vẫn còn có thể trông vào sự may mắn.

Mấy hôm trước, anh bảo Lâm Như đến nhà Vu Quyên Tú, cô ấy lại còn đích thân nấu canh cho Bí thư Uông. Khi trở về, Lâm Như nói Bí thư Uông rất vui mừng, ông ấy còn khen canh có vị tươi ngon, rất hợp khẩu vị. Anh lại hỏi Lâm Như, Bí thư Uông có nhắc tới anh không? Lâm Như trả lời, ông ấy có nhắc tới, ông ấy còn hỏi tôi đến nấu canh cho bọn họ ăn thì ông ở nhà phải làm thế nào? Bí thư Uông bảo gọi ông qua đó cùng ăn cơm. Tôi phải bảo là, ông có người bà con ở quê tới thăm, ông mời khách ra ngoài ăn cơm rồi.

Nghe thấy thế Hứa Thiếu Phong rất cảm động, anh nghĩ liệu có nên mang một chút đồ đến thăm nhà Bí thư không? Lâm Như nói, bây giờ không phải là tết, cũng không phải ngày lễ gì, mang đồ đến nhà người khác biểu nhớ ra bị người ta từ chối thì tội mất mặt. Lâm Như nói rất có lý, đây là chuyện không thể vội vàng được, đối với người lãnh đạo như Bí thư Uông thì nhất định không thể vì tiền bạc mà làm cho ông ấy lung lay được, chỉ có thể dùng tình cảm bồi đắp dần dần, mới có hy vọng làm cho ông ấy cảm động thôi. Hơn nữa, chỉ cần người ta nhòm ngó tới bạn, cơ hội này nhất định phải nắm lấy, lần sau nhất định sẽ có cơ hội.

Bây giờ, khi Trần Tư Tư hỏi anh lên bái Phật ở chùa Hoa Nam để cầu gì, anh chỉ còn biết trả lời như vậy thôi. Anh nói: “Một là cầu Thần Phật phù hộ cho chúng ta bình an, hai là muốn xem một quẻ, xem liệu cuộc bầu chọn Phó Thị trưởng lần này có hy vọng hay không”.

Thấy những điều Hứa Thiếu Phong nói không phải là những gì cô đang mong đợi trong lòng, Trần Tư Tư khó tránh khỏi có chút thất vọng. Cô biết, trái tim của người phụ nữ dành cho người đàn ông, nhưng trái tim của người đàn ông lại luôn đặt vào sự nghiệp. Hầu hết những người đàn ông ưu tú đều như thế, cô không có lý do gì để trách cứ anh, càng không thể tỏ ra không vui trước mặt anh. Nói ở một mức độ nào đó, ủng hộ cho sự nghiệp của anh cũng chính là yêu anh. Nghĩ đến đây, Trần Tư Tư lại nói: “Có cơ hội ủng hộ vào vị trí Phó Thị trưởng đương nhiên là tốt rồi, Thiếu Phong, sao anh không nói sớm với em, biết đâu em lại móc ngoặc những mối quan hệ bên ngoài, sẽ giúp ích được chút ít cho anh”.

Hứa Thiếu Phong chợt thấy nóng lên trong lòng, bèn nói với người phụ nữ đáng yêu bên cạnh: “Tư Tư, anh thật sự vô cùng cảm ơn em, cảm ơn sự quan tâm và khích lệ của em. Lần trước em giúp anh xử lý chuyện sự cố hỏa hoạn, để cho anh có thể bình yên bước qua cửa ải đó, lần này lại vì chuyện thăng tiến của anh mà nghĩ cách, anh thật quá cảm động”.

Trần Tư Tư nói: “Giữa hai chúng ta còn phải nói tới chữ cảm ơn hay sao? Thực ra đối với người mình yêu, cho đi là niềm vui sướng, thậm chí, mức độ của niềm vui sướng này còn vượt qua cả sự nhận được”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Anh hiểu ý của em, cũng biết em muốn tác động cho việc này thành công, nhưng mà việc này không giống như việc lần trước, cho dù mình có lời, cũng chưa chắc người ta thành tâm giúp mình, những nhân tố có liên quan đến việc này quá nhiều”.

Trần Tư Tư nói: “Thế thì có là gì? Anh có thể làm được thì làm, không làm được cũng sẽ không mất gì mà”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Liệu có phải em lại đi tìm người bạn học cũ Mã Được Được không?”

Trần Tư Tư nói: “Anh đừng xem thường cô ấy, cô ấy rất giỏi giang, cô ấy còn quen cả lãnh đạo lớn trên tỉnh, cả những ông chủ lớn trong các công ty, xí nghiệp”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Lần trước Mã Được Được giúp anh nhiều như thế, anh còn chưa kịp cảm ơn cô ấy, nếu lần này lại đi tìm cô ấy, liệu có phải khiến cho cô ấy cười cho không? Hơn nữa, việc này cũng không can hệ gì tới lợi ích của Mã Được Được, cho dù cô ấy có quen với lãnh đạo trên tỉnh, người lãnh đạo đó cũng chưa chắc đã giúp cô ấy”.

Trần Tư Tư nói: “Thế thì anh nói đi, làm thế nào bây giờ?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Thì cứ giữ thái độ bình thường, nếu có thể lên chức thì tốt, nếu như có không được làm thì cũng không sao, hãy cứ làm chức Cục trưởng này vậy”.

Trần Tư Tư nói: “Thế thì em sẽ hỏi Phật Tổ, để xem ông ấy nói thế nào?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Được, đến lúc đó chúng ta rút một quẻ, xem là thế nào? Đúng rồi, Tư Tư, anh nói xong rồi, bây giờ em nói đi, em có yêu cầu gì?”

Trần Tư Tư “ừm” một tiếng. Cô vốn dĩ muốn nói với Hứa Thiếu Phong chuyện cô có thai, để xem anh có thái độ gì. Không ngờ bây giờ Hứa Thiếu Phong lại đang nghĩ cách ứng cử chức Phó Thị trưởng, cô cũng không muốn thêm phiền phức cho anh nữa, bèn nói: “Em chỉ mong được đi chơi với anh thôi, chứ không phải là tới đền cầu Phật. Lúc này là em lừa anh đấy, em đâu có cầu xin gì”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Bị sập bẫy luôn là người thật thà như anh”.

Trần Tư Tư cười khe khẽ rồi nói: “Đây gọi là đánh địch nhất định phải lừa dối”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 6.11

Bọn họ ăn bữa trưa trên đường, đến chùa Hoa Nam đã là chính Ngọ, sân bãi ở ngoài chùa đầy xe lớn nhỏ.

Chùa Hoa Nam ở trên cao, sơn môn rất hoành tráng, đặt trên một quần thể núi non, những Phật điện cứ tầng tầng lớp lớp, như bị bao trùm trong một bầu không khí thần bí. Nhìn rộng ra xung quanh, núi như mê cung mai phục, một màu xanh mướt, một nơi Phật môn tiên cảnh tuyệt đẹp, trong lòng không khỏi có cảm giác thành kính.

Hai người đi lên chùa Hoa Nam cổ kính, vĩ đại. Nhìn bao quát quần thể những ngọn núi xung quanh, núi Hoa Nam kỳ vĩ sừng sững ngút trời. Cửa núi thứ nhất cao lớn, có treo một tấm bảng viết hai chữ “Tào Khê”. Cửa núi thứ hai là Bảo Lâm, ở bên trên có ghi “Bảo Lâm đạo trường”, còn có hai dòng chữ “Chùa quý số một Đông Việt, Nam Tông không có đạo thứ hai”. Tiếp tục đi về phía trước là Thiên Vương điện, Đại Hùng Bảo điện, Tàng Kinh các, Tháp Linh chiếu, Lục Tổ điện... Mái cong trùng điệp, cột hoành đối xứng, thể hiện một cách đầy đủ phong cách kiến trúc cổ của Trung Hoa. Bốn bức tường trong đại điện là tượng 500 vị La Hán, với 500 thần thái, diện mạo khác nhau. Sau chùa có dòng chữ “suối Trắc Tích”, tương truyền là nơi Huệ Năng giặt áo cà sa. Nước suối trong vắt, chảy mãi không thôi, nghe nói lấy nước suối này để pha “Hoa Nam trà” đặc biệt trong chùa, thì vị của nó mát ngọt vô cùng! Lục Tổ điện là điện cuối cùng trong chùa, trong điện có tượng thật của Huệ Năng đại sư.

Hai người họ đến nơi nào cũng thắp hương bái Phật, đặc biệt là Hứa Thiếu Phong, lần nào cũng hương cao hơn đỉnh đầu, thành tâm ba vái, rồi sau khi cầu nguyện xong mới dần dần đứng dậy.

Ở Bảo Lâm đạo trường, Hứa Thiếu Phong nhìn thấy nơi rút quẻ, thấy một vị pháp sư tay cầm tràng hạt, niệm nhỏ nhẹ, một dáng vẻ siêu nhiên ngoại vật, khiến người khác phải kính nể.

Hứa Thiếu Phong tiến lại, hỏi nhỏ pháp sư, có thể rút quẻ không.

Pháp sư nói: “Hữu duyên tương phùng, đều do thiên định, nếu cầu tương lai, đều ở trong quẻ”. Nói rồi cầm lấy ống quẻ, nhẹ nhàng lắc ba lần nói: “Thí chủ, mời!”

Hứa Thiếu Phong lặng lẽ khấn vái trong lòng, Phật Tổ phù hộ, để con lần này được làm chức Phó Thị trưởng, con nhất định năm nào cũng tới dâng hương bái Phật. Cứ nghĩ thế, rồi bốc lấy một thẻ. Trên tấm thẻ có viết chữ “Thượng”, bên dưới có viết vài dòng:

Văn như tiên hạc xuất phàn long,

Thoát rồi lại cuốn khắp nơi thông.

Nam Bắc Đông Tây không chướng ngại,

Nhiệm quân tiến thẳng lên chín tầng mây.

Trần Tư Tư nói: “Đề em xem viết gì?”, rồi ghé đầu vào cùng xem. Hứa Thiếu Phong xem lại một lần nữa rồi cười thầm trong lòng, mặc dù có thể nhìn thấy vài phần, biết được là thanh vân đến thẳng, đường quan thông đạt, nhưng vẫn còn muốn nghe lời phán của pháp sư, bèn dùng hai tay đưa quẻ cho pháp sư xem: “Pháp sư, ngài có thể chỉ dạy cho vài điều?”

Pháp sư nhận lấy xem, nói: “Mệnh tốt, thí chủ mệnh thật tốt. Kiếp trước thật vô văn khó khăn nhưng kiếp này lại được bù trừ, như là chim xuất lồng, ngựa thoát khỏi dây quẩn, ung dung tự tại, cho dù ngài đi đến đâu, đều gặp thẳng ngày huy hoàng, thành đạt”.

Hứa Thiếu Phong nghe xong trong lòng vui như hoa nở. Nhớ lại trước đó ít lâu, thiếu chút nữa thì mũi ô sa của anh bị thiêu cháy mất, thoát khỏi nạn này, anh như chim hạc sổ lồng, như ngựa tốt đứt dây cương, rong ruổi khắp nơi, tiến thẳng lên chín tầng mây, xem ra lần này có khả năng lớn được làm Phó Thị trưởng rồi. Hứa Thiếu Phong quay đầu lại, nói với Trần Tư Tư: “Nếu em có ước nguyện thì hãy gieo một quẻ đi, xem có may mắn không?”

Trần Tư Tư bèn đưa cái túi trong tay cho anh và nói: “Vâng, đề em thử xem”.

Pháp sư tay vẫn nắm lấy ống quẻ, lắc nhẹ ba chiếc, đưa tới trước mặt Trần Tư Tư nói: “Thí chủ, xin mời!”

Trần Tư Tư trong lòng lại khấn Phật, đức Phật à, xin người hãy phù hộ cho đường quan trường của Hứa Thiếu Phong được thuận lợi, cũng phù hộ cho con của chúng con trở thành chiếc cầu kết nối tình yêu của chúng con, cho con được cùng Hứa Thiếu Phong kết thành chồng vợ, trăm năm hòa hợp. Nghĩ thế, mới đưa tay ra, rút lấy một quẻ, vội vàng xem, vẫn là thẻ có chữ “Thượng”, chỉ thấy bên trên có viết:

Đông phương nguyệt thượng chính thuyền quyền,

Lại đúng lúc mây che mất nửa mặt trăng.

Mạc đạo lúc tròn vẫn còn khuyết,

Cuối cùng chỗ khuyết cũng được tròn.

Trần Tư Tư cầm chiếc thẻ đưa ra trước mặt Hứa Thiếu Phong nói: “Anh xem này, trên thẻ viết như trong lòng em đang nghĩ vậy, đúng là quá thần kỳ!”

Hứa Thiếu Phong nhìn rồi đọc nhỏ thành tiếng, đọc xong bất giác cảm thấy thần kỳ, đây không phải là hình dung được hoàn cảnh của Tư Tư hiện tại sao? Ông sợ gây ra cảm giác buồn phiền cho Tư Tư, bèn cố ý nói: “Thẻ tốt, Đông phương nguyệt thượng chính thuyền quyền, đúng là thời gian đẹp trong đời người”.

Trần Tư Tư nói: “Thế chúng ta hãy đưa cho pháp sư đi, xem ông ấy nói như thế nào”, nói rồi đưa cho pháp sư.

Pháp sư cầm lấy ngó mắt qua, rồi gật gật nói: “Về bề ngoài của thí chủ đúng là không ai sánh nổi, giống như là thuyền quyền trên cung trăng, chỉ là mây che mất một nửa, tức là còn một chút đáng tiếc. Có điều, rằm là để cho nắng, cuối cùng cũng có một ngày, mây sẽ tan đi, trăng khuyết lại tròn, những cái

gi nên có được nhất định sẽ có”.

Trần Tư Tư nghe đến nỗi mê muội, khi nghe tới câu cuối cùng, mới thấy mảy nở mặt cười. Cuối cùng đã là kết cục đoàn viên thì bây giờ có chút đáng tiếc cũng không hề gì.

Hứa Thiếu Phong cảm ơn vị pháp sư, rồi nhét vào trong hòm công đức một tờ tiền 100 tệ để biểu hiện sự cảm ơn.

Trần Tư Tư đưa tay ra cầm lấy cái túi trong tay Hứa Thiếu Phong, nín lấy cổ anh, đi ra khỏi đại điện mới nói: “Thiếu Phong, anh được huy hoàng cao đạt, em phải trăng khuyết mới tròn, đều là mệnh tốt”.

Hứa Thiếu Phong cười ha ha nói: “Trời xanh phù hộ, hy vọng được như thế!”

Trần Tư Tư nói: “Nếu Phật Tổ thực sự khiến ước mơ của chúng ta trở thành hiện thực, mỗi năm vào ngày này em sẽ tới đây khấu đầu thấp hương”.

Hứa Thiếu Phong kinh ngạc nói: “Tại sao cả hai chúng ta lại nghĩ cùng đi với nhau nhỉ?”

Trần Tư Tư nói: “Anh cũng nghĩ thế hả?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Đúng thế”.

Trần Tư Tư vui vẻ nói: “Thế thì tốt quá, có thể đồng tâm trước mặt Phật Tổ, đúng là ý trời”.

Hứa Thiếu Phong cũng cảm thấy kỳ lạ, liệu có đúng là ý trời không?

Hai người họ chơi suốt cả một ngày, lại còn ngâm mình ở suối nước nóng, đến khách sạn, người như mết bã cả ra, vội vàng tắm. Khi nằm dài trên giường như, Trần Tư Tư vẫn còn nghĩ những gì viết trên thẻ, bèn nói với Hứa Thiếu Phong: “Thiếu Phong, lúc chiều khi em bóc thẻ, anh có biết em nghĩ gì không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Em nghĩ gì?”

Trần Tư Tư nói: “Lúc đó em ước, xin Phật Tổ phù hộ, để em và anh sau này có thể được bên nhau, kết quả là bóc được quẻ đó, anh nói xem có trùng hợp không?”

Hứa Thiếu Phong mặc dù trong lòng thấy kỳ lạ, nhưng ông cũng không muốn vấn vương mãi chuyện này nữa, không muốn Trần Tư Tư tiếp tục nghĩ nữa bèn nói: “Trùng hợp thì có trùng hợp thật, có điều, những lời viết trong thẻ, đều là nghìn quẻ như nhau, ai cũng có thể bóc phải thẻ đó, chỉ là cho vui thôi, đừng nên tin quá”.

Nghe vậy, Trần Tư Tư thấy ghen lòng, cô nói: “Anh nói xem, liệu sau này chúng ta có thể ở bên nhau được không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Tư Tư, anh thấy hai người sống với nhau, liệu có thể ở với nhau không không hề quan trọng, quan trọng là có tình cảm với nhau hay không, có cảm giác hay không. Bây giờ có rất nhiều cặp vợ chồng lúc nào cũng dính lấy nhau, nhưng đã sớm không có tình cảm và cảm giác gì rồi, đâu có vui vẻ như chúng ta bây giờ? Cho nên, bây giờ rất nhiều gia đình đều thực hiện chế độ vợ chồng cuối tuần, bình thường chuyện ai người ấy lo, không can thiệp vào chuyện của nhau, cứ đến cuối tuần, hai người mới sống cuộc sống vợ chồng, thế mới có thể có được một chút mới lạ. Nếu mở rộng hình thức ra, nói về nội dung và thực chất của cuộc sống, thì chúng ta còn hạnh phúc gấp vạn lần họ”.

Trần Tư Tư vừa nghe xong những lời này trong lòng thấy không vui, bèn tiếp lời: “Liệu có phải anh và vợ anh trở thành đôi đũa tởn quẩn lấy nhau, sớm đã không có cảm giác, không có tình cảm gì nữa, mới đi ra ngoài tìm hoa thơm cỏ lạ? Đã không còn tình cảm, chán quá rồi, gia đình như thế còn có ý nghĩa gì nữa?”

Hứa Thiếu Phong cũng cảm thấy không thoải mái, trong lòng nghĩ, hỏi hai người mới bắt đầu anh đã nói rõ với cô là anh không thể ly hôn vì bất cứ người con gái nào, giờ sao lại tiếp tục nhắc tới vấn đề này? Anh biết, số dĩ Trần Tư Tư nói như thế là bởi vì cô yêu anh, muốn kết hôn với anh. Anh phải tìm cách chặn lại dòng suy nghĩ này của cô, không thể để ý nghĩ này tiếp tục lớn lên được. Bèn nói: “Tư Tư, không phải là em không biết, người công nhân viên chức nhà nước như bọn anh thì không thể so với những người làm trong các đơn vị tư nhân được, một khi ly hôn, có nghĩa là kết thúc vĩnh viễn tiền đồ chính trị của mình. Em cứ nghĩ mà xem, nếu như một người đàn ông vì chuyện này mà chấm dứt tiền đồ chính trị của mình, cho dù có gia đình mới, liệu người đó có cảm thấy hạnh phúc không? Liệu có thể đối xử với người phụ nữ họ thích bằng thái độ tốt đẹp không? Ở chế độ này, anh có thể lặng lẽ giữ được mối quan hệ với em đã là to gan lắm rồi, nếu như còn nói chuyện ly hôn, anh không dám nói tới chức Phó Thị trưởng, e rằng đến chức Cục trưởng này cũng khó giữ”.

Trần Tư Tư nghe anh nói như thế, cũng nguôi giận, cảm thấy phần nào có lý, trong thời gian quan trọng lựa chọn người vào chức Phó Thị trưởng này, không nên gây ra nhiều điều không vui cho anh ấy. Nghĩ rằng điều mình nghĩ có phần hơi quá đáng, Tư Tư bèn cười nói: “Anh có lý, ăn trong bát còn phải nhồm trong xoang, nếu không anh lại phải gánh rồi!”

Hứa Thiếu Phong nghe vậy cười lên nói: “Anh thì không sợ phải gánh, giờ anh đang đói, đang muốn ăn quá!”. Nói rồi anh ngâm trọn miệng Trần Tư Tư. Khi hôn nhau, những bất đồng vụn vặt giữa họ tan biến hết, những bất hòa biến thành sự ngọt ngào vô hạn và sự kích thích không ngừng.

Một lúc sau, Trần Tư Tư lại nghĩ đến việc Hồ Tiểu Dương từng nói đến chuyện làm cho vợ anh tức điên lên, bèn quay lại nói: “Thiếu Phong, hôm nay anh ra ngoài việc nhà sắp xếp ổn không? Đừng để vợ anh biết được”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Không sao, cô ấy cùng chị em của cô ấy đi Ma Cao chơi rồi”.

Trần Tư Tư hỏi: “Bà ấy làm việc ở đâu?”

Hứa Thiếu Phong chợt hiện vẻ không vui, nói: “Em hỏi những thứ này làm gì?”

Trần Tư Tư nói: “Em chỉ tiện hỏi thôi mà, để sau này có chạm mặt còn đỡ ngỡ ngàng”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Cô ấy làm việc ở Bệnh viện Trung tâm Thành phố”.

Trần Tư Tư nói: “Bệnh viện Trung tâm Thành phố? Em cũng có bạn làm trong Bệnh viện Trung tâm Thành phố”.

Hứa Thiếu Phong ngạc nhiên hỏi: “Có người bạn em quen? Là ai?”

Trần Tư Tư nói: “Bà ấy là Lâm Như, Phó Chủ nhiệm Khoa Sản”.

Hứa Thiếu Phong giật mình, ngồi bật dậy nói: “Lâm Như? Sao mà em quen được?”

Trần Tư Tư nhìn thấy dáng vẻ thất thần của ông, chẳng hiểu gì cả, bèn hỏi: “Bà... bà ấy chính là?”

Hứa Thiếu Phong gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 6.12

Tối hôm qua, Trần Chí Cương có gọi điện cho Lâm Như, muốn hẹn cô đến đảo Thủy Tiên chơi.

Hôm nay Lâm Như đi Ma Cao. Từ Hải Tân đến Ma Cao rất gần, đường đi lại tiện. Thông thường thì sáng đi chiều về, khi nào muốn chơi thêm thì ở đó qua đêm, sáng hôm sau về. Mấy hôm trước, Lâm Như đã hẹn với Hồ Tiểu Dương đi Ma Cao chơi, tiện thể mua luôn một bộ mỹ phẩm mà cô đã dùng quen. Rất nhiều người sống ở thành phố Hải Tân đều thích đến Ma Cao mua đồ, những đồ trong nước không có thì ở đó đều có, còn những đồ trong nước có thì ở đó khá là rẻ. Hồ Tiểu Dương cũng muốn tới đó chơi, cô có một người bạn quen trên mạng, mấy lần mời cô tới Ma Cao, đây đúng là một cơ hội.

Lâm Như nói: “Là nam hay là nữ?”

Hồ Tiểu Dương cười nói: “Đương nhiên là nam giới”.

Lâm Như nói: “Tiểu Dương, chị phải nói với em, bây giờ trên mạng loại người nào cũng có, em không nên tin bọn họ, nhất định phải cẩn thận, nhất định không được sập bẫy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, xem chị nói kìa, hắn ta có thể lừa em gì nào? Lừa tiền, lừa tài, em không có, em sợ gì hắn chứ?”

Lâm Như nói: “Lẽ nào em không sợ hắn lừa sắc?”

Hồ Tiểu Dương cười ha ha nói: “Lừa sắc? Điều này còn cần đến hắn lừa sao? Nếu như hắn ta đẹp trai như Lưu Đức Hoa, em cũng chịu để cho hắn ta lừa, nếu không được như thế, muốn lừa cũng không được”.

Lâm Như lườm cô một cái: “Chẳng đoan trang một chút nào cả. Tôi hỏi cô, cô hiểu hắn ta sâu sắc tới mức nào, đã gặp hắn bao giờ chưa?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Người ta cũng không tệ, lần trước đến Hải Tân có gặp mặt nhau, anh ấy có mời em ăn cơm, cũng rất phóng khoáng”.

Lâm Như hỏi: “Anh ta có gia đình hay vẫn độc thân?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, chị nhìn lại mình xem, em có yêu đương gì người ta đâu, em để ý nhiều đến anh ta như thế để làm gì? Chúng em chỉ là nói chuyện với nhau thấy hợp thì có qua lại một chút thôi. Chị yên tâm, sẽ không có bất cứ vấn đề gì về mặt tình cảm đâu”.

Tháng ba là mùa khiến con người ta cảm thấy thoải mái nhất, mặc váy ngắn cũng không thấy lạnh, mặc áo khoác cũng không thấy nóng. Hai chị em đi qua cửa khẩu Củng Bắc, vừa đến Ma Cao, mặt trời cũng vừa mọc, tâm trạng cũng vì thế mà rạng rỡ hẳn lên. Hai người đang đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi “Lâm Như”, Lâm Như ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Trần Chí Cương. Hôm nay cô mặc quần bò, chiếc áo phông màu hồng đào, nhìn tinh thần rất thoải mái.

Tối hôm qua, Trần Chí Cương có gọi điện cho cô, muốn hẹn cô đến đảo Thủy Tiên chơi. Lâm Như nói với anh ta rằng, không được rồi, cô đã đồng ý với em họ, sáng mai đến Ma Cao dạo phố, tiện thể mua một chút đồ nữ trang, để hôm khác có dịp sẽ đi. Không ngờ người nói vô ý, người nghe lại có lòng, anh ta bèn bí mật đến Ma Cao trước một ngày. Gặp mặt lúc đó, không khỏi vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng, liền nói: “Là anh à? Sao anh lại tới đây?”

Trần Chí Cương cười ha ha nói: “Chẳng mấy khi có thời gian, đến Ma Cao chơi một chút, không ngờ thật trùng hợp, lại gặp hai người ở đây”.

Cô cười một lát rồi nói: “Đúng là thật trùng hợp”. Miệng cô thì nói vậy, trong lòng lại nghĩ, trùng hợp cái con khi, anh cố tình ở đây đợi người ta thì có, làm sao có thể không gặp được? Không muốn để Hồ Tiểu Dương đoán già đoán non, Lâm Như bèn vội vã giới thiệu: “À, giới thiệu một chút nhé, cô gái xinh đẹp này là em họ của em, tên là Hồ Tiểu Dương. Còn anh chàng đẹp trai này là bạn học hồi trung học của chị, bây giờ là Tổng giám đốc Công ty Kiến trúc Chí Viễn, tên là Trần Chí Cương”.

Trần Chí Cương gật đầu với Hồ Tiểu Dương rồi nói: “Rất vinh hạnh!”, rồi đột nhiên ngắt ra một lát nói: “Hình như lần trước, chúng ta đã gặp nhau trên đảo Dã Hồ rồi thì phải”.

Hồ Tiểu Dương nhìn anh rồi cười hi hi nói: “Tổng giám đốc Trần đúng là có trí nhớ rất tốt”.

Trần Chí Cương nói với giọng trêu đùa: “Đâu có, là do cô quá xinh, khiến cho người khác nhìn thấy dù chỉ một lần cũng không thể quên được”.

Lâm Như bèn đùa thêm vào nói: “Không biết từ bao giờ trên miệng Trần Chí Cương có mật, cũng đã học được cách nịnh các cô gái rồi”.

Trần Chí Cương cười nói: “Anh biết từ lâu rồi, chỉ là hồi còn trẻ thì không dám nói ra thôi, đợi đến lúc có thể nói ra thì đã muộn rồi, người đã già rồi, lỗi thời rồi”.

Hồ Tiểu Dương cười lớn nói: “Cho nên anh liền đuổi theo tới tận Hải Tân, sau đó còn đuổi theo tới cả Ma Cao?”

Lâm Như tròn mắt nhìn Hồ Tiểu Dương, Hồ Tiểu Dương là lưỡi, vẫn còn nói thêm vào: “Đuổi theo thời thanh xuân đã mất, đuổi theo những trào lưu hiện thời, anh thuộc hàng ngũ những đồng chí biết tinh ngộ, đáng được biểu dương”.

Trần Chí Cương cười khà khà nói: “Đúng là miệng lưỡi thật lợi hại, được sự biểu dương của tôi rất vui”.

Lâm Như không thể không ngậm bái phục đầu óc của Hồ Tiểu Dương, phản ứng quả thực là quá nhanh, bèn nói: “Cô ấy là chuyên gia tư vấn tâm lý, nói gì cũng rất sâu sắc”.

Trần Chí Cương nói: “Chẳng trách nói năng lợi hại như thế, sau này còn phải thỉnh giáo cô nhiều”.

Lâm Như lại nghĩ tại sao Trần Chí Cương lại tới Ma Cao, bèn hỏi ông: “Anh làm giấy thông hành Hồng Kông - Ma Cao khi nào vậy?”

Trần Chí Cương nói: “Khi làm hộ chiếu ở nội địa để vào Hải Tân, nếu không tới Ma Cao thì thực sự quá đáng tiếc. Không biết các em định đi thăm quan ở đâu, cho anh đi cùng làm bạn liệu có được không?”

Lâm Như cười nói: “Bọn em cũng chỉ đi thăm thú tùy ý thôi, nếu anh không sợ phiền phức thì cùng đi, chẳng có gì không tiện cả, sợ đến lúc đó bọn em lại biến anh thành chỗ gửi đồ cũng nên”.

Trần Chí Cương nói: “Không sao, đi thăm thú cùng hai người đẹp là một niềm hạnh phúc của tôi, được xách đồ cho em cũng là vinh dự của anh, anh đang đợi làm chân xách đồ cho hai người đẹp đây”.

Lâm Như vừa cười vừa nói: “Cứ quyết định thế nhé, có thể điều đi làm việc, nhưng bọn em sẽ không trả tiền công đâu”.

Trần Chí Cương cười nói: “Anh tự trả cũng được”.

Hồ Tiểu Dương cũng cười theo, vừa cười vừa nói: “Tổng giám đốc Trần thật vui tính, khó có được tâm trạng tốt như thế này. Anh đã nói như thế, khiến cho em nhớ tới một câu chuyện, kể rằng có một ông nhà văn viết một chuyên mục trên tạp chí, chuyên giúp bạn đọc giải quyết những vấn đề khó khăn gặp phải trong cuộc sống. Một hôm, có một bạn đọc tới thú tội, nói anh ta là nhân viên trong một tiệm giày nữ, anh ta có một việc vô cùng khó khăn, không biết nên giải quyết như thế nào. Nhà văn liền bảo, cậu nói đi. Anh nhân viên nói với nhà văn rằng, công việc kinh doanh của tiệm giày phụ nữ nơi anh ấy làm việc rất đông khách, mỗi ngày từ sớm đến tối, khách hàng đông không ngớt, ngày nào anh ấy cũng phải cúi xuống giúp khách hàng thử giày. Mặc dù đây chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ, nhưng có rất nhiều nữ khách hàng lại không hề mặc quần lót, cho nên mỗi lần khi anh ấy thử giày cho khách hàng, đều nhìn thấy những thứ không muốn nhìn. Điều đó khiến cho anh ấy tím đập chân run, mặt đỏ tía tai, lần nào cũng kích động, ông nói xem nên làm thế nào? Nhà văn nghe xong hỏi gấp, xin hỏi quý công ty còn tuyển người không?”.

Hồ Tiểu Dương kể xong, Lâm Như và Trần Chí Cương liền cười phá lên.

Trần Chí Cương nói: “Nếu như còn thiếu người, tôi cũng đi”.

Lâm Như cười tươi chỉ vào Trần Chí Cương nói: “Xem ra, đàn ông đều không chịu được sự mê hoặc, nhà văn cũng như thế, ông chủ cũng vậy. Nhất định anh phải mở cho em và Hồ Tiểu Dương một tiệm giày phụ nữ, đến lúc đó có thể hoàn thành nguyện vọng của anh rồi”.

Hồ Tiểu Dương cười nói: “Thế thì Tổng giám đốc Trần chắc là có oan ức gì rồi?”

Đang trong lúc nói cười, xe tới, họ cùng nhau lên xe vào thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 6.13

Khi Trần Chí Cường nói những câu này, ánh mắt anh dần chuyển từ khuôn mặt Lâm Như xuống chiếc khăn tắm của cô.

Lâm Như vốn dĩ định thăm thú xong buổi chiều trở về thành phố Hải Tân ngay, không ngờ Trần Chí Cường muốn mời hai người họ đi xem biểu diễn của đoàn nghệ thuật từ Malaysia đến.

Hồ Tiểu Dương muốn lên thành phố đánh bạc một chút, còn muốn gặp người bạn trên mạng Anny nữa. Lâm Như lại không thể lờ đi sự nhiệt tình của Trần Chí Cường, lại muốn chăm sóc cho Hồ Tiểu Dương, thêm vào việc lúc sáng Hứa Thiệu Phong đã nói ông ấy muốn đến tỉnh Quảng Châu thăm người bạn trường Đảng lần trước đã giúp đỡ ông ấy, tối không về kịp, Lâm Như chỉ còn biết đồng ý thôi.

Ba người họ cùng nhau lên casino đánh bạc, Trần Chí Cường đổi 100 nghìn đồng xu phổ thông, chia cho mỗi người 5 nghìn tệ nói, các em chơi đi, thắng thì thuộc về các em, thua thì anh chịu. Lâm Như từ chối nói, thế sao được? Trần Chí Cường nói: "Không để gì mới đến đây một chuyến, cứ chơi đi, sợ cái gì? Cứ coi như là cô phiếu tôi góp, thắng thì chia hoa hồng cho mọi người, như thế này là được chứ gì?". Lâm Như sợ nếu cứ tiếp tục tranh cãi thì không lịch sự cho lắm, bèn kéo Hồ Tiểu Dương, bảo là muốn đi chơi mấy hồ.

Hồ Tiểu Dương nói: "Chơi mấy hồ không kích thích, tốt nhất vẫn là áp lớn nhỏ".

Hồ Tiểu Dương là khách quen ở đây, trò gì cũng đã chơi qua. Cô đưa Lâm Như đến trước sòng bạc, xuất thủ đặt lên 1 nghìn, lật tay một phát, thắng lên 2 nghìn, lần thứ hai đặt lên 2 nghìn, sau khi đánh xong thắng lên 4 nghìn.

Trần Chí Cường đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, nói Hồ Tiểu Dương quá may. Lâm Như lại nói, thắng được rồi thì thôi đi, Hồ Tiểu Dương đang lúc chơi vui, đâu chịu nghe? Lần thứ ba, cô lại đặt 2 nghìn, không ngờ lại bị thua hết. Lâm Như nói, dừng vội, nghỉ ngơi một lát, nhìn tôi này. Lâm Như khá là cẩn thận, mới bắt đầu chỉ đặt có 500, 500 bị nuốt mất, trong lòng bực tức, lại đặt vào 500, lại thua mất. Vốn dĩ định dừng lại không chơi nữa, Hồ Tiểu Dương nói, lần này đặt lên 1 nghìn, một lần có thể lấy lại được. Lâm Như đã không còn chủ ý nữa, bèn làm theo lời của Hồ Tiểu Dương, đặt vào 1 nghìn, không ngờ trong chốc lát lấy lại về được số tiền đã mất. Hồ Tiểu Dương nói, chị không thắng cũng không thua, hãy nghỉ ngơi một chút đi, xem em này. Hai chị em, cứ lúc thì người này lên, lúc lại đổi người kia lên, thỉnh thoảng hai người cùng nhau đặt, chơi một ván, Lâm Như thắng 4 nghìn, bèn dừng lại, còn Hồ Tiểu Dương sau khi thắng được 10 nghìn, còn muốn kiếm nữa, không ngờ đến cuối cùng lại thua hết sạch.

Khi hai người quay đầu lại tìm Trần Chí Cường, đã không nhìn thấy anh ta, bèn ngồi ra bên cạnh vừa uống nước vừa tổng kết lại những gì được mất lúc này, đang trong lúc bàn luận, thì nhìn thấy Trần Chí Cường đi tới, Lâm Như nói: "Anh đi đâu thế?"

Trần Chí Cường đáp: "Đi đặt khách sạn cho hai người, sợ là quá muộn thì không đặt được", nói xong, lấy ra một chiếc thẻ phòng đặt trước mặt của hai người: "Khách sạn Phố Kinh, đây là của các em, anh ở phòng bên cạnh, làm vệ sĩ cho hai người".

Hồ Tiểu Dương vui vẻ nói: "Tốt quá, có được người vệ sĩ như Tổng Giám đốc Trần thì chúng em làm gì cũng thấy yên tâm".

Trần Chí Cường cười lớn rồi nói: "Hai người muốn làm gì thì làm, sao lại không chơi nữa?"

Hồ Tiểu Dương nói: "Chị Lâm thắng rồi, còn em bị thua hết".

Lâm Như nói: "Em thắng được 4 nghìn, tóm lại không bị thua hết", nói xong mang hết số tiền 9 nghìn tệ đưa cho Trần Chí Cường ngồi ở đối diện ghế sofa.

Trần Chí Cường nói: "Em làm gì thế? Hoặc là thua hết, hoặc là thắng hai đến ba lần, như thế này ăn thua gì?"

Hồ Tiểu Dương nói: "Chị, đánh thêm hai ván nữa, em thấy vận khí của chị không tồi. Để vốn của chúng ta tăng thêm nữa".

Lâm Như nói: "Chị muốn về khách sạn nghỉ ngơi một chút, hay là để ngày mai chơi đi".

Đang nói, điện thoại của Hồ Tiểu Dương kêu lên, là âm báo tin nhắn, xem xong vui mừng nói: "Chị, thế chị cứ đi nghỉ đi, Anny đến đón em rồi, có lẽ em đi ăn tối cùng anh ta, em không đi cùng chị nữa đâu".

Lâm Như nói: "Em phải cẩn thận đấy, tốt nhất là về kịp giờ cùng đi ăn với bọn chị".

Hồ Tiểu Dương nói: “Không sao đâu, chị yên tâm đi. Tổng Giám đốc Trần, tạm biệt”, nói rồi hùng hăng hồ hồ xách túi đi.

Trần Chí Cương nói: “Thế em về khách sạn nghỉ ngơi đi, anh xong việc về sẽ gọi em”.

Lâm Như nói: “Vâng, thế cũng được. Em đi trước đây”.

Phổ Kính là khách sạn số một của Ma Cao, những người đến Ma Cao du lịch nếu như không tới Phổ Kính thì coi như đến cũng như không. Vào trong khách sạn, một màu bích lộng lầy, là nơi mà những khách sạn trong nội địa không thể nào so bì được. Trong phòng đại sảnh sảnh thoáng có những cô gái xinh đẹp đi đi lại lại để lôi kéo khách. Nghe nói những người này đều tới từ nội địa, ai cũng nói mình là sinh viên tốt nghiệp Học viện Mỹ thuật, nếu không thì cũng đã từng làm người mẫu, sảnh thoáng còn có vài ba cô gái ngoại quốc mắt xanh tóc vàng, cũng không kém cạnh, cúi đầu tạo dáng không kém gì người mẫu.

Lâm Như lại không hiểu gì nội tình bên trong, cũng không hề để ý đến những cảnh này, vội vàng lên lầu, tìm số phòng có ghi trên thẻ, mở cửa đi vào, mở to mắt ngó qua một hồi, cảm thấy vô cùng thoải mái, rộng rãi sáng bóng, lộng lầy. Cô đi tắm trước, quần khăn tắm vào, bật ti vi lên, sau đó muốn lên giường nằm một chút.

Vừa mới bật ti vi lên, đang chọn kênh, trên màn hình có mấy chữ “phim vị thành niên” đã thu hút cô.

Cái gì là “phim vị thành niên”? Cô tò mò ấn vào mấy chữ đó, sau đó hiện ra một màn hình mới, cô tiếp tục ấn theo hướng dẫn, cuối cùng xuất hiện một màn hình nữa có rất nhiều tiếng Anh, còn có một vài chữ số, cô tùy ý chọn lấy một chữ số, màn hình liền lập tức chuyển sang màn hình khác.

Cô ngạc nhiên sờ ra, sao lại có thể thế này?

Cô thật sự không dám tin, trên ti vi lại có thể trình chiếu những thể loại phim sex như thế này? Cô có chút bối rối không biết làm thế nào, mở ra xem, cảm thấy không được hay ho cho lắm, thôi không xem nữa, nhưng trong lòng lại không nở tắt.

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa reo, cô tưởng là người phục vụ mang đồ gì tới, bèn lập tức chuyển kênh, vội vàng xuống giường ra ngoài mở cửa. Hóa ra là Trần Chí Cương, đột nhiên cô hơi đỏ mặt, bèn hỏi: “Chí Cương, sao lại là anh?”

Trần Chí Cương đi vào nói: “Sao lại không thể là anh?”

Lâm Như nói: “Ý em là, việc của anh xong chưa?”

Trần Chí Cương nói: “Xong rồi”.

Khi Trần Chí Cương nói những câu này, ánh mắt anh dần chuyển từ khuôn mặt Lâm Như xuống chiếc khăn tắm của cô, thấy một nửa ngực cô lộ ra trắng muốt, cảm giác ánh mắt như sờ ra thất thần, hơi thở cũng dồn dập hơn: “Em... vừa tắm xong à?”

Lâm Như đáp: “Vâng, em vừa tắm qua một chút”.

Trần Chí Cương nói: “Chẳng trách lại thơm như vậy”.

Lâm Như nói: “Đâu có?”, nói xong cô bịt mắt Chí Cương lại, khi quay người sang lấy quần áo của mình cô bị anh nhẹ nhàng vòng tay qua eo ôm chặt từ phía sau.

Cô không hề phản kháng, chỉ thấy toàn thân mềm ra.

Chiếc mũi của anh nhẹ nhàng lướt trên cổ cô, ngửa ngửa một cách thích thú.

Cô nói: “Đừng... Chí Cương, đừng như thế được không?”

Chí Cương lại càng ôm chặt hơn, nhẹ nhàng hôn lên tay cô. Cô không còn sức để tự vệ nữa, cơ thể cô đã sớm phản lại cô rồi, đặc biệt là khi anh dùng toàn cơ thể ôm lấy cô, cô mới nhận ra đó thực sự là cảm giác cô mong đợi bấy lâu nay. Anh ta đưa tay lên, sờ thẳng vào trong chiếc khăn tắm...

Chí Cương nói: “Em yêu, em là ước mơ cả đời anh, anh cuối cùng cũng mơ thấy em rồi”.

Cô nói: “Chí Cương, đừng... đừng... như thế”.

Anh nói: “Lâm Như... chúng ta chỉ có một lần, em để anh, để anh hoàn thành ước mơ thời trẻ của anh đi”.

... Sau đó anh đi vào cơ thể cô, giờ đây cô mới thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, thời gian ngưng lại, tất cả đều chết đi, hình như cô có cả thế giới.

Tìm kiếm với từ khoá: 14.03.2016, 16:01 Hoa Y Linh Thành viên tích cực Ngày tham gia: 01.07.2015, 15:43

Bài viết: 2340

Được thanks: 888 lần

Điểm: 8.99

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Vợ Quan - Đường Đạt Thiên - Điểm: 10 Sau khi biết tin Hứa Thiếu Phong là một trong ba người được đề cử chức Phó Thị trưởng thành phố, Lâm Như phấn khởi tới mức không biết nói gì hơn nữa.

Chương 7: Thiên hạ ồn ào

Cô cảm thấy còn vui hơn là khi mình được nhận chức Phó Chủ nhiệm khoa Sản của bệnh viện. Cuối cùng cô cũng có thể trở thành phu nhân của một vị quan chức cấp cao thành phố, đây là thời điểm vô cùng khó khăn, chỉ cần vượt qua thời điểm này, cuộc đời cô sẽ có những sự thay đổi vô cùng to lớn, cũng giống như là từ cử nhân thi đỗ nghiên cứu sinh, từ nghiên cứu sinh trở thành thạc sĩ, cứ theo đà phát triển như vậy, sẽ càng có thêm nhiều người nhìn cô với con mắt ngưỡng mộ, và tất nhiên là họ sẽ càng tươi cười niềm nở hơn nữa khi nói chuyện, tiếp xúc với cô. Hứa Thiếu Phong giống như ánh mặt trời chiếu sáng lòng cô, là ánh mặt trời mà cô đã dày công vun đắp, khi vầng thái dương ấy chiếu sáng, cô cũng sẽ được sưởi ấm, có thể cảm nhận được sự ấm áp và ánh hào quang, điều đó khiến cô cảm thấy mãn nguyện.

Chiều hôm đó, cô vội vàng vào bếp để nấu cho Hứa Thiếu Phong một bữa cơm thịnh soạn. Hứa Thiếu Phong vừa bước vào cửa, đã bị hấp dẫn bởi hương thơm nồng nàn của món canh quen thuộc, ông hít một hơi dài và cười nói: “Thơm quá”.

Lâm Như nghe thấy tiếng ông liền vội vàng từ bếp bước ra: “Canh nấu cho Phó Thị trưởng đương nhiên là phải thơm ngon rồi”.

Hứa Thiếu Phong nghe vậy, cảm thấy rất vui: “Bà cũng khá đấy, lại dám chọc cả tôi nữa!”, nói rồi ông ôm chầm lấy Lâm Như.

Lâm Như cảm nhận được sự ấm áp, liền tặng ông một nụ hôn nồng thắm: “Được rồi, khắp người tôi toàn dầu mỡ, không khéo lại làm bẩn quần áo của ông. Ông cứ đi xem ti vi một lát, cơm canh cũng sắp xong rồi đây”.

Hứa Thiếu Phong khi đó mới chịu buông cô ra: “Bây giờ cũng chưa thể nói trước điều gì, còn chưa biết kết quả sau này thế nào”.

Lâm Như nói: “Dù thế nào đi nữa, đây cũng coi như là bước khởi đầu tốt đẹp. Được rồi, tôi đi nấu cơm, ăn xong cơm rồi từ từ bàn tiếp”.

Lâm Như vào bếp, vừa nấu nướng vừa suy nghĩ, sự cạnh tranh trước mắt của Hứa Thiếu Phong vẫn còn khá lớn, nếu có thể thắng được hai người còn lại, như vậy mới thực sự an tâm. Không biết rằng Hứa Thiếu Phong đã bao giờ nghĩ rằng, làm thế nào mà có thể giành thắng lợi trước hai đối thủ kia?

Trên thực tế, vấn đề này Hứa Thiếu Phong không phải là không nghĩ tới, hơn nữa, không biết đã nghĩ bao nhiêu lần. Không lâu từ khi rời chùa Hoa Nam trở về, Hứa Thiếu Phong được Bí thư Thành ủy Ông Chính Lương gọi tới nói chuyện, chính trong cuộc nói chuyện đó, ông ta mới biết mình chính thức được Thành ủy bổ nhiệm vào danh sách chức Phó Thị trưởng thành phố. Ông Chính Lương nói: “Theo yêu cầu của Tỉnh ủy, muốn chúng tôi lập danh sách tên ba ứng cử viên được bổ nhiệm vào vị trí Phó Thị trưởng, thông qua bàn bạc, thảo luận, Thành ủy đã quyết định lựa chọn cậu, còn có cả Giám đốc Sở Tài chính Chu Đa Dân và Tổng Thư ký Thành ủy Bành Thành Thư. Cậu cũng biết đấy, vị trí Phó Thị trưởng thì chỉ có một thôi, nói như vậy, thì chỉ có một người trong số ba người các cậu được Tỉnh ủy chấp thuận, hai người còn lại sẽ phải lùi bước. Còn về việc cuối cùng lựa chọn ai, không phải tôi nói là được, chủ yếu vẫn phải nghe theo ý kiến của Tỉnh ủy, xem xem Tỉnh ủy phối hợp thế nào với chúng ta. Tôi gọi cậu tới là để nói cho cậu rõ, nhất định phải có một sự chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu Tỉnh ủy phê chuẩn, thì là cái tốt, nếu không thì cũng nên bằng lòng”.

Hứa Thiếu Phong vừa nghe được tin mình được đề cử vào danh sách đưa lên cấp trên, trong lòng vô cùng phấn khởi, đợi khi Ông Chính Lương nói xong, ông không kìm nổi lòng mình vui vẻ nói: “Cảm ơn sự quan tâm nâng đỡ của Bí thư, tôi nhất định sẽ làm tốt những gì mà cấp trên phân công, nếu quả thực có thể đắc cử, được sự chỉ đạo tận tình của anh, nhất định tôi sẽ cống hiến hết mình để đạt được những thành tích tốt nhất, quyết không phụ tâm lòng kỳ vọng của anh. Nếu Tỉnh ủy lựa chọn người khác, tôi cũng sẽ vui vẻ bằng lòng với kết quả đó, quyết không nản lòng, vẫn sẽ làm tốt công việc với tinh thần cao nhất có thể”.

Ông Chính Lương cười nói: “Rất tốt, rất tốt, dù kết quả thế nào, chúng ta vẫn nên giữ thái độ tốt đẹp để tiếp nhận công việc, cánh cửa cơ hội luôn luôn rộng mở đối với những người tâm huyết, chỉ cần bắt tay vào làm, dù lần này có bỏ lỡ, thì vẫn còn lần sau để chúng ta cố gắng”.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, trong lòng Hứa Thiếu Phong cảm thấy rất thoải mái, ông không chỉ biết được tin mình là một trong ba ứng cử viên được đề cử chức Phó Thị trưởng, điều quan trọng hơn là ông đã gạt hái được rất nhiều tin tức từ Bí thư Ông Chính Lương, biết được mình rất được Bí thư Ông coi trọng, chỉ cần ông làm tốt công việc của mình, lần này dù có không đắc cử chức Phó Thị trưởng thì sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội khác.

Vương Chính Tài không biết bằng cách nào đã biết được tin ông sắp được thăng chức, liền đến gõ cửa phòng làm việc của ông, hân tta tới với nét mặt tươi cười niềm nở. Hứa Thiếu Phong bị nét mặt của hân ta làm cho tức cười, nói đùa rằng: “Chính Tài, có chuyện gì vui sao, trông bộ dạng sung sướng của cậu kìa”. Vương Chính Tài nói: “Được tin anh sắp được thăng chức, đương nhiên là em vui lắm ạ”.

Hứa Thiếu Phong dĩ nhiên hiểu thấu lòng dạ của Vương Chính Tài, đứng ở góc độ của Vương Chính Tài, đương nhiên là muốn ông có thể đắc cử chức Phó Thị trưởng, điều đó đồng nghĩa với việc con đường sự nghiệp của hân ta cũng có nhiều thuận lợi. Ông cười nói rằng: “Cũng chưa thể nói trước được điều gì, cậu nghe tin này từ đâu thế?”. Vương Chính Tài nói: “Đầu đầu cũng đề cập tới vấn đề này, nói là trong ba người được đề cử, chỉ có sếp là chiếm ưu thế nhất. Em chỉ mong sếp có thể thăng quan tiến chức để em cũng có cơ hội đến Ủy ban Nhân dân Thành phố hầu hạ sếp”.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy bèn cười lớn, cười xong mới nói: “Cái gì mà theo sau hầu hạ? Cậu nói khó nghe quá, nếu thực sự tôi có ngày đó, trọng dụng cậu cũng là điều đương nhiên”. Vương Chính Tài gạt đầu lia lia nói: “Dạ vâng ạ, điều này thì em tuyệt đối không nghi ngờ gì ạ, không có sự nâng đỡ của

Cục trưởng Hứa thì sao có em ngày hôm nay?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Bất luận là tôi có đi hay không đi, việc của cậu tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa, tôi đã báo cáo với cấp trên, kiến nghị họ lần sau có điều chỉnh ban lãnh đạo, sẽ cân nhắc cậu. Về cơ bản họ đã chấp thuận”. Vương Chính Tài vừa nghe thấy vậy, mặt đỏ bừng sung sướng, vội nói: “Cảm ơn Cục trưởng Hứa, có thể gặp được vị lãnh đạo tốt như anh là phúc phận lớn nhất cả đời em, dù em có được thăng chức hay không, em sẽ nguyện cả đời này báo đáp công ơn của anh”.

Với kinh nghiệm nhiều năm qua lại với hân, Hứa Thiếu Phong có thể đoán ra, hạng người như Vương Chính Tài không chỉ nói suông hai từ cảm ơn, hân ta còn là một người vô cùng tinh tế. Hai chữ “cảm ơn” nói thì rất dễ, nhưng để thực hiện được thì không phải ai cũng biết cách, đại đa số chỉ có thể thực hiện được điều đầu tiên, nhưng lại không thể làm nổi điều thứ hai. Đại đa số chỉ biết rằng dùng vật chất để tỏ lòng cảm ơn, mà hoàn toàn quên rằng ngoài vật chất, các sếp còn cần tới những nhu cầu về tinh thần, hơn nữa quà tặng tinh thần đôi khi còn quan trọng hơn gấp nhiều lần so với những món quà vật chất.

Ở điểm này, Vương Chính Tài chính là cao thủ số một. Làm được điều này không chỉ phải cần biết được những mong muốn, nắm được sở thích của lãnh đạo, mà quan trọng hơn là phải chiều được lòng các sếp. Lấy ví dụ, sếp thích đánh bóng bàn, bạn cần phải nhanh chóng đi học đánh bóng bàn, phải học để cùng sếp luyện tập. Nếu sếp thích cầu lông, vậy đương nhiên là bạn nên học để đánh được cầu lông, học để cùng sếp chơi. Còn khi sếp có hứng với môn bơi lội, thì chí ít bạn cũng nên biết được những phương pháp cơ bản, như thế mới có thể hầu sếp cho thật chu đáo.

Vương Chính Tài thực ra không hề thích thú gì với thể thao, nhưng khi hân ta biết được Hứa Thiếu Phong thích đánh bóng bàn, hân ta ngày nào cũng tập luyện, khi không có đối thủ đánh bóng cùng sếp hân ta lập tức có thể thay thế vào vị trí đó, không khiến sếp rơi vào tình trạng không đối thủ. Ngoài hai đối thủ trong sân thi đấu, còn phải lưu ý tới việc tạo không khí bên ngoài, hân ta đặc biệt kê thêm một hàng ghế dài bên trong phòng thể thao của cơ quan, đặt ở ngay cạnh bàn đánh bóng. Thứ nhất, sếp sau khi chơi đã mệt có thể ngồi nghỉ ngơi một lát, hai là khi sếp đánh bóng sẽ có người xem tới cổ vũ, đặc biệt là một số nhân viên nữ xinh đẹp trẻ tuổi trong cơ quan, ai mà chẳng muốn có một thân hình thon thả? Cô muốn thon thả thì tất nhiên phải tập thể thao, vào đánh bóng, nếu như không biết đánh thì cũng không sao, có thể tới xem người khác đánh. Những cô ả đó toàn chỉ ngồi buồn chuyện ở văn phòng, được Vương Chính Tài gọi tới làm khán giả, khán giả càng nhiều, sếp sẽ càng hưng phấn, tích cực hơn, kỹ thuật đánh bóng sẽ được phát huy tới đa nhất. Lâu dần, trong số những nhân viên nữ cũng đã xuất hiện những nữ anh hùng, không chịu lép vế nữa, đã mạnh dạn đánh bóng cùng sếp, vô hình chung trong cơ quan đã nổi lên trào lưu đánh bóng bàn.

Cũng có những người không thích đánh bóng bàn mà lại có hứng thú với cầu lông, điển hình là Trương Minh Hoa và một số người khác. Thời gian thể thao buổi chiều, phân thành hai phe, rất rõ ràng, người theo phe đánh bóng bàn chiếm ưu thế hơn so với những người theo phe đánh cầu lông. Giả sử có hôm nào mà Hứa Thiếu Phong vì chuyện công việc của cơ quan hay có hội nghị nào ở trên tỉnh không tới được, khi đó hai phe nhanh chóng sẽ tiến hành phân chia, đại đa số những người thích đánh bóng bàn cũng sẽ đánh cầu lông, phe của Trương Minh Hoa sẽ rất mạnh. Đợi tới lúc Hứa Thiếu Phong tới, phe đánh bóng bàn sẽ lại mạnh trở lại.

Những sự thay đổi tế nhị này Hứa Thiếu Phong đương nhiên là thấy rất rõ, cũng có thể cảm nhận được. Đã có lúc ông cảm thấy những đồng nghiệp đó có phải quá ư gió chiều nào che chiều đấy, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hoạt động thể thao là cơ hội để tiếp xúc với cấp dưới, cải thiện mối quan hệ giữa lãnh đạo và nhân viên. Từ đó có thể biết được nhân viên của mình có cơ bản không, phe của mình có mạnh không, cái uy của mình có cao không.

Hứa Thiếu Phong nghĩ tới đây, cười thầm: “Đây là một cơ hội tốt, những gì nên nói tôi cũng đã nói cả rồi, nếu cần những điều kiện gì, cậu tự nghĩ cách nhé”.

Vương Chính Tài nói: “Cảm ơn Cục trưởng Hứa đã dẫn đường chỉ lối, kỳ thực, tình hình của em anh không phải là không biết, trên chốn quan trường hoàn toàn không có chỗ dựa, dù có muốn thăng tiến cũng không biết nên dựa vào đâu, em chỉ biết trông cậy vào anh thôi ạ”.

Hứa Thiếu Phong gật gật đầu: “Nói vậy thôi, cậu cứ yên tâm, việc của cậu cũng là việc của tôi, tôi đoán cũng không quá khó khăn đâu”.

Vương Chính Tài nói: “Có câu nói này của sếp, em cũng an tâm”.

Khi nằm trên ghế sofa, Hứa Thiếu Phong lại nhớ tới lời của Bí thư Ưông, nghĩ tới người và việc trong cơ quan, cảm thấy không tởm chút nào, quả thực là không tởm, trên có cấp trên tín nhiệm, dưới có nhân viên phục tùng phò tá, nếu được lên chức Phó Thị trưởng thì tốt, không được thì cũng chẳng có vấn đề gì, đã có cấp trên như Bí thư Ưông đây, bước lên cương vị cao hơn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 6.14

Chỉ có một thứ mà có tới hai người tranh giành, một bên là vợ, một bên là người tình, rốt cuộc là sẽ để cho ai đây?

Cơm đã chín rồi, họ cùng vào bàn ăn, Lâm Như đợi Hứa Thiếu Phong húp hết bát canh, mới nói: “Thiếu Phong, chúng ta phải nghĩ cách hành động thôi, những nơi nào có thể đi thì đi luôn. Bây giờ danh tiếng của ông tuy là rất cao, nhưng vẫn còn hai ứng cử viên khác nữa, họ cũng không phải là hồ trong chuông, ông không hành động, bọn họ chắc chắn sẽ hành động, như vậy rất có khả năng từ chiếm ưu thế chuyển sang yếu thế”. Hứa Thiếu Phong nghe

thể rất cảm động, ông biết, bản thân ông có thể được Bí thư Uông nâng đỡ, không mất một đồng nào mà lại có thể được lọt vào một trong ba ứng cử viên, điều này là nhờ Lâm Như, có quan hệ rất rộng với những quan chức cấp cao, sự quan tâm, săn sóc của cô, ông đều thấu rõ. Bây giờ, cô lại nhắc tới chuyện đi tạo dựng mối quan hệ, điều này càng làm cho ông cảm thấy tấm lòng và tầm nhìn của Lâm Như hoàn toàn không như những phụ nữ bình thường khác.

Kỳ thực, Hứa Thiếu Phong không phải là không nghĩ như vậy. Trong số ba ứng cử viên, ông cũng không phải là tài giỏi nhất. Nếu nói về quá trình công tác và sự từng trải, thì phải kể tới Chu Đa Dân, thời gian ông ta ngồi trên ghế lãnh đạo không những lâu nhất, mà điều quan trọng hơn ông ta hiện nay là một tay hô phong hoán vũ trên tỉnh, có mối quan hệ rất thân thiết với Bí thư tỉnh. Nếu như nói tới ưu thế về tuổi tác, khẳng định chỉ có thể là Bành Thành Thư, ông ta là cán bộ cấp cao trẻ nhất thành phố. Còn về thành tích chính trị, nên phải kể tới ông. Ông là một trụ thủ đắc lực của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn này, đầu tiên là tuyên truyền văn hóa, sau đó giành lấy một số giải lớn trên tỉnh, mang lại vinh dự về cho thành phố Hải Tân, cũng là để tạo dựng hình ảnh trong công tác ngoại giao sau này, để mà nói về khả năng phát huy thể mạnh năng lực bản thân, cũng có thể nói rõ hơn vấn đề này.

Trong ba người bọn họ, ai cũng có điểm mạnh riêng của mình, ai cũng có khả năng đắc cử, nhưng mấu chốt của vấn đề có rất nhiều chuyện không đơn thuần như chúng ta nghĩ, cuối cùng không phải là dựa vào thực lực, mà phải dựa vào quan hệ. Xem ô dù của ai mạnh hay yếu, xem khả năng tạo dựng các mối quan hệ của ai lớn hay nhỏ, ô dù mạnh, quan hệ tốt, ắt sẽ giành phần thắng.

Hứa Thiếu Phong thở dài than vãn: “Tôi cũng muốn tạo dựng các mối quan hệ, nhưng nghĩ thì vậy, làm lại là chuyện khác, ở trên không có người giúp đỡ, có nghĩ cũng chỉ tốn công phí sức. Ngày trước, có Phó Bí thư Thành ủy Phan Đại nâng đỡ, nhưng từ khi Phó Bí thư Phan bị điều đi nơi khác làm chân thuộc hạ, muốn tạo dựng quan hệ cũng chẳng có nơi nào để quan hệ cả. Bà xem hành động thế nào được chứ? Đành phải nghe theo số phận an bài vậy. Có thể đắc cử thì là cái tốt, nếu không đắc cử, tôi lại tiếp tục làm việc của tôi, công việc bây giờ cũng không tồi mà”.

Lâm Như nói: “Nói thì như vậy thôi, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, thì quả thực rất đáng tiếc. Xã hội bây giờ là thế, tiền ít thì làm việc nhỏ, chi nhiều tiền mới có thể làm được những việc đại sự, mà không có tiền thì chẳng làm nổi trò trống gì, chi cần lên được chức Phó Thị trưởng, dù có phải tiêu tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề”.

Hứa Thiếu Phong khẳng khái nói: “Tôi cũng nghĩ rồi, bây giờ muốn chi tiền cũng không chi nổi, người dám nhận tiền thì không làm nổi việc lớn như thế này, người làm được lại không chịu nhận tiền. Ở cái thành phố Hải Tân này, người duy nhất có thể thay đổi được số mệnh của tôi thì chỉ có Bí thư Uông thôi, chỉ cần ông ta có ý giúp đỡ tôi, tôi nghĩ Tỉnh ủy cũng sẽ tôn trọng ý kiến của ông ta. Nhưng, con người Bí thư Uông bà cũng không phải là không biết. Chỉ e biểu tiền cũng chưa chắc được, thậm chí không biết chừng lại càng làm cho người ta có ấn tượng không tốt về mình”.

Lâm Như nghe thấy Hứa Thiếu Phong nhắc tới Bí thư Uông Chính Lương, bỗng nhớ tới rất nhiều lần gặp mặt với ông ta, bèn nói: “Nếu ông đi tới đó chắc chắn sẽ không biểu nổi đâu, tôi thấy Bí thư Uông cũng là người hòa nhã dễ gần, hay là, tôi trực tiếp tới phòng làm việc của ông ta, ông thấy thế nào?”

Hứa Thiếu Phong cười lớn nói: “Không được, việc khó khăn này bà đừng nên mạo hiểm làm gì. Lần đến kiểm tra sức khỏe cho vợ ông ấy không phải bà đã được lĩnh giáo rồi sao? Bà Quyên Tú nói bà ta có ba quy tắc, từ câu nói đó cũng có thể thấy được Bí thư Uông là người thế nào. Nói tóm lại, nếu Bí thư Uông quả thực là người tham tiền của, chỉ dựa vào mấy lần bà chủ động đưa vợ ông ta đi khám bệnh, không biểu xén tiền quà, ông ta cũng sẽ không để tôi lọt vào danh sách người được tiến cử vào chức Phó Thị trưởng đâu, bà nói xem có đúng không nào?”

Lâm Như gật gật đầu, nhận thấy Thiếu Phong còn tài giỏi hơn mình, có thể thấy rõ chân tướng sự tình, liền nói: “Ông nói cũng rất có lý. Hay là, tôi đi nói khó với ông ấy, nhờ cậy ông ta giúp đỡ chúng ta. Phụ nữ khác với đàn ông, đàn ông các ông nhờ vả bao giờ cũng khó nói hơn, nhưng phụ nữ chúng tôi thì dễ dàng hơn nhiều”.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy vậy rất cảm động, ông cảm thấy Lâm Như đã tốn không ít sức lực vào việc của ông, nhưng ông vẫn lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi bà ạ, thứ nhất làm như vậy bà sẽ chịu nhiều thiệt thòi, dù sau này có được trở thành Phó Thị trưởng thì cứ nghĩ tới việc vợ mình đi cầu xin giúp đỡ, trong lòng tôi cũng không được thoải mái. Thứ hai, cứ cho là bà đi nói chuyện với ông ấy, tôi thấy khả năng được cũng không cao. Tôi thấy con người của Bí thư Uông rất ngay thẳng chính trực, ông ta muốn dùng tôi, sớm muộn rồi cũng sẽ dùng tới thôi, nếu như không muốn dùng tới tôi, có cầu xin thế nào đi chăng nữa cũng không có kết quả gì đâu”.

Lâm Như nói: “Nếu vợ chồng mình không hành động, cái chức Phó Thị trưởng đó rồi sẽ bị người khác giành mất cho mà xem, như vậy thì quả thực rất đáng tiếc”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Cũng không có cách nào khác, việc thu xếp một ban lãnh đạo như vậy, chỉ e còn phải suy xét tới nhiều yếu tố như độ tuổi, khả năng lãnh đạo và nhiều yếu tố khác. Có điều Bí thư Uông cũng đã nói rồi, nếu lần này không đắc cử, ông ấy cũng khuyên tôi không vì thế mà thoái chí, sau này vẫn còn nhiều cơ hội khác. Cơ hội mà ông ta nói tới, tôi nghĩ không ngoài hai lý do này: một là có thể chỉ để an ủi tôi, còn cái thứ hai, cũng có thể đợi tới khi vị trí Giám đốc Sở Văn hóa cần có người thay thế, sẽ giới thiệu tôi. Tôi thấy, nếu lọt vào tầm ngắm của Bí thư, nằm trong số những người mà ông ta thường xuyên cân nhắc suy xét, thì việc được đề bạt chỉ là việc sớm muộn thôi. Vì thế cũng không cần phải sốt ruột làm gì”.

Lâm Như nói: “Nói thì nói vậy thôi, nếu được đề bạt sớm ngày nào, thì càng tốt hơn chứ sao. Nếu không, ông thử lên tỉnh một chuyến, tìm ông bạn làm ở trường Đảng, nhờ ông ta giúp đỡ, ông thấy thế nào?”

Hứa Thiếu Phong cũng hơi lay động, bất giác nhớ tới lần trước Trần Tư Tư đã từng nói, Mã Được Được có quan hệ rất rộng ở trên tỉnh, cô lại muốn tới nhờ Mã Được Được giúp đỡ, khi đó ông không tin đó là thật, chủ yếu là do phía Thành ủy vẫn chưa quyết định, bây giờ Thành ủy đã nhất trí đề cử ông vào vị trí Phó Thị trưởng, hơn nữa còn nộp danh sách lên Tỉnh ủy, nếu có quan hệ tốt, tới tìm một chuyến, không biết chừng có thể giúp đỡ được ông.

Nghĩ vậy rồi lại thôi, Hứa Thiếu Phong thấy Mã Được Được quen biết khá nhiều, nhưng cô ấy không quen biết người trong Ủy ban Tỉnh ủy, dù có tìm những người khác cũng vô ích. Nhưng vì muốn giữ thể diện cho Lâm Như nên chỉ cười nói: “Được rồi, được rồi, nghe theo vợ vậy, ngày mai tôi gọi điện thoại cho ông ta, sau đó sẽ quyết định có nên đi lên tỉnh một chuyến hay không”.

Hứa Thiếu Phong trong lúc nói câu nói đó đã nghĩ kỹ, lần này thì chỉ có thuận theo tự nhiên, không ai có thể quyết định được. Không ngờ Hứa Thiếu Phong không muốn nhờ vả người khác giúp đỡ nữa, nhưng Trần Tư Tư lại giống Lâm Như, vẫn muốn nhờ cậy người giúp đỡ.

Trần Tư Tư sau khi nghe được tin đó, vui tới mức suýt chút nữa nhảy cẫng lên. Tuy không phải là vợ của ông, nhưng cô lại biết rất rõ, vị trí của cô trong lòng Hứa Thiếu Phong còn quan trọng hơn là bà vợ già của ông ấy. Một khi Hứa Thiếu Phong trở thành Phó Thị trưởng, nắm quyền hành trong tay, cô cũng sẽ được mở mày mở mặt. Không có lý do gì mà không cảm thấy phấn khởi, cũng chẳng có lý do gì không cố gắng giữ chặt lấy ông. Sau khi Hứa Thiếu Phong nói cho cô nghe toàn bộ sự việc, cô lập tức muốn gọi điện thoại cho Mã Được Được, nhờ cô ta tìm người giúp đỡ ở trên tỉnh, tranh thủ để Hứa Thiếu Phong thuận lợi bước vào đợt tranh cử.

Nhưng, Trần Tư Tư chưa kịp gọi điện cho bạn thì Hứa Thiếu Phong đã cản cô.

Hứa Thiếu Phong nói: “Tư Tư, không nên gọi điện cho cô ấy”.

Trần Tư Tư nói: “Vì sao?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Thứ nhất, cái gì cũng phải có giới hạn của nó, lần trước người ta đã giúp đỡ chúng ta một việc lớn như vậy, anh vẫn còn chưa kịp cảm ơn người ta, bây giờ lại đi nhờ vả lần nữa, như vậy thì không hay cho lắm. Thứ hai, anh thấy dù em có đi nhờ cậy, cũng chưa chắc cô ấy có thể giúp gì được, điều cơ bản là chúng ta phải đến những nơi cần đến cơ, đằng này cô ấy lại quen biết không đúng người. Vì thế, anh khuyên em đừng nên phí công vô ích”.

Trần Tư Tư chợt có một sự tính toán, trong lòng vẫn y như lần trước, bề ngoài thì giả vờ nghe theo lời của Hứa Thiếu Phong, nhưng thực ra cô vẫn ngầm ngầm làm theo kế hoạch của mình, đợi tới lúc xong việc, cô sẽ dành cho ông một bất ngờ. Cứ nghĩ như vậy, bất giác đã học được lời thoại trong Kinh kịch: “Lời chỉ bảo của đại quan nhân, khiến tiểu nương tử đã thấu rõ, được rồi, thiếp nghe theo lời chàng”.

Hứa Thiếu Phong bị cô chọc cười, giang tay kéo cô lại về phía mình: “Đại quan nhân? Liệu có phải Tây Môn đại quan nhân?”

Trần Tư Tư cười ranh mãnh nói: “Cũng gần như vậy”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Vậy thì được, ta sẽ là Tây Môn Khánh, em sẽ là Phan Kim Liên”.

Trần Tư Tư cười như phát điên nói: “Anh nói vậy khiến em nhớ tới hồi còn học cấp một, ở lớp em có một bạn nam và một bạn nữ cãi nhau. Bạn nam đó chửi bạn nữ kia là Phan Kim Liên, bạn nữ đó lại nói bạn nam là Tây Môn Khánh. Hai người đó càng cãi nhau càng nhanh, nghe giống như tiết tấu của một bản nhạc - nữ: Tây Môn Khánh, nam: Phan Kim Liên; nữ: Tây Môn Khánh, nam: Phan Kim Liên... - khiến mọi người nghe mà buồn cười kinh khủng. Lúc đó, không biết là ai đã nói, hai cậu chính là một đôi. Mọi người không ai bảo ai cùng lúc cười sảng khoái, hai tên gốc đó khi ấy mới hiểu ra, cũng không nén được cười lớn”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 6.15

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã tới ngày 'bầu cử'.

Từ Trung ương tới địa phương, Đảng ủy các cấp đều rất coi trọng “bầu cử”. Thành phố Hải Tân cũng vậy, mỗi năm đều có “bầu cử”, mỗi lần “bầu cử” đều náo nhiệt như khi đón năm mới vậy. Nơi diễn ra hội nghị và khách sạn mà ủy viên ở, đều treo những khẩu hiệu màu sắc sặc sỡ trước mặt các tầng lầu. Những quả cầu rực rỡ những sắc màu đang tung bay trong gió, cảnh sát vũ trang đứng gác trước cửa, ai ai cũng đều rất nghiêm trang, các vị đại biểu và các ủy viên tham gia buổi lễ ai nấy đều tươi cười niềm nở. Mỗi khi mở tivi, nội dung chính vẫn luôn là “bầu cử”, trước khi hội nghị diễn ra, nhìn quanh là các vị lãnh đạo bốn ban: bí thư, chủ tịch tỉnh, chủ tịch công đoàn và đại biểu, ủy viên tham gia hội nghị. Sau khi hội nghị tiến hành, theo thông lệ vẫn là chủ tịch tỉnh khai mào đầu tiên, tiếp đến là phân nhóm thảo luận, những lời của các ủy viên đại biểu đa phần tương tự nhau, đều báo cáo chính quyền đối với quá khứ thì thực sự cầu thị, đối với hiện tại thì phải kết hợp với thực tế, đối với tương lai thì khích lệ tinh thần và lòng dân.

Hứa Thiếu Phong tranh thủ thời gian nghỉ trưa xem qua một chút các chương trình truyền hình nói tới “bầu cử”, bỗng nhiên vô tình nhớ tới mấy ngày trước có câu thuận miệng được tiếp sóng trên các bản tin: "Khai mạc không có cái gì là không quan trọng, bế mạc không có ai là không giành thắng lợi; không có bài diễn văn nào không quan trọng, không có nghị quyết nào là không thông qua; không có sự cố vũ nào là không nhiệt tình, không ai là không hào hứng; không có vị lãnh đạo nào là không được coi trọng, bước tiến thì luôn luôn thuận lợi; không có vấn đề nào là không được giải quyết, không có kế hoạch dự án nào là không vượt kim ngạch; không có thành tích nào là không vĩ đại, không có dự án nào không hoàn thành trước chỉ tiêu đề ra; tiếp đón thì vô cùng nồng hậu chu đáo, quan hệ luôn luôn tốt đẹp hữu hảo; không khí các cuộc hội đàm rất thoải mái, dễ chịu, hội nghị nào cũng thành công tốt đẹp”.

Tất ti vi, bất giác thấy buồn cười, vừa mới xem thôi mà thoáng cái đã tới lúc phải đi họp, nào thì đi họp.

Chiều nay là tiền cử đại hội, cũng có thể nói là đại hội đề cử một ứng viên, thông qua hình thức bầu phiếu kín, đợi khi đã hoàn tất việc kiểm phiếu sẽ

tuyên bố người đặc cử.

Trên thực tế, không lâu sau khi báo cáo lên Tỉnh ủy, Hứa Thiếu Phong đã biết được ai là người được đề cử. Cho anh biết tin này không ai khác chính là Giám đốc Sở Tài chính, cũng là một trong hai đối thủ của anh - Chu Đa Dân.

Hứa Thiếu Phong và Chu Đa Dân bình thường ngoài mối quan hệ trong công việc ra thì không có bất kỳ mối quan hệ cá nhân nào, việc tới thăm bắt ngõ của Chu Đa Dân quả thực khiến Hứa Thiếu Phong vô cùng ngạc nhiên, hơn nữa anh còn cảm thấy rất vui vì điều đó.

Hứa Thiếu Phong sau khi châm thuốc, rót trà cho Chu Đa Dân mới nói đùa: “Giám đốc Chu, trong ba người chúng ta, tôi thấy anh là người có khả năng nhất, tới khi đó, lão đệ tôi chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho anh”.

Chu Đa Dân cười lớn nói: “Không dám, anh không lên, tôi sao có thể lên nổi chứ”.

Hứa Thiếu Phong nghe những lời đầy hàm ý của Chu Đa Dân, cười ha hả nói: “Anh vẫn thế, tôi nào dám so sánh với anh? Nói thật, lần này có thể được xếp ngang hàng với anh, tôi cũng đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi”.

Chu Đa Dân thở dài nói: “Người anh em, không giấu gì anh, anh và tôi đều bị đem ra làm cái nền thôi, trên tỉnh đã xác định rồi, người được đề bạt là ông cán bộ nhảy dù đó”.

Hứa Thiếu Phong vừa nghe qua, trong lòng không khỏi sừng sốt. Anh hiểu, Chu Đa Dân đang nói tới Bành Thành Thư. Không ngờ ông ta mới xuống thành phố Hải Tân chưa đầy bốn năm, thoát cái đã trở thành Phó Thị trưởng thành phố, đừng nói Chu Đa Dân không phục, mà ngay cả anh cũng cảm thấy không công bằng. Trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng bề ngoài vẫn phải tỏ ra bình thản nói tiếp: “Anh Chu, tôi thấy trong ba người chúng ta anh là tài giỏi nhất, không ngờ lại bị ông ấy vượt mặt”.

Chu Đa Dân nói: “Anh có biết hán ta là người như thế nào không?”. Hứa Thiếu Phong khẽ lắc đầu.

Chu Đa Dân nói: “Ông ta là Thư ký tiền nhiệm của Phó Bí thư Trương ở Tỉnh ủy, chúng ta muốn độ cùng ông ta, liệu có độ nổi không? Cốt yếu là không cùng một điểm xuất phát”.

Hứa Thiếu Phong thở dài nói: “Thì ra là vậy”.

Chu Đa Dân nói: “Cứ nghĩ tới chuyện này là tôi lại thấy ảm ức, nếu là người anh em đây được tiến cử, thì tôi cũng sẽ tâm phục khẩu phục, để cho một kẻ chẳng có chút kinh nghiệm công tác nào lên chiếm cái ghế đó, trong lòng tôi không thể thoải mái được”.

Nghe Chu Đa Dân nói vậy, Hứa Thiếu Phong mới hiểu là vì sao Chu Đa Dân chủ động tới tìm mình nói chuyện, thì ra là ông ta cảm thấy bức bối, khó chịu, lại chẳng có ai để ông ta trút giận, chỉ có tới chỗ những người cùng chung số phận để dốc bầu tâm sự. Hứa Thiếu Phong lại rất rõ, Bí thư Uông rất quan tâm tới mình, dù rằng lần này đề bạt mất cơ hội, thì vẫn còn rất nhiều cơ hội khác, tuyệt đối anh không được ăn nói lỉnh tinh, nếu không, không biết chừng những lời nói lúc này lại trở thành bằng chứng của người khác chống lại anh về sau, trong thời khắc then chốt nó lại làm hỏng việc lớn. Nghĩ tới đây, anh liền nói cho qua chuyện: “Thì số người ta được làm quan to, anh Chu, thôi bỏ đi, cứ để ông ta nhận chức. Với kinh nghiệm công tác và sự từng trải của người anh em đây, lần này không đặc cử, chắc chắn lần sau sẽ được, cũng không cần phải để ý tới ai lên trước ai lên sau làm gì”.

Ngồi nói chuyện thêm một lúc, đợi khi Chu Đa Dân đi rồi, Hứa Thiếu Phong mới cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Anh cảm thấy đã nhiều ngày nay, anh giống như một quả bóng căng tròn, tràn đầy niềm tin và hy vọng, nhưng tin mà Chu Đa Dân vừa mang tới lại giống như là mũi kim vô hình, đã châm vào quả bóng căng tròn đó, tất cả những niềm tin và hy vọng chẳng mấy chốc đã tiêu tan hết.

Không ngờ lại chính lúc đó, điện thoại của anh reo lên, tin nhắn của Trần Tư Tư: “Thiếu Phong, em đang ở trên tỉnh, em cũng vừa biết được tin, quả thực khiến người khác thất vọng, người được đề cử lại là Bành Thành Thư. Em xin anh đừng có thất vọng quá, sau này sẽ có nhiều những cơ hội khác nữa”.

Hứa Thiếu Phong vội cầm lấy điện thoại gọi điện cho Trần Tư Tư. Nhưng điện thoại của Trần Tư Tư lúc đó đang bận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 6.16

Anh buông điện thoại xuống, trong lòng trào dâng một cảm xúc mãnh liệt, tất cả những cung bậc cảm xúc cùng lúc ủa về.

Cô ấy lên tỉnh khi nào? Vì sao trước khi đi cô ấy lại không nói với mình một tiếng? Cô ấy sợ mình cản cô ấy lại, hay vẫn muốn như lần trước dành cho mình một sự bất ngờ? Nhưng cô ấy lên tỉnh tìm ai chứ? Liệu có phải đi tìm anh trai của Mã Được Được - Mã Trung Tân? Anh đột nhiên nhớ tới lần trước Vương Chính Tài từng nói, Mã Trung Tân làm việc chấp chính, liêm minh, không tham ô, chỉ có điều có chút háo sắc. Cô ấy đi cầu xin hán ta, lẽ nào... Bất giác anh không giữ được bình tĩnh, vội vàng nhấc điện thoại và lần này đã có thể liên lạc được với cô.

Hứa Thiếu Phong nói một cách nóng vội: “Tư Tư, em vẫn ở trên tỉnh sao?”

Trần Tư Tư cười nói: “Vâng, tin nhắn em gửi anh đã nhận được chưa?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Anh nhận được rồi, em lên tỉnh lúc nào vậy, sao không nói trước với anh một câu?”

Trần Tư Tư nói: “Em đi hôm qua, Thiếu Phong, em định dành cho anh một sự bất ngờ, nhưng nào ngờ tin nhắn được lại khiến người ta phải thất vọng, thật là thất vọng tới mức không thể chịu nổi”.

Hứa Thiếu Phong nghe vậy, vô cùng cảm động, cho dù kết quả có như thế nào, thì điều Tư Tư làm cũng khiến ông cảm kích muôn phần, ông không kìm được xúc động nói: “Tư Tư, em đừng thất vọng, em đã làm hết sức rồi, em về đi, đừng ở trên đó nữa”.

Trần Tư Tư ừm một tiếng nói: “Em định mai sẽ về”.

Hứa Thiếu Phong liền cảnh giác hỏi: “Anh hỏi em, có phải em đi tìm Mã Trung Tân không?”

Trần Tư Tư nói: “Vâng đúng ạ, sao anh lại đoán được là em tới tìm anh ta?”

Trong lòng Hứa Thiếu Phong tràn đầy một cảm giác bất an, giống như mất đi một thứ gì đó, bỗng ông dứt khoát nói: “Tư Tư, em nghe này, về nhà đi, hôm nay phải về luôn, đừng ở lại đó nữa”.

Trần Tư Tư cười khúc khích nói: “Thiếu Phong, có phải anh đang ghen không đấy? Anh yên tâm, anh ấy là anh trai của Mã Được Được, cũng là anh trai em, anh ấy chỉ coi em như em gái thôi, em và anh ấy sẽ không có gì đâu”.

Hứa Thiếu Phong vừa nghe thấy nào thì anh trai, nào thì em gái, trong lòng lại càng thêm phần lo lắng, liền nói: “Không phải anh không yên tâm, việc cũng đã có kết quả rồi, em cứ ở đó là có ý gì chứ?”

Trần Tư Tư nói: “Em vẫn còn có một số người bạn ở đây, tối nay đã hẹn nhau tụ tập, em mà đòi về chẳng phải sẽ khiến người khác mất hứng sao?”

Hứa Thiếu Phong nghe cô nói vậy, cũng không muốn bắt ép cô nữa, liền nói: “Vây cũng được, ở trên tỉnh nhiều người, phức tạp lắm, em phải cẩn thận, đừng để ai cướp mất người đẹp của anh”.

Trần Tư Tư cười lớn: “Anh yên tâm, em là của anh rồi, chẳng ai cướp em đi được đâu”.

Nghe cô nói vậy, Hứa Thiếu Phong mới bình tâm trở lại.

Đặt máy xuống, lại nhớ tới người được đề cử vào chức Phó Thị trưởng là Bành Thành Thư, ông và Chu Đa Dân chẳng qua chỉ là làm nền cho ông ta, khiến ông cảm thấy rất thất vọng. Kể cũng phải, chó sói thì đông còn thịt lại quá ít, người nhắm vào vị trí đó thì quá nhiều, thực lực của ông lại chẳng thể so bì với người ta, đành phải lùi bước để chờ thời cơ khác. Sau này vẫn còn nhiều cơ hội, đợi sau này sẽ rõ.

Đã không thể trở thành Phó Thị trưởng, anh đành phải nắm bắt lấy công việc. Điều mà anh nghĩ tới đầu tiên là bố trí nhân sự. Nói cho cùng, điều đầu tiên để trở thành một người lãnh đạo tốt chính là phải chọn đúng người và dùng đúng người. Nếu như trong một ban không đoàn kết, anh nói anh nghe, tôi nói tôi nghe, như vậy thì sẽ rất mệt mỏi. Nếu như dùng đúng người có năng lực, anh sẽ được thoải mái nhẹ nhàng, chỉ cần anh phải xác định đúng phương hướng, bên dưới sẽ tự khắc làm tốt theo những gì anh đề ra.

Chuyện khẩn cấp lần này, khiến nhiều người để lộ ra những tính cách của mình, cũng khiến anh nhìn thấu nhiều chuyện. Người khiến anh cảm thấy rung mình nhất chính là Trương Minh Hoa, trước đây hẳn ta đối xử rất tốt với anh, không ngờ vào đúng lúc quan trọng, hẳn ta lại là người dội cho anh một gáo nước lạnh. Lần này, anh nhất định sẽ xử lý hẳn ta, sẽ đưa Vương Chính Tài lên thay thế. Đương nhiên, chính bộ máy điều hành trong Cục, không phải anh nói là được, quan trọng vẫn là do tổ chức suy xét, anh hoàn toàn có quyền kiến nghị, chỉ cần nhiều lần kiến nghị với lãnh đạo, cấp trên sẽ lưu ý tới những ý kiến của anh.

Vì lẽ đó, anh bàn riêng với Chung Học Văn chuyên lo việc quản lý nhân sự. Các lãnh đạo đều nói nước đôi, không hoàn toàn khẳng định cũng không phủ định, chỉ nói là sẽ suy xét ý kiến của anh, đợi sau khi kết thúc “bầu cử”, việc bố trí nhân sự sẽ nói sau. Những tình huống thông thường đều là như vậy, hàng năm sau khi kết thúc bầu cử, Thành ủy thành phố sẽ có những điều chỉnh nho nhỏ nhân sự, những người nên được đề bạt thì sẽ được cân nhắc đề bạt, còn những người nên điều đi thì sẽ bị điều đi. Có những câu trả lời như thế này, họ cảm thấy vấn đề không quá lớn, sẽ bàn tiếp sau khi “cuộc bầu cử” bế mạc.

Hội nghị chiều nay, là để chọn ra một Phó Thị trưởng thành phố, người đắc cử là Bành Thành Thư. Có nghĩa là hơn một trăm đại biểu, đều tới bỏ phiếu cho Bành Thành Thư, làm gì có chuyện không thắng cử chứ? Hứa Thiếu Phong từ khi lên nhận chức Cục trưởng, đương nhiên cũng trở thành một đại biểu lớn, nói cho cùng, những đại biểu lớn thuộc cơ chế này, tất yếu phải giữ nguyên một sự thống nhất cao độ. Cái được gọi là giữ nguyên sự nhất trí đó, chính là phải lĩnh hội được ý đồ lựa chọn của cấp trên, nếu bên trên muốn chọn ai, anh phải bầu phiếu cho người đó, tuyệt đối không được đổi đầu lại.

Vì vậy, trong số những lá phiếu bầu cho Bành Thành Thư có cả lá phiếu của Thiếu Phong, chuông điện thoại của anh bỗng rung lên. Anh ngồi tại chỗ mở ra xem, đó là tin nhắn của Trần Tư Tư, tin nhắn viết: “Thiếu Phong, Mã Được Được từ Thâm Quyển tới Hải Tân rồi, tối nay anh có thời gian không thì đi gặp mặt với em?”. Anh nghĩ một lúc, tối nay nhất định sẽ có buổi gặp mặt của đại hội, không thể tránh khỏi việc chạm mặt với các lãnh đạo trên thành phố, đây chính là một cơ hội tốt để tạo dựng các mối quan hệ, nhưng, nghĩ tới việc lần trước Mã Được Được đã giúp đỡ ông, lần này lại từ Thâm Quyển tới mời cơm, ông lại thấy dù thế nào đi nữa cũng không thể tránh mặt với cô ấy, liền vui vẻ nhắn tin lại: “Anh đang ở hội nghị, em cứ đặt trước chỗ ăn đi, hai người cứ ăn trước, anh sẽ tới muộn một chút”.

Từ trên tỉnh trở về, Trần Tư Tư trong lòng cảm thấy rất buồn bã, cô vốn muốn dành cho Hứa Thiếu Phong một sự bất ngờ, cuối cùng bất ngờ thì chẳng thấy đâu, ngược lại còn mang đến cho ông một cái tin chẳng tốt đẹp gì.

Thật ra, không phải Trần Tư Tư trực tiếp lên tỉnh, cô tới Thâm Quyển trước, thứ nhất là để thay mặt Hứa Thiếu Phong cảm ơn Mã Được Được lần trước đã giúp đỡ, cũng coi là đã trả nợ ân tình cho cô ấy, hai là muốn Mã Được Được lại ra tay giúp đỡ Hứa Thiếu Phong một lần nữa. Trần Tư Tư tặng cho Mã Được Được một chiếc nhẫn kim cương, giá của nó không đắt cũng không rẻ, cô tới tận xưởng chế tác mua về.

Mã Được Được được tặng chiếc nhẫn đó thì rất vui, không ngừng nói nhờ Trần Tư Tư chuyển lời cảm ơn tới vị đại quan đó. Khi Trần Tư Tư định nhờ Mã Được Được giúp đỡ, cô ấy nói không phải là không muốn giúp, nhưng trong chuyện này cô ấy không giúp nổi và tỏ lời xin lỗi: "Tư Tư, khả năng của mình không phải cậu không biết, trong số những người mà mình quen biết ở trên Tỉnh ủy, ngoài anh trai mình, thì thế lực của những người khác không thể bằng được với anh ấy, những việc liên quan tới nhân sự của tỉnh không phải ai cũng có thể giúp cậu được. Hay là, đợi mình xong việc rồi mình và cậu cùng lên tỉnh một chuyến tìm anh trai mình, hỏi xem liệu anh ấy có giúp gì được không?". Trần Tư Tư sao có thể đợi được tới lúc cô ấy xong việc chứ? Cô liền nói, không sao, cậu cứ thu xếp việc của cậu đi, anh trai cậu cũng như anh trai mình, mình có thể trực tiếp tới gặp anh ấy. Mã Được Được nói, vậy cũng được, để mình gọi cho anh ấy trước, bảo anh ấy phụ trách khoản tiếp đón cậu.

Theo sự thu xếp của Mã Được Được, cô tới cửa hàng bán rượu và thuốc lá mua cho Mã Trung Tân hai tút thuốc lá thượng hạng và hai chai rượu hạng nhất, một mình lên trên tỉnh tìm gặp anh ta. Thật may, Mã Trung Tân cũng không phải kẻ thất tín, tiếp đón Trần Tư Tư rất chu đáo. Sau khi nghe cô đề cập tới việc cần bàn, Mã Trung Tân cũng gây khó dễ cho cô, chỉ nói anh ta có thể giúp cô hỏi han tình hình, nhưng chưa chắc đã giúp được gì, vì việc liên quan tới nhân sự thường rất phức tạp, Tỉnh ủy cơ bản thường tôn trọng ý kiến của Đảng ủy địa phương, người khác thường rất khó xen vào.

Ngày thứ hai, Mã Trung Tân nói cho cô biết, Phó Thị trưởng mới của thành phố Hải Tân đã được xác định rồi, không phải là Hứa Thiếu Phong, mà là Bành Thành Thư. Thực sự sốc, cô không ngờ mình vất vả tới đây, mà kết quả lại như thế. Trở về khách sạn, cô do dự rất lâu, mới gửi tin nhắn đó cho Hứa Thiếu Phong.

Tuy nói là việc không có cách giải quyết, nhưng từ một góc độ khác cô lại cảm thấy, Hứa Thiếu Phong vẫn rất quan tâm tới cô, đặc biệt là khi ông nghe được tin cô lên tỉnh là để gặp Mã Trung Tân, từ trong điện thoại cô cảm nhận được sự ghen tuông trong đó, khiến cô vừa thấy buồn cười, vừa thấy yên lòng. Con gái thường rất kỳ lạ, đàn ông mà ghen quá thì sẽ cảm thấy phiền phức, đàn ông không biết ghen thì lại thất vọng. Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ thử xem Hứa Thiếu Phong có ghen vì cô, sự việc bất ngờ này chính là một cơ hội tốt, để cô thấy được cảm giác hạnh phúc khi Hứa Thiếu Phong ghen vì cô, cô có thể biết được Hứa Thiếu Phong vẫn còn rất yêu cô, nếu như không yêu cô, ông tuyệt đối sẽ không có thái độ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 6.17

Về tới Hải Tân, sau khi nghe cô kể chi tiết về toàn bộ câu chuyện, Hứa Thiếu Phong vội ôm thật chặt cô vào lòng. Giây phút đó, cô cảm thấy những gì cô dành cho người đàn ông này thật xứng đáng.

Chiều nay, Trần Tư Tư không thể ngờ Mã Được Được lại xuất hiện trước mặt cô, trong lòng không nén nổi vui mừng.

Tư Tư nói: "Được Được, sao cậu không nói với mình một tiếng để mình đi đón cậu?"

Được Được đáp: "Mình muốn tới một cách đột ngột, dành cho cậu một sự bất ngờ. Hơn nữa mình lái xe tới đây, không cần cậu phải ra đón".

Tư Tư hỏi: "Lần này cậu tới Hải Tân là vì việc công hay tư vậy?"

Được Được trả lời: "Là việc công mà cũng là việc tư, vị đại quan của cậu đâu rồi?"

Tư Tư cười nói: "Anh ấy đang dự hội nghị. Bọn mình tìm một chỗ ngồi nói chuyện trước đã được không?"

Được Được nói: "Tất cả nghe theo cậu, mình chỉ tuân lệnh thôi".

Hai người họ lại tới quán cà phê lần trước, gọi cà phê, một đĩa hoa quả, trong tiếng nhạc êm ái, kéo theo những câu chuyện.

Được Được: "Tư Tư, lần này mình tới Hải Tân, là muốn hợp tác với cậu một dự án, bảo đảm cậu không cần phải chi ra một xu nào, chỉ cần bán nước bọt kiếm tiền".

Tư Tư: "Làm gì có việc gì dễ dàng như vậy chứ?"

Được Được nói: "Là thế này, thành phố Hải Tân đang cần tu sửa lại Thư viện thành phố, đề án đã được phê chuẩn rồi, mình muốn cậu, thuyết phục vị quan nhân của cậu nhận dự án này".

Tư Tư nói: "Cậu tin tức nhạy bén quá, mình không hay biết về chuyện này, sao cậu lại biết được?"

Được Được nói: “Cậu không biết là vì cậu không có đầu óc kinh doanh, không quan tâm tới những việc này, còn mình biết được là vì đằng sau mình là cả một công ty lớn, họ nắm được tin tức kiến trúc của cả khu vực tam giác Châu Giang. Lần này mình tới, là chịu sự ủy thác của công ty, chỉ cần cậu nhận lấy công trình này, bảo đảm cậu sẽ có được 5% hoa hồng. Có nghĩa là, công trình chục triệu, cậu có thể kiếm được năm trăm nghìn. Công trình trị giá trăm triệu, cậu có thể kiếm được năm triệu. Nghe nói vốn đổ vào dự án này lên tới một trăm hai mươi triệu, nói như vậy, nếu dự án này rơi vào tay, cậu có thể có được sáu triệu. Đây không phải là viễn vông hão huyền đâu, mà là sự thật một trăm phần trăm. Vì sao rất nhiều người chỉ trong một đêm đã trở nên giàu có, không phải là họ có tài cán gì, mà là họ biết nắm lấy cơ hội. Cơ hội ngay đây mà cậu bỏ lỡ, kẻ khác sẽ nhảy vào cướp ngay đấy”.

Trần Tư Tư hít một hơi dài nói: “Lợi hại vậy sao?”

Được Được nói: “Cậu có ngốc quá không vậy? Mình tới tẩy não cho cậu đây, phải có đầu óc kinh doanh một chút chứ, không nên ngày nào cũng luyện tập thâm mỹ gắn với cốt, đợi tới khi chăm sóc cái mặt cậu giống như mặt hồ ly thì cậu mới hài lòng sao. Cậu phải nghĩ cho bản thân mình đi thôi, vì sao không tận dụng một cơ hội tốt như thế này kiếm một khoản lớn? Có số tiền này rồi, sau này cậu muốn làm gì mà không được chứ? Nếu như vị đại quan của cậu ly hôn, hai người sẽ tha hồ mà tận hưởng hạnh phúc, nếu ông ta không muốn ly dị vợ, cậu cũng không phải phiền muộn điều gì. Cậu nói xem, mình nói có đúng không?”

Trần Tư Tư nghe xong chỉ cười, cô rất rõ, cô hoàn toàn không phải là người không có đầu óc kinh doanh, chỉ là không muốn lún sâu vào vòng xoáy của đồng tiền. Năm kia, khi mới quen biết với Hứa Thiếu Phong, cô đã giúp quê mình có một công trình thể dục thể thao, một câu nói của Hứa Thiếu Phong đã thúc đẩy phát triển trung tâm thể thao, cô cũng nhận được không ít những điều tốt đẹp từ đó. Sau đấy, khi quan hệ của cô và Hứa Thiếu Phong có thêm một bước tiến triển mới, Hứa Thiếu Phong lại tạo điều kiện làm ăn cho cô, nói công ty mạng internet đang cần thay đổi mạng lưới, cô có thể trực tiếp nhận hàng từ nhà xưởng. Cô làm theo lời của Hứa Thiếu Phong, nhận hàng tiêu thụ của nhà xưởng, trực tiếp tìm công ty đối tác qua mạng, ký được một bản hợp đồng lớn, chỉ như vậy thôi cũng đủ cho cô kiếm được kha khá, cô không chỉ mua được nhà, mà còn mua được cả xe. Nói về lương tâm, Hứa Thiếu Phong đối với cô quả thực rất tốt, cô không thể tham lam tới mức đó, cũng không thể quá đáng quá, tới lúc đó, Hứa Thiếu Phong sẽ nhắc nhở cô, chưa biết chừng còn gây khó dễ cho cô. Nếu có một lúc nào đó vì tiền mà chạm trán với Hứa Thiếu Phong, không chỉ Hứa Thiếu Phong coi thường cô, mà ngay cả bản thân cô sẽ tự khinh bỉ chính mình.

Sau khi nghe Được Được lập luận, tuy cô không hoàn toàn nhất trí với quan điểm đó, nhưng cũng rất kinh ngạc trước đầu óc kinh doanh của cô gái họ Mã này, cô chưa bao giờ có tham vọng lớn như vậy, cũng chưa bao giờ có ý nghĩ lợi dụng cơ hội này để đục khoét.

Cô không muốn gây cho Hứa Thiếu Phong thêm bất kỳ áp lực nào nữa, càng không muốn ảnh hưởng tới tiền đồ của ông, cô biết Hứa Thiếu Phong khi có cơ hội thích hợp sẽ nghĩ tới cô, cô không cần phải tính toán chi ly.

Lúc này, sau khi biết Được Được đã giao toàn bộ vấn đề nan giải này vào tay cô, cô tuy không thể nhận lấy, nhưng cũng không thể thoái thác, dù gì đi chăng nữa thì Được Được cũng đã giúp đỡ cô trong lúc khó khăn nhất, giải cứu cho Hứa Thiếu Phong. Nếu lần trước Được Được không lộ diện, thì thật khó tưởng tượng nổi liệu Hứa Thiếu Phong có thể ngồi ở vị trí này hay không? Chỉ dựa vào điểm này thôi, cô cũng phải cố gắng hết sức vì bạn bè.

Trần Tư Tư nghĩ vậy và nói: “Được Được, tiền có ai mà không thích chứ? Ai cũng đều thích tiền, tiền có nhiều đi nữa, cũng không thể cần được người. Chỉ có điều bình thường Hứa Thiếu Phong đối xử rất tốt với mình, mình cũng không nghĩ được xa như vậy, càng không thể nghĩ tới việc giữ cho mình một khoản tài sản lớn như vậy. Còn về dự án này, mình không biết một chút gì về nó, nhưng mình có thể giúp cậu, cậu phải tin rằng Hứa Thiếu Phong tuyệt đối không phải là loại người qua cầu rút ván, chỉ cần những việc trong quyền hạn của anh ấy, anh ấy nhất định sẽ giúp”.

Mã Được Được nói: “Tư Tư, cậu quá lương thiện, là một người thấu tình đạt lý, chẳng trách Hứa Thiếu Phong tốt với cậu như vậy. Cũng được, cậu giúp mình một tay, dự án này giao cho ai cũng không được. Cơ hội tốt như thế này nên chỉ ba chúng ta biết thôi”.

Trần Tư Tư nói: “Hay là mình nhắn tin cho anh ấy, tối nay chúng mình sẽ gặp anh ấy, gặp mặt nói chuyện cậu thấy thế nào?”

Mã Được Được nói: “Như vậy thì tốt quá, tới lúc đó cậu phải thật kiên quyết vào”.

Trần Tư Tư cười nói: “Mình biết rồi”, nói rồi cô liền gửi tin nhắn cho Hứa Thiếu Phong.

Chẳng mấy chốc, Hứa Thiếu Phong đã gửi tin trả lời.

Mã Được Được gắng hỏi: “Anh ta nói sao?”

Trần Tư Tư nói: “Anh ấy nói mình cứ đặt chỗ trước, buổi tối anh ấy sẽ đến muộn một chút! Mình đã nói rồi Hứa Thiếu Phong là người có tình có nghĩa, những việc anh ấy làm được, anh ấy nhất định sẽ giúp”.

Mã Được Được vui vẻ nói: “Tốt!”. Vừa nói dứt lời, liền cười như phát điên: “Cậu có làm không đấy, buổi tối muộn anh ta mới tới tiếp chuyện mình, thế cậu định đi đâu?”

Trần Tư Tư cười ha ha nói: “Đến lúc đó mình có thể trốn đi một lát!”

Hai người cười sáng khoái, Mã Được Được nói: “Cậu đừng có thần kinh nữa, mình hỏi cậu, việc anh ta ly hôn vì cậu tiến triển tới đâu rồi?”

Trần Tư Tư vừa nghe những lời này, bất giác lại cảm thấy buồn buồn. Cô rất rõ, cô chưa bao giờ yêu cầu anh phải ly hôn, anh cũng chưa bao giờ nói vậy, lần trước cô nói với Mã Được Được chuyện ly hôn hoàn toàn chỉ vì muốn giữ thể diện cho bản thân. Bây giờ Mã Được Được lại nhắc chuyện cũ, đã chạm đến lòng tự trọng của cô, cô đành nói: “Mấy ngày trước, anh ấy dồn tâm huyết vào việc tranh cử chức Phó Thị trưởng, nhưng không đắc cử, tâm trạng anh ấy đã đủ mệt mỏi rồi, bây giờ... lúc này mình sao có thể đổ thêm dầu vào lửa? Đợi sau hẵng nói, cũng không cần vội vàng làm gì”.

Mã Được Được nói: “Cậu không phải tự hạ thấp mình như vậy, không vội sao được? Hay là đợi khi sinh con rồi mới đề nghị ông ta ly hôn?”.

Đây chính là suy nghĩ của Tư Tư, cô không muốn gây cho Hứa Thiếu Phong bất kỳ sự ràng buộc nào, bây giờ cô cứ kín đáo sinh con, đợi tới khi ván đã đóng thuyền, gạo đã thành cơm rồi tính tiếp. Nhưng cô lại bắt đầu hoài nghi liệu cách làm này có đúng không? Nếu có con, cô sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi, cũng có thể phải chịu sự khinh rẻ của người khác, không biết chừng khi đứa trẻ lớn lên, khi nó nhận thức được, làm như vậy sẽ gây tổn thương tới tâm hồn nó. Cô đang rất do dự, nhiều lúc cô tự hỏi chính mình, rốt cuộc mình sống vì cái gì? Nhưng, trước mặt Mã Được Được cô vẫn không muốn giải bày cảm xúc thực của mình, chỉ cười khúc khích nói: “Được rồi, cậu đừng có như bà thẩm phán tra khảo mình như vậy được không?”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 6.18

Ở đây, Trần Tư Tư và Mã Được Được còn đang bàn bạc về dự án, thì ở một nơi khác Lâm Như và Trần Chí Cương cũng nói về dự án này.

Từ Ma Cao trở về, nhớ tới chuyện xảy ra ở khách sạn Phở Kinh chiều hôm đó, Lâm Như cảm thấy hồ thẹn, còn có cảm giác hoang mang.

Cô vốn không ngờ tới, một phụ nữ truyền thống bảo thủ như cô, khi còn trẻ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện vượt quá giới hạn mà bây giờ lại thế. Ở tuổi trung niên này, cô không biết rốt cuộc thì là được hay mất.

Khi bình tâm lại, chuyện hôm ấy lại trở về trong lòng cô, dường như là mới chỉ xảy ra thôi, trong lòng cô không nén nổi cảm xúc. Cô nhận ra rằng, dù bên ngoài cô có kháng cự thế nào, nhưng thẳm sâu trong lòng cô vẫn luôn là sự chờ đợi và những khát vọng.

Tối đó, Hồ Tiểu Dương về rất muộn, nếu như lúc khác cô nhất định sẽ phải mắng cho Hồ Tiểu Dương mấy câu, nhưng hôm đó cô lại không thể làm vậy, trái lại cô còn sợ Hồ Tiểu Dương sẽ nhìn thấy được chỗ sơ hở của mình, bèn dọn sạch sẽ căn phòng mong xóa hết những dấu vết “gây án” trước khi Hồ Tiểu Dương trở về khách sạn.

Khuya, Lâm Như và Hồ Tiểu Dương cùng nhau xem hết các chương trình ti vi, Hồ Tiểu Dương nói đùa: “Chị, em thấy Trần Chí Cương rất có tình ý với chị”.

Lâm Như đáp luôn: “Cô nói linh tinh cái gì vậy? Cô không thể thôi ngay cái kiểu ăn nói thiếu suy nghĩ ấy sao?”

Hồ Tiểu Dương cười ha ha, Hồ Tiểu Dương càng cười, Lâm Như càng cảm thấy không tự tin, liền nói: “Cô cười cái gì?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, chị thật nực cười. Em chỉ nói là anh ta có ý với chị, chứ đâu có nói là chị có ý với anh ta, làm gì mà chị phải căng thẳng thế?”

Lâm Như nghĩ cũng phải, liền nói: “Ăn nói vớ vẩn, tôi căng thẳng lúc nào? Tôi đâu có căng thẳng chứ, chỉ là sợ cái miệng cô không kiềm chế được, nói ra những lời khó nghe thôi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, chị cứ yên tâm, những kiểu nói đùa như vậy em cũng chỉ đùa có giới hạn thôi, em không phanh phui hết tất cả những gì về người khác đâu, tự bản thân mỗi người đều hiểu rõ mình mà. Những lời làm nổi bật hình tượng huy hoàng của chị em mới nói nhiều, còn những lời làm tổn hại thanh danh của Phó Chủ nhiệm Lâm đây em quyết không hé răng nửa lời đâu!”

Lâm Như bị cô ta chọc, bèn cười nói: “Đừng có khua môi múa mép với tôi, tôi hỏi cô, buổi chiều cô và cái tay An Định đi đâu? Đi đâu mà mắt dạng thế”.

Hồ Tiểu Dương giả làm mặt quỷ nói: “Em không nói cho chị biết đâu, đây là bí mật của em”.

Lâm Như nói: “Thôi được, không muốn nói thì thôi, tôi cũng không muốn nghe”.

Hồ Tiểu Dương bỗng lại trở nên thần bí nói: “Chị, chị không muốn nghe, em lại càng muốn nói cho chị nghe. Thực ra An Định hôm nay không có ở Ma Cao, anh ấy đi Hồng Kông rồi”.

Lâm Như lại cảm thấy bất an, liền nói: “Cậu ta không phải là An Định, vậy người tới đón cô là ai?”

Hồ Tiểu Dương cười ranh mãnh nói: “Em nói cho chị biết, chẳng có ai cả, là em tự hẹn hò với em thôi”.

Lâm Như càng cảm thấy kỳ lạ: “Tự mình hẹn hò với mình, cô đang làm cái trò gì vậy?”

Hồ Tiểu Dương cười khúc khích: “Không phải là em tạo cơ hội cho Trần Chí Cương sao? Em thấy anh ta lẻo đẻo theo sau chị rất vất vả, em không thể tiếp tục làm kỳ đà cản mũi được!”

Lâm Như đỏ mặt, liền đưa tay cầm gối giả vờ đánh Hồ Tiểu Dương, Hồ Tiểu Dương cười khúc khích trốn đi.

Ngày thứ hai, ba người họ lại cùng nhau đi tham quan tháp Quan Quang và phùng Tam Bài, buổi chiều về tới Hải Tân, Lâm Như cứ ngỡ Hứa Thiếu Phong đã về, không biết phải đối diện thế nào với ông ấy? Con người là vậy, sau khi cô làm chuyện có lỗi với chồng ở bên ngoài, thì thường cảm thấy hổ thẹn, chỉ sợ hễ vào tới cửa là sẽ bị đối phương nhìn thấu, vẫn may, ông ấy vẫn chưa về, cô thấy trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Chiều hôm đó, Lâm Như nhận được điện thoại của Trần Chí Cương, trong lòng cảm thấy hồi hộp. Từ Ma Cao trở về đã hơn mười ngày rồi, họ chỉ mới gửi tin cho nhau, đây là lần đầu tiên gọi điện, cô nói: “Là anh à, vẫn khỏe chứ?”

Trần Chí Cương cười khẽ nói: “Anh đây, tối nay em có thời gian không? Anh muốn mời em đi ăn cơm”.

Lâm Như rất rõ, ăn cơm chỉ là cái cớ để anh ta được gặp mặt cô mà thôi. Thực ra, cô cũng muốn ôn lại những mộng đẹp cùng anh ta. Nhưng cô biết rằng, như vậy sẽ rất nguy hiểm, đặc biệt là ở cái thành phố Hải Tân này, cô tuyệt đối sẽ không mạo hiểm thêm lần nào nữa, liền nói: “Xin lỗi, Chí Cương...”.

Cô chưa kịp nói hết câu thì đã bị anh ta ngắt lời: “Lâm Như, em nghe anh nói, anh mời em ăn cơm hoàn toàn không có ý gì khác, chỉ là có chuyện muốn bàn bạc với em. Hy vọng em sẽ không từ chối”.

Cô do dự một hồi rồi trả lời: “Thôi được!”

Buổi tối họ vẫn tới quán cà phê Thượng Đảo, cô rất thích không khí ở quán cà phê này, đặc biệt là tiếng nhạc, giống như một khúc nhạc buồn, dường như đã cuốn theo tâm hồn con người hòa cùng với những giai điệu bi thương.

Cô tới quán cà phê, Trần Chí Cương đã ngồi ở đó.

Cô cười nói: “Có chuyện đại sự gì sao, trông bộ dạng anh vội vã thế?”

Anh nhìn cô, ánh mắt như ngọn lửa rực cháy nóng bỏng: “Không cần phải vội, cứ ngồi ăn rồi nói”. Nói rồi anh gọi phục vụ tới.

Vẫn là ai gọi đồ của người đó, đợi khi phục vụ đi khỏi, anh mới thì thầm: “Mấy ngày qua anh rất nhớ em”.

Tim cô đập mạnh hơn, khuôn mặt cô đỏ lên vì ngại, nhưng trong lòng lại nghĩ, quyết không để anh ta nuôi hy vọng, phải gạt bỏ ngay ý nghĩ đó khỏi đầu anh ta, nếu không cứ như thế thì sẽ rất nguy hiểm. Cô nghiêm túc nói: “Đừng có nghĩ như vậy nữa, chúng ta đều có gia đình cả rồi, cũng không còn trẻ nữa”.

Chí Cương nói: “Cũng chính vì không còn trẻ nữa nên chúng ta lại càng phải trân trọng hơn”.

Làm thế nào đây, vốn là cô phải gạt bỏ ý nghĩ đó của anh ta, nào ngờ lại bị anh ta thuyết phục, cô cười nói: “Trân trọng cũng không có nghĩa là dâm loạn như vậy”.

Chí Cương cười nói: “Em nói đúng, nói rất có lý”.

Cô có thể thấy được anh ta có chút ngượng ngùng, để xoa dịu bầu không khí cô liền nói: “Gần đây em có xem tin tức, thấy rất kỳ lạ, nói là do ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế, tài sản của ông chủ họ Phạm của công ty Thanh Đảo tỉnh Sơn Đông mất đi khá nhiều, để tiết kiệm khoản chi tiêu hơn ba vạn đồng một tháng cho năm cô tình nhân, ông ta quyết định bỏ rơi bốn cô, chỉ để lại một cô. Trong mấy ngày ông Phạm đưa ra quyết định khó khăn đó, ông tình cờ xem một chương trình thi tuyển người mẫu trên ti vi, những người được lọt vào vòng trong đều là những người xuất sắc nhất, điều này khiến ánh mắt của Phạm Mỗ lập tức sáng rực lên. Phạm Mỗ đưa năm cô tình nhân tới ngồi cùng một bàn, giải thích tường tận những quy tắc chơi, chính thức mở cuộc thi người mẫu, sau ba vòng, cuối cùng chỉ còn lại một người, bốn người còn lại bị sa thải. Điều không ngờ tới cũng đã xảy ra, người đầu tiên bị sa thải chính là người tình lâu năm nhất của Phạm Mỗ - Vu Mỗ. Cô ta rất không phục, tuy nhiên bề ngoài lại tỏ ra như đã chịu an phận, chị em ta có duyên gặp mặt lần này âu cũng là duyên phận, hai ngày nữa chị sẽ về quê, trước khi chị rời khỏi Thanh Đảo, sáu người chúng ta nên tổ chức đi chơi một chuyến. Mọi người đều thấy đây là một ý kiến hay, Vu Mỗ là người cầm lái, tất cả cùng ngồi xe đi chơi. Xe đang đi trên đường, Vu Mỗ cố tình cho xe đâm vào vách núi cao. Điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là ở chỗ chỉ có Vu Mỗ chết ngay tại chỗ, những người khác chỉ bị thương. Sau đó người nhà Vu Mỗ tới tòa kiện cáo khởi tố, bắt công ty của Phạm Mỗ phải bồi thường cho gia đình Vu Mỗ năm trăm tám mươi nghìn”.

Trần Chí Cương nghe xong liền cười nói: “Cuộc đời này ai biết được chữ ngờ. Xem ra cuộc khủng hoảng lần này không chỉ ảnh hưởng tới kinh tế, mà còn ảnh hưởng rất lớn tới chuyện tình cảm trên thế giới này. Có người gửi cho anh một tin nhắn, kẻ lẻ là chồng cô ta mỗi lúc một khó chiều, bà vợ cảm thấy rất kỳ lạ, tôi vẫn là tôi, anh vẫn là anh, sao gần đây lại bỗng dưng nổi đóa lên như vậy? Người chồng nói, ở bên ngoài thì không thể nổi cáu được, đành phải về nhà đổ hết lên đầu vợ”.

Lâm Như nghe xong câu chuyện không nhịn được lấy tay che miệng cười, cười xong mới nói: “Đây là loại người gì vậy? Thật là vợ vâng”.

Hai người họ vừa ăn vừa nói chuyện, đợi sau khi ăn xong, Trần Chí Cương mới quay lại chủ đề chính: “Gần đây anh có nghe nói chính quyền thành phố có phê chuẩn dự án tu sửa tòa nhà Thư viện thành phố, Lâm Như, lần này anh hẹn em tới đây, là muốn cùng em bàn bạc, em cho anh một ý kiến, làm sao để giành được dự án này”.

Lâm Như chỉ tay vào mũi mình nói: “Muốn em cho anh một ý kiến, anh không làm đấy chứ, em đâu có hiểu gì về các công trình dự án, tìm em là anh đã tìm lầm người rồi đó”.

Chương 58: Chương 6.19

Sau khi chia tay, Lâm Như vội vàng vàng trở về nhà, cô chỉ sợ Hứa Thiếu Phong đã về tới nhà, mà cô còn chưa về thì thật không hay.

Trần Chí Cương nói: “Lâm Như, em nghe anh nói, anh được biết dự án này là thuộc sự quản lý của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, cũng chính là nằm trong tay chồng em. Nếu như dự án này rơi vào tay, thì có ai mà không làm chứ? Thà để Trần Chí Cương anh làm còn hơn là để rơi vào tay của Trương Tam, Lý Tư gì gì đó, nếu có tiền thì chúng ta cùng hưởng, em nói có phải không nào? Chỉ ít thì chúng ta cũng là bạn học cũ, anh sẽ không lừa em đâu. Chỉ cần dự án này tới tay anh, Lâm Như, anh có thể bảo đảm với em là học phí của con trai em đang học ở bên nước ngoài sẽ chỉ là chuyện nhỏ, bao gồm cả chi phí sinh hoạt khi theo học nghiên cứu sinh nữa, em sẽ không phải bận tâm nữa, tất cả đều do công ty anh chi trả. Người khác nói em có thể không tin, con người anh không phải em không hiểu, đã nói được ắt sẽ làm được”.

Lâm Như nghe xong, trong lòng cũng cảm thấy phấn khởi, đặc biệt là khi nhắc tới tiền sinh hoạt và học phí cho con trai đi du học và nghiên cứu sinh bên nước ngoài, cô không thể không suy nghĩ, nếu chỉ dựa vào đồng lương của hai vợ chồng thì mãi mãi sẽ không thể đủ, dựa vào quyền hạn của Hứa Thiếu Phong kiếm chút hoa hồng này cũng là điều tất yếu.

Nhưng, một dự án lớn như vậy ai cũng đề mắt tới, liệu riêng Hứa Thiếu Phong nói có được không, cũng rất khó nói, vì thế, cô vẫn không thể trả lời Trần Chí Cương ngay được, liền nói: “Chí Cương, nghe anh nói, dù em có giúp được anh, thì chuyện học hành của con trai em cũng không thể để công ty anh phải chịu trách nhiệm được, để em về hỏi Hứa Thiếu Phong xem sao, nếu có thể giúp được nhất định em sẽ giúp”.

Trần Chí Cương nói: “Lâm Như, vấn đề ở đây không phải có giúp được hay không, mà là phải nghĩ cách lấy dự án đó về tay mình. Em nghĩ xem, tranh thủ khi Hứa Thiếu Phong còn đang đương chức đương quyền, không tranh thủ mà kiếm thêm một ít, đợi tới lúc ông ta về hưu, em có hối hận cũng không kịp nữa đâu. Em lấy dự án đó về tay, anh sẽ trích cho em 5% tới 7% hoa hồng, em thử tính xem, dự án gần một trăm hai mươi triệu, em sẽ được bao nhiêu? Nếu một dự án lớn như vậy mà để người khác lấy mất, thứ nhất là họ sẽ không thể trả cho em tiền hoa hồng nhiều như vậy, thứ hai là họ có trả cho em, thì em chưa chắc đã dám nhận. Chúng ta đã là bạn nhiều năm rồi, em nên tin anh. Hơn nữa, phần trăm hoa hồng đó là hoàn toàn hợp pháp, cơ bản không ảnh hưởng tới tiền đồ và danh tiếng của Hứa Thiếu Phong, cũng không làm tổn hại tới hình tượng của em. Em cũng không phải khách khí với anh, đây là quy luật ngành nghề mà, hợp tác hai bên cùng có lợi, tuyệt đối không phải là bố thí. Nếu trong lúc này em cần lo cho ai nữa, em cứ nói, công ty anh cũng sẽ chi trả”.

Lâm Như hoàn toàn bị những lời nói của Chí Cương làm lay động, cũng giống như những người phụ nữ khác, cô luôn ao ước có một cuộc sống tốt đẹp hơn, nên cô khó lòng hờ hững trước đồng tiền. Ngày trước, cô chỉ giới thiệu cho A Xán một số dự án về lĩnh vực tu sửa và cải tạo nội thất, cậu ta chưa bao giờ nhận một dự án lớn như vậy, cô cũng biết, lợi nhuận thường song song với quy mô của dự án, dự án càng lớn, lợi nhuận cũng càng nhiều.

Sau khi được Trần Chí Cương chỉ bảo, cô không hề do dự hạ quyết tâm, nhất định phải khuyên Hứa Thiếu Phong nghĩ cách nhận dự án này. Nghĩ tới đây, cô nói: “Chí Cương, bây giờ em vẫn chưa biết Hứa Thiếu Phong sẽ phản ứng ra sao, hơn nữa, một dự án lớn như vậy, chỉ e một mình ông ấy cũng không thể làm nổi, đợi em về hỏi ông ấy xem thế nào”.

Trần Chí Cương nâng ly rượu nói: “Được, chúc cho sự thành công của chúng ta, cạn ly!”

Lâm Như nhẹ nhàng cạn ly nói: “Anh đang tạo thêm áp lực cho em đấy”.

Trần Chí Cương cười nói: “Không có áp lực sao có động lực. Em biết không, tiền bạc thì vô hạn, chúng ta chẳng có lý do gì để bỏ qua nó”.

Lâm Như nhẹ nhàng uống hết ly rượu trên tay: “Được, em sẽ cố gắng hết sức, có tin tức gì, em sẽ thông báo ngay cho anh. Em phải về rồi, tối nay ông ấy ăn cơm ở hội nghị, chắc cũng sẽ không về quá muộn”.

Trần Chí Cương nói: “Vậy được, anh chờ tin của em”.

Sau khi chia tay, Lâm Như vội vàng vàng trở về nhà, cô chỉ sợ Hứa Thiếu Phong đã về tới nhà, mà cô còn chưa về thì thật không hay. May mà về tới nhà thấy Hứa Thiếu Phong vẫn chưa về, cô cũng cảm thấy yên tâm hơn. Thay bộ quần áo ngủ, trong lòng cô bỗng tự hỏi sao mình lại có ý nghĩ đó chứ, vì sao cô cứ phải ở nhà đợi ông ta trong khi ông ta ở nhà đợi cô lại không được? Liệu có phải là do cô chịu ảnh hưởng của tư tưởng nam quyền quá lâu không? Thôi bỏ đi, để ý làm gì, người vợ nào mà chẳng thế, giờ mới hiểu ra thì có thể làm được gì chứ?

Lâm Như xem phim, cảm thấy hơi khó chịu, đang chuẩn bị đi rửa mặt, thì Hứa Thiếu Phong cũng về tới nhà. Lâm Như liền đỡ lấy chiếc cặp trong tay ông và hỏi: “Sao ông về muộn thế, lại uống say rồi sao?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Không uống nhiều lắm, ăn xong là mấy ông bạn rủ đi đánh mạt chược”.

Thực ra Hứa Thiếu Phong chẳng hề ăn cơm ở hội nghị, cũng chẳng hề đi đánh mạt chược gì, mà ông đi ăn tối cùng với Trần Tư Tư và Mã Được Được. Ông đã quen với việc nói dối trước mặt Lâm Như, hơn nữa, nói dối tới mức thần nhiên như không, nói dối rồi, ông lại thấy nực cười, sao mình lại trở thành một tên nói dối chuyên nghiệp như vậy chứ? Nhưng, cũng chẳng có cách nào khác cả, những lời nói dối thiện chí bao giờ cũng là cách giữ gìn một

gia đình êm ấm.

Khi ngồi ăn, Mã Được Được đề cập với Hứa Thiếu Phong tới dự án tòa nhà Thư viện Thành phố. Việc của người khác thì có thể từ chối, chỉ duy nhất việc của Mã Được Được là không thể, nếu không phải lần trước được Mã Được Được giúp đỡ, không biết ông có thể ngồi ở trên chiếc ghế này được nữa không, từ tận đáy lòng, ông cũng muốn giao dự án này cho cô ta, thứ nhất có thể trả được ân huệ, không biết chừng còn có thể gia tăng mối quan hệ sau này. Hai là để cho Trần Tư Tư được nở mày nở mặt một chút, từ đó có thể thu được những lợi thế nhất định. Đương nhiên ông cũng không thể nói chắc như đinh đóng cột. Nên suy xét kỹ lưỡng trong từng lời nói, nếu không ngộ nhờ có sai sót gì, lại khiến đối phương nói ông không biết giữ chữ tín.

Nghĩ thế ông bèn nói: “Được Được, các cụ có câu, ăn mà không báo thì không phải quân tử. May lần trước có cô giúp đỡ, tôi mới thoát được cửa ải khó khăn đó, tôi quả thực không biết nên cảm ơn cô thế nào cho phải? Vì thế chuyện dự án lần này, cô cứ yên tâm, tôi sẽ cố hết sức để cô được nhận thầu, nếu tôi mà không gắng hết sức, Tư Tư chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tôi. Đương nhiên là chúng ta cũng nên xét tới độ khó khăn của dự án này, một công trình lớn như vậy, vẫn phải công khai mở thầu, cạnh tranh nhất định sẽ rất kịch liệt, nhưng cái đó cũng không phải là vấn đề, tôi có thể xoay sở cho cô, điều đáng e ngại nhất chính là có kẻ thọc gậy bánh xe, nếu như vậy sẽ rất phiền phức”.

Hứa Thiếu Phong vừa nói dứt lời, Mã Được Được chưa kịp mở miệng nói thì Trần Tư Tư đã cướp lời: “Được Được, cậu thấy thế nào? Minh đã nói mà, Thiếu Phong không phải là kẻ qua cầu rút ván, chỉ cần là những việc anh ấy làm được, anh ấy sẽ không tiếc sức lực giúp đỡ chúng ta đâu”.

Mã Được Được nhân cơ hội đó nói: “Anh xem, anh xem, cô ấy đúng là trọng sắc khinh bạn, chỉ biết nói tốt cho anh thôi, sao không hỏi anh Hứa nghĩ xem nên giải quyết thế nào để cho kẻ khác không thể chọc gậy bánh xe, như thế không phải sẽ an toàn sao”.

Hứa Thiếu Phong nghe câu nói đó của Mã Được Được, trong lòng không khỏi băn khoăn, liền nói: “Được Được nói rất đúng, thực ra khi mới bắt đầu bất kỳ một dự án nào đều không thể tránh khỏi những áp lực mà cấp trên gây ra, có thể ngăn được tôi sẽ cố hết sức tránh cho cô. Từ tận đáy lòng, tôi chắc chắn sẽ đứng về phía cô, cũng muốn bảo vệ quyền lợi của mình không để ai trèo lên đầu lên cổ, điều này cô cứ yên tâm. Nếu trong quá trình thực hiện có khó khăn gì, nếu cần thiết, có thể để anh trai cô ra mặt nói chuyện với các lãnh đạo trên thành phố, tôi thì luôn hy vọng sẽ có thể giao dự án này cho cô”.

Mã Được Được nói: “Vâng, có câu nói này của anh Hứa thì em yên tâm rồi. Nhưng em vẫn cần phải nói rõ với anh, dự án này không chỉ là của riêng một mình em, mà là của em và Tư Tư, vì thế, câu anh vừa nói nên phải bổ sung vào là giao cho Tư Tư và Được Được”.

Hứa Thiếu Phong cười khúc khích, cảm thấy Mã Được Được thật biết làm việc, so với cô ta thì Trần Tư Tư vẫn còn rất giản đơn, ông quay sang nhìn Tư Tư, thấy cô xấu hổ đến đỏ mặt, ông biết đó không phải là chủ ý của cô, liền nói: “Hay cho Mã Được Được, không hổ danh là bậc kỳ tài trong kinh doanh, lời lẽ nói ra thật sắc bén, khôn ngoan”.

Mã Được Được cũng vui vẻ nâng ly: "Nào, anh Hứa, Tư Tư, vì tình bạn và sự tín nhiệm của chúng ta, cạn ly".

Hứa Thiếu Phong cũng nâng ly với Được Được và Tư Tư rồi nói: "Uống nào, tất cả đều trong ly rượu này".

Khi Hứa Thiếu Phong từ nhà vệ sinh đi ra, Lâm Như đã pha trà xong khiến ông không còn nhớ đến chuyện vừa đồng ý giao công trình cho Trần Tư Tư. Và Lâm Như đã nhắc lại chuyện đó.

Hứa Thiếu Phong không cảm thấy ngạc nhiên khi nghe chuyện, trong lòng nghĩ rằng hẳn là bà ấy đã nghe được cuộc nói chuyện giữa ông và Tư Tư nên có ý thăm dò ông chăng? Càng có chút hoang mang, ông hỏi: "Làm sao bà biết chuyện đó vậy?"

Lâm Như trả lời: "Bạn cũ của tôi, anh Trần Chí Cường không phải đang làm công trình đó sao? Không biết anh ta nghe tin ở đâu rằng chính quyền thành phố đã phê duyệt công trình thư viện, anh ta muốn cùng ông dự thầu, không biết có được không vậy?"

Hứa Thiếu Phong thả lỏng người một lát rồi nói: "Anh ta muốn tham gia cũng không có gì nhưng quan trọng là một công trình lớn như thế này chắc chắn sẽ có nhiều đơn vị cùng tham gia dự thầu, tôi chỉ e rằng anh ta không cạnh tranh nổi với các công ty khác".

Lâm Như nói: "Nhưng nếu anh ngầm giúp không phải là sẽ thắng thầu sao? Hơn nữa công trình không phải giao cho ai là giao, giao cho một người thân thiết, đáng tin tưởng lại cũng không có gì là xấu cả".

Hứa Thiếu Phong không biết nên làm thế nào, vừa mới đồng ý giao cho bồ nhí nay lại phải đối phó với vợ, hai người cùng chung lợi ích lại khiến họ giống nhau như vậy. Ông nghĩ một lúc rồi nói: "Chính quyền thành phố cũng vừa mới phê chuẩn chứ chưa biết sẽ gọi thầu như thế nào, tôi sẽ ghi nhớ rồi đến lúc đó sẽ dốc sức giúp đỡ".

Lâm Như: "Ông hãy nghĩ đến con của ông một chút, có cơ hội mà để vụt mất sau này sẽ hối hận đó".

Hứa Thiếu Phong trong lòng bỗng bị câu nói đó làm bùng tình, lời nói của Lâm Như rất dịu dàng nhưng trong đó lại ẩn chứa điều muốn nói với ông, công trình này bà ấy đã quyết định rồi. Đúng vậy, có những cơ hội làm vụt mất thì không thể nào có lại được, chuyện học hành của con cái từ trước đến nay ông vốn không phải bận tâm, lo nghĩ, ông không thể không suy nghĩ kỹ. Nếu như công trình giao cho Lâm Như vậy còn về phía Trần Tư Tư thì phải sắp xếp thế nào cho công bằng đây?

Thật là làm khó ông quá, chỉ một công trình mà có hai người tranh đấu, rốt cuộc nên giao cho ai? Ông bỗng nghĩ đến điều xấu hơn, cùng lắm sẽ gọi hai người đến rút thăm là xong, ai rút được là của người đó. Nghĩ như vậy ông thấy thật nực cười liền cười nhạt một cái, nói một cách mơ hồ: "Tôi biết rồi, tôi sẽ làm theo sự sắp xếp của lãnh đạo".

Lâm Như cũng cười nói: "Ông đừng có trên miệng thì nói những lời dễ nghe còn đến lúc làm lại trái ý của lãnh đạo thì không được đâu đấy".

Hứa Thiếu Phong liền đùa: "Không được thì làm thế nào?"

Lâm Như: "Sẽ phạt ông nộp nhiều 'thuế' hơn nữa".

Hứa Thiếu Phong cười hi hi một tiếng, ông cảm thấy đã nợ người phụ này quá nhiều rồi, liền nói: "Rồi rồi rồi, giờ sẽ nộp cho bà", vừa nói vừa kéo Lâm Như vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 7

Điều mà Hứa Thiếu Phong sợ nhất đó chính là bị lãnh đạo cấp trên chọc một gậy hung bạo, quả nhiên có một vị lãnh đạo đã cản đường ông.

Vị lãnh đạo đó chính là cấp trên chủ quản của anh, Chung Học Văn.

Chung Học Văn từ khi lên làm Phó Thị trưởng, rồi vào Ban Thường vụ thành phố, còn phụ trách cả văn hóa và giáo dục, khoa học và hệ thống y tế, ông ta vẫn cứ khiêm tốn và bình dị cho đến nay, vẫn cứ là người tài đức hiếm có. Chiều nay, ông ta đã đến văn phòng của Hứa Thiếu Phong, Hứa Thiếu Phong vừa sợ vừa mừng vội bật đứng dậy, vui vẻ mời khách: "Phó Thị trưởng đích thân đến đây lại không báo trước nên em đón tiếp có phần thất lễ".

Chung Học Văn liền chớp mắt, cười nói: "Không thông báo trước chính là muốn tập kích bất ngờ, xem xem văn phòng của Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn có phải là phòng vàng giấu bóng nguyệt hay không?". Hứa Thiếu Phong cũng cười nói: "Cũng muốn giấu nhưng cái chính là không dám giấu".

Chung Học Văn ngồi xuống và nói: "Không dám thì tốt, đừng làm loạn như Sở Khí tượng là tốt lắm rồi".

Hứa Thiếu Phong biết chuyện của Sở Khí tượng, một vị Phó Giám đốc có quan hệ bất chính lâu dài với nữ cấp dưới, sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như vị phó này không lưu lại những cảnh trên giường vào máy tính. Giống như Trần Quán Hy, ông ta thích lưu lại những cảnh đó đợi đến lúc tuổi già sức yếu lấy ra xem để nhớ lại. Không ngờ văn phòng của ông ta bị mất trộm, máy tính của ông ta đã bị trộm lấy mất. Sau nửa năm đó, Sở Công an trong một lần điều tra một vụ án khác đã phát hiện ra tên trộm đó, đến nơi trọ của y và phát hiện ra máy tính của vị Phó Giám đốc kia. Chuyên gia máy tính của Sở Công an đã mở mật khẩu máy tính, thông qua những bức ảnh trong máy tìm ra chủ nhân của nó chính là Phó Giám đốc Sở Khí tượng. Họ liền báo cáo với lãnh đạo tỉnh, vậy là sự việc bại lộ.

Hứa Thiếu Phong nghe Chung Học Văn nói như vậy, bật cười, nói: "Chuyện đó để lại tiếng xấu quá". Chung Học Văn cũng cười đắc chí nói: "Đúng là một tên biến thái, chuyện đó xong là xong, còn lưu lại ảnh gì chứ? Đó chẳng phải là tự mình cầm lưỡi dao sao?".

Hứa Thiếu Phong rót trà cho Chung Học Văn xong mới ngồi xuống ghế sofa đối diện với ông ta, trong lòng đầy nghi ngờ rằng Chung Học Văn có phải đến đây để điều tra ông? Không phải chứ, mình vốn là người có tiếng tốt trong cơ quan, từ trước đến nay không có điều tiếng gì, liệu có phải là ông ta đã nghe được ở đâu chuyện của mình và Trần Tư Tư, vì thế nên mới bắt ngờ đến đây? Cũng không thể như vậy được, nếu đúng là ông ta nghe được thì đã nói luôn và cũng không phải vòng vo. Nghĩ đến đây, ông bèn lãng sang chuyện khác: "Phó Thị trưởng đã được thăng chức, cũng nên cho chúng em một cơ hội, thật là mời đến không bằng hội ngộ, tối nay chúng ta sắp xếp một trận xả hơi?"

Chung Học Văn uống xong một ngụm trà rồi nói: "Không phải vội, Thiếu Phong, hiện tại tôi vẫn còn đương nhiệm, lời ra tiếng vào không tốt, thời gian còn dài mà, sau này sẽ còn nhiều dịp".

Từ khi Chung Học Văn được thăng chức, Hứa Thiếu Phong đã nhiều lần mời ông ta, muốn chúc mừng ông ta nhưng Chung Học Văn luôn trả lời như vậy. Hứa Thiếu Phong cảm thấy sau khi làm Ủy viên Thường vụ tỉnh dường như Chung Học Văn đã thay đổi thành một người khác vậy, khiến ông cảm thấy rất xa lạ, liền nói: "Vậy cũng được, đợi đến khi nào Phó Thị trưởng có thời gian vậy".

Chung Học Văn nói: "Lần này, tôi cứ nghĩ rằng cậu có thể lên được, chúng ta có thể cùng nhau làm thành một nhóm, nhưng không ngờ tình hình thay đổi, cũng đành vậy, lần sau có cơ hội, chỉ cần làm tốt công việc chắc chắn sẽ có dịp".

Hứa Thiếu Phong biết rằng đó cũng chỉ là những lời nói giữ thể diện mà thôi liền đối đáp: "Không có gì, được thăng chức hay không không thành vấn đề, chỉ cần làm tốt công việc để không làm mất mặt lãnh đạo là có thể an tâm rồi".

Vòng vo một hồi, Chung Học Văn mới nói thẳng vào vấn đề: "Thiếu Phong này, mặc dù nói chức vụ của cậu là Cục trưởng nhưng thực quyền của cậu lại lớn hơn Phó Thị trưởng tôi nhiều. Không đúng vậy sao? Hiện nay, một công trình xây dựng thư viện một trăm linh hai triệu tệ đã được phê duyệt, cậu lại phải vất vả một trận rồi". Hứa Thiếu Phong cười thích chí: "Đó cũng là sự quan tâm của Phó Thị trưởng với Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn chúng tôi, nếu không đã không phê duyệt công trình cho chúng tôi".

Chung Học Văn nói: "Nói thật nhé, vì công trình này, tôi đã phải nói rất nhiều, đại hội nói, hội nghị nói, rồi thì chiều đãi những vị lãnh đạo chủ chốt của tỉnh trong một thời gian khá dài vậy nên họ không thể không quan tâm. Nhưng quả thật là có nhiều chuyện làm khó người khác, công trình vừa được phê duyệt thì em rể tôi lại đã chạy tới xin được giao công trình. Tôi nói, công trình này không do tôi phụ trách, hơn nữa có do tôi phụ trách thì cũng không thể giao thẳng cho cậu ấy được, mà phải mời thầu công khai, cứ phải theo trật tự mà làm. Cậu nói xem, Thiếu Phong, đó có phải là đạo lý hay không?"

Hứa Thiếu Phong nghe câu này liền hiểu hết, Chung Học Văn đến đây cũng là vì muốn công trình đó. Thực ra ông ấy muốn trực tiếp giao cho ông ta, đối phó với ông ta thế nào, đây đúng là một vấn đề nan giải, vì không thể từ chối cũng không thể nhận lời. Chung Học Văn suy cho cùng vẫn là cấp trên của anh, từ chối trực tiếp có nghĩa là sẽ làm phật lòng ông ta, sau này rất khó làm việc cùng. Nếu nhận lời cũng không được, nhận lời rồi thì anh phải thực hiện, nếu không sẽ lấy người ta ra làm trò đùa, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng. Làm thế nào đây? Thiếu Phong đúng là đang bị kẹt giữa hai con đường.

Nói thật là, đối với Chung Học Văn, bên ngoài Hứa Thiếu Phong có vẻ coi trọng nhưng trong thâm tâm anh rất coi thường. Không phải là ông ta không có năng lực mà là tư lợi quá lớn, lợi ích cá nhân quá cao. Chỉ trong vài năm gần đây, Chung Học Văn đã nhét đầy người thân của ông ta vào đủ mọi vị trí, khi thì em con cô ông ta tốt nghiệp rồi, muốn sắp xếp một công việc, năm sau lại nói cháu ruột của vợ ông ta học chuyên ngành kế toán, xem xem có thể sắp xếp một chỗ không. Tại đài truyền hình, Hứa Thiếu Phong không những đã sắp xếp hai chỗ làm cho người thân của Chung Học Văn mà còn đều là các chỗ biên chế. Như thế, Chung Học Văn vẫn thấy chưa đủ, nghe được đài truyền hình có công trình xây dựng, ông ta vội đến vì họ hàng thân thích xin được cho họ làm, hoặc gọi điện đến cho họ hàng mở rộng thị trường tiêu thụ ti vi và thiết bị thể thao.

Hứa Thiếu Phong đã quyết định, bất luận thế nào cũng phải giao công trình này cho Trần Tư Tư, nếu chẳng may không được, cũng để cho Lâm Như, nếu không thì không coi trọng họ rồi. Lúc này, nghe Chung Học Văn muốn công trình thư viện, Hứa Thiếu Phong cảm thấy rất khó chịu, tuy nhiên anh không biểu hiện ra ngoài, trong lòng chỉ có thể nghĩ ra hai phương án, miễn là không làm mất lòng ông ta, cũng không nhận lời, cứ để ông ta về rồi tính.

Nghĩ một lúc, Thiếu Phong liền cười to: "Cái khó của Phó Thị trưởng cũng là cái khó của tôi, khi công trình vẫn chưa đến tay, ngoài Phó Thị trưởng và lãnh đạo Phòng Tuyên truyền ra thì không có ai quan tâm cả, không ngờ khi công trình vừa được phê duyệt, mấy vị lãnh đạo cấp cao trên thành phố cũng đến nói chuyện, thậm chí một vài vị lãnh đạo của tỉnh cũng cử người đến. Tôi không biết thông tin này lan truyền nhanh thế nào, nếu như trước khi hạng mục được phê duyệt ai cũng quan tâm như thế này, e rằng mấy năm trước đã phê duyệt rồi. Đến lúc đó giao hay không giao cho ai chỉ cần Phó Thị trưởng quyết định là xong".

Nói xong Hứa Thiếu Phong thấy thích thú trong lòng, ngoài vẻ mặt ông tỏ ra rất coi trọng Chung Học Văn, trên thực tế đây vẫn là vấn đề cho Chung Học Văn, để xem ông ta ứng phó thế nào? Chung Học Văn cũng cười nói: "Cái gì mà tôi quyết định là được? Là việc trong phạm vi quyền hạn của cậu, tôi không thể tiếm quyền được".

Hứa Thiếu Phong cũng cười lớn: "Chính sách chủ yếu vẫn do anh quản, nếu không quan hệ giữa các bên chỉ dựa vào quyền lực của em cũng không thể giải quyết được, làm không tốt có khi mất lòng người khác".

Hai người đó tuy rằng không phải là lãnh đạo cùng cấp nhưng ngạch công chức lại ngang nhau. Hứa Thiếu Phong không nhắc đến em vợ của Chung Học Văn mà đây vẫn là vấn đề sang cho ông ta, có thể thấy bên ngoài rất coi trọng lãnh đạo, anh bảo sao thì em nghe vậy, nhưng thực chất ẩn sâu bên trong những lời nói đó lại chứa đựng một hàm ý khác, chỉ cần anh quyết định là xong, anh có dám trực tiếp giao cho em vợ được sao?

Chung Học Văn đứng dậy cười nói: "Vậy được, chúng ta đều rất bận, hãy làm việc trước, chuyện này đợi sau rồi nói tiếp, tôi đi đây". Hứa Thiếu Phong cũng không tiện giữ lại, liền tiễn Chung Học Văn đến cửa thang máy, Thiếu Phong mơ hồ cảm thấy Chung Học Văn dường như có chút không vui, có phải là vì anh không trực tiếp nhận lời khiến ông ta nghĩ đến ý khác? Thang máy đã mở, Thiếu Phong mời Chung Học Văn vào, rồi anh lại tiễn ông ấy xuống tầng một. Chung Học Văn nói không cần phải khách sáo thế. Nhưng Thiếu Phong nói, Phó Thị trưởng đến thăm đã không có sự chuẩn bị tiếp đón nên đích thân sẽ tiễn ông ấy xuống. Chung Học Văn không nói gì nữa, Hứa Thiếu Phong cũng im lặng tiễn Học Văn xuống ra xe.

Quay lại văn phòng, cảm thấy lúc Chung Học Văn lúc ra về có vẻ không hài lòng, trong lòng Hứa Thiếu Phong lại càng cảm thấy một cục nghẹn nuốt không trôi. Cái kiểu kung phu thái cực này, bên ngoài thì có thể thấy là không có đấu tranh nhưng trên thực tế lại tiêu hao phần lớn năng lượng cơ thể và cũng làm tổn hại thể lực. Lúc này đây, ngồi trên ghế mà ông cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 7.2

Tối về đến nhà, Lâm Như nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Thiếu Phong liền hỏi ông bị làm sao.

Thiếu Phong chỉ còn biết đem chuyện Chung Học Văn muốn giao công trình kể lại cho cô nghe một lần nữa.

Lâm Như nghe xong cũng cảm thấy thật là khó, vốn dĩ công trình này ai cũng đều biết hết cả, nếu như giao cho Chung Học Văn thì thật là đáng tiếc, ông ta gần như chẳng có tác động gì đối với sự nghiệp của Hứa Thiếu Phong. Nếu như không giao cho ông ta, lại e rằng công việc của Thiếu Phong sau này không dễ thực hiện, vì rốt cuộc ông ta vẫn quản lý Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, vẫn là cấp trên của chồng cô, giờ lại là Ủy viên Thường vụ tỉnh, Phó Thị trưởng Thường trực thành phố. Nghĩ đi nghĩ lại, cô chỉ có cách nhường bước liền nói: "Hay là ông cứ giao cho ông ta đi để tránh sau này ông ta

khỏi gây khó dễ cho ông”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Giao cho ông ta vậy về phía bạn của bà thì làm thế nào? Hơn nữa, Mã Trung Tân ở trên tỉnh cũng muốn, em gái ông ta ở Thâm Quyển cũng chạy đến xin được giao công trình, tôi không biết nên đối phó thế nào?”.

Lâm Như nói: “Thế gian đều vì ham lợi. Vì lợi ích, những vị lãnh đạo lớn này cũng không ngoại lệ. Nếu như đúng là như vậy dứt khoát ông phải giao công trình cho họ, để cho họ tranh giành, tranh đấu càng quyết liệt càng tốt, nói không chừng, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”.

Hứa Thiếu Phong nghe xong thầm cười trong bụng, Lâm Như bề ngoài nói là từ bỏ nhưng thực tế trong tâm vẫn đầy hy vọng. Cũng chẳng trách, cái lợi trước mắt ai mà chẳng động lòng, huống chi đây lại là một công trình hơn một trăm triệu tệ.

Có điều, lời nói đó của Lâm Như đã gợi ý cho ông, dứt khoát phải bảo Mã Được Được thông báo một tiếng cho anh trai cô ấy rồi để anh trai cô ấy liên hệ với Chung Học Văn, nếu Chung Học Văn mua thầu thì cũng dễ làm, nếu không mua thì sẽ có một cuộc đấu ngầm, đến lúc đó có thể thoát khỏi các bên liên quan. Nếu như công trình này không được giao đến tay Trần Tư Tư, để Lâm Như nhận thầu cũng được, chỉ cần nước không chảy vào đồng người khác thì thế nào cũng được. Nghĩ như vậy, ông nói với Lâm Như: “Ý kiến không tồi, vì coi trọng ý kiến của bà, tôi dứt khoát chuẩn bị một món quà, thứ bảy tới sẽ lên tỉnh gặp Mã Trung Tân, một là đến để bày tỏ sự biết ơn, hai là để anh ta trực tiếp ra mặt thông báo cho Chung Học Văn”.

Lâm Như nghe xong bỗng thấy vui mừng, hai người đang bàn nhau nên chuẩn bị quà gì, Lâm Như cuối cùng nghĩ ra chiếc đồng hồ vàng kia, liền nói: “Lần trước chưa tặng được cho Vu Quyên Tú, lần này quyết định tặng cho vợ của Mã Trung Tân đi”.

Hứa Thiếu Phong: “Cũng được, bà quyết vậy thì tôi đồng ý với bà, chẳng phải thuận vợ thuận chồng tát biển Đông cũng cạn sao?”.

Thứ bảy đã đến, Hứa Thiếu Phong nói với Lâm Như là ông phải lên tỉnh. Lâm Như bảo ông đi đường cẩn thận. Hứa Thiếu Phong nói, ông không lái xe mà đi xe taxi. Lâm Như nói như vậy cũng tốt, đi xe taxi lên tỉnh an toàn hơn.

Hứa Thiếu Phong đi khỏi nhưng không phải là lên tỉnh. Ông vốn dĩ không nghĩ đến việc sẽ lên tỉnh gặp Mã Trung Tân, lúc nói chuyện với Lâm Như ông đã nghĩ kỹ, muốn hẹn Trần Tư Tư đi Thâm Quyển một chuyến. Những ngày gần đây, ông đã phải cố kiềm chế bản thân, nhân dịp đến thăm Mã Được Được lần này, ông muốn cùng cô ấy bàn một chút với Được Được về dự án kia. Sau khi nói cho Tư Tư kế hoạch của ông, cô ấy rất vui, liền gọi điện cho Mã Được Được nói rằng hơn 10h sáng thứ bảy cô và Hứa Thiếu Phong sẽ đến Thâm Quyển. Họ không tự lái xe, từ Hải Tân đến Thâm Quyển mất hai đến ba tiếng lái xe, còn đi tàu cánh ngầm chỉ mất một tiếng. Họ chọn cách đi tàu cánh ngầm, một là có thể thử vị gió biển mặn nồng, hai là sẽ không quá mệt.

Họ cũng giống như những người khác, ở cảng khẩu cũng phải đăng ký, cũng lên tàu, sau khi quan sát xung quanh không có người quen, Hứa Thiếu Phong mới dám ngồi cạnh Trần Tư Tư.

Trần Tư Tư nói: “Yên tâm được rồi, trong này không ai biết ai, anh không phải sợ nữa”.

Hứa Thiếu Phong đỏ mặt cười nói: “Vẫn phải cẩn thận một chút, bị người quen bắt gặp thì không hay chút nào”.

Trần Tư Tư nói nhỏ: “Vậy sau này anh đừng chạm vào em nữa”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Đợi đến lúc không có người”.

Trần Tư Tư liền chạm vào chân Thiếu Phong một cái: “Để em mát xa cho anh”.

Hứa Thiếu Phong liền cười, từ từ nắm lấy tay Tư Tư rồi nói: “Để tôi nhé!”

“Đôi bàn tay mềm mại làm sao”, anh nghĩ và ngắm nhìn Trần Tư Tư, khuôn mặt rạng rỡ tựa hoa nở, một lúc sau bỗng dưng nhớ ra phải cảm ơn sự xuất hiện của Mã Được Được, anh liền nói: “Tư Tư, chúng ta đến Thâm Quyển ghé thăm bạn em cũng không thể đi tay không được. Đứng dịp nhà anh có một chiếc đồng hồ đeo tay của phụ nữ, anh mang đến tặng cho cô ấy, đến nơi em giúp anh tặng cho cô ấy để bày tỏ cảm ơn”.

Trần Tư Tư nói: “Đồng hồ đeo tay phụ nữ? Không phải của bà lớn nhà anh đó chứ”.

Hứa Thiếu Phong nghĩ, không có gì giấu nổi cô ấy, liền cười nói: “Là của người khác tặng cho bà ấy, giá của nó cũng tạm, anh nói muốn tặng cho vợ của Mã Trung Tân một món quà, nghĩ đi nghĩ lại không biết nên tặng gì, bà ấy liền đem cái đồng hồ này ra. Với lại cô ấy cũng chưa đeo nó, không phải là không coi trọng Mã Được Được”.

Trần Tư Tư nói: “Lần trước đến Thâm Quyển, em đã thay anh cảm tạ Được Được rồi, em mua tặng cho cô ấy một chiếc nhẫn kim cương, giá của nó cũng không tồi, thực tình anh không cần phải cảm ơn nữa đâu”.

Trong lòng Hứa Thiếu Phong cảm thấy ấm áp lạ thường, anh lại xoa xoa bàn tay Trần Tư Tư nói: “Sao em không nói với anh?”.

Trần Tư Tư nói: “Đàn ông làm đại sự, những chuyện nhỏ thế này anh không cần phải bận tâm”.

Hứa Thiếu Phong nhận thấy cô ấy đúng là một người phụ nữ tốt, tận tâm, chu đáo và rất hiền lành. Mọi việc cô ấy làm đều khiến anh cảm động. Liền nói: “Vậy cũng tốt, không cần tặng cô ấy nữa, tặng em luôn”.

Trần Tư Tư cười: “Em cũng không cần, không cần đồ của vợ anh”.

Hứa Thiếu Phong cũng tự thấy mình nói không đúng bèn chữa ngay: “Một khi đã mang đi rồi giờ lại mang về thì dễ bị nghi ngờ”.

Trần Tư Tư nói: “Nếu vậy thì tặng cho Được Được đi. Nghĩ đến việc cô ấy giúp đỡ lần trước, tặng một món quà nữa cũng tốt”.

Hứa Thiếu Phong liền cười nói: “Vậy thì tặng chiếc đồng hồ này cho cô ấy, đến Thâm Quyển, anh sẽ tặng em món quà mà em thích”.

Trần Tư Tư nói: “Đừng vì em mà tiêu tiền, chỉ cần anh nghĩ đến em là được rồi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Một người đàn ông, nếu muốn tặng quà cho người phụ nữ của anh ta mà không tặng được trong lòng sẽ rất khó chịu”.

Trần Tư Tư liền nói khẽ bên tai Thiếu Phong: “Đề đến tối cho anh đền cái khó chịu đó”, nói xong liền cười khúc khích.

Hứa Thiếu Phong liền xoa đầu Tư Tư một cái, sợ ảnh hưởng đến người bên cạnh bèn bỏ tay cô ấy và ra ngoài mạn tàu.

Tàu ra đến giữa biển mới thấy được cái xanh thẳm của dòng nước.

Hai người họ dựa vào lan can ngắm cảnh phía xa, màu của dòng nước, tất cả như mù mịt mênh mông tựa sương khói. Hứa Thiếu Phong không khỏi trầm tư: “Hải đảo vô biên thiên tác an, sơn đăng tuyết đỉnh ngã vị phong”.

Trần Tư Tư nói: “Đúng là đối hay và có khí phách, Thiếu Phong, là thơ của ai vậy?”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Đây là câu đối dán trên đỉnh núi Nga Mi Sơn Kim, sau khi Lâm Tắc Từ lên núi đã sửa lại chữ 'tuyết' thành chữ 'ngã', sau đó mới đổi thành câu thơ đó. Chỉ thay một chữ mà khiến hai câu thơ từ bị động chuyển sang chủ động, làm cho ý nghĩa thăng hoa, khiến nội dung phong phú, làm cho tư tưởng và khí phách của nhân vật đều trở dậy. Cái từ 'ngã vị phong' trong câu thơ đó vừa hay mà lại trùng với tên Hứa Thiếu Phong của anh nên anh rất thích câu thơ này”.

Trần Tư Tư nói: “Anh biết không, lúc em mới quen anh, vừa nghe tên anh không hiểu sao đã thích anh rồi, em thấy tên anh thật đặc biệt, có phải là từ câu thơ này mà ra?”

Hứa Thiếu Phong cười nói: “Không phải đâu, cái tên này là do bố anh đặt cho đấy, tên của bọn anh là đặt theo hàng lúa, khi đặt đến hàng của bọn anh là chữ “Thiếu”, bố anh không biết chữ, thường ngày sinh sống ở khe núi nên chỉ biết là ở phía Đông của làng có một đỉnh núi cao, qua đỉnh núi mới thấy được đường lên thành phố. Để thuận tiện, bố anh đã đặt tên cho anh trai anh là Hứa Thiếu Sơn còn anh là Hứa Thiếu Phong.

Trần Tư Tư nói: “Thật không ngờ, một người nông dân lại có thể đặt những cái tên hay như vậy, chẳng trách con của người đó lại ưu tú đến thế”.

Hứa Thiếu Phong chợt nhớ đến bố mình, đã hai năm rồi không về thăm nhà, thỉnh thoảng chỉ gửi về ít tiền, vẫn chưa làm tròn đạo hiếu của một đứa con, nghĩ vậy bỗng nhiên ông cảm thấy có lỗi. Ông dự định tết năm nay nhất định phải về thăm nhà, thăm bố và họ hàng ở quê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 8: Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt

Từ chuyến du lịch lãng mạn ở Macao về, mặc dù Lâm Như đã cân bằng lại được tâm lý nhưng mỗi khi nhớ tới cô Trần Tư Tư đó, trong lòng cô lại thấy không yên, liền điều tra rõ tất cả về cô ta, sau đó mới nghĩ cách để cho họ đoạn tuyệt quan hệ.

Lâm Như cuối cùng cũng tìm được thám tử Hà làm việc tại Văn phòng Thám tử Hải Loan, nhờ cô ta điều tra một người có tên là Trần Tư Tư. Lâm Như đương nhiên giấu đi nội dung thực tế, chỉ nói Trần Tư Tư sống tại phòng 15A, tầng 15, khu nhà 15 tầng, lô số 3, khu hoa viên Di Tinh, nhờ luật sư Hà hỏi xem người đàn bà này làm việc ở đâu, có sự nghiệp hay không?

Thám tử Hà là người biết nhìn người, không cần hỏi xem cô tìm Tư Tư có mục đích gì, đã dám cam kết với cô: “Bác sĩ Lâm, chị yên tâm, không đến ba ngày, tôi sẽ điều tra rõ tất cả thông tin về Trần Tư Tư cho chị”. Lâm Như sợ người này quá lỗ mãng sẽ làm hỏng việc, liền dặn dò cô ta đừng để chuyện này lộ ra ngoài, cũng không được để Tư Tư biết cô thuê thám tử điều tra cô ấy.

Thám tử nói: “Tôi biết rồi, tôi làm việc ở Văn phòng Thám tử Hải Loan đã mười mấy năm nay, còn kết hợp với Sở Công an nói chuyện với phần tử phạm tội, có loại người nào tôi chưa được tiếp xúc đâu? Chỉ cần đưa ra một lý do, chẳng hạn như một cuộc điều tra khả năng sinh sản, phòng ngừa các bệnh về tay, chân, miệng, tiến hành điều tra không phải sẽ điều tra ra cô ta sao?”. Lâm Như liền cười, xem ra, việc này giao cho thám tử Hà coi như là chọn đúng người rồi.

Sau khi sắp xếp xong việc đó Lâm Như cũng không nghĩ nhiều nữa, chiều thứ ba thám tử Hà đến văn phòng của cô, mở cửa, từ từ nói: “Bác sĩ Lâm, tôi

điều tra rõ rồi, cô Trần Tư Tư đó là một giáo viên yoga, làm việc ở Câu lạc bộ Dương Quang và Trung tâm Thẩm mỹ Nàng Tiên Cá, tuy không quá bận nhưng thu nhập lại rất cao”.

Lâm Như vừa nghe cô ấy là huấn luyện viên yoga, chợt thấy choáng váng. Cô nghĩ ngay đến cô giáo Trần, nếu là cô ấy thì phải làm sao?

Để xác nhận Trần Tư Tư có phải là cô giáo Trần mà cô đã từng quen biết hay không, cô liền hỏi cô Hà: “Cô ấy trông như thế nào, cao bao nhiêu?”

Cô Hà trả lời: “Cô ấy rất xinh đẹp, cần dáng có dáng, cần mẫu mực có mẫu mực, tuổi trẻ, khoảng hai mấy tuổi, người cao cao, đương nhiên cũng không phải do cô ấy dáng cao, mà là cô ấy thon thả nên lộ dáng

Lâm Như nói: “Có phải cô ấy lái chiếc xe màu hồng?”

Luật sư Hà trả lời: “Điều này tôi chưa điều tra, có điều tôi có thể làm rõ”.

Lâm Như lắc đầu nói: “Không cần đâu, tôi biết rồi”.

Thám tử Hà lại nói: “Đúng rồi, cô ấy có một nốt ruồi ở giữa hai hàng lông mày, chỉ cần mọc tại chính giữa hai hàng lông mày sẽ giống như một con họa mi hoàn chỉnh.

Quả nhiên là cô ấy.

Lâm Như trong lòng không khỏi uất nghẹn, trong chốc lát bỗng cảm thấy lo sợ, thám tử Hà còn nói thêm điều gì nữa nhưng cô đều không để ý, cô cảm thấy cái sự trùng hợp ngẫu nhiên này quá tàn nhẫn, khiến cô không cách nào đối mặt được với nó. Một lúc lâu sau, cô mới cố gắng thoát khỏi tâm trạng đau khổ đó.

Thám tử Hà nói: “Bác sĩ Lâm, chị sao vậy?”

Cô cố gắng cười: “Không sao cả, thám tử Hà, người tôi cần tìm chính là cô ấy. Một người họ hàng của tôi đã nhặt được một chiếc ví, trong đó có một chiếc thẻ tín dụng, còn có một giấy thông báo của mạng lưới điện Nam Phương, trên đó viết tên và thẻ của cô ấy, tôi muốn xác nhận một chút, nếu đúng là cô ấy sẽ nói với người thân trả lại”.

Thám tử Hà nói: “Hóa ra là vì chuyện này, tôi còn cho rằng... Nếu thật sự như vậy thì rất dễ, để người thân của bác sĩ trực tiếp tìm cô ấy, tôi sẽ dẫn cô ta đi tìm”.

Lâm Như nói: “Không làm phiền cô nữa, để cô ấy tự tìm”.

Tiền thám tử Hà, Lâm Như bỗng ngăn người ra, sao lại là cô ấy? Sao lại là cô ấy vậy?

Nếu đổi là người nào khác có lẽ Lâm Như sẽ thấy phần nộ mà không ghen ghét, nhưng đằng này lại là cô ta khiến cô không chỉ phần nộ mà còn rất đổ kỵ, bởi vì quả thật cô ta giỏi, rất giỏi là đằng khác, vì thế mới khiến cô cảm thấy mất tự tin trước mặt Tư Tư, ngoài việc được pháp luật bảo vệ ra thì cần bản cô không hề có ưu điểm nào để cạnh tranh với cô ta cả.

Mặc dù vậy, cô vẫn định tìm cô ta nói chuyện, vì tiền đồ của Hứa Thiếu Phong, vì hạnh phúc gia đình cô, muốn cô ta tránh xa Thiếu Phong, cô càng phải tìm cô ấy nói chuyện. Cô nghĩ, nếu Trần Tư Tư biết Hứa Thiếu Phong là chồng cô, chắc cô ấy sẽ có cách làm thấu tình đạt lý, sẽ cách xa Thiếu Phong của cô.

Cô không biết số điện thoại của Trần Tư Tư, muốn gọi điện hỏi Đào Nhiên nhưng lại không muốn để Đào Nhiên phát hiện ra điều gì, liền gọi cho Hồ Tiểu Dương, nhờ cô ấy giúp cô liên hệ.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị, chị có việc gì sao?”

Lâm Như đáp: “Tiểu Dương, cô có biết số điện thoại của cô giáo Trần không?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Sao vậy? Chị tìm cô giáo Trần? May quá, cô ấy giờ đang ở chỗ em, hay là chị nói chuyện với cô ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 8.2

Lâm Như vẫn chưa làm được như cách đã nghĩ trước đó, Hồ Tiểu Dương đưa điện thoại cho Trần Tư Tư. Cô chỉ còn biết miễn cưỡng nói chuyện với

tình địch.

Cô cố ý không lên giọng, đợi Tur Tur đáp trước rồi mới nói.

Đầu dây bên kia quả nhiên chuyển đến giọng nói ngọt ngào của Trần Tur Tur: “Là chị Lâm ạ? Chị tìm em có chuyện gì không ạ?”

Lâm Như dốc sức kiềm chế sự giận dữ trong cô, từ từ nói: “Tên cô có phải là Trần Tur Tur không?”

Trần Tur Tur trả lời: “Đúng ạ, em là Trần Tur Tur”.

Lâm Như nói: “Tôi muốn nói chuyện với cô”.

Trần Tur Tur đáp: “Vâng ạ, em đang ở trung tâm tư vấn của Tiểu Dương”.

Lâm Như đập máy, cởi áo blue, bước ra khỏi bệnh viện.

Cô không ngờ được người mà cô vất vả tìm kiếm bấy lâu nay lại chính là huấn luyện viên yoga của mình.

Nhận điện thoại của Lâm Như xong Trần Tur Tur cũng thấy sốc, cô chưa hề có kế hoạch đối phó, nếu như cô gặp phải một người đàn bà thô bạo không hiểu biết lẽ phải, nếu như cô bị đối phương nguyên rủa hay bị họ đánh cho một trận thì cô cũng có thể chịu đựng, cô có thể tìm thấy một cảm giác cân bằng tâm lý, có thể chạy đến mà kêu khóc với Hứa Thiếu Phong. Nhưng người đàn bà này lại là một người hiểu biết đạo lý, một Lâm Như với đôi mắt sáng, lương thiện, điều này khiến cô thấy có chút lo sợ.

Lần trước đến chùa Hoa Nam, sau khi cô biết vợ của Hứa Thiếu Phong chính là Lâm Như, Hứa Thiếu Phong rất kinh ngạc, bản thân cô cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, tại sao lại là bà ấy?

Cô không thể không kể hết cho Hứa Thiếu Phong nghe quá trình cô quen biết Lâm Như, còn kể chuyện hôm đó ở bờ biển, chính Lâm Như đã mời cô ăn cơm.

Hứa Thiếu Phong lau mồ hôi, nghe xong mới nói: “Hôm đó, anh gọi điện cho em bà ấy có nghe thấy không?”

Trần Tur Tur cười nói: “Anh yên tâm, em không để bất cứ ai nghe được điện thoại anh gọi cho em đâu, hôm đó em ra một nơi cách xa họ mới nghe điện mà, Lâm Như và Hồ Tiểu Dương không thể nghe thấy được”.

Hứa Thiếu Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Vậy anh yên tâm rồi”.

Trần Tur Tur vội cười: “Xem vẻ mặt sợ sệt của anh kia, sao lại sợ bà ấy đến vậy?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Đây không phải vấn đề sợ hay không sợ, để bà ấy biết được thì không tốt chút nào, Tur Tur, anh bảo em, sau này đừng tiếp cận bọn họ nữa, chuyện này, một khi để bà ấy biết được, bà ấy mà tức giận thì tất cả đều xong”.

Trần Tur Tur nói: “Vấn đề bây giờ không phải là em tiếp cận bà ấy mà là bà ấy vẫn cùng Đào Nhiên đến học yoga chỗ em, em không thể không dạy họ được”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Ý anh không phải vậy, bà ấy học yoga thì cứ việc học, em dạy là việc của em, hơn nữa cũng không phải chỉ có một mình bà ấy, sau này em đừng một mình đi gặp bà ấy, hãy giữ khoảng cách một chút”.

Trần Tur Tur nói: “Vâng, em biết rồi”.

Sau khi từ chùa Hoa Nam về, Tur Tur luôn phải suy nghĩ đến vấn đề này, nếu Lâm Như biết chuyện của cô và Hứa Thiếu Phong, liệu bà ấy có chủ động từ bỏ Hứa Thiếu Phong hay không? Thông thường mà nói, nỗ lực lớn của phái nữ là ở bản thân, họ nhất định sẽ không buông xuôi hoàn cảnh, trong mắt họ một nửa hạt cát cũng không thể bỏ qua, một khi biết được bản thân bị chính người chồng phản bội, họ tuyệt nhiên sẽ không chịu đựng được, một khi không chịu đựng nổi, sẽ có thể dẫn đến ly hôn. Một người phụ nữ có khí chất tao nhã và có địa vị quyền thế như Lâm Như, liệu có chọn cách làm đó? Cô lại một lần nữa nhờ đến sự phân tích qua của Hồ Tiểu Dương về hai tình huống dẫn đến hôn nhân thay đổi: Một là vợ của người đàn ông phát hiện ra chồng mình có bồ, liền lên cơn ghen nộ và đòi ly hôn với chồng ngay, ông ta không thể không làm theo. Hai là ông ta có con với tình nhân, gạo đã nấu thành cơm rồi, vì đứa con ông ta không thể không có sự lựa chọn mới.

Chẳng trách Hứa Thiếu Phong nói nếu bà ấy tức giận, tất cả sẽ xong? Thiếu Phong sợ bị bà ấy phát hiện như vậy, chứng tỏ khi Lâm Như biết chuyện có thể sẽ dẫn tới ly hôn.

Sau nhiều lần nghĩ như vậy, Tur Tur bèn lên cho mình hai phương án: Một là phải chủ động nói chuyện với Lâm Như một lần, để bà ấy nhường Thiếu Phong cho cô. Đương nhiên, độ rủi ro của phương án này là rất lớn, nếu như việc bị bại lộ, Lâm Như chưa chắc đã nhường, há chẳng phải biến may thành xui hay sao? Nếu lại bị Hứa Thiếu Phong phát hiện mình cố ý làm đổ vỡ gia đình anh ấy, anh ấy lại có cái nhìn khác về mình và không yêu mình nữa, thế chẳng khác nào mình tự mua dây buộc mình. Cách thứ hai là cố ý để lộ sơ hở cho Lâm Như nhận ra, hoặc là vô tình hay cố ý để Hồ Tiểu Dương biết một chút, để Tiểu Dương nói cho Lâm Như, sau đó khiến bọn họ giận dữ, không biết chừng lại đạt được kết quả như dự kiến.

Tuy nhiên, nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác, nhiều chuyện chỉ có thể nghĩ ra nhưng không thể làm, một số chuyện làm được nhưng lại không thể nói ra được. Sau khi suy nghĩ thật kỹ, cần phải phớt lờ hành động, còn lo nghĩ gì nữa, cô không chỉ sợ rủi ro mà chính là không có dũng khí. Cô biết

rằng sức công phá dễ nhất là ở ngay chính trong lỗ cốt. Muốn công phá lỗ cốt, cách tốt nhất chính là nắm rõ tình hình trong đó có ổn định hòa bình hay không mà cách đó lại hết sức nguy hiểm? Chỉ cần biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng.

Thế là cô bước vào trung tâm tư vấn của Hồ Tiểu Dương, cô muốn thông qua Hồ Tiểu Dương, biết một số tình hình của Lâm Như.

Không ngờ cuộc nói chuyện của họ vẫn chưa vào chủ đề chính thì Lâm Như lại gọi điện đến cho Hồ Tiểu Dương hỏi số điện thoại của cô. Từ giọng của Lâm Như cô có thể thấy là tình hình không tốt tí nào, trong lòng vừa can đảm lại vừa có chút nhút nhát. Cô biết, quay lại là không thể chỉ có cách dùng cảm đối mặt mà thôi.

Lúc đó, khi trực tiếp nghe được từ miệng cô giáo Trần nói cô ta chính là Trần Tư Tư, Hồ Tiểu Dương rất kinh ngạc, thì ra hồ ly tinh mà bọn họ muốn tìm lại chính là cô ta. Đây không phải là kết cục mà cô mong muốn, tuy nhiên quả thật lại chính là cô ấy.

Hồ Tiểu Dương không nhịn nổi bèn hỏi một câu: “Cô chính là Trần Tư Tư?”

Trần Tư Tư nói nhỏ: “Chị Tiểu Dương, hai người... có phải đã nghỉ ngơi em từ lâu?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Không, bọn chị chỉ biết em là cô giáo Trần, tuyệt nhiên không biết em lại chính là Trần Tư Tư”.

Trần Tư Tư nói: “Em chính là Trần Tư Tư”.

Hồ Tiểu Dương đáp: “Giờ thì biết rồi”.

Trần Tư Tư nói: “Sau khi chị biết em là Trần Tư Tư, có phải chị sẽ hận em? Chị Tiểu Dương, chị nói thật cho em biết”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chuyện tình cảm chị không có lý do gì mà trách em, càng không có lý do ghét hận em?”. Nói xong lại nói: “Khô, chị ấy đến rồi, tốt nhất là hai người nên tự giải quyết cho xong”.

Trần Tư Tư quay đầu lại nhìn, Lâm Như đã vào đến cửa rồi, hai người đều đứng dậy.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị”.

Trần Tư Tư: “Chị Lâm”.

Lâm Như không đáp, chỉ nói với Hồ Tiểu Dương: “Tiểu Dương, em có thể tránh đi một lúc được không?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Vâng, hai người nói chuyện, đúng lúc em cũng phải ra ngoài có chút chuyện, không quay lại nữa, xong việc cũng đóng cửa luôn thôi”, nói xong liền cầm đồ rồi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 8.3

Trong văn phòng giờ chỉ còn Lâm Như và Trần Tư Tư, Trần Tư Tư đợi Lâm Như ngồi xuống rồi mới từ từ ngồi xuống ghế.

Vừa ngồi xuống ghế lại đứng dậy rót một cốc nước cho Lâm Như, đặt trước Lâm Như và nói: “Chị Lâm, mời chị uống nước”.

Lâm Như không hề đụng đến cốc nước, mặc dù miệng rất khát, rất muốn uống một chút nhưng cô không cần cốc nước do chính Trần Tư Tư kia rót. Đợi đến lúc Trần Tư Tư ngồi xuống ghế, cô mới nói: “Hai người đã bao lâu rồi?”

Trần Tư Tư vốn không biết làm thế nào, không biết đối phó ra sao, khi Lâm Như nói xong câu kia cô lập tức tìm cách nói: “Đã bao lâu gì cơ ạ? Em không biết chị có ý gì?”

Lâm Như liền cười một cách lạnh nhạt: “Lẽ nào cô lại không biết tôi là vợ của Hứa Thiếu Phong? Lẽ nào cô lại phủ nhận có quan hệ với ông ấy?”

Trần Tư Tư vốn dĩ có thể chối bỏ tất cả, chị không bắt được quả tang tôi lên giường với Hứa Thiếu Phong thì dựa vào đâu mà nói tôi có quan hệ với anh ấy? Tuy nhiên, cô lại nghĩ, đúng lúc cô muốn để Lâm Như biết về quan hệ của cô với Hứa thiếu Phong, kết cục như thế này không chừng bà ấy sẽ chủ động từ bỏ ông ấy. Sau khi quyết định như vậy, cô mới từ tốn nói: “Cách đây vài hôm tôi cũng mới biết chị là vợ của anh ấy, còn trước thì không?”

Lâm Như rất hy vọng cô ta có thể phủ nhận đó là sự thật, dù là nói dối, cũng có thể khiến cho cô cảm thấy an ủi phần nào, nhưng, cô ta đã thừa nhận ngay rồi, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng phẫn nộ, liền nói: “Trước kia? Trước kia là bắt đầu từ khi nào?”

Trần Tư Tư nói: “Chị Lâm, chị thấy điều đó quan trọng sao?”

Lâm Như thực không nhìn nổi: “Lẽ nào cô cảm thấy không quan trọng? Lẽ nào cô cảm thấy hành vi của cô không ảnh hưởng đến người khác, không làm tổn thương một gia đình khác sao?”

Trần Tư Tư nghe Lâm Như nói như vậy bỗng dung mềm lòng, nói: “Chị Lâm, xin lỗi chị, chỉ vì tôi không biết Thiếu Phong là chồng chị”.

Lâm Như bất ngờ khi nghe thấy cô ấy cũng gọi Hứa Thiếu Phong là Thiếu Phong, liền nói một hơi: “Trước đây cô không biết ông ấy là chồng tôi, tôi cũng có thể không tính toán nữa, nhưng giờ cô đã biết ông ấy là chồng tôi tại sao lại vẫn qua lại với ông ấy, còn làm tổn thương tôi như vậy?”

Trần Tư Tư nói: “Tình cảm nam nữ, không chỉ từ ý của một phía, chị Lâm, chị cũng là người từng trải, chị cũng hiểu tình cảm nam nữ, tôi không cố ý làm tổn thương chị, tôi chỉ yêu người tôi yêu, nếu như bảo tôi từ bỏ anh ấy, tôi không làm được”.

Lâm Như liền ngắt lời: “Đây là quan niệm sống của cô? Là lẽ sống của cô? Một người phụ nữ, nếu chỉ chú ý đến việc làm đẹp hình thể, không có đạo đức, chỉ biết dùng sắc đẹp ngoại hình mê hoặc người khác là mối hiểm lớn cho xã hội, càng làm tổn thương gia đình người khác, cái đó không gọi gì là đẹp cả, hơn nữa còn khiến người khác phải đau lòng! Cô Trần Tư Tư, ngoài việc cô có thể làm một vài động tác trên cơ thể, lẽ nào cô không biết tu luyện nội tâm sao?”

Trần Tư Tư đáp: “Chị Lâm, tôi cũng muốn hỏi chị một câu, chị có đạo đức tình cảm lớn, chị tu luyện nội tâm tốt, tâm chị đẹp như vậy, tại sao chị lại không giữ nổi trái tim của Hứa Thiếu Phong? Giống như một kẻ phạm tội lấy đồ của người khác vậy, đã phạm tội rồi lại còn hy vọng người khác đồng tình? Lẽ nào tất cả là do tôi sai, lẽ nào chị không có một phần trách nhiệm?”

Lâm Như nói to: “Im ngay!”, đang nói liền cầm cốc nước trước mặt hất vào mặt Trần Tư Tư và nói: “Cô nói ai là tội phạm? Ai là...”

Nước chảy từ đầu, từ mặt Trần Tư Tư xuống, quần áo cũng bị ướt, cô không thèm lau, cô gần như ngây người ra, ngồi im không nói câu nào.

Lâm Như cũng vì hành động của mình mà ngẩn người, từ trước đến nay cô vốn không giận dữ với bất kỳ ai như vậy, đây là lần đầu tiên cô không kiểm soát được hành động của mình. Cô có chút hối hận trước hành động tức giận vừa rồi, nhưng, chỉ là hối hận một chút thôi, chỉ cần nghĩ lại lời Tư Tư vừa nói, cô lại không thể kiềm chế được con tức. Chiếm đoạt chồng cô, lại còn lên mặt dạy đời cô, cô ta cũng thật là quá liều lĩnh? Lâm Như nhìn thấy đôi mắt của Tư Tư trở nên lạnh cảm, cô cũng không thể yếu đuối được, lạnh lùng đứng dậy nói: “Tôi không ngờ, cô không những không nhận lỗi lại còn dạy đời tôi? Cô thật khiến tôi thất vọng”.

Lâm Như nói xong liền quay người, cô chuẩn bị ra khỏi đây. Đúng lúc đó cô quay người lại, cô bỗng cảm thấy còn rất nhiều điều nên nói mà chưa nói hết, tuy nhiên, cũng không biết nên nói thế nào. Cô sắp sụp đổ rồi, cô cần phải lập tức tìm Hứa Thiếu Phong để ông ấy tự quyết định.

“Chị ngồi xuống? Tôi còn lời muốn nói”, Trần Tư Tư bỗng lạnh lùng nói.

Lâm Như lại ngồi xuống, cô lúc này mới nhận ra chuyện của họ giờ mới bắt đầu, còn chưa kết thúc, sao cô đã vội đi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 8.4

Vừa rồi, sau khi bị Lâm Như hất cốc nước vào mặt, Trần Tư Tư cảm thấy vô cùng tủi thân.

Cốc nước này chưa làm cô ướt hẳn, chưa đóng băng nổi cô, cũng không làm tổn thương cô, nhưng nó lại như cái tát vào mặt cô, như nước bọt nhỏ vào mặt cô, là sự khinh thường đối với cô. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bị ai xúc phạm như vậy? Chính lúc nước mắt sắp rơi xuống, cô đã cố ngăn nó lại. Cô thầm nghĩ người nên rơi nước mắt lẽ ra phải là bà ấy, sao mình khóc? Bà ấy đã đối xử với mình như vậy, mình còn từ tế với bà ấy làm gì? Cô từ từ đi ra, sau đó lau nước ở mặt, nói với Lâm Như: “Tôi vốn nghĩ chị là một người biết điều, một người phụ nữ có học vấn cao, thật không ngờ cách cư xử của chị cũng chỉ đến vậy, thật thô tục”.

Lâm Như đáp: “Cư xử cũng phải xem là với ai, nếu như đối mặt với một kẻ cướp, thì cũng không cần lịch sự làm gì. Cô không cảm thấy hành vi của cô đã làm tổn thương người khác sao? Người như cô không đáng để tôi bàn đến chuyện nên đối xử như thế nào”.

Trần Tư Tư nói: “Tình cảm không phải là tài sản sẵn có của gia đình, không phải lấy nó trong kết hôn bảo hiểm mà đánh giá. Nó cần nuôi dưỡng, cần chăm sóc, lẽ nào chị không tự hỏi, chị nuôi dưỡng nó như thế nào? Những lúc Hứa Thiếu Phong bị xử phạt, lúc Hứa Thiếu Phong cần sự chia sẻ giúp đỡ một số việc, chị là vợ của anh ấy, chị đã quan tâm anh ấy như thế nào? Hay như chị, đâu biết được tôi vì sự nghiệp và tiền đồ của anh ấy đã phải nhờ cậy người khác như thế nào để anh ấy được bình an thoát nạn, lẽ nào, người chiếm đoạt có thể làm được sao? Lúc đó, tôi vốn không biết vợ anh ấy là ai, tôi vốn không nghĩ đến chuyện sẽ làm tổn thương ai, tôi chỉ nghĩ làm sao để anh ấy bình an vô sự”.

Lâm Như cười nhạt: “Cô kể những chuyện đó với tôi là có ý gì? Để tôi phải cảm ơn cô, cảm ơn cô vì chồng tôi mà phải vất vả như vậy, vì gia đình tôi mà

phải vất vả như vậy, cô là ân nhân của chúng tôi, là người đã cứu chúng tôi, phải không? Tôi với ông ấy đã trải qua hai mươi năm vợ chồng, quan hệ của tôi với ông ấy nhiều hay ít, on hay yêu, lẽ nào lại phải nói với người khác. Tôi cứ cho rằng cô sẽ tỉnh sau khi bị cốc nước kia hắt vào mặt, không ngờ cô lại nông cạn như vậy. Cô không phải ân nhân của ai, nhờ cậy người khác là tự ý cô, đó cũng chỉ là một thời hân hoan, còn để lại cho cô là sự đau khổ lâu dài, đàn ông cũng chỉ là một con mèo ăn vụng, ăn trộm vài miếng cũng không sao, ông ấy vẫn ngày ngày về nhà với tôi, vẫn cùng tôi sống cuộc sống vợ chồng. Trần Tư Tư, cô chớ có nằm mơ giữa ban ngày nữa, hãy sớm tỉnh ngộ đi, đồ của người khác, nhân lúc không đề phòng cô trộm dùng một lần, hai lần coi như không tính, đó cũng không phải kể lâu dài. Hiện tại cô còn trẻ, vẫn còn nhan sắc, tìm một người đàn ông yêu cô thật lòng, sinh con, chăm chồng, dạy con đó mới là cuộc sống bình thường của con người”.

Lâm Như nói liền một mạch, cô cảm thấy giờ đây mới đúng là tìm lại được cảm giác của mình, càng nói càng thấy đắc ý, dù cho có là đau khổ thì vẫn phải gắng nhẫn nhịn, phải giả vờ vui vẻ và rộng lượng, nói như vậy mới có cảm giác được lợi thế, mới có thể tìm được nhược điểm của đối phương, phải không ngừng đánh vào phần tinh cảm yếu mềm nhất khiến cô ta nhỏ máu mà không nhìn thấy được, mới đạt được đúng hiệu quả như mong đợi.

Trần Tư Tư quả nhiên bị những lời công kích của Lâm Như làm lay động. Cô vốn cho rằng mình đã tìm được thứ vũ khí lợi hại nhất có thể hạ gục được Lâm Như, khiến cho bà ta phải lùi bước, thậm chí còn chủ động rời bỏ Hứa Thiếu Phong, nào ngờ sự tình vạn lần không hề đơn giản như cô nghĩ, người vợ này thật sâu sắc, Lâm Như không hề nhu nhược, ngược lại còn ra tay vừa hiểm vừa độc, nhân cơ hội này đánh vào nhược điểm của cô, khiến cô không kịp đề phòng.

Cô biết cuộc đấu trí này cũng giống như việc hai người tập quyền, sức lực không phải biểu hiện ở bên ngoài, là thứ không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được. Cô hiển nhiên cảm nhận được đối phương và mình đều có sự mềm yếu giống nhau, chỉ là ra vẻ để giữ được bình tĩnh mà thôi. Vì thế cô bèn nói: “Cám ơn chị đã vì tôi mà vạch ra một bản kế hoạch công phu như vậy. Nhưng tôi không hề lo ngại, tuổi thanh xuân của tôi tôi tự làm chủ được, bởi vì tôi đã đánh đổi nó để có người mà tôi yêu thương, cho dù không đáng để chị quan tâm nhưng cũng chẳng hề gì, tôi vốn dĩ không phải làm vì chị, cũng chẳng mong gì được chị thừa nhận. Tôi vẫn gọi chị là chị Lâm, nếu không có việc gì nữa tôi phải đi rồi”.

Lâm Như nói: “Câu nói này cô hãy nhớ lấy”.

Trần Tư Tư lúc sắp bước ra cửa quay đầu đáp trả lại một câu: “Tôi cũng tặng chị một câu, hôn nhân không có tình yêu đối với ai cũng đều đau khổ”.

Lâm Như ngồi ngật ra nhìn theo Trần Tư Tư rời khỏi căn phòng, bỗng cảm thấy sụp đổ hoàn toàn. Những lời nói của Trần Tư Tư dường như vẫn đang vang vọng trong tâm trí cô: “Hôn nhân không có tình yêu đối với ai cũng đều đau khổ”. Lẽ nào hôn nhân của cô với Hứa Thiếu Phong đến giờ này thực sự là không còn gì sao?

Cô cảm điện thoại gọi cho Hứa Thiếu Phong rồi nói: “Ông tan sở về nhà ngay”.

Hứa Thiếu Phong ở đầu dây kia nói: “Có chuyện gì vậy?”

Cô nói: “Lẽ nào không có việc gì thì ông không về à?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Xem bà kia, tôi không có ý đó. Được, tối tôi về”.

Lâm Như ngắt điện thoại, nước mắt bắt đầu không ngừng rơi xuống.

Hứa Thiếu Phong ở đầu dây bên kia cũng bị bất ngờ, bình thường lời nói của Lâm Như luôn nhẹ nhàng từ tốn, hôm nay sao lại xử sự vậy, sao lại phát cáu với ông. Chuyện này nhất định có uẩn khúc gì khác, có phải bà ấy đã nghe được những tin đồn về ông, hay là do ông không cho bà ấy câu trả lời về chuyện công trình?

Nói đến công trình, Hứa Thiếu Phong lại thấy đau đầu. Lần trước đi tìm Mã Được Được, vốn tưởng thông qua cô ta có thể nhờ được Mã Trung Tân đứng ra nói hộ với Chung Học Văn một tiếng, sau đó mới xem xét tình hình tiến triển ra sao rồi dần xếp mối quan hệ của ông ta với Chung Học Văn. Nào ngờ, Mã Được Được gọi điện cho Mã Trung Tân kể rõ mọi vấn đề, Mã Trung Tân lại nói: “Cuộc điện thoại này anh không thể gọi được, dựa trên nguyên tắc không đi ngược lại nguyên tắc của tổ chức, việc khác anh có thể giúp nhưng chuyện can dự vào việc làm ăn dựa trên mối quan hệ thì anh quyết không làm”. Việc này thì Được Được hiểu rõ. Được Được nói: “Anh, anh có hiểu nhầm không vậy. Em không bảo anh phải can dự vào việc làm ăn này mà chỉ bảo anh gọi cho ông ấy để hỏi thăm một chút thôi”. Mã Trung Tân nói: “Thăm hỏi cũng không được, anh là cán bộ thanh tra, biết rõ đảng sau những lời thăm hỏi này là có ý gì. Được rồi Được Được, anh bây giờ còn nhiều việc phải làm, em cũng không muốn làm khó anh trai em chứ”. Anh ta nói xong liền dập máy.

Mã Được Được trước mặt đành phải tỏ ra bối rối nói: “Làm thế nào bây giờ, anh trai tôi nhất định không chịu nói giúp”.

Hứa Thiếu Phong cảm thấy có chút bất ngờ, nào ngờ vị quan chức cấp cao trên tỉnh này lại liêm khiết đến vậy, có lẽ anh ta cảm thấy đó là việc cạnh núi đánh hổ, chỉ sợ Chung Học Văn không cảm ơn mà còn làm anh ta mất mặt, mới khăng khăng không chịu giúp. Đành vậy, đúng lúc này ông lại viện có đây trách nhiệm cho Được Được, bèn nói: “Được Được, nếu anh trai cô không chịu đứng ra, tôi không thể không nói, bản hợp đồng này có thể Chung Học Văn sẽ lấy đi, đến lúc đó cô đừng trách tôi không hết lòng vì cô. Cô cũng biết ông lớn một khi đã ra tay có thể ép được chết người. Xét đến cùng ông ta cũng là Phó Thị trưởng thường trực, tôi sao dám vượt quyền ông ta được”.

Mã Được Được nói: “Anh Hứa, trước tiên anh phải kéo dài thời gian, không cần phải đưa cho ông ta, cứ chờ vài ngày tôi sẽ lên tỉnh một chuyến, tôi sẽ tìm lãnh đạo cấp cao khác nhờ giúp đỡ, tôi không tin chuyện này không thể thu xếp được”.

Bọn họ về đội vài ngày mà vẫn không thấy Mã Được Được có tin tức gì, đoán là cô ta vẫn chưa tìm được ông lớn nào ra tay để nói với Chung Học Văn.

Hứa Thiếu Phong nhìn lên chiếc đồng hồ thạch anh một lát đã hết giờ làm rồi, bèn thu dọn đồ đạc chuẩn bị về. Máy ngày nay lúc nào anh cũng bận bịu, hơn một tháng phải xúc tiến công trình đầu thầu. Những người nhờ cậy anh nói hộ rất nhiều, những người mời anh đi ăn uống cũng không phải là ít. Việc gì nên từ chối thì anh cũng đều từ chối rồi, những bữa cơm không nên ăn anh cũng kiên quyết không ăn. Chỉ có bên Chung Học Văn với hai người trong ngoài nhà là đều khó thu xếp. Anh nào dám nhận việc của người khác.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo, liếc thấy số của Trần Tư Tư, trong lòng thấy ngao ngán, cô ấy chắc lại muốn gặp mình đây, phải nghĩ cách để thoái thác thôi. Nghĩ như vậy liền “alo” một tiếng dài đợi Trần Tư Tư nói, đầu dây bên kia không thấy nói gì, đột nhiên vang lên những tiếng khóc nức nở, trong lòng ông ta lại cảm thấy bối rối, nghĩ bà cô này lại gặp chuyện ảm ức gì đây, thế rồi ra về như đau lòng anh nói với giọng quan tâm “Tur Tur à, anh nghe em nói đây, đừng khóc như thế nữa, có chuyện gì thì em cứ nói”.

Trần Tư Tư lại gào khóc rồi chuyển sang thút thít như đứa trẻ nói: “Hết giờ làm anh có qua đây không”.

Ông nói: “Tôi nay anh phải đi tiếp khách, muộn mới có thể qua được, em nói đi rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu dây bên kia càng khóc nức nở hơn: “Thế đợi anh về rồi nói sau”, nói xong liền dập máy.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy tiếng oang oang trong điện thoại, trong đầu dường như đã đoán ra, không cần phải nói nữa, có chuyện gì thì anh cũng đã rõ. Vừa rồi là điện thoại của Lâm Như, bây giờ là điện thoại của Trần Tư Tư, điện thoại của vợ thì đầy vẻ phẫn nộ, điện thoại của bồ thì khóc ảm ức. Nhất định hai bên oan gia đã gặp nhau rồi.

Ông không cảm lòng được, việc mà ông sợ nhất đã xảy ra, giờ phải làm sao cho tốt đây.

Một bên là vợ, một bên là tình nhân, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là máu thịt cả, làm tổn thương đến ai cũng đều khiến ông đau lòng, huống hồ lại làm tổn thương cả hai người. Hai người này bây giờ trong lòng nhất định là đang tức giận, ai cũng mong gặp ông, mong ông đứng về phía họ, nhưng ông là ông, sao có thể chia thành hai nửa được. Nếu bây giờ đi đến chỗ Trần Tư Tư, Lâm Như nhất định sẽ không bỏ qua, nếu về nhà trước thì Tư Tư sẽ giận. Ông suy nghĩ kỹ rồi vẫn theo kế hoạch ban đầu về nhà trước, sau đó hơn 9 giờ tối nhờ Vương Chính Tài gọi vào máy điện thoại để bàn của nhà ông nói có người từ trên tỉnh đến, bảo ông phải đi tiếp khách, ông đành phải bí mật trốn thoát bằng cách đó rồi đến an ủi Trần Tư Tư.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 8.5

Trên đường về nhà, Hứa Thiếu Phong đã sớm nghĩ được phương án đối phó: Thứ nhất phải tỏ vẻ thành khẩn tiếp nhận phê bình, nếu cần thiết thì phải tỏ ra về bị oan ức.

Bất luận Lâm Như có tức giận thế nào, cũng không được cãi lại. Thứ hai nếu gặp phải câu hỏi như mình nghĩ thì phải tìm cách tránh đi chứ không được nói ra, chờ sau khi thông nhất lời khai với Trần Tư Tư, xét đi xét lại rồi nói ra cũng không muộn. Tuy Hứa Thiếu Phong đã chuẩn bị sẵn tư tưởng thật tốt nhưng khi bước vào nhà lòng vẫn cảm thấy không yên.

Bước vào nhà, ông cho rằng Lâm Như và mình sẽ có một cuộc cãi vã. Nào ngờ Lâm Như chỉ lạnh nhạt hỏi: “Ông về rồi đấy à?”

Hứa Thiếu Phong cười hề hề nói: “Vừa rồi trong điện thoại, bà có vẻ rất tức giận, có phải hôm nay thấy không thoải mái không? Thế bà nghỉ ngơi đi, để tôi đi nấu cơm”. Ông ta nói xong tháo giày rồi đi ngay vào trong bếp.

Lâm Như nói: “Tôi đã gọi cơm ở ngoài hàng rồi, một lát nữa họ mang tới”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Thế cũng được, ăn ở ngoài cũng tốt. Đáng nhẽ ra có một tốp người trên tỉnh từ Thâm Quyển đến, tôi phải tiếp đón họ nhưng vừa nghe thấy bà xã không vui, tôi liền mau chóng thu xếp để người khác đi”.

Lâm Như bình tĩnh nói: “Lời nói của tôi mà có hiệu lực thế sao?”

Hứa Thiếu Phong cảm thấy trong giọng nói lạnh tanh của Lâm Như có sự không hay rồi, biết là sẽ phải đối mặt với những câu hỏi mà mình đã dự tính trước, bèn cười ha ha nói: “Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi”.

Lâm Như nói: “Ông ngồi xuống đây rồi chúng ta nói chuyện được không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Làm gì mà phải nghiêm trọng thế? Có chuyện gì thì bà cứ nói đi!”

Lâm Như nói: “Có người nói cuộc hôn nhân của chúng ta không có tình yêu, đối với ai cũng đều đau khổ. Ông hãy nói thật cho tôi biết, có đúng là ông rất đau khổ không?”

Tâm trạng Hứa Thiếu Phong rối bời, bọn họ nhất định là đã chạm trán nhau rồi, bèn cố làm ra vẻ tức giận nói: “Đúng là nói xằng nói bậy! Lâm Như, sao bà lại hồ đồ như thế? Chúng ta là tình nghĩa phu thê gần hai mươi năm rồi, quan hệ của chúng ta tốt hay không tốt lẽ nào bà lại không biết, hà tất phải quan tâm xem người khác nói gì?”

Lâm Như nói: “Sao ông không hỏi câu nói này là của ai?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Việc ai nói không quan trọng, quan trọng là chúng ta có bị lời nói của người khác chi phối hay không, chịu phong ba bão táp không ít năm rồi, chúng ta hà cớ gì vì chuyện vụn vặt này mà phải cãi nhau? Bà cũng thật là, một chút hiểu biết cũng không có, đừng có tin lời người khác, phải tin vào chính bản thân mình chứ?”

Lâm Như nói: “Ông không cần phải né tránh những câu hỏi của tôi, thế để tôi xác nhận rõ cho ông nhé, câu nói này do chính cô tình nhân bé nhỏ Trần Tư Tư của ông đáp trả lại tôi đấy!”

Hứa Thiếu Phong vừa nghe đã thấy đau đầu, Trần Tư Tư này, nói gì không nói, sao lại nói ra câu để kích động Lâm Như như vậy. Đúng ra... dù gì thì cũng không được phát ngôn ra những câu thiếu suy nghĩ như vậy chứ, thế này nhất định là Lâm Như đã làm tổn thương cô ấy, nếu không, việc này không thể xảy ra được. Bây giờ Lâm Như toàn nói đến Trần Tư Tư, ông biết sự việc đã vỡ lẽ, liền nói: “Lâm Như, rốt cuộc là có việc gì? Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy, là bà tìm cô ấy hay cô ấy đến tìm bà? Cái gì mà cô nhân tình bé nhỏ chứ? Đừng nói mò nữa, cùng lắm chỉ là người quen thôi, làm sao mà có thể nói là nhân tình được?”

Lâm Như nói: “Hứa Thiếu Phong, ông đừng đóng kịch nữa, ông coi tôi là con cóc à? Vì con cái, vì gìn giữ cái gia đình này mà tôi không thể không giả vờ hồ đồ, nhắm mắt cho qua, nào ngờ hai người cùng nhau kết hợp ức hiếp tôi đến mức này, lại còn nói hôn nhân không có tình yêu đối với ai cũng đều đau khổ. Hứa Thiếu Phong, có thật là sống cùng với tôi ông rất đau khổ, còn sống với Trần Tư Tư thì rất hạnh phúc đúng không? Tôi đã sống trọn đời với ông rồi, hôm nay tôi nhất định phải ly hôn với ông cho ông được toại nguyện, tôi tuyệt đối không muốn kéo dài đến ngày mai nữa, ông cũng không cần phải kể khổ với cô tình nhân của ông nữa, càng không phải tỏ ra rầu rĩ trước mặt tôi nữa đâu”. Lâm Như nói xong, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hứa Thiếu Phong sợ nhất là nước mắt đàn bà, Lâm Như cứ khóc, ông lại mềm lòng liền cố nói những lời ngọt ngào: “Bà nói gì thế, nói thật khó nghe quá! Cái gì mà tình nhân, cái gì mà cho tôi toại nguyện. Tôi với bà không phải đang sống rất ổn sao, còn cho tôi được toại nguyện điều gì nữa? Người ta là người phụ nữ độc thân, chân đất không sợ chân đi giày, nói lời mà bất chấp hậu quả, cũng không chịu trách nhiệm gì, sao bà lại có thể nhẹ dạ cả tin lời của cô ấy chứ? Nếu bà tin cô ấy, chẳng phải là rơi đúng vào mưu kế của cô ấy sao? Đừng giận nữa nhé”. Nói rồi đưa tay ôm lấy Lâm Như, không ngờ lại bị cô đẩy ra.

Hứa Thiếu Phong không hề nhụt chí, lại đưa tay ra lau nước mắt cho Lâm Như, lần này lại bị Lâm Như gạt ra nói: “Đừng động vào tôi!”

Hứa Thiếu Phong nói: “Nhìn bà oan ức chưa kìa, thế giờ tôi phải làm gì cho bà đây?”. Nói xong lại lấy mấy tờ giấy ăn đưa cho Lâm Như nói: “Lau mặt đi, đừng vì những chuyện đồn đại nhắm nhĩ đó mà tự mình làm khổ mình”.

Lâm Như cầm lấy giấy ăn, lau mặt xong liền nói: “Hứa Thiếu Phong, gan của ông cũng to thật! Trong mắt ông không còn người vợ này cũng được, nhưng ông không thể không có sự nghiệp chính trị, không thể không có tiền đồ. Bây giờ không phải công chức nhà nước phải tuân thủ pháp luật sao? Bao người tình bên ngoài phải chịu sự xử lý như thế nào không phải ông không biết, có rất nhiều những vị quan chức to hơn ông không phải cũng vì có bồ nhí mà mất mũ ô sa sao, những đạo lý này chắc cũng không cần tôi phải nói cho ông biết chứ? Ông đi một bước là có một dấu chân, từ một người viên chức bình thường leo lên được chức vụ như ngày hôm nay phải mất bao công sức, tại sao ông lại không quý trọng nó? Cho dù ông không nghĩ cho tôi đi nữa, cũng nên nghĩ cho con một chút chứ, cho dù có không nghĩ cho con đi nữa thì cũng nên nghĩ cho chính bản thân mình, nếu ông thật sự bị người ta tóm được thóp, mất chức vì một con đàn bà, tiền đồ đứt gánh, có đáng không?”

Hứa Thiếu Phong cảm thấy lời của Lâm Như giống như một nhát dao đâm thẳng vào trong lòng ông, không chịu nổi, từng giọt mồ hôi từ trên đầu ông chảy xuống. Ông biết, mặc dù lời của Lâm Như có đôi chút nhân tâm, nhưng câu nào cũng có lý, việc này không giống những việc khác, một khi bị người khác nắm được thóp là xong rồi. Đường nhiên không có việc gì là tuyệt đối, phụ nữ cũng không phải ai cũng là tai họa, nếu như không có sự ủng hộ của Trần Tư Tư trong lần trước, ông e là đã sớm tiêu rồi. Điều này thì giải thích thế nào đây? Ông bèn ngắt lời của Lâm Như: “Được rồi, được rồi, đừng lôi lý lẽ ra nữa, bà cứ nói linh tinh cái gì thế?”

Đúng lúc này, chuông cửa reo lên, người đưa đồ ăn đến. Hứa Thiếu Phong nhận lấy thức ăn đã đặt, trả tiền, sau đó mở ra, rồi đưa cho Lâm Như một đôi đũa nói: “Nào, nhanh qua đây ăn cho nóng”.

Lâm Như cầm lấy đũa, lại đặt ở bàn trà nói: “Tôi không đói, ông ăn đi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Ăn đi mà, người là sắt, cơm là gang, một bữa không ăn đói hoa mắt. Ăn cơm rồi sẽ có tinh thần, tôi thật lòng chấp nhận phê bình, bà cứ tiếp tục dạy bảo tôi có được không?”

Lâm Như nói: “Đâu có, tôi đâu dám dạy bảo ông?”

Hứa Thiếu Phong lại cầm lấy đũa đưa vào tay Lâm Như nói: “Đừng giận nữa, tức quá sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đấy, ăn nào, đừng có đặt đũa xuống nữa nhé”, nói rồi ông làm ra vẻ như không có chuyện gì ăn lấy ăn để.

Lâm Như vốn vẫn tức đến tận cổ, còn đây một bồ ám ức muốn nói, nhưng cứ nhìn thấy thái độ này của Hứa Thiếu Phong, lại không điên lên được, ám ức cũng không nói ra được, bèn cố ăn lấy vài miếng, thực tình thì chẳng thể nào mà nuốt nổi, bèn đặt đũa xuống, quay ra rót lấy hai cốc nước, một cốc đặt trước mặt cô, một cốc đưa cho Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong cười nói: “Chỉ có bà xã là yêu thương tôi”.

Lâm Như trong lòng thích những lời nói kiểu này của ông, nhưng miệng lại thốt lên: “Làm sao yêu thương ông bằng người ta, còn nói vì giúp ông thoát tội liên đới trong sự cố hỏa hoạn, cô ta đã bỏn ba khắp nơi, đúng là cô ta đã trở thành người cứu thế của ông rồi”.

Hứa Thiếu Phong vừa nghe nhắc đến việc Trần Tư Tư giúp anh thoát vụ hỏa hoạn, trong lòng mừng thầm, đang lo không biết giải thích thế nào về chuyện giữa anh và Trần Tư Tư, thì may quá, đây quả là một cơ hội tích cực. Để khiến Lâm Như có thể chấp nhận được, bèn cố ý nói: “Bà xem bà đấy, sao lại nhắc đến cô ấy rồi? Nếu như không phải vì vụ hỏa hoạn lần trước khiến tôi đứng trước nguy cơ bị khai trừ, tôi cũng không có mối quan hệ này với cô ta, chủ yếu là trong thời khắc then chốt ấy, tôi nghe người ta nói cô ấy có quen với Tổ trưởng Tô Điều tra Sự cố Mã Trung Tân, mới nhờ cô ta giúp một chút. Nhưng không ngờ được là sau việc đó lại chịu nhiều tai tiếng thế này, đúng là được không bằng mất. Cứ thế này, thà trước đây tôi không nhờ cô ta còn hơn, cho dù có mất chức quan cũng không bị mang tiếng”. Hứa Thiếu Phong nói nhiều như thế, sau khi nói xong, ông mới thực sự ngạc nhiên không ngờ được mình lại có thể nói ra những lời như thế này, lại có thể đưa một việc vốn dĩ thuộc lĩnh vực tình cảm chuyển thành việc vì lợi ích chính trị, như thế có thể tìm được đường lui cho mình mà lại tìm được lý do đối phó với Lâm Như.

Sau khi Lâm Như nghe xong những lời này, quả nhiên thái độ tốt lên rất nhiều, bèn nói: “Nếu đàn bà là nước, đàn ông là thuyền, thì nước có thể đẩy thuyền, nhưng cũng có thể lật thuyền. Từ cổ chí kim, đã có không biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, gió bão dậm trường gì cũng từng trải qua, nhưng không ngờ lại bị lật thuyền vì sự dụ dỗ của đàn bà. Tôi hy vọng ông không mắc phải sai lầm đó”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Làm sao tôi thể được?”. Chưa nói dứt lời thì chuông điện thoại reo, Hứa Thiếu Phong nói: “Có điện thoại, bà đi nghe đi”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 8.6

Lâm Như hơi nghi ngờ bèn cầm lấy điện thoại nói 'Alo' một tiếng.

Bên đầu kia điện thoại nói: “Alo, chị dâu, em là Chính Tài, gần đây chị vẫn khỏe chứ?”

Lâm Như nói: “Ồ, là Chính Tài à, tôi rất tốt, gọi điện đến có việc gì thế?”

Đầu kia điện thoại nói: “Lúc này em gọi điện cho Cục trưởng Hứa, anh ấy tắt máy. Trên tinh phái người tới, không thể tìm được anh ấy, em bèn gọi điện về nhà xem anh ấy có nhà không”.

Lâm Như nói: “Ông ấy ở nhà, chờ ông ấy nhận máy nhé!”, nói xong đưa điện thoại cho Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong nói: “Đúng là phiền phức thật, tan làm rồi vẫn không được yên thân”. Nói rồi lấy điện thoại từ tay của Lâm Như nói: “Alo, Chính Tài, không phải là tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi sao? Các cậu thay mặt tôi đi một chuyến”.

Chính Tài nói: “Anh Hứa, không được, có cả đồng chí Lý cũng về nhất định đòi anh phải tới mới được, ông ta nói nếu anh không tới, ông ta sẽ lên tinh ngay đêm nay”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Thôi được, tôi sẽ đến”. Đặt máy xuống, trong lòng nghĩ Vương Chính Tài đúng là xứng đáng với chức Chánh văn phòng, khi làm việc không để lọt lấy một giọt nước, nhẹ nhàng mà lừa được Lâm Như. Bèn giả vờ đáng vẻ bất đắc dĩ nói: “Bà xem đấy, muốn yên tĩnh một chút cũng không được”.

Hứa Thiếu Phong thấy Lâm Như không phản ứng gì, biết là cô vẫn còn đang giận ông, bèn cười với cô nói: “Để tôi xin nghỉ phép, thế có được không?”

Trên miệng của Lâm Như hơi nở ra một nụ cười, nhưng lại rất nhanh được cô kìm lại, mới nói: “Đó là sự tự do của ông, tôi đâu có quyền quản ông?”

Tiểu tiết này Hứa Thiếu Phong sớm đã nhận ra, biết được tình hình không nguy lắm, nói: “Tôi đi đối phó một chút rồi về, bà nghỉ sớm đi nhé”.

Đi ra khỏi cửa, Hứa Thiếu Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới tiểu oan gia đó, e là còn đang khóc lóc thảm thiết đợi ông đến dỗ, bèn lái xe như bay theo hướng của khu hoa viên Di Tinh. Trong lòng nghĩ, đàn bà nhiều cũng phiền, đồ người này lại phải đi an ủi người kia, cũng giống như mình tình chạy xô vậy, bận tới sân này rồi lại chạy tới sân kia, không biết địa chủ trước đây họ làm thế nào để xử lý mối quan hệ giữa những người phụ nữ? Nghe nói bọn họ ai cũng có mấy vợ, thế thiếp thành đàn, một người làm sao có thể xử lý tốt được tất cả các mối quan hệ đó? Nhất định họ phải có nhiều kiến thức, phải nghiên cứu thật kỹ mới được.

Đi được nửa đường, ông nhìn qua kính chiếu hậu để chắc chắn không có ai theo đuôi mình, sau đó lại nghĩ liệu Tư Tư có ở nhà không? Lúc này sợ cô ấy gọi điện đến cho ông nên ông phải tắt máy, giờ mới mở máy ra, gọi điện lại cho cô. Sau khi điện thoại gọi đi, ông alo một tiếng mới nghe thấy cô nói, Thiếu Phong anh đang ở đâu? Ông nói, anh sẽ đến ngay, em có ở nhà không? Chỉ nghe thấy cô “ờ” một tiếng. Ông nói, được rồi, một lát nữa anh tới. Nói xong bèn tắt máy, nhìn thấy bên đường có một tiệm đồ ăn nhanh, nghĩ tới việc cô ấy bị nôn, e rằng vẫn chưa ăn uống gì, bèn dừng xe lại, mua một

chút đồ ăn vặt và một suất cơm, rồi mới lên xe đi tiếp.

Mọi thứ đúng như dự đoán của Hứa Thiếu Phong, Trần Tư Tư nước mắt lưng tròng, ông vừa vào tới cửa, cô liền như một chú chim bị thương, sà ngay vào, rúc đầu vào vai ông, ôm chặt lấy ông, trong giây phút đó nước mắt rơi ướt đầm vai ông.

Ông vỗ vỗ vai cô, giả vờ chẳng hề biết chuyện gì nói: “Được rồi, được rồi, anh đoán em vẫn chưa ăn cơm, em xem anh mua gì cho em này?”

Trần Tư Tư rúc đầu vào càng mạnh hơn, nhỏ nhẹ nói: “Em không đói, em chỉ muốn ôm anh như thế này thôi”.

Hứa Thiếu Phong bèn buông túi thức ăn xuống, ôm chặt lấy cô mà nói: “Nghe lời nào, hãy ăn cơm trước đi, có ầm ức gì đợi ăn xong hãy nói”.

Trần Tư Tư lắc lắc mình nói: “Em không cần!”

Hứa Thiếu Phong nghĩ thầm trong lòng, thảo nào những cô gái trẻ muốn tìm những người đàn ông có tuổi, cô ấy mãi mãi có thể làm trẻ con, còn nếu như tìm một người tuổi tác tương đương với họ, họ lớn thế nào thì là như thế, không dễ gì giả vờ được, còn nếu như tìm một người nhỏ hơn họ, cho dù cô ấy có trẻ trung đến thế nào thì cũng phải giả vờ giống người lớn. Hứa Thiếu Phong biết trong lòng cô có ầm ức, cô ấy muốn nũng nịu thì để cô ấy làm đi, đằng nào thì nhiệm vụ chủ yếu của ông hôm nay cũng là giảng hòa, chỉ cần có thể giảng hòa được các mối quan hệ, phương thức làm có thể linh hoạt một chút.

Ông cố ý ra vẻ chẳng biết điều gì nói: “Có phải em vẫn giận anh không? Buổi tối thực sự có cuộc họp, trên tình phái người xuống, anh không thể không tới tiếp đón. Đây này, vừa mới tiếp xong, anh nhanh chóng phóng như bay về đây luôn. Anh nghĩ chắc em giận anh, quả nhiên là giận thật”. Nói rồi đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt mặt cô, cô ấy lại rúc mặt vào vai ông.

Ông đột nhiên nhanh nhẩu nói: “Cho em nghĩ một chút nhé, xem em có đoán được ra không?”

Cô nói: “Không thêm trả lời!”.

Ông lại nói: “Nhà của Tiểu Minh có ba người con, con cả gọi là Đại Mao, con thứ hai gọi là Nhị Mao, con thứ ba gọi là...”.

Cô nói: “Đứa thứ ba là Tiểu Minh. Lúc nào cũng thế”.

Ông nói: “Thật quá thông minh, không muốn trả lời mà vẫn có thể trả lời chuẩn xác đến như thế, nếu như muốn trả lời nhất định sẽ rất tuyệt”.

Cô đột nhiên buông tay ra, dùng nắm đấm đấm ông nói: “Anh xấu xa, anh xấu xa! Rõ ràng anh biết trong lòng người ta ầm ức, vẫn còn lòi người ta ra đùa”.

Ông bèn nhân cơ hội này lau mặt cho cô, thấy gương mặt xinh xắn ướt đầm nước mắt trở nên càng thanh tú, bèn nói với giọng yêu thương: “Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà làm em ầm ức tới mức này?”

Cô vừa nghe thấy những lời này, lại òa lên khóc tiếp.

Hứa Thiếu Phong bèn đỡ dành cô, nói: “Đừng có khóc, đừng khóc, có chuyện gì từ từ nói”.

Nói rồi, bế cô đặt lên ghế sofa, sau đó lại rót cho cô một cốc nước, còn mang lại chút đồ ăn đã mua lúc nãy, mở ra, rồi cầm lấy đôi đũa, đưa cho cô và nói: “Ăn một chút đi, đừng để đói quá”.

Trần Tư Tư bèn đặt đũa xuống nói: “Em không đói”.

Hứa Thiếu Phong một tay ôm trọn lấy Trần Tư Tư, rồi lại cầm lấy đũa, gấp đồ ăn, bón cho cô. Đợi cô ăn hết, lại đút cho miếng nữa, lúc này cô mới cầm lấy đũa nói: “Đề em”.

Hứa Thiếu Phong nghĩ thầm, bà cô này, đúng là còn khó chiều hơn người trước, càng nhỏ càng khó chiều, nhưng mà cũng chẳng có cách nào khác, ai bảo mình gây ra họa? Mình không đến hầu hạ thì còn ai tới đây, cũng chẳng thể phái thuộc hạ của mình tới được? Nghĩ tới đó, không nén được cười thầm, ông thấy mình đúng là dễ tiện, cuộc sống êm ấm không muốn, lại đi trêu hoa ghẹo liễu, để sau khi gây ra tai họa này, lại giống như một tên thái giám. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhìn dáng vẻ ăn cơm của Trần Tư Tư đúng là khiến cho người khác thấy yêu, từng miếng nhỏ, từng miếng nhỏ, ăn không chậm cũng không gấp, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng tóp tép, tóp tép. Anh như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Tư Tư ngẩng đầu lên, lườm ông một cái nói: “Nhìn em thế làm gì?”

Ông nói: “Đẹp. Nhìn chưa đã!”

Cô nói: “Nhìn không đã thì cưới em đi, ngày nào cũng được nhìn, để cho anh nhìn đã thì thôi”.

Anh thấy hận vì không thể tát cho mình một cái, đúng là hũ nào không mở thì nhắc tới hũ đó, tại sao lại để vấn đề đến nước này? Thiếu Phong chỉ biết cười he he nói: “Anh mà cưới em không phải là đa thê sao? Đến lúc đó, anh trở thành kẻ phạm pháp, còn có lời nào để mà nói?”

Trần Tư Tư buông đũa xuống nói: “Thế thì anh ly hôn với bà ấy đi”.

Chương 67: Chương 8.7

Hứa Thiếu Phong như hít phải một luồng hơi lạnh.

Đàn bà mà, một khi đã ác thì người này càng ác hơn người trước, bèn nói: “Tur Tur, em hôm nay làm sao thế? Có phải là đã gặp bà ấy rồi không?”

Trần Tur Tur gân cổ lên nói: “Lẽ nào bà ấy không nói với anh?”

Những người này, chẳng ai kém ai cả. Hứa Thiếu Phong bèn cố ý căng thẳng nói: “Cái gì? Em thực sự đã gặp bà ấy? Sau khi hết giờ anh đi đón mấy vị khách từ trên tỉnh xuống, vừa mới kết thúc xong là tới đây luôn, anh chẳng kịp về nhà, đâu có biết được nguyên nhân sự việc? Tur Tur, mau nói với anh, rốt cuộc là chuyện gì?”

Trần Tur Tur nói: “Buổi chiều bà ấy đến tìm em”.

Ông “a” một tiếng nói: “Cô ấy tìm em? Tìm em làm gì?”

Trần Tur Tur nói: “Đến hỏi tội em, hỏi em với anh có quan hệ từ khi nào, nói em lòng dạ bẩn thỉu, em nói bà ấy giống như một oan phụ, bà ta liền hất cho em một ly nước, lại còn hất thẳng vào mặt em. Em lớn như thế này rồi, chưa từng bị nhục nhã như thế lần nào, em thật sự không ngờ được, bà ta lại có thể đối xử như thế với em...”. Nói đến đây, trong chốc lát không thể khống chế được cảm xúc của bản thân, lại khóc to lên.

Hứa Thiếu Phong vội vàng ôm lấy cô, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô nói: “Để anh xem, đã bong chưa?”

Trần Tur Tur nói: “Là nước ấm, bong thì chưa đến mức, nhưng rõ ràng là làm ô nhục đến nhân cách của em, là khinh thường em”.

Hứa Thiếu Phong nghĩ trong lòng, dựa vào sự giáo dục của Lâm Như thì không thể làm chuyện thô bỉ như thế được, bà ấy dùng nước tạt người, rõ ràng là Trần Tur Tur làm bà ấy tức điên lên, nếu không thì bà ấy nhất định không thể làm chuyện như thế này. Đương nhiên trong lúc này ông không thể biện hộ cho Lâm Như một lời nào, cho dù là nửa câu cũng không được, lời nói tốt đẹp chỉ có thể giữ lại nói cho một mình Lâm Như nghe thôi. Nếu như có thể thì bây giờ ông cũng chỉ mắng bà ấy vài câu để cho Trần Tur Tur vui. Nhưng bảo ông mắng, ông cũng không thể mắng được, ông vốn dĩ đã làm cho Lâm Như tổn thương, nếu lại mắng bà ấy sau lưng, thì chính ông cũng chẳng ra sao cả. Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, ông chẳng hề muốn làm tổn thương ai, ông chỉ có thể gặp ai thì dỗ người đó, nghĩ thế, bèn nói với Trần Tur Tur: “Xin lỗi, Tur Tur, đều là tại anh không tốt, để em âm ỉ rồi”.

Trần Tur Tur vốn dĩ đầy một bụng ấm ức, nghe Hứa Thiếu Phong nói như thế, cũng không muốn giận thêm nữa, liền nói: “Không sao, mọi chuyện đã qua rồi”.

Hứa Thiếu Phong luôn muốn làm rõ nguyên nhân của chuyện này, hỏi: “Bây giờ điều khiến cho anh mơ hồ là, làm sao bà ấy lại biết chuyện giữa hai chúng ta? Bà ấy có chứng cứ gì, có nói cho em biết không?”

Trần Tur Tur nói: “Bà ấy không phải là kẻ ngốc, việc như thế này làm sao có thể nói cho em biết được?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Bà ấy không phải là kẻ ngốc, em cũng đừng là kẻ ngốc chứ, nếu bà ấy không có được chứng cứ có liên quan tới mối quan hệ giữa hai chúng ta, thì em cũng đừng nhận xem bà ấy làm thế nào”.

Trần Tur Tur nói: “Tại sao em lại phải chết không thừa nhận chứ? Bà ấy có thể công khai khiêu khích trước mặt em, thì tại sao em lại không thể?”

Hứa Thiếu Phong nghe thấy thế, thiếu chút nữa thì đầu lại: “Bà ấy đã chẳng có căn cứ gì, tại sao em lại thừa nhận, đây không phải là không khảo mà xưng sao?”

Trần Tur Tur nói: “Bà ấy không có căn cứ thì liệu có tìm đến em không? Nực cười”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Em có biết không, một khi em thừa nhận, đồng nghĩa với việc chặn con đường của hai chúng ta, sau này chúng ta biết qua lại như thế nào đây?”

Trần Tur Tur nói: “Tại sao lại không thể qua lại? Bà ấy bảo em sau này không được qua lại với anh, em nói, em không thể, em yêu anh, muốn em buông xuôi là chuyện không thể được”.

Hứa Thiếu Phong thiếu chút nữa thì điên tiết, bà cô này, khi thông minh thì còn thông minh hơn cả người kia, nhưng lúc ngốc lên lại cũng ngốc hơn cả người đó, ông nói: “Chuyện giữa hai chúng ta vốn dĩ là chuyện vụng trộm, em lại công khai nhận với bà ấy, bảo anh phải làm thế nào đây? Sau này anh có muốn qua lại với em cũng không dễ rồi”.

Trần Tư Tư đầy ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Còn vì sao cái gì nữa? Em đã chặn đường lại rồi, em bảo anh phải nói như thế nào đây?”

Trần Tư Tư nghe xong đàn người ra, cô vốn chỉ muốn chọc tức Lâm Như thôi, khiến cho bọn họ cãi nhau, khiến bà ấy chủ động bỏ Hứa Thiếu Phong, sau đó cô thừa nước đục thả câu, không ngờ kết quả sự việc lại vượt quá khỏi dự tính của cô, bèn nói: “Ý của anh là, giữa em và Lâm Như, anh chọn Lâm Như, bỏ em, có phải không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Đây không phải là vấn đề anh lựa chọn ai, từ bỏ ai, Tư Tư, em biết không, anh là người đã có gia đình mà, đây là sự thực, không thể không thừa nhận sự thực này”.

Trần Tư Tư đột nhiên cười nhạt một tiếng: “Thế nói cho cùng, em chỉ là một bộ quần áo trên người anh, muốn mặc thì lấy ra mặc, muốn vứt, thì một nhát là vứt đi, có phải không?”

Hứa Thiếu Phong vừa nhìn thấy Tư Tư cười nhạt một tiếng thì trong lòng thấy sợ, cười nhạt là tiền tấu, trong những trường hợp thông thường, phụ nữ sau khi cười nhạt sẽ là điên loạn lên, sau khi điên loạn rồi sẽ òa lên khóc thật to. Để khiến cho tâm trạng cô không bị xấu thêm nữa, Hứa Thiếu Phong muốn tiến hành kể hoãn bình mà ngon ngọt: “Tư Tư, đừng nói như thế, em nên hiểu cho sự khó xử của anh. Anh đối với em như thế nào, không cần anh phải nói, trong lòng em rõ hơn ai hết. Có một số chuyện, không thể vội vàng được, phải từ từ. Anh vẫn còn chưa biết thái độ của Lâm Như như thế nào, nếu như cô ấy biết chuyện của hai chúng ta, chủ động muốn ly hôn với anh, thế thì thật tạ trời tạ đất, chúng ta có thể đường đường chính chính ở bên nhau, quan gì thì quan, làm được thì làm, không làm được thì thôi, có một người phụ nữ xinh đẹp như em bên cạnh, trong đời anh không còn gì tốt hơn”.

Những lời này quả nhiên rất có hiệu quả, Trần Tư Tư vẫn chưa kịp phát điên lên, đã chuyển thái độ, đột nhiên trở nên dịu dàng nói: “Thiếu Phong, anh nói, nếu như bà ấy không đồng ý thì sao? Nếu bà ấy không đồng ý, thì không phải là chúng ta sẽ không thể ở bên nhau được sao?”

Hứa Thiếu Phong cảm thấy không nên thề thốt gì với cô, một khi thề rồi, sau này không thực hiện được, chính là tự mình đưa đầu mình vào rọ, nhưng ông cũng không hoàn toàn chặn hết hy vọng của cô, một khi không có hi vọng gì thì cô ấy nhất định sẽ điên lên, bèn nói: “Nếu như cô ấy không đồng ý, sự việc sẽ phức tạp hơn rất nhiều. Tư Tư à, em không nên thừa nhận với cô ấy, càng không nên đối đầu với cô ấy, em làm như thế, trong chốc lát đã làm loạn kế hoạch của anh lên, khiến anh rất bị động”.

Trần Tư Tư nói: “Thế anh có kế hoạch gì, sao lại không nói với em?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Chuyện gì cũng phải làm từng bước, dục tốc thì bất đạt. Nếu như cô ấy không biết anh đi ngoại tình, thời gian lâu dần, cô ấy sẽ cảm thấy giữa anh và cô ấy thực sự không còn chút ý nghĩa nào nữa, nói không chừng đòi ly hôn với anh thật. Còn nếu như để cô ấy biết được là anh đi ngoại tình, sẽ có hai khả năng, một là cô ấy chủ động ly hôn với anh, đây đương nhiên là chuyện tốt, còn một khả năng nữa, có thể cô ấy không ly hôn với anh để làm khổ anh. Cho nên, trong thời gian này, chúng ta nên gặp nhau ít một chút, không nên gây ra thêm phiền phức gì nữa. Em thấy thế nào?”

Trần Tư Tư đột nhiên vung hai cánh tay ra, ôm chặt lấy ông nói: “Thiếu Phong, em thực sự rất thích anh, không nỡ bỏ anh”.

Hứa Thiếu Phong nhẹ nhàng vỗ vai cô nói: “Điều này thì anh biết, anh biết mà”.

Hứa Thiếu Phong không dễ gì an ủi được Trần Tư Tư, đã đến hơn 11 giờ đêm rồi. Ra khỏi nhà rồi, cũng phải vội vàng mà trở về chứ, trong lòng lại nghĩ phải ứng phó với Lâm Như thế nào đây. Ông thấy mình bây giờ sao lại biến thành người như thế này, nói dối như cuội, đầu nào cũng nói dối, lừa gạt vợ, lại tới lừa gạt người tình, khiến lòng mình cũng thấy đau. Nhưng mà, nếu không nói dối thì không thể nào xử lý ổn thỏa được những mâu thuẫn này. Nếu có một ngày hai người bọn họ biết rõ chân tướng sự việc, thì anh thật sự không có mặt mũi nào mà làm người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 8.8

Không ngờ trong lúc Hứa Thiếu Phong bị chuyện gia đình làm cho đau đầu nhức óc, lại có người đằng sau viết tùm bậy về ông.

Trong xã hội hiện nay, khi có người nào bị báo chí nhòm ngó đến, cho thấy người đó sớm muộn gì cũng gặp một số rắc rối.

Người muốn viết bài về Hứa Thiếu Phong là vợ Phó Cục trưởng Trương Minh Hoa, bà Phùng Hải Lan.

Phùng Hải Lan nghe được không ít chuyện về Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn từ chồng mình, trong đó chắc chắn không thiếu được chuyện về quan hệ giữa Trương Minh Hoa và Hứa Thiếu Phong. Từ khi Hứa Thiếu Phong thoát khỏi vụ hỏa hoạn, ông đã công khai bài xích Trương Minh Hoa. Trong một số quyết sách về một số sự việc của Cục, Hứa Thiếu Phong chỉ cần bàn bạc qua với một số trưởng phòng các đơn vị, trong cuộc họp của Cục chỉ cần biểu quyết là xong, không hề thông qua ý kiến của Trương Minh Hoa, cũng không coi Trương Minh Hoa ra gì.

Còn mấy đơn vị vốn thuộc quyền quản lý của Trương Minh Hoa, những người lãnh đạo thấy thái độ của Hứa Thiếu Phong như thế, ai cũng gió chiều nào

xoay chiều ấy, gặp chuyện cũng không báo cáo Trương Minh Hoa, đều chạy tới chỗ Hứa Thiếu Phong, cứ dần dần như thế, Trương Minh Hoa trở thành kẻ bù nhìn, có quyền lực trong tay mà chẳng làm gì được. Sau khi bị Hứa Thiếu Phong cho đi tàu bay giấy, Trương Minh Hoa lúc nào cũng buồn chán, nhưng chẳng có cách nào khác, chôn quan trường là thế, đánh hổ không chết thì bị hại đến thân, chuyện sự cố hòa hoãn không xử lý được Hứa Thiếu Phong, ông đã định sẵn là bối cảnh hôm nay của ông nhất định không thể lạc quan. Ông tự rõ, Hứa Thiếu Phong làm như thế chính là muốn loại bỏ ông.

Sự tình tới mức này, nếu tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì, Trương Minh Hoa và Phùng Hải Lan sau khi thảo luận nhiều lần, cuối cùng cũng đồng ý, không ở đó để bị chèn ép như thế, thà chủ động xin tổ chức Tỉnh ủy điều chỉnh công tác còn hơn, may ra còn được điều đến một đơn vị tốt một chút.

Cứ thế, Trương Minh Hoa thăm dò qua Phó Thị trưởng Thường trực Chung Học Văn, sau đó tìm tới lãnh đạo tổ chức, lãnh đạo trả lời rằng có thể suy nghĩ, trước khi chính thức điều chỉnh, vẫn mong ông làm tốt công tác đang đảm nhiệm.

Nghe lãnh đạo nói vậy, Trương Minh Hoa đã cảm nhận được sự điều chỉnh công tác của ông đã thành sự tất yếu, ông không khỏi chạnh lòng.

Nhìn thấy chồng suốt ngày buồn phiền, Phùng Hải Lan đứng là có sức mà không biết giúp như thế nào, bà biết đối với người đàn ông, quyền lực là vô cùng quan trọng, bà chỉ biết hy vọng Trương Minh Hoa được điều đến một đơn vị tốt hơn.

Tối hôm đó, một người họ hàng đang làm việc ở thành phố Hải Tân đến nhà họ ăn tối, không ngờ người họ hàng đó khi xem ti vi lại nhận ra một người, nói người đó từng có bồ nhí, còn bị vợ theo dõi. Lúc xem ti vi, bà thiếu chút nữa là kêu toáng lên. Người trên ti vi đó chính là kẻ đối đầu với Trương Minh Hoa - Hứa Thiếu Phong. Hứa Thiếu Phong đang đứng trước ống kính trong một buổi họp báo nói, lần bỏ thầu công trình này nhất định phải tiến hành đúng nguyên tắc công khai, công chính và công bằng, để công ty thực sự có thực lực và uy tín trong cả nước đến nhận thầu xây dựng.

Phùng Hải Lan chỉ vào Hứa Thiếu Phong trên màn ảnh ti vi nói: “Người cậu nói chính là ông ấy?”

Người họ hàng của bà nói: “Đúng mà, không thể sai được, chính là ông ta, em còn bảo ông ấy ghi chép rõ ràng trong sổ đăng ký mà, ông ấy tên là Hứa Thiếu Phong”.

Đột nhiên Phùng Hải Lan vui vẻ thốt lên: “Tốt quá, đúng là quá tốt rồi. Sao lại trùng hợp thế nhỉ, Phúc Sinh, hôm nay cậu đến thật đúng lúc, nếu hôm nay cậu không đến nhà chị chơi, nếu như không ngồi xem ti vi, nếu như trên truyền hình không phát chương trình có ông ấy, cũng không thể nào nói ra chuyện này cho chị nghe, cậu đúng là đã giúp được chị rất nhiều”.

Người được Phùng Hải Lan gọi là Phúc Sinh này, chính là người bảo vệ trong khu hoa viên Di Tình, chính là người đã từng bắt Hứa Thiếu Phong đi vào tờ kê khai. Cậu ta chính là con trai cô của Phùng Hải Lan, cậu ta phải gọi Phùng Hải Lan là chị họ. Ở nơi xa lạ, có được một người chị họ như thế này là may rồi, thời gian lâu lâu, Phúc Sinh bèn đến nhà chị họ ăn bữa cơm gia đình, nói chuyện quê nhà, cũng thấy vui. Điều khiến cho Phúc Sinh không ngờ được là, cậu chỉ tiện miệng nói có mấy câu mà khiến cho chị họ vô cùng hứng thú, lại còn nói là giúp bà ấy rất nhiều, điều này khiến cho cậu vô cùng vui sướng, nhưng cậu vẫn không hiểu được là rốt cục thì cậu ấy đã giúp được điều gì, bèn hỏi: “Chị, liệu có phải việc này có liên quan tới chị không?”

Phùng Hải Lan nói: “Có, có quan hệ rất lớn là đằng khác. Phúc Sinh em hãy kể lại tình hình thật cụ thể cho chị nghe, càng cụ thể tí mĩ thì càng tốt”.

Phúc Sinh bắt đầu kể từ việc Hồ Tiểu Dương tìm cậu, nói tới việc Hứa Thiếu Phong đến phòng 15A, tầng 15, khu nhà 15 tầng, lô số 3 tìm Trần Tư Tư, chuyện ông ấy bị Hồ Tiểu Dương và Lâm Như theo dõi. Cậu ấy còn nói tới chuyện Lâm Như đưa tiền cho cậu ấy, xé tan bản kê khai, để không ai được biết đến chuyện này. Cuối cùng mới nói: “Chị, lúc đó người phụ nữ ấy xé tan bản kê khai, lại còn đưa tiền cho em, còn nói em không cần phải bắt kê khai nữa, cũng bắt em không được kể với bất cứ ai, lúc đó em nghi ngờ, người tên Hứa Thiếu Phong nhất định làm quan to, nếu không thì vợ của ông ta nhất định không thận trọng đến thế”.

Phùng Hải Lan càng nghe càng vui, một khi vui vẻ, bà không quên rót thêm nước vào cốc cho Phúc Sinh, đợi cho Phúc Sinh kể xong bà mới nói: “Ông ta cũng không phải là quan chức gì lớn lắm, cao hơn anh rể em nửa bậc, chẳng qua là sếp, có chút quyền, ngoài ra thì cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Em nói xem người đàn bà đó có phải là tóc không dài, bên dưới cổ ý làm cho nó lật lên, nhìn rất Tây đúng không?”

Phúc Sinh nói: “Người đàn bà lần đầu tiên tìm em tóc dài, rất xinh đẹp cũng rất Tây, người sau đó đến thì bà ta ngồi trong xe, em không nhìn rõ là tóc dài đến mức nào”.

Phùng Hải Lan nói: “Chỗ chị có ảnh của bà ta, em có thể xác minh lại một chút”, nói rồi bước một bước ra, chạy như điên vào trong phòng ngủ, tìm một cuốn album, giờ xoành xoạch một hồi, sau đó lấy ra một bức, chỉ vào Lâm Như ở trong ảnh nói: “Em xem đi, có phải là bà ấy không?”

Phúc Sinh nhìn thật kỹ rồi nói: “Đúng, đúng là bà ấy”.

Phùng Hải Lan lại vội vàng lật một hồi nữa, mới tìm thấy được ảnh của Đào Nhiên, chỉ cho cậu ấy nói: “Người đàn bà thứ nhất có phải là người này không?”

Phúc Sinh nhìn đi nhìn lại, lắc đầu nói: “Không phải. Không phải là người này”.

Phùng Hải Lan vốn nghĩ người phụ nữ còn lại nhất định là Đào Nhiên, trong ấn tượng của bà, Đào Nhiên chính là côn trùng theo đuổi Lâm Như, vì mong kiếm được một chút lợi ích kinh tế từ Lâm Như, cứ bám chặt lấy bà ta. Không ngờ kết quả lại không phải là cô ta, điều này lại khiến cho Phùng Hải Lan cảm thấy hơi ngạc nhiên, bà nghĩ đi nghĩ lại, mới đột nhiên ngộ ra, Lâm Như không phải là đồ ngốc, chuyện như thế này bà ta làm sao lại để cho Đào Nhiên biết được? Người đó nhất định là cô em họ của bà - Hồ Tiểu Dương. Nghĩ như thế, bà bèn vội vã tìm lấy tấm ảnh có Hồ Tiểu Dương, chỉ cho Phúc Sinh rồi nói: “Cậu xem này, có phải là người này không?”

Phúc Sinh cầm lại nhìn, lúc này mới xác nhận nói: “Không sai, chính là cô ấy. Cô ta đối với người khác rất được, còn đưa thêm cả tiền cho em”.

Mắt Phùng Hải Lan đột nhiên sáng lên chưa từng thấy, vui mừng nói: “Một chút tiền đó của cô ta có đáng là gì, Phúc Sinh à, em có muốn thay đổi công việc không, ví dụ như, đến cơ quan anh rể em làm cán bộ tuyển dụng, em thấy thế nào?”

Phúc Sinh nói: “Đương nhiên là muốn rồi, em có mơ cũng đâu dám nghĩ mình sẽ làm cán bộ tuyển dụng”.

Phùng Hải Lan nói: “Thế em hãy nghe lời của chị, nếu như Hứa Thiếu Phong lại tới hoa viên Di Tình tìm Trần Tư Tư, em bắt ông ta kê khai một lần nữa, sau đó đưa cho chị bản kê khai đó. Nếu em còn có thể thông qua cách khác, nắm được chứng cứ đích thực giữa Hứa Thiếu Phong và người đàn bà đó thì càng tốt”.

Phúc Sinh nói: “Nếu bắt ông ta kê khai một lần nữa không khó lắm, còn nếu muốn tìm được ra bằng chứng về quan hệ giữa ông ta và người phụ nữ kia thì hơi khó”.

Phùng Hải Lan nói: “Không sợ không làm được, chỉ sợ không nghĩ ra. Phúc Sinh à, cậu có thể nghĩ thêm cách khác mà, sự việc là do con người làm, cách cũng là do con người nghĩ ra, chỉ cần động não, nhất định sẽ nghĩ ra cách. Chắc em phải biết, người có vợ bé này, chính là Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền Thông Nghe nhìn, là kẻ không đội trời chung với anh rể em bây giờ, chính hắn đã chèn ép anh rể của em, nếu không, anh rể em đã sớm được bổ trí một công tác tốt hơn rồi. Nếu như có thể nắm được chứng cứ của ông ấy, chúng ta có thể chinh đốn ông ta, đến lúc đó, anh rể em được mở mày mở mặt, có quyền trong tay, sắp xếp cho em một công việc có đáng gì đâu? Chuyện nhỏ ấy mà, chẳng đáng gì cả”.

Phúc Sinh càng nghe càng vui, càng nghe trong lòng càng rạng rỡ, bèn hưng phấn nói: “Chị, chị yên tâm, việc của chị cũng là việc của em, sau khi em về nhất định sẽ tìm cách, cố tìm ra được một số chứng cứ”.

Phùng Hải Lan nói: “Thế mới đúng, đánh rắn phải đánh cho đập đầu, chỉ cần có lý và có căn cứ, thì không sợ là không xử lý được ông ta”.

Phúc Sinh mừng rỡ nói: “Chị, cứ thế nhé, sau này em làm được rồi, chị nhất định phải bảo anh rể sắp xếp cho em công việc tốt một chút”.

Phùng Hải Lan nói: “Phúc Sinh, em không tin người ngoài còn được, lẽ nào đến chị mình cũng không tin sao? Em yên tâm đi, chỉ cần anh rể em có thể lên được, việc của em chị sẽ lo hết”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Chương 8.9

Một ngày thứ bảy nữa lại đến, buổi sáng sau khi thức dậy, Lâm Như nghe điện thoại của Đào Nhiên gọi đến.

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm, em sắp đến nhà chị rồi, một lát nữa chị xuống dưới được không?”

Cô biết Đào Nhiên đến gọi cô cùng đi tập yoga. Dường như thứ bảy nào hai người họ cũng lên lớp cùng nhau, Đào Nhiên đến đón cô, luyện tập yoga đã trở thành một thói quen không thể thiếu trong cuộc sống của họ. Nhưng bắt đầu từ tuần này cô sẽ phải từ bỏ thói quen đó, từ nay về sau cô không muốn đến nơi đó nữa, không muốn gặp người mình không muốn gặp nữa. Sự tổn thương lần trước đã làm cô đau đớn vô cùng, cô không thể đi để đón nhận sự công kích, liền nói với Đào Nhiên: “Đào Nhiên, hôm nay tôi không được khỏe, tôi không đi đâu, cô đi một mình nha”. Cúp máy xuống, trong lòng cô vẫn còn thấy buồn phiền.

Từ sau lần gặp mặt trực tiếp Trần Tư Tư, cô không ngủ chung giường với Hứa Thiếu Phong. Cũng chính buổi tối hôm đó, sau khi Hứa Thiếu Phong bỏ đi, cô một mình sang phòng bên đã được sắp xếp ngăn nắp để ngủ, để lại phòng ngủ cho Hứa Thiếu Phong. Thực sự cô không thể ngủ chung giường với một người đàn ông trên người còn vương mùi nước hoa của một người đàn bà khác, cô phải bảo vệ sự tự tôn của bản thân, cũng phải tạo cho đối phương chút áp lực.

Hôm đó cũng rất muộn rồi, cô mới nghe thấy tiếng động Hứa Thiếu Phong về nhà. Có lẽ Hứa Thiếu Phong không thấy cô trong phòng ngủ nên có chút lo lắng, vội vội vàng vàng đi tìm cô, cuối cùng đẩy cửa phòng bên ra thì nhìn thấy cô đã ngủ, cô cũng nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của ông ấy. Cô giả như vừa giật mình tỉnh giấc, liền hỏi: “Ông về rồi đấy à?”.

Hứa Thiếu Phong gật đầu, đến bên giường, ngồi cạnh cô nói: “Xem ra bà giận tôi thật rồi, không thể tha thứ cho tôi sao?” Cô nói: “Cứ ngủ riêng đi. Gặp phải những chuyện như thế này trong lòng ai cũng đã có một cái kết, hãy cùng suy nghĩ cho kỹ, đợi khi nào bình tĩnh hẳn rồi hãy nói”.

Hứa Thiếu Phong nắm chặt tay cô nói: “Đi nào, cứ đến phòng ngủ đã. Tôi chẳng có chuyện gì không bình tĩnh, cũng không có gì phải suy nghĩ cả. Chẳng qua chỉ là có một chút hiểu nhầm nhỏ, không thể để nó làm ảnh hưởng đến đời sống tình cảm hai vợ chồng chúng ta được?”.

Thiếu Phong nói xong, liền dùng lực kéo, sau đó nâng Lâm Như ngồi dậy. Cô nói: “Bây giờ tạm thời cứ ngủ riêng đi. Đợi khi nào ông và cô ta thực sự chia tay, đảm bảo là không còn qua lại với nhau nữa tôi sẽ chủ động về phòng ngủ”.

Thực ra, khi nói những lời này trong lòng Lâm Như khát khao được Hứa Thiếu Phong ôm vào lòng, và cứ thế bế cô đến phòng ngủ, giống như cái cách

năm xưa ông ấy đã làm khi họ yêu nhau, miệng cô thì nói không không không nhưng trong lòng lại rạo rực đầy hy vọng để cho ông ấy ôm cô vào lòng. Lúc này đây cũng vậy, cô khát khao mong chờ cảm giác đó. Nếu như ông ấy thực sự đến ôm cô, cô cũng vẫn nói những từ “Không! Không! Không!” nhưng chắc chắn là con tim băng giá kia sẽ ấm lại đôi chút khi thốt ra những lời nói ấy. Nhưng giờ đây ông ấy lại không làm như vậy. Sau khi nghe những lời cô nói, Thiếu Phong từ từ thả lỏng đôi bàn tay mà từ nãy đến giờ vẫn nắm chặt tay cô. Con tim cô lại một lần nữa ứa máu vì đau khổ.

Ông nói: “Bà vẫn không thể tha thứ cho tôi sao?”

Cô thấy con tim mình đau nhói, đau đến tận sâu thẳm trong lòng, liền nói: “Ông vừa từ chỗ cô ta về?”

Hứa Thiếu Phong vội vàng nói: “Đâu có, không phải tôi đã nói tôi đi đón tiếp lãnh đạo trên tỉnh về sao, vừa mới sắp xếp chỗ ăn ở cho họ xong, tôi vội về nhà ngay”.

Lâm Như không nói gì, rõ ràng cô nghĩ thấy mùi nước hoa đặc biệt ấy trên người ông, đó là mùi nước hoa của người đàn bà đó, cô muốn giữ cho ông chút thể diện, nếu mà cứ tiếp tục nói thì cả hai cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa. Cô nằm xuống giường quay mặt vào tường nói: “Nếu không còn cách nào khác, ông hãy cho cô ta một ít tiền và kết thúc ngay chuyện này đi. Bài học cho vấn đề này không phải đã quá nhiều rồi sao? Tôi thực sự không muốn ông vì cô ta mà đánh mất tiền đồ của mình”.

Ông ấy không nói gì, Lâm Như nghe thấy tiếng ông ấy nhẹ nhàng đóng cửa rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Cô không chịu được nấc nghẹn lên một tiếng, sợ ông ấy nghe được, liền dùng răng cắn một góc chăn, làm cho âm thanh ấy trở thành những tiếng đau đớn bất lực trong đêm khuya.

Chiều hôm sau, sau khi hết giờ làm việc, vừa mới ra khỏi cổng bệnh viện, chiếc xe của Hồ Tiểu Dương đã chạy lại đỗ ngay bên cạnh Lâm Như. Hồ Tiểu Dương hạ cửa kính xe xuống nói: “Sếp, mời lên xe!”.

Trong lòng cô bỗng thấy ngạc nhiên và cảm động không thể nói nên lời, liền nói: “Cô đi đâu vậy?”.

Hồ Tiểu Dương đáp: “Chị lên đi, cứ lên rồi khác biết”.

Chiều hôm qua, sau khi biết cô giáo Trần chính là Trần Tư Tư, Hồ Tiểu Dương cảm thấy vô cùng bất ngờ. Đúng thật là đi mòn cả dép cũng không tìm thấy, khi tìm được rồi mới hóa ra trái đất tròn, không cần mất nhiều công sức tìm kiếm, người cần tìm lại ở ngay cạnh. Hóa ra con hồ ly tinh mà cô và Lâm Như đang ngày đêm tìm kiếm lại ở ngay bên cạnh, lại chính là cô giáo Trần xinh đẹp, dễ thương, chỉ ngần ấy chi tiết thôi cũng đủ làm cho sự việc thêm phần ly kỳ. Nếu như người trong cuộc không phải là chị cô thì có lẽ cô cũng cảm thấy sự việc này thật hay ho nhưng một khi đã đụng đến chị của cô thì cô thấy việc này không hề đáng buồn cười chút nào mà ngược lại còn có chút tàn nhẫn. Tại sao lại có thể như thế? Tại sao lại cứ phải là cô giáo dạy yoga của chị ấy cơ chứ? Về phía mình, cô không hề có chút ác cảm nào với Trần Tư Tư cả mà ngược lại cô còn rất thích vẻ đẹp, sự đáng yêu của cô ấy, cũng rất thích sự thẳng thắn và sự kiên trì trong tình yêu của cô ấy. Giờ đây, sau khi sự việc đã rõ ràng cô cảm thấy cuộc chiến giữa hai người xảy ra là chuyện đương nhiên. Thực ra cô cũng định sẽ ngồi nói chuyện với hai người phụ nữ và hòa giải mâu thuẫn giữa hai người bọn họ, nhưng không ngờ chị gái cô lại bắt cô phải tránh mặt, cô không thể không rời khỏi trung tâm tư vấn.

Sau khi làm xong việc trở về, Hồ Tiểu Dương không thấy Lâm Như và Tư Tư ở đó nữa, cô liền gọi điện cho Lâm Như hỏi xem rốt cuộc là chị ấy đã đi đâu rồi? Lâm Như trả lời đã về nhà rồi. Hồ Tiểu Dương nói: “Được rồi, em sẽ đến thăm chị ngay bây giờ”. Lâm Như nói: “Cô đừng đến, tôi đã hẹn với Hứa Tiểu Phong rồi, tôi muốn nói chuyện với ông ấy, ngày mai gặp chị em mình sẽ nói chuyện sau vậy nhé”.

Từ giọng nói của chị gái, cô cảm nhận được cuộc nội chiến trong gia đình chị ấy sắp bắt đầu rồi. Đúng là ai buộc chuông thì người đó phải tự còi, gốc rễ của sự việc này nằm ở phía Hứa Thiếu Phong, sau khi sự việc bại lộ thì chỉ có một cách giải quyết mà thôi.

Lâm Như lên xe vẫn cứ im lặng không hề nói gì, cho đến khi xe ra đến đại lộ, cô mới hỏi: “Đi đâu vậy?”.

Hồ Tiểu Dương đáp: “Chị em mình tìm nơi nào đó yên tĩnh ăn cơm rồi nói chuyện”.

Lâm Như ngập ngừng một chút rồi nói: “Việc này...”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị đừng lo về anh Hứa Thiếu Phong nữa, em đã gọi cho anh ấy rồi, ban đầu cũng định gọi anh ấy cùng đi nhưng anh ấy nói để hai chị em mình đi thôi, anh ấy không tham gia”.

Lâm Như cười một cách miễn cưỡng nói: “Cô lại nói mò gì thế?”

Hồ Tiểu Dương liếc nhìn Lâm Như nói: “Nói mò gì chứ, cứ nhìn biểu hiện của chị thì thấy ngay, tất cả đều hiện lên trên mặt hết rồi, trong lòng thì hận anh ấy nhưng cũng không yên tâm về anh ấy, mình có cơm ăn rồi còn lo anh ấy ăn uống thế nào? Chị thật là”.

Lâm Như lờm Hồ Tiểu Dương một cái, trong ánh mắt ấy chứa nhiều cảm xúc. Đó là ánh mắt ngăm nhìn cũng có ý thể hiện cô đã hết cách rồi. Trời sinh ra đã cho cô cái bản tính này rồi, bên ngoài thì tỏ ra không hề có chút quan tâm gì nhưng thực ra trong lòng không thể không lo lắng cho ông ấy.

Hồ Tiểu Dương nói: “Nếu anh ấy cũng như chị thế này thì tốt biết mấy, mỗi khi ở ngoài có tiệc rượu lại nghĩ đến vợ mình đang ở nhà đợi mình thì chắc là anh ấy không đi xa đến mức này. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, người đàn ông nào mà không phải loài mèo thích ăn tanh? Chỉ cần anh ấy đối tốt với chị là được rồi, có những chuyện cũng không nên đề ý quá nhiều”.

Lâm Như: “Nếu tôi không biết thì cho dù ở bên ngoài ông ấy có năm thê bảy thiếp tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng một khi biết rồi thì liệu có thể không

để ý được không? Hơn nữa, ông ấy đúng là quá to gan rồi, sao mà có thể đem tiền đồ sự nghiệp của mình ra làm trò đùa cơ chứ? Chuyện này có khác gì giết chim lấy lông dệt mũ, nếu như chỉ vì cái sung sướng nhất thời mà đánh đổi cả tiền đồ của mình thì quả thực là không đáng chút nào”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị nói có chút nặng lời khó nghe rồi đấy. Bây giờ có mấy ai làm quan mà bên ngoài không có bồ nhí cơ chứ? Tất cả bọn họ ai cũng sống rất sung sướng, tự tại hồ mưa được mưa, gọi gió được gió, muốn lên ti vi là được lên ti vi, muốn lên báo thì được lên báo, có ai bị rơi mũ ô sa của ai đâu? Em thấy chẳng có ai bị mất chức cả, xem ra tất cả bọn họ đều sống tốt”.

“Cho dù không mất chức thì cũng không thể hồ đồ như vậy được, một khi có ai đó muốn cho anh ta một vố thì đây không phải là chứng cứ có lợi nhất hay sao? Cô không xem trên báo à, sự việc kỳ quái đến mức nào cũng có, có những người mất chức vì đàn bà, có người thì vì tình nhân ép buộc mà hung giết người, có người thì cấu kết với tình nhân để mưu hại vợ. Con người mà, họ sợ có một người biết sớm, biết sớm chẳng khác nào như đem đá tự đập vào chân mình”.

Hồ Tiểu Dương lại nói: “Chị à, nhìn bề ngoài thì thấy những người thuộc tầng lớp phu nhân như các chị có cuộc sống thật sung sướng, không ngờ làm vợ của quan cũng có cái khổ của vợ quan. Khi chồng chưa có danh tiếng thì mong chồng có danh tiếng, khi chồng có được chút danh tiếng rồi thì lại lo bị người đàn bà khác cướp đi mất, cuộc sống cũng thật mệt mỏi”.

Lâm Như đáp: “Đây chính là bi kịch của những người phụ nữ ở thời chúng ta. Những người trước chúng ta một thời, họ không thoáng như bây giờ, dù chồng có làm mưa làm gió trên chốn quan trường, có quyền lực to đến mấy cũng không được phép có tình nhân bên ngoài, với lại ông ta có muốn nuôi bồ nhí cũng không được, chế độ quản lý thời đó rất nghiêm ngặt. Những người sau chúng ta một thời, họ sống dễ dãi thoải mái hơn nhiều, có người thực hiện chế độ vợ chồng cuối tuần, chồng có thể có bồ ở ngoài, vợ cũng có thể đi ngoại tình, ít ra như thế bọn họ còn có chút bình đẳng. Khó nhất là những người phụ nữ ở thời của chúng ta, lúc còn trẻ thì hết lòng vì gia đình, giúp đỡ chồng, nuôi dạy con cái, hy sinh bản thân mình cho cả gia đình, chỉ mong sao con cái có thể vào học ở một trường tốt, chồng mình có thể hơn người, không ngờ đến khi chồng thành công rồi, lại có bồ ở ngoài, trở thành con mồi béo bở và là mục tiêu của những cô gái trẻ quen hưởng thụ, rồi thì chúng ta cũng mất đi vẻ đẹp của tuổi thanh xuân, biến thành bà già xấu xí rồi, may mắn ra thì còn giữ được gia đình, không may thì tan đàn xẻ nghé, coi như may vậy cưới không công cho kẻ khác, mà có khi còn bị nó cướp mất phòng ngủ của mình, ngủ trên giường của mình, xé ảnh của mình rồi chửi mình nữa, có nói xem như vậy có đau đầu, mệt mỏi hay không?”

Hồ Tiểu Dương cười ha ha nói: “Thật là thú vị, chị nói đúng là rất thú vị mà cũng rất hình tượng. Vậy nên chị à, chị đã nhìn nhận sự việc đến thấu đáo như vậy thì cũng nên nghĩ thoáng ra một chút, hà tất cứ phải chịu cảnh nằm chờ chết trên một cái cây như thế? Gần đây xuất hiện một câu tuyên ngôn của những bà vợ thời đại mới: 'Kiên quyết xóa bỏ chế độ lấy chồng cả đời, thực hiện chế độ cổ phần tình nhân, bước vào chế độ đàn ông cạnh tranh, mở rộng chế độ hợp tác với tình nhân, thi hành chế độ chọn lựa tuyển dụng đào thải và chế độ ngoại tình hợp pháp'”.

Lâm Như không nhịn được cười, liền nói với Hồ Tiểu Dương: “Cô đúng là thú vị thật, đi cùng với cô không có lúc nào mà không vui. Có điều, nói đi thì cũng phải nói lại, nếu tôi mà còn trẻ trung xinh đẹp như cô thì tốt biết mấy, còn có cơ hội mà lựa chọn, bây giờ thì không được nữa rồi, già rồi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị lại bắt đầu nữa rồi đấy. Già gì mà già chứ, em thấy chị chẳng già chút nào cả, chị vẫn đang trong thời xinh đẹp, trẻ trung thì có, chị không nhìn thấy ánh mắt của Trần Chí Cương lúc nhìn chị đâu, khiến em còn phải ghen tỵ nữa đấy”.

Mặt Lâm Như bỗng dưng đỏ ửng lên, trách Hồ Tiểu Dương: “Xem cô kia, lại nói linh tinh rồi”.

Hồ Tiểu Dương nheo mắt, nở nụ cười đầy ẩn ý nói: “Mặt chị đỏ lên rồi kia, còn nói em nói linh tinh nữa”.

Lâm Như vội vàng đưa tay lên xoa mặt và nói: “Cô chỉ toàn nói linh tinh, đỏ đâu mà đỏ”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 8.10

Chỉ cần nhắc đến Trần Chí Cương thì Lâm Như vẫn thấy có cảm xúc trong lòng, vẫn thấy ngượng ngùng và rạo rực.

Kể từ sau lần ở Ma Cao, Lâm Như và Trần Chí Cương không quan hệ thêm lần nào nữa, không phải là cô không muốn mà là cô không dám nghĩ. Sau lần vui vẻ đó, cô bắt Trần Chí Cương phải giữ kín bí mật này giữa hai người, cô cũng nhiều lần nói với Trần Chí Cương rằng khi trở lại Hải Tân, dù làm bất cứ chuyện gì cũng không thể để xảy ra chuyện đó thêm một lần nữa. Cô thực sự sợ sẽ xảy ra chuyện, sợ nếu không giữ được mà bị người ta phát hiện thì cô không còn biết giấu mặt vào đâu nữa, cũng không biết sẽ làm cho Hứa Thiếu Phong mất mặt đến mức nào.

Trong khoảng thời gian đó, cô và Trần Chí Cương cũng có tin nhắn qua lại với nhau, sau khi đọc xong đều cẩn thận xóa đi để tránh sau này có chuyện xảy ra. Tin nhắn điện thoại thì có thể xóa nhưng những kỷ niệm trong tim họ thì không thể nào xóa đi được, những lúc yên tĩnh một mình lại thấy con tim cũng khát khao, mong muốn. Nó giống như cái đèn nhấp nháy cứ phát đi từng đợt ánh sáng, cứ lớn vồn trong đầu, khi nó phát đi nhiều rồi thì khát khao cũng càng trở nên mãnh liệt hơn, lại bắt đầu tưởng tượng rằng giá mà có cơ hội, giá mà lại có thêm một lần như thế nữa. Nhưng sau khi đối mặt với Trần Chí Cương hoặc sau những lúc đọc xong dòng tin nhắn đầy những cảm xúc mãnh liệt của anh ta thì cô lại đành phải tự kiềm chế dục vọng mãnh liệt vốn là bản năng tự nhiên của con người để trở về với bản chất của một con người tri thức, hiểu biết.

Những ngày gần đây cô suy nghĩ rất nhiều, phải chăng bản thân mình đã quá khắt khe với Hứa Thiếu Phong? Không phải chính bản thân cô cũng từng một lần phản bội chồng hay sao? Tại sao lại không thể tha thứ cho ông ấy một lần chứ? Sau nhiều lần suy nghĩ, Lâm Như thấy nguyên nhân của sự việc này không ngoài hai điểm: Một là, con người có tính tham lam và luôn vì lợi ích bản thân, đặc biệt là trong lĩnh vực tình cảm thì càng đúng như thế. Sự cân bằng cũng chỉ là tương đối. Hai là, rất nhiều quan chức khi xảy ra chuyện đều không xử lý tốt mối quan hệ giữa ông ta và tình nhân, hoặc là không đáp ứng được những tham vọng ngày càng nhiều của người tình mới làm cho sự việc bị bại lộ, cuối cùng thì thân bại danh liệt.

Cô sợ trên phương diện này Hứa Thiếu Phong sẽ xảy ra chuyện. Trần Tư Tư xinh đẹp, trẻ trung như vậy thì đàn ông theo đuổi cô ta không thể đếm xuể, nhưng tại sao cô ta lại cứ giữ chặt Hứa Thiếu Phong không chịu buông tha chứ? Cô không thể phủ nhận rằng giữa họ có tình yêu, nhưng trên hết giữa họ là quan hệ hai bên cùng có lợi, nếu giờ đây Hứa Thiếu Phong không còn chút quyền lực gì, trở thành một nhân viên bình thường hoặc là vì cô ta mà mất đi quyền chức, mất đi cân bằng com thì liệu cô ta còn đồng ý lấy Hứa Thiếu Phong không? Đáp án chắc chắn là không, cô ta không làm được, cũng không có đủ khả năng để làm được việc đó. Nếu thực sự đến bước đó thì người ở bên cạnh Hứa Thiếu Phong cũng chỉ có mình cô mà thôi. Đây là thành quả lao động của một người, không thể có chuyện cô là người trồng cây mà tự nhiên Trần Tư Tư lại đến hái quả được. Cũng chính vì có suy nghĩ như vậy cô mới cố gắng hết sức giữ gìn hạnh phúc cho cái gia đình này, giữ gìn không để cho cái cây to mà cô đã bỏ bao công sức vun trồng bị bất cứ con sâu nào đến phá hại.

Không lâu sau đó, Lâm Như và Hồ Tiểu Dương đến một quán ăn yên tĩnh ở một vùng quê.

Không khí nơi đây thật trong lành, trước mặt là biển rộng, tiết trời mùa xuân ấm áp, muôn hoa đua nở. Chọn món xong, Hồ Tiểu Dương liền lấy một chai rượu nho từ trên xe xuống.

Lâm Như hỏi: “Còn uống cả rượu nữa cơ à? Cô không định lái xe sao?”

Hồ Tiểu Dương mở nắp chai ra và nói: “Để chị sớm thoát ra khỏi biển khổ, em sẽ cùng uống với chị một ly”.

Lâm Như nói: “Con người ta ngay từ khi sinh ra đã khóc chào đời, điều này đã quyết định cuộc đời con người không được sống bình thân, cô yên tâm đi, tôi còn đủ sức chịu đựng được, không đến mức nhảy xuống biển tự tử đâu”.

Hồ Tiểu Dương cười nói: “Ai mà không biết chị của em từ bí rộng lượng, chút chuyện vặt vãnh này thì có đáng gì chứ?”

Lâm Như nói: “Thôi! Thôi! Thôi! Cô lại như vậy nữa rồi. Tôi muốn hỏi một câu, hôm đó lúc tôi gọi điện cho cô, tại sao cô ta cũng có ở đó?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Cô ấy đến chỗ em để tư vấn tâm lý, lần trước cô ấy cũng đến một lần rồi”.

Lâm Như ờ lên một tiếng: “Vậy cô ta muốn tư vấn chuyện gì?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Những người đến chỗ em hầu hết đều có vấn đề về tình cảm, cô ấy cũng không ngoại lệ”.

Lâm Như nói: “Vậy thì chắc cô cũng biết rõ cô ta đang nghĩ gì, cũng biết quan hệ của cô ta và Hứa Thiếu Phong đã phát triển đến mức độ nào rồi”.

Hồ Tiểu Dương: “Cô ấy đã nói với em, nếu chị không đến tìm gặp cô ấy, em cũng không biết cô ấy chính là Trần Tư Tư mà chị em mình muốn tìm, lúc đó em cũng không biết người có quan hệ với cô ấy lại chính là Hứa Thiếu Phong”.

Lâm Như hỏi: “Cô ta định thế nào? Vẫn muốn tiếp tục quan hệ với Hứa Thiếu Phong hay muốn từ bỏ?”

Hồ Tiểu Dương trả lời: “Là một người tư vấn tâm lý, đúng ra em phải tuyệt đối giữ bí mật cho khách hàng, nhưng ai bảo chị là chị gái của em chứ? Dù sao thì chị cũng đã biết bí mật của bọn họ rồi, em cũng không ngại gì mà kể lại cho chị nghe. Trần Tư Tư gần đây rất khổ tâm, cô ấy cũng rất yêu anh Thiếu Phong, muốn anh ấy ly dị vợ về sống cùng cô ấy. Có lẽ anh Phong không đồng ý nên cô ấy đã bí mật có con, muốn đợi đến khi sinh đứa con ra sẽ dùng nó để ép Thiếu Phong ly dị vợ”.

Lâm Như thực sự thấy bất ngờ: “Không ngờ cô ta nhìn bề ngoài thì có vẻ nho nhã dịu dàng, thế mà trong lòng thật hiểm ác, lén lút có con với người khác sau đó còn muốn bức hiếp người ta, quả thực là đáng sợ”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị à, chị đừng nói quá lên như thế, đấy thực ra cũng chỉ là bản năng của con người thôi, không có liên quan gì đến thiện ác cả. Thị là thị, phi là phi, công bằng mà nói, nếu sự việc này không liên quan đến chị thì em cũng đồng tình để cô ấy làm như thế. Một bàn tay không thể làm nên việc gì cả, chuyện này cũng không thể chỉ trách một mình cô ấy được, mặc dù cô ấy lén lút có con với người khác thật nhưng không phải sớm muộn cô ấy cũng nói cho đối phương biết hay sao? Khi con người ta đã mâu thuẫn đến tột độ thì cứ nghĩ loạn cả lên, cô ta cũng chỉ là nói ra như thế thôi mà”.

Lâm Như nói: “Không cần biết kết quả sau này thế nào, động cơ của cô ta như thế rõ ràng là không thể chấp nhận được, nếu một người thực sự tốt thì sao có thể có những suy nghĩ như thế được”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Được rồi, được rồi. Em không tranh luận với chị nữa, người ta cũng là phụ nữ mà, có suy nghĩ như vậy cũng đâu có gì sai, chị oán hận Trần Tư Tư cũng chẳng có tác dụng gì cả, điều quan trọng là trách nhiệm thuộc về anh Hứa Thiếu Phong, nếu như không có cô Trần Tư Tư này thì anh ấy có thể sẽ tìm đến cô Trương Tư Tư, Vương Tư Tư nào đó thôi”.

“Vậy cô nói xem, bây giờ nên làm thế nào? Tôi đã định chơi bài ngựa với lão Hứa Thiếu Phong, dứt khoát ly hôn cho xong, thích con hồ ly tinh đó thì tôi cũng cho thích luôn, nào ngờ ông ấy lại nói những lời đường mật, van nài nhất định không chịu ly hôn”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thôi, bỏ đi chị, chị đừng miễn cưỡng làm gì nữa, em biết ly hôn không phải là ý muốn của chị mà đó chỉ là cái cớ thôi. Nếu anh ấy nhất quyết không chịu ly hôn thì chị cũng đừng cứng nhắc quá như vậy, hãy cho anh ấy một cơ hội làm lại là được rồi, đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại”.

Hồ Tiểu Dương lại nói tiếp: “Em biết, một mặt thì chị hận anh ấy, mặt khác lại muốn bảo vệ anh ấy, nếu đã không từ bỏ anh ấy được thì tha thứ cho anh ấy đi, đừng tính toán nhiều làm gì nữa”.

Hai người đang nói chuyện thì thức ăn từ từ được mang lên, mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp góc quán, tâm trạng mỗi người cũng vì thế mà bớt căng thẳng đi.

Hồ Tiểu Dương nói: “Thơm quá. Thôi không nói nữa, chị em mình ăn đi cho nóng”.

Từ sau lần nói chuyện với Hồ Tiểu Dương tâm trạng của Lâm Như tốt hơn rất nhiều. Người trong cuộc thường hay mù quáng còn người ngoài cuộc lại rất tỉnh táo, có khi chỉ cần người ngoài cuộc nói vài câu khuyên bảo là có thể giúp bạn thoát khỏi bế tắc rồi. Nghĩ thấy cũng đúng, con người ta sống cả đời, có chuyện gì to tát bằng việc chồng mình ăn vụng ở bên ngoài, nhưng điều đó thì cũng có đáng gì chứ? Không phải chính cô cũng từng có chuyện tình một đêm với Trần Chí Cường hay sao? Khi mọi chuyện qua rồi cô vẫn yêu cái gia đình này, vẫn yêu chồng thương con đầy thôi. Nếu cứ xem mọi chuyện đơn giản đi một chút thì cũng không đến mức không thể giải quyết.

Bây giờ vấn đề quan trọng là làm thế nào để Trần Tư Tư bỏ đứa con trong bụng cô ta đi, nếu cô ta không chịu bỏ đứa bé, sau này vấn đề còn phức tạp hơn nhiều. Dù sao chẳng nữa đó cũng là một sinh mệnh, sau này khi lớn lên, hiểu biết nhiều rồi, nó cũng cần có cha, một khi Hứa Thiếu Phong bị đứa trẻ níu kéo thì cái gia đình này thực sự khó giữ rồi. Vậy phải làm sao mới có thể khiến cô ta bỏ đứa con trong bụng đi? Đương nhiên cách tốt nhất là ai gây ra chuyện thì người đó phải tự giải quyết thôi, để Hứa Thiếu Phong lộ diện đi làm việc này là hợp lý nhất.

Tuy nhiên, nếu làm như vậy thì mặt khác của vấn đề cũng vì thế mà lộ ra mất. Thứ nhất là, nếu trực tiếp nói với Hứa Thiếu Phong, Trần Tư Tư mang thai đứa con của ông ấy sẽ khiến ông ấy chẳng còn chút thể diện và sự uy nghiêm nào trước mặt cô ta nữa, nếu ông ấy muốn gánh vác trách nhiệm thì sẽ không thể chịu được áp lực thế này. Thứ hai, nếu Hứa Thiếu Phong biết được Trần Tư Tư mang trong mình đứa con của ông ấy, cho dù ông ấy có thuyết phục được cô ta bỏ đứa con đi thì sau này rất có thể ông ấy sẽ bị giày vò, trách móc bản thân về chuyện này. Nếu sự việc phát triển theo chiều hướng đó thì liệu có ảnh hưởng đến sự êm ấm của gia đình này? Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Lâm Như quyết định việc này rốt cuộc vẫn phải do cô tự đứng ra giải quyết, đi tìm Trần Tư Tư thêm một lần nữa, buộc cô ta chủ động bỏ đứa con đi. Đàng nào thì Hứa Thiếu Phong vẫn chưa biết, vậy thì cứ để ông ấy mãi mãi không biết sự việc này là tốt nhất.

Hôm nay là thứ bảy, Lâm Như nghĩ Trần Tư Tư có lớp dạy vào buổi sáng nên cô đang tính xem có nên hẹn cô ta nói chuyện vào buổi chiều không.

Lâm Như chuẩn bị bữa sáng, ban đầu định gọi Hứa Thiếu Phong dậy cùng ăn, sau nghĩ hôm nay ông ấy không phải đi làm, lại để cho ông ấy ngủ thêm một chút, còn mình thì đi đánh răng rửa mặt. Kể từ khi không ngủ chung giường, Lâm Như cảm nhận được hai người bọn họ rất khách sáo với nhau, đằng sau sự khách sáo ấy tiềm ẩn một cái gì đó khiến người ta không thể yên tâm được. Lâm Như lo rằng nếu cứ tiếp tục thế này có thể tình cảm của họ sẽ ngày càng trở nên xa cách, cô đành cố gắng quan tâm, chăm sóc Hứa Thiếu Phong nhiều hơn trên các lĩnh vực khác để bù đắp lại sự sút mẻ tình cảm của hai vợ chồng từ sau khi ngủ riêng.

Lâm Như vừa mới chuẩn bị đánh răng rửa mặt thì nghe thấy tiếng ngập của Hứa Thiếu Phong trong phòng ngủ, liền đẩy cửa đi đến, nhìn thấy Hứa Thiếu Phong tỉnh ngủ hẳn rồi, còn đang cầm một cuốn sách đọc, cô liền nói: “Tôi đã chuẩn bị bữa sáng xong rồi, ông dậy ăn đi”.

Hứa Thiếu Phong đáp lại: “Đợi một chút, để tôi đọc xong đoạn này đã rồi hãy nói”.

Lâm Như tìm cho Hứa Thiếu Phong bộ quần áo để thay rồi đặt lên đầu giường nói: “Quần áo của ông đây! Ông đang xem sách gì mà say sưa thế”.

Hứa Thiếu Phong đặt quyển sách sang một bên nói: “Đây là cuốn tiểu thuyết có liên quan đến chốn quan trường, viết rất hay, rất lôi cuốn, lại rất sâu sắc nữa”.

Lâm Như cười nói: “Có phải ông tìm thấy chính mình trong cuốn sách đó nên mới xem đến mức nhiệt tình thế?”

Hứa Thiếu Phong ngồi dậy cười hi hi rồi nói: “Cũng có một chút hình bóng của tôi trong đó, nhưng cuốn sách này có giá trị tham khảo và tính cảnh tỉnh cao cho những người làm quan”.

Lâm Như nói: “Vậy thì tốt rồi, đợi ông đọc xong tôi cũng mượn đọc một chút, để xem hình ảnh ông trong cuốn sách đó là một hình tượng như thế nào”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Người ta không cho nữ giới đọc đâu”.

Lâm Như nói: “Ai quy định như thế? Ông càng nói không được xem tôi lại càng muốn xem”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 8.11

Lâm Như không nghĩ Đào Nhiên lại có thể mang mấy túi to đựng đủ các loại hoa quả đến thăm cô.

Vừa vào đến cửa Đào Nhiên đã nói: “Chị Lâm, nghe nói chị không được khỏe, có phải bị cảm rồi không? Em đến thăm chị đây”.

Lâm Như vừa nhìn đã biết Đào Nhiên biến giả thành thật, nên có chút ngại ngùng, liền nói: “Không có gì, chỉ bị ốm xoàng thôi, uống thuốc là khỏi ngay thôi”. Lâm Như nghĩ, nếu tính theo đúng thời gian thì bây giờ vẫn là trong giờ học yoga, sao cô ta lại đến sớm như vậy chứ? Cô lại hỏi Đào Nhiên: “Nhiên à, sao hôm nay cô nghỉ tập sớm vậy?”

Đào Nhiên nói: “Nghe nói chị Lâm không được khỏe, em muốn đến thăm chị nên hôm nay em nghỉ tập”.

Lâm Như bắt gặp thăm kêu khổ vì Đào Nhiên quan tâm mình thế này, sau này không biết là cô có đến chỗ đó học nữa không. Nếu như không đi nữa thì cũng chẳng tìm được lý do nào, nếu mà đi thì bản thân cô lại không thể chịu được. Trần Tư Tư đã có thai rồi, sao mà vẫn lên lớp dạy yoga được? Không biết là chưa đến kỳ ốm nghén hay không biết tự bảo vệ sức khỏe của mình? Khi nghĩ đến những chuyện không vui, Lâm Như thấy trong lòng rối như tơ vò. Có những lúc, sự nhiệt tình quá mức của đối phương cũng làm người ta không thể chịu nổi, muốn từ chối cũng không tìm được lý do nào mà từ chối, chỉ còn cách đành cười nói: “Cô thật là, phải đi tập đi chứ, tôi có sao đâu”.

Khi hai người đang nói chuyện thì Hứa Thiếu Phong đi từ phòng đọc sách ra, nhìn thấy Đào Nhiên liền cười nói rất vui vẻ: “Đào Nhiên đó à, cảm ơn cô đã quan tâm đến Lâm Như nhà tôi như vậy. Điều này chứng tỏ Phó Chủ nhiệm Lâm nhà ta có nhân duyên tốt. Nào, ngồi xuống ghế đi”.

Đào Nhiên vui vẻ nói: “Cục trưởng Hứa cũng ở nhà sao?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Tất nhiên là ở nhà rồi, Vương Chính Tài nhà cô đang đi ra ngoài à?”

Đào Nhiên đáp: “Anh là sếp còn không ra ngoài, anh ấy đương nhiên cũng ở nhà rồi”.

Hứa Thiếu Phong cười ha ha nói: “Được rồi! Cái cô Đào Nhiên này thật là, nói như thế hóa ra là để phê bình tôi đây mà, cứ như mỗi lần Vương Chính Tài nhà cô ra ngoài đều là do tôi bảo cậu ấy đi không bằng”.

Đào Nhiên liền lấy tay che mặt cười ha ha.

Sự xuất hiện của Thiếu Phong làm Lâm Như thấy ấm áp trong lòng, cô cũng vui vẻ bảo Đào Nhiên ngồi xuống ghế sofa.

Hứa Thiếu Phong nói: “Sao rồi, bây giờ đài truyền hình không làm cho người ta vui vẻ, thoải mái được à?”

Đào Nhiên không để mất cơ hội nói: “Cảm ơn anh đã quan tâm, nhờ có sự quan tâm của anh em làm việc cũng thấy rất vui, anh nói xem chị Lâm không phải cũng như vậy sao?”

Lâm Như nghe xong liền nói: “Là do cô Nhiên làm tốt mà, cô mà không làm tốt thì cấp trên có quan tâm cũng có tác dụng gì chứ”.

Hứa Thiếu Phong cũng nhân cơ hội này đùa Lâm Như: “Phó Chủ nhiệm Lâm ăn nói thật giỏi giang, nói câu nào đúng câu đấy”.

Đào Nhiên nghe xong cười ha ha nói: “Anh Hứa khen thật đúng, chị Lâm đúng là tấm gương sáng của mấy chị em bọn em đấy, không chỉ ăn nói có học văn đầu mà đối xử với mọi người cũng rất tốt nữa”.

Hứa Thiếu Phong cũng hòa vào nói: “Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi, khi đi làm thì người khác phải nghe tôi nhưng về đến nhà thì tôi phải nghe chị Lâm của cô đấy”.

Lâm Như nói: “Hai người cấp trên cấp dưới làm cái gì vậy? Tự nhiên người tung kẻ hứng mang tôi ra làm trò đùa”. Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng Lâm Như cảm thấy vui sướng vô cùng. Mấy ngày gần đây cô luôn phải kìm nén cảm xúc của mình, cô cũng rất muốn nói chuyện với Hứa Thiếu Phong nhưng luôn cảm thấy không thể tìm lại được tình cảm đã mất. Có những lúc khi tình cảm đã lên đến tột đỉnh thì rất cần có sự tác động từ bên ngoài. Sự xuất hiện của Đào Nhiên tuy chỉ là chuyện nhỏ nhưng lại có thể dễ dàng phá vỡ không khí căng thẳng giữa hai vợ chồng cô bấy lâu nay. Thường ngày không có cách nào có thể khiến họ mở miệng nói chuyện với nhau, vậy thì nhân lúc đang đùa vui thoải mái thế này cứ tự nhiên mà nói ra mọi chuyện.

Đào Nhiên nói: “Được rồi, được rồi, không đùa nữa, anh Hứa, chị Lâm hôm nay là ngày nghỉ cứ ngồi ở nhà thế này không phải khó chịu lắm sao? Hôm nay chúng ta gọi cả Vương Chính Tài đi đến suối Tam Diệp chơi, anh chị thấy thế nào?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Quả là một ý kiến không tồi, Lâm Như bà thấy sao?”

Lâm Như thấy đây cũng là một ý kiến rất hay, cũng sẽ là cơ hội để cải thiện mối quan hệ giữa hai vợ chồng cô nên liền nói ngay: “Phải gọi cả Hồ Tiểu Dương đi nữa, càng đông người càng vui”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Được! Tôi là anh rể nói chuyện sẽ không tiện, bà hãy gọi điện liên lạc với cô ấy đi, liên lạc xong thì chúng ta xuất phát”.

Lâm Như nói: “Ông nghĩ thế cũng đúng, đến lúc đó thì tôi, Tiểu Dương và cô Nhiên sẽ cùng đi một xe còn ông và Chính Tài đi một xe”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Như thế không được, ba người phụ nữ xinh đẹp bọn em phải chia nhau ra ngồi cùng hai chúng tôi chứ”.

Đào Nhiên lại cười ha ha nói: “Được thôi, vậy thì em sẽ làm tài xế cho hai người đàn ông các anh để chị Lâm và Tiểu Dương cùng đi với nhau, như thế đã được chưa nào?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Thế còn tạm được, có cô tài xế xinh đẹp thế này ngồi cạnh thì tội gì tôi phải nhận lái xe làm gì nữa”. Vừa nói xong ông lại tiếp lời: “Đào Nhiên, cô bảo Chính Tài đến Cục lấy xe công vụ của Cục đi, năm người đi chung một xe không phải vui hơn sao?”

Đào Nhiên lại cười ha ha: “Đúng là Cục trưởng Hứa không nhớ xa chị Lâm mà”.

Lâm Như nói: “Không nhớ xa tôi gì chứ? Có mà ông ấy không nhớ xa em vợ ông ấy thì có”.

Đào Nhiên nói: “Câu này nếu để Tiểu Dương nghe được, cô ấy không sướng điên lên mới lạ đấy”.

Không ngờ nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện ngay, có tiếng chuông cửa, Lâm Như ra mở cửa, quả nhiên không phải ai khác chính là Tiểu Dương. Ba người không nói gì, nhìn nhau cười phá lên.

Hồ Tiểu Dương không hiểu có chuyện gì liền hỏi: “Mọi người sao thế? Cười gì mà cười chứ?”

Lâm Như nói: “Vừa mới nhắc đến cô thì cô đến liền, đúng là thiêng thật đấy”.

Hồ Tiểu Dương: “Nói xấu em chứ gì?”

Đào Nhiên gọi điện cho Chính Tài xong cũng nhập cuộc nói chuyện cùng mọi người, kể cho Tiểu Dương nghe đầu đuôi nguyên nhân tại sao mọi người lại cười cô.

Tiểu Dương nghe xong cũng không nhịn được cười: “Em vợ là trợ thủ đắc lực của anh rể mà, anh rể phải nên nhớ đến em vợ mới đúng, không nhớ mới là không bình thường đấy”.

Đào Nhiên hỏi Tiểu Dương: “Nếu không nhớ thì có gì mà không bình thường?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Điều đó chứng tỏ cô em vợ quá xấu, không đủ sức hấp dẫn anh rể”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Được rồi Tiểu Dương, đây là do chính miệng cô nói đấy nhé. Vậy thì từ nay về sau ngày nào anh cũng nhớ cô, cô em vợ xinh đẹp thế này mà không nhớ thì quả là có lỗi với chị gái cô”.

Hồ Tiểu Dương cười phá lên: “Trời ạ, đây không phải là em vợ đang dụ dỗ anh rể sao? Cứ nói đùa thế này mà thành thật thì em sẽ có lỗi với chị em mất, đến lúc đó thì em biết ăn nói thế nào đây?”

Lâm Như nói: “Đấy là việc của anh rể em vợ các người, tôi mà biết thì cũng nhắm mắt làm ngơ coi như không biết”.

Đào Nhiên nói: “Chị Lâm à, câu này đáng lẽ chị không nên nói ra, người gọi chị là chị thì nhiều lắm, nếu xét ra thì đều là em vợ của anh Thiếu Phong, bọn em đều đến dụ dỗ anh Phong liệu chị có để yên cho bọn em không?”

Lâm Như nói: “Nếu như vậy thì tôi cũng đành phải để yên chứ biết làm sao”.

Mọi người lại được một trận cười.

Trong tiếng cười đùa này Lâm Như cảm nhận thấy được sự vui vẻ, cảm thấy rất nhiều chuyện cũng như thế này, cứ dầy vò bản thân chưa chắc đã thành công, đôi khi cứ để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên thì còn có thể khiến mọi người cùng vui vẻ.

Chẳng mấy chốc Vương Chính Tài gọi điện thoại nói anh ta đã đến trước nhà rồi, bảo mọi người hãy xuống nhà. Hứa Thiếu Phong cùng ba người phụ nữ đi xuống, Vương Chính Tài thấy thế cười toe toét.

Mọi người vừa cười nói vui vẻ vừa bước lên xe, chiếc xe lăn bánh theo hướng ngoại ô thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 8.12

Từ thành phố đến suối Tam Diệp phải mất một tiếng đồng hồ.

Suối Tam Điệp là điểm du lịch bên bờ biển, có bãi cát, có bể bơi, có đài câu cá, bên cạnh còn có một ngọn núi, trên núi có ba tầng thác nước bay lượn rồi rơi xuống tạo thành cảnh núi non hùng vĩ, khi đổ xuống dưới thì tạo thành một cái hồ tự nhiên, cũng bởi thế mà suối Tam Điệp càng trở nên nổi tiếng hơn. Ông chủ cai quản suối Tam Điệp là một người có văn hóa, thích cầm kỳ thi họa, cũng biết chút thơ văn, thường ngày cũng hay kết giao với một số tao nhân mặc khách, hoặc là để tán chuyện hoặc là để múa bút khoe văn, sống rất tự do tự tại. Ông chủ này trước kia cũng đã từng làm quảng cáo ở đài truyền hình, cũng là khách hàng cũ của Đào Nhiên, ban đầu Đào Nhiên định để ông ta đến đón tiếp nhưng Hứa Thiếu Phong nói đừng để người ngoài biết, có người ngoài chúng ta chơi sẽ không vui đâu.

Vương Chính Tài lái xe còn Hứa Thiếu Phong thì ngồi bên ghế phụ xe, Lâm Như, Đào Nhiên và Tiểu Dương thì ngồi ở hàng ghế phía sau. Năm người ngồi chung xe với nhau, cười nói vui vẻ, rất tự nhiên và cũng rất náo nhiệt. Hứa Thiếu Phong liền quay đầu xuống dưới nói: “Em vợ à, không phải mọi khi em thích kể chuyện cười lắm sao, kể cho mọi người nghe một câu chuyện cười đi”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Đâu có, trước mặt anh rể và Chánh văn phòng Vương em sao dám ăn nói linh tinh được”.

Đào Nhiên nói: “Không sao đâu, cô cứ kể một câu chuyện là được rồi”.

Hồ Tiểu Dương đáp: “VẬY em sẽ mạo muội kể cho mọi người nghe một câu chuyện, cười hay không là do mọi người đấy nha. Đêm khuya có một chiếc xe buýt đã chạy tuyến cuối cùng và chuẩn bị về bến trả xe, người lái xe mới quay đầu lại nhìn thì thấy trên xe vẫn còn một cô gái mặc áo trắng ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Người lái xe vẫn tiếp tục lái xe, khi nhìn vào gương xe thì không thấy cô gái kia đâu nữa, anh ta sợ hết hồn vội vàng dừng xe lại và quay đầu lại nhìn về phía cuối xe thì thấy cô gái vẫn ngồi ở đó, người lái xe chợt dạ quay lên tiếp tục lái xe nhưng không dừng được lại nhìn vào gương xe, cô gái đó lại biến mất.

Người lái xe sợ quá lại vội vàng dừng xe lại, quay đầu lại nhìn thì cô gái đó lại xuất hiện. Người lái xe sợ toát mồ hôi, quay lên lái xe tiếp. Lần thứ ba anh ta lại nhìn vào gương xe, cô gái đó lại biến mất, anh ta thực sự suy sụp, vội vàng phanh gấp nhưng không quay đầu lại nhìn, lúc này thì cô gái chậm chậm đi đến trước mặt anh ta, tóc tai rối bù, máu trên mặt cô ấy nhỏ xuống chân anh ta. Anh ta cứng đờ người, không dám quay đầu nhìn cô gái đó. Cô gái nói bằng giọng trầm khàn: 'Tôi và anh có thù hận gì hay sao mà mỗi khi tôi cúi xuống buộc dây giày anh lại phanh gấp xe lại'".

Khi Tiểu Dương kể xong mọi người đều không nhin được, cười phá lên.

Hứa Thiếu Phong nói: “Đúng là một câu chuyện hay, tay nải lại ở ngay đằng sau”.

Vương Chính Tài nói: “Nghe Tiểu Dương kể mà tôi không dám quay lại nhìn nữa”.

Đào Nhiên cười nói: “Được lắm, anh dám ám chỉ mấy chị em chúng tôi? Phạt anh kể một câu chuyện, nếu kể hay thì cho qua, kể không hay thì về nhà phải giúp tôi giặt quần áo”.

Vương Chính Tài nói: “Được thôi, vậy tôi kể cho mọi người nghe một câu chuyện. Một người nông dân vội vàng cười lừa vào thành, con lừa vượt đèn đỏ bị phạt 10 tệ. Ông ta quát mắng con lừa, mày tưởng mày là xe quân đội à, đèn đỏ mà cũng dám vượt? Đi được vài bước thì con lừa lại dẫm đổ một hàng bán hoa quả ở ven đường phải đền 200 tệ. Ông ta lại tức giận, mày tưởng mày là quản lý công thương của thành phố hay sao mà muốn đập gian hàng của ai thì đập? Người nông dân cười lừa quay về nhà, đi qua một đồng cỏ xanh, lừa ăn cỏ của người ta lại bị phạt 30 tệ. Lão nông giận lắm rồi, mắng con lừa, mày tưởng mày đến đây để kiểm tra cỏ hay sao mà đi đến đâu thì ăn đến đấy?

Mắng xong lão nông đưa con lừa đến bên bờ sông uống nước, nhưng con lừa lại tức giận nhất định không chịu uống nước. Lão nông tức quá, mày tưởng mày là đại gia à, không có người đẹp bên cạnh thì không chịu uống nước sao? Con lừa chạy mất, bên bờ sông có phoi lưới đánh cá, con lừa dẫm phải làm hỏng, lão nông phải trả cho ông chủ đánh cá 500 tệ. Lão nông nước mắt lưng tròng nói, mày tưởng đây là Bưu điện Trung Quốc chắc, lên mạng mà mất nhiều tiền thế này sao? Con lừa quay lại đá lão nông một cái, lão nông cố nhịn đau, mắng con lừa, mày nghĩ mày là chủ người ta chắc, thích đá ai thì đá? Con lừa tức không thèm để ý đến lão nông nữa, trở nên trầm lặng. Lão nông nói, mày tưởng mày là dân QQ à, có thể cả ngày không mở miệng nói câu nào?”

Hứa Thiếu Phong cười nói: “Con lừa này đúng là lợi hại thật, chỉ đi một đoạn đường mà khiến ông lão phải nhắc đến một loạt chức danh: quản lý công thương thành phố, đoàn kiểm tra, đại gia, điện tín, dân QQ để mắng nó”.

Hồ Tiểu Dương cũng cười nói: “Chị à, chị cũng phải nói đi chứ không người ta cũng nghĩ chị là dân QQ đấy”.

Lâm Như cười, đáp lại: “Em nghĩ em là chủ, muốn đá ai thì đá chắc”.

Nghe Lâm Như nói xong mọi người đều không nhin được cùng cười ha ha.

Đào Nhiên nói: “Em cũng kể cho mọi người nghe một câu chuyện, có một vị chủ tịch huyện cùng một anh chủ nhiệm văn phòng tham gia một buổi tọa đàm do chủ tịch thành phố tổ chức. Sau khi chủ tịch thành phố nói xong thì xin mọi người cho ý kiến, không may ở dưới, đúng lúc đó ông chủ tịch huyện đánh rắm, làm mọi người xung quanh nhốn nhác. Ông chủ tịch huyện lúng túng không biết làm thế nào đánh mắng người chủ nhiệm: 'Xem chú kia, chỉ có chút nhỏ nhặt thế mà không nhin được à?'.

Anh chủ nhiệm văn phòng thấy vô cùng ảm ức, rõ ràng là anh ta không làm, tại sao lại bắt anh ta chịu? Anh chủ nhiệm văn phòng này cũng khò, liền nói không phải tôi, là anh mà. Ông chủ tịch huyện thấy hồ thẹn vô cùng, cố gượng cười nói, vậy thì tôi xin phát biểu ý kiến. Nói là phát biểu nhưng thực ra là muốn che chuyện này đi. Khi tan họp trở về phòng làm việc, ông chủ tịch huyện liền trở mặt quát mắng anh chủ nhiệm văn phòng: 'Con chó Nhật như cậu, có mỗi việc đánh rắm mà cũng không đánh ra hồn, tôi còn cần chủ nhiệm văn phòng như cậu làm gì nữa?'. Cuối cùng ông chủ tịch huyện đã cách chức người chủ nhiệm văn phòng”.

Nghe Đào Nhiên kể xong, Hồ Tiểu Dương liền tiếp lời Đào Nhiên: “Chị nói như vậy không phải đang ám chỉ chồng chị và anh rể em hay sao?”

Mọi người lại được một trận cười khoái chí.

Đào Nhiên cười ha ha: “Chưa biết chừng đây chính là bản sao của hai người bọn họ đấy”.

Lâm Như cũng cười nói: “Theo tôi thấy thì Hứa Thiếu Phong không chừng đúng là như thế nhưng Chính Tài thì không giống như anh chủ nhiệm văn phòng kia đâu”.

Hứa Thiếu Phong cười nói: “Đúng là oan uổng cho tôi và Chính Tài quá rồi”.

Vương Chính Tài nói: “Cũng có câu chuyện chủ động nhận về mình lại được lợi, đó là một câu chuyện xảy ra trên xe buýt, một cô gái xinh đẹp đã không nhìn được xả hơi trên xe, tiếng kêu rất to, mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn cô gái đó, cô gái ngại đến mức đỏ cả mặt, chỉ mong tìm một kẻ hờ để chui xuống đất. Đúng lúc đó một chàng trai ngồi cạnh cô gái chủ động đứng dậy nói với mọi người: 'Xin lỗi mọi người, tại vì dạ dày của tôi không được tốt nên mới để xảy ra chuyện thất lễ như vậy, mong mọi người thông cảm'. Ha, không thể ngờ rằng chính việc chàng trai chủ động nhận thay cô gái về tiếng kêu trên xe buýt đã làm động lòng cô gái, sau khi xuống xe cô gái muốn lấy số điện thoại của anh chàng đó, hai người qua vài lần hẹn hò đã trở thành vợ chồng”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Tôi cứ nghĩ là cô Đào Nhiên này cao giá thế sao mà cậu có thể tán đổ được, hóa ra hai người đã quen nhau như vậy”.

Mọi người lại được một trận cười, cũng chính lúc đó thì xe đã đến suối Tam Diệp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 8.13

Sau lần đi chơi suối Tam Diệp về, tâm trạng của Lâm Như tốt hơn rất nhiều.

Điều này không chỉ cải thiện mối quan hệ của cô và Hứa Thiếu Phong mà quan trọng hơn là nó đã điều tiết trạng thái tâm lý của cô. Một quảng cáo nào đó nói rằng, tâm trạng quyết định tất cả. Mặc dù câu nói này có chút khoa trương nhưng cũng không phải không có lý.

Tất nhiên cũng không phải là tâm trạng Lâm Như tốt hơn rồi thì cô không tìm gặp Trần Tư Tư nữa, người cần gặp thì vẫn cứ phải gặp, điều gì cần nói thì vẫn cứ phải nói. Lần này cô đã hạ quyết tâm, cho dù đối phương có nói ra những lời khó nghe đến thế nào thì cô cũng sẽ cố giữ bình tĩnh, nhất định không để bị kích động như lần trước nữa, càng không thể cầm cốc nước mà hắt vào mặt cô ta.

Ba ngày sau, vào một buổi tối, cô hẹn gặp Trần Tư Tư ở quán cà phê Diệp Luyến Hoa.

Lần này cô trang điểm thật đẹp, cẩn thận chọn một bộ váy lụa màu tím xanh sang trọng, mặc lên rất vừa vặn, vòng nào ra vòng đấy, lúc đi lại hoạt động còn phát ra những ánh sáng lấp lánh hiền hòa làm cho thân hình thon thả của cô càng trở nên quyến rũ hơn. Cô cảm thấy cô mình trông trông, liền lấy một cái dây vòng hạt tròn đeo vào, nó thật hợp và làm toát lên vẻ cao sang, nho nhã của cô. Cô muốn trang điểm một chút, cũng là để bản thân tự tin hơn, không để cho đối phương quá xem thường mình. Cô đến trước năm phút, lên gác hai chọn một bàn gần cửa sổ và ngồi ở chỗ có thể nhìn ra phía cầu thang. Cô muốn tạo cho mình thế chủ động, khiến đối phương không thể mạo phạm.

Nhân viên bồi bàn hỏi: “Quý bà! Xin hỏi quý bà dùng gì ạ?”

Lâm Như đáp: “Cho tôi một tách trà sữa hoa hồng trước đã, còn một người nữa chưa đến, đợi cô ta đến sẽ tự gọi”.

Nhân viên phục vụ đáp vâng một tiếng rồi đi ra.

Vừa rồi khi nghe nhân viên phục vụ gọi mình một tiếng “quý bà” khiến cô cảm thấy hạnh diện vô cùng. Cũng tốt, cô cũng không đến mức như Lý Mai Hoa bị gọi là bà già, vậy thì chẳng có lý do gì mà không tự tin cả.

Trà sữa hoa hồng vừa được mang tới thì Trần Tư Tư cũng đến. Cũng dễ nhận thấy là Trần Tư Tư cũng trang điểm rất cẩn thận, cô mặc một chiếc quần đen, chiếc áo trắng được sơ vin chỉnh tề, bên ngoài khoác một chiếc áo màu xám nhạt. Khi cô ta cởi áo ngoài, đi về phía cô, mái tóc dài bay bay, dáng đi tự nhiên giống như người mẫu đang bước đi nhẹ nhàng trên sàn diễn vậy, khiến cho người ta phải ngược nhìn. Trong lòng cô cũng không thể không cảm thấy thần phục vẻ đẹp đó, đúng là con tiểu yêu tinh, thật lẳng lơ, chẳng trách có thể làm cho Hứa Thiếu Phong say mê đến mức không còn biết gì nữa.

Trần Tư Tư nói: “Xin lỗi! Tôi đến muộn”.

Lâm Như nói: “Không phải cô đến muộn mà là tôi đến sớm. Cô ngồi đi”.

Trần Tư Tư nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với cô.

Lâm Như nói: “Tôi uống trà sữa hoa hồng, cô uống gì thì tự gọi đi”, nói xong liền vẫy tay gọi người phục vụ.

Cô gái chạy đến hỏi: “Xin hỏi chị dùng gì ạ?”

Trần Tư Tư nói: “Cho tôi một tách cà phê Ba Tư”.

Cô gái hỏi: “Chị còn cần gì nữa không ạ?”

Trần Tư Tư đáp: “Không”.

Trần Tư Tư vừa trả lời cô phục vụ bàn vừa nghĩ hôm nay bà ta gọi mình đến đây là có chuyện gì? Thực ra vấn đề này Trần Tư Tư cũng đã suy nghĩ từ lúc nhận được điện thoại của Lâm Như, cũng đã dự tính trước những khả năng có thể xảy ra khi hai người bọn họ gặp nhau. Tư Tư nghĩ: Có thể bà ta không chấp nhận được sự thật giữa bà ta và Hứa Thiếu Phong, muốn từ bỏ Hứa Thiếu Phong? Nếu mà như thế thì còn gì bằng, mình phải cảm ơn trời đất, cảm ơn bà ta. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu đúng là bà ta muốn từ bỏ Hứa Thiếu Phong thì cần gì phải gọi mình đến. Vậy thì tại sao? Hay là vẫn chưa chịu thua, muốn thuyết phục mình rút lui hay là muốn tạo áp lực cho mình, muốn uy hiếp mình? Khả năng này không đúng lắm, vì bà ta là người có học không đến mức làm như thế. Không cần biết thế nào, bà ta mời thì mình đến, vấn đề này phải gặp mặt mới giải quyết được.

Hôm nay, Trần Tư Tư cũng trang điểm rất cẩn thận, cô muốn trang điểm cho mình xinh đẹp hơn, sành điệu hơn để cho Lâm Như biết: Bà có thể lại hát một cốc nước vào mặt tôi, như thế có đáng gì chứ? Tôi vẫn là tôi, vẫn xinh đẹp trẻ trung, dù tôi không có địa vị cao quý như bà, không chín chắn như bà nhưng tôi trẻ đẹp hơn bà nhiều.

Khi Tư Tư bước vào quán cà phê, nhìn thấy Lâm Như từ xa, quả thực cô cũng tự thấy thần phục vẻ thanh cao của bà ấy, đó là vẻ đẹp cao quý thậm chí còn có sức kháng cự khiến thần thánh cũng không thể mạo phạm. Tư tận đáy lòng cô cũng rất yêu thích khí chất cao quý đó của Lâm Như. Nếu Lâm Như không phải là tình địch của cô thì rất có thể họ sẽ là bạn tốt của nhau, nhưng mà bây giờ thì không được nữa rồi, bọn họ chỉ có thể là tình địch, đối đầu nhau, trừ khi cô chủ động rút lui.

Khi cô phục vụ bàn đi rồi Trần Tư Tư mới định thần lại.

Lâm Như nói: “Tôi xin lỗi vì lần trước đã hát cốc nước vào cô”.

Trần Tư Tư nhìn cô một cái rồi nói: “Lần này chị gọi tôi đến đây là để xin lỗi về việc đó hay sao?”

Lâm Như nói: “Đương nhiên không phải rồi”.

Trần Tư Tư hỏi: “Vậy thì là lý do gì?”

Lâm Như nói: “Có phải cô đã có con với Hứa Thiếu Phong không?”

Trần Tư Tư nghe thấy vậy liền hiểu ra mọi chuyện, nhất định là do Hồ Tiểu Dương đã nói với bà ấy chuyện này. Không sao cả, bà ấy biết chuyện cũng tốt thôi, để cho bà ấy biết được quan hệ giữa bà ấy với Thiếu Phong đã đến mức nào rồi, cũng là để bà ấy sớm từ bỏ Thiếu Phong đi, nghĩ vậy liền nói: “Đúng vậy, tôi đã có con với anh ấy”.

Lâm Như vẫn giữ được bình tĩnh, nói: “Vậy giờ cô định thế nào?”

Trần Tư Tư đáp: “Đương nhiên tôi sẽ sinh nó ra”.

Lâm Như cười một cách lạnh nhạt rồi nói: “Cô đúng là còn trẻ quá, chưa chồng mà đã có con, như thế chẳng tốt cho ai cả, chi bằng bỏ nó đi”.

Trần Tư Tư nghe xong câu nói đó không kim nổi nữa nói: “Đó là quyền tự do của tôi, tôi chấp nhận như thế”.

Lâm Như cười một cách lạnh lùng nói: “Tôi không nói đó không phải là quyền tự do của cô, nhưng khi cái quyền đó ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác, ảnh hưởng đến sức khỏe và tâm lý của đứa trẻ sau này, ảnh hưởng đến sự trưởng thành của đứa trẻ, thì tức là nó đã mang tính chất xã hội nhất định, tôi nghĩ cô không thể không suy nghĩ đến điều đó được”.

Trong lòng Trần Tư Tư tự thấy người đàn bà này thật lợi hại, chỉ nói vài câu mà đã bắn trúng đích, cũng nói trúng nỗi đau của cô, nhưng cô nhất quyết không chịu thỏa hiệp, càng không thể nhượng bộ. Nghĩ vậy cô liền nói: “Chị cũng có mẹ, cũng có con, lẽ nào khi sinh chị ra mẹ chị phải đi xin ý kiến của xã hội, khi chị sinh con ra còn đợi người khác cho phép, chị không thấy nói như vậy là hoang đường lắm sao? Đây là cuộc sống riêng tư của tôi, cũng là bí mật riêng của tôi, chẳng có liên quan gì đến bất kỳ ai cả, càng không liên quan gì đến chị, mong chị đừng nói quá lên như thế. Tôi chỉ sống theo cách riêng của tôi không ảnh hưởng gì đến danh tiếng của người khác”.

Lâm Như nói: “Cô nói không sai, bố mẹ tôi sinh tôi ra không cần phải xin ý kiến của xã hội, tôi và chồng tôi sinh con tôi ra cũng không cần biết người khác cho phép hay không bởi vì những gì chúng tôi làm là phù hợp với đạo đức truyền thống của người Trung Quốc, cũng phù hợp với luật hôn nhân của nước Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Trung Hoa, sinh con đẻ cái lại càng là chuyện bình thường. Nhưng cô thì không như vậy, đứa con trong bụng cô là không hợp pháp, ngay khi chào đời nó đã bị người ta gắn cho từ con hoang, hai chữ con hoang đó sẽ như cái bóng theo nó suốt cả cuộc đời. Những điều này cô đã từng nghĩ đến chưa? Nếu cô đã có suy nghĩ rồi thì đừng nghĩ đây chỉ đơn thuần là chuyện riêng của cô, nó sẽ khiến người khác hận cô,

oán trách cô. Nếu như...”.

“Đừng nói nữa” - Trần Tư Tư đột nhiên ngắt lời Lâm Như - “Nếu chị còn muốn nói nữa, tôi có thể ngồi nghe chị nói, nếu tôi không nghe lời khuyên nhủ của chị mà cứ làm theo cách của tôi thì tôi sẽ vất vả khổ cực, sẽ bị mọi người xa lánh, trở thành kẻ có tội. Nói một cách chua cay có phải chị sẽ cho thêm một câu, nếu không nghe lời chị thì tôi là kẻ thù của mọi người, sống chết không ai cần biết? Được rồi, tôi nói cho chị biết, tôi không nghĩ xa như chị cũng không suy nghĩ sâu được như thế, căn bản tôi không để ý đến những giả định hù dọa của người khác. Tôi chỉ là một con người bình thường, tôi chỉ yêu những gì mình yêu, hận những gì mình hận, thích cười đùa thì cười đùa, chẳng ai quản được tôi cả”.

Lâm Như cười nhạt, cô có thể cảm nhận được dù Trần Tư Tư ăn nói rất cứng rắn nhưng thực ra đây cũng chỉ là sự kiên định trước khi sụp đổ, sự giãy giụa cuối cùng mà thôi. Cô tiếp tục nói: “Yêu những gì tôi yêu, hận những gì tôi hận. Những câu này nghe thật đúng, hình như nó có trong một bài hát nào đó thì phải? Nhưng đằng sau câu nói này lại hàm chứa một trái tim tham lam ích kỷ, yêu những gì mình yêu cũng còn phải xem yêu ai nữa? Yêu chồng của người khác, đi cướp tình yêu, cũng giống như đi ăn trộm đồ của người khác, đó là kẻ trộm, không phải là đạo đức. Cho dù là ở bất cứ thời đại nào, bất cứ quốc gia nào cũng không có ai đồng tình với cách yêu này. Trần Tư Tư, sau khi tôi nghe xong bài giảng đầu tiên của cô đã bị những lời giảng bài của cô thuyết phục, những tưởng cô thật tài giỏi hoàn mỹ. Vừa nãy, khi nghe xong những lời nói của cô, tôi thấy thực ra cô không đáng để mọi người tôn trọng, cô thực sự khiến người ta khinh bỉ, xem thường”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 8.14

Trần Tư Tư nghe xong những lời này bất giác mặt đỏ ửng, tim đập thình thịch, những lời này quá chua ngoa, làm cho cô toát cả mồ hôi, cũng khiến cô suy sụp nhanh chóng.

Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào quay lại được, cô chỉ còn cách ngẩng cao đầu, quyết không thể cúi đầu bại trận trước mặt bà ta. Cô ta “hùm” một tiếng nói: “Thực ra tôi không muốn nói thêm gì nữa, nhưng chị đã nói đến mức này rồi thì tôi cũng vạch cho chị thấy một sai lầm. Quan hệ giữa tôi và Thiếu Phong không phải là vụng trộm, đó là tình yêu chân chính. Bởi vì khi quen Thiếu Phong tôi không biết anh ấy là ai, càng không biết anh ấy đã có vợ hay chưa, chúng tôi chỉ là hai người yêu nhau như những người khác. Nếu phải dùng đến từ ăn trộm, thì Thiếu Phong mới là người vụng trộm, tôi không trộm của ai cái gì hết. Vì thế, những lời này chị nên đi mà nói cho Hứa Thiếu Phong nghe, đây là điều thứ nhất. Thứ hai, tình yêu chân chính không thể dùng đạo đức hay không đạo đức mà đánh giá, nếu nhất định phải dùng cái gì đó để đo lường thì hôn nhân không tình yêu mới là hôn nhân không có đạo đức. Cho dù chị khinh thường hay không khinh thường tôi, tôi cũng không quan tâm, chỉ cần người tôi thích cũng yêu tôi thì mọi việc khác chẳng có nghĩa lý gì hết. Chị Lâm, cảm ơn chị đã mời tôi uống cà phê, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi phải đi rồi”.

Lâm Như thấy hơi run một chút, cô cố gắng hết sức để khống chế cảm xúc của mình để giữ được phong thái cao quý. Cô uống một ngụm trà rồi mới nói: “Một khi cô đã yêu anh ấy như vậy thì sao cô không nghĩ cho anh ấy một chút?”

Trần Tư Tư vừa mới đứng dậy lại ngồi xuống nói: “Sao chị biết là tôi không nghĩ cho anh ấy? Nếu không phải tôi đứng ra dàn xếp chuyện hôn nhân trước thì liệu anh ấy có bình an như vậy được không?”

Lâm Như nói: “Nếu mà cô sinh đứa bé ra thì không phải anh ấy đã phạm một lỗi lớn hay sao? Cô không đến mức dùng việc này mà đưa anh ấy đến trước cánh cửa nhà tù chứ?”

Trần Tư Tư cười một cách mỉa mai nói: “Làm sao mà có thể như thế chứ? Dân không kêu thì quan không xử, làm sao mà tôi có thể đưa người của tôi đến nơi đó được, điều này xin chị cứ yên tâm”.

Lâm Như cũng cười khẩy nói: “Tôi biết là cô vẫn còn ôm giấc mộng đó, nghĩ rằng có đứa con rồi Thiếu Phong sẽ ly hôn và cưới cô. Cô không nghĩ là khi Thiếu Phong biết việc cô lên lút có con với anh ấy là một âm mưu, dùng nó mà ép buộc anh ấy thì hình ảnh của cô trong lòng anh ấy sẽ như thế nào đây? Và lại, những người làm quan ai mà không ra ngoài ngắt hoa, bẻ cành? Chẳng có ai lại dại dột để mất chức vì một đóa hoa dại. Cô đừng có nằm mơ nữa”.

Thực sự Trần Tư Tư gần như đã bị những lời này đánh gục, giống như nhà ảo thuật đang biểu diễn trên sân khấu thì bị khán giả phát hiện vậy, trong lòng thấy vô cùng tức giận, trong sự tức giận đó chính là sự bất lực. Cô ta cố gắng hết sức để ổn định tâm lý, tự nhắc nhở bản thân rằng nhất định phải kiên trì đến cùng, quyết không để thua bà ta, nghĩ vậy nên cô mới lấy lại tự tin nói tiếp: “Không ngờ chị lại nhìn xa trông rộng đến vậy, nếu như chị đã nghĩ thoáng được như vậy, hiểu rõ về bản tính của đàn ông như vậy thì chị còn tính toán làm gì nữa? Chúng ta cứ theo trào lưu này mà sống, ai đi đường này là được rồi, đừng phí công mà đi sắp đặt cuộc sống của người khác”. Nói rồi Tư Tư đứng dậy: “Cảm ơn vì cốc cà phê, cảm ơn chị đã nhắc nhở, chào chị”. Lâm Như cũng lịch lịch mẩm mẩm đúng phép lịch sự khi tiễn khách, cười và nói: “Cô đi đi”.

Lâm Như vẫn ngồi đó, ánh mắt dõi theo cho đến khi Trần Tư Tư bước ra cửa mới thở phào nhẹ nhõm, sau một hồi dày công giảng giải, cuối cùng cũng đánh trúng điểm yếu của đối phương. Từ trạng thái và biểu hiện của Trần Tư Tư cô có thể thấy rõ được là dù ngoài miệng cô ta ăn nói rất cứng rắn nhưng thực ra trong lòng cô ta sớm đã rất sợ hãi rồi.

Bước tiếp theo thì phải làm gì đây? Có nên cho Hứa Thiếu Phong biết chuyện, để anh ta ra mặt giải quyết chuyện của Trần Tư Tư, nếu như đem chuyện Trần Tư Tư có con kể cho anh ta thì anh ta sẽ nghĩ thế nào, liệu có tác dụng ngược lại không? Đối mặt với sự thật khó khăn này, cô cũng có chút khó xử, cô muốn gọi Hồ Tiểu Dương đến nói chuyện một chút, dù sao nó cũng là người học về tâm lý, có thể suy đoán tâm trạng của người khác, để cho nó phân tích tâm trạng mình một chút.

Đang định lấy điện thoại trong túi ra thì điện thoại reo, cô vội vàng mở ra xem, thì ra là tin nhắn của Trần Chí Cường, chỉ thấy viết là: “Bạn quá, muốn mời em ra ngoài uống trà, không biết em có thời gian không?”

Tự nhiên trong lòng cô lại có một cảm giác ấm áp, người đàn ông này, lần nào nhắn tin cũng vậy, dù chỉ vắn vắn vài chữ cũng đủ làm cô thấy rạo rực, xao xuyến. Cô sợ tin nhắn của anh ta nhưng mỗi khi có tin nhắn thì lại muốn xem ngay. Cô hiểu rằng ở tận đáy lòng mình anh ta vẫn luôn chiếm một vị trí quan trọng, vẫn âm thầm chờ đợi anh ta.

Bỏ điện thoại xuống, cô không biết phải nhắn lại cho anh ta thế nào?

Thực lòng mà nói cô cũng muốn gặp anh ấy, thậm chí còn muốn có một lần vui vẻ thoải mái như lần ở Ma Cao đó, ấy vậy mà khi suy nghĩ này mới xuất hiện trong đầu thì đã bị dập tắt mất, không được, nhất định không được, đây là ở thành phố Hải Tân, nơi đây có nhà của cô, không phải ở Ma Cao. Nếu mà bị người khác phát hiện không phải danh tiếng cả một đời đều bị ảnh hưởng sao? Hơn nữa vừa nãy mình vừa mới trách móc Trần Tư Tư gay gắt như vậy mình không thể vừa ăn cướp vừa la làng được, thế thì còn ra thế thống gì nữa? Nghĩ vậy cô liền rút điện thoại ra nhắn tin trả lời: “Xin lỗi, nhà có khách đến chơi, em không đi được, để hôm khác gặp được không?”. Lúc đang chuẩn bị ấn nút gửi tin thì cô bỗng nhiên dừng lại. “Hôm khác gặp được không?” - chẳng phải là lại đang tạo cho anh ta một hy vọng đợi ngày khác hẹn gặp mình hay sao? Chỉ bằng cứ gặp anh ta một lần, nói chuyện một chút cũng không có gì. Nghĩ đến đây Lâm Như liền xóa tin nhắn đi, rồi gọi lại cho Chí Cường.

“Alo, dạo này em khỏe không?”, đầu dây bên kia vang lên giọng nói ồm ồm của Chí Cường.

“Uhm, rất khỏe” - cô hỏi - “Anh thì sao? Bạn gì vậy?”

Chí Cường nói: “Bây giờ nói chuyện có tiện không?”

Lâm Như nói: “Không sao, có chuyện gì anh cứ nói đi”.

Chí Cường nói: “Anh rất nhớ em, anh muốn gặp em, được không?”

Cô thấy con tim mình run rẩy, liền nói: “Được, em đang ở tầng hai quán cà phê Diệp Luyến Hoa bên cạnh trung tâm thể dục, chỗ gần cửa sổ ấy, anh đến đi”.

Chí Cường nói: “Được rồi, 10 phút nữa anh đến”.

Bỏ điện thoại xuống cô thấy mặt mình nóng bừng lên, cô biết rằng thực ra đây chính là sự trở dậy của dục vọng đang lớn dần lên trong lòng, đó là biểu hiện tự nhiên của cơ thể mà cô không thể khống chế được.

Cô hướng ánh mắt ra phía cửa sổ ngắm đường phố, xe cộ đi lại ngược xuôi đông đúc, ánh đèn nhấp nháy, một khung cảnh thật phồn hoa tráng lệ. Dòng người đi lại ngược xuôi trên đường giống như đàn kiến bò dưới gốc cây vậy, vội vàng chạy đến rồi lại vội vàng chạy đi, không biết là bận rộn đi về đâu? Vì thức ăn? Vì tình? Hay vì bản tính thế rồi? Hay là vì một tương lai mịt mờ phía trước, vì một hoang tưởng xa vời? Mấy năm trước xe cộ đi trên con đường này không đông đúc như bây giờ, đến buổi tối thì im lìm, nhưng cùng với sự phát triển của cuộc sống, người nào người nấy đều có xe riêng, thành phố ven biển vốn bình yên cũng đã thường xuyên xảy ra tắc đường, đặc biệt là lúc tan tầm thế này thì tắc đường là chuyện thường tình như cơm bữa. Thực ra, cô cũng muốn học lái xe nhưng mỗi khi nghĩ đến cảnh đông đúc, chen chúc trên đường, cô lại không muốn chạy theo thời đại làm gì nữa.

Khi ánh mắt vừa quay lại phía phòng trà thì cô thấy Chí Cường đi vào từ phía cầu thang. Anh ta mặc chiếc quần âu màu xanh da trời, chiếc áo sơ mi dài tay trắng sọc xanh, tóc hình như mới cắt, nhìn ngắn và gọn gàng, đáng người tuấn tú, toàn thân toát lên vẻ hấp dẫn của người đàn ông chín chắn, thành đạt.

Cô bất giác đứng lên, cười với anh ta và gật gù đầu: “Anh đến rồi”.

Chí Cường cười ha ha nói: “Hôm nay em trang điểm nhìn đẹp quá, nhìn em thật trẻ trung, thiếu chút nữa thì anh không dám nhận em nữa đấy”.

Cô biết là Chí Cường đang khen mình nhưng nghe được những lời như thế này cũng vô cùng thích thú nói: “Anh đừng trêu em nữa, trang điểm thế chứ trang điểm nữa cũng không thể xinh đẹp như ngày xưa được. Anh ngồi đi”.

Chí Cường ngồi xuống đối diện với Lâm Như rồi nói: “Ngày xưa có cái đẹp của ngày xưa, bây giờ có cái đẹp của bây giờ, con người ở mỗi thời điểm khác nhau, mỗi độ tuổi khác nhau thì có vẻ đẹp không giống nhau mà. Có điều anh thích vẻ đẹp bây giờ của em hơn, chín chắn, đắm đắm”.

Trong lòng cô bắt đầu thấy nóng nóng, bất giác mặt cũng đỏ lên, nói: “Cảm ơn lời khen của anh. Anh uống gì?”

Chí Cường nói: “Cho anh tách trà hoa nhài”.

Cô vẫy tay gọi cô phục vụ bàn.

Đợi khi cô gọi trà xong anh ta mới nghi ngờ hỏi: “Em đang đợi ai à?”

Lâm Như cười nói: “Người đi thì đã đi rồi, người đến thì vừa mới tới đây”.

Chí Cương nở nụ cười miễn cưỡng: “Thảo nào, hôm nay em lại trang điểm đẹp thế, hóa ra là có hẹn”.

Cô cũng bất giác đưa tay lên che miệng cười to, từ biểu hiện của Chí Cương cô thấy được dáng vẻ giận dữ ghen tuông của anh ta thật giống chàng trai mới lớn, liền trêu anh ta: “Anh ta vừa đi thì anh đến ngồi thay chỗ của anh ta”.

Chí Cương cười có chút gượng gạo nói: “Thật vậy sao? Xem ra anh là người nhờ bóng của anh ta rồi, nếu không thì khó có thể hẹn em ra đây được”.

Nhìn dáng vẻ này của Chí Cương trong lòng cô có một niềm vui khó tả, cười nói: “Em cho anh biết, anh ta là đàn bà”.

Chí Cương có vẻ không tin lắm: “Là đàn bà à? Hai người đàn bà hẹn nhau ra đây chắc không phải đồng chí rồi?”

Cô vờ như giận dữ nói: “Anh thôi đi, anh mới là đồng chí ấy, còn chưa trả lời dạo này anh bận việc gì vậy?”

Chí Cương nói: “Thì vẫn bận chuyện công trình ấy mà”. Nói xong anh ta ngừng lại một lát rồi lại nói tiếp: “Công trình thư viện đó tiến triển đến đâu rồi? Đêm dài lắm mộng, em nên tận dụng thời gian đừng để kẻ khác thừa lúc nước đục thả câu”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chương 8.15

Khi nhắc đến chuyện này trong lòng Lâm Như thấy không thoải mái chút nào.

Lần trước sau khi Hứa Thiếu Phong đồng ý với cô, cô đã kể cho Chí Cương nghe mọi chuyện, nói rằng người đàn ông trong gia đình cô đã chịu nhận giúp đỡ. Nghe xong Trần Chí Cương rất vui, nói với Lâm Như: Vậy thì em nên cố gắng tranh thủ mà lấy về. Không ngờ chưa đầy nửa tháng tình hình lại thay đổi như vậy. Chung Học Văn muốn nhúng tay vào, Mã Trung Tân cũng muốn nhúng tay vào, bởi vậy mới gây nên tình trạng bộ chạc ba chân, Hứa Thiếu Phong còn không biết phải ứng phó thế nào. Nghĩ đến đây liền nói: “Anh không nhắc đến chuyện này thì thôi, chứ nhắc đến lại khiến người ta phiền lòng. Trên thành phố có người muốn nhúng tay vào, một vị lãnh đạo khác trên tỉnh cũng muốn giành cho người nhà. Hứa Thiếu Phong cũng không biết phải xử trí thế nào cho đúng? Chí Cương à, anh đừng hy vọng quá nhiều, theo em nghĩ thì khả năng chúng ta có được dự án này là rất nhỏ”.

Trần Chí Cương nói: “Có nhiều người muốn nhúng tay vào thế này càng chứng tỏ một điều rằng công trình này là một món hời béo bở”.

Lâm Như nói: “Bây giờ của ít người khôn, dựa vào thực lực của Hứa Thiếu Phong liệu có tranh được với bọn họ không?”

Chí Cương nói: “Việc này phải nói thế nào nhỉ? Quan huyện không bằng hiện quan. Hứa Thiếu Phong là người phụ trách trực tiếp, bất cứ lãnh đạo nào muốn nhúng tay vào cũng phải thông qua Hứa Thiếu Phong, nếu anh ta mà không chịu ơ gi của họ thì có thể lấy công trình về tay mình rồi”.

Lâm Như nói: “Nói thì nói vậy thôi chứ, người ở trên mà cứ tạo áp lực thì anh ấy cũng không thể không thuận theo được”.

Chí Cương nói: “Lâm Như, đây là vấn đề liên quan đến lợi ích lớn, người trên tỉnh cũng được, người trên thành phố cũng được, nếu họ mà hợp nhau lại thì có thể trực tiếp quyết định vận mệnh của Hứa Thiếu Phong, có đủ tài năng để đưa Thiếu Phong lên làm lãnh đạo ở một cấp cao hơn thì Thiếu Phong không ngại ngần gì mà nhường công trình này cho họ, nếu những người này không có tác dụng gì trong việc quyết định tiền đồ của Hứa Thiếu Phong thì hà tất gì phải nhường cho họ? Nói cách khác, nếu mà bọn em có được bạc triệu lợi nhuận từ vụ này sau đó dùng nó để thay đổi vận mệnh của Hứa Thiếu Phong, như thế không phải là cách hay hơn sao? Anh nói thì nghe có vẻ thương trường như vậy, em đừng cho anh là nói tục, xét đến cùng thì sự việc này cũng chỉ đơn giản thế thôi, em nên tranh thủ mà làm cho tốt đừng để miếng ăn đến miệng rồi còn để bị rơi mất”.

Lâm Như nghĩ Chí Cương nói cũng đúng, đến lúc đó cứ theo cách này mà giúp Thiếu Phong thăng tiến thì chưa biết chừng lại có thể lấy được công trình về tay nên nói tiếp: “Chí Cương, anh nói không sai nhưng chuyện chốn quan trường vô cùng phức tạp, em cũng không muốn tạo áp lực quá lớn cho anh ấy, nếu mà có thể giành được thì nhất định anh ấy sẽ nghĩ đến em, điều này thì anh cứ yên tâm”.

Chí Cương nói: “Vậy thì tốt rồi, có câu nói này của em thì anh yên tâm rồi”. Sau đó Chí Cương cười một cách hoài nghi nói: “Anh cũng không thể tạo áp lực quá lớn cho em được, anh tin chắc rằng kiểu gì em cũng sẽ nhớ đến anh”.

Lâm Như nghe xong hiểu được ẩn ý trong câu nói của anh ta: “Anh nói gì vậy?”

Chí Cương cười hi hi nói: “Ngồi ở đây không phải ngọt ngào lắm sao, chúng ta đi hóng gió có phải hay hơn không?”

Lâm Như nói: “Được thôi”.

Chí Cương nói: “Vậy em muốn đi đâu hóng gió nào?”

Lâm Như nói: “Đến đường Bờ Biển đi, cảnh đêm ở đó rất đẹp”.

Chí Cương nói: “Tuân lệnh”. Nói rồi liền gọi cô phục vụ tính tiền.

Lâm Như nói: “Đề em trả cho”.

Chí Cương nói: “Ai lại để em trả, em không biết được trả tiền cho em là niềm vinh hạnh của anh à”.

Lâm Như cười vui vẻ: “Vậy được thôi, sau này ngày nào em cũng cho anh cơ hội”.

Lâm Như không dám tiếp lời Chí Cương nữa chỉ cười.

Trả tiền xong, bọn họ cùng đi ra khỏi Điện Luyến Hoa, lên xe, khi khởi động xe Chí Cương cũng bật luôn cả nhạc. Đó là loại nhạc trữ tình.

Lâm Như bắt ngó, nhìn Chí Cương: “Anh cũng thích loại nhạc này à?”

Chí Cương cũng bắt ngó nhìn Lâm Như: “Tất nhiên rồi, em cũng thích à?”

Lâm Như nói: “Ừ, thể loại nhạc này em rất thích, hồi học năm nhất đại học, lần đầu tiên nghe bài 'Về nhà' em đã thích thể loại nhạc này rồi”.

Chí Cương nói: “Xem ra chúng ta có chung sở thích rồi”.

Xe đi đến đường Bờ Biển, Chí Cương vặn nhỏ nhạc nói: “Em vẫn chưa đến chỗ anh ở lần nào, thật chẳng quan tâm đến người bạn cũ này gì cả”.

Lâm Như cười thầm trong lòng, nghĩ nếu mà thực sự bước vào cửa nhà anh ta e rằng lại không kìm nén được lại phạm sai lầm thì phải làm thế nào liền nói: “Hôm nay không đến, sau này có cơ hội rồi đến cũng được mà. Hơn nữa thiếu gì người quan tâm anh, sợ rằng muốn quan tâm cũng chưa chắc đến lượt em”.

Chí Cương cười nói: “Làm gì có. Nếu mà có thì anh đã không vội vã đi gặp em như vậy. Hay là chúng ta tìm một phòng để ôn lại mộng ước khi xưa, em thấy thế nào?”

Lâm Như cười véo Chí Cương một cái: “Được rồi, đi thôi không nghĩ linh tinh nữa. Đây là bờ biển nơi gia đình em sinh sống không phải là Ma Cao, không thể tùy tiện thích làm gì thì làm được”.

Nói là vậy, nhưng thật ra trong lòng Lâm Như cũng tràn ngập một khát vọng vô hình nhưng cô đã khống chế được nó, cảm thấy rủi ro này quá lớn, cô không thể để điều này xảy ra một lần nào nữa. Nhìn Trần Chí Cương, đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề khác, liệu có thể tạo thành một vòng tròn giới thiệu Chí Cương cho Trần Tử Tử sau đó để Chí Cương dụ dỗ cô ta? Nếu quả thực Chí Cương mà có thể nắm được Trần Tử Tử trong tay thì quả là một chuyện không gì tốt bằng, chỉ ít cũng có thể xóa được nỗi lo canh cánh trong lòng. Ý nghĩ đó vừa xuất hiện trong đầu thì cô lại tự phủ định nó, không được, không được, để Chí Cương đi dàn xếp chuyện của Trần Tử Tử cô cũng có chút không đành lòng. Con người thật kỳ lạ, sau khi cô và Trần Chí Cương có một cuộc mây mưa như thế, dường như cô đã coi Chí Cương là người của mình rồi, để tiếp tục với anh ta thì cô lo lắng còn bắt từ bỏ thì cô không đành lòng. Cô cũng không hiểu đây là tâm trạng như thế nào nữa.

Suy nghĩ đó vừa lóe lên cô cũng có chút vui mừng, nếu như không hy sinh Chí Cương cũng tốt, sẽ còn cách giải quyết khác, tìm một người đàn ông ưu tú một chút rồi để anh ta đi dụ dỗ Trần Tử Tử, đối với Hứa Thiếu Phong không phải cũng rất tốt sao. So với các cách nghĩ khác thì cách này hiệu quả hơn nhiều.

Từ đường Bờ Biển họ chuyển sang đường Tình Nhân, trên con đường này tâm trạng của con người cũng thoải mái hơn. Cách đó không xa là đảo Dã Hồ tươi đẹp nằm giữa biển nước mênh mông, ánh đèn điện nhấp nháy bao quanh hòn đảo nhỏ khiến nó lấp lánh như con mắt của màn đêm vậy.

Trần Chí Cương nói: “Chúng ta lên đảo đi một vòng em thấy thế nào?”

Lâm Như nói: “Cũng được thôi”.

Trần Chí Cương rẽ lên cầu ra đảo, không đến 10 phút xe đã đến đảo.

Trần Chí Cương dừng xe nhìn sang Lâm Như đang ngồi ở ghế phụ bên cạnh nói: “Cảnh đẹp mê hồn, cảnh đêm ngất ngưởng lòng người, em muốn xuống xe đi bộ chút không?”

Lâm Như ngập ngừng một chút rồi nói: “Em cũng muốn xuống đi bộ một chút để hít thở không khí trong lành ở đây, cảm nhận cảnh đêm đẹp mê hồn của hải đảo nơi đây nhưng chẳng may mà gặp người quen thì không hay. Thôi vậy, em không xuống đâu”.

Trần Chí Cương nói: “Cũng được, ngồi trên xe cũng được, chỉ cần được ở cùng em thì thế nào cũng được”, nói rồi anh đưa tay ra nắm lấy tay Lâm Như, giống như nắm chặt con chim ấm áp trong lòng bàn tay vậy.

Lâm Như muốn rút tay ra nhưng không tài nào rút ra được, lát sau bàn tay còn lại của Lâm Như cũng đã đặt lên tay của Trần Chí Cương.

Chí Cương ôm cô một cách nhẹ nhàng tự nhiên.

Lâm Như có chút căng thẳng nói: “Anh đừng làm thế, người khác nhìn thấy đấy”.

Chí Cương nói: “Em đừng sợ, chúng ta ở trong xe cơ mà, chỉ có chúng ta nhìn thấy bên ngoài chứ bên ngoài thì sao mà nhìn thấy chúng ta được”. Nói rồi Chí Cương hôn lên môi cô một cái.

Miệng cô thì nói: “Đừng... đừng như vậy anh!”, nhưng toàn thân đã mềm nhũn ra rồi.

Khi vừa nói xong thì cô đã cảm nhận được cái lưỡi linh hoạt của Chí Cương đang trong miệng mình, lướt qua đầu lưỡi và bắt đầu chuyển động. Thần kinh cô lúc đó gần như tê dại, người thì mềm nhũn ra. Chí Cương bỏ một tay ôm cô ra và xoa nhẹ từ dưới chân lên trên, cứ thế xoa lên đến phần ngực, càng lúc càng nhẹ nhàng có lúc lại mạnh mẽ khôn tả. Cô thực sự đã bị Trần Chí Cương chế ngự đến nỗi mà anh ta hạ ghế ngồi của cô ta xuống mức thấp nhất từ lúc nào cô cũng không hề hay biết. Chỉ biết là thân hình của Chí Cương đã đè nặng trên người mình, vừa hôn vào tai cô vừa thì thầm: “Em thơm thật đấy”.

Lâm Như ôm lấy đầu anh ta và đón nhận nụ hôn cháy bỏng, miệng gấp gáp nói: “Có thật vậy không?” [...]

Toàn thân Lâm Như thì mềm nhũn ra không còn đủ sức để kháng cự nữa rồi, sự chống cự cuối cùng cũng bị anh ta đánh gục. Cô lại một lần nữa đắm chìm trong ham muốn dục vọng mà Chí Cương tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 8.16

Thật đúng là ông ăn chả thì bà ăn nem. Lúc Lâm Như và Trần Chí Cương vui vẻ bên nhau ở bên bờ biển thì Trần Tư Tư và Hứa Thiếu Phong cũng vui vẻ bên nhau.

Sau khi ra khỏi quán cà phê Điệp Luyến Hoa, Trần Tư Tư cảm thấy vô cùng tủi thân, không nén được nỗi uất ức nên đã gọi điện cho Hứa Thiếu Phong nói muốn gặp anh ta. Hứa Thiếu Phong hỏi xem cô ta ở đâu, cô ta nói đã về nhà rồi. Hứa Thiếu Phong hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng đồng ý với cô và nói sẽ đến ngay.

Kể từ khi chuyện của cô và Hứa Thiếu Phong bị Lâm Như phát hiện, Trần Tư Tư càng ngày càng thấy sự việc không đơn giản như cô nghĩ. Lâm Như thực ra không có ý định từ bỏ Hứa Thiếu Phong mà ngược lại còn muốn đánh bại cô ta, điều này khiến cô ta rất bức bối, càng khiến cô ta sợ hãi không yên. Cô ta biết là mình không danh chính ngôn thuận, cũng không có tư cách gì nên khi cãi nhau với Lâm Như, cô thấy bất lực. Thực ra Lâm Như cũng không có gì ghê gớm lắm nhưng để chứng tỏ mình đúng thì Tư Tư không ngại gì mà không nói thế.

Sau lần chạm mặt lần thứ hai với Lâm Như, cô luôn thấy mình thực sự bị đánh bại rồi, cô không biết tiếp theo phải làm gì đây? Cô chỉ có một hy vọng duy nhất là nhận được sự an ủi và ủng hộ về tinh thần của Hứa Thiếu Phong. Cô muốn thăm dò Hứa Thiếu Phong xem liệu anh ta có định ly hôn không? Bây giờ cô thực sự không chống đỡ nổi nữa rồi.

Chợt nhìn thấy xe Hứa Thiếu Phong đang đi phía trước, cô liền nhẹ nhàng ấn một tiếng còi xe rồi phóng lên đuổi theo.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy tiếng còi nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy hóa ra là xe của cô nên cũng nhẹ nhàng ấn một tiếng còi làm tín hiệu, trong lòng cũng cảm thấy rung động.

Những ngày gần đây, tâm trạng của Hứa Thiếu Phong rất bức bách, nhất là sau khi Lâm Như biết chuyện của anh ta và Trần Tư Tư. Ngoài sự áy náy, anh ta còn cảm thấy mình tự đưa mình vào thế tiến thoái lưỡng nan. Anh ta sẽ không thể lén lút vừa nuôi bồ vừa ôm ấp vợ như trước được nữa. Sự việc bị phát hiện khiến anh ta bắt buộc phải chọn một trong hai, nếu không Lâm Như sẽ không chấp nhận anh ta, thời gian qua đi Trần Tư Tư có lẽ cũng không chấp nhận anh ta nữa. Đây là điều khiến anh ta lo nghĩ và đau đầu vô cùng. Quả thực, nếu phải chủ động chia tay với Trần Tư Tư, bắt anh ta hoàn toàn cắt đứt quan hệ với cô, anh không đành lòng làm thế. Cũng tương tự như vậy, nếu bắt từ bỏ Lâm Như anh cũng không làm được, là vợ chồng gần hai chục năm nay rồi, cũng đã có những tình cảm những ân tình sâu nặng mà vợ chồng trẻ không có được, đã có những yêu thương và bao dung ân cần. Đó là một bên đổ lạng lẽ, Lâm Như cũng vẫn xinh đẹp như thế ở cái bên lạng lẽ ấy, vẫn hiểu biết thấu tình đạt lý, nếu phải từ bỏ Lâm Như thì anh không chịu được.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nói thực lòng hai người bọn họ đều rất giỏi giang, anh không nỡ từ bỏ ai nhưng anh cũng hiểu rõ rằng một ngọn núi không thể có hai chúa sơn lâm, anh bắt buộc phải có thái độ rõ ràng, lựa chọn cũng là điều tất nhiên.

Những ngày gần đây, khi đi làm, Thiếu Phong đều phải cố gượng cười, lúc yên lặng lại thấy con tim đau đớn, phải từ bỏ ai trong hai người phụ nữ mà anh yêu quý bây giờ? Có thể dễ dàng nhận thấy anh ta không thể từ bỏ Lâm Như vì từ bỏ Lâm Như đồng nghĩa với việc từ bỏ truyền thống và đạo đức, nghĩa là anh ta từ bỏ mọi thứ đang có bao gồm cả quyền lực, địa vị và sự tôn trọng kính nể của người khác. Nhất là từ sau khi Lâm Như và anh ta không ngủ chung với nhau nhưng cô vẫn quan tâm, chăm sóc anh chu đáo, điều này khiến anh vô cùng cảm động. Anh biết rằng nếu không yêu anh Lâm Như

không thể làm được những điều như thế. Cũng chính bởi thế mà anh luôn chịu một áp lực vô hình, nếu trong vấn đề này anh cứ lưỡng lự không dứt khoát thì sẽ đi quá giới hạn bao dung của Lâm Như, muốn lấy lại được sự bao dung của Lâm Như e là rất khó khăn.

Điều này cũng chứng tỏ anh phải có quyết định kịp thời cắt đứt quan hệ với Trần Tư Tư. Nhưng hẳn cứ nghĩ đến chuyện phải cắt đứt quan hệ với Tư Tư anh lại thấy con tim mình ứa máu. Anh không biết sau khi chia tay Trần Tư Tư thì mình sẽ sống ra sao? Bởi vậy mỗi lần nhìn thấy Trần Tư Tư, nghe những lời ngọt ngào ấy anh không thể không tận hưởng, anh rất sợ làm cô ta đau lòng, lại càng sợ đánh mất cô ta. Điều này khiến anh đau đớn vô cùng, anh không thể đón nhận Trần Tư Tư cũng không có cách nào đối diện với Lâm Như. Hôm nay, anh định kiểu gì cũng phải nói ra mọi chuyện, thà đau một lần còn hơn cứ để nó dai dẳng mãi. Đàng nào thì việc này cũng đã ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình, chuyện chia tay cũng là lẽ đương nhiên, chỉ bằng nhanh chóng cắt đứt mọi chuyện, sớm kết thúc đi là được rồi.

Nghĩ vậy Hứa Thiếu Phong liền đi đến bãi đậu xe, dừng xe lại thì chính lúc đó nhìn thấy chiếc xe hơi màu đỏ đen cũng dừng lại. Chiếc xe màu đỏ đen đó đã in sâu trong mắt anh, nó giống như ngọn lửa bùng cháy, mỗi lần nhìn thấy, nó lại làm cho tim anh xao xuyến, nó kích thích đến từng tế bào trong con người anh. Anh đi về phía chiếc xe, cùng lúc đó cái con người ngọc ngà mà anh đang có ý định từ bỏ kia cũng đang bước xuống xe. Lúc cô ta quay người bước ra khỏi xe, mái tóc dài trôi xuống trông giống như đuôi con cá xinh xắn, mái tóc xỏa xuống đẹp một cách tự nhiên, thân hình cũng thướt tha uyển chuyển. Cô đi về phía anh, mái tóc rung rung, chuyển động theo từng bước đi của cô, nó toát lên sức sống mãnh liệt của tuổi trẻ, cũng toát lên sự hấp dẫn của người con gái, người con gái này có gì không giống với cô người mẫu đi trên sàn diễn? Trời ơi, thế này thì bảo tôi sao mà chia tay được, thà giết tôi đi còn hơn.

Cô ta giống như một con bướm bay tới, gương mặt xinh xắn tràn ngập nụ cười rực rỡ, những bước đi tràn đầy sức sống.

“Anh đến nhanh vậy” - cô ta vui vẻ cười với anh - “Mỗi lần nhìn thấy anh mọi buồn phiền của em đều tan biến hết”.

“Anh cũng vậy” - Thiếu Phong nói - “Khi ở cạnh em anh như được quay lại thời trai trẻ”.

Cô ta đến bên Thiếu Phong cầm lấy tay anh, anh đột nhiên giống như bị ong châm vội rút tay lại nói: “Đừng, đừng, đừng làm như vậy”.

Cô buông tay anh ra bỗng nhiên cười lớn: “Xem em làm anh sợ kìa, cứ như em là con hổ dữ không bằng”.

Anh không chịu được liền nhìn trước nhìn sau rồi mới cười nói: “Đừng điên rồ thế chứ, nhờ ai đó bắt gặp được thì làm sao?”

Cô ta nói: “Không sao, đây là bãi đỗ xe ở tầng hầm không phải trên đường đâu mà anh phải lo”.

Anh nói: “Không phải trên đường cũng không được, chẳng may mà người ta nhìn thấy, chưa biết chừng lan truyền đi khắp nơi”.

Cô giận dữ nói: “Giả dối, nếu mà sợ như vậy thì sau này đừng gặp em nữa”.

Anh vội như không nghe thấy gì chỉ cười, cố ý giữ khoảng cách với cô ta.

Khi đi lên lầu, vào đến trong nhà, đóng cửa lại cô quay người sà vào lòng ông nói: “Vừa nãy làm anh sợ, bây giờ sao không sợ nữa?”

Anh nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô, lời nói sao mà ngọt ngào dễ nghe, đúng là làm người ta ngây ngất. Dù lý trí bảo là phải cự tuyệt nhưng cơ thể thì không thể nào mà cự tuyệt được, liền tự an ủi bản thân qua ngày nào biết ngày đấy, anh nói: “Hôm nay em xinh lắm”.

Chợt cô hôn anh, thực sự anh không thể kìm nén nổi nữa, bèn ôm chặt lấy cô, hận một nỗi là không thể ăn sống cô. Cứ như thế, vừa hưởng thụ anh vừa nghĩ, mình là loại người gì vậy, sao mà ý chí lại nhu nhược thế này? Rõ ràng là đến để chia tay cô ta vậy mà lại vui đùa như thế này đây, nếu cứ thế thì đến bao giờ mới chia tay được? Con người mình, nếu như ngày xưa cái thời chinh chiến mà bị kẻ thù bắt đi, không cần phải tra tấn chỉ cần cho một người con gái đẹp đến thì chưa biết chừng cái gì cũng khai hết.

Sau nụ hôn dài cháy bỏng, Tư Tư mới cười nói: “Được rồi, anh đi tắm đi, em đi chuẩn bị quần áo ngủ cho anh, được không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 8.17

Gần một tuần nay không gặp cô nên anh có chút vội vàng, liền đi ngay vào phòng tắm tắm qua một chút.

Khi bước ra, nhìn thấy Trần Tư Tư đã cầm quần áo cho mình, cô cũng đã cởi bỏ hết xiêm y chuẩn bị đi vào phòng tắm, Hứa Thiếu Phong ôm chặt lấy cô rồi ép chặt lên hai bên eo cô. Cô nhẹ nhàng nói: “Con mèo tham ăn, nhớ em đến thế cơ à?”. Anh ư lên một tiếng, trong lòng nghĩ cô thật là nhiều

chuyện. Không nhớ cô thì sao lại như thế được? Cô liền ghé sát mặt ông nói: “Anh ở ngoài đợi em một chút, em tắm xong sẽ ra ngay, được không?”, nói rồi nhẹ nhàng đẩy ông ra ngoài, đi vào phòng tắm.

Anh đành mặc quần áo ngủ nằm trên ghế sofa vừa hút thuốc vừa đợi cô, trong lòng thầm nghĩ thương để tại sao lại tạo ra trò ma quỷ gì thế này, để cô ta đến cướp mất hồn mình, nếu cứ thế này thì làm sao mà chia tay được? “Không được, không thể tiếp tục như thế này được, đợi khi công trình đó mở gói mời thầu mình sẽ lấy nó về cho cô ấy, cũng xem như là báo đáp cô ấy, sau đó mới nói đến chuyện chia tay, như thế có lẽ dễ dàng hơn”.

Hứa Thiếu Phong hút hết một điếu thuốc, một lúc sau cô ấy mới đi ra khỏi phòng tắm, trên người quấn chiếc khăn tắm. Mái tóc búi cao lên nhìn như biến thành một người khác vậy, rất cao quý, sang trọng. Cô để lộ cặp chân dài trắng nõn, rất dễ làm mê hoặc lòng người, bất giác anh nghĩ thầm trong bụng, yêu tình, đúng là con yêu tình.

Anh định đứng dậy đi vào phòng ngủ thì cô ta nói: “Thiếu Phong, anh có biết em vừa gặp ai không?”

Anh nói: “Làm sao anh biết được em đã gặp ai”.

Cô nói: “Em gặp Lâm Như, là bà ấy hẹn em”.

Nghe thấy vậy, anh thấy trong lòng có chút căng thẳng, hưng phấn lúc nãy đã vơi đi nửa phần, anh hỏi một cách nghi ngờ: “Cô ấy tìm em để làm gì?”

Cô vừa xoa kem dưỡng da vừa chậm rãi nói: “Còn làm gì nữa? Tất nhiên là động viên em từ bỏ anh rồi”.

Ông nói: “Vậy em trả lời thế nào?”

Cô cười nói: “Thiếu Phong, vậy em hỏi anh, anh mong em trả lời bà ta thế nào, xem xem liệu chúng ta có cùng suy nghĩ không”.

Thiếu Phong hơi bực mình, cô ta đang mang anh ra làm trò đùa à, sao mà anh có thể trả lời câu hỏi thế này chứ?

Nghĩ rồi anh cười một cách gượng gạo nói: “Câu hỏi này anh không trả lời được”.

Trần Tư Tư ngồi xuống bên ông, lay người ông nói: “Nói đi mà, em muốn nghe xem anh nghĩ thế nào?”

Hứa Thiếu Phong không còn cách nào khác đành phải nói: “Chắc chắn em không thể nói từ bỏ rồi”.

Trần Tư Tư nói: “Thiếu Phong, đây có phải là những gì anh mong em nói ra không?”

Hứa Thiếu Phong thấy có chút phiền hà liền trả lời: “Thực lòng anh rất sợ hai người bị tổn thương”.

Trần Tư Tư nói: “Nhưng mà, bọn em đều đã bị tổn thương mất rồi, bây giờ nếu bắt anh phải chọn giữa em và Lâm Như thì anh sẽ chọn ai?”

Hứa Thiếu Phong thấy bế tắc trong lòng, một nửa hứng thú còn lại cũng tắt mất, bỗng chốc toàn thân mềm ra giống quả bóng bị xịt hơi. Đây không phải chính là câu hỏi mà ông đã nhiều lần tự hỏi bản thân hay sao? Bỗng nhiên cô ta đề cập đến chuyện này anh không thể lại chạy trốn, không thể để cô ta tuyệt vọng cũng không muốn để mình lại có đường rút lui nhưng anh sợ làm cô ta tổn thương, liền tìm một câu thích hợp một chút: “Tư Tư, tình hình của anh em còn không biết sao, nếu bây giờ mà bắt anh ly hôn với cô ấy thì cô ấy nhất định không đồng ý, anh cũng không muốn làm to chuyện này vì anh dù sao cũng còn hoạt động trên chốn quan trường. Những ngành nghề khác thì họ không để ý nhiều đến mâu thuẫn trong chuyện tình cảm nam nữ riêng tư hay chuyện đồ vỡ gia đình nhưng chốn quan trường lại hoàn toàn khác, nếu mà chỉ cần lộ ra một số chuyện nhỏ thôi thì công sức phấn đấu bao nhiêu năm coi như đổ xuống sông xuống bể hết. Là một thằng đàn ông, nếu mà không có sự nghiệp thì cho dù anh ta có ở cạnh người phụ nữ mình yêu, liệu anh ta có hạnh phúc được không? Thế nên Tư Tư à, mong em hiểu cho nỗi khổ của anh”.

Trần Tư Tư nghe anh nói mặt lạnh đi, đến khi Hứa Thiếu Phong nói xong cô mới nói: “Em hiểu rồi, ý anh là anh sẽ từ bỏ em?”. Nói rồi cô liền đứng dậy.

Hứa Thiếu Phong nhìn đáng vẻ đau khổ đó của cô ta trong lòng cũng không dễ chịu chút nào liền an ủi: “Tư Tư, không phải anh không yêu em nhưng mà hai người bọn em không ai biết ai, anh cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cần được ở bên em là anh thấy rất vui vẻ. Chỉ có điều bây giờ bọn em đã chạm mặt nhau mấy lần rồi, em có biết không, anh cũng rất đau lòng, một bên là cô ấy - người vợ hợp pháp, một bên là em - người mà anh yêu thương. Mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, anh không muốn làm tổn thương ai, không ngờ bây giờ cả hai đều bị tổn thương rồi. Cô ấy nói anh phản bội cô ấy, em cũng lại oán trách anh, trong mắt bọn em anh không còn là người nữa rồi”.

Trần Tư Tư bỗng nhiên to tiếng nói: “Giả dối, thật giả dối. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt gì chứ, trong lòng anh trước sau cũng chỉ có vợ anh thôi, tình cảm của anh cũng chỉ dành cho bà ta thôi, còn nói lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt gì chứ, em nhìn rõ rồi, cái gì mà tình yêu chứ, tất cả đều là giả dối, giả dối”.

Nghe những lời này Hứa Thiếu Phong không hề vui chút nào, cũng có chút giận giữ nói: “Giả dối à? Ngay từ đầu anh đã không giấu em chuyện anh có gia đình. Chưa bao giờ anh thề là sẽ cưới em. Bây giờ em nói cứ như là anh lừa gạt em không bằng”.

Trần Tư Tư nói: “Đúng vậy đấy, anh không lừa em mà là em lừa người, là em quá đa tình, ai bảo em ngốc như vậy chứ? Người đàn ông của người khác xảy ra chuyện, vợ anh ta không lo, em lại long đong lận đận, xin hết người này đến người khác để giải quyết cho anh. Em tốn nhiều công sức và tình cảm như vậy, đến lúc quan trọng anh ta lại chọn vợ anh ta, lẽ nào em không là cái gì đối với anh? Phải chăng em chỉ giống như bộ quần áo người ta mặc, rách rồi thì muốn vứt là vứt”. Trần Tư Tư càng nói càng xúc động, càng nói càng uất ức, cô chưa nói xong thì đã khóc nức nở.

Trong lòng Hứa Thiếu Phong thấy khó chịu như bị ong đốt, nghe Trần Tư Tư vừa khóc vừa nói anh im lặng đứng yên. Anh vẫn luôn nghĩ rằng Trần Tư Tư là một cô gái hiểu biết, sao hôm nay lại quá xúc động như vậy? Liệu có phải hôm nay Lâm Như tìm gặp cô ấy và nói gì rồi không, những uất ức trong lòng phải kìm nén bấy lâu hôm nay mới có cơ hội trút cho hả giận? Hay là Tư Tư nghe thấy mình muốn từ bỏ cô ấy nên cô ấy mới kích động như vậy, mới đau lòng như vậy? Nghĩ đến thời gian vừa qua, cô đã vì anh mà làm tất cả khiến anh không khỏi đau lòng, nhìn cô vật vã thế này lòng anh cũng đau như dao cắt. Không muốn để cô ấy bị kích động thêm nữa, anh liền dỗ dành cô trước rồi mới từ từ nói chuyện nên nói một cách chậm rãi: “Nào lại đây, ngồi xuống, ngồi xuống rồi hãy nói”, anh nói rồi kéo Trần Tư Tư ngồi xuống, Trần Tư Tư giấy không cho anh chạm vào. Hứa Thiếu Phong liền đứng dậy ôm cô ngồi xuống sofa.

Trần Tư Tư vẫn đẩy Thiếu Phong ra, vừa đẩy ra vừa nói: “Bỏ em ra, đừng có kéo em”.

Hứa Thiếu Phong hiểu rõ cô miệng thì nói bỏ em ra nhưng trong lòng lại rất muốn ông kéo cô vào lòng nên lập tức ôm cô trong vòng tay nói: “Tình yêu của anh, thiết thời cho em rồi. Nhìn em đau lòng thế này anh cũng rất khó chịu”.

Trong lòng Hứa Thiếu Phong thấy lo lắng, bà cô này đúng là nhẹ không ưa ưa nặng. Thật ra anh cũng thấy oan ức trong lòng nhưng đành nén lại để an ủi cô, đợi cho Tư Tư khóc xong rồi anh mới nói những lời an ủi ngọt ngào. Thật là hết cách, việc mình gây ra thì mình phải tự đi giải quyết, chuyện này không ai có thể làm thay được. Hơn nữa, nếu bạn đi tìm một người con gái bằng tuổi hay hơn tuổi bạn thì cô ấy chắc chắn không bao giờ làm bạn phiền lòng như thế này, cũng không cần bạn phải dỗ dành, nhưng bạn lại không bằng lòng như vậy. Đàn ông ai cũng vậy cả, ở ngoài thì ai cũng thật cao quý, oai phong nhưng đứng trước phụ nữ thì đều thấp kém thế này đây, từ bỏ cuộc sống tốt đẹp của mình để mà cầu xin cô ta, đây thực ra là trò gì không biết?

Nhìn Trần Tư Tư nước mắt ngắn nước mắt dài, Hứa Thiếu Phong rút hai tờ khăn giấy trong hộp đưa cho cô.

Trần Tư Tư chỉ biết khóc vì đau đớn, cô không cầm giấy Hứa Thiếu Phong đưa cho, Hứa Thiếu Phong liền lau mắt cho cô. Khi anh vừa bỏ khăn xuống thì nước mắt cô lại trào ra. Hứa Thiếu Phong lại chạy đến lau cho cô. Cứ như vậy nên Hứa Thiếu Phong cười đùa cô: “Không ngờ khi em khóc mà vẫn đẹp, vẫn hấp dẫn thế này, nhất là đôi mắt, rất to và đẹp, long lanh trong sáng như gương vậy”.

Nghe câu nói đó, Trần Tư Tư bật cười thành tiếng rồi đánh Hứa Thiếu Phong: “Anh thật xấu xa, làm cho người ta tức phát khóc lại còn cười người ta, sao lại có người như anh chứ?”

Hứa Thiếu Phong biết, khi phụ nữ dùng tay đập rồi nói bạn không tốt nghĩa là con giận của cô ấy đã qua rồi, liền nắm lấy tay Tư Tư nói: “Bà cô của tôi ơi, anh sợ rồi, thương em yêu em còn không hết, làm sao dám giận em?”

Trần Tư Tư nói: “Chỉ được cái nói hay thôi, sao vừa nãy anh hung dữ như vậy, cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống em vậy”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Vậy thì bây giờ anh ăn sống em nhá”, nói rồi liền cắn môi cô.

Trần Tư Tư nắm chặt cánh tay anh và hôn lại thật nồng nhiệt, cháy bỏng. Trong lòng Hứa Thiếu Phong thầm nghĩ mình đang làm trò gì vậy? Ý định chia tay của mình tan biến đâu cả rồi? Trần Tư Tư càng lúc càng nóng bỏng, ôm chặt anh cứ như sợ anh chạy mất vậy. Sau nụ hôn nồng nàn, Trần Tư Tư chủ động cõng đai lưng của anh và luồn tay vào trong.

Sau trận mây mưa, nằm trong vòng tay Hứa Thiếu Phong, Trần Tư Tư nhẹ nhàng nói: “Thiếu Phong, anh còn yêu em không?”

Hứa Thiếu Phong không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, nói không yêu thì không đúng, nói yêu thì sao mà chia tay được? Anh vỗ nhẹ lên người cô và nói: “Yêu hay không yêu mà em còn không biết sao?”

Trần Tư Tư lay người anh nói: “Không được, em muốn anh phải nói cơ”.

Hứa Thiếu Phong véo mũi cô một cái nói: “Đồ quỷ nhỏ, anh không nói đấy”.

Trần Tư Tư nói: “Không, em muốn chính miệng anh nói anh yêu em”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Được rồi, được rồi, anh nói, anh yêu em. Như thế này em đã mãn nguyện chưa?”

Trần Tư Tư vui vẻ nói: “Thiếu Phong, em thực sự rất yêu anh, nhưng em sợ một ngày nào đó anh rời bỏ em, thực sự em lo lắm”.

Hứa Thiếu Phong lại trầm lặng một chút, không ngờ thú vui của mình lại gây nên rắc rối lớn đến vậy, bây giờ thì phải làm sao? Cách tốt nhất là làm công tác tư tưởng, chỉ có cách không ngừng kiên trì, rồi cũng có ngày anh thuyết phục được cô. Thế là Hứa Thiếu Phong liền làm theo những gì mình nghĩ. Anh nói: “Tư Tư, thật ra ai mà có được người con gái xinh đẹp năng động như em thì thật là có phước. Một người đàn ông hơn bốn chục tuổi như anh mà có được em đúng là vận may của anh từ kiếp trước để lại, anh không có lý do gì không trân trọng, cũng không có lý do gì mà không vui mừng. Bây giờ có những cặp tình nhân mới chỉ sống với nhau vài ba năm đã không còn cảm giác mới mẻ nữa rồi chứ nói gì đến lâu dài. Đã qua lại với nhau ba năm nay rồi, nhưng chúng ta vẫn giữ được cảm giác mới mẻ đó, điều đó chứng tỏ chúng ta có duyên với nhau. Đời người liệu sống được bao nhiêu năm, bao nhiêu năm không hiểu biết mọi chuyện đợi đến khi nhận ra điều gì đó thì mình cũng đã ngoại tứ tuần rồi. Theo anh, chỉ cần mình đã từng có được thì sợ gì không thiên trường địa cửu? Cổ nhân từng nói khi nổi khổ về tình ái kéo dài, con người sẽ vô cùng bết tắc”.

Thấy Tư Tư không có phản ứng gì, Hứa Thiếu Phong tự hỏi liệu có phải mình đã nói những lời sáo rỗng không. Loay hoay mãi vẫn chưa nói được tới mấu chốt của vấn đề, thế nên mới không làm cho cô ấy chú ý, nhìn Trần Tư Tư đang nằm trong lòng mình, nhìn đôi mắt lim dim của cô, cô buồn ngủ thật hay là cô không để tâm đến những gì anh nói? Hứa Thiếu Phong liền nhẹ nhàng hỏi: “Em ngủ rồi à?”

Trần Tư Tư bỗng dung mở to mắt, nhìn ông nói: “Không, em đang nghe anh diễn thuyết đây”.

Hứa Thiếu Phong không nhịn được cười phá lên, thật là điên rồ, tâm sự chuyện trò với cô ta, cô ta lại cho rằng mình đang đọc diễn thuyết, thật là chẳng còn hứng thú nữa, xem ra đúng là đã đi xa vấn đề giống như đang đọc diễn thuyết vậy, thật hết cách, nhưng đây là thói quen nhiều năm nay của Hứa Thiếu Phong rồi, giờ chỉ còn cách thay đổi dần dần thôi.

Anh cười, cô cũng cười theo, hai người cùng cười lớn, chiếc ghế sofa rung lên từng đợt theo tiếng cười của họ. Hứa Thiếu Phong hiểu rằng, không phải anh đi quá xa vấn đề mà là cách thức làm có vẻ không hợp cho lắm. Những câu nói này đáng lẽ nên ngồi dậy nói chuyện thẳng thắn với nhau chứ không phải để cô ta nằm trong lòng mình rồi nói, con đường đi đã sai thì kết quả đương nhiên cũng thế.

Thấy Trần Tư Tư cười như vậy bỗng nhiên ông không biết phải nói gì nữa, thôi bỏ đi, đây đâu phải là nơi bàn chuyện, để hôm khác rồi nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 10: Con lốc tình yêu

Tục ngữ có câu: "Không sợ ăn cắp ăn trộm của người khác chỉ sợ người khác ăn trộm của mình". Khi một người nào đó bị một người khác để ý và muốn gây chuyện thì trừ khi người đó là thần thánh, nếu không sớm muộn gì kẻ đó cũng bị bắt thóp. Hứa Thiếu Phong không ngờ được rằng anh đã bị bảo vệ khu hoa viên Di Tình để ý, nhân viên bảo vệ yêu cầu anh đăng ký thông tin cá nhân, anh liền đăng ký, bảo vệ đưa tấm thẻ anh mới được đi vào. Không có cách nào khác, anh có thể quản lý cả hơn nghìn nhân viên ở Cục, có thể tự do ra vào đài truyền hình cũng như các đơn vị quan trọng khác nhưng lại không thể tự do ra vào khu hoa viên Di Tình này. Người ta nói đây là yêu cầu của Ban quản lý khu nhà nên anh chỉ còn cách tuân theo mà thôi. Hứa Thiếu Phong không thể đoán được rằng chính bản đăng ký đó lại là bằng chứng hại anh sau này, ở bên đồ xe dưới tầng hầm cũng lắp đặt hệ thống camera theo dõi, nó đã ghi lại cảnh Trần Tư Tư kéo tay anh.

Sau khi nhìn thấy cảnh này trong máy camera, người bảo vệ tên là Phúc Sinh ấy vui như vỡ được vàng, hẳn biết rằng đây sẽ là chứng cứ mà chị họ hẳn đã nhắc đến, chị họ mà có được những thứ này thì có thể phá hỏng tiền đồ của Hứa Thiếu Phong, cũng có thể thay đổi vận mệnh của một số người trong đó có hẳn ta. Đã vậy thì hẳn không thể bỏ qua cơ hội thay đổi vận mệnh của mình được, hẳn lạng lẽ lấy cuộn băng video ra sau đó dùng máy tính cố định cảnh đó lại. Ngày hôm sau, hẳn copy vào USB rồi mang ra hiệu ảnh rửa thành mười tám, sau đó vui vẻ đến gõ cửa nhà chị họ Phùng Hải Lan.

Từ khi biết Hứa Thiếu Phong có bồ nhí ở ngoài, Phùng Hải Lan rất vui mừng, bà ta nghĩ rằng một khi nắm được chứng cứ này thì lo gì không lật được Hứa Thiếu Phong, cũng lo gì không thay đổi được vận mệnh của Trương Minh Hoa. Những ngày gần đây, ngày nào bà ta cũng mong chờ Phúc Sinh có thể mang về cho bà ta một tin vui. Có hy vọng đó nên tâm trạng bà ta phần chần hẩn lên, bước chân đi cũng nhẹ nhõm hơn, thèm ăn hơn, ngay cả ham muốn tình dục cũng tăng lên nhiều, điều đó khiến Trương Minh Hoa cũng phải nghi ngờ bà, liệu có phải khi xưa bà đem một phần tinh lực trao cho người đàn ông khác, bây giờ mới dốc hết cho ông nên mới dồi dào sức lực như thế. Thế nên mới thăm dò bà: “Bà làm sao vậy? Tôi vẫn là tôi, bà vẫn là bà mà tại sao dạo này lại mảnh liệt thế nhỉ?”

Phùng Hải Lan nói: “Hứa Thiếu Phong có bồ nhí ở ngoài rồi”.

Trương Minh Hoa vừa nghe thấy tin đó đã giật bắn lên, kinh ngạc ngồi dậy hỏi: “Cái gì? Hứa Thiếu Phong có bồ nhí ở ngoài sao?”

Phùng Hải Lan vui vẻ gật đầu.

Nhìn biểu hiện của Phùng Hải Lan, đầu tiên Trương Minh Hoa lại nghĩ bà ấy nhất định đã quan hệ với Hứa Thiếu Phong, bây giờ ông ta có bồ nhí rồi không thèm để ý đến bà ấy nữa nên bà ấy mới có tinh lực dồi dào như vậy. Vì nghĩ thế nên ông quát mắng bà: “Đồ thói tha, thì ra là có quan hệ với thằng Hứa Thiếu Phong, thảo nào mà ham muốn của bà lại lớn đến thế, vì hẳn ta có bồ khác rồi không qua lại với bà nữa nên bà mới có tinh thần như vậy”.

Phùng Hải Lan không nhịn được cười phá lên, bà biết Trương Minh Hoa đã nghĩ sai đi hướng khác nên mới tức giận như vậy, vì thế bà không những không tức giận mà ngược lại còn thấy bộ dạng Trương Minh Hoa lúc ghen tuông thật tức cười liền vừa cười vừa nói: “Sự việc không phải thế đâu, ông hiểu lầm rồi”.

Trương Minh Hoa đâu có dễ để bà ngụy biện, liền tiếp tục mắng: “Tôi hiểu làm gì chứ, bà không biết xấu hổ mà ngậm miệng lại, còn nói tôi hiểu làm gì nữa. Thảo nào Hứa Thiếu Phong cứ gây khó dễ cho tôi, hóa ra là bị bà cản đường”.

Phùng Hải Lan nhìn Trương Minh Hoa thực sự đang bị kích động, cô bất giác sa sầm mặt nói: “Trương Minh Hoa, ông ăn nói cho cẩn thận một chút, ông không hỏi rõ ngọn ngành mà mắng nhiếc người khác như vậy sao? Hứa Thiếu Phong có bồ nhí ở ngoài, đó không phải là cơ hội tốt cho chúng ta phát lên hay sao? Ông đúng là hồ đồ, tự dung lại đổ tiếng ác cho tôi”.

Trương Minh Hoa thấy Phùng Hải Lan giận điên lên, như thế ắt không phải là tâm trạng của một kẻ vụng trộm, nhưng sự nghi ngờ trong lòng ông ta vẫn chưa có cách nào giải tỏa được, cũng không hiểu được quan hệ nhân quả trong chuyện này, ông ta nghi hoặc hỏi vợ: “Cho dù hẳn ta cho chúng ta một cơ hội tốt, thì có liên quan gì đến việc dục vọng của bà đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy chứ? Điều này không thể không khiến người ta nghĩ là bà vì đoạn

tuyệt vời hẳn nên mới có nhiều tình lực hơn, bởi thế tôi mới nghi ngờ động cơ trả thù của bà, liệu có phải hẳn bỏ rơi bà khiến bà sinh lòng đổ kỵ? Việc này mà không giải thích rõ ràng thì tôi sẽ không dễ yên cho bà đâu”.

Phùng Hải Lan đột nhiên nghiêm sắc mặt: “Đầu óc ông hạn hẹp như vậy thảo nào không thể đấu được với chồng người ta, lòng dạ hẹp hòi tầm nhìn cũng hạn hẹp, sao ông không nghĩ xa hơn một chút, trông rộng hơn một chút? Hơn nữa, cho dù vợ ông có thích Hứa Thiếu Phong, muốn làm tình nhân của ông ta thì ông cũng không biết lượng sức mình sao? Một người đàn ông phong độ như Hứa Thiếu Phong lại cần người đàn bà như vợ ông bên cạnh sao? Thật là, nhìn bộ dạng ghen tuông của ông mà khiến cho người ta thấy tức cười, đi lấy cho tôi cốc nước, tôi khát lắm rồi, uống xong sẽ từ từ kể cho ông nghe”.

Trương Minh Hoa nghe Phùng Hải Lan nói vậy trong lòng thấy hoang mang, nhưng vẫn xuống giường đi rót nước cho vợ.

Phùng Hải Lan uống hai ngụm nước lấy lại giọng rồi mới bắt đầu kể tỉ mỉ cho ông nghe từ chuyện cậu em họ xem ti vì mà nhận ra Hứa Thiếu Phong, đến chuyện bà nghĩ ra kế sách đó, Phùng Hải Lan nói: “Ông thử nghĩ mà xem, nếu Phúc Sinh giúp chúng ta tìm được chứng cứ chứng tỏ Hứa Thiếu Phong có bồ nhí, nếu chứng cứ ấy bị công bố thì Hứa Thiếu Phong chẳng phải là hết đời sao? Ngày tận số của Hứa Thiếu Phong cũng chính là ngày vinh quang của ông, sao tôi có thể không vui mừng được? Con người mà, ai cũng vậy cả, khi tâm trạng tốt thì tinh thần phấn chấn, dục vọng cũng mạnh mẽ hơn”.

Trương Minh Hoa lúc này mới vỡ lẽ, liền vui vẻ nói: “Bà nói rất đúng”.

Phùng Hải Lan nói: “Bây giờ tôi chỉ còn đợi tin tốt lành từ Phúc Sinh thôi”.

Trương Minh Hoa nói: “Việc tốt thì đúng là việc tốt thật, có điều, nói đi cũng phải nói lại, bây giờ làm gì có ông nào làm sếp mà không có bồ nhí bên ngoài? Đó là chuyện bình thường. Nếu không có chứng cứ đáng tin cậy mà chỉ nghe người ta đồn đại thì cũng chẳng làm được gì”.

Phùng Hải Lan nói: “Ông yên tâm, tôi đã có một số chứng cứ rồi, bây giờ tôi chưa muốn đánh rần động cỏ, đợi Phúc Sinh tìm thêm một số chứng cứ xác thực hơn nữa thì tôi mới ra tay, ông cứ việc ngồi đó mà đợi tin tốt của tôi”.

Trương Minh Hoa lúc này mới vui vẻ nói: “Tốt quá rồi, tốt quá rồi, việc tốt thế này sao bà không cho tôi biết sớm? Cũng tại bà cả, đến thời khắc quan trọng mới cho tôi biết, lại còn nói nửa vời nửa chứ, thế mới khiến tôi sinh nghi ngờ”.

Phùng Hải Lan cười ha ha nói: “Thực ra tôi muốn đợi đến khi có đủ chứng cứ mới cho ông biết để ông bất ngờ, không ngờ tôi mới chỉ vui vẻ một chút đã khiến ông ghen tuông linh tinh rồi”.

Trương Minh Hoa nói: “Thực ra sự việc này rất đơn giản, là do bà cứ làm cho nó phức tạp thêm thôi”.

Phùng Hải Lan: “Không phải tôi làm nó phức tạp lên mà là ông cứ nghĩ phức tạp lên thì có. Bây giờ nói rõ ràng rồi ông còn muốn nghi ngờ gì nữa không?”

Trương Minh Hoa cười hì hì nói: “Không, bà đúng là người vợ tốt”.

Phùng Hải Lan nói: “Không có thì tốt rồi, cái gai trong mắt đã được nhổ rồi, ông đã vui chưa?”

Trương Minh Hoa cười lớn: “Tất nhiên là vui rồi”.

Phùng Hải Lan nói: “Vậy chúng ta tiếp tục vui vẻ chứ”.

Trương Minh Hoa nói: “Vẫn còn muốn nữa cơ à?”

Phùng Hải Lan đáp: “Vừa nãy vui vẻ mới được nửa chừng thì bị dừng lại, vẫn chưa vui hết nên mới muốn tiếp tục nữa”.

Trương Minh Hoa không lay chuyển được ý bà nên đành phải phát roi tiếp tục lên ngựa.

Phùng Hải Lan lấy lại được cảm giác sung sướng lúc này.

Lần trước, Phúc Sinh đưa cho bà một bản đăng ký ra vào khu chung cư, nhìn thấy tên của Hứa Thiếu Phong trên bản đăng ký đó, bà đã rất vui mừng và cất nó đi thật cẩn thận. Bà biết, nếu chỉ có bản đăng ký này thì chưa thể nói lên điều gì, muốn kiện được Hứa Thiếu Phong thì phải có những chứng cứ thuyết phục hơn. Bà lại bảo Phúc Sinh nghĩ cách. Phúc Sinh lắc đầu nói không thể nghĩ ra cách nào. Bà lại khuyên Phúc Sinh khi cần thiết nên học cách làm như trong phim ảnh văn thường làm, ví dụ như có thể lên chụp vài tấm ảnh hay ghi âm cái gì đó chẳng hạn.

Trời không phụ lòng người, Phùng Hải Lan rốt cuộc cũng đợi được đến ngày Phúc Sinh đem tin tốt đến.

Khi Phúc Sinh đem những tấm ảnh đó đến cho Phùng Hải Lan, dường như bà không thể khống chế được bản thân nữa hét to lên: “Tốt, thật quá tốt rồi. Phúc Sinh, làm sao cậu có được thứ này?”

Thấy Phùng Hải Lan vui mừng như vậy Phúc Sinh cũng rất vui, liền kể tỉ mỉ cho bà nghe chuyện ông ta làm thế nào mà có được cuốn băng video đó.

Phùng Hải Lan nói: “Phúc Sinh, chuyện này nhất định phải giữ bí mật, chỉ có chị và em biết, sau này dù gặp bất kỳ ai cũng không được kể cho họ nghe”.

Phúc Sinh gật đầu: “Chị, điều này thì em biết rồi”.

Phùng Hải Lan chỉ vào Trần Tư Tư trong tấm ảnh nói: “Chú có biết cô gái trong tấm ảnh này làm gì không? Theo chị thấy thì cô gái xinh đẹp thế này mà lại làm bồ nhí của người ta thì cũng chẳng phải loại hay ho gì”.

Phúc Sinh lắc đầu nói: “Cụ thể làm gì thì em không biết nhưng cô ta hay lái một chiếc xe con màu phấn hồng, xem ra cũng rất tử tế”.

Phùng Hải Lan nói: “Cậu vẫn phải chú ý đến cô ta, xem xem ngoài Hứa Thiểu Phong ra thì cô ta còn qua lại với loại đàn ông nào nữa. Tóm lại không cần biết là chứng cứ giữa hai người bọn họ hay chứng cứ liên quan đến người khác, cứ thu thập được càng nhiều thì càng có sức thuyết phục”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 10.2

Phúc Sinh ra về, Phùng Hải Lan bắt đầu chuẩn bị tài liệu của mình. Có chữ ký của Hứa Thiểu Phong, có tấm ảnh Trần Tư Tư khoác tay, Hứa Thiểu Phong, lần này ông chết chắc rồi.

Phùng Hải Lan nghĩ vậy và đến phòng đọc sách bật máy tính lên. Tuy trình độ văn hóa của Phùng Hải Lan không cao nhưng với kinh nghiệm làm việc cả vài chục năm nay trong việc viết báo cáo tổng kết cuối năm, thì việc viết một lá thư nặc danh là điều quá dễ dàng. Hơn nữa, những ngày gần đây ngày nào bà cũng suy nghĩ phải làm sao để kiện được Hứa Thiểu Phong nên trong đầu đã có sẵn những lời nói có thể khiến kẻ địch chết chắc, cũng đã nghĩ xong trình tự mạch lạc của bài viết. Một khi có được chứng cứ này, tư duy lập tức trở nên mạch lạc hơn, chẳng mấy chốc trên màn máy vi tính đã hiện lên một bức thư nặc danh hoàn chỉnh:

Hứa Thiểu Phong nuôi bồ nhí, ai có thể quản?

Kính thưa các vị lãnh đạo:

Tôi là một người dân sống ở khu hoa viên Di Tinh, phát hiện Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn Hứa Thiểu Phong có tình nhân ở khu vực chúng tôi, sự việc nghiêm trọng ở chỗ, Hứa Thiểu Phong thường xuyên khoác tay cô bồ nhí ra vào chỗ chúng tôi, làm xấu đi hình tượng người lãnh đạo trong lòng quần chúng nhân dân, gây ra ảnh hưởng xấu cho đội ngũ cán bộ Đảng viên chúng ta.

Là một người dân của thành phố Hải Tân, bản thân tôi tự thấy không nên để hiện tượng đồi bại này làm ô uế đến thanh danh và làm ảnh hưởng đến uy tín và sự uy nghiêm đối với đội ngũ lãnh đạo thành phố, vì vậy tôi viết thư báo cáo lại tình hình cho các vị, mong các vị vì sự trong sạch của Đảng, giữ vững sự tôn nghiêm của Đảng, bảo đảm đoàn kết, trật tự xã hội, tăng cường xử lý nghiêm khắc để hợp với lòng dân, để cho thành phố Hải Tân chúng ta mãi là thành phố văn minh, lịch sự.

Ngoài ra để chứng tỏ tôi không phải là kẻ vu khống đặt điều hãm hại người khác, tôi có gửi kèm một bức ảnh, còn có bản đăng ký ra vào khu hoa viên Di Tinh của Hứa Thiểu Phong, đồng thời cũng cung cấp cho các vị một mảnh mỗi điều tra, bồ nhí của Hứa Thiểu Phong tên là Trần Tư Tư, hiện đang sống ở phòng 15A, tầng 15, tòa nhà 15 tầng, lô số 3 khu chung cư hoa viên Di Tinh.

Sự thật rành rành, trước những chứng cứ vô cùng xác thực quý vị sẽ xử lý ra sao, chúng tôi chờ mong sự giải quyết thỏa đáng của các vị.

Người đưa tin

Ngày 20 tháng 4 năm 2009

Phùng Hải Lan viết liền một mạch rồi kiểm tra lại một lần nữa, cảm thấy những gì viết ra không tàn nhẫn như những gì mình nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại mới nhớ ra còn một đoạn đã chuẩn bị sẵn mà vẫn chưa viết vào. Ý chính của đoạn đó là: “Không biết có ai quan tâm việc này không? Nếu các vị không để ý giải quyết tôi sẽ kiện lên tỉnh, nếu trên tỉnh không ai giải quyết thì tôi sẽ kiện lên Ban Thư ký Trung ương, kiện đến khi nào người dân chúng tôi nhận được câu trả lời thích đáng mới thôi”. Chuẩn bị đánh thêm vào thì Phùng Hải Lan lại nghĩ, liệu những lời này có giang hồ quá không, có vẻ ép buộc không giống như lời lẽ của một công dân bình thường. Thôi bỏ đi, không thêm vào nữa, đằng nào thì phía trên mình cũng đã nói là công dân rồi, mình cũng nên tin tưởng bọn họ, không nên đi quá xa.

Bà in ra thành 10 bản, bà đã suy tính kỹ rồi, đã gửi thì phải gửi đi vài nơi, phải gửi cho những lãnh đạo quan trọng như Bí thư Thành ủy Ưông Chính Lương, Phó Thị trưởng Thành phố Chung Học Văn, cả Hội đồng Kỷ luật Thành phố, bộ phận tuyên truyền Tỉnh ủy cũng phải gửi, ngoài ra bà còn muốn gửi đến Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn một bản, tốt nhất là gửi đến phòng làm việc để tạo ra nội chiến trong Cục, để bọn họ thấy rõ Hứa Thiểu Phong rốt cuộc là người như thế nào, như thế mới có thể đánh bại được Hứa Thiểu Phong triệt để từ trong ra ngoài. Nếu không làm cho hắn đau đớn thì còn mất công đi kiện làm gì cho mệt.

Thủ đoạn của Phùng Hải Lan cũng giống như những kẻ viết thư nặc danh khác, bà không ghi tên tuổi, đơn vị công tác, địa chỉ nhà ở lên phong bì thư mà dùng phong bì trắng mua ở bưu điện, bên ngoài ghi địa chỉ người nhận, phía dưới ghi dòng chữ “đọc xong sẽ rõ”.

Chuẩn bị xong mọi thứ, bà liền vội lấy túi xách đi ra bưu điện. Vừa may hôm nay là chủ nhật, Trương Minh Hoa có việc nên đã ra ngoài từ sáng. Lúc

đầu bà định để Trương Minh Hoa về xem qua một lượt rồi mới đi gửi nhưng sau đó nghĩ lại đây chẳng qua cũng chỉ là lá thư nặc danh, không phải luận văn gì to tát nên không cần thiết phải để ông ấy duyệt qua. Hơn nữa, xét đến cùng thì đây cũng chẳng phải việc hay ho gì, chỉ một mình bà đảm nhiệm là được rồi, tốt nhất không nên để ông ấy dính tay vào. Cứ như vậy, bà bước đi trong ánh chiều tà, đi qua con đường nhỏ của khu chung cư ra ngoài đường bắt xe taxi, sau đó đến bưu điện đem những lá thư nặc danh do chính tay bà viết ra bỏ vào hòm thư.

Bà thờ phào nhẹ nhõm giống như đi qua thiên sơn vạn thủy, đôi chân bước đi thấy nhanh hơn, nhẹ hơn. Bà biết rằng chỉ hai ngày nữa những lá thư đó sẽ lần lượt đến được nơi cần phải đến, đến lúc đó thì mọi người đều được xem kịch hay của Hứa Thiếu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 10.3

Suốt mấy ngày nay Lâm Như luôn trong trạng thái lo lắng và xúc động.

Sau khi trải qua cuộc vui nồng nhiệt trên xe với Trần Chí Cường, cô luôn tự nhắc nhở bản thân lần sau không được thế nữa. Cô cảm thấy chuyện quan hệ giữa nam và nữ cũng giống như nghiện thuốc phiện vậy, khi đã nghiện, nếu không khống chế được bản thân thì sau một lần có cơ hội lại bất chấp sống chết mà lao vào, cứ tiếp tục như thế thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Cũng giống như con nghiện, cứ mỗi lần hút xong lại nhắc nhở bản thân lần sau không được thế nữa, nhưng đến lần sau lại thử và lại tự hứa, cứ thế thế đi thế lại rồi lần nào cũng không nhịn được, lại tìm cách giải thoát, cuối cùng trở thành nghiện nặng, kết quả là không chỉ hại bản thân mà còn hại đến cả người khác. Cô rất sợ chuyện này cũng tiếp tục như thế sẽ khiến cô đánh mất danh tiếng và gia đình của mình.

Tất nhiên sự việc nào cũng có hai mặt, mỗi khi gặp Trần Chí Cường, cô lấy lại được sự cân bằng, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn trước nhiều, nghĩ đến chuyện Trần Tư Tư và Hứa Thiếu Phong, cô không còn thấy đau đớn như trước nữa.

Tuy nhiên tâm trạng là tâm trạng, sự việc là sự việc. Đứa con trong bụng Trần Tư Tư sẽ là sự uy hiếp lớn cho Hứa Thiếu Phong khiến cô không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Buổi trưa hôm đó cô đến trung tâm tư vấn tâm lý của Hồ Tiểu Dương.

Vừa nhìn thấy cô, Hồ Tiểu Dương liền cười nói: “Ồ, không ngờ Phó Chủ nhiệm Lâm cũng đến để tư vấn tâm lý”.

Lâm Như cười nói: “Xem cô kia, chẳng giống bác sỹ tư vấn tâm lý gì cả, đúng là đồ quý”.

Đến đây Hồ Tiểu Dương mới cười ha ha nói: “Ngày nào cũng ngồi ở đây đối diện với khách hàng tư vấn tâm lý, nói không ngớt về mấy vấn đề nghiêm túc thế, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một chút lại nhìn thấy người thân. Chị còn không cho em đùa vài câu sao, thật là...”.

Lâm Như nói: “Như vậy thì việc làm ăn của cô cũng không đến nỗi nào đúng không?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Đương nhiên là tốt rồi, bây giờ chị mới biết à?”. Sau đó lại nói nhỏ: “Chị à, em cảm thấy tâm trạng chị hôm nay rất tốt có phải chị đã giải quyết xong mọi việc rồi không?”

Lâm Như nói: “Làm gì mà đã giải quyết xong. Những cô gái thời nay thật không cần chút thể diện gì nữa rồi, có con với người khác mà không hề thấy xấu hổ chút nào, ngược lại còn nói đó là sự tự do của cô ta, cô ta nói nhất định sẽ sinh đứa con đó”. Sau đó Lâm Như kể cho Hồ Tiểu Dương nghe về lần thứ hai đi gặp Trần Tư Tư.

Hồ Tiểu Dương nghe xong nói: “Em thấy cô ta chỉ là nói miệng thế thôi chứ chắc gì đã muốn sinh con”.

Lâm Như nói: “Sao cô lại nói như vậy?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Cô ta chỉ là đánh đòn tâm lý thôi, để chị biết cô ta có con với anh Thiếu Phong, nếu chị không chấp nhận được sự thật này mà ly hôn với anh Thiếu Phong thì đúng là trúng mưu của cô ta rồi. Thật dễ thấy mà, việc này có gì khó đoán đâu. Từ trước tới giờ anh Thiếu Phong không hứa hẹn với cô ta điều gì cũng không thể vì cô ta mà ly hôn với chị, nếu chị cứ kiên trì, không cần biết cô ta có sinh con ra không, nếu chị không ly hôn với anh Phong thì cô ta chẳng có cách nào đấu với chị được, cũng tự nhiên mà bỏ ý định sinh đứa con ra thôi”.

Lâm Như nói: “Nói thì nói vậy thôi, cô ta cứ tiếp tục phá hoại cuộc đời cô ta thì không nói làm gì, chỉ sợ cô ta làm hại đến Hứa Thiếu Phong. Thực ra trong chuyện này chị cũng mâu thuẫn lắm, vừa muốn cho ông ấy biết ai là người gây ra chuyện thì người đó phải tự đi mà giải quyết, để ông ấy lộ diện làm việc này thì tốt hơn, để Trần Tư Tư bỏ hẳn ý định sinh con đó đi. Nhưng chị lại sợ, sự việc này vô lý, chị và ông ấy đứt đoạn thì ông ấy cũng chẳng còn mặt mũi nào, nếu bị dồn đến bước đường cùng thì phải làm thế nào?”

Hồ Tiểu Dương suy nghĩ một lát rồi nói: “Chị à, thảo nào mà anh Phong không nỡ bỏ chị, chị đúng là một người phụ nữ lương thiện, rộng lượng, nếu là

người phụ nữ khác, quần anh ấy thật chặt, cứ nghĩ ngờ anh ấy, không làm tốt thì thực sự đúng là đem chồng mình dâng cho người đàn bà khác. Chị làm thế này thật thông minh, cho đối phương lối thoát nghĩa là cũng cho mình lối thoát. Về chuyện Trần Tư Tư có thai chị không nói cũng không sao, sớm muộn gì thì Trần Tư Tư cũng cho anh Phong biết mà thôi”.

Lâm Như nghe Hồ Tiểu Dương nói những lời này xong cũng thấy tâm trạng dễ chịu hơn nhiều liền đùa: “Chị còn định làm cách nào để giới thiệu cho Trần Tư Tư một người đàn ông ưu tú khác, để tình cảm của Trần Tư Tư sẽ chuyển sang người đàn ông này, như thế sự việc sẽ dễ giải quyết hơn”.

Hồ Tiểu Dương vui vẻ nói: “Đây đúng là một cách hay”. Nói đến đây cô liền nhanh nhẹn bổ sung thêm: “Hay là giới thiệu anh bạn học cũ Trần Chí Cương của chị cho cô ta là xong, không biết là bọn họ có duyên không nữa?”

Lâm Như cười nói: “Chuyện này... Trần Chí Cương là người đã có gia đình, e rằng không được”.

Hồ Tiểu Dương cố ý nói: “Chị sợ à? Vợ anh ấy có ở bên cạnh đâu, có gia đình rồi thì sao chứ? Chỉ cần bọn họ mà đến với nhau thì chị chẳng phải lo về anh Hứa Thiếu Phong nữa”.

Lâm Như thấy đỏ mặt, nói: “Trần Chí Cương là bạn học cũ của chị, chị không thể hại anh ấy được, cô xem có còn người đàn ông ưu tú nào nữa không, giới thiệu cho cô ta”.

Hồ Tiểu Dương thấy mặt Lâm Như đỏ lên thì đã hiểu hết mọi chuyện, liền nói lảng sang hướng khác: “Chị, bây giờ làm gì có người đàn ông nào tốt như thế chứ, nếu mà có thì chị giới thiệu cho em đây này”.

Lâm Như cười ha ha nói: “Làm gì có ai mặt dày như cô, ăn cơm trong bát còn nhìn cơm trong nồi, cô không sợ A Xán sẽ làm thịt cô sao?”

Hồ Tiểu Dương cười ngặt nghẽo nói: “Thời đại bây giờ ai sợ ai chứ, anh ấy muốn rần em, em cũng xào được anh ấy. Thật đấy”.

Lâm Như nói: “Thôi được rồi, không nói linh tinh nữa, đến giờ chị phải đi làm rồi, đi làm về thì đến nhà chị, chị nấu canh ngon cho mà ăn”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Được thôi, em thích nhất là canh của chị đấy, ăn còn ngon hơn ở quán nhiều”.

Lâm Như nói: “Đừng có nói những lời đường mật như thế, chị biết là cô đang nịnh chị của cô rồi”.

Hồ Tiểu Dương cười hi hi nói: “Để chứng tỏ sự cảm ơn vì được chị nấu canh cho ăn, em sẽ lái xe đưa chị đi làm được không?”. Nói xong cũng y như muốn đóng cửa ngay, Lâm Như cảm cũng không được đành phải nghe theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 10.4

Có những lúc phụ nữ cứ nghĩ rằng họ hiểu phụ nữ hơn đàn ông, nguyên nhân là do phụ nữ thì dễ hiểu tâm lý của nhau, cứ căn cứ theo suy nghĩ của mình mà phỏng đoán đối phương đang nghĩ gì.

Sự việc đúng là phát triển như lời Hồ Tiểu Dương phán đoán, Trần Tư Tư cuối cùng cũng kể cho Hứa Thiếu Phong nghe chuyện cô ta có thai.

Sau bữa ăn tối, Trần Tư Tư nôn đến phát sợ, cứ như là có cái gì trong dạ dày thì cho ra hết, cô cảm thấy rất khó chịu, lại rất tủi thân. Cơ thể thì khó chịu mà trong lòng thì tủi thân, cô bất giác nghĩ đến những lời Lâm Như nói: “Tôi biết là cô vẫn còn ôm giấc mộng đó, nghĩ rằng có đứa con rồi Thiếu Phong sẽ ly hôn với tôi và cưới cô. Cô không nghĩ là khi Thiếu Phong biết việc cô lên lút có con với anh ấy là một âm mưu, dùng nó mà ép buộc anh ấy thì hình ảnh của cô trong lòng anh ấy sẽ như thế nào sao? Và lại, những người làm quan ai mà không trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài? Có ai lại để mất chức vì một đóa hoa đại không? Cô đừng có nằm mơ nữa”. Những lời nói của Lâm Như giống như con dao giết người mà không thấy máu, nó đã đâm sâu vào trái tim cô, lần đầu tiên cô suy nghĩ về hành động của mình, cô đang nghĩ, bỏ công sức ra thế này liệu có đáng không?

Nhất là lúc vừa bị nôn một trận kinh khủng như thế cô lại gần như suy sụp hẳn, người ta có con thì có chồng đau thay, có mẹ chồng chăm sóc, trở thành của quý trong nhà, còn cô thì sao? Rốt cuộc là mình có thiếu gì đâu mà tự đi chuốc lấy sự thiệt thòi này vì người khác, rốt cuộc là tại sao chứ? Nghĩ vậy nên cô hết sức âm ức, ngấm mình trong gương, đôi mắt như mất hồn, Trần Tư Tư liền khóc thút thít.

Khóc xong, rửa mặt rồi đi ra, nhìn Hứa Thiếu Phong đang ngồi xem ti vi trên ghế sofa, cô không kìm được nói: “Thiếu Phong, em có thai rồi”.

“Cái gì?”, Hứa Thiếu Phong đang xem phim lập tức quay ngoắt trở lại, có vẻ bất ngờ xen lẫn sợ hãi nói: “Em bảo em có thai rồi, có đúng là như vậy không?”

Cô gật đầu, trong lòng thấy âm ức liền như con mèo chui vào vòng tay Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong không chịu được, thật đúng là, tại sao trong giờ phút này mà cô ấy lại có thể mang thai được cơ chứ, cô ấy có thai thật hay chỉ là giả

có thai để lừa gạt ông?

Hứa Thiếu Phong vòng tay ôm cô rồi thoa nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp của Trần Tư Tư, cố hết sức để kìm nén tình cảm của mình nói: “Bao lâu rồi?”

Trần Tư Tư đáp: “Chắc cũng phải được hai tháng rồi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Em... sao lâu như thế rồi em không cho anh biết?”

Trần Tư Tư ngẩng đầu lên nói: “Không phải bây giờ em cho anh biết rồi đó thôi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Thế em định thế nào?”

Trần Tư Tư đáp: “Em muốn sinh con, em muốn có con”.

Hứa Thiếu Phong nghe xong tức giận nói: “Em điên hay sao?”. Suýt chút nữa anh hất bỏ Trần Tư Tư ra khỏi vòng tay mình, nghĩ một chút thì dù sao cũng không nên làm cho mâu thuẫn sâu sắc thêm liền nhẹ giọng nói: “Tư Tư à, sao em không nghe lời anh chứ, mối quan hệ này của chúng ta... bây giờ vẫn chưa phải là lúc có con được”.

Trần Tư Tư nói: “Sợ gì chứ? Anh không muốn chịu trách nhiệm thì cũng không cần phải chịu trách nhiệm, không muốn nhận con em cũng không ép buộc, em sẽ một mình nuôi dạy nó nên người”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Sao em hồ đồ thế nhỉ? Quan hệ của chúng ta thực ra là không thể có con được, đây không phải vấn đề chịu trách nhiệm hay không chịu trách nhiệm mà chuyện này liên quan đến sự nghiệp của anh, liên quan đến việc danh phận của đứa trẻ. Em à, phải nói thế nào mới đúng đây, em muốn có con đáng lẽ ra cũng phải hỏi qua xem anh có đồng ý không mới đúng, tại sao lại cứ tự mình quyết định?”

Trần Tư Tư vốn đã âm ức trong lòng lắm rồi, nghe giọng điệu của Hứa Thiếu Phong thật chẳng khác Lâm Như là mấy, con giận dữ trong lòng cô được dịp giải tỏa, liền vùng người khỏi vòng tay của ông đứng dậy nói: “Loại quan hệ này thì sao chứ? Nếu anh cảm thấy không danh chính ngôn thuận, sợ con anh sau này bị người ta gọi là con hoang, bị người ta chửi rủa ảnh hưởng đến sức khỏe tâm lý của nó thì anh hãy ly hôn đi, ly hôn rồi thì không phải đứa con đã danh chính ngôn thuận có bố của nó sao?”

Hứa Thiếu Phong thực sự giận dữ nói: “Tại sao em có thể ăn nói như thế được chứ? Không phải anh đã nói với em rồi sao? Anh không thể ly hôn, nhưng... tại sao bây giờ em lại ép buộc anh phải làm như thế?”

Trần Tư Tư tức nghẹn họng: “Ai ép anh phải ly hôn chứ? Anh muốn thì anh ly hôn chứ ai bắt được anh? Một mình em cũng có thể nuôi con được, không cần anh phải quan tâm, cũng không cần anh phải bận tâm, như thế đã được chưa?”

Hứa Thiếu Phong dờ khóc dờ cười, rõ ràng là A mà cô ta cứ nói là B, những người phụ nữ có chỉ số IQ cao thường hay ngạo mạn tỏ ra hơn người, so với những phụ nữ có chỉ số IQ thấp thì họ biết mọi việc không thể đạt đến sự hoàn mỹ mà chỉ cần cố gắng hết mình là được, bởi vì họ biết phải nói thế nào để phá bỏ sự logic của đối phương. Ông liền tức giận nói: “Nói rất hay, em thực sự muốn sinh con thì anh biết phải làm thế nào? Quan tâm hay không quan tâm? Không quan tâm thì không được, quan tâm thì lại bị người khác phát hiện anh có con riêng ở ngoài, thế thì làm sao mà được, để người ta kiện thì anh thực sự hết đời chẳng còn gì hết, gia đình không còn, chức quyền cũng hết, không biết chừng còn bị khai trừ cả chức vụ, ngay cả việc bảo đảm cuộc sống hàng ngày cũng không xong, em đã nghĩ đến những điều này chưa?”

Trần Tư Tư cũng hét to: “Hứa Thiếu Phong, em không ngờ là anh lại ích kỷ đến vậy, anh chỉ nghĩ đến gia đình của anh, chức quyền của anh, sao anh không nghĩ cho em, không nghĩ cho người con gái đã cùng anh mấy năm nay, em đã tính toán gì chứ? Không phải là tính toán cho tình cảm này hay sao, em vẫn chưa hoàn toàn có được anh, em không trách anh, chỉ trách số em khổ thôi. Em chỉ muốn có một đứa con, muốn có một đứa con thì sao chứ, thế mà anh cũng không đồng ý. Em biết là anh không đành lòng bỏ vợ anh, không đành lòng từ bỏ gia đình, em không gánh vác nổi việc gia đình anh tan rã, ảnh hưởng đến danh tiếng của anh, bây giờ anh vẫn có thể quay đầu lại, quay về với vợ của anh, em sống hay chết không cần anh quan tâm, mãi mãi cũng không cần anh quan tâm”, nói xong liền khóc nức nở.

Hứa Thiếu Phong cảm thấy Trần Tư Tư càng nói càng chẳng có chút suy nghĩ đúng đắn gì cả, nói toàn những lời khó nghe. Trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối nhưng không thể không kìm nén tình cảm của mình, liền từ từ an ủi: “Tư Tư, không phải anh nhẫn tâm, cũng không phải anh không hiểu biết, em vẫn còn rất trẻ, chưa hiểu biết, em nghĩ là nuôi một đứa trẻ thì dễ lắm sao? Nó không giống như nuôi một con chó con mèo, sau này còn phải nuôi nấng dạy bảo nó, còn phải suy nghĩ đến việc cho nó đi học nữa. Hơn nữa, quan niệm của xã hội mình không thoáng như người phương Tây, một người đàn bà chưa hoang sẽ bị xã hội ghê lạnh, việc này em đã nghĩ đến chưa? Liệu em có chịu đựng được không? Nếu anh có thể ly hôn thì tốt rồi, nhưng Lâm Như nhất định không chịu ly hôn, anh cũng không còn cách nào khác, anh lại càng không muốn đem chuyện gia đình ra mà làm ồn lên để người ta biết được. Đó chẳng phải chuyện hay ho gì, anh lại không phải người của riêng gia đình, anh là cán bộ Nhà nước, là công vụ viên của quốc gia, nếu để người ta biết anh vì một cô gái xinh đẹp mà bỏ vợ thì em xem ảnh hưởng xấu sẽ như thế nào? Tổ chức còn để anh làm Cục trưởng nữa không? Chức vụ của anh chắc chắn là không thể giữ rồi, nếu anh chẳng còn gì thì khi lấy em, liệu em có cảm thấy hạnh phúc không? Bởi vậy, nhất định phải bỏ đứa con này đi không thể giữ lại được”.

Đạo lý này không phải Trần Tư Tư không biết, cái gì cô cũng biết cả, cái gì cũng hiểu, thực ra cô làm như vậy cũng chỉ là nguy biện, muốn ép ông ly hôn. Khi thấy chuyện này không thể xảy ra, cô cảm thấy rất mơ hồ, không biết nên làm thế nào? Cô rất hy vọng Hứa Thiếu Phong sẽ đến bên đỡ dành cô, chỉ cần an ủi vài câu thôi cũng được, nhưng đằng này Hứa Thiếu Phong lại không làm như thế khiến cô giận điên lên, quay người khóc lóc nói: “Không nghe, em không nghe. Nếu anh cảm thấy em làm anh mệt mỏi đến vậy, ảnh hưởng đến tiền đồ của anh, anh có thể đi, đừng để ý đến em làm gì. Đi đi... anh đi đi”.

Hứa Thiếu Phong không biết làm thế nào, chỉ còn biết lắc đầu, cảm thấy bây giờ nói gì cũng thừa, một khi đã quyết định chia tay thì không thể lại thân

mặt với cô ấy được, liền nhân cơ hội này nói luôn: “Vây được, em cứ bình tĩnh lại đi, anh đi đây”.

Hứa Thiếu Phong mở cửa đi ra ngoài, khi vừa đóng cửa thì lại nghe thấy tiếng khóc đau lòng của Tư Tư từ trong nhà vọng ra, dường như nó là một con dao vô hình đang đâm nát trái tim anh.

Anh ngáp ngừng một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 82: Chương 10.5

Những bức thư nặc danh bên dưới có ghi dòng chữ 'đọc xong sẽ rõ' lần lượt đến được nơi mà nó phải đến.

Tâm trạng của những người nhận được lá thư này không giống nhau, thái độ cũng khác nhau.

Người đầu tiên nhận được lá thư đó là Vương Chính Tài. Ngày nào nhân viên bảo vệ cũng mang cho ông một tập báo và một đồng tài liệu. Những bừa kiện này chủ yếu là đồ dùng văn phòng do nơi khác chuyển đến, nào là máy in, các loại sách báo, dù địa chỉ người gửi không giống nhau, các sản phẩm cũng muôn hình muôn vẻ, có lúc Vương Chính Tài không thèm bóc ra xem đã cho vào thùng rác.

Trong những lá thư gửi đến lần này có một lá gửi đến phòng làm việc, bên dưới ghi “đọc xong sẽ rõ”. Dòng chữ này khiến người ta phải tò mò, Vương Chính Tài bóc ra xem. Anh không khỏi ngạc nhiên, thì ra là một bức thư nặc danh tiết lộ đời tư của Hứa Thiếu Phong. Đầu tiên Vương Chính Tài nhìn thấy tấm ảnh, có vẻ chụp không được rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhận ra đó chính là Hứa Thiếu Phong, người con gái khoác tay Hứa Thiếu Phong trông cũng rất xinh đẹp. Mở lá thư ra xem thì nhìn thấy chữ ký do chính tay Hứa Thiếu Phong viết trên bản đăng ký, Vương Chính Tài thở dài ngao ngán, trong lòng nghĩ thế là xong, lần này Hứa Thiếu Phong chết chắc rồi. Không có gì bàn cãi thêm nữa, mục đích của người viết lá thư nặc danh này rất rõ ràng, nhất định là muốn kiện Hứa Thiếu Phong, muốn làm cho Hứa Thiếu Phong thân bại danh liệt. Nếu như vậy thì người nhận được lá thư này không chỉ có mình anh, những lãnh đạo cấp cao trên tỉnh chắc cũng đã nhận được rồi.

Vương Chính Tài vội vàng gấp lá thư lại rồi bỏ vào trong ngăn kéo, trong lòng thâm trách không biết ai đã làm trò này. Anh biết, nói đúng ra thì bên trên không quan tâm đến những lá thư nặc danh nói xấu lãnh đạo nhưng lá thư này thì hoàn toàn khác, nó có tính định hướng rõ ràng, còn có cả chứng cứ nữa, những thứ này cũng có tác dụng tích cực nhất định. Bất giác anh toát mồ hôi thay cho Hứa Thiếu Phong, nếu thực sự Hứa Thiếu Phong xảy ra chuyện thì chắc chắn cũng ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị của anh. Điều này khác gì một chuỗi cá thể, chỉ cần một mắt lưới ở giữa mà hồng thì sẽ ảnh hưởng đến cả hệ thống. Vương Chính Tài không khỏi lo lắng, lo lắng cho Hứa Thiếu Phong cũng lo cho chính mình nữa.

Lúc này, điều đầu tiên anh nghĩ là nên kể chuyện này cho Hứa Thiếu Phong để anh ta có sự chuẩn bị trước về tinh thần, kịp thời có những đối sách đối phó. Anh lấy lá thư ra nhưng lại bất giác ngáp ngừng. Đây thực ra là chuyện riêng tư của Hứa Thiếu Phong bị bại lộ, mình trực tiếp đem đến cho anh ta liệu có làm cho anh ta khó xử không? Hay là, sự việc này anh ta đã sớm biết rồi, nếu anh ta biết rồi, mình đem cho anh ta xem liệu có làm anh ta không vui và phản cảm?

Trong mắt Vương Chính Tài, Hứa Thiếu Phong là người rất nghiêm khắc với bản thân, đặc biệt là trong chuyện tình cảm nam nữ thì rất cẩn thận. Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn là một đơn vị lớn, đây lại là nơi tập trung văn hóa, quảng cáo truyền hình, các đoàn thể nghệ thuật thì thiếu gì các cô gái đẹp, chỉ cần Hứa Thiếu Phong không chê, có khi con các ông lớn cũng đến làm vui lòng ông ấy. Nhưng anh chưa từng nghe nói Hứa Thiếu Phong có quan hệ đặc biệt với cô gái nào, chính vì như thế nên anh ta mới nhận được sự tôn trọng và yêu mến của mọi người. Trước đây có lần Hứa Thiếu Phong đã bảo anh đứng 9 giờ tối gọi điện về nhà anh ta nói dối là trên tỉnh có người về, anh ta phải đi đón tiếp. Từ tình tiết nhỏ này, Vương Chính Tài nghĩ rất có thể Hứa Thiếu Phong có bồ ở ngoài, người đó liệu có phải là Trần Tư Tư trong tấm ảnh?

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Chính Tài thấy rằng vẫn nên kịp thời thông báo cho Hứa Thiếu Phong. Anh sợ là nếu thông báo muộn, Hứa Thiếu Phong xảy ra chuyện thì đó là lỗi của anh, điều này không chỉ ảnh hưởng đến tiền đồ của Hứa Thiếu Phong mà quan trọng hơn nó còn ảnh hưởng đến cả tiền đồ của mình nữa. Không lâu trước đây, Hứa Thiếu Phong có bảo anh rằng ông ấy đã nói chuyện với lãnh đạo có liên quan trên tỉnh, yêu cầu họ bổ sung lãnh đạo cho Cục, tất nhiên Hứa Thiếu Phong muốn đề cử anh rồi, lãnh đạo thành phố cũng đồng ý sẽ suy nghĩ. Việc này khiến Vương Chính Tài vui mừng suốt mấy ngày trời. Mấy ngày trước, Tỉnh ủy đã cử người về Cục điều tra và lấy ý kiến về việc đề cử Phó Cục trưởng và các cấp bậc lãnh đạo khác. Nghe người ta bàn tán thì trong lần điều tra này, số phiếu anh đạt được rất cao. Anh biết rằng sở dĩ có kết quả tốt như thế là nhờ mối quan hệ rất tốt với Hứa Thiếu Phong. Bây giờ Hứa Thiếu Phong xảy ra chuyện, không cần biết ông ấy có biết hay không thì cũng phải báo cho ông ấy kịp thời. Nghĩ vậy, Vương Chính Tài liền cầm lá thư nặc danh đó đến gõ cửa phòng làm việc của Hứa Thiếu Phong.

Thấy Hứa Thiếu Phong đang bàn công chuyện với ông Vương - Giám đốc đài truyền hình, Vương Chính Tài định quay người bước đi thì Hứa Thiếu Phong nói: “Chính Tài, có chuyện gì thế?”

Chính Tài nghe câu nói của Hứa Thiếu Phong là đã hiểu ý của ông rồi. Nếu ông nói là có việc gì lát nữa quay lại nói chuyện sau, tức là ông muốn tiếp tục nói chuyện, còn nếu ông hỏi là có chuyện gì thì chắc chắn là ông muốn Giám đốc Vương đi rồi. Vương Chính Tài liền lập tức tiếp lời Hứa Thiếu Phong nói: “Có chút chuyện, nhưng thôi, hai anh cứ nói chuyện đi, lát nữa tôi quay lại sau”.

Giám đốc Vương lập tức đứng dậy nói: “Chúng tôi nói chuyện xong rồi, anh có chuyện gì thì cứ bàn với Cục trưởng Hứa đi. Cục trưởng Hứa, anh bạn

rồi, tôi đi đây”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Vậy hôm nay chúng ta nói đến đây thôi, hôm khác chúng ta sẽ thương lượng sau”.

Giám đốc Vương vừa đi, Vương Chính Tài liền theo sau đóng cửa lại rồi mới quay lại ngồi nói chuyện với Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong nói: “Chính Tài, có chuyện gì thế?”

Vương Chính Tài nói: “Anh Hứa, gần đây anh có đắc tội với ai không?”

Hứa Thiếu Phong có chút bất ngờ nói: “Đắc tội với ai là sao? Tôi thì có thể đắc tội với ai chứ. Cậu nói đi, có chuyện gì?”

Vương Chính Tài nói: “Có người viết thư nặc danh tố cáo anh, gửi đến phòng làm việc, nhưng rất may là nhân viên bảo vệ đã đưa trực tiếp cho tôi, không bị lộ ra ngoài”. Nói rồi ông liền lấy lá thư ra đưa cho Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong cầm lấy lá thư, khi vừa mở ra thì bức ảnh đó rơi xuống bàn, ông nhặt lên xem, mặt như không còn giọt máu, hai tay cũng run lấy bầy, trong lòng thầm nghĩ xong rồi, mẹ kiếp, cuối cùng thì cũng bị người khác phát hiện. Ông vội vàng đọc qua lá thư, rồi nhìn tờ đăng ký mà ông tự tay ký, trong lòng thấy bức bối vô cùng liền vứt tờ đăng ký đó xuống bàn nói: “Có người muốn hại tôi, chắc chắn có kẻ muốn hại tôi”.

Vương Chính Tài nhìn sắc mặt Hứa Thiếu Phong đã sớm biết vấn đề này nghiêm trọng đến mức nào liền lập tức an ủi nói: “Không biết ai đã làm chuyện này, thật là vô đạo đức”.

Khi nhìn thấy những thứ này, trong đầu Hứa Thiếu Phong lóe lên cảnh ông vào phòng đăng ký, rồi cảnh ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm, tất cả mọi chuyện này chắc chắn là tên bảo vệ làm. Rất dễ thấy, tên bảo vệ đó chỉ là kẻ bị người khác sai bảo, đằng sau hẳn chắc chắn có kẻ khác, đó mới là người nham hiểm. Nhưng đó là ai cơ chứ? Hứa Thiếu Phong đột nhiên nghĩ đến hai người đàn bà bên cạnh ông, một người là Lâm Như còn một người là Trần Tư Tư, liệu có phải ai trong số hai bọn họ không? Nhưng nghĩ kỹ thì khả năng này chắc là không có, dù Lâm Như không thể hiện rõ ràng tình cảm với ông nhưng cũng không thể làm những chuyện hại đến ông như thế được. Còn Trần Tư Tư thì sao? Mặc dù cô ấy có chút trẻ con nhưng cô ấy cũng không như thế này đâu, càng không thể đem danh tiếng, tiền đồ của ông ra mà làm trò đùa được. Chuyện này vượt ra khỏi chuyện tình cảm đơn thuần, chắc chắn là nhân tâm muốn hại chết ông. Bởi thế ông liền nghĩ đến chuyện này chắc chắn có liên quan đến chính trị, có liên quan đến chức vụ của ông. Vậy thì chắc chắn là Trương Minh Hoa rồi, không có ai khác ngoài ông ta được. Nghĩ đến đây, ông mới nói: “Đúng là lòng nham hiểm”.

Vương Chính Tài nói: “Ông ta có thể gửi đến Cục của chúng ta chưa biết chừng còn gửi đến các bộ phận có liên quan trên thành phố, vì thế chúng ta phải nghĩ ra kế sách mà đối phó”.

Trong lòng Hứa Thiếu Phong nghĩ có khi lá thư này đã đến tay lãnh đạo rồi, còn có đối sách gì nữa? Có bức ảnh này tôi có nói gì đi nữa thì cũng không thể giải thích được gì. Nhưng đứng trước Vương Chính Tài anh không thể nói ra như thế, đành chờ đợi nói một cách lạnh nhạt: “Chỉ dựa vào tấm ảnh này mà nói tôi nuôi bồ nhí, thật vô lý. Bây giờ kỹ thuật hiện đại như vậy có thể tùy thích ghép hai người nam nữ không quen biết thành một tấm ảnh thân mật, thậm chí còn lột được cả quần áo để biến thành ảnh sex, điều này thì chẳng có gì là khó khăn cả. Vấn đề là, nếu lãnh đạo thành phố nhìn thấy nó rồi, bọn họ nghĩ gì thì chúng ta khó mà đoán được, tôi không thể đi giải thích với từng người một. Đã xảy ra chuyện thế này thì dù giải thích thế nào cũng đều gây ảnh hưởng đến bản thân”.

Vương Chính Tài nói: “Cục trưởng Hứa, nếu thua anh ta thế này thì thật không phục”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Đánh công khai thì còn tránh được chứ đánh lén thì thật khó tránh. Gặp những chuyện này chỉ có thể tự trách mình thôi. Chính Tài à, cậu nói xem việc này có thể là do ai làm?”

Vương Chính Tài nói: “Theo như tôi nghĩ thì đây là do người trong Cục chúng ta làm”.

Hứa Thiếu Phong hỏi: “Lý do?”

Vương Chính Tài đáp: “Người ngoài ai hơi đâu mà đi làm những việc này, ai cũng có việc bận của mình làm gì còn có hứng thú mà quan tâm đến chuyện của người khác nữa? Trừ khi việc làm của anh ảnh hưởng đến lợi ích của họ, nếu không thì chẳng ai muốn làm cả. Nói theo ý này thì tôi thấy đây là việc làm của cá nhân nào đó trong Cục chúng ta”.

Hứa Thiếu Phong gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, xem ra có người muốn nhắm vào cái ghế Cục trưởng của tôi rồi”.

Vừa nói đến đây thì bên ngoài có người gõ cửa, Hứa Thiếu Phong liền vội vàng thu dọn tấm ảnh và lá thư trên bàn, nháy mắt Vương Chính Tài nói: “Cậu ra xem là ai”.

Vương Chính Tài ra mở cửa, người đến là nguyên Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn Đỗ Ngọc Thành.

Hứa Thiếu Phong nhìn thấy ông già này trong lòng không vui vẻ gì nhưng không thể hiện ra mặt, đành miễn cưỡng đứng dậy nhường chỗ cho ông ta.

Không ngờ khi Hứa Thiếu Phong vừa kết thúc chủ đề lá thư nặc danh thì Bí thư Thành ủy Uông Chính Lương cũng mở lá thư đó ra.

Chương 83: Chương 10.6

Đầu tiên Ông Chính Lương nhìn thấy tấm ảnh Hứa Thiếu Phong và một cô gái ở bên nhau.

Tấm ảnh đó giống như được chụp bởi camera đặt trên trần nhà, đầu thì to người thì nhỏ, người phụ nữ dường như nép vào Hứa Thiếu Phong còn Hứa Thiếu Phong giống như đang trốn tránh. Chỉ nhìn tấm ảnh này là có thể đoán ngay nó bị người khác chụp trộm hoặc lấy từ băng video. Tiếp đó, ông xem lá thư nặc danh kia rồi lại xem bản đăng ký ra vào khu hoa viên Di Tinh của Hứa Thiếu Phong, xem xong cũng than một tiếng. Ở cương vị một Bí thư Thành ủy như ông, Ông Chính Lương tất nhiên thường xuyên nhận được không ít những lá thư nặc danh như thế, hầu hết đều là kiện cáo các vị lãnh đạo, không nói họ đòi bại mà là nói phong cách sống của họ có vấn đề, cũng chỉ là nói vậy thôi chứ không có bằng chứng thực tế. Những lá thư như thế này Thành ủy không bao giờ để ý, Thành ủy còn có việc của Thành ủy, tuyệt đối không thể bị mấy lá thư nặc danh này ảnh hưởng đến công việc được, nếu không cả năm chuyên đi điều tra những việc này cũng không hết thì thời gian đâu mà làm các công việc khác nữa.

Tuy nhiên, lá thư nặc danh trước mắt ông lại không như vậy, trong thư còn nói rõ tên của người con gái này, sống ở đâu, có bản đăng ký của Hứa Thiếu Phong vào nhà cô ta, còn có tấm ảnh khá thân thiết của bọn họ nữa. Lá thư nặc danh này quả thực khác với những lá thư khác, vì vậy cần phải điều tra một chút. Nghĩ vậy ông liền điện cho Bí thư Hội đồng Kỷ luật Thành phố bảo ông ấy qua gặp một chút.

Gác máy xong ông lại cho tấm ảnh và lá thư vào trong phong bì. Trong lòng nghĩ Hứa Thiếu Phong này đúng là không biết điều, có người vợ tốt như Lâm Như còn không an phận, tại sao lại muốn ngắt hoa bên cạnh chứ? Nếu đúng là có chuyện này thật thì anh ta không những có lỗi với tổ chức mà còn có tội với người vợ hiền xinh đẹp đó. Trong mắt Ông Chính Lương thì Hứa Thiếu Phong là một cán bộ rất có thực lực, khả năng làm việc rất tốt, lại là ứng viên dự bị của cán bộ địa phương, có vẻ không thể như thế được, nhưng trong lá thư nói rất rõ như vậy khiến ông không khỏi nghi ngờ.

Ông Chính Lương đang nghĩ vậy thì Lý Minh Đạt đến gõ cửa.

Lý Minh Đạt vừa vào đến cửa đã nói: “Tôi đang định đến báo với Bí thư một tin, không ngờ anh lại gọi điện bảo tôi tới”.

Ông Chính Lương cười nói: “Ngồi đi, ngồi xuống rồi hãy nói, có phải về chuyện lá thư nặc danh đó không?”

Lý Minh Đạt nói: “Đúng vậy. Bí thư cũng xem qua rồi à?”

Ông Chính Lương nói: “Tôi vừa xem xong, tôi muốn nghe ý kiến của anh”.

Lý Minh Đạt nói: “Tôi nghĩ là nên điều tra đã, nếu đúng là Hứa Thiếu Phong có bồ nhí gây ảnh hưởng xấu cho đội ngũ cán bộ Đảng, khiến cho quần chúng nhân dân có cái nhìn không tốt thì lúc đó chúng ta nên có cách xử lý thật nghiêm khắc. Nếu đây chỉ là chuyện bịa đặt thì chúng ta cũng nên đối xử công bằng với Hứa Thiếu Phong, nên đối đãi với anh ta thế nào thì đối đãi như thế, không nên nóng vội mà bắt anh ta phải chịu án oan”.

Ông Chính Lương gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Minh Đạt à, các anh cứ điều tra rõ xem thực hư thế nào, nên tỏ thái độ quan tâm cán bộ, nhất định phải chú ý phương thức, cách làm, phải chú ý giữ bí mật. Chúng ta đào tạo một cán bộ không dễ dàng chút nào, trước khi chưa điều tra rõ vấn đề thì không nên làm ảnh hưởng đến uy tín của cán bộ. Tất nhiên, nếu thực sự có chuyện này thì không cần bàn cãi, cứ căn cứ vào mức độ nghiêm trọng của vấn đề mà xử lý. Đội ngũ cán bộ của chúng ta có những người đứng trước tiền bạc, quyền lực, mỹ sắc đều không màng tới, nếu quả thực Hứa Thiếu Phong có chuyện như thế thì đúng là khiến chúng ta thất vọng quá”.

Lý Minh Đạt nói: “Bí thư Ông, tôi có ý kiến thế này, chúng ta cứ lấy danh nghĩa là Hội đồng Kỷ luật mà điều tra một cách thật cặn kẽ chuyện này, chẳng có việc gì là không điều tra được cả, nếu điều tra không có bằng chứng hoặc đây chỉ là chuyện hiểu lầm thì sợ là sẽ làm tổn thương tình cảm của đồng chí Hứa Thiếu Phong. Nếu không thì chúng ta định thời gian cụ thể rồi chúng ta sẽ nói chuyện thẳng thắn với đồng chí Hứa Thiếu Phong một lần xem thái độ của đồng chí ấy thế nào? Đây cũng coi như là cho đồng chí ấy một cơ hội, nếu đồng chí ấy có thể giải thích rõ ràng với tổ chức, như vậy là tốt nhất, là hiểu lầm thì giải quyết hiểu lầm, là vấn đề thì giải quyết vấn đề. Nếu anh ta cứ vòng vo nói không rõ ràng, che giấu tổ chức điều gì thì chúng ta lại đi sâu điều tra thực tế để xem rõ thực hư thế nào”.

Ông Chính Lương nói: “Cũng được, vậy tôi nghe theo Bí thư Hội đồng Kỷ luật, ngày mai tôi có cuộc họp trực tuyến, chiều ngày kia anh có thời gian không?”

Lý Minh Đạt nói: “Tôi có thời gian mà”.

Ông Chính Lương nói: “Vậy thì anh thông báo cho đồng chí ấy, chiều ngày kia khi đi làm thì đến phòng làm việc của tôi, chúng ta cùng nói chuyện với đồng chí ấy một lần”.

Khi Bí thư Thành ủy và Bí thư Hội đồng Kỷ luật vừa bàn bạc xong cách xử lý lá thư nặc danh đó thì bên Hứa Thiếu Phong cũng tiến ông Đỗ Ngọc Thành ra về.

Nguyên Cục trưởng Đỗ Ngọc Thành đến tìm Hứa Thiếu Phong cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ là ông ấy quá cô đơn nên cứ vài tháng ông ấy lại

đến Cục ngồi nói chuyện một lúc. Hứa Thiếu Phong luôn nhớ đến sự đù dặt tận tình và sự đề cử của vị cựu Cục trưởng này nên lúc nào cũng rất khách sáo và lễ phép, chỉ sợ ông ấy có cách nghĩ nào khác. Lần này Hứa Thiếu Phong trong lòng còn vương mắc chuyện riêng tư nên rất muốn có thời gian riêng, không gian riêng để suy nghĩ về chuyện của mình.

Mặc dù trong lòng nghĩ cựu Cục trưởng đến không đúng lúc, mong ông ta sớm đi về nhưng bên ngoài, Hứa Thiếu Phong vẫn tỏ ra nhiệt tình đón tiếp ông ấy. Sau sự đón tiếp nhiệt tình ấy, tâm trạng của cựu Cục trưởng cũng tốt hơn nhiều, tuy vậy có vẻ như ông ấy không có ý định rời đi khiến Hứa Thiếu Phong có chút lo lắng, cảm thấy ông già này lời thôi quá rồi, cũng thật khó xử, liệu có phải khi người ta già rồi thì đều dềnh dàng như vậy không? Anh cũng tự nhắc nhở bản thân, đợi đến khi mình già rồi, về hưu rồi không có việc gì làm nữa thì về chăm hoa trồng cỏ hoặc là đến công viên đi dạo bộ, đến trung tâm hoạt động của người già luyện tập, tuyệt đối không đến lại cơ quan mình đã làm để tìm lại cảm giác, không nên nghĩ rằng người mà chính tay mình nâng đỡ, bọn họ sẽ mãi cung kính mình, đó hoàn toàn là một suy nghĩ sai lầm.

Khó khăn lắm mới tiến được ông cựu Cục trưởng đi thì lúc ấy đồng hồ cũng chỉ 11 giờ trưa rồi, Hứa Thiếu Phong khóa cửa phòng, anh chỉ muốn một mình yên tĩnh không muốn bất cứ ai đến quấy rầy.

Anh lại cầm lá thư nặc danh đó lên, lại xem lại cẩn thận một lần nữa, cuối cùng cũng đưa ra một kết luận thế này: Thứ nhất, trong tám ảnh này người bé đầu to, chỉ nhìn qua cũng biết được đây là chụp từ trên xuống, vậy cũng tốt, từ góc độ này thì chỉ nhìn thấy Trần Tư Tư muốn kéo tay anh còn anh thì muốn trốn tránh. Thế nên anh đã nghĩ ra lập trường của mình. Bây giờ nghĩ lại một chút, thật là hão huyền, nếu buổi tối hôm đó anh không kịp thời gạt tay Trần Tư Tư ra mà có những hành động thân mật hơn thì đúng là đã tạo ra “câu chuyện tình lãng mạn” rồi, lúc ấy có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội. Thứ hai, người viết lá thư nặc danh này chắc chắn có liên quan đến tay bảo vệ kia, nhưng mà anh không đoán được bản chất của hắn, chỉ là một tờ đăng ký ra vào và một tấm ảnh, chỉ dựa vào những thứ này mà làm chứng cứ thì đúng là không đủ sức thuyết phục, nội dung lá thư cũng toàn là nói suông thể thôi, cũng không thể lấy làm bằng chứng được.

Rất dễ nhận thấy, người viết lá thư nặc danh này muốn sớm thành công, nên đã vội vàng gây chút rắc rối cho anh, chứ hoàn toàn không hiểu rõ về chứng cứ thực sự khiến anh bị hại đến chết, điều này khiến anh thở phào nhẹ nhõm. Tất nhiên mặt khác của vấn đề cũng vì thế mà xuất hiện, nếu bộ phận điều tra kỷ luật điều tra sâu sát thì làm thế nào? Nếu có thể ứng phó được thì coi như không có chuyện gì, nhưng nếu không giải thích được rõ ràng thì đồng thời cũng đem lại phiền phức cho bản thân.

Ở đây xuất hiện hai vấn đề, anh và cô Trần Tư Tư có quan hệ như thế nào? Anh giải thích thế nào về tám ảnh này? Chỉ cần giải quyết được hai câu hỏi này thì coi như vấn đề lá thư nặc danh đã được giải quyết xong.

Nghĩ vậy, anh liền gọi điện cho Trần Tư Tư.

Từ sau lần không vui vẻ với cô mà bỏ đi đến giờ, anh vẫn chưa gọi điện cho cô lần nào, cũng không tìm gặp. Mấy ngày gần đây tâm trạng anh không thoải mái, một mặt là giận Trần Tư Tư, cảm thấy cô ta đã giấu anh, lén lút có con với anh. Có con rồi cũng chẳng sao, nhân lúc cái bụng của cô vẫn chưa to lên thì sớm giải quyết nó đi là coi như xong. Nhưng đáng này cô ta lại không nghe lời, cứ đòi sinh đứa bé ra. Đây không phải là muốn hại anh sao? Mặt khác, anh lại thông cảm với cô ta, bây giờ cô ta bụng mang dạ chửa, dù là về mặt tình cảm hay về đạo lý thì anh đều cảm thấy không đành lòng. Không ngờ cứ hết chuyện này lại đến chuyện khác, mâu thuẫn này chưa giải quyết xong thì lại đến chuyện lá thư nặc danh gây ra phiền phức khiến anh thực sự thấy đau đầu.

Điện thoại kêu rất lâu, đầu dây bên kia mới có người nhắc máy nhưng lại không có tiếng gì cả, rất yên lặng.

Anh biết là cô vẫn còn giận nên chào cô trước: “Alo, Tư Tư à, em khỏe không?”.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy đầu dây bên kia nói: “Em không khỏe, chỉ cần anh khỏe là được rồi, em khỏe hay không thì có gì phải bận tâm”.

Nghe xong câu này, tim anh đau nhói, cảm giác giống như bị rấn cán vậy, anh nói: “Anh cũng không khỏe, hôm nay đã xảy ra một chuyện, ứng xử không tốt thì tất cả đều kết thúc. Tư Tư, đừng giận anh nữa có được không? Anh hy vọng em có thể vui vẻ hơn”.

Trần Tư Tư vội vàng nói: “Sao vậy? Anh đã xảy ra chuyện gì rồi? Có nghiêm trọng lắm không?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Có người chụp ảnh trộm hai chúng ta, còn viết cả thư nặc danh nữa, thế này đi, trưa nay em có thời gian không? Chúng ta gặp nhau đi”.

Trần Tư Tư nói: “Em rảnh, anh đến đây đi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Có người đề ý đến anh rồi, đến nhà em không tiện, thế này vậy, anh đợi em ở quán cà phê Mạch Điền ở đường Hải Thiên”.

Gác máy xong, Hứa Thiếu Phong nhắm mắt, dựa đầu vào ghế. Anh thấy thật mệt mỏi, một sự việc còn không giải quyết xong thì giờ lại thêm sự việc khác, làm sao mà giải quyết ổn thỏa đây?”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 10.7

Buổi trưa, Hứa Thiếu Phong đến quán cà phê Mạch Điền, từ xa đã nhìn thấy Trần Tư Tư đang ngồi đợi ông ở đó rồi.

Nhìn cô ngồi bất động như đóng băng, vẻ đẹp thường ngày hôm nay bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng. Mấy ngày rồi anh không gặp Trần Tư Tư, cô ấy có vẻ gầy đi nhiều, trong lòng Hứa Thiếu Phong đột nhiên trỗi dậy một sự thương cảm, chua xót.

Trần Tư Tư nhìn thấy Hứa Thiếu Phong, mấy ngày không gặp, cô thấy anh cũng tiêu tụy đi nhiều. Lẽ nào kết quả của tình yêu lại làm cả hai bên cùng đau khổ? Cô có chút run rẩy, trong lòng bất giác tràn ngập một nỗi đau vô hạn.

Hứa Thiếu Phong ngồi xuống ghế rồi cô mới nói: “Thiếu Phong, thực ra đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Hứa Thiếu Phong gật đầu. Anh lấy lá thư từ trong túi ra, nhìn xung quanh rồi mới đặt lên trước mặt Trần Tư Tư.

Trần Tư Tư vừa nhìn thấy đã sửng cấn người, sao lại có thể như vậy được? Tại sao lại có kết cục như thế này chứ? Cô không thể ngờ được rằng chỉ một hành động thân mật của mình lại trở thành bằng chứng để người ta trị Hứa Thiếu Phong, cô càng không thể ngờ rằng sự thực lại nguy kịch đến thế, lúc không để ý đã rơi vào cái bẫy người ta sắp đặt sẵn. Bởi vậy cô mới tin sự lo lắng của Hứa Thiếu Phong trước đây không thừa chút nào, hiện thực tàn nhẫn này khiến cô vỡ lẽ ra được nhiều điều. Cô nhìn mơ hồ nói: “Sao lại như thế? Tại sao lại có thể như thế này chứ?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Hiện thực là như vậy đấy, có những lúc nó còn tàn nhẫn đến mức em không thể nào tưởng tượng ra được đâu”.

Trần Tư Tư nói: “Chuyện này chắc chắn là do tay bảo vệ đó làm. Không được, em sẽ kiện phòng bảo vệ khu nhà, sẽ kiện tên bảo vệ đó, bọn họ làm như thế là vi phạm nhân quyền, em phải dùng đến vũ khí luật pháp để bảo vệ bản thân, để giữ sự tôn nghiêm nhân cách của mình”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Kiện gì mà kiện chứ? Em mà kiện thì chẳng phải là vạch áo cho người ta xem lưng sao? Tay bảo vệ đó cũng chỉ là tay sai cho người khác, đằng sau hắn ta còn có kẻ khác, đó mới là người thực sự muốn hại chết anh”.

Trần Tư Tư nói: “Bọn họ là những ai? Là người như thế nào?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Là người nhắm vào cái ghế Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn của anh”.

Trần Tư Tư nói: “Vậy thì chúng ta phải làm sao, nhất định không thể khoanh tay đứng nhìn bọn họ làm mưa làm gió được”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Anh đã tính rồi, chắc chắn bên Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố sẽ cho người đến gặp em để hỏi rõ sự tình. Bây giờ cách duy nhất có thể cứu sống được anh là em phải liên kết với Lâm Như nói em là em họ của cô ấy, hôm đó chúng ta cùng ăn cơm, em uống nhiều rượu nên Lâm Như muốn anh đưa em về, lúc xuống xe thì em hơi say, chút nữa thì ngã nên anh đỡ em”.

Trần Tư Tư nói: “Thiếu Phong, chỉ cần có thể giúp anh vượt qua cửa ải này, anh bảo em làm gì em cũng làm, em có thể tạm thời thỏa hiệp với Lâm Như, cũng có thể bắt tay cô ấy diễn vở kịch này, chỉ cần Lâm Như đồng ý thì em đảm bảo là việc này không có vấn đề gì”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Bây giờ cô ấy vẫn chưa biết chuyện có lá thư nặc danh này, về việc của cô ấy anh có thể lo liệu được. Giờ đây chỉ có thể làm vậy thôi. Tư Tư, anh không còn sự lựa chọn nào khác”.

Trần Tư Tư nghe những lời ấy từ Hứa Thiếu Phong, trong lòng cô không chịu được đau đớn nói: “Thiếu Phong, em thực sự xin lỗi, hãy tha lỗi cho em không hiểu chuyện, gây ra cho anh phiền phức lớn như thế này”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Tư Tư, em đừng nói như thế, anh mới là người phải nói lời xin lỗi, những ngày này anh không thể đến thăm em được, hãy tha lỗi cho anh, để qua chuyện này đã rồi hãy nói, được không?”

Trần Tư Tư gật đầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống. Sau đó nghẹn ngào nói: “Được, Thiếu Phong, anh cũng cẩn thận đấy”, nói xong cô nhanh chóng quay người bước đi.

Hứa Thiếu Phong cứ dăm dăm nhìn theo bóng cô, trong lòng trỗi dậy một nỗi đau không tên, anh không ngờ được rằng kết quả của câu chuyện tình yêu lại như thế.

Một lá thư nặc danh đã khiến cho tâm trạng bao người rối bời trong đó có cả người viết lá thư nặc danh đó, tâm trạng của người đó cũng chẳng thoải mái gì.

Buổi sáng hôm đó, Phùng Hải Lan đi làm nhưng mắt trái cứ nháy liên tục. Cô không biết như thế là điềm lành hay điềm dữ. Cô liền đi sang hỏi chị Lý ở phòng làm việc kế bên. Chị Lý nói mắt trái nháy là có chuyện tốt, mắt phải nháy là có chuyện không vui. Lúc đó cô mới vui vẻ quay trở lại phòng làm việc của mình.

Phùng Hải Lan làm việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ Thành phố, công việc của bà chủ yếu làm về hành chính nên cũng không vất vả mấy, thường ngày cũng không có nhiều việc, cứ đi làm thì lại mở máy vi tính ra chơi điện tử, buồn chuyện, thoáng một cái cũng đã hết giờ làm, có những lúc bà có chuyện riêng tư gì cần đi giải quyết thì chỉ đến cho có rồi lại ra về ngay. Hôm nay, Phùng Hải Lan cảm thấy trong lòng bất an, nên cho dù mới chơi được một ván bài trên mạng cũng không còn tâm trạng mà chơi tiếp nữa liền dừng lại và nghĩ về chuyện lá thư nặc danh.

Khi vừa nghĩ đến chuyện này, trong lòng bà bỗng nảy sinh một niềm vui khó tả. Bà biết rằng, những lá thư đó chắc chắn giờ này đã đến tay các vị lãnh đạo rồi, không biết là những người nhận được lá thư đó có tâm trạng thế nào? Chắc chắn mấy người bọn họ không ai ngờ được một con người có tư cách như Hứa Thiếu Phong lại cũng chỉ là một kẻ trắng hoa như bao người đàn ông khác mà thôi.

Tôi chỉ vạch trần bộ mặt của Hứa Thiếu Phong, để các vị thấy được con người thật của ông ta, một con người như vậy liệu có còn xứng đáng đảm nhiệm chức vụ Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn nữa hay không? Nếu lần này tổ chức cho Hứa Thiếu Phong về vườn thì cái ghế Cục trưởng đó chẳng phải là thuộc về Trương Minh Hoa hay sao. Theo như bà được biết thì quan hệ của Trương Minh Hoa và Phó Thị trưởng Thành phố, chủ quản Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn Chung Học Văn rất tốt. Bây giờ Chung Học Văn đã là Phó Thị trưởng Thường trực Thành phố, chính thức gia nhập Đảng ủy, một khi có cơ hội thì ông ta nhất định sẽ nâng đỡ Trương Minh Hoa. Nếu Trương Minh Hoa có thể leo lên chức Cục trưởng thì thực sự quá tốt rồi, nước dâng thì thuyền cao, chồng quý vợ vinh, bà cũng nhờ thế mà có thể vênh mặt với cuộc đời rồi.

Mấy năm gần đây mỗi lần nhìn thấy Lâm Như, bà luôn thấy mình thấp hơn một bậc, ngay cả khi tụ họp cũng phải thật cẩn trọng từng tý một, chỉ sợ đắc tội gì đó với bà ta. Lần này Hứa Thiếu Phong mà hết đời thì tôi xem cô còn dương dương như thế được nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 10.8

Khi nghĩ đến Lâm Như, trong lòng bà nghĩ ngay đến chuyện cũng phải gửi cho Lâm Như một tấm ảnh để khiến cô ta kích động mà cãi nhau với chồng, có tác động lớn thế này từ bên ngoài càng khiến mâu thuẫn bùng nổ.

Nghĩ như vậy nên bà thấy cần phải gửi ngay cho Lâm Như một tấm ảnh. Đáng tiếc là những tấm ảnh kia lại để ở nhà mất rồi, bà đành phải đợi đến sáng mai lúc đi làm mang theo rồi tranh thủ gửi.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, cô con gái về phòng làm bài tập, Phùng Hải Lan liền hỏi Trương Minh Hoa xem ở Cục có động thái gì không.

Trương Minh Hoa lúc này mới ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Bà đã gửi những lá thư nặc danh đó đi rồi sao?”

Phùng Hải Lan cúi mặt nói: “Đúng vậy, hôm qua lúc ông đi họp đồng môn, không kịp hỏi ý kiến của ông nên tôi đã gửi đi rồi, với lại sự việc này để một người đàn ông như ông dính vào thì không tốt, đợi người vợ này dọn xong mâm cỗ thì lúc đó ông chỉ việc thưởng thức thôi”.

Trương Minh Hoa nghe xong những câu này cũng mát cả ruột cả gan, nhưng ông vẫn lo lắng không biết Phùng Hải Lan có đủ bằng chứng chưa, liền hỏi: “Chứng cứ của bà có đáng tin cậy không?”

Phùng Hải Lan nói: “Tất nhiên là chính xác rồi, không tin cậy thì tôi có dám tùy tiện gửi đi như thế không?”, nói rồi liền đến thư phòng đem đến một lá thư cho ông xem.

Trương Minh Hoa xem xong liền nói: “Tốt, tốt lắm, nghe nói trên tinh đạo này đang cần điều chỉnh nhân sự, bây giờ mà gửi đi thì đúng lúc quá rồi, thế bà đã gửi đến những đâu?”

Phùng Hải Lan sau khi nghe xong lời khẳng định của Trương Minh Hoa cũng rất vui vẻ liền kể cho ông nghe những nơi mà bà đã gửi đến. Cuối cùng mới hỏi: “Lẽ nào Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn của ông không có phản ứng gì sao?”

Trương Minh Hoa nói: “Bà vợ của tôi ơi, tất cả mọi chỗ bà đều gửi đúng địa chỉ rồi, chỉ có một nơi bà không nên gửi mà thôi, đó là Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn. Bà nghĩ mà xem, bà viết tên địa chỉ người nhận là phòng làm việc, vậy thì chắc chắn Vương Chính Tài sẽ nhận được rồi, mà Vương Chính Tài là ai bà có biết không? Anh ta chính là đệ tử ruột của Hứa Thiếu Phong, anh ta có thể không báo cho Hứa Thiếu Phong không? Nếu Hứa Thiếu Phong biết được chuyện này sớm, ông ta chắc chắn sẽ tìm được cách ứng phó, sức chiến đấu của bức thư này coi như bị giảm xuống một nửa rồi”.

Nghe chồng nói, Phùng Hải Lan có chút hối hận nói: “Tôi chỉ muốn gây xôn xao cho phòng làm việc các ông, không nghĩ ra lại có chuyện như thế này. Hôm nay khi đi làm tôi còn nghĩ nên gửi cho Lâm Như một tấm ảnh để gây mất đoàn kết trong gia đình họ, khiến họ khó bề đối phó hơn, may mà tôi chưa gửi đi”.

Trương Minh Hoa nói: “Gửi cho Lâm Như thì không sao, có điều bây giờ Hứa Thiếu Phong đã biết chuyện rồi nhất định sẽ kích động Lâm Như, để bọn họ cãi nhau một trận cũng chưa chắc không phải là chuyện không tốt? Tất nhiên nếu bà muốn gửi cho Lâm Như thì tốt nhất chỉ nên gửi ảnh và bản đăng ký của Hứa Thiếu Phong thôi, đừng gửi bức thư nặc danh đó đi”.

Phùng Hải Lan nói: “Tại sao lại phải như vậy?”

Trương Minh Hoa nói: “Nếu Lâm Như nhìn thấy bức thư nặc danh đó thì e rằng bà ta sẽ không những không cãi nhau với Hứa Thiếu Phong mà còn lo

lặng cho cái mũi ô sa của Hứa Thiếu Phong sẽ bị mất nữa, lúc đó bà ta chẳng phải sẽ tìm cách giúp Hứa Thiếu Phong sao? Nếu bà ta không biết có bức thư nặc danh đó chắc chắn sẽ làm ấm lên cho mà xem”.

Phùng Hải Lan sung sướng nói: “Được, được, tôi sẽ làm theo lời ông dặn, trước tiên sẽ làm cho bà ta kích động, để bà ta và Hứa Thiếu Phong cãi nhau một trận to bời, tác động lớn thế này thì Hứa Thiếu Phong khó mà chịu đựng nổi”.

Trương Minh Hoa nói: “Chuyện này bà phải dặn dò Phúc Sinh thật cẩn thận, tuyệt đối không được hé miệng ra ngoài, bất luận là khi nào, ở đâu, nói chuyện với bất kỳ ai cũng không được nói ra, kể cả bà cũng vậy”.

Phùng Hải Lan nói: “Ông cứ yên tâm đi, chuyện này tôi hiểu chứ, tôi đã dặn dò nó cẩn thận rồi, đợi khi nào gặp tôi sẽ nói lại lần nữa”.

Trong khi vợ chồng Trương Minh Hoa đang tính toán xem nên sắp đặt chuyện Hứa Thiếu Phong thế nào thì Hứa Thiếu Phong và Lâm Như cùng ngồi bàn bạc xem làm sao để đối phó với âm mưu của người khác.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Như thấy Hứa Thiếu Phong có vẻ buồn rầu liền quan tâm hỏi: “Thiếu Phong, hôm nay ông sao vậy, có phải ông thấy trong người không được khỏe không?”

Lúc đó Hứa Thiếu Phong mới than một tiếng: “Có người viết thư nặc danh tố cáo hãm hại tôi”.

Lâm Như kinh ngạc nói: “Thư nặc danh? Nội dung thư như thế nào ông có biết không? Tố cáo ông tội gì?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Bà còn nhớ không? Buổi tối hôm bà hẹn Trần Tư Tư đến nói chuyện, sau khi Trần Tư Tư và bà chia tay nhau, cô ấy đã gọi cho tôi nói muốn nói chuyện, tôi cũng muốn nói chuyện dứt khoát với cô ấy, tôi định gặp nhau một lần nói chuyện cho rõ ràng, sau đó đường ai nấy đi. Nghĩ vậy nên tôi liền đồng ý. Khi đến khu hoa viên Di Tinh, bảo vệ khu đó bắt tôi phải điền thông tin cá nhân vào bản đăng ký, khi đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm thì cô ấy hơi say, có lẽ là do cô ấy đã uống rượu, chân bước không vững nữa, suýt chút nữa thì ngã nên cô ấy muốn tôi đỡ lên lầu, tôi đã tránh né cô ấy nhưng không ngờ cô ấy chụp lên cảnh đó từ camera theo dõi, thêm cả bản đăng ký kia nữa, kết hợp thành chứng cứ lật đổ tôi, cũng làm thành nội dung chính của bức thư nặc danh kia”.

Lâm Như nghe xong thấy lo. Cô biết tất cả mọi chuyện này đều do tay bảo vệ kia làm. Nếu như trước đây cô không bảo Hồ Tiểu Dương tham gia vụ này, Hồ Tiểu Dương nhất định sẽ không đến tìm tay bảo vệ đó, tay bảo vệ đó cũng không biết được Hứa Thiếu Phong là ai, cũng không có chuyện bức thư nặc danh này. Không ngờ sự việc lại phức tạp đến thế khiến người ta không khỏi hối hận. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không hận trời, không hận đất chỉ có thể trách Hứa Thiếu Phong mà thôi. Nếu ông ấy không làm mưa làm gió ăn chơi bên ngoài thì liệu có xảy ra chuyện thế này không? Bây giờ thì hay rồi, cuối cùng xảy ra chuyện mới thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề. Còn nói là cô ta uống nhiều rượu muốn đỡ cô ta, có ma mới biết được. Cô thực sự muốn mắng cho Hứa Thiếu Phong một trận nhưng khi nhìn vẻ mặt u sầu của ông ta, cô nghĩ hẳn ông ta cũng đang lo lắng nên lại thôi, liền nói: “Sao ông biết được chuyện bức thư nặc danh đó?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Có người gửi cho Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn một bức thư nặc danh, may mà Vương Chính Tài nhận được nên không bị truyền ra ngoài. Theo tôi nghĩ họ đã gửi đến Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn thì chắc chắn cũng gửi lên lãnh đạo cấp trên rồi, mục đích của chúng là nhằm vào cái ghế Cục trưởng của tôi thôi”. Nói xong ông cầm bức thư đưa cho Lâm Như xem.

Lâm Như vội vàng xem hết, trong lòng bỗng nhiên thấy lo lắng, cô biết vấn đề này bây giờ đã nghiêm trọng lắm rồi, nếu không ông ấy sẽ không nói ra việc xấu của mình như thế. Cô buông một câu: “Ông hãy xem ông đây... khó khăn lắm mới lên được vị trí đó nhưng cuối cùng lại bị sụp đổ hết chỉ vì một con đàn bà”. Nói xong, sợ Hứa Thiếu Phong chịu không nổi, cô liền chuyển sang chủ đề khác: “Người viết bức thư nặc danh này thật độc ác, họ muốn dồn ông đến tận bước đường cùng mới thôi. Ông có nghi ngờ ai làm không? Liệu có phải Trần Tư Tư không? Có những lúc đàn bà trả thù còn độc ác, hung dữ hơn cả đàn ông nhiều, để đạt được mục đích thì hoàn toàn có thể bất chấp mọi hậu quả”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Không thể là cô ấy được. Tôi nghi ngờ có lẽ là do Trương Minh Hoa làm, ông ta nghĩ ra tay trước khi điều chỉnh cán bộ là tốt nhất, gây ra những vụ tai tiếng cho tôi, ông ta được lợi rất nhiều”.

Lâm Như nói: “Cái tên Trương Minh Hoa này cũng thật xấu xa, đường đường là một nam tử Hán sao lại có thể làm những chuyện hèn hạ thế này cơ chứ”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Theo tôi nghĩ thì hẳn đã gửi cho lãnh đạo thành phố rồi, rất có thể Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố sẽ cử người xuống điều tra, nếu như thế thì lần này to chuyện rồi”.

Lâm Như nói: “Thì ông nghĩ cách mà lật lại cục diện đi. Đừng để Trương Minh Hoa làm trò nữa”.

Chỉ đợi Lâm Như nói vậy, Hứa Thiếu Phong thấy cơ hội đã đến rồi liền nói luôn: “Lâm Như, tôi đã nghĩ rồi, bây giờ cách duy nhất để cứu tôi là bà phải chịu thiệt thòi một chút, nói dối Trần Tư Tư là em họ của bà, hai người cùng hợp tác với nhau, diễn tốt vở kịch chị em, chỉ có như vậy thì tất cả mới dễ giải thích. Bà hãy nói là buổi tối hôm đó chúng ta cùng ăn cơm với nhau, vì Trần Tư Tư uống nhiều rượu nên bà bảo tôi đưa cô ấy về. Nếu bộ phận Điều tra Kỷ luật Thành phố xuống điều tra bà cứ nói như thế thì chuyện bức thư nặc danh không có gì phải lo lắng nữa, tôi cũng không phải chịu ảnh hưởng gì lớn”.

Trong lòng Lâm Như nghĩ, việc đó mà ông ta cũng nghĩ ra được, bắt tôi nhận tình địch làm em họ? Tôi... nhưng, Lâm Như cố nén cơn giận này. Vì Hứa Thiếu Phong, cô không thể không nhượng bộ: “Sớm biết thế này, sao ngay từ đầu ông không tránh đi? Khôn ba năm, dại cũng ba năm. Lần này cũng coi như một bài học, để tôi xem sau chuyện này, ông rút kinh nghiệm như thế nào. Tôi có thể nhượng bộ gọi cô ta là em họ, không biết thái độ của cô ta thế nào? Liệu có phối hợp với chúng ta không?”

Tất nhiên Hứa Thiếu Phong không thể nói rõ với Lâm Như chuyện ông đã thương lượng với Trần Tư Tư rồi, nếu không thì Lâm Như sẽ nghĩ theo hướng khác, ông ngập ngừng nói: “Ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy nói chuyện một chút, tôi nghĩ là cô ấy sẽ đồng ý, nếu cô ấy đồng ý hợp tác với tôi thì tôi sẽ nói lại với bà ngay”.

Lâm Như đáp: “Vậy cũng được, cần phải thống nhất thời gian ăn cơm, địa điểm nào, gọi thức ăn gì, uống loại rượu nào, mấy giờ kết thúc. Chẳng may ba chúng ta nói không khớp thì không phải là càng làm to chuyện hay sao?”

Hứa Thiếu Phong cảm kích nói: “Không ngờ bà lại chu đáo đến như vậy, không hổ danh là trợ thủ tốt, người vợ tốt của tôi”.

Lâm Như nói: “Bây giờ ông mới biết điều đó à?”

Hứa Thiếu Phong cười một cách đau khổ nói: “Bà đừng trêu tôi nữa, tôi phủ nhận bà không phải là người vợ tốt lúc nào?”

Lâm Như nghĩ thầm trong bụng, dù ông chưa bao giờ nói ra miệng nhưng hành động của ông sớm đã phản bội tôi rồi. Trong lòng suy nghĩ một lát rồi nói: “Thôi bỏ đi, bây giờ không phải là lúc tranh cãi, nói chuyện chính đi, ngày mai ông nói chuyện với cô ta xong thì nói cho tôi một tiếng, tôi muốn trực tiếp gặp mặt cô ta, cô gắng hết sức để định ra phương án tốt nhất”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Cũng được”.

Bây giờ Lâm Như mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bỗng có suy nghĩ liền nói: “Tốt nhất là mai ông gặp cô ta vào buổi sáng để trưa tôi gặp cô ta, buổi tối tôi muốn đến nhà Bí thư Ưông Chính Lương một chuyến để hỏi thăm sức khỏe bà Vu Quyên Tú. Tôi thấy tốt nhất là chúng ta cùng đi”.

Hứa Thiếu Phong hiểu rõ ý Lâm Như nói cùng đi là như thế nào liền vui vẻ đáp: “Được, đúng là một ý kiến hay”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 10.9

Lâm Như lại gặp mặt Trần Tư Tư. Không ngờ lần gặp mặt này cả hai bên đều rất bình tĩnh, không hề xảy ra bất cứ tranh cãi nào.

Nơi hai người gặp nhau vẫn là quán cà phê Diệp Luyến Hoa, lần này là Trần Tư Tư đến sớm, Lâm Như đến muộn hơn. Vì Hứa Thiếu Phong đã sắp đặt trước chuyện này rồi nên Lâm Như không ngần ngại đi thẳng vào vấn đề, liền nói: “Chuyện bức thư nặc danh cô biết rồi chứ?”

Trần Tư Tư đáp: “Tôi biết rồi”.

Lâm Như nói: “Có người định mượn chuyện của cô để trị Hứa Thiếu Phong một trận, cô nói xem, bây giờ nên làm thế nào?”

Trần Tư Tư nói: “Đây cũng không phải điều tôi mong muốn. Chị nói đi, muốn tôi làm thế nào tôi sẽ phối hợp với chị”.

Cô nói: “Theo suy đoán của Hứa Thiếu Phong thì Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố sẽ cho người xuống điều tra, đến lúc đó cô hãy nói cô là em họ xa của tôi”.

Trần Tư Tư đáp: “Vậy tôi sẽ nói chị là cháu của chị họ bà ngoại tôi”.

Lâm Như nói: “Tùy cô, cứ xưng hô thế nào cũng được”.

Trần Tư Tư nói: “Không thể tùy tiện muốn gọi thế nào thì gọi được, nhất định phải nói cho trùng khớp chứ, nếu tôi nói với họ chị là cháu gái của chị họ bà ngoại tôi còn chị lại nói tôi là con gái cậu họ của chị, như thế không phải là lạy ông con ở bụi này sao?”

Cô cảm thấy lời Trần Tư Tư bổ sung cũng có phần đúng, liền nói: “Được, vậy thì chúng ta cứ quyết định xưng hô như thế. Chúng ta gặp nhau vào ngày 16 tháng 4 có phải không?”.

Trần Tư Tư nói: “Ngày 16 tháng 4”.

Lâm Như nói: “6 giờ chiều ngày 16 tháng 4, tôi, Hứa Thiếu Phong và cô, ba người chúng ta cùng ăn cơm ở quán Tân Thanh, ngồi ở ngoài trời, chúng ta gọi sáu món ăn và một món canh. Canh là canh vịt, còn thức ăn là một con cá hồi, một đĩa tôm hùm, một đĩa ngao, một đĩa rau cải thìa, còn có một đĩa cua và một đĩa mướp đắng. Tôi mang đến hai chai rượu kinh thành Can Hồng, cô uống hơi nhiều khiến tôi không yên tâm liền bảo Hứa Thiếu Phong đưa cô về”.

Trần Tư Tư nói thêm: “Ăn cơm xong người tính tiền là Hứa Thiếu Phong, hết bao nhiêu tiền cũng phải nói để Hứa Thiếu Phong biết con số cụ thể mà còn chủ động”.

Trong lòng Lâm Như trầm nghĩ, cô ta còn nghĩ được những chuyện tí mỉ thế này thì quả thực chỉ số IQ của cô ta cũng không tồi chút nào, liền nói: “Chúng ta ra về khoảng 8 giờ tối”.

Trần Tư Tư nói tiếp: “Nên nói thêm một chi tiết nữa, chị gọi điện bảo tôi đi ăn cơm, tôi đến trước cổng bệnh viện đón chị”.

Lâm Như nói: “Được, cứ nói như vậy đi. Ngoài ra, nhà tôi ở phòng 18B tầng 16 khu nhà số 1, khu đô thị Phú Hoa, nhà hướng Bắc, cô nhớ kỹ không thì lúc người ta hỏi không biết mà trả lời”.

Trần Tư Tư nói: “Còn tôi sống ở phòng 15A, tầng 15, khu nhà 15 tầng, lô số 3, khu hoa viên Di Tinh, một phòng khách, hai phòng ngủ, cũng là hướng Bắc, nếu họ có hỏi thì chị cứ thế mà trả lời”.

Lâm Như nghĩ thầm trong bụng, điều này tôi đã biết từ lâu rồi, còn đợi cô nhắc chặc? Nghĩ rồi cô nói tiếp: “Con trai tôi tên là Hứa Chí Đông, thường gọi là Đông Đông, hai năm trước đã sang Mỹ du học rồi”.

Trần Tư Tư nói: “Tôi năm nay 28 tuổi, năm năm trước tốt nghiệp Đại học Giang Thành xong tôi đến thành phố Hải Tân sinh sống, tôi học Khoa Nghệ thuật. Bây giờ tôi đang làm giáo viên dạy yoga ở hai nơi là Trung tâm Thẩm mỹ và Câu lạc bộ Dương Quang”.

Lâm Như nói: “Tôi là bác sĩ, Phó Chủ nhiệm Khoa Phụ sản Bệnh viện Trung tâm Thành phố”.

Trần Tư Tư nói: “Hôm đó tôi mặc một bộ quần áo trắng”.

Lâm Như nói: “Tôi biết rồi, còn tôi mặc một bộ váy liền thân”.

Trần Tư Tư nói: “Tôi cũng biết rồi, màu tím xanh”.

Lâm Như lại nói: “Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa thì hôm nay nói chuyện đến đây thôi”.

Trần Tư Tư vừa mới đứng dậy lại ngồi xuống nói tiếp: “Nếu bọn họ đến tìm tôi thì tốt nhất là chị cũng đến, chúng ta cùng nói chuyện với bọn họ, thế không phải là giải quyết được mọi chuyện sao?”

Lâm Như nói: “Được thế thì tốt quá. Để xem tình hình thế nào đã, nếu mọi việc thuận lợi, tôi sẽ qua chỗ cô. Còn nếu bọn họ đến tìm tôi trước, tôi cũng sẽ nói để cô đến chỗ tôi”.

Trần Tư Tư nói: “Vậy thì chị ghi số điện thoại của tôi vào đi”.

Lâm Như liền rút điện thoại ra nói: “Cô đọc số đi, tôi gọi sang cho cô”.

Trần Tư Tư: “13697710225”

Sau khi lưu xong, Lâm Như liền gọi sang máy Trần Tư Tư.

Trần Tư Tư cũng vừa rút điện thoại ra, ấn nút từ chối nhận cuộc gọi rồi nói: “Được rồi, tôi nhận được rồi. Nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi trước đây”.

Lâm Như nói: “Ừ, cô đi đi”.

Trần Tư Tư vẫy tay gọi cô phục vụ: “Em gái, tính tiền cho chị”. Nói xong rồi mới quay sang nói với Lâm Như: “Hôm nay tôi trả tiền”.

Cô cũng không từ chối, chỉ nói một câu: “Được”, nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi quán.

Lần hẹn này khiến tâm trạng của Lâm Như được giải tỏa phần nào. Cô biết rõ rằng bây giờ tất cả đối với tiền đồ chính trị của Hứa Thiếu Phong là trên hết, chỉ cần Hứa Thiếu Phong qua được cửa ải này một cách thuận lợi thì tất cả những gì mà cô đã nhượng bộ đều đáng giá cả.

Sau khi thỏa hiệp với Trần Tư Tư, cô định tối nay sẽ đến nhà bà Vu Quyên Tú kiểm tra sức khỏe cho bà ấy. Thực ra lần phẫu thuật này đối với Vu Quyên Tú mà nói thì cũng chẳng có vấn đề gì lớn, những người bình thường làm xong phẫu thuật chẳng cần phải kiểm tra gì thêm cũng đảm bảo được sức khỏe rồi. Nhưng Vu Quyên Tú không giống họ, bà là phu nhân của Bí thư Thành ủy, kể cả là không làm sao Lâm Như cũng phải viện cớ đến kiểm tra lại. Mục đích của cô rất rõ ràng đó là đi cùng Hứa Thiếu Phong đến nhà Bí thư Ưông, để Bí thư Ưông thấy quan hệ của bà và Hứa Thiếu Phong vẫn rất tốt, vẫn bình thường, những lời trong bức thư nặc danh kia viết chỉ là những lời bịa đặt không đúng thực tế, là lời của những kẻ có mục đích xấu muốn làm hại người khác.

Buổi chiều, Lâm Như gọi điện cho Vu Quyên Tú nói tối nay cô sẽ đến nhà để khám lại vết mổ cho bà ấy. Vu Quyên Tú rất vui mừng nói: “Tiểu Lâm à, để hôm khác tôi đến bệnh viện cũng được, bắt cô phải đến tận nhà phục vụ, tôi thấy ngại lắm”.

Lâm Như vừa nghe nói thế không biết là Vu Quyên Tú khách sáo với mình hay là muốn từ chối? Cô nói một cách nhẹ nhàng: “Chị Quyên Tú, chị nói những lời này khách sáo quá, đến nhà kiểm tra sức khỏe cho chị thì có đáng gì chứ? Hơn nữa, ban ngày chị đến thì chẳng phải là chị không coi trọng sức khỏe của bản thân sao, là bác sĩ em đương nhiên phải nhắc nhở chị rồi. Căn bệnh này mặc dù không phải là bệnh nghiêm trọng gì nhưng rất dễ tái phát, em nhất định phải thường xuyên kiểm tra cho chị, như thế em mới yên tâm được. Chị đừng ngại gì cả, ăn tối xong nếu chị rảnh thì em đến nhà chị, nếu không rảnh thì hôm khác em đến vậy”.

Lâm Như đã nói đến mức này rồi, Vu Quyên Tú đành đáp lại: “Tiểu Lâm à, thực sự cảm ơn cô nhiều, làm phiền cô đến một chuyến vậy, khoảng 8 giờ tôi ở nhà đợi cô nhé”.

Lâm Như có thể cảm nhận được sự nhiệt tình cũng như sự chân thành trong lời nói của Vu Quyên Tú, đây đúng là kết quả mà cô đang mong đợi, may mắn lần này lại đến với gia đình cô rồi.

Đi cùng với Hứa Thiệu Phong thì không thể đi tay không đến nhà Bí thư Uông được, để tỏ lòng tôn kính thì cũng nên mang theo chút quà. Nói đến quà, điều này lại khiến hai vợ chồng cô phải đau đầu. Lần trước Lâm Như đã có được một bài học rồi nên cô biết Bí thư Uông và Vu Quyên Tú rất liêm khiết, không nhận những món quà đắt tiền bao giờ. Vậy thì phải nghĩ cách, quà không được rẻ quá, vì rẻ quá thì không có ý nghĩa gì cả, cũng không được đắt quá vì đắt quá sẽ bị người ta trả lại, lúc đấy thì không còn biết giấu mặt vào đâu nữa, cũng không biết người ta sẽ nghĩ thế nào nữa, thế nên nhất định phải chọn được món quà nào vừa không để Bí thư Uông từ chối vừa khiến bọn họ vui vẻ nhận.

Vì chuyện này, hai vợ chồng cô bàn bạc rất lâu và cuối cùng quyết định mang một hộp trà Phở Nhĩ đi biếu vợ chồng Bí thư Uông, một bức tranh chữ của nhà thư pháp nổi tiếng Trung Quốc - Trung Thạch. Loại trà đó là do một người bạn biếu vợ chồng cô, được chế biến từ những năm 90, rất thơm ngon. Bức thư pháp đó là do đích thân Hứa Thiệu Phong xin Trung Thạch. Hai năm trước, thành phố Hải Tân tổ chức ngày Lễ Văn hóa Nghệ thuật, Trung Thạch được mời đến thành phố này biểu diễn tài nghệ. Lúc đó Hứa Thiệu Phong đã xin hai bức thư pháp, một bức xin với danh nghĩa cá nhân và đương nhiên trên đó viết tên Hứa Thiệu Phong, còn bức kia xin với danh nghĩa Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn. Lúc đầu ông định đem bức thư pháp đó đến treo ở Cục nhưng Vương Chính Tài đã nhắc nhở ông: “Cục trưởng Hứa, anh có biết không? Bức thư pháp này trên thị trường đáng giá 50 nghìn tệ, anh giữ lại sau này đem đi biếu cấp trên có tốt hơn không? Hơn nữa, bức thư pháp này xin với danh nghĩa cá nhân, trên đó không hề ghi tên đơn vị, nếu sau này anh thăng tiến muốn mang đi cũng không mang đi được”. Hứa Thiệu Phong thấy Vương Chính Tài nói rất đúng nên đã giữ lại, không ngờ hôm nay lại là lúc phải dùng đến nó.

Hứa Thiệu Phong nghĩ rằng nhân vật tầm cỡ như Uông Chính Lương thì tặng những món quà đắt giá nhất định sẽ không nhận, tặng quà rẻ tiền quá ông ấy cũng không muốn nhận, trà Phở Nhĩ có giá trị về văn hóa ẩm thực, chữ thư pháp lại có giá trị sưu tầm, những món quà này vừa tao nhã vừa làm người ta khó lòng từ chối.

Sau khi chuẩn bị chu đáo mọi thứ, Lâm Như và Hứa Thiệu Phong bước ra khỏi cửa. Vừa định đi thì Lâm Như phát hiện chiếc áo sơ mi của Hứa Thiệu Phong bị nhàu liền nói: “Đợi một chút, để tôi chỉnh lại quần áo cho ông đã rồi hãy đi”. Nói xong cô liền giúp ông chỉnh sửa.

Hứa Thiệu Phong nói: “Không sao đâu, có phải đi ra mắt đâu mà cẩn thận thế làm gì”.

Lâm Như nói: “Gi mà không sao chứ, không chú ý ngoại hình sao được chứ, để Bí thư thấy ông ăn mặc lộn xộn có phải sẽ ảnh hưởng đến đại cục không”.

Hứa Thiệu Phong cười hì hì nói: “Bà nói thế lại làm tôi nhớ lại cái ngày lần đầu tiên tôi đến nhà gặp bố mẹ vợ, bà cũng giúp tôi chỉnh sửa quần áo, đầu tóc như thế này. Bà còn nói phải có tinh thần một chút, không được để bố mẹ vừa nhìn đã thấy chàng trai này chẳng gọn gàng tí nào”.

Trong lòng Lâm Như bỗng nhiên trào dâng một cảm giác ấm áp, liền nói: “Ông vẫn còn nhớ chuyện đó cơ à?”

Hứa Thiệu Phong nói: “Sao mà không nhớ chứ, nghĩ đến cứ như vừa mới hôm qua vậy, thời gian trôi nhanh thật, chẳng mấy chốc mà chúng ta đã đến tuổi trung niên rồi”.

Lâm Như nói: “Hai việc này cũng chẳng khác nhau là mấy, đi gặp bố mẹ là muốn bố mẹ có ấn tượng tốt về ông, để họ thấy được điểm tốt của con rể, còn đi gặp Bí thư thì cũng mong tạo được ấn tượng tốt với ông ấy, để ông ấy thấy được ông là người hoạt bát, nhanh nhẹn”.

Hứa Thiệu Phong nghe cô nói vậy rất cảm động, trong lòng thấy vô cùng xúc động nói: “Lâm Như, tôi thực sự cảm ơn tấm lòng độ lượng và khoan dung của bà”.

Lâm Như nói: “Thôi không nói gì nữa, đợi qua được cửa ải lần này tôi sẽ tính sổ với ông, đến lúc đó tội mới tội cũ tôi đều tính hết”.

Hứa Thiệu Phong cười ha ha nói: “Được, tôi với bà cùng tính”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 10.10

Bọn họ cứ thế cùng nhau ra khỏi nhà, cùng lên xe và cùng đến tòa nhà công vụ, Lâm Như ấn chuông cửa điện thoại nhà Bí thư Uông, trong máy nói vọng ra tiếng Vu Quyên Tú: 'Ai vậy?'

Lâm Như liền nói: “Chị Quyên Tú, là em Lâm Như đây”. Vu Quyên Tú nói tiếp: “Ừ, cô lên đi”, tiếng nói vừa dứt xong thì cửa mở.

Vợ chồng cô lên lầu, vừa bước ra khỏi thang máy thì Vu Quyên Tú đã mở cửa rồi. Nhìn thấy Lâm Như và Hứa Thiếu Phong cùng đến Quyên Tú vui vẻ nói: “Là Cục trưởng Hứa à, ngọn gió nào đưa cậu đến đây thế này?”

Hứa Thiếu Phong cười ha ha rất tự nhiên nói: “Đó là ngọn gió Lâm Như đẩy chị ạ, nhân tiện đến thăm Bí thư và chị luôn”.

Lâm Như nghe câu nói đó của Vu Quyên Tú biết ngay bà ấy rất chào đón Hứa Thiếu Phong, liền vui vẻ tiếp lời ông nói: “Đúng vậy, mấy lần trước đến nhà chị, anh ấy cũng muốn đến thăm anh chị nhưng em không cho đi. Hôm nay anh ấy nói muốn làm tài xế cho em, không từ chối được nên em đồng ý cho anh ấy theo đây”.

Vu Quyên Tú nói: “Mấy lần trước lẽ ra nên đưa Hứa Thiếu Phong cùng đi mới đúng, đến đây cô kiểm tra cho tôi còn ông Ưông nhà tôi có chú Phong làm bạn rồi”.

Lâm Như nói: “Chị Quyên Tú, không nói nhiều nữa, em kiểm tra cho chị xong sẽ về liền. Hình như hôm nay Bí thư Ưông không có nhà?”

Vu Quyên Tú nói: “Đúng là không may rồi, Hứa Thiếu Phong đến thì ông ấy lại không ở nhà, tối nay ông ấy đi dự tiệc, không biết đến khi nào mới về”.

Lâm Như vừa nghe Bí thư không ở nhà trong lòng cũng có chút thất vọng nhưng miệng vẫn nói: “Không sao, muốn gặp Bí thư thì có gì khó, lúc nào bật ti vi lên cũng có thể nhìn thấy mà”.

Mọi người đang nói chuyện thì đúng lúc đó trên ti vi cũng xuất hiện hình ảnh Ưông Chính Lương, ba người không nhịn được cười phá lên. Trên ti vi đang đưa tin thời sự về thành phố Hải Tân, Ưông Chính Lương cùng lãnh đạo Ủy ban Cải cách Sửa đổi xem xét công việc các doanh nghiệp. Phát thanh viên giới thiệu: “Trước tình hình cuộc khủng hoảng tài chính thế giới bùng phát, Ủy ban Nhân dân Tỉnh, Ủy ban Nhân dân Thành phố đã có những biện pháp tích cực để đối mặt với khó khăn, vượt qua áp lực, ủng hộ các doanh nghiệp tiếp tục tìm cách phát triển”.

Vu Quyên Tú đương nhiên rất vui vẻ, bà cười nói: “Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, cả ngày bận bịu đến tối cũng không được nghỉ ngơi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Bây giờ lại thêm ảnh hưởng của cơn bão tài chính, một số doanh nghiệp xuất khẩu chịu ảnh hưởng rất nặng nề, trọng trách trên vai Bí thư lại càng nặng hơn, đương nhiên phải bận hơn trước nhiều rồi”.

Vu Quyên Tú nói: “Dạo này ngày nào cũng nói đến khủng hoảng tài chính, việc này từ năm ngoái năm kia cũng đã thấy xuất hiện rồi, không biết đến bao giờ mới thoát khỏi tình trạng này?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Bây giờ cũng không biết thế nào, theo dự đoán của các chuyên gia thì ít nhất phải đến cuối năm 2009”.

Nói chuyện vài câu thì Lâm Như cũng chuẩn bị xong dụng cụ kiểm tra, liền nói xen vào: “Thiếu Phong, em kiểm tra cho chị Quyên Tú, anh thì sao đây? Hay là anh cứ đi trước đi”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Chị à, vậy thì chị cứ kiểm tra sức khỏe đi nhé, em xin phép đi trước đây”.

Vu Quyên Tú ngăn Hứa Thiếu Phong lại nói: “Ngồi, ngồi xuống, cậu cứ ngồi đây xem ti vi một lát đã, đừng sốt ruột, hôm nay đã làm tài xế cho Tiểu Lâm rồi thì cũng phải làm cho hết nhiệm vụ chứ, không được bỏ giữa chừng. Để Tiểu Lâm kiểm tra cho tôi trước đã, không biết chừng lát nữa ông Lương về cũng nên”.

Hứa Thiếu Phong cười hì hì nói: “Vậy được, em xin nghe chị”.

Vu Quyên Tú nói thế Lâm Như cũng vui vẻ nói: “Vậy thì em kiểm tra cho chị Quyên Tú đây, anh tuyệt đối không được nhìn trộm đâu đấy”.

Quyên Tú cũng cười nói: “Cậu ấy muốn nhìn trộm thì cũng nhìn những cô gái trẻ đẹp, chứ bà già như tôi cậu ấy nhìn làm gì?”

Hai người họ nói xong liền đi vào phòng ngủ, Lâm Như kiểm tra rất cẩn thận rồi mới vui vẻ nói: “Chị Quyên Tú, chúc mừng chị, mọi thứ đều bình thường. Vết mổ chỉ còn lại vết sẹo mờ, chắc không lâu nữa vết sẹo cũng không nhìn thấy đâu”.

Vu Quyên Tú vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá rồi”.

Lâm Như nói: “Em lên mạng mua cho chị một lọ thuốc bôi, nghe nói loại thuốc này rất tốt, mỗi ngày chị thoa một lần trước khi đi ngủ, một là làm mờ vết sẹo, hai là giúp trị ngứa”. Nói rồi liền lấy từ trong túi y tế ra đưa cho bà.

Vu Quyên Tú nói: “Tiểu Lâm à, đúng là rất cảm ơn cô, cái này bao nhiêu tiền để tôi gửi?”

Lâm Như nói: “Chị Quyên Tú, chẳng đáng bao nhiêu tiền, chị đừng suy nghĩ gì cả, chị nghĩ em là người bán thuốc không bằng”.

Vu Quyên Tú cười ha ha nói: “Được, được, không đề ý nữa”.

Đợi Vu Quyên Tú mặc quần áo xong thì Lâm Như cũng thu dọn xong đồ đạc, đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Hứa Thiếu Phong đang chăm chú xem ti vi.

Vu Quyên Tú nói: “Thiếu Phong, để cậu phải chờ lâu rồi”.

Hứa Thiếu Phong liền nói: “Đâu có, đâu có, em đang ngồi xem ti vi mà? Nhanh thế, đã kiểm tra xong rồi à?”

Lâm Như đáp: “Chị Quyên Tú hồi phục rất nhanh, cũng không có biểu hiện tái phát, tất cả đều bình thường. Thiếu Phong, chúng ta về thôi không làm phiền chị Quyên Tú nữa”.

Vu Quyên Tú nói: “Làm phiền gì chứ? Ngồi chơi thêm một lúc nữa đã”.

Hứa Thiếu Phong đứng dậy nói: “Thôi chị ạ, hôm khác có thời gian em lại đến thăm chị. Lần này em đến có mang tặng Bí thư một bức thư pháp là tác phẩm của một nhà thư pháp nổi tiếng ở Bắc Kinh, nghe nói Bí thư rất thích tranh chữ, nên em mang đến tặng cho anh ấy”.

Vu Quyên Tú nói: “Được, Hứa Thiếu Phong đã đích thân mang đến thì tôi xin thay mặt ông ấy nhận. Đó là cái gì vậy?”

Hứa Thiếu Phong tiếp tục nói: “Là một gói trà, để Bí thư uống lúc nghỉ ngơi, có tác dụng giúp cơ thể thoải mái, thư giãn tinh thần”.

Lâm Như nói: “Chị Quyên Tú, những thứ này em đã kiểm tra kỹ càng rồi, toàn là những thứ không đáng tiền đâu, em đã bảo anh ấy tất cả những thứ có liên quan đến tiền bạc thì không thể mang đến, nếu mang đến đồ đắt tiền là Bí thư Uông sẽ trả lại ngay”.

Vu Quyên Tú liền vui vẻ nói: “Vẫn là Tiểu Lâm hiểu tôi nhất mà, không phải tôi khó tính gì, cũng không phải tôi không hiểu tình cảm của mọi người, nhưng nếu tôi cứ nhận quà cáp linh tinh thì chồng tôi không thể có ngày hôm nay được, như thế chẳng khác nào chồng cố gắng phấn đấu, vợ ở đằng sau phá hỏng sao?”

Hứa Thiếu Phong liên tục tán thưởng nói: “Chị nói rất đúng, Tiểu Lâm cũng thường lấy chị làm gương, trước mặt em luôn nói chị là người tốt, là cánh tay đắc lực của Bí thư. Hôm nay trực tiếp được lĩnh hội sự nghiêm túc của chị, khiến em mở mang thêm được nhiều điều”.

Vu Quyên Tú cười ha ha nói: “Được rồi, được rồi, hai vợ chồng cậu cứ kể tung người hứng khen ngợi tôi, mấy năm nay tôi đã hình thành thói quen này rồi, muốn thay đổi cũng không thay đổi được, thôi cứ kệ nó đi”.

Lâm Như nói: “Đây là một thói quen tốt, chị Quyên Tú, chị không được sửa đổi đâu đấy, nếu chị thay đổi quan điểm này thì em mất mục tiêu và phương hướng học tập đấy”.

Vu Quyên Tú được Lâm Như khen đến mức cười phá lên liền nói: “Xem cái miệng cô kia, nói làm người ta đang buồn cũng phải vui, nếu cô không làm bác sĩ phẫu thuật mà chuyển sang làm công tác tuyên truyền hay là công việc bên Hội Liên hiệp Phụ nữ cũng được đấy”.

Cứ như thế, hai người bọn họ nói mãi không hết chuyện. Tạm biệt Vu Quyên Tú, ra khỏi nhà, đi xuống thang máy Lâm Như và Thiếu Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Lên xe rồi Lâm Như vẫn không khỏi còn chút tiếc nuối nói: “Thật xui xẻo, hôm nay Bí thư Uông Chính Lương không có nhà, ông ấy mà có nhà thì tốt biết mấy”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Không sao, nhất định Vu Quyên Tú sẽ nói lại mà”.

Lâm Như nói: “Ông ấy mà ở nhà thì những thứ ông ấy cảm nhận được sẽ khác hẳn với những gì bà Quyên Tú kể lại”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Nếu ông ấy ở nhà, một mình tôi nói chuyện với ông ấy, tôi thực sự không biết nói gì, như thế còn khó xử hơn”.

Lâm Như nói: “Xem ông kia, thế mà còn đòi lên chức Phó Thị trưởng Thành phố”.

Hứa Thiếu Phong cười ha ha nói: “Việc đó không hề giống nhau chút nào, một khi đã đi vào chốn quan trường thì tôi không thể không để ý đến cấp bậc cao thấp, quyền lực lớn bé. Do để ý, nên với những lãnh đạo có chức vụ cao lúc nào tôi cũng phải tỏ thái độ tôn trọng, cảm thấy mình kém người ta một bậc. Tương tự như thế, những người thấp hơn tôi khi nhìn thấy tôi cũng cúi người kính cẩn như thế, cảm thấy tôi thật đáng sợ. Thực ra tôi có gì đáng sợ đâu? Chẳng qua là vì tôi giữ quyền lực to nhất ở cái Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn này. Từ góc độ này mà nói, sự kính trọng đối với một người nào đó không phải hoàn toàn là đối với bản thân người đó mà là đối với quyền lực mà người đó sở hữu. Điều này đã trở thành quan niệm thâm căn cố đế đã ăn sâu trong tiềm thức của người dân đối với giới quan chức rồi. Nếu như ông là một người dân bình thường, không tham vọng danh lợi trên chốn quan trường thì có nhìn thấy Bí thư Thành ủy cũng không cảm thấy căng thẳng, nếu ông là một người ham muốn quyền lực, thì cho dù buộc một con lừa trong phòng làm việc của giám đốc, nói là giám đốc yêu quý nó thì có khi ông cũng tôn kính con lừa đó, đạo lý này là như thế”.

Lâm Như không nhịn được cười phá lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Chương 10.11

Buổi chiều hôm sau, Lâm Như cũng nhận được bức thư nặc danh nhưng trong phong bì thư chỉ có một bức ảnh chụp Hứa Thiếu Phong và Trần Tư Tư, không có bất cứ nội dung nào khác.

Lâm Như sớm đã biết trước chuyện này, cô không hề thấy bất ngờ chút nào, nhưng khi ngồi một mình trong phòng làm việc, nhìn tấm ảnh đầy tình cảm kia, trong lòng cô không khỏi tức giận, cô giận Hứa Thiếu Phong, cũng giận cả người gửi bức thư nặc danh đó. Cô biết mục đích của người gửi bức thư này cho cô là muốn công kích để cô và Hứa Thiếu Phong cãi nhau, trong lúc Hứa Thiếu Phong lao đao để cứu mình thoát khỏi sự việc này thì họ thừa cơ được lợi. Đột nhiên cô cười một cách lạnh nhạt, cô thấy rằng hành động này của bọn họ thật xấu xa hèn hạ, cô nhất quyết sẽ không bị chúng đưa vào tròng, cô biết bao uất ức mà cô đang phải chôn chặt trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn phải đóng kịch là một đôi vợ chồng ân ái mặn nồng, gia đình hòa hợp, để cho những con người xấu xa kia phải thất vọng tràn trề. Thậm chí cô còn có một ý nghĩ kỳ quặc là sẽ hẹn Trần Tư Tư rồi cố ý đi qua trước mặt Phùng Hải Lan để bà ta nhìn thấy quan hệ giữa hai bọn họ không phải là quan hệ tình địch.

Lâm Như cất bức thư nặc danh trong ngăn kéo, đợi sự việc của Hứa Thiếu Phong giải quyết ổn thỏa xong sẽ đi tìm tay bảo vệ kia, cô nhất định sẽ điều tra ra người đứng đằng sau điều khiển vụ này là ai, liệu có phải là Trương Minh Hoa và Phùng Hải Lan không? Nếu không thì cho dù có chết cô cũng không thể nhắm mắt được.

Lúc Lâm Như nhận được bức thư nặc danh thì Hứa Thiếu Phong cũng bị cán bộ Thành ủy gọi lên nói chuyện.

Hứa Thiếu Phong nghe thấy hai từ “nói chuyện” trong lòng cũng đã cảm thấy có chút căng thẳng, tim đập thình thịch. Không biết là ai đã nghĩ ra cái từ “nói chuyện” đó, chôn quan trường khi nhắc đến từ “nói chuyện” thông thường người ta nghĩ ngay đến hai khả năng, một là bạn có khả năng được đề bạt hoặc là sau khi được đề bạt thì lãnh đạo cấp trên gọi bạn đến để nói chuyện, để động viên, để chúc mừng nữa. Một khả năng khác nữa là bạn làm sai chuyện gì đó, lãnh đạo gọi bạn đến nói chuyện mục đích là khiển trách bạn. Lần này lãnh đạo Thành ủy tìm anh nói chuyện chắc chắn là có liên quan đến chuyện bức thư nặc danh kia, chắc chắn là khiển trách anh rồi. Thật không ngờ được rằng, mới chỉ tháng trước anh còn là đối tượng dự bị cho cái chức Phó Thị trưởng Thành phố, được Bí thư gọi lên nói chuyện, được đón tiếp nồng nhiệt, chỉ sau một tháng thôi, đúng ngày hôm nay anh lại trở thành đối tượng chỉ trích của lãnh đạo, không biết là vị lãnh đạo nào muốn tìm mình nói chuyện? Bí thư Ưông Chính Lương liệu có biết không?

Buổi sáng sau khi nhận được điện thoại thông báo của văn phòng Thành ủy, Hứa Thiếu Phong mặc dù có sự chuẩn bị về tinh thần nhưng buổi chiều khi xuất hiện trước tòa nhà văn phòng Thành ủy, trong lòng anh không tránh khỏi hoảng loạn. Thực sự Lâm Như đã bao nhiêu lần nhắc đi nhắc lại với anh, bắt anh phải nói thật tự nhiên rằng Trần Tư Tư là em họ của cô, nói anh và Trần Tư Tư rất trong sạch, chẳng có quan hệ mờ ám gì cả. Vì thế đây chính là chuyện lừa dối lương tâm, bắt anh phải phủ nhận những chuyện này trước tổ chức, anh vẫn cần phải có dũng khí hơn nữa mới làm được. Hứa Thiếu Phong biết là nếu thừa nhận chuyện này thì anh sẽ bị kỷ luật, cái ghế Cục trưởng cũng vì thế mà lung lay, còn nếu có sống có chết phủ nhận tội thì có khi lại qua được cửa ải này.

Hứa Thiếu Phong đến văn phòng Thành ủy, thư ký bảo anh ngồi đợi rồi đi ra ngoài, một lát sau thư ký quay lại nói với anh rất khách sáo: “Ông Hứa, Bí thư Ưông Chính Lương đợi ông ở phòng làm việc, ông có thể đến đó được rồi”.

Hứa Thiếu Phong vừa nghe thấy Bí thư Ưông Chính Lương muốn tìm mình nói chuyện tự nhiên thấy hoảng, liền đứng vội chạy đi về hướng phòng làm việc của ông ấy. Hứa Thiếu Phong vẫn thường xuyên đến phòng làm việc của Bí thư Ưông để báo cáo công việc, đó là vì công việc của đơn vị, mỗi khi đến đây, trong lòng anh cũng có chút hoảng loạn, sợ hãi nhưng cảm giác đó không giống như bây giờ. Sự hoảng loạn hôm nay rõ ràng là cảm giác không thể tự chủ được. Anh biết được việc tốt và cả việc xấu của lần nói chuyện này, nó liên quan trực tiếp đến vấn đề tổ chức có còn tin tưởng anh nữa không, cũng chính là có liên quan trực tiếp đến tiền đồ chính trị của anh.

Đến trước cửa phòng làm việc của Bí thư Ưông, anh khẽ gõ cửa, nghe thấy bên trong nói vọng ra: “Vào đi”, anh đẩy cửa bước vào. Vừa nhìn thấy Bí thư Ưông ngồi cạnh bàn làm việc, còn trên ghế sofa là Bí thư Ủy ban Điều tra Kỷ luật Lý Minh Đạt, anh cảm thấy ong ong trong đầu. Chuyện này mà truyền đến Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố thì chắc chắn là nghiêm trọng rồi, anh liền thận trọng nói: “Bí thư Ưông, Bí thư Lý, chào hai anh”.

Ưông Chính Lương chào lại ông nói: “Nào ngồi xuống đi”.

Đợi anh ngồi xuống rồi, Ưông Chính Lương mới nói: “Thiếu Phong, hôm nay mời cậu đến Thành ủy, tôi muốn tôi và Minh Đạt sẽ nói chuyện thẳng thắn với cậu một lần. Đạo này công việc của tôi cũng bận bịu đầu rồi, cũng không có thời gian nói chuyện nhiều với cậu, xem ra lần này tôi phải chọn thời điểm thích hợp để nói chuyện, trao đổi như thế có lợi cho công việc của chúng ta hơn. Kể từ khi cậu toàn quyền quản lý Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn đến nay, nói chung là công việc luôn tích cực và chủ động, có tính sáng tạo, dù là trên phương diện tạo ra tên tuổi ngành Văn hóa Nghệ thuật thành phố Hải Tân chúng ta, quảng bá việc tuyên truyền xây dựng hình tượng Hải Tân, trên phương diện lãnh đạo nội bộ, hay là tạo lập danh tiếng cho công việc trọng tâm của Ủy ban Nhân dân Thành phố thì đều làm việc rất xuất sắc, Ủy ban Nhân dân Thành phố rất hài lòng. Tất nhiên, là một cán bộ Đảng viên, chúng ta phải có yêu cầu cao hơn, nghiêm khắc hơn so với bản thân mình, dù là trên lĩnh vực công việc hay là trong cuộc sống riêng tư thì đều phải tuân thủ điều lệ Đảng, luôn luôn lấy tiêu chuẩn người Đảng viên để điều chỉnh hành vi của mình, phải tạo dựng được hình tượng đẹp trong lòng quần chúng nhân dân. Gần đây, chúng tôi nhận được phản ánh của quần chúng nói cậu không tự kiểm điểm mình trong đời sống cá nhân, thật giả thế nào chúng tôi không biết, chúng tôi chủ yếu là muốn không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu nên vẫn chưa cho điều tra sâu rộng, muốn gọi cậu đến nói chuyện trước, tốt nhất là nói chuyện trực tiếp, Bí thư Minh Đạt, anh thấy thế có đúng không?”

Hứa Thiếu Phong thấy mừng thầm trong bụng, lời nói của Ưông Chính Lương chỉ là lời mở đầu, có thể hiểu thế này cũng được hiểu thế kia cũng được, dù hiểu thế nào thì cũng có thể nói được. Nói đến phần quan trọng, thì ông ấy lại đẩy sang cho Lý Minh Đạt, có thể thấy ông ấy thật thâm nho, sâu sắc, trình độ học vấn cũng thật cao siêu nên Hứa Thiếu Phong đành im lặng mà nghe theo.

Lý Minh Đạt tiếp lời Ưông Chính Lương nói: “Đồng chí Hứa Thiếu Phong, vừa nãy Bí thư Ưông đã nói rất rõ rồi, thành tích của anh tổ chức đã ghi nhận, mọi người cũng công nhận, tôi không cần nói thêm gì nữa. Lần này gọi anh đến nói chuyện chủ yếu là muốn anh thật thà nói rõ với tổ chức xem trong phong cách sống của anh có chỗ nào không đúng không, nếu có sai lầm thì sai phạm ở chỗ nào? Đảng ta luôn yêu cầu cán bộ Đảng viên phải tăng cường tự kiểm điểm, phải nghiêm khắc tuân thủ nguyên tắc làm việc, tuyệt đối không cho phép cán bộ Đảng viên bỏ bịch ở ngoài, nếu thực sự xảy ra chuyện này thì nhất định phải xử lý nghiêm khắc. Sở dĩ chúng tôi chưa điều tra sâu rộng mà gọi anh đến đây nói chuyện trước là vì muốn cho anh một cơ hội, để

anh chủ động nói rõ sự tình với tổ chức. Anh nói rõ là một chuyện, còn nếu để tổ chức điều tra ra sự thực đúng như bức thư nặc danh đó viết thì lại là một chuyện khác. Tôi mong là đồng chí không giấu tổ chức, có gì nói đấy, nếu giấu diếm tổ chức thì tội lại càng nặng thêm”. Nói đến đây, Lý Minh Đạt nhìn Ưông Chính Lương rồi nói: “Được rồi, bây giờ tôi muốn nghe những lời chân thành nhất từ anh đấy, anh Thiếu Phong”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 10.12

Hứa Thiếu Phong nghe lời Lý Minh Đạt nói, trong lòng không khỏi lo lắng.

Anh không ngừng nhắc nhở bản thân là phải thật bình tĩnh, chỗ nào cần nói đại khái thì nói đại khái, chỗ nào cần rõ ràng thì phải rõ ràng, tuyệt đối không thể phạm sai lầm trước mặt hai vị lãnh đạo này được. Khi Lý Minh Đạt nói xong, anh liền đóng giả bộ dạng vô cùng oan ức, cười một cách gượng gạo nói: “Bí thư Ưông, Bí thư Lý, trước tiên tôi xin cảm ơn hai vị Bí thư bận rộn thể mà vẫn bớt chút thời gian để nói chuyện với tôi. Tôi rất rõ sự quan tâm và giúp đỡ của hai vị Bí thư, ý hai vị lãnh đạo tôi cũng đã hiểu, sự phản ánh của quần chúng nhân dân không phải là hoàn toàn không có căn cứ, chắc chắn cũng có nguyên do của nó. Trước kia cũng có người nói đùa tôi là tôi và cô em họ Trần Tư Tư có quan hệ với nhau, tôi đã nói là sao mà như thế được. Tất nhiên, từ chuyện này cũng chứng tỏ một điều, kể từ đó về sau khi tiếp xúc với những cô gái trẻ trung như vậy luôn luôn phải chú ý giữ một khoảng cách nhất định, cho dù là có quan hệ họ hàng nhưng cũng không nên để người ta nói ra nói vào, cũng không nên một mình đến chỗ cô ấy. Nhưng tôi có thể nói thẳng thắn với tổ chức, tôi và Trần Tư Tư là hoàn toàn trong sáng, từ trước đến giờ chưa hề xảy ra chuyện gì cả”.

Lý Minh Đạt nói: “Trần Tư Tư là em họ của anh?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Cô ấy là em họ của vợ tôi, kể ra thì cũng được gọi là em vợ”.

Lý Minh Đạt hỏi: “Anh nói là khi tiếp xúc với những cô gái trẻ thì nhất định chú ý giữ một khoảng cách thích hợp, cũng không thể một mình đến chỗ cô ấy, nói thế nghĩa là trước kia anh đã từng một mình đến tìm cô ấy còn có tiếp xúc gần gũi, có đúng vậy không?”

Lý Minh Đạt quả không hổ danh là Bí thư Ủy ban Điều tra Kỷ luật, một khi đã nói đến những tình tiết quan trọng thì tư duy của ông vô cùng nhạy bén lại còn từng bước, từng bước ép Hứa Thiếu Phong đến mức toát cả mồ hôi. Cũng may Hứa Thiếu Phong sớm đã có sự chuẩn bị tinh thần trước rồi nên nói luôn: “Đúng là tôi đã từng một mình đến nhà cô ấy, tầm khoảng tuần trước, tôi, Lâm Như và cả Trần Tư Tư ăn cơm cùng nhau, vì Tư Tư uống hơi nhiều một chút nên Lâm Như bảo tôi đưa cô ấy về, khi đến bãi đỗ xe của khu nhà cô ấy, lúc xuống xe cô ấy lao đảo suýt ngã nên níu tay tôi, tôi vội vàng đỡ cô ấy ra, vì tôi nghĩ nếu để người ta nhìn thấy thì ảnh hưởng quả là không nhỏ”.

Trần Minh Đạt nói: “Lâm Như vợ anh bảo anh đưa cô ấy về? Thế còn cô ấy thì sao? Tại sao cô ấy không tự mình đưa Trần Tư Tư về? Hoặc là tại sao cô ấy không đi cùng với anh?”

Trong lòng Hứa Thiếu Phong nghĩ, vị lãnh đạo này thật lợi hại, ông nghĩ cách rồi lập tức trả lời: “Lâm Như nói là muốn đi đến thẩm mỹ viện nên cô ấy không đi với tôi được”.

Lý Minh Đạt nói: “Cô ấy đến thẩm mỹ viện nào?”

Hứa Thiếu Phong nói: “Tôi không biết, hôm đó tôi không hỏi”.

Lý Minh Đạt nói: “Còn nữa, có người phản ánh nói anh thường xuyên khoác tay Trần Tư Tư ra vào khu hoa viên Di Tinh, gây ra cái nhìn phản cảm trong lòng quần chúng nhân dân, chuyện này có đúng như vậy không?”

Hứa Thiếu Phong vốn muốn nói, với tư cách Đảng viên xin đảm bảo là không hề có chuyện đó. Nhưng khi vừa định nói ra như thế thì lại nghĩ, nếu nói thế thì Lý Minh Đạt lại lật lại bắt ông bảo đảm với tư cách Đảng viên và nhân cách của mình về những chuyện đã nói ở trên thì làm thế nào? Nghĩ vậy nên ông liền nói rất trôi chảy: “Đây hoàn toàn là những lời bịa đặt, không đúng sự thật, từ trước đến nay tôi chưa từng khoác tay Trần Tư Tư ra vào khu hoa viên Di Tinh bao giờ chứ đừng nói đến chuyện thường xuyên, lại càng không thể có khả năng tôi gây ra ảnh hưởng xấu trong quần chúng nhân dân. Tôi tin tưởng tổ chức, cũng mong tổ chức điều tra rõ ràng để lấy lại sự trong sạch cho tôi”.

Lý Minh Đạt dường như còn muốn hỏi gì tiếp nhưng Bí thư Ưông Chính Lương đã ngắt lời ông nói: “Được rồi, được rồi, tôi thấy hôm nay chúng ta chỉ nên nói đến đây thôi. Hứa Thiếu Phong à, vừa rồi Bí thư Lý có những câu hỏi hơi thẳng thắn một chút, mong cậu hiểu cho. Minh Đạt là Bí thư Ủy ban Điều tra Kỷ luật, nhiệm vụ của cậu ấy là điều tra xem xét xem cán bộ Đảng viên chúng ta có vi phạm kỷ luật, vi phạm pháp luật không, tôi và cậu cũng có nhiệm vụ phải tiếp nhận sự điều tra đó. Những nghi ngờ mà Minh Đạt vừa nói ra cũng là điều mà tôi muốn hỏi, còn về vấn đề những gì cậu vừa nói là thật hay giả thì chúng tôi còn phải đợi điều tra sâu rộng thêm nữa. Tóm lại là ý kiến của người dân đã đưa ra thì nhất định phải có thái độ tiếp thu và sửa đổi, đồng thời chuyện này cũng là một lời cảnh báo với chúng ta, trong cuộc sống hàng ngày tất cả mọi lời nói, hành động của chúng ta đều phải chú ý đến ảnh hưởng của người dân, ảnh hưởng của xã hội, làm gì cũng phải tự đặt cho bản thân một câu hỏi là làm như thế này đã đúng chưa? Đã phù hợp với chuẩn mực của Đảng chưa? Hôm nay nói đến đây thôi, cậu có gì cần bổ sung thì có thể nói, nếu không có vấn đề gì cần nói nữa thì chúng ta kết thúc ở đây, sau này lại nói chuyện tiếp”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Cảm ơn Bí thư Ưông, Bí thư Lý, cuộc nói chuyện hôm nay có ý nghĩa gợi ý và giúp đỡ tôi rất nhiều, sau này tôi sẽ nghiêm khắc

với bản thân hơn, đồng thời cũng hy vọng các vị lãnh đạo thường xuyên phê bình, giúp chúng tôi nhận sai và sửa sai, tôi không còn gì phải bổ sung cả”.

Uông Chính Lương nói: “Được rồi, vậy cậu đi trước đi. Tôi và Bí thư Lý còn có chuyện phải bàn bạc”.

Hứa Thiếu Phong đứng dậy, gật đầu chào Uông Chính Lương và Lý Minh Đạt nói: “Bí thư Uông, Bí thư Lý, hai anh làm việc”, nói xong thì đi ra ngoài.

Bước ra khỏi tòa nhà văn phòng Thành ủy, Hứa Thiếu Phong mới thở phào nhẹ nhõm. Anh thực sự rất biết ơn Vương Chính Tài vào lúc quan trọng nhất đã giúp anh một cách đắc lực như vậy, cho anh biết trước nội dung của bức thư nặc danh. Anh cũng biết ơn sự thấu tình đạt lý của Lâm Như, cô ấy đã bắt tay hợp tác với Trần Tư Tư, diễn vở kịch chị em mới khiến anh có đủ tự tin chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt với lãnh đạo cấp trên. Không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng nhờ có sự chuẩn bị sớm nên anh không còn lo lắng nhiều. Nếu không có những sự giúp đỡ ấy, có khi anh đã sớm nhận lỗi trước lãnh đạo rồi, lúc ấy sinh mệnh chính trị của anh cũng chẳng giữ được nữa.

Bây giờ chưa thể nói là có thể kê cao gối ngủ ngon lành, Bí thư Uông nói là còn phải đợi điều tra kỹ hơn đã. Điều đó làm anh phải suy nghĩ thêm một điều, không biết Bí thư Uông nói phải tìm hiểu thêm là có ý nói về phương diện nào, là phương diện phong cách sống của anh hay là phương diện nào khác? Điều đó khiến anh thấy bối rối, chẳng biết làm thế nào. Hay đó chỉ là một câu mà lãnh đạo vô tình nói ra, căn bản không có hàm ý gì cả.

Có thể do anh lo lắng quá mà thôi, vừa nãy trước mặt hai vị lãnh đạo khi biểu diễn những lời dối trá, anh cảm thấy day dứt trong lòng, thậm chí ở tận đáy lòng anh còn cảm thấy khinh thường chính bản thân mình. Vốn là một người thật thà, vậy mà để bảo vệ tiền đồ chính trị của mình, để bảo vệ chức vụ của mình ông không thể không làm như vậy.

Lên xe rồi, lái xe đi khỏi tòa nhà Ủy ban Thành phố, bỗng nhiên Hứa Thiếu Phong nghĩ đến một chi tiết rất nhỏ, nhất định phải kịp thời nói cho Lâm Như nếu không thì muộn mất. Chi tiết nhỏ quyết định thành bại, trong lịch sử đã có không ít minh chứng thành bại có liên quan mật thiết đến những chi tiết nhỏ này, anh không thể không coi trọng nó được.

Anh liền gọi điện thoại cho Lâm Như, Lâm Như nói: “Thiếu Phong, có chuyện gì không?”

Anh nói: “Tôi vừa mới nói chuyện với lãnh đạo Ủy ban Thành phố xong, bà phải nhớ rõ, buổi tối hôm đó, tại sao bà không đi cùng tôi đưa Trần Tư Tư về, nhớ trả lời là bà muốn đến thăm mỹ viện”.

Lâm Như “ồ” một tiếng rồi nói: “Tôi biết rồi”.

Anh lại nói: “Rốt cuộc là bà đã đến thăm mỹ viện nào, bà không nói cho tôi biết, tôi cũng không hỏi”.

Lâm Như nói: “Vâng, là như thế, tôi không nói gì với ông. Thiếu Phong, liệu có chuyện gì không, ông vẫn ổn chứ?”

Anh nói: “Tôi vừa mới ra khỏi văn phòng Ủy ban Thành phố rồi, không có chuyện gì cả, mọi thứ đều rất tốt, bà cứ yên tâm, tôi về nhà gấp”.

Gọi điện thoại xong anh thấy tinh thần không được tốt lắm. Mặc dù những câu trả lời của anh đối với hai vị lãnh đạo không có gì sai sót nhưng liệu có thể qua được cửa ải này hay không còn rất khó nói, không thể đoán trước được những yếu tố bất ngờ sẽ xảy ra.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng cất lên từ chiếc radio trên xe cũng không xoa dịu những buồn phiền trong lòng Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong muốn về phòng làm việc ngồi yên tĩnh suy nghĩ một lát, liền lái xe về Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn. Khi ông vừa vào đến cổng thì gặp Trương Minh Hoa đi ra. Trương Minh Hoa lập tức hạ kính xe chào ông nói: “Anh đến rồi đấy ạ, Cục trưởng Hứa”, ông cũng đành phải hạ kính xe chào lại nói: “Cậu đi đâu à?”.

Trương Minh Hoa đáp: “Em phải lên Ủy ban Nhân dân Thành phố một chút, có việc gì không anh”. Ông nói: “Không có gì, cậu đi đi”, nói xong rồi thì chiếc xe cũng đã đi vào trong.

Hứa Thiếu Phong đi vào còn Trương Minh Hoa đi ra khỏi Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 10.13

Vừa nãy Trương Minh Hoa nhận được điện thoại của Phó Thị trưởng Thường trực Thành phố nói muốn ông đến một chút, ông vừa mới nghe xong điện liền vội vàng đi ngay.

Trương Minh Hoa sớm đã biết được những kinh nghiệm trong chốn quan trường, muốn có được chỗ đứng trong làng chính trị, nếu không có cấp trên chỉ đường mà chỉ dựa vào thực lực của bản thân thì không thể thăng tiến được. Muốn sống mình bạch thì ông phải tìm chỗ dựa chính trị ở những vị lãnh đạo quyền lực cấp cao. Tất nhiên ở đây lại tồn tại một vấn đề, nhiều khi muốn người ta làm chỗ dựa cho mình nhưng điều đó không có nghĩa là họ đã đồng ý làm chỗ dựa cho mình, trong chuyện này còn phải nói đến chữ duyên nữa. Ông biết rằng, ông có thể làm đến chức Phó Cục trưởng, trong đó có công

rất lớn của Chung Học Văn. Nói đúng ra là, nếu không có Chung Học Văn đứng sau giúp đỡ thì không thể có ông ngày hôm nay, Trương Minh Hoa tất nhiên không thể quên báo đáp Chung Học Văn, tình cảm của hai người bọn họ cũng ngày một sâu đậm nhờ sự trao đổi lợi ích như thế.

Trong nhiều lần qua lại tiếp xúc với Chung Học Văn, Trương Minh Hoa nhận thấy ông ấy vốn không có cảm tình gì lắm với Hứa Thiểu Phong, nhân tiện có cơ hội này Chung Học Văn muốn loại bỏ Hứa Thiểu Phong và đưa ông lên vị trí Cục trưởng. Tất nhiên ông rất vui mừng. Cơ hội thì không thể đánh mất, thời gian không thể quay lại, có sự giúp đỡ của Chung Học Văn, ông mới có đủ gan nhiều lần công khai đối đầu Hứa Thiểu Phong. Không ngờ được rằng kết quả cuối cùng lại không như ông mong đợi, ông không những không lật được Hứa Thiểu Phong mà còn phải nhận lại sự trả thù, căm tức của Hứa Thiểu Phong, điều này làm ông thấy vô cùng khó chịu và bức bối. Đấu tranh chính trị là như thế đấy, không phải là gió Đông lật được gió Tây mà là gió Tây lật đổ gió Đông. Nhưng sự vật nào cũng có thể, bản thân nó đã mang trong mình tính phức tạp có thể bùng phát những nguy cơ khó mà đoán trước được, tất cả những sai lầm đối với hình thức đều được coi là không thể tránh khỏi, điều này cũng không thể trách ai được.

Không ngờ được rằng trong lúc ông đang dần dần thất bại thì vợ ông, Phùng Hải Lan, lại vô tình phát hiện ra một hướng mới, khiến ông có cảm giác sung sướng tột cùng. Hai vợ chồng ông chuẩn bị và lên kế hoạch thật tỉ mỉ, cẩn thận. Tối hôm qua hai vợ chồng ông đã mang rất nhiều quà cáp có giá trị đến nhà Chung Học Văn, không ngờ Chung Học Văn không có nhà, hai người bọn họ ngồi nói chuyện với Lý Mai Hoa vợ của Chung Học Văn một lúc rồi ra về. Hôm nay, Chung Học Văn gọi điện gọi ông lên gặp, chắc chắn là đã biết chuyện tối qua vợ chồng ông tới nhà thăm, chắc chắn cũng đã xem qua bức thư nặc danh đó rồi.

Trương Minh Hoa nghĩ vậy nên liền đi lên tòa nhà Văn phòng Ủy ban Nhân dân Thành phố, gõ cửa phòng làm việc của Phó Thị trưởng Thường trực Chung Học Văn.

Chung Học Văn vẫy tay nói rất nhiệt tình: “Vào đây Minh Hoa, cậu ngồi đi”.

Khi thấy Chung Học Văn nhiệt tình với ông như vậy, ông đoán ngay là ông ấy đã biết chuyện vợ chồng ông đến chơi nhà ông ấy tối qua, nên yên tâm ngồi xuống. Theo thói quen ông rút thuốc ra hút, khi vừa định châm thuốc hút thì bỗng ông nghĩ ra là Chung Học Văn không hút thuốc nên lại nhét vào trong túi.

Chung Học Văn và ông nói chuyện vài câu về công việc rồi chuyển sang chủ đề của Hứa Thiểu Phong.

Chung Học Văn nói: “Minh Hoa, tôi mới nhận được lá thư tố cáo, phản ánh Hứa Thiểu Phong nuôi bồ nhí ở ngoài, nghe nói các lãnh đạo trên Ủy ban Thành phố cũng nhận được lá thư này. Hôm nay gọi cậu đến đây là muốn tìm hiểu một chút, những gì phản ánh trong lá thư đó tình hình thực hư thế nào, thái độ của quần chúng nhân dân với phong cách sống của Hứa Thiểu Phong ra sao?”

Trương Minh Hoa mừng thầm trong bụng, nhân cơ hội này liền nói: “Hứa Thiểu Phong xưa nay làm việc rất kín đáo, hầu như không để lại dấu vết gì cho ai biết bao giờ. Về chuyện anh ta có bồ bịch ở ngoài hay không thì em cũng không dám nói chắc chắn, em chỉ nghe người ta đồn đại là hình như anh ta có qua lại với một cô gái họ Trần xinh đẹp, trẻ trung, những chuyện khác em cũng không biết thế nào. Xem ra, con mắt của quần chúng thật nhanh nhạy, anh ta có thể giấu được tổ chức chứ không giấu được quần chúng”.

Vừa nghe thấy thế Chung Học Văn đã thấy mừng thầm trong bụng, chuyện công trình lần trước, sau khi Hứa Thiểu Phong chơi trò trước mặt ông, ông đã muốn tìm cơ hội lật đổ. Cho dù anh không phục vụ tôi thì tôi cũng phải xếp người tôi có thể dùng. Khi ông đang đau đầu vì chuyện này thì không ngờ lại xuất hiện một lá thư nặc danh liên quan đến Hứa Thiểu Phong. Lá thư này như vật báu gối đầu giường, trở thành vật chứng có lợi để lật đổ Hứa Thiểu Phong, liền nói: “Dạo này có thể Ủy ban Thành phố tổ chức điều tra các cơ quan ban ngành về việc cậu đề đạt yêu cầu điều động cán bộ. Tôi đã nhiều lần suy nghĩ, nếu bây giờ mà điều động thì cũng chỉ là bình thường, điều cậu đi nơi khác thì cậu cũng vẫn chỉ là chức phó thôi. Minh Hoa à, tôi nghĩ là nếu chuyện Hứa Thiểu Phong nuôi bồ nhí có thật thì cái ghế Cục trưởng của anh ta không giữ được rồi, nếu cái ghế đó mà trống thì nhất định tôi sẽ tìm cách giành nó cho cậu”.

Trương Minh Hoa nghe nói thế, hai mắt sáng rực lên. Ông thấy rõ được định hướng của Chung Học Văn, cũng cảm nhận được sự hậu thuẫn của ông. Lật đổ Hứa Thiểu Phong lên làm Cục trưởng không phải là mơ ước của ông hay sao? Ông không giữ được niềm sung sướng đó, vui vẻ nói: “Cảm ơn sự quan tâm của Phó Thị trưởng, em có ngày hôm nay tất cả cũng là nhờ sự giúp đỡ và đề bạt của anh. Nếu thực sự có khả năng ấy thì hy vọng anh giúp đỡ em, Trương Minh Hoa em đời này kiếp này sẽ không quên đại ân đại đức của anh, sẽ cảm kích anh cả cuộc đời này”.

Chung Học Văn nghĩ, nếu có thể lật đổ Hứa Thiểu Phong và đưa Trương Minh Hoa lên thì đương nhiên đây là một việc tốt, như vậy vừa có thể trả được Trương Minh Hoa món nợ ân tình lại có thể không cần mất chút công sức gì mà vẫn có được công trình đó. Vì thế ông cười ha ha nói: “Minh Hoa à, cảm kích hay không cảm kích thì giờ cũng chưa cần nói đến, cậu là cán bộ do một tay tôi nâng đỡ, nếu thực sự có khả năng này tôi không dùng cậu thì còn dùng ai được nữa? Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là những gì trong lá thư tố cáo kia phản ánh có đúng sự thật không, nếu là sự thật thì vấn đề này dễ giải quyết rồi, chỉ có cách kéo được Hứa Thiểu Phong xuống thì cậu mới có cơ hội thôi”.

Trương Minh Hoa nói: “Phó Thị trưởng, không có lừa thì sao có khó, anh ta không có tình nhân thì người khác cũng không thể tự tạo ra cho anh ta một nhân tình được, chỉ cần Ủy ban Điều tra Kỷ luật kỷ chắc chắn sẽ điều tra ra quan hệ của họ”.

Chung Học Văn nói: “Thế này đi, cậu thăm dò xem tình hình thế nào, nếu có phát hiện gì mới thì phải kịp thời báo cho tôi ngay. Còn về việc của cậu thì cậu cứ yên tâm, dù thế nào thì tôi cũng sẽ giúp đỡ cậu nhiệt tình, nhất định sẽ giành cho cậu”.

Trương Minh Hoa vội vàng nói: “Cảm ơn Phó Thị trưởng, bây giờ em có nói thêm lời nào nữa thì cũng là thừa, mong Phó Thị trưởng cứ xem biểu hiện của em sau này là được rồi”.

Cáo từ ra về, Trương Minh Hoa thấy thời tiết hôm nay sao mà đẹp đến thế, mặt trời chói sáng, bầu trời một màu xanh thẳm, tâm trạng cũng vui hơn nhiều. Ông biết Chung Học Văn bây giờ không phải chỉ là Phó Thị trưởng chuyên điều động nhân lực ở Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn nữa mà còn là Phó Thị trưởng Thường trực Thành phố rồi, là Đảng ủy Thành ủy, nếu ông ấy thực sự muốn tranh giành cho ông thì sợ gì không có cơ hội. Xem

ra, tới qua đến nhà ông ấy quả là không uống công chút nào, phải bỏ ra chút ít thì mới thu được về, chỉ có bỏ ra mới có hy vọng có được những gì mình cần. Ông nghĩ đợi đến khi Chung Học Văn giúp ông làm xong chuyện lớn này thì sẽ hậu tạ sau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 10.14

Buổi sáng hôm đó Trần Tư Tư vừa tan lớp đang chuẩn bị ra về thì bà chủ Châu của Câu lạc bộ Dương Quang gọi lại.

Bà chủ Châu nói: “Tư Tư, có hai đồng chí ở Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố xuống, đang ở trong phòng làm việc của tôi, bọn họ muốn tìm cô để tìm hiểu một số chuyện”. Trần Tư Tư vừa nghe thấy Ủy ban Điều tra Kỷ luật là đã biết họ muốn tìm cô vì chuyện gì nên liền đi theo bà chủ Châu.

Kể từ buổi chiều hôm đó, sau khi Hứa Thiệu Phong tiết lộ cho cô biết chuyện về bức thư nặc danh, trong lòng cô luôn thấy lo lắng bất an, lần trước cô còn định đến phòng quản lý khu nhà để hỏi xem liệu quyền lợi hợp pháp của người dân có còn được tôn trọng hay không? Nhưng nghĩ đến chuyện phải giữ danh tiếng cho Hứa Thiệu Phong cô lại không thể không nén cơn giận, muốn để qua chuyện này đã rồi sẽ điều tra kỹ càng sau. Điều khiến cô lo lắng nhất là Hứa Thiệu Phong, cô rất sợ chỉ vì chuyện của cô mà Hứa Thiệu Phong mất hết tiền đồ của mình, nếu như thế thì cô sẽ ân hận suốt đời. Trước kia cô luôn cho rằng sự cần thận lo lắng của Hứa Thiệu Phong là thừa, cô cảm thấy Hứa Thiệu Phong nhát gan, mãi cho đến khi cô tận mắt thấy được lá thư kia muốn dồn ép ông ấy vào bước đường cùng, cô mới hiểu không phải Hứa Thiệu Phong quá lo xa mà là cái xã hội này quá phức tạp.

Có một điều khiến cô vui mừng nhất là để giữ trọn danh tiếng cho Hứa Thiệu Phong, Lâm Như đã một lòng phối hợp với cô, đây cũng là điều cô không hề ngờ đến. Lâm Như thực sự là một người khác những phụ nữ bình thường khác. Bây giờ, khi nghe thấy có các đồng chí bên Ủy ban Điều tra Kỷ luật đến tìm cô, cô đã lên nhấn cho Lâm Như một tin nhắn với nội dung: “Có đồng chí bên Ủy ban Điều tra Kỷ luật đến Câu lạc bộ Dương Quang tìm tôi, tốt nhất là chị nên đến đây một chuyến”. Cô biết rõ rằng vào lúc này, cô rất cần có người đồng minh của mình bên cạnh, chỉ cần Lâm Như ở bên cạnh thì cô mới có thể ung dung đối diện với bọn họ được, nếu không thì cô luôn cảm thấy không đủ dũng khí, sợ rằng cô sẽ làm hỏng chuyện mất.

Rất nhanh, cô đã nhận được tin nhắn trả lời của Lâm Như: “Được rồi, tôi sẽ đến ngay”. Lúc bấy giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm, đi cùng bà chủ Châu đến phòng làm việc.

Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố cử hai đồng chí là Trưởng phòng Điều tra Phương Minh và nhân viên điều tra Lý Thành, họ nhận chỉ thị của Bí thư Lý Minh Đạt, đặc biệt đến để điều tra xem rốt cuộc Hứa Thiệu Phong và Trần Tư Tư có quan hệ như thế nào, cô ta có đúng là người thân của Lâm Như không? Ngày hôm đó có phải là cô cùng ăn cơm với Hứa Thiệu Phong và Lâm Như không? Ăn cơm xong có đúng là Lâm Như bảo Hứa Thiệu Phong đưa cô về nhà không? Dù Bí thư Lý Minh Đạt đã nói chuyện qua với Hứa Thiệu Phong một lần rồi nhưng tính chất của công việc điều tra là không được nghe lời một bên, nhất định phải tìm hiểu toàn diện sự việc và những người có liên quan, như thế không những tránh được những lời đàm tiếu của xã hội mà quan trọng hơn là có trách nhiệm với người trong cuộc. Lý Minh Đạt đã gọi cấp dưới của ông đến nói rõ tình hình, rồi bàn giao công việc chính, dặn bọn họ trước tiên hãy đến phòng thể dục thẩm mỹ của Câu lạc bộ Dương Quang tìm Trần Tư Tư.

Khi Trần Tư Tư đi cùng bà chủ Châu vào phòng làm việc, hai đồng chí của Ủy ban Điều tra Kỷ luật đứng dậy chào cô và bà chủ Châu, bà chủ Châu biết ý đi ra ngoài, cô cảm thấy trong lòng căng thẳng một cách khó tả.

Một đồng chí nói: “Xin hỏi, cô là Trần Tư Tư đúng không?”

Trần Tư Tư cố làm vẻ bình tĩnh nói: “Vâng, xin hỏi hai đồng chí đây đến tìm tôi có chuyện gì?”

Đồng chí điều tra nói: “Tôi là Phương Minh ở Ủy ban Điều tra Kỷ luật Thành phố, còn người ngồi cạnh tôi đây là đồng chí Lý Thành. Hôm nay chúng tôi đến để làm nhiệm vụ, muốn gặp cô tìm hiểu một số chuyện, mong cô hợp tác nhiệt tình. Mong cô đừng giấu diếm điều gì, cũng không phải lo lắng gì cả, có gì nói đấy, được không?”

Trần Tư Tư nói: “Vâng, có gì hai đồng chí cứ hỏi”.

Phương Minh nói: “Buổi tối ngày 16 tháng 4 cô ở đâu? Cùng với ai?”

Trần Tư Tư giả như suy nghĩ rồi nói: “Buổi tối ngày 16 tháng 4... hình như là tôi ăn cơm cùng với chị họ và anh rể họ của tôi”.

Phương Minh nói tiếp: “Chị họ của cô tên họ là gì? Anh rể họ cô họ tên gì?”

Trần Tư Tư nghĩ thầm trong bụng, những người này thật lợi hại, nếu như không sớm hợp tác với Lâm Như thì khi bị họ hỏi như thế này không biết chừng sẽ bị tóm ngay được bằng chứng rồi cũng nên. Nghĩ đến đây cô giả vờ như rất bất ngờ nói: “Chị họ tôi á? Là chị Lâm Như, anh rể họ tôi là Hứa Thiệu Phong, các anh hỏi bọn họ làm gì vậy? Liệu có phải bọn họ xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lý Thành nói: “Cô đừng hỏi nhiều, cứ trả lời câu hỏi của chúng tôi là được rồi”.

Trần Tư Tư có chút không vui nói: “Vậy thì tôi cũng nói cho các anh biết, tôi cũng có quyền giữ bí mật đời tư, tôi có thể không trả lời câu hỏi của các

anh”.

Phuong Minh nhìn Lý Thành rồi mới chậm rãi nói: “Xin lỗi cô Trần, chỉ trách tôi vừa nãy không nói rõ cho cô biết, chị họ của cô không có chuyện gì cả, chỉ là... có người viết thư tố cáo anh rêu cô có quan hệ nam nữ bất chính ở ngoài, chúng tôi đến là để điều tra thực hư thế nào, tôi mong cô nhiệt tình hợp tác với công việc của chúng tôi, cô phải có trách nhiệm với những gì mình nói ra, như vậy không chỉ tốt cho cô mà quan trọng hơn là nó tốt cho chị họ và anh rêu của cô”.

Đang nói đến đó thì nghe thấy có người gọi cửa, Lý Thành đứng dậy đi ra mở cửa. Trần Tư Tư vừa nhìn thấy Lâm Như liền đứng dậy nói: “Chị, sao chị lại đến đây?”

Vừa nãy khi Lâm Như nhận được tin nhắn của Trần Tư Tư cô đã vội vàng đến ngay phòng tập thẩm mỹ của Câu lạc bộ Dương Quang, cô sợ Tư Tư không chịu được mới bị đối phương hỏi vài ba câu đã nói ra những điều không nên nói, nếu như thế thật thì rắc rối to. Cô phải nhanh chóng đến để ứng cứu cho Trần Tư Tư, cũng là để các đồng chí trong Ủy ban Điều tra Kỷ luật thấy được quan hệ của cô và Trần Tư Tư rất bình thường, rất thân thiết. Lúc đó, cô đã nhận ra sự mong chờ ứng cứu của Trần Tư Tư, từ trong câu hỏi của Trần Tư Tư cô cảm thấy các đồng chí điều tra đã đề cập đến chỗ nhạy cảm của vấn đề nên liền ứng phó nói: “Chị đi ngang qua phòng tập của Câu lạc bộ Dương Quang nên ghé qua xem em tan lớp chưa? Hồi bà chủ Châu mới biết em ở trong phòng làm việc của bà ấy, chị liền vào đây. Hai vị này là ai?”

Trần Tư Tư nói: “Hai vị này là lãnh đạo trên Ủy ban Điều tra Kỷ luật đến để hỏi em một số chuyện”, sau đó cô liếc nhìn Phuong Minh và Lý Thành rồi nói tiếp: “Đây là chị họ tôi, Lâm Như, các anh có chuyện gì cứ hỏi thẳng chị tôi là được rồi, hay là... hai chị em tôi cùng trả lời các anh, các anh đỡ mất công hỏi tôi xong lại phải đi tìm chị tôi”.

Phuong Minh ngập ngừng một chút rồi nói: “Chị là Lâm Như?”

Lâm Như đáp: “Vâng, tôi là Lâm Như, làm việc ở Bệnh viện Trung tâm Thành phố, xin hỏi quý danh của anh?”

Lý Thành nói: “Anh ấy là Trưởng phòng Điều tra Phuong Minh, còn tôi tên Lý Thành”.

Lâm Như nói: “Xin chào Trưởng phòng Phuong, thật ngại quá, có phải tôi đã làm phiền công việc của các anh không?”

Phuong Minh cười nói: “Cũng không sao, chị cũng đã đến rồi thì ngồi xuống nói chuyện luôn”.

Lâm Như liền ngồi xuống ghế sofa cạnh Trần Tư Tư.

Phuong Minh nói: “Bác sỹ Lâm, vậy thì trước tiên tôi xin nói rõ tình hình với chị, mục đích chúng tôi đến đây không phải là vì chị và em họ chị, chủ yếu là vì một sự việc khác, không thể không tìm cô Trần Tư Tư đây để tìm hiểu vấn đề, chị đến rồi cũng tốt, mời chị hợp tác với chúng tôi, có gì chúng ta cứ nói chuyện thoải mái chị không phải lo nghĩ gì cả”.

Lâm Như nói: “Được, được. Các anh cần hỏi gì, nếu tôi biết gì thì tôi sẽ nói cho các anh biết”.

Phuong Minh hỏi: “Buổi tối ngày 16 tháng 4 chị ở đâu? Cùng với ai?”

Lâm Như nghĩ một lát rồi nói: “Tối ngày 16 tháng 4 à? À... tôi nhớ rồi, buổi tối hôm đó hai chúng tôi...”, cô nhẹ nhàng huých vai Trần Tư Tư rồi nói: “Còn có anh nhà chị nữa nhì, anh ấy tên Hứa Thiếu Phong, chắc các anh cũng biết anh ấy chứ? Ba người chúng tôi cùng ăn cơm ở quán cơm Tân Thanh. Ăn cơm xong, em họ tôi uống hơi nhiều, tôi nói đừng lái xe, cô ấy lại nhất định đòi đi, tôi không yên tâm, lúc đầu muốn đưa cô ấy về nhưng vì tôi đã có hẹn trước với thẩm mỹ viện rồi nên sợ không đi kịp giờ đành để Hứa Thiếu Phong đưa về”.

Phuong Minh “ồ” một tiếng rồi lại nói với Trần Tư Tư: “Rõ ràng cô biết mình uống nhiều rượu tại sao còn đòi đi xe, lẽ nào cô không biết như thế là vi phạm luật giao thông sao?”.

Trần Tư Tư biết là Lâm Như đến để tiếp sức cho cô, trong lòng thấy nhẹ nhõm hẳn lên, liền nghĩ cách nhất định phải nói qua chuyện này để tránh bọn họ lại nói vòng vo làm phiền cô, liền cười hi hi nói: “Hôm đó tôi thấy vẫn bình thường, không ngờ về đến bãi đỗ xe mới thấy hơi đau đầu, nếu không phải anh rêu đỡ tôi một tay, thì chút nữa ngã mất”.

Phuong Minh hỏi: “Hôm đó cô đã uống loại rượu nào?”

Trần Tư Tư đáp: “Là chị họ tôi mang rượu từ nhà đến, rượu kinh thành Can Hồng. Không ngờ vừa uống vào thấy ngon ngon nên tôi uống hơi nhiều”.

Phuong Minh nói: “Cô đã uống bao nhiêu rượu?”

Lâm Như nói: “Tất cả tôi mang đi hai chai, chúng tôi không uống mấy, chỉ một mình cô ấy mà uống gần hết một chai. Từ lượng kém lại còn cô, không uống được thì thôi lại không chịu nghe lời khuyên của người khác”.

Trần Tư Tư liền cười hi hi rồi nói: “Chị à, chị đừng nói nữa mà, nói đến mức em ngại hết cả mặt, sau này em chú ý hơn là được chứ gì?”

Phuong Minh cũng cười ha ha nói: “Thế mọi người đã ăn món gì?”

Lâm Như nói: “Toàn là món ăn dân dã thường ngày thôi mà, hình như là đã gọi một bát canh vịt, một đĩa tôm hùm, một con cá hồi, còn gì nữa nhì...”, rồi bà nhìn sang Trần Tư Tư nói: “Chị không nhớ nữa, em nói đi, còn gì nữa nhì?”

Trần Tư Tư nói: “Còn có một đĩa ngao, một đĩa rau cải thìa, một đĩa cua, một đĩa mướp đắng nữa”.

Phương Minh nói: “Gọi nhiều thật đấy. Trần Tư Tư, cô sống ở đâu?”

Trần Tư Tư nói: “Tôi sống ở khu hoa viên Di Tình”.

Phương Minh nói: “Là phòng thuê hay là phòng cô mua?”

Trần Tư Tư nói: “Là tôi tự mua”.

Phương Minh bỗng nhiên có chút cảnh giác lại hỏi tiếp: “Mua vào năm nào?”

Trần Tư Tư nói: “Hai năm trước”.

Phương Minh nói: “Nhà rộng bao nhiêu mét vuông, giá tiền là bao nhiêu?”

Trần Tư Tư đáp: “Hơn một trăm mét vuông, tổng cộng 1.200.000 tệ”.

Phương Minh nói: “Cô mua một lần hay mua trả góp?”

Trần Tư Tư ngập ngừng một chút rồi nói: “Tôi mua một lần luôn”.

Trên khuôn mặt Phương Minh lộ rõ nụ cười có chút nghi ngờ nói: “Cô đúng là giàu có thật, vừa mua nhà vừa mua xe”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 10.15

Lâm Như vừa nghe thấy thế trong lòng cũng thấy hoảng, những câu hỏi này đúng là có kỹ thuật thật, không hỏi rõ vào vấn đề, nghe thì có vẻ không có gì, nhưng thực ra lại rất nguy hiểm.

Nếu cứ bắt theo câu hỏi của họ mà tiếp tục trả lời, chưa biết chừng lại đi vào cái trống mà đối phương tạo sẵn ra cho mình cũng nên. Cô rất rõ, mấy chục năm làm cách mạng, cả đời vất vả làm việc, cũng chưa chắc có được số tài sản lớn thế, cô ta cũng chỉ là một người bình thường, chỉ dựa vào số tiền lương đi dạy yoga của cô ta thì sao có thể kiếm được khoản tiền lớn thế này? Tất nhiên là rất dễ hiểu, chắc chắn đó là khoản tiền cô ta có được từ Hứa Thiếu Phong, nếu không thì sao cô ta cứ giữ chặt Hứa Thiếu Phong không chịu buông tha cơ chứ. Nhưng, bây giờ Lâm Như không quan tâm đến chuyện ghen tỵ với cô ta nữa, cô chỉ lo lắng chẳng may cô ta lỡ lời rồi lại bị hai đồng chí này nắm được đằng chuôi, lại bắt đầu điều tra từ số tài sản này của cô ta rồi lại kéo theo nhiều điều khác, rồi lại lôi cả Hứa Thiếu Phong vào chuyện này. Thế nên cô vội vàng ngắt lời nói: “Cô ấy thì lấy đâu ra tiền chứ? Số tiền đó là vay chỗ này một tí, mượn chỗ kia một tí mới gom đủ đấy chứ”.

Trần Tư Tư khi vừa nói xong câu nói đó nghĩ lại thấy vô cùng hối hận, nhưng nếu không nói như thế thì cũng không biết phải trả lời thế nào, nếu nói là mua trả dần thì họ sẽ đến phòng nhà đất điều tra ra là mua một lần, như thế còn khôn hơn nhiều, khiến người ta nghi ngờ là trong lòng mình không có điều gì khuất tất thì có sao phải nói dối tổ chức? Có điều nói là một lần mua trả hết tiền thì sau đó lại phải trả lời câu hỏi của họ về xuất xứ của số tiền đó có được từ đâu, vậy thì phải trả lời thế nào đây? Tất nhiên không thể nói là có được là do Hứa Thiếu Phong rút được từ các công trình được. Nếu như thế thì cũng không phải bán đứng Hứa Thiếu Phong sao? Nếu nói vòng vo, không giải thích được rõ ràng thì chắc chắn bọn họ sẽ nghi ngờ. Không ngờ đến thời khắc quan trọng nhất Lâm Như lại giải vây cho cô, cho cô một cơ hội giải thoát, nên cô mới nói: “Đúng vậy, tôi lấy đâu ra nhiều tiền đến thế? Chủ yếu là gia đình cho một ít, mượn của bạn bè người thân mỗi chỗ một ít mới gom đủ tiền mua nhà đấy”.

Phương Minh đương nhiên thấy nghi ngờ câu trả lời của cô liền cười ha ha nói: “Cô đúng là biết cách ăn tiêu thật đấy, vay tiền mua nhà, còn chưa trả xong đã lại mua xe. Chiếc xe đó là tiền của cô mua à?”

Lâm Như bắt đầu thấy có chút lo lắng, đối phương đúng là thật cáo già, nghe thì nhẹ nhàng nhưng thực ra lời lẽ sâu xa, cũng giống như tảng một quả bóng, lực không mạnh, nhưng cũng tiềm ẩn những nguy cơ, đòn bóng không tốt nhất định sẽ lộ ra sự thất bại của mình. Cô không đợi Trần Tư Tư trả lời, liền thay lời Trần Tư Tư nói: “Làm gì có, lúc mua xe, còn phải năn nỉ đòi mượn tiền của tôi, tôi lấy đâu ra nhiều tiền đến thế? Đánh vay cho nó tám vạn, nếu không thì nó lấy đâu ra tiền mà mua được xe chứ? Những thanh niên bây giờ thật biết hưởng thụ, chỉ cần biết là có thể mượn thì cứ mượn, mượn về rồi thì cứ hưởng thụ đã, hôm nay có tiền thì tiêu hết cho sung sướng, không cần biết ngày mai lấy gì ra mà tiêu. Tôi cũng đã khuyên nó là có bao nhiêu thì dùng từng ấy, rồi từ từ mình sẽ kiếm được tiền, đừng có tham lam sức yếu mà đòi làm việc lớn, nhưng nó nhất định không chịu, tôi cũng không còn cách nào mà khuyên nữa, quan niệm, phong cách tiêu dùng những người bọn họ không giống như quan niệm của những người thời chúng tôi”.

Trần Tư Tư cười ha ha nói: “Chị à, sau này khi em phát đạt rồi thì trả lại chị không được à?”

Phuong Minh liếc nhìn Lý Thành.

Lý Thành cũng cười ha ha nói: “Cô nợ nhiều tiền như thế mà không thấy lo nghĩ gì sao? Số tiền đó biết đến khi nào mới trả hết?”

Trần Tư Tư vừa nãy nghe được câu nói của Lâm Như đã vạch cho cô đường đi, bây giờ khi nghe câu hỏi của Lý Thành thì cô đã biết phải nói như thế nào, liền nói: “Thực ra, ngày trước tôi có được một ít tiền nhờ chơi cờ phiêu nên mới dám mua nhà mua xe, nếu không thì sao tôi dám chứ? Bây giờ thì đang tụt giá nhưng sau này đợi khi tăng lên thì có thể trả được nợ rồi”.

Lâm Như nghe thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Phuong Minh nhìn Lý Thành nói: “Anh còn muốn hỏi gì nữa không?”

Lý Thành lắc đầu.

Phuong Minh nói: “Vậy thì được rồi, cảm ơn hai chị, đã làm mất thời gian của các chị, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi, nếu sau này có gì cần tìm hiểu nữa thì chúng tôi lại phải làm phiền hai chị”.

Lâm Như nói: “Không có gì, có gì cần hỏi các anh cứ đến lúc nào cũng được”.

Nói xong rồi tất cả mọi người cùng đứng dậy chào nhau rồi đi ra khỏi phòng làm việc của bà chủ Châu, nhân lúc hai đồng chí điều tra đang chào hỏi bà chủ Châu, Lâm Như huých tay Trần Tư Tư, ngay lập tức Trần Tư Tư hiểu ý là bây giờ vẫn chưa là lúc kết thúc, cô không được đi quá nhanh, không được đi cách Lâm Như quá xa, nên liền đi chậm lại, giả vờ thân mật đi cùng Lâm Như.

Khi xuống dưới bãi đỗ xe, sau khi Phuong Minh và Lý Thành chào hỏi hai người họ, Trần Tư Tư nháy mắt Lâm Như có ý muốn nói là đi cùng xe với cô, Lâm Như cũng không ngần ngại mở cửa xe và bước lên xe một cách rất tự nhiên.

Sau khi đã lên xe, hai người mới thở phào một cách nhẹ nhõm.

Xe khởi động xong Trần Tư Tư nói: “Chị định đi đâu, tôi đưa chị đi”.

Lâm Như nói: “Không cần, đến chỗ rẽ trước mặt thì cho tôi xuống đó là được rồi, tôi tự bắt taxi về”.

Trần Tư Tư thấy hôm nay thực sự Lâm Như chính là người giải vây cho mình, nếu không cô không biết sẽ phải ứng phó ra sao. Hai người đó thật lợi hại, ăn nói sâu sắc, nếu cô không để ý thì rất có thể bị họ nắm được đàng chuôi rồi. Bây giờ dù sao cũng đã đóng giả thành công vợ kịch chị em, qua mắt được bọn họ rồi, cô vì thế mà rất cảm ơn Lâm Như, cũng muốn đưa Lâm Như đến cơ quan nhưng không ngờ Lâm Như nhất quyết không đồng ý, liền nói: “Cảm ơn chị đã đến đúng lúc, giúp tôi nhiều như vậy”.

Lâm Như khi vừa lên xe đã thoát ra khỏi vợ kịch chị em trở về với thực tại, trong lòng cảm thấy không hề dễ chịu chút nào. Đặc biệt là ngồi trên chiếc xe này, nó càng dễ chịu bao nhiêu, thì tâm trạng của cô lại càng khó chịu bấy nhiêu. Cô biết là, chỉ dựa vào thu nhập của Trần Tư Tư thì cô ta không bao giờ mua được nhà, tậu được xe, đây chắc chắn là Hứa Thiếu Phong đã giấu cô cho cô ta, mới khiến cô ta có được nhà lại sở hữu chiếc xe đẹp như thế này. Cô nghĩ đến những khi mình phải vất vả đi xe buýt đi làm, để cho cô gái không biết xấu hổ là gì hưởng cuộc sống sung sướng thế này. Bây giờ xảy ra chuyện, còn bắt cô phải đến giảng hòa với hai người bọn họ, tâm trạng đương nhiên chẳng vui vẻ gì rồi. Nếu vừa nãy không phải đóng kịch trước mặt bọn họ thì dù có bị đánh chết, cô cũng không lên chiếc xe này. Bây giờ lại nghe thấy Trần Tư Tư nói là cô đã giúp cô ta rất nhiều, trong lòng cô thấy rất phản cảm, liền bác bỏ nói: “Giúp đỡ cô à, ai giúp đỡ cô chứ? Nếu nói là giúp đỡ thì phải nói là tôi đã tự giúp chính bản thân mình. Nếu không phải cô có liên quan đến Hứa Thiếu Phong nhà tôi thì tôi có thêm lộ diện, ngồi giải thích với bọn họ sao?”

Trần Tư Tư nói: “Nếu không phải vì sự việc này có ảnh hưởng đến tiền đồ của Hứa Thiếu Phong thì tôi cũng đâu có hứng mời chị đến đây”.

Lâm Như nói: “Cô đã biết cứ tiếp tục như thế này chỉ là trò đùa giết người, làm hại đến tiền đồ của Hứa Thiếu Phong, cô còn không tự biết đường mà rút lui?”

Trần Tư Tư thực ra cũng muốn tranh luận thêm vài câu, nhưng nhớ đến chuyện vừa nãy cô ấy đã quan tâm đến mình như thế nào liền nhẫn nhịn, cũng may đúng lúc đó thì xe cũng gần đến chỗ ngã rẽ ra đường lớn, cô giảm tốc độ nói: “Tôi đưa chị đi một đoạn nữa”.

Lâm Như nói: “Không cần, cô cứ cho tôi xuống đây”.

Trần Tư Tư đành phải dừng xe lại.

Sau khi Lâm Như xuống xe, đang chuẩn bị đóng cửa kính xe thì quay đầu lại nói một câu: “Nếu bọn họ còn đến tìm cô thì cô nhớ phải chú ý ăn nói cho cẩn thận”.

Trần Tư Tư không hề nói gì, chỉ gật gật đầu, trong lòng cô bất giác trào dâng một tinh thần tự trọng rất cao, khó có thể dùng lời để diễn tả được. Đó là dư vị mà chỉ có người đàn bà trong hoàn cảnh nào đó làm tổn thương một người đàn bà khác mới có.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 12: Kết thúc yên lặng

Điều này đồng nghĩa với việc vận mệnh chính trị của không ít người sẽ thay đổi kể từ cuộc họp này. Có nhiều kẻ mong đợi hội nghị này nhưng cũng không ít người điều đứng vì nó. Những người mong đợi hội nghị đa phần đều là những người có thành tích tốt, có năng lực làm việc, mong có cơ hội ứng cử còn những người lo lắng thì phần vì tuổi tác đã cao, phần lại do một số nguyên nhân khách quan khác, họ sợ bị giáng chức hoặc bị điều sang các đơn vị khác quyền chức thấp hơn.

Trong hội nghị lần này, Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn cũng có sự điều chỉnh nhân sự lớn, bãi nhiệm chức Cục trưởng, Bí thư Chi bộ của Hứa Thiếu Phong, bổ nhiệm Trương Minh Hoa làm Cục trưởng, đề bạt Vương Chính Tài làm Phó Cục trưởng, ngoài ra còn bổ nhiệm một người từ Sở Giáo dục sang làm Phó Cục trưởng. Hứa Thiếu Phong bị điều sang Phòng Hiệp thương Chính trị Thành phố.

Phương án điều chỉnh nhân sự sau khi được ban tổ chức đưa ra không có ý kiến phản đối nên đã được thông qua ngay. Trên thực tế, các Ủy viên Thường vụ đều nắm rõ trước khi đệ trình lên Hội đồng Thành phố, phương án điều chỉnh nhân sự đó đã được Ban Thư ký thông qua, nói cụ thể là nó đã được các quan chức chủ chốt thành phố phê duyệt, nếu như không có vấn đề gì bất cập thì thông thường mà nói sẽ không có ý kiến nào phản đối. Hơn nữa, việc bãi nhiệm nhân sự của Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, trước khi hội nghị diễn ra, đã được Ban Thư ký suy xét kỹ lưỡng. Vấn đề trong phương án bố trí nhân sự đầu tiên, Hứa Thiếu Phong không bị bãi nhiệm, Trương Minh Hoa và Phó Giám đốc Sở Giáo dục Diệu Minh Lễ hoán đổi chức vụ cho nhau, Vương Chính Tài được đề bạt lên làm Phó Cục trưởng.

Một điều đáng nói ở đây là đồng chí Bí thư Thành ủy Ưng Chính Lương vì muốn tăng cường tính công bằng và khách quan của cuộc bỏ phiếu nhiệm nhân sự lần này, nên mỗi khi xem xét bất kỳ bài phát biểu của cán bộ nào, đều để họ tham gia hội nghị. Như vậy, trong buổi thảo luận bỏ phiếu nhiệm nhân sự cán bộ ngành Văn hóa và Giáo dục, đồng chí Phó Thị trưởng Thường trực Chung Học Văn phụ trách văn hóa, giáo dục và Trưởng ban Thông tin Tuyên truyền Bành Từ Đông cũng tham gia cuộc họp này với vai trò đại biểu (có quyền phát biểu nhưng không có quyền biểu quyết). Khi ban tổ chức đưa ra phương án bỏ phiếu nhiệm nhân sự, đồng chí Phó Thị trưởng Thường trực Chung Học Văn liền đưa ra ý kiến phản đối ngay.

Chung Học Văn nói: “Qua ý kiến của Hội đồng tổ chức, tôi muốn đưa ra ý kiến của riêng cá nhân mình. Tôi phụ trách công tác văn hóa đã nhiều năm rồi, có thể nói là đã hiểu rõ và nắm bắt kỹ những công việc ở Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn. Năng lực làm việc của Hứa Thiếu Phong rất tốt, làm việc cũng rất hăng say, vấn đề là ở chỗ, gần đây có người gửi thư tố giác anh ta có tình nhân bên ngoài, đồng thời còn gửi kèm ảnh chụp cảnh hai người thân mật với nhau, lại còn nói rõ tình hình cụ thể của hai người. Hiện nay, Đảng ta đang đưa ra một loạt quy định đối với cán bộ Đảng viên các cấp, đồng thời cũng quy định các cán bộ lãnh đạo, nhân viên Nhà nước tuyệt đối không được phép có tình nhân, nếu sự việc nghiêm trọng sẽ bị khai trừ chức vụ. Tôi cho rằng, tiếp tục để đồng chí Hứa Thiếu Phong đảm nhiệm chức Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn là không hợp lý lắm. Điều đó không những ảnh hưởng đến việc liệu điều lệ ban bố ra có thể thực hiện một cách quán triệt hay không, mà còn ảnh hưởng đến vấn đề hình ảnh các quan chức của Đảng và Chính phủ trong con mắt quần chúng nhân dân. Vì vậy tôi mong rằng các đồng chí xem xét trường hợp của Hứa Thiếu Phong, nếu đồng chí Hứa Thiếu Phong không đưa ra bằng chứng giải thích có tính thuyết phục đối với vấn đề này thì đối với một cán bộ Đảng viên như thế, tôi e rằng chúng ta cũng không còn cách nào khác”.

Chung Học Văn vừa nói xong, Trưởng ban Thông tin Tuyên truyền Bành Từ Đông liền nói tiếp: “Tôi tán thành ý kiến của đồng chí Chung Học Văn, cách đây không lâu, tôi cũng nhận được thư tố cáo của quần chúng nhân dân, không biết là có giống với thư tố cáo đồng chí ấy nhận được hay không? Trong thư có một bức ảnh chụp Hứa Thiếu Phong thân mật với một cô gái trẻ, cô gái đó không phải người thân của Hứa Thiếu Phong, càng không phải con gái anh ta, điều này có phần khó lý giải được. Đương nhiên, đối với những loại thư nặc danh như thế này thì chúng ta cần phải tiến hành điều tra rõ ràng, có thể là ai đó muốn hại Hứa Thiếu Phong, hoặc có thể do trong quá trình làm việc anh ấy đã không thận trọng. Tóm lại, bất luận thế nào nếu để người khác biết được sẽ cho rằng đó không phải là một quan chức Chính phủ mà giống một ông chủ phát tài hơn. Nhà tuyên truyền văn hóa là một nhân vật quan trọng, gây ấn tượng lớn trong con mắt quần chúng nhân dân, nếu anh ta cặp kè với một người đàn bà khác, không tuân thủ luật pháp đề ra thì làm sao có thể đảm nhận tốt chức vụ? Vì vậy, tôi kiến nghị với Ban Thư ký nên xem xét lại trường hợp của Hứa Thiếu Phong”.

Hai vị trên đây đều là những cán bộ tuyên truyền, một vị là Trưởng ban Thông tin Tuyên truyền, một vị Phó Thị trưởng Thường trực của thành phố, ý kiến của hai người không bàn mà hợp vì thế đã gây ra sự chú ý lớn đối với mọi người.

Lúc này, Bí thư Thành ủy Ưng Chính Lương mới nói: “Ý kiến đóng góp của hai vị rất hay, thư tố cáo Hứa Thiếu Phong mà hai vị vừa nói tôi cũng đã nhận được, tôi đã gửi cho Ủy ban Điều tra Kỷ luật rồi. Tôi và đồng chí Minh Đạt đã nói chuyện với đồng chí Hứa Thiếu Phong, đồng thời Ủy ban Điều tra Kỷ luật cũng cử người tiến hành điều tra xác minh rõ sự việc phản ánh trong thư tố cáo. Mọi người đã nhắc đến vấn đề này, chi bằng để đồng chí Bí thư Lý Minh Đạt thông báo tình hình cụ thể mà chúng tôi đã điều tra được.

Lý Minh Đạt nói: “Thực ra mà nói, những bức thư giống như thư tố giác, thư nặc danh thế này một năm chúng tôi nhận được rất nhiều. Hầu như 5% trong tổng số cán bộ ngồi đây đều bị gửi thư tố cáo. Tuy nhiên, phần lớn thư nặc danh đó đều là thư vu khống, những lời cáo buộc trong đó đều không đúng sự thực. Bức thư nặc danh vu khống đồng chí Hứa Thiếu Phong có nhiều điểm bất cập, chỉ dựa vào một bức ảnh không rõ nguồn gốc, đưa ra tên và địa chỉ nơi ở của cô gái. Qua quá trình thẩm tra giữa tôi và Bí thư Ưng với đồng chí Hứa Thiếu Phong, đồng thời thông qua quá trình âm thầm điều tra, chúng tôi đã thu được kết quả hoàn toàn khớp với lời đồng chí Hứa Thiếu Phong nói. Người phụ nữ tên Trần Tư Tư chính là em họ của vợ Hứa Thiếu Phong. Tôi hôm đó ba người họ rủ nhau ăn tối ở nhà hàng, Tư Tư uống hơi nhiều rượu nên Lâm Như bảo Hứa Thiếu Phong đưa cô ấy về. Sự việc là như thế, không ngờ đã bị báo chí chụp lén và trở thành bằng chứng cáo buộc Hứa Thiếu Phong. Tôi đã cử người điều tra Trần Tư Tư, đồng thời cũng tìm Lâm Như để đối chiếu. Lời khai của họ hoàn toàn giống nhau không hề có gì bất cập. Điều đó chứng tỏ những lời cáo buộc trong thư tố cáo không giống như sự thực mà chúng tôi đã điều tra, vì vậy chúng tôi cũng không truy cứu trách nhiệm của Hứa Thiếu Phong nữa”.

Trước hành động của Bí thư Ưng vừa rồi, Chung Học Văn nhận thấy thái độ của ông ấy rất rõ ràng, không hề có bất kỳ biểu hiện gì, cũng không có ý

thiên vị cho Hứa Thiếu Phong. Điều đó giống như một viên thuốc an thần giúp ông thấy yên tâm hơn. Có được phán đoán đó, ông cho rằng một khi đã nói thì nên nói đến cùng vấn đề, nếu cần thiết cũng nên mạnh dạn một chút, liền nói: “Đương nhiên rồi, những việc như thế này, cũng không nên làm rùm beng lên, điều tra mà không có căn cứ cụ thể thì rất có thể sẽ gây ra ảnh hưởng đối với người trong cuộc, nếu chỉ điều tra trong phạm vi nhỏ thì không thể giải quyết được những hiềm nghi của một số người. Liên hệ đến vụ hỏa hoạn lần trước ở Trung tâm Nghệ thuật Quần chúng, vụ đó đã gây ra những tổn thất kinh tế nghiêm trọng và những ảnh hưởng to lớn cho thành phố chúng ta, là một ban ngành hành chính chủ quản, các vị lãnh đạo chủ chốt liệu có phải chịu trách nhiệm không? Tôi cho rằng Hứa Thiếu Phong tránh không nổi trách nhiệm đó. Xét đến vấn đề này, tôi đề nghị tổ chức nên bãi nhiệm chức vụ của Hứa Thiếu Phong. Theo quan sát của tôi, đồng chí Trương Minh Hoa làm việc cũng rất tích cực, hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức Cục trưởng đó, những đồng chí có tuổi trẻ như đồng chí ấy cũng nên được xem xét đề bạt”.

Chung Học Văn vừa dứt lời, lập tức rất nhiều người trong hội trường đều phản ứng, nhất là đồng chí Phó Bí thư Thành ủy kiêm Chủ tịch thành phố Tô Nhuệ Hoa: “Tôi rất tán đồng ý kiến của đồng chí Chung Học Văn. Chưa đến nửa năm nay Hứa Thiếu Phong đã gây ra không biết bao nhiêu sự vụ, nào là vụ hỏa hoạn, nào là vụ cặp kè bồ bịch bên ngoài. Xảy ra vụ hỏa hoạn, mặc dù anh ta không phải chịu trách nhiệm trực tiếp nhưng cũng không thể nói là không có trách nhiệm được, dù gì thì vụ hỏa hoạn đó cũng khiến cho 2 người chết, 11 người bị thương. Việc này đã qua thì cho qua luôn, nhưng nào ngờ lại xuất hiện vụ “chuyện tình lãng mạn” gì gì đó, tôi thấy bản thân anh ta có vấn đề. Tôi cũng đồng ý bãi chức đồng chí Thiếu Phong, để một người khác trẻ tuổi hơn lên nắm chức vụ này”.

Trưởng ban Thông tin Tuyên truyền Bành Tử Đông cũng biểu thị đồng ý với ý kiến trên.

Cứ tiếp tục như vậy tình thế bỗng chốc bị đảo ngược lại, điều đó khiến cho Ban Thư ký phải đệ trình lên Ủy ban Thường vụ một phương án khác.

Trong hội nghị lần này, Ủy ban Thường vụ phải nghiên cứu hơn 40 hồ sơ của hơn 40 cán bộ về việc bỏ miễn nhiệm nhân sự. Cuộc họp vừa kết thúc, một số cán bộ đã đi tìm Bí thư, Bí thư Ưông Chính Lương đưa ra lời chỉ thị rõ ràng, một là trước khi văn kiện chưa được ban bố ra, bất kỳ ai cũng không được đề lộ tình hình cuộc họp ra bên ngoài, hai là yêu cầu tổ chức nhanh chóng ban bố công văn, phải làm nhanh, gọn, chắc chắn.

Nội trong ngày hôm đó, sau khi các văn kiện được đóng dấu giáp lai lần lượt được gửi xuống cho các đơn vị. Người vui cũng có mà người buồn cũng có, cùng một văn kiện mà lại đem đến cho người ta những vận mệnh khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 12.2

Văn kiện chuyển đến Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, người đầu tiên nhận được nó không ai khác chính là Chánh văn phòng Vương Chính Tài.

Vừa nhìn thấy đề mục văn kiện viết danh sách bỏ nhiệm nhân sự, Vương Chính Tài lập tức mờ to mắt tìm tên của mình - Vương Chính Tài! Ba chữ đó đột nhiên hiện ra trước mắt anh ta, tiếp tục đọc thông tin phía dưới: Đảm nhận chức Phó Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn thành phố Hải Tân. Anh ta xúc động đến nỗi chút nữa ngất lịm đi, cảm giác tim mình đập nhanh hơn, hai mắt trở nên mơ hồ hơn. Anh ta không dám tin ở mắt mình bèn nhìn lại thêm một lần nữa, sau khi xác định mình đã lên chức Phó Cục trưởng, suýt chút nữa anh ta hét to lên một tiếng: “Tôi thành công rồi! Cuối cùng cũng thành công rồi!”.

Bao nhiêu năm mong đợi, bao nhiêu năm phấn đấu cuối cùng anh cũng được thăng chức. Điều này đồng nghĩa với việc, từ hôm nay trở đi, anh được hưởng vinh hoa phú quý rồi, phòng làm việc to hơn, tiền lương cao hơn, xe tốt hơn, nhà cũng được cấp thêm. Những điều đó là những mặt lợi có thể nhìn thấy bề ngoài, nhưng quan trọng hơn là còn rất nhiều lợi ích khác mà bình thường không thể nhìn thấy, chẳng hạn như trong quá trình làm việc sẽ nhận được không ít những khoản báo đáp vật chất nồng hậu. Quyền lực, chính là ánh hào quang rực rỡ phát sáng trên đầu người đàn ông, là tờ ngân phiếu giá trị đặt trước ngực họ.

Cũng trong lúc này ông tiếp tục xem kỹ một lượt tờ văn kiện, thấy Trương Minh Hoa được làm Cục trưởng, Hứa Thiếu Phong bị điều sang Phòng Chính trị Hiệp thương thành phố. Kết quả như thế khiến ông không khỏi suy nghĩ, cũng không khỏi cảm thấy tiếc cho Hứa Thiếu Phong. Tuy nhiên, dù gì thì sự việc cũng đã qua rồi, huống hồ nó lại không phải của anh ta, trong lòng anh ta lúc này chỉ có tin vui kia, không còn tâm trí để mà nghĩ sang chuyện của người khác nữa. Anh cảm tò quyết định đến phòng Hứa Thiếu Phong để thông báo cho ông ấy biết. Lúc sắp ra khỏi cửa, bất giác anh ta nghĩ lại, mình hà tất phải vội đi thông báo cho ông ấy biết cái tin xấu này? Từ nay trở về sau, sếp của mình là Trương Minh Hoa chứ không phải là Hứa Thiếu Phong nữa, tại sao không mang tin này khoe với Trương Minh Hoa trước để ông ấy vui mừng. Nghĩ thế, Vương Chính Tài đến phòng làm việc của Trương Minh Hoa.

Thực ra Trương Minh Hoa đã sớm nhận được tin vui này rồi. Mấy hôm trước Hội nghị Ban tổ chức họp xong, Chung Học Văn đã thông báo cho ông biết tin này. Dưới sự đề bạt của Chung Học Văn, ông đã được Ban tổ chức quyết định bổ nhiệm lên làm Cục trưởng. Mấy ngày nay, ông luôn thấp thỏm mong Hội nghị Thường vụ nhanh chóng khai mạc, cuối cùng sự mong đợi đó đã đến, ông cũng thông qua tin nhắn của Chung Học Văn gửi đến mà biết được mình chính thức đảm nhận chức Cục trưởng.

Lúc này, Vương Chính Tài mặt mày hớn hờ gõ cửa phòng làm việc Trương Minh Hoa. Minh Hoa vừa nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Vương Chính Tài, không cần hỏi cũng biết anh ta nhận được công văn rồi liền cười nói: “Thấy anh mừng ra mặt như vậy chắc là có chuyện gì vui?”.

Wương Chính Tài cười khà khà nói: “Là việc lớn, chúc mừng Cục trưởng Trương trở thành sếp của Cục chúng ta”. Nói xong, anh ta liền đưa tờ quyết

định cho Trương Minh Hoa xem.

Trương Minh Hoa không thèm mở ra xem liền cười nói: “Tôi cũng chúc cậu đã trở thành Phó Cục trưởng”.

Vương Chính Tài rất bất ngờ trước câu nói của Minh Hoa: “Cục trưởng Trương, anh không xem sao lại biết điều đó?”.

Trương Minh Hoa cười một cách sáng khoái nói: “Tôi kết bạn với những ai nào, không biết mới là lạ đấy?”

Câu nói này khiến cho Chính Tài không khỏi suy nghĩ, dường như ở trên đã xem xét ý kiến của Trương Minh Hoa xong mới đề bạt anh lên làm Phó Cục trưởng, nếu thực sự như thế, tại sao ông ta không nói sớm cho anh biết, bây giờ mới nói, chẳng phải là khiến anh phải mang tiếng được ông ta giúp đỡ sao? Bất luận thế nào, điều đầu tiên là phải thừa nhận tấm lòng của ông ta, nghĩ vậy liền nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn Cục trưởng Trương đã giúp đỡ, anh yên tâm, chỉ cần anh chú ý đến người em Vương Chính Tài này, sau này có phải làm trâu làm ngựa, bảo em đi nịnh bợ lãnh đạo em cũng cam tâm tình nguyện!”.

Trương Minh Hoa “uhm” một tiếng rồi cười phá lên, giống như bánh xe bị người ta đâm cho một cái phát ra tiếng xì hơi, có muốn nghe cũng thật khó để mà thích được. Nhưng Vương Chính Tài vẫn phải cười theo, anh biết rõ, chỉ khi vô cùng đắc chí, Trương Minh Hoa mới có điệu cười này. Cười xong, Trương Minh Hoa mới chỉ Vương Chính Tài nói: “Cậu nói lung tung quá, là kết bạn với lãnh đạo chứ sao lại nói là nịnh hót lãnh đạo. Sau này, hai chúng ta có thể giúp đỡ hỗ trợ cho nhau rồi”.

Vương Chính Tài nói: “Được vậy thì tốt quá”

Trương Minh Hoa hỏi: “Ông ta đã biết chưa?”

Vương Chính Tài biết rõ cái từ “ông ta” mà Trương Minh Hoa vừa nhắc đến chính là ám chỉ Hứa Thiếu Phong, liền lắc đầu nói: “Văn kiện vừa đến đây, là em mang đến cho anh xem ngay, vẫn chưa thông báo cho anh ấy biết”.

Trương Minh Hoa nói: “Cậu mau mang đến cho ông ta xem, để ông ta có thời gian chuẩn bị”.

Vương Chính Tài nói: “Vâng, vậy bây giờ em đi luôn đây”.

Vương Chính Tài ra khỏi cửa đột nhiên nhớ ra hôm nay mình đã trở thành Phó Cục trưởng rồi, không còn là Chánh văn phòng nữa, hà tất khi gặp ông ấy phải kính trọng khúm núm như trước nữa? Sau này, muốn lấy cái gì thì cứ việc lấy, muốn bày biện cái gì thì cứ việc tự nhiên, không cần phải khiêm tốn nữa. Đứng trước cửa phòng làm việc của Hứa Thiếu Phong, anh nghĩ tạm thời lúc này nên giấu vẻ mặt vui mừng đi thì hơn, kéo dề Hứa Thiếu Phong biết được lại nghĩ mình là kẻ tiểu nhân, cũng không nên để ông ấy hiểu nhầm mình đang cười trên sự đau khổ của người khác. Con người chúng ta trong lúc thất vọng thường hay nghĩ ngợi lung tung, cũng rất hay yếu lòng, ông ấy dù sao cũng là lãnh đạo trước đây thường hay đối tốt với mình, trong lúc này tốt nhất không nên làm ông ấy bị kích động. Nghĩ như vậy, đợi tâm trạng trở về bình thường, anh mới gõ cửa vào phòng làm việc của Hứa Thiếu Phong.

Đạo này Hứa Thiếu Phong rất hay phiền muộn, từ khi bức thư nặc danh đó xuất hiện, ngày nào tâm trạng anh cũng giống như đang ngồi trên lửa vậy, chỉ sợ ở mặt nào đó để lộ sơ hở, người ta lại bắt thóp được mình. May mà anh đã thông minh nghĩ kế kích động Lâm Như và Trần Tư Tư phối hợp ăn ý diễn thành công vở kịch chị em, khiến cho các đồng chí điều tra trên thành phố không thể tìm ra bất cứ sơ hở nào từ phía họ, như thế mới tạo ra được một kết cục hoàn hảo đến vậy.

Lạy trời lạy phật, nhờ có ông trời giúp đỡ mới khiến anh qua được cửa ải khó khăn này.

Mấy ngày gần đây anh nghe nói cấp trên đang nghiên cứu vấn đề bố trí sắp xếp lại nhân lực, trong giờ phút quan trọng này, anh phải hết sức thận trọng, không dám gặp mặt Trần Tư Tư, cũng ít khi gọi điện nhắn tin cho cô ấy, anh sợ bị người khác nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa hai người, đến lúc đó có muốn thoát tội cũng không được nữa. Anh định đợi sau khi đột bỏ nhiệm nhân sự lần này kết thúc, cũng sẽ gặp Trần Tư Tư để nói lời chia tay. Anh thấy mệt mỏi lắm rồi, cũng không dám đùa với lửa nữa, anh biết rằng nếu cứ tiếp tục mối quan hệ này thì kết quả chẳng khác nào câu thành ngữ “chơi với lửa có ngày chết cháy, chơi với dao có ngày đứt tay”.

Điều khiến anh không thể ngờ tới đó là quyết định bỏ miễn nhiệm nhân sự đã được chính thức ban bố rồi. Giây phút nhận tờ danh sách bỏ miễn nhiệm nhân sự từ tay Vương Chính Tài, Hứa Thiếu Phong đã cảm nhận được một điều gì đó không tốt đang đến với mình. Từ cách biểu hiện thái độ của Vương Chính Tài, anh đoán biết được Hội nghị Thường vụ thành phố đã họp xong rồi, việc đại sự như thế mà anh không được người nào thông báo trước. Hứa Thiếu Phong vội vàng xem lướt qua tờ danh sách, lúc nhìn thấy mình bị bãi nhiệm chức vụ, khai trừ chức danh Bí thư chi bộ, trong đầu anh xuất hiện những tiếng ong ong dai dẳng mãi không thôi. Vội vàng xem sang mục đơn vị chuyển đến, cuối cùng anh cũng thấy tên mình bị điều sang Phòng Chính trị Hiệp thương thành phố, vị trí hiện nay của anh đã bị Trương Minh Hoa lên thay, anh cũng thấy tên của Vương Chính Tài, cuối cùng cậu ta cũng lên được chức Phó Cục trưởng như dự định.

Lòng ngực anh lúc này vẫn còn đang đập mạnh, toàn thân dường như vẫn chưa hết bàng hoàng. Hứa Thiếu Phong biết, đến Phòng Chính trị Hiệp thương là đồng nghĩa với việc chức vụ bị lui xuống phía sau, quyền lực cũng bị giám sát, cũng đồng nghĩa với việc tiền đồ chính trị của anh đến đây kết thúc.

Anh không hề nghĩ đến, thực sự không hề nghĩ đến, điều nên đến cuối cùng cũng đến, có muốn ngăn cản cũng không được. Không thể hận trời hận đất, nếu muốn hận chỉ có thể oán hận bản thân mà thôi. Hứa Thiếu Phong ngẩng đầu lên quay về phía Chính Tài nói: “Chúc mừng cậu, Chính Tài”.

Từ sắc mặt của Hứa Thiếu Phong, Vương Chính Tài thấu hiểu được sự đau khổ và bất lực của ông ấy, liền nói: “Anh Hứa Thiếu Phong, bất luận thế nào, em cũng nhớ mãi công ơn anh đã giúp đỡ em trong thời gian qua. Có điều... em không ngờ là anh lại bị bãi chức”.

Hứa Thiếu Phong cười một cách đau khổ: “Cuối cùng cũng bị đối thủ tính sổ rồi, cũng đành vậy, tôi thực sự cũng mệt rồi, đến một nơi yên tĩnh, nghỉ ngơi

một chút cũng tốt”. Nói xong, Hứa Thiếu Phong liền đẩy nhẹ tờ văn kiện về phía Chính Tài nói: “Hãy mang đến cho ông ta đi, ông ta giờ này chắc đang mong chờ tin tức này lắm đấy”.

Vương Chính Tài không nói ra việc Trương Minh Hoa đã đọc tờ văn kiện này rồi, anh ta cầm tờ giấy lên, gật gật đầu rồi nói: “Cục trưởng Hứa, vậy em xin phép đi ra, lúc nào có thời gian anh em mình lại nói chuyện”.

Hứa Thiếu Phong gật đầu, ánh mắt nhìn theo bước chân Vương Chính Tài ra đến cửa, lúc này anh thở dài một tiếng, dường như trút bỏ được toàn bộ hơi khí trong người, như quả bóng bị xì hơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 12.3

Từ khi Hứa Thiếu Phong bị chuyển đến Phòng Hiệp thương Chính trị thành phố, Lâm Như cảm thấy bản thân mình không được coi trọng như trước nữa.

Trước đây cô là phu nhân của Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn, trước mặt người khác luôn thấy hãnh diện, luôn cảm nhận được sự kính trọng của người khác dành cho mình, nhưng bây giờ đã khác, cô chỉ là vợ của một ông chủ nhiệm quen mà thôi, cấp bậc vẫn là cấp bậc, có quyền lực hay không có quyền lực vẫn là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, không chỉ có bản thân mình mới cảm thấy điều đó, mà ánh mắt của người khác đối với mình cũng thể hiện rõ điều đó.

Cũng kể từ khi bị chuyển sang Phòng Hiệp thương Chính trị thành phố, mỗi khi hết giờ làm, Hứa Thiếu Phong đều về nhà rất đúng giờ chứ không hề la cà tạt chỗ này chỗ khác. Trước đây, Lâm Như không thấy Hứa Thiếu Phong động đến việc nhà bao giờ, bây giờ thỉnh thoảng cô lại thấy ông vào bếp, điều đó khiến cô không thấy vui mà ngược lại còn rất đau lòng. Lâm Như bất giác thấy hận Trần Tư Tư, nếu như không phải cô ta quyến rũ Hứa Thiếu Phong thì ông ấy cũng không đến nỗi phải chịu kết cục này. Hứa Thiếu Phong năm nay mới 45 tuổi, là độ tuổi phong độ nhất của cánh đàn ông, là giai đoạn làm việc tốt nhất, không ngờ chỉ vì một người đàn bà đã khiến cho thành quả mấy mươi năm ông ấy vất vả phấn đấu đổ sông đổ bể. Có những lúc, nhìn dáng vẻ phiến muộn của ông ấy, cô cũng muốn an ủi: “Thôi, bỏ đi! Hãy vui vẻ lên một chút, đời người cũng chỉ được mấy chục năm, hà tất phải khổ như thế? Làm việc ở Phòng Hiệp thương Chính trị cũng có cái hay của nó, tự do tự tại, cũng chẳng phải chịu bất cứ điều thị phi nào, lại có thời gian bồi dưỡng thân thể, chỉ cần có sức khỏe, việc gì cũng làm được”.

Hứa Thiếu Phong miễn cưỡng cười với Lâm Như: “Ừ, trước đây luôn phải bận bịu, suốt ngày phải lo lắng đơn vị mình quản lý bị xảy ra chuyện, về đến nhà rồi vẫn phải lo việc cơ quan, nếu cứ tiếp tục như thế tôi e sức khỏe sẽ bị suy sụp nhanh chóng. Bây giờ thì tốt rồi, công việc cũng không nhiều lắm, được thư giãn tinh thần rồi”.

Lâm Như biết những lời mà Thiếu Phong đang nói ra không đúng với suy nghĩ trong lòng ông, nhưng cũng đành vậy, vì đó đều là hậu quả do ông gây ra, nếu ông biết tính toán một chút thì hôm nay đâu đến nỗi phải hối hận như thế này? So với những việc mà ông ấy đã gây ra, có thể giữ được chức vụ như thế này đã là may lắm rồi. Cô cũng không muốn phản nản trước mặt ông ấy nữa.

Một thứ bảy nữa lại tới, mỗi buổi sáng thứ bảy, Đào Nhiên đều gọi điện thoại đến rủ cô đi tập yoga. Từ khi Lâm Như và Tư Tư xảy ra chuyện, cô luôn lấy hết lý do này đến lý do khác để từ chối Đào Nhiên. Mãi đến khi bức thư nặc danh đó xuất hiện, cô lập tức chủ động gọi điện cho cô ấy nói muốn cùng cô ấy đi tập, cô muốn mượn Đào Nhiên để chứng minh cho mọi người biết, quan hệ giữa cô và Trần Tư Tư rất tốt đẹp, họ vẫn thân thiết như ngày nào. Đường nhiên, Trần Tư Tư cũng phối hợp với cô rất ăn ý, khi đối mặt với Đào Nhiên, Tư Tư một tiếng chị Lâm, hai tiếng chị Lâm, cô cũng tỏ ra rất thân thiết. Cô biết, cô và Tư Tư đang diễn trò, cô và cô ta cùng vì một người đàn ông mà diễn kịch. Vỡ kịch mà hai người đàn bà đang diễn còn chưa đến hồi kết thúc, thì diễn viên nam chính đã phải xuống đài, vì vậy bọn họ cũng không nhất thiết phải diễn tiếp nữa. Từ khi Hứa Thiếu Phong bị giáng chức, Lâm Như cũng ở nhà, thôi không đi tập yoga nữa.

Sáng thứ bảy hôm đó, Lâm Như vừa dọn nhà, vừa nghĩ làm thế nào để đối phó với Đào Nhiên đây. Gần đến 11 giờ rồi mà vẫn không thấy Đào Nhiên gọi điện đến, cô tự cười với bản thân liệu có phải mình nghĩ quá nhiều rồi không, cô ấy nói không chừng đã bận việc khác rồi, mình cứ ngồi đấy mà nghĩ cách ứng phó, đúng là buồn cười thật. Nghĩ như vậy, cô liền xách làn ra chợ mua rau. Cô định tìm xem ở chợ có cái đuôi lợn nào ngon ngon không mua một cái về hầm canh, mời cả Hồ Tiểu Dương đến cùng ăn cho vui. Hồ Tiểu Dương cũng biết việc bức thư nặc danh, cũng biết cả việc Hứa Thiếu Phong bị bãi chức Cục trưởng. Sau khi biết chuyện, Hồ Tiểu Dương lập tức muốn đi tìm tay bảo vệ, Lâm Như phải lôi cô ấy lại nói: “Đừng nghĩ gió to là sẽ mưa, có chuyện gì từ từ giải quyết, vội gì chứ? Bây giờ chuyện vừa mới lắng xuống, cô đi điều tra ngay như vậy, đừng nói là có thể điều tra ra cái gì, không biết chừng còn gây phiền phức thêm, hãy đợi thêm một thời gian nữa, khi mọi việc hoàn toàn lắng xuống, mọi người không chú ý nữa lúc đó điều tra cũng chưa muộn”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Cái tên bảo vệ đó cũng thật thất đức, đã nhận tiền của chị em mình rồi, thế mà vẫn không buông tha cho anh rể, hán ta liệu có còn là một thằng đàn ông nữa không?”

Lâm Như đáp: “Tên bảo vệ đó mặc dù đáng ghét, nhưng rất cục hấn cũng chỉ là con tốt, kẻ đứng nấp đằng sau mới thực sự là tên đáng ghét”.

Hồ Tiểu Dương: “Chị, kẻ đó có thể là ai được chứ? Chắc chị biết hán phải không?”

Lâm Như đương nhiên biết kẻ muốn lật đổ Hứa Thiếu Phong là người nào, ngoài Trương Minh Hoa ra thì không còn người thứ hai. Tuy nhiên, cô không muốn nói cho Hồ Tiểu Dương nghe, bèn nói một cách qua loa: “Bây giờ đoán cũng chẳng có tác dụng, đợi tôi điều tra rõ ràng xong sẽ biết được kẻ đó là ai. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu chỉ biết hận người khác thì cũng chẳng ích gì, nếu như ông ấy không trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài thì đầu đến nỗi bị kẻ khác bắt thóp sau lưng”.

Vừa nghĩ đến đó, Lâm Như bất chợt nhìn thấy dáng vẻ u sầu ảo não của Hứa Thiếu Phong, trong lòng cô thật sự chịu không nổi. Chồng giỏi thì vợ vinh, chồng cô thành ra nông nổi này, làm một người vợ cô làm sao có thể vui vẻ được? Cô cảm thấy bản thân bỗng nhiên già đi rất nhiều, tâm trạng cũng buồn phiền rất nhiều.

Cô đang đi trên đường, bỗng nhiên nghe thấy tiếng còi xe ở phía sau, lúc quay đầu nhìn lại, thấy chiếc xe màu đen đỗ ngay bên cạnh rồi. Đào Nhiên từ trên xe bước xuống, có vẻ hơi ngại ngần chào hỏi cô: “Chị Lâm, chị đi đâu vậy?”.

Cô đáp: “Tôi đi chợ mua rau, cô từ đâu tới vậy?”. Đang nói chuyện, bỗng cô nhìn thấy Phùng Hải Lan bước ra khỏi xe từ phía cửa bên kia, liền giả vờ nói chuyện cùng Đào Nhiên, tránh ánh mắt của bà ấy.

Đào Nhiên nói: “Chị Hải Lan gọi em đi leo núi, chúng em cũng vừa từ trên núi về”.

Phùng Hải Lan ra về ho lên một cái đánh tiếng sau đó mới nói: “Là chị Lâm đấy à, chị đi mua rau?”

Lâm Như lúc này mới quay mặt về phía Hải Lan nói: “Hải Lan đi leo núi về rồi đấy à”.

Phùng Hải Lan đáp: “Vâng ạ, em thích ra ngoài vận động, nghe nói chị Lâm đang tập yoga, sao hôm nay không đi?”

Lâm Như bỗng thấy tức lên tận cổ, không ngờ kẻ tiểu nhân được ân xong lại như thế, bình thường gặp nhau, cô cũng giúp đỡ cô ta nhiều chuyện, không ngờ cô ta vừa được làm phu nhân Cục trưởng đã vênh vênh vào vào, nói toàn lời cay nghiệt chọc gậy bánh xe, cảm giác giống như đang bị cô ta đâm từng nhát dao vào ruột vậy. Cô quay sang nhìn về phía Đào Nhiên, thấy cô ấy đang bối rối xấu hổ giống như một con rồng biển sắc vậy. Mấy hôm trước Đào Nhiên vẫn còn nhiệt tình đi theo phục vụ cô hôm nay đã chạy sang phía Phùng Hải Lan rồi, đúng là lòng người khó đoán, cô nhếch mép cười: “Đào Nhiên đưa cô đi leo núi nên tôi không đi tập yoga nữa, leo núi dù sao vẫn tốt hơn, giảm cân cũng rất nhanh, tôi thấy cô dạo này có dáng hơn trước rồi đấy, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ có thân hình đẹp”.

Phùng Hải Lan không vừa, đáp lại: “Chị Lâm, tôi có tập luyện thể nào cũng không xinh đẹp bằng chị, cứ ngại tập một chút là lại béo lên ngay, chị xem như thế thì còn cách gì chứ?”

Lâm Như đáp: “Nếu thực sự như thế thì chẳng còn cách nào cả, cứ để nó tự phát triển thôi. Thôi, không nói chuyện với các cô nữa, các cô đi đi, tôi cũng phải đi chợ rồi”. Nói xong quay đầu lại, vừa bước đi vừa giơ tay vẫy mà không quay đầu lại.

Cô đi rồi nhưng vẫn nghe thấy giọng nói nho nhỏ của Đào Nhiên: “Chị Lâm, tạm biệt!”

Quay đầu lại, thấy cô ấy đã lên xe rồi, Phùng Hải Lan cũng đang vào xe.

Sau khi nghe thấy tiếng động cơ xe chạy phía sau, trong lòng Lâm Như mới thấm thía phiền muộn. Cô bỗng nhớ về khoảng thời gian ba tháng trước đây, cũng tại nơi này, cô ngồi trên xe của Đào Nhiên, cũng nhìn thấy Phùng Hải Lan đang đi chợ mua rau, Đào Nhiên có hỏi cô một câu, có cần dừng xe chào bà ấy một câu không? Không ngờ ba tháng sau tình thế lại thay đổi ngược lại, hai bọn họ đi với nhau, đổi lại mình cô phải đi bộ. Đào Nhiên chắc chắn cũng hỏi Hải Lan một câu tương tự như trước đây cô ta đã hỏi cô, có cần xuống xe chào một câu? Hải Lan chắc chắn cũng đáp, dừng lại chào một chút cũng được. Phùng Hải Lan không những muốn lên mặt trước cô mà còn muốn kêu gọi những đau khổ trong lòng cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy mình chưa bao giờ làm gì quá đáng với cô ta, tại sao cô ta lại hận mình như thế? Lễ nào mâu thuẫn giữa Hứa Thiếu Phong và Trương Minh Hoa đã khiến cô ta như vậy?

Con người tại sao lại biến đổi nhanh như thế chứ? Trước đây nói ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, bây giờ chưa đến ba năm, thậm chí còn chưa đến ba tháng, đã có thể từ Hà Đông đến Hà Tây rồi. Qua tai vạ mà Hứa Thiếu Phong gặp phải lần này, cô cũng hiểu rõ thêm lòng dạ con người. Cô hạ quyết tâm bằng mọi giá phải khiến cho bọn tiểu nhân đó thấy hối hận vì những tổn thất mà bọn chúng đã gây ra cho chồng mình, cô phải tích cực hơn nữa kết thân với Vu Quyên Tú để nhờ chồng bà ấy giúp chồng cô một ngày nào đó sẽ lấy lại được hết những gì mà bọn chúng đã lấy mất khỏi tay chồng cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 12.4

Bệnh tình của Trần Tư Tư đúng là rất nghiêm trọng, do mất máu quá nhiều nên sắc mặt trắng bệch, toàn thân đã bị hôn mê bất tỉnh.

Quyền lực là bộ mặt của đàn ông, đàn ông là bộ mặt của đàn bà. Đàn ông dựa vào quyền lực để thể hiện giá trị của mình, còn đàn bà dựa vào đàn ông

để thể hiện sức hấp dẫn. Đàn ông có thể không có quyền lực nhưng tuyệt đối không thể đánh mất quyền lực mà anh ta đã nắm trong tay. Đàn bà cũng có thể không làm vợ của một người nắm quyền nhưng tuyệt đối không chấp nhận bị chồng hắt hủi.

Lúc sắp đến cổng chợ, điện thoại của cô bỗng reo lên, mở ra xem, hóa ra là cuộc gọi của Hồ Tiểu Dương, cô đang định gọi cô ấy đến ăn cơm không ngờ cô ấy lại gọi điện đến.

Hồ Tiểu Dương nói với giọng gấp gáp: “Chị, không xong rồi! Trần Tư Tư bị tai nạn, mất nhiều máu, hiện giờ cô ấy đang phải nằm ở phòng cấp cứu bệnh viện”.

Cô không đáp lại, đợi Hồ Tiểu Dương nói lại một lần nữa, cô hiểu được nguyên nhân sự việc mới mở miệng nói: “Xem cô lo lắng cho cô ta kia, cái gì mà không tốt, cô ta bị thương thì có liên quan gì đến tôi chứ?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị không biết đấy thôi, cô ấy nguy kịch lắm rồi”.

Nói thực lòng, mấy ngày nay cứ nhìn thấy dáng vẻ đau khổ sầu não của Hứa Thiếu Phong là cô lại thấy ghét cay ghét đắng Trần Tư Tư, hận cô ta đến nỗi mong sao cho cô ta bị một tai nạn xe cộ máu me be bét mới thôi. Lúc này, nghe tin cô ta bị thương mất nhiều máu, trong lòng cô chẳng thấy thương cảm chút nào cả, ngược lại còn cho rằng cô ta gieo gió thìắt có ngày gặp bão, làm điều ác thì bây giờ bị ông trời trừng phạt, liền nói: “Thôi đi”.

Hồ Tiểu Dương: “Chị, chị đừng giận cô ấy nữa, bây giờ cô ấy đang rất nguy kịch, chị mau đến bệnh viện cứu cô ấy đi”.

Lâm Như thấy có chút không vui: “Tiểu Dương, hôm nay tôi không đi làm, bệnh viện vẫn có bác sĩ trực ban, cô bảo tôi đến để làm gì? Mọi người biết được lại bảo tôi coi thường tay nghề của họ. Việc của người khác cô quan tâm ít thôi, lúc nữa đến nhà chơi, tôi nấu canh cho mà ăn”, nói xong liền tắt điện thoại.

Lâm Như cho điện thoại vào trong túi, mới nhớ ra rồi quên không hỏi, tại sao cô ta lại bị thương nặng như vậy? Tại sao Tiểu Dương lại ở cạnh cô ta? Cô ta không phải lúc nào mở miệng ra cũng nói muốn đứa bé sao? Nếu thực sự bị ra nhiều máu liệu đứa bé trong bụng cô ta có còn không? Đúng là ông trời có mắt. Thôi vậy, đằng nào cũng không hỏi rồi, nói trong điện thoại cũng không tiện lắm, đợi Tiểu Dương về đến nhà từ từ hỏi cô ấy cũng chưa muộn.

Không ngờ, Lâm Như vừa vào đến chợ, lại có điện thoại của Viện trưởng gọi đến nói: “Cô đến bệnh viện cấp cứu cho một bệnh nhân bị băng huyết ngay nhé”. Cô biết rõ người bệnh đó là ai, liền nói với Viện trưởng: “Hôm nay không phải đã có bác sĩ Trương trực ban rồi sao?”. Viện trưởng nói: “Bác sĩ Trương trực ban nhưng ông ấy đang có ca phẫu thuật khác, không thể cấp cứu cho bệnh nhân này được, những người khác không đủ khả năng đối phó với ca cấp cứu nguy hiểm này, nếu không, tôi đã không gọi điện cho cô”. Lâm Như không một giây suy nghĩ liền đáp: “Được, tôi sẽ đến ngay”.

Tắt điện thoại, cô bắt ngay một chiếc taxi, bảo tài xế chở cô đến Bệnh viện Trung tâm xong lại gọi điện cho Hứa Thiếu Phong, nói ở bệnh viện đang có một ca cấp cứu, bác sĩ phẫu thuật không đủ, họ muốn tôi đến đó gấp, buổi trưa ông hãy ăn tạm thứ gì đó. Tắt máy, cô lại nghĩ, có thể là Trần Tư Tư hiện giờ đang rất nguy hiểm, nếu không Viện trưởng đã không bảo cô đi làm tăng ca như vậy.

Bệnh tình của Trần Tư Tư đúng là rất nghiêm trọng, do mất máu quá nhiều nên sắc mặt trắng bệch, toàn thân đã bị hôn mê bất tỉnh.

Việc Trần Tư Tư bị băng huyết như thế có liên quan nhiều đến tâm trạng rối loạn của cô ấy trong mấy ngày qua. Từ lúc xuất hiện bức thư nặc danh cho đến nay, trong lòng Trần Tư Tư rất phiền muộn. Trước đây cô luôn nghĩ việc yêu người nào đó là việc riêng của cá nhân cô, chẳng ai có thể can thiệp được, không ngờ con người lại thâm độc đến vậy, chôn quan trường lại hà khắc đến vậy, lúc bạn sơ suất rất có thể sẽ trở thành công cụ để đối thủ chống lại người mà bạn yêu quý. Lúc các đồng chí trong Hội đồng Điều tra Kỷ luật thành phố chất vấn cô, cô cứ nghĩ chuyện như thế là kết thúc rồi, Hứa Thiếu Phong sẽ không bị bất cứ ảnh hưởng nào đến tiền đồ chính trị, nào ngờ sự việc vẫn cứ xảy ra, thậm chí nó còn tồi tệ hơn so với suy nghĩ của cô.

Khi biết được tin Hứa Thiếu Phong bị bãi nhiệm chức Cục trưởng Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn xuống làm Chủ nhiệm văn phòng Hiệp thương Chính trị thành phố, Tư Tư vô cùng kinh ngạc, ngồi đờ ra một lúc không nói được câu nào. Cô cảm thấy hối hận vô cùng, xen lẫn cảm giác hối hận là sự trách móc bản thân, cô không kìm nổi cảm xúc trong lòng nữa liền nhắn tin cho Thiếu Phong:

Thiếu Phong, biết được chuyện của anh em rất buồn. Tất cả điều đó đều do lỗi của em, đã khiến anh phải gánh chịu những tổn thất mà em gây ra cho anh. Nếu trong lòng anh thấy đau khổ thì cứ mắng em đi, hãy đánh em một trận đi. Chỉ cần em có thể làm anh bớt đau khổ, dù hậu quả như thế nào em cũng chấp nhận. Nhưng em thực sự vẫn muốn được khóc trong vòng tay âu yếm của anh, vẫn mong được làm người yêu anh mãi mãi.

Gửi tin nhắn xong, cô lại không kìm chế nổi cảm xúc, nằm úp mặt xuống gối khóc nức nện ngào. Cô cảm thấy rất tủi thân, vì ông ấy, cô đã từ bỏ rất nhiều cơ hội, còn bị Lâm Như khinh ghét. Những thứ đó, cô có thể chịu đựng được, nhưng điều khiến cô buồn phiền nhất chính là việc Hứa Thiếu Phong từ lúc bị cách chức cho đến nay, không hề gọi cho cô một lần nào, cũng không hề nhắn cho cô một cái tin. Lẽ nào những việc cô làm lại khiến ông ấy oán hận đến vậy? Ông trời sao lại làm khổ cô đến vậy? Nghĩ như thế, cô lại càng thấy tủi thân hơn, lại càng khóc to hơn nữa.

Một lúc lâu sau, thấy chuông điện thoại reo, cô biết đó là tin nhắn của Hứa Thiếu Phong, vội lấy điện thoại ra xem, mở to mắt ra xem chỉ thấy trong đó viết:

Tư Tư, anh không hề oán trách em, anh cũng chẳng có lý do gì để hận em cả, nếu có hận thì anh chỉ dám hận bản thân anh và những kẻ đã ném đá giầu tay đó mà thôi. Xin em đừng tự oán trách bản thân mình nữa, phải biết giữ gìn sức khỏe, đợi sau khi việc này qua đi, anh sẽ đến thăm em, mong em hiểu tình cảnh của anh.

Xem xong tin nhắn, cô thấy rất đau buồn, cô đã vì Hứa Thiếu Phong, vì cả bản thân cô, lẽ nào, đây lại là kết cục của đời cô sao? Trong lòng cô bỗng nhiên thấy đau nhói, không kìm nổi cảm xúc, cô lại gục đầu xuống gối khóc nức nẻ. Cô khóc gần một tiếng mới thôi, khi khóc xong cô thấy những phiền

muộn và túi thân trong lòng cũng nguôi đi phần nào, tâm trạng cũng nhẹ nhõm và bớt căng thẳng hơn nhiều.

Lúc này cô quyết định, bất luận Hứa Thiếu Phong như thế nào, bất luận sau này ông ấy đối với cô ra sao, cô sẽ không gây thêm cho ông ấy bất cứ phiền phức nào nữa, cô cũng quyết định giữ lại đứa bé trong bụng, cho dù cuộc sống sau này vất vả đến mấy, cô cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Sáng nay, cô vẫn tiếp tục đến trung tâm dạy yoga, vì đứa trẻ trong bụng, cô định đi dạy thêm vài buổi nữa rồi mới nghỉ hẳn. Lúc lái xe vào khu gửi xe dưới tầng hầm chung cư, cô nhận được điện thoại của Mã Được Được từ Thẩm Quyển gọi đến nói cô ấy và bạn trai có một số vấn đề về chuyện tình cảm nhưng đã hòa giải xong, định đến thành phố Hải Tân chơi một chuyến nhân tiện tranh thủ bàn chuyện công trình Thư viện thành phố, hy vọng Hứa Thiếu Phong sẽ đồng ý. Cô không có lời nào đáp lại, trong lòng cảm thấy hổ thẹn trước người bạn đại học thân thiết này.

Mã Được Được nói: “Tur Tur, cậu nói đi, rốt cục cậu bị làm sao vậy?”

Lúc này cô mới dè dặt đáp: “Được Được, thật xin lỗi cậu, anh ấy bị cách chức rồi, bị điều sang Phòng Hiệp thương Chính trị thành phố rồi”.

Mã Được Được hỏi gấp: “Tại sao lại như vậy?”

Cô đáp: “Tất cả những việc này đều là do mình, mình đã để người khác bắt được thóp của Hứa Thiếu Phong, mới khiến anh ấy thân bại danh liệt”.

Mã Được Được lại hỏi: “Thế ông ấy đã ly hôn chưa?”

Cô đáp: “Chưa”. Vừa nói chuyện điện thoại cô vừa đi về phía cửa thang máy, lúc xuống xe cô lại bỏ quên túi xách ở đó.

Mã Được Được nói tiếp: “Tớ đã nói với cậu nhiều rồi, quan hệ giữa bọn cậu sẽ không kéo dài lâu đâu. Nhưng thôi, cậu cũng đừng buồn nữa, lỗi không phải do cậu, cậu cứ buồn như thế cũng chẳng có ích gì, có thời gian tớ sẽ đến Hải Tân thăm cậu”.

Cô đáp: “Được”

Tắt điện thoại, trong lòng cô bỗng thấy trống trải giống như vừa mất một thứ gì đó, nghĩ đi nghĩ lại, thấy cái mất đi không phải là cái gì khác, chính là những điều hoang tưởng tồn tại trong lòng cô bấy lâu nay.

Ra khỏi thang máy, về đến cửa nhà, cô mới nhớ ra chìa khóa phòng đang để trong túi xách, túi lại ở trên xe, cô liền quay người đi xuống. Thời gian gần đây cô luôn đang trí lảm đầu quên đây, giống như người mất hồn vậy.

Xuống đến tầng trệt, cô đi thẳng về hướng bãi đỗ xe, còn vài bậc cầu thang nữa là đến nơi, không ngờ một chân cô lại bị treo, bỗng nhiên thấy đầu óc nặng trĩu, lộn mấy vòng trên bậc cầu thang xuống tận nền sàn mới thôi. Cô cảm thấy phần thân dưới đau nhức khó chịu, cử động một chút cũng thấy rất đau, cô lấy sức cố đứng dậy, nhưng người chưa kịp nhấc được dậy thì chân đã bị chùn xuống, toàn thân lại bị ngã nhào xuống đất, nhìn xuống, thấy máu đã bị chảy rất nhiều.

Cô hoảng sợ khi nhận ra mình bị băng huyết, cô rất muốn gọi cho Trung tâm Cấp cứu 112, nhưng lúc đó, tay của cô bắt đầu run lên không thể ấn chính xác các con số trên điện thoại được, đành phải tìm nhanh số điện thoại ở mục danh bạ, cô nhìn thấy tên của Đào Nhiên, tốt nhất không để cô ấy biết việc của mình, nhìn xuống phía dưới là Lâm Như, càng không nên gọi cho bà ấy, lại trượt xuống dưới, liền một lúc thấy xuất hiện tên một số người, tên của Hứa Thiếu Phong bỗng nhiên xuất hiện trên màn hình, lúc định ấn nút gọi cô lại bỏ qua, cô không muốn liên lạc cho Thiếu Phong nữa, dù có chết ở đây cũng không muốn ông ấy biết tình trạng hiện nay của cô. Đột nhiên nhìn thấy tên Hồ Tiểu Dương, cô vội ấn vào tên cô ấy, kết nối với Tiểu Dương...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Chương 12.5

Lâm Như lập tức vào bệnh viện, thay áo đồng phục xong liền đến phòng cấp cứu ngay. Đi qua khu hành lang dài, đến cửa phòng cấp cứu thì gặp ngay Hồ Tiểu Dương đang ở đó.

Cô liền chào cô ấy một tiếng: “Tiểu Dương!”

Hồ Tiểu Dương kinh ngạc nói: “Chị, là chị sao? Chị đến rồi à?”

Cô vừa đi vừa gật đầu nói: “Có phải cô ấy rất nghiêm trọng không?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Vâng ạ!”

Cô đáp: “Tôi không có thời gian nói chuyện với cô nữa”, nói xong liền đi ngay vào phòng cấp cứu.

Vào phòng cấp cứu, nhìn thấy bác sĩ trợ lý Lưu Phuong và vài y tá khác đang đứng xung quanh bệnh nhân thực hiện các thao tác cấp cứu. Sắc mặt Trần

Tư Tư tái mét, hôn mê cũng khá lâu rồi. Bên cạnh Tư Tư là một túi máu đang nhanh chóng chảy vào cơ thể của cô ấy. Bác sĩ Lưu Phương nhìn thấy Lâm Như đến, liền gật đầu chào cô, nhẹ nhàng nói: “Phó Chủ nhiệm Lâm”.

Lâm Như hỏi: “Tình trạng cô ấy thế nào rồi?”

Lưu Phương đáp: “Bị ngã dẫn đến phù thai bị tổn thương, ra rất nhiều máu, hiện tại vẫn không thể cầm máu được, tôi nghi ngờ có thể là do một bộ phận nào đó bị tổn thương nặng”.

Lâm Như nói: “Không được nghi ngờ mà phải chắc chắn”, sau đó cô quay sang nhìn vào bình máu nói: “Cái này là bao nhiêu rồi? Phải tăng thêm lượng máu”.

Lưu Phương nói: “Cô ấy nhóm máu AB, lượng máu dự trữ của bệnh viện chỉ còn 200ml, chúng ta không còn máu nữa”.

Lâm Như nói: “Lập tức báo lên Trung tâm Dự trữ máu thành phố xin tiếp máu gấp, cứu người cần phải nhanh chóng một chút”.

Lưu Phương nói: “Tôi đã nói với phòng bảo quản máu rồi, bọn họ cũng đang cố gắng điều động máu”.

Lâm Như vừa chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật vừa kiểm tra lại một lần nữa.

Lúc này, trong lòng Lâm Như đã quên hết mọi oán hận giữa cô và Trần Tư Tư, cũng quên luôn cô ấy là tình địch của cô, lúc này cô chỉ coi cô ấy như là một người bệnh, tận dụng hết khả năng của bản thân mình để cứu chữa cho sinh mệnh đang cần cô cứu chữa. Kiểm tra xong mọi thứ, Lâm Như phát hiện ra từ cung của cô ấy bị rách dẫn đến việc chảy máu cấp độ II, cô nói: “Cổ tử cung của bệnh nhân bị tổn thương, lập tức phải làm phẫu thuật ngay”.

Bác sĩ Lưu Phương nói: “Chị Lâm, có cần gọi người nhà bệnh nhân đến ký tên không?”

Lâm Như vừa nghe hai từ người nhà bệnh nhân, trong lòng bất giác có chút giật mình. Người nhà của cô ấy, người nhà của cô ấy ở đâu? Người thân duy nhất bây giờ của cô ấy chính là chồng của cô, chẳng nhẽ lại gọi Thiếu Phong đến ký nhận? Lúc này, trong lòng cô bỗng nảy sinh một suy nghĩ phớt lờ số phận cô ta. Chỉ cần viện lý do đi tìm người nhà bệnh nhân quá lâu trên bản báo cáo tình trạng sức khỏe bệnh nhân có thể viết: “Do bệnh nhân bị mất nhiều máu, dẫn đến tử vong không cứu chữa được”, điều này khiến cho cô tránh được tai tiếng. Vậy mà khi cách nghĩ đó chuẩn bị được nói ra, cô đang chuẩn bị đồng ý với quan điểm của Lưu Phương, cho dừng cuộc phẫu thuật lại để Lưu Phương đi tìm người nhà bệnh nhân đến ký, liền đột nhiên tỉnh táo lại, trong lòng không khỏi hoảng: “Không kịp nữa đâu, nếu tìm ra người nhà bệnh nhân thì sợ lúc đó không còn thời gian nữa, phải nhanh chóng làm phẫu thuật, có chuyện gì xảy ra tôi chịu tất”.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lâm Như tập trung tất cả tinh thần vào cuộc phẫu thuật. Con dao mổ trong tay Lâm Như trở nên rất điêu luyện, nhanh chóng xử lý vết thương bị rách ở cổ tử cung mà không gặp bất cứ sai sót nào, cho đến khi cuộc phẫu thuật kết thúc cũng chưa đến nửa tiếng.

Bệnh nhân bị mất máu quá nhiều, cần phải bổ sung thêm một lượng máu lớn, nếu không sẽ không đảm bảo được tính mạng. Lượng máu trong túi đựng máu đã sắp cạn rồi mà lượng máu bệnh nhân cần vẫn chưa đủ, y tá Tiểu Cao chạy đến nói, Trung tâm Dự trữ máu thành phố nói ở chỗ họ hiện giờ cũng không còn nhóm máu đó, bọn họ đang phải liên hệ với các bệnh viện tuyến trên, dự tính nếu liên hệ được cũng mất khoảng một tiếng đồng hồ nữa.

Thời gian không chờ đợi ai cả, một tiếng nữa thì e là không kịp, cũng không thể đứng nhìn bệnh nhân chết ngay trước mắt mình được.

Lâm Như nói: “Tôi nhóm máu AB, hãy lấy của tôi đi”.

Bác sĩ Phương kinh ngạc nói: “Phó Chủ nhiệm Lâm, chị?”

Lâm Như nói: “Người bình thường cho đi 200CC máu cũng không ảnh hưởng gì đến sức khỏe cả, hãy lấy của tôi đi”, nói xong cô liền xắn tay áo lên đưa tay cho bác sĩ Phương.

Lâm Như tận mắt chứng kiến từng giọt máu trong cơ thể cô chảy vào bao chứa máu rồi lại từng giọt từng giọt truyền sang cơ thể tình địch của cô. Sau khi cho máu xong, cô thấy toàn thân lạnh toát, cô muốn nghỉ ngơi một chút, muốn được ngủ một giấc. Cô nghĩ thầm, những điều nên làm thì cô đều đã làm rồi, không hề hối hận mà ngược lại còn rất thanh thản. Cô giao cho bác sĩ Phương nhiệm vụ chuyển bệnh nhân đến phòng bệnh, cho cô ấy điều trị ở một phòng riêng.

Lâm Như vừa ra khỏi phòng cấp cứu, Hồ Tiểu Dương đã hốt hải chạy theo: “Chị, chị làm sao vậy, sao sắc mặt chị tái xanh đi vậy?”

Lâm Như đáp: “Tôi không sao”.

Hồ Tiểu Dương lại hỏi: “Thế còn cô ấy? Đã thực sự thoát khỏi nguy hiểm chưa?”

Lâm Như đáp: “Cô ấy không sao rồi, đã vượt qua được nguy hiểm”. Đúng lúc đó, y tá đẩy chiếc xe chở bệnh nhân về phòng điều trị đi qua trước mặt Hồ Tiểu Dương.

Lâm Như nói: “Tiểu Dương, cô đã làm người tốt thì làm đến cùng, hãy đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy, chị về phòng làm việc nghỉ một chút”.

Hồ Tiểu Dương đáp: “Vâng, chị đi đi, em làm xong mọi chuyện sẽ đến gặp chị”.

Lâm Như gật đầu, cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt, một y tá đi ngang qua hỏi cô: “Phó Chủ nhiệm Lâm, chị không sao chứ?”

Lâm Như lắc đầu nói: “Không sao, chỉ là hơi chóng mặt một chút”.

Cô về phòng làm việc riêng của mình, uống xong một cốc ngũ cốc mới cảm thấy cơ thể dần dần cân bằng trở lại, liền dựa vào thành ghế sofa nghỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 12.6

Buổi sáng hôm nay dường như là một buổi sáng thâu tóm cả cuộc đời Lâm Như, khiến cô chứng kiến không ít sự việc.

Cô gặp phải sự chế giễu của Phùng Hải Lan người mà trước đây vẫn một mực tôn trọng cô, nhìn thấy sự phản bội của người mà trước đây cô vẫn hay tin tưởng, cô lại dùng máu của mình để đổi lấy tính mạng cho một kẻ là tình địch của cô, điều này liệu có phải là kết cục không thể tránh khỏi của đời người?

Một lúc sau Hồ Tiểu Dương đến.

Hồ Tiểu Dương vừa vào đến cửa đã cảm động nói: “Chị, chị đúng là một người vĩ đại, vừa rồi nghe các cô y tá nói vì cứu bệnh nhân chị đã không màng đến sức khỏe bản thân mà cho họ máu, đây không phải là hành động của một anh hùng sao?”

Lâm Như cười một cách miễn cưỡng nói: “Đừng có ăn nói lung tung nữa, đã làm thủ tục xong chưa?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Xong hết rồi ạ!”

Lâm Như lại hỏi: “Cô ấy bây giờ thế nào rồi?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, trông cô ấy bây giờ đến là tội nghiệp. Đi thôi, em đưa chị về nhà nghỉ, tiện thể nấu ít canh măng vào cho cô ấy”.

Lâm Như nói: “Ừ, cũng nên làm thế, dù sao cô ấy cũng là một người đang bị nguy hiểm đến tính mạng”.

Hồ Tiểu Dương định lại dìu Lâm Như nhưng bị cô từ chối: “Không cần đâu, tôi không phải là đậu phụ, không đến nỗi không thể đi được”.

Hồ Tiểu Dương: “Chị à, nhiều lúc chị khiến người ta phải ngưỡng mộ đấy”.

Lâm Như nói: “Nói linh tinh gì thế, à đúng rồi, về nhà thì đừng kể cho anh rể cô biết cô ấy nằm viện”.

Hồ Tiểu Dương gật đầu: “Em biết rồi, chị yên tâm, em cũng đâu phải là con cóc”, nói xong đột nhiên nhớ ra điều gì lại hỏi tiếp: “Chị, bây giờ anh rể có về đúng đắn hơn rồi thì phải?”

Lâm Như cười đáp: “Tai vạ lần này đã khiến ông ấy bị mất mặt lắm rồi, còn không sống từ tể nữa thì chi sợ cháo cũng chẳng có mà ăn”.

Hồ Tiểu Dương gật đầu: “Đúng vậy, tai vạ lần này ai cũng bị tổn thương cả”.

Hai người lên xe, ra đến đại lộ, Lâm Như bỗng nhớ ra tại sao Hồ Tiểu Dương lại ở chỗ Tư Tư khi cô ta bị nạn, liền hỏi: “Tại sao cô biết cô ta bị tai nạn”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Nói ra lại khiến người ta rùng mình. Em đang từ nhà đến trung tâm tư vấn, nào ngờ trên đường đi nhận được điện thoại của cô ấy, chỉ nghe tiếng thở đuối sức của cô ấy, chị Tiểu Dương mau đến đây cứu em. Em liền hỏi, bây giờ cô ở đâu? Cô ấy đáp đang ở tầng hầm để xe khu hoa viên Di Tinh. Em nghe xong thì giật mình hoảng hốt, cứ nghĩ là cô ấy bị tai nạn xe cộ, hoặc là bị bọn đầu gấu đánh trọng thương, liền nói tôi sẽ đến ngay. Khi đến hầm đỗ xe, chẳng thấy cô ấy đâu cả, em lại lấy điện thoại ra gọi, cô ấy nói đang ở chỗ cửa lên nhà. Em vội vàng chạy đến cửa thang máy, trời ơi máu cô ấy đã chảy thành dòng rồi, nhìn cô ấy lúc đó sắc mặt thì tái mét, thở hắt hắt không ra hơi đúng là khiến người ta phải hoảng sợ. Em liền gọi ngay cho Trung tâm Cấp cứu 112, một lúc sau thì xe cấp cứu đến. Sau khi đến bệnh viện, em nghe y tá nói, bác sỹ trực ban đang phải làm phẫu thuật cho một ca khác, chỉ còn một bác sỹ trợ lý thôi, em sợ tính mạng cô ấy bị nguy hiểm, nên mới gọi điện thoại cho chị. Chị ngoài miệng nói là không đến nhưng cuối cùng lại vẫn đến”.

Lâm Như giải thích: “Lúc đầu chị định không đến, nhưng về sau Viện trưởng gọi đến nói, bác sỹ phẫu thuật không đủ, bảo chị đến nên chị mới đến, cô lại cứ nghĩ tôi là người tốt sao?”

Hồ Tiểu Dương đáp: “Em nghĩ cũng chẳng khác nhau là mấy, ngoài miệng thì luôn ra vẻ lạnh lùng, nhưng trong lòng lại rất lương thiện, hiền lành. Không giống như những kẻ khác ngoài miệng suốt ngày nam mô nhưng trong bụng chứa toàn dao găm”.

Hồ Tiểu Dương nói như vậy, Lâm Như lại nghĩ ngay đến Phùng Hải Lan, người đàn bà suốt ngày nói lời mật ngọt nhưng trong lòng lại hiểm độc khôn lường, liền nói: “Chẳng có cách nào nữa cả, tính của chị là như vậy rồi”.

Một điều khiến Lâm Như và Hồ Tiểu Dương không ngờ đến đó là khi họ về đến nhà, liền ngửi thấy mùi thơm của món ăn từ phòng bếp lan tỏa ra khắp căn phòng.

Hồ Tiểu Dương đang thay giày đi trong nhà thì nhìn thấy Hứa Thiếu Phong đi ra từ nhà bếp, trên người còn mặc chiếc tạp dề, trông rất đáng yêu giống như một đầu bếp, cô liền vui vẻ nói: “Anh rề, trông anh đáng yêu thật đấy, anh nấu món gì mà thơm quá vậy?”

Hứa Thiếu Phong liền cười khà khà nói: “Canh gà hầm, biết là cô đến chơi, nên tôi cũng chuẩn bị vài món”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Xem ra em rất có phúc, cảm ơn ông anh rề vĩ đại của em”.

Lâm Như ngửi thấy mùi thơm của canh, lòng cũng cảm thấy ấm áp hơn, liền vui vẻ nói: “Mùi vị rất thơm, không ngờ anh cũng biết nấu canh ngon như vậy”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Bà nấu ăn giỏi như vậy, lẽ nào tôi không học trộm được vài chiêu?”. Đang nói chuyện, Hứa Thiếu Phong bỗng nhìn thấy sắc mặt tái mét của Lâm Như bèn hỏi: “Bà làm sao vậy? Sắc mặt sao lại tái như vậy?”

Lâm Như đáp: “Tôi không sao”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Chị ấy vừa làm một vị nữ anh hùng, không những cứu chữa cho bệnh nhân mà còn cho họ 200 CC máu”.

Hứa Thiếu Phong trách móc: “Bà đúng là bản thân đã không ra gì rồi, lại còn tùy tiện cho người ta máu? Họ là bệnh nhân như thế nào mà đáng để cho bà làm như thế?”

Lâm Như đang định nói thì bị Hồ Tiểu Dương ngăn lại: “Làm sao biết cô ta tên là gì, chỉ biết là một bệnh nhân bị băng huyết, bệnh viện lại không còn máu dự trữ, bệnh nhân nguy kịch lắm rồi, biết làm sao được chứ. Chị Lâm lúc đó chỉ còn biết lấy hết can đảm đưa tay ra cho bác sĩ hộ lý, hầy lấy của tôi đi, tôi cũng nhóm máu AB. Như thế, trong giờ phút quan trọng, Lâm Như đã không màng đến sự an nguy của bản thân mà hiến máu của mình cứu sống được người bệnh. Tinh thần đó là tinh thần cống hiến hết mình trong thời đại ngày nay. Và chị ấy, một bác sĩ bình thường nhưng đã dùng hành động thực tế của bản thân để cứu sống người bệnh, chị ấy đã xây dựng được hình tượng bác sĩ đẹp trong mắt những người bệnh nhân. Chị ấy yêu quý đất nước Trung Quốc, yêu thành phố Hải Tân, cũng yêu quý những người dân bình thường như Hồ Tiểu Dương và người cán bộ Đảng viên Hứa Thiếu Phong, chị ấy mới chính là người đáng để chúng ta học tập và yêu quý”.

Hứa Thiếu Phong và Lâm Như được một trận cười như nắc nẻ.

Hứa Thiếu Phong nói: “Trời ơi, đây không phải một nữ anh hùng sao?”

Lâm Như nói: “Hai người đang cười tôi hay đang khen tôi đây?”

Hứa Thiếu Phong đùa: “Đương nhiên là khen rồi, trong nhà bỗng nhiên có nữ anh hùng, tôi cũng thấy rất hạnh diện”.

Lâm Như liếc ông một cái nói: “Đấy mà gọi là khen à, hai người rõ ràng là đang đả kích tôi đây mà”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Được rồi, thôi không đùa nữa, chị, chị phải đi nghỉ một chút đi, em đi giúp anh rề nấu cơm”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Không cần cô giúp nữa đâu, tôi sắp nấu xong rồi, cô cứ ngồi nói chuyện với chị cô đi”.

Lâm Như cười nói: “Không sao, hai người cứ yên tâm đi, tôi là bác sĩ, chắc chắn phải am hiểu sức khỏe bản thân hơn hai người rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 12.7

Mấy tiếng sau Trần Tư Tư cũng tỉnh lại nhưng dường như vẫn lúc tỉnh lúc mơ.

Khi mở mắt ra nhìn thấy một bức tường trắng xóa, nhìn thấy túi truyền máu trước mặt cô mới biết mình nằm trong bệnh viện, cô nhớ lại tất cả những việc vừa mới xảy ra, cô vừa thoát khỏi bàn tay của tử thần. Cô biết đứa trẻ trong bụng cô đã theo dòng máu chảy tan biến mất rồi, cô chẳng còn gì nữa, phía dưới chân bỗng nhiên thấy đau rất nhưng cô còn có thể chịu đựng được, điều khiến cô không thể chịu đựng được đó là tâm trạng cô đã bị tổn thương quá lớn. Cô không biết nếu thực sự cô cứ như thế này mà chết đi, liệu Hứa Thiếu Phong có vì cô mà rơi lệ không? Có còn nhớ đến cô nữa không?

Trong chốc lát, nước mắt lại theo khóe mi chảy xuống gò. Trong lòng bỗng thấy đau khổ, thậm chí còn nảy sinh một cảm giác tuyệt vọng đối với tương

lại sau này.

Đúng lúc đó Hồ Tiểu Dương mang thức ăn đến, vừa nhìn thấy cô đã tỉnh dậy, Hồ Tiểu Dương liền vui mừng nói: “Tur Tur, cô tỉnh rồi à? Sáng nay thấy cô nằm bên một vũng máu mà tôi phát hoảng, may mà cô được cấp cứu kịp thời nên bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm rồi. Có điều bác sĩ nói, sức khỏe của cô hiện giờ vẫn còn yếu, cổ tử cung vẫn chưa bình phục hẳn, cô phải nằm viện vài hôm cho khỏi hẳn”.

Tur Tur cảm động nói: “Chị Tiểu Dương, cảm ơn chị nhiều, nếu không có chị đưa em đến bệnh viện kịp thời, thì chắc bây giờ em không còn sống được nữa”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Quý nhân ắt có thiên tương, cô chắc chắn sẽ được bình an thôi. Nào tôi múc cho cô bát canh, ăn một miếng canh, ăn thêm một chút cơm nữa, chắc là cô đói lắm rồi phải không?”. Nói xong cô nhẹ nhàng đỡ Tur Tur ngồi dậy.

Trần Tur Tur ngồi dậy, cảm thấy hơi đau đầu chóng mặt, một lúc sau mới thấy bình thường lại. Ăn canh xong lại ăn thêm vài thìa cơm, cô thấy người khỏe lên, tinh thần cũng thoải mái hơn nhiều.

Hồ Tiểu Dương nói: “Cô đúng thật là, đi đường chẳng chú ý gì cả”.

Tur Tur đáp: “Đạo này em cứ làm đâu là quên đấy. Chị Tiểu Dương, chị biết đấy, xảy ra chuyện này, em cũng không biết thế nào nữa? Em lúc nào cũng cảm thấy mình đã hại anh ấy, có lỗi với anh ấy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Cô nghĩ lung tung gì vậy, chuyện tình cảm, rất khó nói ai có lỗi với ai, vấn đề quan trọng là bây giờ cô phải vứt bỏ tất cả những suy nghĩ đó đi, không nên bị ám ảnh bởi những việc trước đây, mà phải biết nhìn về tương lai, như thế cuộc sống sau này mới tốt hơn, thoải mái hơn”. Đúng lúc đó, y tá đi vào làm gián đoạn cuộc nói chuyện của bọn họ: “Bệnh nhân vừa tỉnh lại, tốt nhất nên để cô ấy yên tĩnh một chút”.

Hồ Tiểu Dương lúc này mới vội che miệng nói: “Xin lỗi Tur Tur, tôi đi đây, khi nào rảnh tôi đến thăm cô”.

Tur Tur phải nằm thêm vài hôm tại bệnh viện mới từ từ hồi phục lại sức khỏe.

Cơ thể mặc dù đã gần hồi phục được rồi nhưng trong thời gian ngắn, những tổn thương trong lòng cô vẫn không thể nguôi ngoai khiến cô vẫn chưa hồi phục được tinh thần, phải một khoảng thời gian nữa may ra cô mới có thể quên nó đi được. Những ngày nằm trong bệnh viện, cô nghĩ đến rất nhiều việc mà trước đây cô chưa từng nghĩ đến. Vụ tai nạn ngoài ý muốn này giúp cho cô hiểu thêm nhiều về giá trị của cuộc sống, cũng giúp cô bỏ qua lòng hận thù đối với con người, thay vào đó là một trái tim biết ơn đối với người khác.

Sinh mạng con người đôi lúc rất mỏng manh, ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ trong gang tấc. May mà hôm đó Hồ Tiểu Dương đến kịp, đưa cô đến bệnh viện kịp thời, may mà hôm đó được Lâm Như cứu chữa, lại hiến máu của bà ấy cho cô, cô mới bảo toàn được tính mạng, nếu không, hôm nay cô đã sang thế giới bên kia rồi. Mỗi khi nghĩ lại chuyện đó, cô lại thấy hối hận, cũng cảm thấy rất cảm động, khi cô nghe được từ miệng những người y tá và chính từ miệng Hồ Tiểu Dương nói Lâm Như đã cứu sống cô, trong lòng cô thật sự thấy rất kinh ngạc. Cô không hề nghĩ tới, cô đã hại bà ấy đến mức này mà bà ấy không hề oán giận cô, trong giờ phút quyết định tính mạng của cô, bà ấy còn giang tay hiến máu cho mình, nếu như không có một trái tim nhân hậu, một tinh thần bác ái thì không thể làm được những điều như thế. So với Lâm Như, cô rõ ràng hẹp hòi ích kỷ hơn, thảo nào Hứa Thiệu Phong không nở rời bỏ bà ấy. Bây giờ cô mới biết rõ Lâm Như có sức hấp dẫn đặc biệt về tính cách.

Những ngày này, cô rất biết ơn Hồ Tiểu Dương, cô ấy nấu canh cho cô, lại còn mua cho cô rất nhiều đồ ăn ngon, có lúc còn ngồi bên cạnh nói chuyện với cô, có cô ấy quan tâm như vậy, cô mới có thể nhanh chóng hồi phục lại tinh thần.

Hôm nay, Hồ Tiểu Dương lại mang canh đến bệnh viện cho cô.

Hồ Tiểu Dương nói: “Tur Tur, cô nếm thử xem, canh hôm nay có ngon không”.

Trần Tur Tur cảm động nói: “Chị Tiểu Dương, chị đừng vất vả như thế nữa, chị cứ như thế này khiến em thấy khó xử”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Xem cô nói kìa, ai mà chẳng có lúc này lúc nọ? Đợi cô khỏi bệnh rồi, có muốn ăn canh của tôi nữa cũng chẳng có mà ăn đâu, nào nhân lúc canh còn nóng hãy uống vài ngụm, để nguội uống sẽ mất ngon”, nói xong liền múc một bát canh. Tur Tur uống một ngụm nhỏ, quả nhiên thấy mùi vị rất mới lạ, uống thêm một ngụm nữa, cảm giác ngọt ngào cứ theo dạ dày cô lan tỏa khắp cơ thể, khiến cho khí huyết lưu thông, cô không thể không khen ngợi: “Canh ngon, thật sự rất ngon, tay nghề nấu ăn của chị Dương đúng là rất cao siêu”.

Hồ Tiểu Dương chỉ cười mà không đáp, nhìn Tur Tur từng ngụm từng ngụm uống cạn bát canh, trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp.

Tur Tur vừa uống canh vừa nghĩ, tại sao Hồ Tiểu Dương lại tốt với mình như vậy? Theo lý mà nói thì quan hệ giữa cô và Tiểu Dương chẳng qua cũng chỉ là quan hệ quen biết bạn bè, chứ chưa hề có sự giao tiếp đến mức thật thân thiết, vậy mà cô ấy quan tâm đến cô cứ như chị em ruột vậy, điều đó khiến cô vô cùng cảm động. Là con người, bình thường gặp nhau vẫn niềm nở chào hỏi nhưng không thể đoán ra được ai mới thực sự là người tốt với mình, chỉ đến thời khắc hoạn nạn, mới có thể đoán biết bản chất của người đó. Trong cuộc sống cũng có rất nhiều trường hợp không thể đoán biết được tính ngẫu nhiên của nó, cũng do tính ngẫu nhiên đó, mới khiến số mệnh của chúng ta không thể đoán biết, cũng khiến cho giữa con người với nhau có thêm quan hệ gặp gỡ. Nếu không vì sự việc lần này, cô không thể biết được Hồ Tiểu Dương lại lương thiện, nhiệt tình đến thế, cũng không thể biết được trái tim Lâm Như lại độ lượng phúc hậu đến vậy.

Cô vừa uống xong bát canh, Hồ Tiểu Dương lại múc thêm cho cô một bát nữa nói: “Thế nào? Canh có ngon không?”

Cô đáp: “Ngon lắm, chị Tiểu Dương đúng là rất đảm đang, có thể nấu được những món ăn ngon như vậy”.

Hồ Tiểu Dương lúc này vừa cười vừa nói: “Tur Tur, canh này không phải do tôi nấu. Tôi làm gì có khả năng nấu được món canh ngon như vậy chứ”.

Trần Tur Tur nghĩ cũng thấy đúng, những món canh lần trước cô ấy mang đến không ngon bằng canh hôm nay, liền nói: “Chị Tiểu Dương, có phải chị mua ngoài quán?”

Hồ Tiểu Dương liền lắc đầu nói: “Không phải, có người nấu riêng để tặng cho cô đấy, cô thử đoán xem, liệu có đoán ra ai không?”

Trần Tur Tur đột nhiên nghĩ ngợi, có thể là ai chứ? Đào Nhiên? Không thể là cô ấy được, cô không nói cho cô ấy là cô nằm viện, hơn nữa nấu canh xong hà tất Đào Nhiên phải báo Hồ Tiểu Dương mang đến. Hay là Mã Được Được? Cũng không phải là cô ấy, cô ấy không hề biết cô bị bệnh. Chỉ còn một người duy nhất: “Có phải là Lâm Như không?”

Hồ Tiểu Dương nói: “Cô thông minh thật đấy, chỉ suy nghĩ một lúc mà đã đoán ra rồi. Có điều, Tur Tur, cô phải giữ bí mật cho tôi, chị ấy bảo tôi không được nói cho cô biết việc chị ấy nấu canh, nếu gặp chị ấy, cô không được nói ra, nếu không chị ấy bảo tôi là đồ lắm chuyện”.

Trần Tur Tur ngồi thẩn cả người ra, một lúc sau mới gật đầu nói: “Chị Tiểu Dương, chị nói xem, tại sao chị ấy lại làm như vậy? Theo lý mà nói, em hại chị ấy như vậy, chị ấy phải hận em mới được chứ, nào ngờ chị ấy vì cứu em mà hiến máu cho em, cứ cho đó là đạo đức nghề nghiệp của một bác sĩ, nhưng giờ chị ấy lại nấu cả canh cho em ăn nữa, lại không nói cho em biết, điều này khiến em cảm thấy rất khó xử với chị ấy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Không có gì, chị gái tôi, lúc nào cũng như thế, bề ngoài chị ấy tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng lại rất mềm yếu. Thấy cô một mình đến thành phố Hải Tân này, sống xa cách gia đình cũng không phải là dễ. Tôi nghĩ, chị ấy làm như vậy, ngoài bản tính lương thiện của chị ấy, có thể còn do một nguyên nhân khác, đó là chị ấy muốn thay mặt Hứa Thiếu Phong bù đắp lại những thiệt thòi mà cô đã phải chịu đựng trong thời gian qua”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chương 12.8

Trần Tur Tur nghe Tiểu Dương kể vậy, không kiềm nổi cảm xúc, nước mắt cứ thế chảy ra.

Khi nghe đến cái tên Hứa Thiếu Phong, trong lòng lại thấy đau nhói, liền hỏi Hồ Tiểu Dương: “Anh ấy có biết việc này không?”

Hồ Tiểu Dương lắc đầu nói: “Tôi không biết, chắc là chưa biết. Cô chưa gọi điện cho anh ấy sao?”

Trần Tur Tur cũng lắc đầu nói: “Em nghĩ là không cần thiết, anh ấy đã không biết thì cứ để anh ấy mãi mãi không biết, tâm trạng anh ấy bây giờ không được tốt lắm, cũng không nên làm ảnh hưởng đến anh ấy”.

Hồ Tiểu Dương nói: “Cô nghĩ như vậy cũng đúng, thiên hạ có bữa tiệc nào mà không đến lúc tàn, cho dù là vợ chồng với nhau cũng không tránh khỏi điều đó, chỉ có khác nhau là ở vấn đề thời gian mà thôi”.

Trần Tur Tur nói: “Sự việc xảy ra trong mấy ngày gần đây khiến em suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến sự sống, nghĩ đến cái chết, cũng nghĩ cả chuyện hiện tại và tương lai. Sau khi bị thần chết bắt đi rồi lại được sống trở lại, vất bỏ tất cả mọi phiền muộn, nghĩ thoáng một chút, đối với bất kỳ ai đó cũng là một sự giải thoát. Con người ta khổ ít sướng nhiều, hà tất phải so đo tính toán cho một, hà tất phải làm điều gì đó khiến người khác không vui?”

Hồ Tiểu Dương gật đầu nói: “Cô nói rất đúng! Tur Tur, tôi chúc mừng cô đã thực sự chiến thắng được bản thân. Trong mỗi con người chúng ta luôn có hai mặt, phản diện và chính diện, mặt phản diện chính là con quỷ trong lòng chúng ta, chỉ bằng cách chiến thắng được con quỷ đó mới có thể vượt qua được bản thân mình, đạt được mục đích hướng thiện, khi đó mặt chính diện chiếm ưu thế rồi”.

“Con quỷ trong lòng mình không biết như thế nào?” - Trần Tur Tur chợt nghĩ sau khi nói chuyện với Tiểu Dương xong, cuối cùng cô cũng ngộ ra, con quỷ đó chính là lòng tham, sự ích kỷ, muốn chiếm hữu.

Đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết, trải qua sự rèn luyện về thể xác và linh hồn, Tur Tur đã hiểu được điều gì nên trân trọng, điều gì nên buông bỏ. Cô nhận thấy chính sự hẹp hòi, lòng ích kỷ của mình đã làm tổn thương đến nhiều người, trong đó có người mà cô yêu thương nhất. Cô chẳng qua chỉ là cái dây leo sống phụ thuộc vào cây mẹ, sống nhờ vào nhựa của cây mẹ mà thôi. Cách sống ấy chỉ có thể trói buộc sự sinh trưởng của cây mẹ chứ không có tác dụng nuôi dưỡng cho cây. Khi cái cây mẹ già cỗi đi thì tất cả đều không tồn tại. Từ sự vỡ lẽ đó, dần dần cô đã tự biết chọn cho mình một cách sống riêng, một mục đích sống riêng.

Một khi đã có phương hướng, Tur Tur thấy yêu cuộc sống này hơn, tâm trạng cô cũng vì thế mà thanh thản hơn.

Cũng vào hôm đó, Lâm Như dẫn đoàn lãnh đạo bệnh viện đi kiểm tra phòng bệnh, Tư Tư không kịp ngồi dậy, cảm kích gọi một tiếng: “Lâm Như... Bác sĩ Lâm!”

Lâm Như gật đầu: “Cô đã khỏe hơn chưa?”

Cô đáp: “Em khỏe nhiều rồi”.

Lâm Như nói: “Đừng có nghĩ nhiều, tâm trạng thoải mái, bệnh mới nhanh khỏi được”.

Cô gật gù đầu.

Nhìn mọi người quay lưng bước đi, sự xúc động lại trào lên trong lòng cô khiến cô thấy cay cay nơi sống mũi, nước mắt cứ thế chảy ra rờn rờn.

Trong mấy ngày qua, Lâm Như cũng rất mệt mỏi, cả về thể xác lẫn tinh thần. Và điều khiến cô khổ tâm nhất vẫn là việc Hứa Thiếu Phong bị mất chức. Cô vẫn biết quyền lực là quan trọng đối với người đàn ông nhưng cô lại không ngờ được rằng nó lại có ảnh hưởng lớn đến cả gia đình cô như vậy. Trước đây, nhà cô lúc nào cũng có người ra người vào, từ khi Hứa Thiếu Phong bị cách chức, căn nhà bỗng trở nên vắng vẻ lạnh lẽo, dường như chẳng ai buồn bén mảng đến. Nếu chỉ là vắng vẻ thì cũng còn chấp nhận được, như thế gia đình cô sẽ có không gian riêng, nhưng điều khiến cô không chịu đựng được đó là việc người ta nhìn cô bằng con mắt khác - con mắt khinh thường. Nhất là Phùng Hải Lan, từ hôm cô đi chợ gặp cô ta, cái cách cô ta nhìn cô, ánh mắt ấy khiến cô bị ám ảnh mãi không thôi.

Hôm đó, cô nhận được tin nhắn của Trần Chí Cương: “Nhớ em, chúng ta có thể gặp nhau một lúc không?”

Cô lại thấy xao xuyến, hồi hộp. Tuy nhiên, bây giờ cô chẳng còn tâm trạng nào mà gặp anh nữa, cô nhắn lại cho anh: “Chí Cương, xin lỗi anh, dạo này em rất bận, đôi khi nào có thời gian, mình nói chuyện sau nhé”.

Tin nhắn gửi đi, cô lại thấy tiếc, lâu rồi không gặp, Chí Cương chắc vẫn còn suy nghĩ chuyện công trình, lẽ ra mình nên gặp anh ấy một chút, cho anh ấy biết tình hình của mình bây giờ không thể giúp gì được, để anh ấy còn tính cách khác thì tốt hơn. Nhưng thôi, đã trả lời rồi thì đành để dịp sau nói lại vậy.

Hai hôm sau, cô muốn kiểm tra lại sức khỏe cho Trần Tư Tư, nếu không có vấn đề gì thì cô ấy có thể xuất viện được rồi.

Từ khi Trần Tư Tư vào viện, cô chỉ đến chỗ cô ấy hai lần, một lần là do bác sĩ trợ lý dẫn đến để kiểm tra sức khỏe cho cô ấy. Cô không muốn đối diện một mình với cô ấy, càng không muốn vì sự xuất hiện của cô mà làm cho tâm trạng người bệnh không vui, vì thế cô đành phải bảo bác sĩ trợ lý Lưu Phương đi cùng, để cô ấy toàn quyền phụ trách bệnh án của bệnh nhân, còn cô chỉ đứng sau, âm thầm theo dõi, giúp đỡ bệnh nhân mà không ra mặt. Lần thứ hai, nhân tiện cùng lãnh đạo đi kiểm tra sức khỏe cho các bệnh nhân cô cũng đến chào hỏi cô ấy.

Tư Tư bị sảy thai, cô cảm thấy có chút vui mừng, nhưng đồng thời cũng xen lẫn một chút đồng cảm, con người nhiều khi thật mâu thuẫn. Cô mừng vì điều đó sẽ không phiền phức cho Hứa Thiếu Phong nữa, nó cũng chấm dứt nỗi lo lắng trong lòng cô. Cô thực sự không dám tưởng tượng, sau này nếu Tư Tư sinh đứa bé ra, cô biết phải đối diện với thực tế đó như thế nào, Hứa Thiếu Phong sẽ ứng phó ra sao, nếu người ngoài biết được thì làm sao đối phó được với dư luận xã hội đây? Thật là đau đầu. Nhưng khi thấy thân thể Tư Tư trầy xước tím bầm do bị ngã, cô lại bất giác thấy đồng cảm và thương xót, thậm chí còn có ý nghĩ muốn thay mặt Hứa Thiếu Phong bù đắp lại những thiệt thòi mà cô ấy phải gánh chịu, vì thế cô mới nấu canh, rồi lại nhờ Hồ Tiểu Dương chăm sóc cho cô ấy.

Hôm nay cô muốn kiểm tra tổng thể sức khỏe cho Tư Tư, nếu thực sự không có vấn đề gì nữa, thì có thể để cô ấy ra viện được rồi. Nhưng khi đến phòng bệnh, cô không thấy Tư Tư đâu cả, hỏi y tá trực ở đó, cô mới biết, tối hôm qua cô ấy đã ra viện rồi.

Cô chờ cả người ra, trong lòng không khỏi thấy day dứt, thậm chí còn có cảm giác thất vọng không nói nên lời, cô thấy mình đã không làm tròn trách nhiệm của một bác sĩ.

Mang tâm trạng không vui trở về phòng làm việc, trước cửa phòng, cô thấy một tờ báo nhét qua khe cửa, bên trong có một phong thư. Cô vội mở ra xem, một hàng chữ bút máy nắn nót lưu loát hiện ra trước mắt cô:

Chị Lâm Như:

Xin cho phép em được gọi tên chị lần này. Có thể, lúc chị nhận được thư này, em đã đi khỏi thành phố Hải Tân rồi, đi khỏi cái thành phố đã khiến em có những ngày tháng vui vẻ nhưng cũng phải chịu không ít đau khổ này.

Chị Lâm Như, may mà có chị kịp thời cứu chữa, em mới được trở lại cuộc sống trần gian này, cũng may được chị âm thầm quan tâm, mới khiến sức khỏe của em phục hồi nhanh như vậy. Khi được các y tá cho biết chính chị là người đã hiến máu cứu em, em không dám tin đó là sự thật, em biết, mình đã gây tổn thương cho chị rất nhiều, cũng vì em mà gia đình chị lâm vào cảnh bị mọi người khinh ghét. Lẽ ra chị nên để cho em được chết. Chị thật cao thượng và nhân hậu. So với chị, em thấy con người mình thật ích kỷ. Chị Tiểu Dương đã kể hết mọi chuyện cho em nghe, giờ em mới thực sự hiểu ra thế nào là trái tim nhân hậu và lòng nhân ái, khoan dung và độ lượng. Đối diện trước chị, em tự trách bản thân, thậm chí còn cảm thấy hổ thẹn, không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Em rất muốn đến phòng làm việc của chị, trực tiếp đến nói lời cảm ơn chị, nhưng bây giờ em thực sự không có đủ dũng khí. Em biết, cho dù có nói như thế nào cũng không thể lấp được vết thương lòng mà em đã gây ra cho chị, không thể bù đắp được những tổn thất mà em đã gây ra cho gia đình chị.

Chị Lâm Như, em chỉ còn cách âm thầm ra đi, mang theo sự tiếc nuối và day dứt, mang theo cả trong dòng máu của chị hòa lẫn trong mạch đập em, âm thầm ra đi, đến một nơi thật xa, mãi mãi không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chị, chỉ có như vậy, mới khiến tâm hồn em thấy yên tĩnh và thanh thản

được.

Chị Lâm Như! Tạm biệt chị! Chúc chị luôn xinh đẹp, khỏe mạnh, luôn luôn bình an!

Tư Tư

Ngày 28 tháng 5 năm 2009

Đọc xong bức thư, Lâm Như từ từ ngồi xuống, cô không biết là mình đang buồn hay vui, chỉ biết là lúc này cô rất muốn được nhìn thấy cô ấy, cho dù là chỉ được nói một lời tạm biệt hoặc tiễn cô ấy một đoạn đường.

Cô vội vàng nhấc điện thoại lên, bấm số gọi cho Trần Tư Tư nhưng âm thanh mà cô nghe được chỉ là giọng nói của nhân viên trực tổng đài: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 12.9

Sau khi về Phòng Hiệp thương Chính trị thành phố làm việc, hầu như cả ngày Hứa Thiếu Phong chẳng phải làm gì cả.

Anh biết, một khi vào làm việc ở đây, bạn không thể chủ động làm việc được, nếu bạn càng nhiệt tình sẽ càng gây phản cảm đối với các cơ quan Chính phủ, còn nếu ngồi yên không có động thái gì thì có khi lại được coi là cách làm việc tốt nhất.

Đến làm việc ở đây đã gần một tháng rồi nhưng tâm trạng Hứa Thiếu Phong vẫn chưa trở về trạng thái như lúc trước, anh luôn nghĩ rằng bản thân mình không nên ở đây quá lâu, rồi một ngày nào đó anh quyết làm cho Đông Tây hòa một. Tuy nhiên, mỗi khi nhớ lại vì nguyên nhân gì mà anh đến nông nổi này, mọi lý trí trong con người anh lại tan biến hết. Anh biết, một khi đã có vết, muốn thay đổi bản thân mình bằng con đường chính trị quả thực là một điều rất khó. Con người ta một khi bị người khác thọc gậy bén sườn cũng giống như đánh rắn đánh tận bảy thước, khiến bạn không thể nào tự tin vào bản thân được nữa, khí lực tích tụ trong người cũng không còn nữa. Thời gian này, ngoài giờ đi làm, anh rất ít khi giao tiếp với những người bên ngoài, cũng chẳng tham gia các hoạt động khác. Mỗi khi gặp phải người quen, anh luôn cảm thấy trong những câu chào hỏi của họ có ẩn chứa giọng điệu chế giễu, cười anh vì một người đàn bà mà đánh mất mũi ô sa thật là không đáng, khiến anh không khỏi xấu hổ và tự ti.

Quyền lực đối với đàn ông mà nói cũng giống như ánh sáng đối với bóng đèn, tình khí của châu báu, đàn ông một khi đánh mất quyền lực chẳng khác nào chiếc xe hơi bị xì lốp, chiếc điện thoại bị hết pin. Vẫn là con người đầy nhưng lại mất đi tự tin, vẫn là sự vật đó nhưng không thể sử dụng. Lúc này đây, anh cũng giống như chiếc xe hơi bị xì lốp, nhìn thấy một chiếc xe nhỏ hơn chạy trên đường cao tốc, thì cảm thấy tuyệt vọng và đau khổ, nhất là sau khi biết tin những người trước đây đứng về phía mình giờ bị Trương Minh Hoa ngầm ngầm trả thù và bài xích, anh vừa thấy giận vừa thấy nhục nhã. Sự thất bại này là do chính bản thân anh đã tự chuốc vào thân, do anh tự cầm dao kẻ cổ mình.

Có những lúc Hứa Thiếu Phong tự trách bản thân mình, nếu như anh không gặp Trần Tư Tư, nếu như cô ấy không để ý đến anh thì đâu đến nỗi nảy sinh câu chuyện tình cảm phong hoa tuyết nguyệt, cũng đâu đến nỗi phải chịu kết cục đau khổ đến vậy. Người ta nói mỹ nhân là tai họa, câu nói này đã ứng nghiệm lên anh rồi. Tại sao hôm đó mình và cô ấy lại gặp nhau ở bãi đỗ xe, mà gặp nhau cũng được nhưng nếu như mình không lún sâu vào chuyện tình cảm thì hôm nay sự nghiệp chính trị của mình đã không bị đứt đoạn đến vậy. Mỗi khi nghĩ lại sự việc này, Hứa Thiếu Phong lại muốn oán giận cô ấy, song lại thấy đó không phải do lỗi của một mình cô ấy, không thể trách mình cô ấy được, cô ấy cũng có điểm tốt của cô ấy. Sự cố hóa loạn lần trước nếu không có cô ấy ra tay giúp đỡ, ai có thể khẳng định là thế cục sẽ tốt đẹp hơn bây giờ? Đành vậy, số phận anh nó phải thế rồi, có muốn oán hận người khác cũng không được, nếu muốn trách thì chỉ nên trách lý trí mình không vững mà thôi.

Từ khi Trần Tư Tư gọi điện đến nói muốn gặp anh nói chuyện cho đến tận bây giờ, anh không hề nhận được bất kỳ tin nhắn nào của cô ấy nữa, liệu có phải cô ấy đang giận anh, không thèm để ý đến anh nữa? Hoặc là cô ấy đã có người đàn ông khác, đã tìm được người đàn ông yêu cô ấy thực sự? Nghĩ đến điều đó, trong lòng Hứa Thiếu Phong không khỏi buồn phiền, anh vẫn thấy nhớ cô ấy da diết.

Hứa Thiếu Phong biết, lý trí bảo anh cố gắng từ bỏ cô ấy, thậm chí có lúc còn oán giận cô ấy nhưng tình cảm lại không thôi nói lời yêu cô ấy, không nỡ xa rời. Yêu rồi mới biết tình cảm sâu nặng, say rồi mới biết rượu nồng, tình cảm càng sâu đậm sẽ khiến trái tim càng bị đau khổ. Trên đời này, thứ phức tạp nhất có lẽ là tình cảm, thứ không dễ đối phó nhất cũng chính là tình cảm.

Hứa Thiếu Phong luôn nhắc nhở bản thân mình phải chia tay cô ấy nhưng anh không thể kiềm chế nỗi bản thân mình, vẫn bấm số gọi cho cô ấy, nhưng âm thanh vọng đến lại là của tổng đài Xin lỗi, số máy quý khách và gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau. . . Chợt Hứa Thiếu Phong cảm thấy lo sợ, không biết là có chuyện gì đang xảy ra, liền ấn số gọi lại lần nữa, nhưng âm thanh đáp lại vẫn là giọng nói của tổng đài. Tại sao lại như vậy? Lẽ nào cô ấy không còn yêu anh nữa nên mới né tránh không nhận điện thoại? Hoặc là cô ấy phải ở nhà một mình quá lâu nên xảy ra chuyện gì rồi?

Hứa Thiếu Phong đứng ngồi không yên, vội xuống lầu, phóng xe đến thẳng khu hoa viên Di Tinh. Trước đây mỗi lần đến đó, trong lòng anh tràn đầy khát

khao mong đợi. Những nụ hôn nồng cháy. Những vòng tay âu yếm mềm mại. Nhưng lần này không như thế. Hứa Thiếu Phong cảm nhận có điều gì đó không tốt đang xảy ra. Anh không dám nghĩ thêm điều gì nữa, càng không dám giả thiết thêm bất kỳ tình huống nào nữa, bây giờ anh không còn đủ sức để đón nhận thêm bất kỳ điều gì.

Không thèm để ý xem nhân viên bảo vệ có theo dõi mình hay không, cũng không thèm để ý xem ở tầng hầm để xe có camera hay không, đối với Hứa Thiếu Phong, những thứ đó không còn quan trọng nữa, điều quan trọng nhất bây giờ là làm sao tìm ra Trần Tư Tư, phải nhìn thấy cô ấy vẫn sống bình thường, khỏe mạnh anh mới yên tâm được. Hứa Thiếu Phong ấn chuông cửa phòng Trần Tư Tư nhưng đợi mãi mà không thấy ai ra mở cửa, anh đành phải dùng chìa khóa của mình mà ngày trước Tư Tư đã đưa để mở.

Tư Tư không ở nhà. Hứa Thiếu Phong đi nhanh vào phòng ngủ, căn phòng vẫn còn thoảng mùi hương của cô ấy nhưng không biết người phụ nữ mà anh tìm kiếm đang ở nơi đâu. Anh lại vào phòng bếp, nhà vệ sinh, chẳng thấy Tư Tư đâu. Hứa Thiếu Phong không lý giải nổi đây là điều anh đang mong đợi hay là điều anh không muốn tiếp nhận. Ít nhất cho đến thời điểm này chưa có điều gì khiến anh có cảm giác bất an, điều đó cũng khiến anh thấy bớt lo lắng phần nào.

Hứa Thiếu Phong quay lại phòng khách, thả mình lên chiếc ghế sofa, bỗng anh nhìn thấy một phong thư đặt dưới khay trà. Anh vội vàng mở ra xem:

Thiếu Phong:

Nếu như anh có thể đọc được lá thư này, coi như anh vẫn còn nhớ đến em, cũng chứng tỏ một điều anh đã tìm được lối đi. Lúc đó, em đã rời xa Hải Tân rồi, đến một thành phố khác. Từ đáy lòng, em chỉ có thể nói ra một lời: Xin lỗi, Thiếu Phong, em và anh chia tay thôi!

Mong anh tha thứ cho việc em ra đi mà không nói với anh lời nào. Thiếu Phong, em sợ giọt nước mắt biệt ly sẽ làm ướt bờ vai anh, sợ trái tim do dự sẽ làm em từ bỏ quyết định, em chỉ còn có cách duy nhất xách va ly, hành lý rời khỏi anh. Em đã không còn sự lựa chọn nào khác, mặc dù cách làm này có chút tuyệt tình, nhưng lại là kết thúc tốt đẹp nhất cho cả anh và em, ít ra còn khiến chúng ta lưu lại trong lòng một ký ức đẹp, có thể tìm cho mình một chốn nghỉ ngơi lý khi con tim đã quá mệt mỏi rồi.

Em mệt rồi, thật sự không muốn làm nô lệ của tình yêu nữa, có thể anh vẫn chưa biết, lúc bị ngã ở bậc cầu thang, em đã gần như tuyệt vọng rồi, nếu như có thể, nếu như có thể em chỉ hy vọng anh đặt lên mộ em một bó hoa, những thứ khác, em đều không dám mơ tới. May mà lúc đó chị Tiểu Dương tới cứu, đưa em vào bệnh viện, rồi chị Lâm Như làm phẫu thuật cho em, lại còn hiến máu cho em mới giúp mạng sống của em tiếp tục được đến bây giờ.

Tất cả giờ đã không còn nữa, kể cả đứa con vẫn chưa chào đời của chúng ta...

Em không thể hiểu nổi, một cuộc tình lãng mạn lại khiến em và anh đau khổ đến vậy, từ đầu đến cuối, chúng ta đều trở thành con rối của tình yêu, đó là sự thực em không muốn đón nhận chút nào, nhưng nó vẫn ngoan cố xuất hiện trước mặt em. Em biết tất cả những điều này đều là do em, mới khiến anh bị người khác hại, nếu được sống thêm kiếp sau, em rất muốn được cùng anh kết thành tri kỷ, chứ không muốn là người tình của anh nữa.

Thiếu Phong, em thật sự thấy mệt rồi, em nghĩ anh cũng mệt rồi, anh hãy quan tâm đến chị Lâm Như nhé, chị ấy là người phụ nữ tốt nhất mà em đã gặp trên cuộc đời này.

Tư Tư

Ngày 28 tháng 5 năm 2009

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 12.10

Hứa Thiếu Phong đọc xong thư, nước mắt đã ướt nhòa hai mắt.

Anh không hề muốn lau đi, cứ để nó theo hai gò má chảy xuống, trong lòng trào lên một nỗi buồn vô hạn, hối hận xen lẫn buồn rầu, cảm động xen lẫn tuyệt vọng. Rất nhiều cảm xúc trước đây chưa từng diễn ra giờ nó lại cùng lúc xuất hiện trong anh. Thiếu Phong ngồi đó cho đến tận đêm khuya mà không nói lời nào.

Chủ nhật vừa rồi, Vương Chính Tài gọi điện mời Hứa Thiếu Phong đi uống rượu, nói chỉ có hai người, ngoài ra thì chẳng có ai khác nữa.

Hứa Thiếu Phong đồng ý đi, từ khi lên chức Phó Cục trưởng, Vương Chính Tài không hề quên ơn anh, lần trước cả Vương Chính Tài và Đào Nhiên đều mang quà đến biếu anh, bất luận là có ý cảm ơn hay là để an ủi, anh cũng đều chấp thuận. Trong cái xã hội bạc bẽo này, con người đối xử được như thế quả là rất ít.

Cuộc nhậu chỉ có hai người đàn ông, Vương Chính Tài đã nói với anh, Trương Minh Hoa đã mời Ban Kiểm toán thành phố về làm công tác kiểm kê lại tài sản. Ý của Vương Chính Tài là, có cần phải để ý đến phòng làm việc, cậu ta sẽ nói giúp cho. Hứa Thiếu Phong vừa cười vừa lắc đầu nói: “Không cần đâu, cứ để họ kiểm tra. Hứa Thiếu Phong biết rõ, rất nhiều vị lãnh đạo, trước khi sắp về hưu sẽ bị người khác điều tra. Người điều tra họ không ai khác

chính là kẻ đối đầu với ông ấy, là người hiểu ông ấy nhất, khi ông ấy đi rồi, cấp dưới của ông ấy nắm quyền trong tay sẽ lật lại những sơ hở của ông ấy trong quá trình đương nhiệm, tìm ra chứng cứ thì gọi người đến bắt ông ấy ngay, bắt luận ông ấy trốn ở đâu, chạy đến nơi nào cũng bị bọn họ tìm thấy.

Những việc như thế không còn gì lạ, trên báo chí nói đầy lên. Nào là Phó Bí thư Tỉnh ủy, Chủ tịch Tỉnh trong thời gian đương nhiệm buôn bán trao đổi với bên ngoài, nào là mỗi kỳ nhậm chức Chủ tịch, Phó Chủ tịch ở một địa phương nào đó tham ô bao nhiêu tiền. . . Những vị tham quan đó bị lật đổ không phải vào lúc ông ấy đương nhiệm mà vào khi ông ấy đã lùi về tuyến sau. Chẳng hạn như vào Quốc vụ Viện hoặc Phòng Hiệp thương Chính trị đảm nhận các chức vụ đơn giản, trong tay không còn quyền lực nữa, lúc đó mới bị đối thủ công kích. Rất nhiều vụ án lớn đã xảy ra như thế.

Hứa Thiếu Phong hiểu rõ, Trương Minh Hoa điều tra sổ sách thực chất là muốn tìm ra sơ hở của anh, sau đó dùng nó làm bằng chứng để lật đổ anh. Những người làm sổ sách đều là tay chân của anh, điều đó khiến anh không lo lắng. Hơn nữa, Hứa Thiếu Phong cũng nắm rõ được những sổ sách của mình. Từ trước đến giờ anh chưa từng làm sai điều gì trong sổ sách, có muốn điều tra cũng chẳng có thứ gì, vấn đề chỉ ở chỗ việc nhận thầu công trình, việc mua dụng cụ thể dục thể thao đều từng qua tay Lâm Như và Trần Tư Tư, không biết có bị lộ ra vấn đề gì không?

Hứa Thiếu Phong muốn nhắc nhở Vương Chính Tài một chút. Cứ nghĩ mãi cuối cùng lại không nói. Im lặng không phải lúc nào cũng là vàng, ít nói không biết chừng lại là thông minh, người nói nhiều nhất định là ngu ngốc, trừ phi đó là phát thanh viên hoặc hướng dẫn viên du lịch. Không dại dột có lẽ lại bình yên, dại dột rồi không chừng lại thực sự lộ ra vấn đề gì. Ai có thể dám khẳng định đằng sau ý tốt của Vương Chính Tài không hề có mục đích gì khác? Ngày xưa không phải anh ta đối với Trương Minh Hoa luôn mập mờ nước đôi, gió chiều nào xoay chiều ấy sao, bây giờ khi Trương Minh Hoa lên chức Cục trưởng, cậu ta làm Phó Cục trưởng, nghe nói quan hệ giữa hai người họ đột nhiên trở nên tốt đẹp vô cùng. Vạn vật biến đổi, con người cũng đang thay đổi, chỉ có chung lợi ích chứ không có kẻ thù hay bạn bè mãi mãi. Không nên có lòng dạ hại người nhưng cũng không được thiếu con mắt phòng người, tốt nhất là nên giữ mồm giữ miệng một chút.

Thời gian thấm thoát đã đến tháng sáu, Ban Hiệp thương Chính trị thành phố Hải Tân cùng Ủy ban Hiệp thương Chính trị các thành phố Thẩm Quyến, Ngưu Châu, Đông Quan, Thiệu Quan tổ chức hoạt động giao lưu hiệp chính ngũ vùng, giống như họ hàng đến thăm viếng nhau. Qua lại giao lưu cũng tốt, Hứa Thiếu Phong được cùng đoàn lãnh đạo của thành phố Hải Tân đi giao lưu. Đi tuyến Ngưu Châu, đến Thiệu Quan đã là ngày thứ tám, ngày đầu tiên họ thăm trong thành phố, ngày thứ hai họ đến Tào Khê, ở lại đó khảo sát chất lượng của suối nước nóng. Mọi người hết sức vui mừng đi khảo sát và thăm thú, một mình Hứa Thiếu Phong chuẩn đến chùa Hoa Nam. Anh muốn đi một mình để hỏi Phật xem cái mất đi rồi, liệu còn lấy lại được nữa không?

Đi vào cửa núi, đứng trước đình Lục Tổ, Hứa Thiếu Phong không khỏi bùi ngùi. Mấy tháng trước, khi cùng Trần Tư Tư đến đây chơi, anh thật vô cùng hạnh phúc. Lúc đó, anh đặc ý, còn muốn tranh cử chức Phó Thị trưởng thành phố, không ngờ mấy tháng sau, chức vụ mất, người đẹp cũng đi rồi, nước chảy hoa trôi mất, trời trên chốn nhân gian, không khỏi cảm thấy chua xót. Sự chênh lệch quá lớn khiến Hứa Thiếu Phong cảm thấy cuộc đời không thể nào dự liệu trước được, nhớ lại mấy nghìn năm trước đây, Tô Đông Pha 59 tuổi bị bãi miễn chức vụ, trên đường tới Nam Thiên Ngưu Châu, ông ấy cũng từng đứng rất lâu trước đình Lục Tổ, gió nhẹ làm bay mái tóc đã ngả màu trắng của ông, đột nhiên nước mắt là chảy rơi. Hơn nữa cuộc đời trôi qua, tài nghệ thuộc hàng đầu trong thiên hạ, đến cuối cùng hỏi rằng mất cái gì và đạt được gì?

Lật lại lịch sử Trung Quốc, chôn quan trường thật khó lường, ai cũng bảo là bản, nhưng chẳng ai là không muốn bước chân vào cả. Ngay cả Tô Đông Pha còn không ngoại lệ, huống chi người khác? Cho nên, khi Đông Pha vào điện, nhìn thấy xác Lục Tổ trong lớp sơn, thân sắc an nhàn, an tọa trong tháp, không khỏi bùi ngùi nói: “Tại sao tôi lại muốn tham kiến Tổ sư? Là vì muốn nhận ra “bộ mặt thực sự” của mình. Tổ sư ung dung ngồi đó, như là đang hỏi về sự tâm đắc tu đạo một đời của tôi. Tôi vô cùng khâm phục hòa thượng Ngưu Minh, được Lục Tổ đích thân chỉ điểm, từ đó ngộ đạo. Những bậc tiền sinh ba đời trước của tôi đều là người nhà Phật, chỉ tiếc là tôi đã sai có một bước thôi, rơi vào chốn bụi trần, dẫn đến kiếp nạn này. Hôm nay tôi cúi mình bái lạy trước mặt Tổ sư, không khỏi nước mắt tuôn rơi. Tôi muốn dùng nước suối trong mát ở đình tổ Tào Khê này, rửa sạch những vương vấn với cõi trần tục này”. Đông Pha ngập tràn cảm xúc, mang tất cả những gì mình nghĩ, xuất khẩu thành thơ, trở thành những câu thơ lưu truyền thiên cổ:

Hội hà kiến tổ sư, yếu thức bản lai diện.

Đình đình tháp trung nhân, vấn ngã hà sở kiến?

Khả liên minh thượng tọa, vạn pháp liễu nhất diện.

Âm thủy ký tự tri, chỉ nguyệt vô phục huyền.

Ngã bản tu hành nhân, tam thế tích tinh luyện.

Trung gian nhất niệm thất. Thụ thử bách niên khiển.

Khu y lễ chân tướng, cảm động lệ vũ tằm.

Tả sư tích đoạn tuyên, tẩy ngã khỏi ngữ nghiên.

Đông Pha không phải là thiền sư nhưng ông ấy lại có thể khiến cho thiền và nhân sinh hòa quyện vào nhau. “Mây tan trắng lên ai điểm tuyết, trên trời sắc biến vốn trong veo”. Tất cả mọi thứ đến rồi đi, được rồi mất, chẳng qua cũng chỉ là một chữ duyên, câu cũng chẳng được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chương 12.11

Đi ra khỏi đình, thong dong bước xuống bậc thềm, Hứa Thiếu Phong nhìn thấy một bóng người rất quen, nổi bật lên trong đám người.

Tim anh đột nhiên đập loạn lên, như khi ném một viên đá xuống mặt hồ phẳng lặng, tạo nên các đợt sóng đập dềnh. Anh rảo bước, đi theo bóng người ấy.

Bóng hình đó, giống như một ngọn lửa phập phồng, lúc ẩn lúc hiện trong đoàn người, đưa anh đến bờ biển hoàng hôn năm đó...

Đó là một buổi chiều tàn, ánh nắng đỏ như màu máu, trên bờ biển vàng rực rỡ, Hứa Thiếu Phong đang rất hưng phấn cầm giá ba chân cho chiếc máy ảnh lên, chụp lấy những khoảnh khắc hoàng hôn trên biển, anh chợt nghe thấy có tiếng người nói nhỏ nhẹ bên tai: “Xin lỗi, anh có thể giúp chúng tôi chụp một bức ảnh chung được không?”.

Quay đầu lại, anh thấy bên cạnh mình xuất hiện hai người con gái xinh đẹp như tiên nữ, một người mặc bikini màu đỏ, một người mặc bikini màu xanh lam, người hỏi anh chính là người con gái mặc bikini màu đỏ. Hứa Thiếu Phong vui sướng nhận lời, chỉnh ống kính về phía họ, lập tức trong mắt anh xuất hiện hai người con gái xinh đẹp, thân hình thon thả, nụ cười như ánh mặt trời, lại còn bờ cát đẹp mê người nữa, tất cả tạo nên một bức tranh hài hòa lồng lộng.

Hứa Thiếu Phong chụp liền mấy tấm, rồi lưu luyến không nỡ trả lại máy cho cô gái mặc bộ bikini màu đỏ.

Cô gái nói: “Cảm ơn!”

Hứa Thiếu Phong nói: “Không cần cảm ơn, nếu được, tôi có thể dùng máy ảnh của tôi chụp cho hai cô mấy kiểu, máy tôi là ống kính biến tiêu nên hiệu quả tốt hơn nhiều”.

Sau khi cô gái mặc bikini đỏ hỏi ý kiến của bạn mình, hai người vui vẻ xuất hiện dưới ống kính của anh, chụp chung xong, anh còn chụp riêng cho mỗi người vài kiểu. Trong hai cô gái đó, Hứa Thiếu Phong thích cô gái mặc đồ bơi màu đỏ hơn nên khi chụp ảnh cho cô ấy anh cũng để ý hơn.

Chụp xong tất cả anh mới hỏi: “Làm thế nào để gửi những bức ảnh này cho các cô đây?”

Cô gái mặc bikini đỏ nói: “Gửi vào hòm thư cho tôi là được, tôi tên là Trần Tư Tư, bạn tôi là Mã Được Được, cô ấy sống ở Thâm Quyển, tôi ở Hải Tân. Còn anh? Anh làm việc ở cơ quan nào?”.

Hứa Thiếu Phong đáp: “Tôi làm việc tại Cục Văn hóa Truyền thông Nghe nhìn thành phố Hải Tân, tên là Hứa Thiếu Phong”.

Cô gái nói: “Hứa Thiếu Phong, cái tên nghe hay quá, tên rất đẹp”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Trần Tư Tư! Cái tên này cũng hay, rất dễ nhớ”.

Lúc này, cô mặc một chiếc áo màu sơ mi màu đỏ, chiếc quần bò màu xanh, vội vàng chen giữa dòng người chạy về phía cửa núi. Hứa Thiếu Phong cũng chạy theo nhưng không thể đuổi kịp cô ấy, trong lúc rối trí bỗng nhiên anh lại nhìn thấy ở phía bãi đỗ xe xa xa bóng người mặc áo màu đỏ, bên cạnh còn có một người phụ nữ khác, hình như là Mã Được Được. Hứa Thiếu Phong muốn lại gần nhìn cho rõ liền bước những bước thật nhanh về phía hai người bọn họ, nhưng họ đã lên xe rồi, một luồng khói trắng phía sau đuôi xe làm mất dấu vết người con gái anh đang muốn tìm...

Hứa Thiếu Phong đứng lặng im, không biết là mình được hay là mất nữa.

Anh thực sự muốn hỏi Tổ sư, không biết liệu Tổ sư có thể nói cho anh biết không?

Cô ấy nói: “Hứa Thiếu Phong! Cái tên này rất hay, dễ nghe”.

Hứa Thiếu Phong nói: “Trần Tư Tư! Cái tên này cũng đẹp, rất dễ nhớ”.

Một cái tên dễ nghe, một cái tên dễ nhớ. Cái tên dễ nghe, không biết cô ấy đã gọi bao nhiêu lần. Cái tên dễ nhớ, không biết anh ta nhớ bao nhiêu năm? Phạt nói duyên giữa anh và cô ấy đã được định từ hàng nghìn năm trước rồi.

Không biết bao nhiêu lâu, chuông điện thoại reo, Hứa Thiếu Phong mới thoát khỏi vòng suy nghĩ trở về được thực tại, lại cho rằng Trần Tư Tư gọi, lập tức mở ra, nhưng hóa ra là điện thoại của Lâm Như.

Lâm Như nói: “Thiếu Phong, ông vẫn khỏe chứ?”

Hứa Thiếu Phong đáp: “Tôi vẫn khỏe? Còn bà thì sao? Có khỏe không?”

Lâm Như nói: “Chỉ cần ông khỏe là tôi yên tâm rồi”.

Hứa Thiếu Phong cảm thấy trong lời nói của Lâm Như còn có ý gì nữa liền hỏi: “Lâm Như, có việc gì sao? Nếu có việc gì thì bà cứ nói ra đi, không vấn

đề gì đâu, tôi đang ở bên ngoài có thể nói chuyện thoải mái’.

Lâm Như nói: “Cái tay bảo vệ đó, Hồ Tiểu Dương đã điều tra rõ rồi, hắn là em họ xa của Phùng Hải Lan, giờ đây đã được Trương Minh Hoa cho vào làm tại đài truyền hình rồi”.

Hứa Thiếu Phong “ồ” một tiếng nói: “Quả đúng là như thế”. Anh không hề ngạc nhiên, điều đó anh đã sớm dự đoán là như vậy rồi, chỉ có một điều khiến anh không nghĩ tới là Trương Minh Hoa chưa gì đã sắp xếp người nhà vào làm việc trong cơ quan của hắn rồi, xem ra hắn ta quá vội vã rồi.

Lâm Như nói: “Nghe nói, hai ngày trước Lý Mai Hoa bị thẩm tra rồi, không biết ông đã biết chưa?”

Thiếu Phong ngạc nhiên nói: “Có đúng như vậy không? Tôi chưa biết tin đó, vì việc gì mà lại như thế?”

Lâm Như nói: “Nghe nói mấy ngày trước, công an bắt được một tên tội phạm bị truy nã, tên tội phạm đó đã từng ăn trộm nhà Lý Mai Hoa hai trăm vạn tệ, Lý Mai Hoa bị dọa sợ đến nỗi không dám đi báo công an. Không ngờ, tên trộm đó đã bị bắt. Nghe nói công an trên tỉnh muốn bà ấy trình bày rõ nguồn gốc của khoản tiền đó, nếu bà ấy khai báo, rất có thể nhiều người khác cũng bị liên quan”.

Thiếu Phong “ồ” lên một tiếng nữa: “Thì ra là như thế”. Đối với người đàn bà như Mai Hoa, anh đã được mọi người nói nhiều, bà ta là loại người đàn bà tham lam, không ngờ cũng có ngày lâm vào bước đường cùng, bà ta bị bắt tất nhiên Chung Học Văn cũng có liên quan. Như thế thì lại có trò hay để xem đây, không biết chừng Trương Minh Hoa và Phùng Hải Lan lại có chuyện. Hứa Thiếu Phong cũng sớm biết được, Trương Minh Hoa đã mua chuộc Chung Học Văn mới có thể được làm Cục trưởng, thảo nào trong buổi họp Hội nghị Thường vụ cứ kiên quyết muốn đim anh xuống như vậy, một mặt cũng là để báo đáp lại cho Trương Minh Hoa đã cho ông nhiều lễ vật, mặt khác là muốn lấy được bản đầu thầu công trình thư viện vào tay mình, không ngờ ông trời cũng có mắt, anh dám tính toán với người khác thì người khác cũng tính sổ với anh, thật là nhân tính không bằng trời tính.

Lâm Như nói: “Thiếu Phong, vẫn còn một chuyện nữa, hôm nay đồng chí thanh tra trên tỉnh đến tìm tôi, hỏi tôi có cách nào liên lạc được với Trần Tư Tư, hình như bọn họ vẫn muốn tìm cô ấy để tìm hiểu thêm vấn đề, tôi không biết là họ muốn điều tra về mặt nào nên trong lòng thấy có chút lo lắng”.

Hứa Thiếu Phong không nói một lời, hai thái dương bỗng nhiên đau nhói. Sự lo lắng của Lâm Như chẳng phải cũng là nỗi lo lắng của anh sao? Thanh tra Tỉnh ủy tìm Trần Tư Tư, nếu là vấn đề về cuộc sống sinh hoạt nhất định sẽ hỏi ngay Lâm Như lúc đó, nếu như không hỏi Lâm Như, thì chắc chắn là vấn đề kinh tế.

Lâm Như nói: “Thiếu Phong, ông... có nghe tôi nói gì không đấy?”

Lúc này anh mới nói: “Lâm Như, tôi nghe thấy rồi, tôi cũng không biết cô ấy giờ đang ở đâu, đừng lo lắng, tôi sẽ không xảy ra điều gì đâu”.

Tắt điện thoại, trong lòng Thiếu Phong bỗng có cảm giác bất an...

HẾT...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.